

„ИЗГРЕВЪТ“

НА

БЯЛОТО БРАТСТВО

**ПЕЕ И СВИРИ
УЧИ И ЖИВЕЕ**

30

Библиотека
“Житен клас”

ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

**ПЕЕ И СВИРИ
УЧИ И ЖИВЕЕ**

**Сборник
ТОМ 30**

**САВА КАЛИМЕНОВ
И ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ**

Спомени на съвременници и последователи
на **Всемировия Учител Беинса Дуно**

Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил
Вергилий Кръстев

Библиотека „Житен клас”
София 2015

ISBN: 954-954-9915-24-2 (т. 30)

© Вергилий Николов Кръстев, съставител, редактор, 2015

© Вихър Ангелов Пенков, дигитализация и обработка
на снимковия материал, 2015

© издателство "Житен клас" - София

Всички права запазени.

Не се разрешава препечатването на отделни части от сборника
в периодичния печат и в книги, без разрешение от съставителя
на изданието.

МИСИЯТА НА СЛАВЯНСТВОТО

1. Бъдещето е на Славянството.
Те ще внесат в света международното, всечовешкото и Всемирно Братство.
2. Духовната сила ще даде способността за саможертва, себеотрицание в името на колективното съзнание - Любов към всички.
3. Славяните ще дойдат до пробуждането на колективното и на човешко съзнание, което ще ги доведе до свръхсъзнанието, което ще им отвори съзнанието и ума им за Космическото Единение между човека и Междупланетната общност.
4. Славянството ще може да разгърне всичката своя духовна сила и мощ само чрез своето Обединение.
5. Ако Славянските народи не се обединят те всички, с изключение на Русия, ще изгубят своята свобода и независимост. Ето защо Славянството трябва да бъде единно.
6. Славянството трябва да съзнае своята сила. Тази сила не е човешка, а Божествена. Тя не е външна, а вътрешна. Следователно, тя не може да се унищожи!
(Братство. Бр. 281, 1 август 1941)
7. Славянството е определено от Бога да внесе елемента на Новото в живота на цялото човечество. Това иска Бог, а не хората.
(Братство. Бр. 281, 1 август 1941)

8. Мислите от статията за Славянството във вестник Братство. Бр. 281, 1 август 1941 са публикувани един месец след нахлуването на германците в Русия.
Чрез тази статия се изрази нашата вяра, на българите и на Бялото Братство, в непобедимостта и бъдещето на Славянството.
9. Днес на Славянството е възложено историческата задача - **ОБЕДИНЕНИЕ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО**. Но това може да се осъществи чрез обединението на Славянството.
10. Да се положи основата за изграждане на всечовешко Братство на земята.
Тази задача е възложена от Провидението и Бога, защото Бог движи Вселената.
А Всемировият Учител - Бейнса Дүно - управлява тази Вселена. Той е Все и Вся!
11. Бог е с вас Славяни! Никаква земна, никаква демонска сила не може да Ви спре по пътя на Вашия възход.
Съдбата на света започва от Дома Господен.
Домът Господен в Изгревът в София.
12. Всемировият Учител се яви сега в Славянството с център България.
Всемировият Учител на Вселената - Бейнса Дүно - дойде между българите и Славянството и даде Словото на Бога.
Русия трябва да приеме Словото на Учителя Бейнса Дүно и чрез него ще стане великая Русс и свещенная Россия.

Из материали във вестник Братство
подбрав д-р Вергилий Кръстев, 1 май 2014 г., София

I.

В ТЪРСЕНЕ

НА

ВИСОКИЯ ИДЕАЛ

Магнетофонен запис
от Вергилий Кръстев

направен през 1982 г.
във вилата на Сава Калименов,
Софийско, Горна баня

1. РОДЪТ КАЛИМЕНОВ

САВА КАЛИМЕНОВ: Спомените в тяхната пълнота и в тяхната сила напълно мога да ги предам само писмено. Обаче въпреки туй виждам, че това е поне засега трудно, то е възможно да ги разкажа и да се запишат, за онуй другото да ги напиша, нямам още време, още не ми е отпуснато, кредит нямам по отношение на времето, щото имам работа, която не мога да я изоставя. Та значи за всеки случай да ги разкажа и запишем, пък ако не може тука да го направим, пък аз сам не мога да предвидя какво и що. Но гледай сега, работата е там, че аз не мога да се отпусна пред магнетофона. Нито аз, нито Вие можем да запишем всичко, така че ще трябва по възможност, просто се налага така нещата колкото се може да се съкратят.

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ: Ние ще се опитаме подробно, но постепенно. Аз ще Ви разпитвам, Вие ще се отпуснете. В момента Вие ще се смущавате от магнетофона, но постепенно, постепенно ще се отпуснете. Аз искам да започнеме отначало. Вие се казвате? С.К.: Казвам се Сава Иванов Калименов, роден в гр. Севлиево 1901 г. на 19 октомври. Моят род от страна на баща ми Иван Михайлов Калименов. Някои мислят, понеже има, нали „Кали“, че имаме нещо гръцко в рода си, обаче фактически името води от едно село, в което дядо ми Михал е бил роден, в село Каломен, Дряновско. Едно село така местността е малка, аз преди две години едва можах да отида там, малко планинска е местността, така дава вид, де. Дядо ми оттам е дошъл и нали, и баща ми и той се подписваше Каломенов, Каломенов. Но по-късно сестрите ми за по-мекко изглежда са го променили на Калименов и аз така си го възприех вместо Каломенов да бъде Калименов. Кал – това значело на гръцки значело добро нещо, добре. Калимера, калиспера, нали, това значи добър вечер, добър ден, оттам. Обаче селото е така може би пък туй село, то съществува още със същото име. Съществува, обаче то е почти безлюдно, много малко. Хората са се изселили и тук-таме има само къщи. Ходих там преди две години, сега сме 1982 г., то значи през 1980 г. може би, може и три години да има вече. Прави впечатление на балканско място така. Хубаво място, психически така аурата, хареса ми, но както казах хората са почти изселени. Те са повече по градовете, идват с колите си да си вземат някои продукти и временно през лятото само го посещават. Живеят пак хора, но малко. Има къщи от миналото, стари къщи. Такива къщи има навсякъде, но особено там нямаше туй, старо присъствие, както сега навсякъде има все нови къщи. Там малко са новите, повече бие на старо така, не е обновено селото по строежите, де. Понеже хората са се изселили.

Значи село Каломен, Дряновско. От дядо ми, а баща ми е роден в Севлиево. За дядо си почти нищо не знам. Знам само, че е бил добър човек, виждал съм го така на портрет заедно с баба ми. Аз мога да кажа за баща си някои работи във връзка пак с дядо ми. За дядо си, мога да кажа, че те тогава семействата са били големи, та не мога да кажа точно броя им. Може би 5–6. Баща ми имаше двама братя: чичо Колчо и чичо Петьо и няколко сестри, така че те са били най-малко 5–6. А моето семейство, на баща ми сме били 10 души, мои братя и сестри. За моя баща, аз съжалявам, че не проявих така любопитство един ден да седна, да го поразпитам, но

откъслечно зная някои работи. Например, когато се е проявил той като млад опълченец е отишъл и е участвувал в Освободителната война. Той е бил съвсем млад тогава между 18 и 20 години. Но бил се е оженил вече, те се женят млади. И така са ми казвали, че той само няколко месеца след женитбата си, нагласили се така с няколко души приятели и без да се обаждат на близките си тайно, но казал на жена си, на майка ми. Но й казал: „Сакън, да не казваш на буба“, „буба“ казвали на бащата, тази дума са употребявали. Вместо да кажем татко, казвахме буба, моята майка. Тя е турска дума – означава баща, а пък „аме“ – означава майка. Та той е казал последната нощ на жена си, обаче няма да казваш на мама, няма да казваш на татко. Обаче нали все пак трябва да знаят те, защото ако изчезне, нали ще се тревожат много, пък тъй като знаят. И са отишли с тия приятели в Габрово и там се записват в опълченските дружини. Били са на Шипка. Подробности не знам. След туй бяха дошли русите вече, тогава те се записват като опълченци. Не е бил нараняван, но е бил награждаван няколко пъти. Имаше някои кръстове знам. Възможно е при сестра ми да има нещо от тях, но знам по едно време на Шипка имаше някакъв голям събор, та лично ги награди тогаз цар Борис III, поединично. Те бяха останали вече малко опълченци и имаше такова нещо. Той беше деловодител на старите опълченци, понеже те имаха дружество. Казваше се опълченско дружество „Лъв“, така му беше името в Севлиево. И аз като малък много се ровех из архивите на туй дружество, та съм намирал много интересни работи там в тия, аз мисля, че завчера загатнах, намирал съм интересни работи в архивите на опълченското дружество и на баща ми така: първото нещо аз от там прочетох стихотворението на Иван Вазов „Шипка“. То е първото стихотворение, което ми направи такъв дълбоко впечатление, че просто аз така като, че бях пренесен в някакъв друг свят. Толкоз силно ми въздействува. Аз трябва да съм бил между 8 и 10 години тогава, когато съм го прочел. То е първото стихотворение, което с най-голяма сила е въздействувало на мене. Това стихотворение съм намерил там в архивите на баща си. „О Шипка, три деня младите дружини как прохода бранят ...“ и накрая там: „И днес Балкана, щом буря захваща, спомня тоз ден бурен, шуми и препраща славата му дивна като някой ек, от урва на урва, от век на век“.

Тия неща се запечатаха в мене, като с неznam как да се изразя. Те са живи и до днес така. Туй е, пак да повторя, едно стихотворение, което толкоз много, ама целия ме обзе така и тогаз съм може би и почувствувал така, че имам голяма склонност към поезията и че поезията има извънредно голяма сила върху мен така.

2. ЛЕОНИД АНДРЕЕВ

Сега понеже на тази точка се спряхме, мога да кажа и друго нещо, което съм намерил в тази архива, което пак така почувствах. То е следното: То ще е било доста по-късно, защото се отнася до един факт, който е станал в 1930 г. Значи то е било доста по-късно. Не съм бил вече млад. То е следното: То е важно нещо, което може би съвсем малцина българи знаят или пък никой не го знае, защото са измрели старите и е нужно да се доведе до съзнанието на българина изобщо. Ето какво е то: в опълченската архива на баща си намерих едно писмо произтичащо от Централата на опълченското дружество в София. Това писмо като окръжно е разпратено до местните опълченски дружества в градовете, които тогава са били доста много, защото тогава са били живи опълченците. Сега тези дружества не съществуват, защото няма и опълченци вече. Последните единици са си заминали отдавна. Ето какво представлява това писмо: това писмо е отправено от руския писател Леонид Андреев към българския народ. Това писмо казва тъй: Аз не мога да си спомня точно думите му, обаче Леонид Андреев е толкова силен, че думите му там с нищо друго не мога да ги сравня, думите му които той отправя към българския народ. Той казва тъй: Малката Сърбия, тази малка Сърбия едва устоява ударите на голямата Австро-унгарска империя и когато тя едва-едва се държи, вий българите зад гърба ѝ забихте ножа си в нея като Каин. Горедолу това е смисъла, това са думите на Леонид Андреев. Вий, на брата си забихте ножа си в гърба. Действително беше така. Това не е Балканската война. Ние бяхме съюзници през 1912 г. Не е Междусъюзническата война. Тя беше в 1913 г. Това е Общоевропейската война почва в 1914 г., юли 1914 г. Ние се намесихме в октомври 1915 г. Значи една година и малко повече след започване на общата война, ние се намесихме на страната на Германия и Австрия, на тройния съюз и те дълго време изглежда тия велики сили са се борили за това, коя да ни привлече, обаче понеже нашия цар, може би Фердинанд беше тогаз, може би поради кръвната връзка с германците или как да е, намери за добре да се присъедини към Тройния съюз. И значи войната почна така: то исторически е известно. Сърбите имаха революционна организация в Хърватско, Далмация, Словения, понеже те бяха в ръцете на Австрия и убиха в Сараево австрийския престолонаследник с жена му. Те бяха дошли в Сараево, столица на Босна и то тогава автомобили нямаше, в каляска така се хвърли някаква бомба и убиха престолонаследника с жена му на 15 юни 1914 г. /стар стил/. Туй послужи като повод за Първата световна война, защото тогава Австро-Унгария беше голяма империя, в която влизаха Чехия, Хърватско, Унгария, беше една от големите велики сили, както ги наричаха. Тогава почна Първата световна война. Австрия навлезе в Сърбия, русите обявиха война на Австрия в защита на Сърбия, германците обявиха война на русите. Франция се намеси, Англия се намеси, Италия се въздържа доста време макар, че тя беше в Тройния съюз със Австрия и с Германия, обаче тя вместо към тях намеси се на страната на тези, които бяха Съглашение или Антанта, т.е. Англия, Франция и Русия, тези трите и Италия се намеси към тях вместо към другите.

Значи намерих това писмо от Леонид Андреев във архива. Сега по него време Леонид Андреев беше извънредно много популярен, много се четеше и много негови книги се издаваха в България тогаз. Ти нищо

не знаеш, защото те известно време тука повече от 60 години и в Русия мълчаха за него, едва наскоро почнаха да се обаждат, за което си има причини. Аз за него мога цяла книга да напиша, за Леонид Андреев. Той е бил близък приятел на Максим Горки. Даже, когато той умрял Горки отишъл там в Писателския съюз и казал: „Той беше единствения ми приятел“, със сълзи на очи Горки казал. Обаче той се различаваше от Горки по туй, че той не беше формално свързан с революционното движение, обаче Леонид Андреев е проникнал в душата на революционера, тъй както нито Горки, както никой друг писател не е проникнал. Леонид Андреев, то всъщност всеки голям писател, всеки истински писател е ясновидец в една или друга форма, в една или друга степен, но Леонид Андреев буквално четеше в човешката душа. И като че ли как да ви кажа, като че ли той беше вътре в човека. Аз помня много неща, защото туй, което съм прочел не може да се забрави, те са необикновени неговите писания. А съжалявам много, че много късно ми е попаднал един разказ негов, повест за 70 обесени, който аз, кой знае защо не съм имал възможност да го прочета и не съм знаел за неговото съществуване и за който ми обърна внимание едва Борис Николов, нещо преди 10–15 години, може би и повече. Сега в този разказ за 70 обесени, трябва с няколко думи да представя какво представлява този разказ, за да стане известно до каква степен Леонид Андреев от една страна е духовно издигнат и може да се каже човек, който чете в душите на хората, както един необикновен човек ще вземе един лист хартия или един вестник и ще чете. И той прониква в такива дълбини каквито милиони хора не могат, защото самият той е един много издигнат дух и заради туй вижда нещата, които другите и отпред да им са, не могат да ги видят. Те нямат мярка, нямат усет, нямат представа за тия дълбини на човешката душа, за тая красота, за туй величие. Те нямат и не могат по никакъв начин да го разберат. А Леонид Андреев е нещо изключително и нещо чудно в това отношение.

И сега да кажа какво представлява този разказ. Известно е, че в периода на подготовката на руската революция много революционери попаднаха под ударите на царската власт и за свои прояви биваха, тези които имаха най-тежки престъпления биваха екзекутирани. Много са такива случаите, които историята ги знае, които са загинали. Един от тях, братът на Ленин, е също екзекутиран, по-големия му брат е екзекутиран, Ленин с такова упорство се е борил, той си е имал и лично така, това му е било една лична причина, за да мрази тоя строй, щото той е убил неговия роден брат. Нали на млади години е така загинал. Та сега Леонид Андреев описва последните тия 7 души осъдени на смърт, за революционна дейност. Там за атентат ли какво, що, осъдени са. Обаче между тях има един или двама, като че ли двама бяха, обикновени престъпници, не такива идейни, не революционери и особено за един от тях се разправя, че е бил доста така ограничен човек, не просветен, обаче когато те ги карат вече на ешафода на смърт, другите са били всички големи интелектуалци така, знаели са много хора и възпитани и интелигентни, и същевременно имали са възможност така вътре да имат духовни сили, които да ги направят устойчиви пред смъртта. Да не падат духом, но с кураж да отидат така. А този именно, той е бил много слаб и за него смъртта е била вече нещо страшно, той просто се е чудел и там е имало една или две жени. И тази, една от жените в този разказ, просто го прегръща така или нещо подобно, с него отива заедно, прегръща го, взема го под ръка и го води така. Сега туй не е толкоз важно. Най-важното в случая е следното. Доколкото си

спомням, тази жена именно, от тези революционери, тя има едно особено преживяване през нощта преди да ги заведат на бесилката. Туй е много важно. Тя така се издига в духовно отношение, че съзнанието ѝ идва, туй сега дето в литературата и особено в окултната литература, и в беседите на Учителя се определя като космическо съзнание, когато излизаш напълно от своята ограничена личност, от своя личен живот. Те и без това са работили за идея така, но в дадения момент толкоз високо се издига, че в нея изчезва всяка сянка на омраза към когото и да било, точно по закона на Христа: „Обичайте враговете си!“ Та душата ѝ се изпълва с такава любов към всичко. Нали тя е пред смъртта вече, обаче така духовно се издига, че почва да обича всички. И своите палачи тъй да ги наречем, към тях тя така никаква омраза не изпитва, нито към каквото да е, просто само може да ги съжалява, че те самите са жертва на туй положение именно. Но то трябва този разказ да се прочете, за да се види точно, щото в мене така мисля, че само един път съм го чел, втори път не съм го чел, така точно подробностите не са напълно запазени. Помня впечатленията си. Леонид Андреев е автор на тази книга, който го намерих в архива на баща си. Този автор, който казва: „Българи, вий като Каина забихте ножа в гърба на брата си!“

[Виж статията „Воля за мир“ във вестник „Братство“ бр. 9 от 5.X.1929 г., която е поместена в раздел „Повествование от вестник „Братство“, под № 61.]

Този архив на баща ми, ние го предадохме, аз не мога да си спомня на кого го предадохме, но знам, че се заинтересуваха от него. И дали на читалището, дали на музей, май на музея, има в града музей и там е предаден този архив. Аз не съм го запазил. Те повече от нещата не са от голям интерес, преписка между централата тука в София и Севлиево. Но искам да кажа още нещо за Леонид Андреев, понеже него го отхвърлиха след Октомврийската революция – 1917 г., заради туй, защото той, който беше описал революционера и той беше пял такива химни на свободата каквито никой друг не е пял.

Издадох много книги. Георги Бакалов комуниста, той ги издаваше и не само той, и други. Той има една история, пак за един революционер, аз няма да се отклонявам, който иска да ги търси да ги чете. Те сега не ги издават, може в някои читалища да са останали някои „в туманя магурата“. Обаче той имаше пак от Георги Бакалов издадено, изглежда, че от жена му Ст. Попова, така тя се подписваше, не е преведено, под заглавие „Проклятието на звяра“. То е един малък разказ, но който не може всеки да го напише. Той започва така: „Аз се боя от града. Аз обичам бурното море и гората“. А фактически разказа е, че той предава състоянието, ужаса на тези същества, които ние наричаме животни, които са затворени в техния затвор, наречен зоологическа градина. Понеже той е много чувствителна душа Леонид Андреев, той като никой друг. Защото ония там децата, отиват там да се любуват на външните форми, на това, онова. Той е почувствал ужаса, духовния гнет на тия същества, които макар, че не са човешки, обаче те чувстват отнемането на свободата им. Те дори не са живели като хората, те са живели много по-свободно от хората, щото човешкия живот до известна степен е робски. Човек сам се е заробил в тия градове и в тоя изкуствен и фалшив живот, а те са били съвършено свободни. Те са се наслаждавали на пълен размер на свободата в природата, тия диви животни. А той е преживял този ужас и го описва именно в този си разказ „Проклятието на звяра“. Аз понеже съм го прочел някъде преди 70 години,

не мога да възпроизведа, помня само впечатлението, но както всичките му други работи и това е извънредно силно, просто, казва така, проклина този изкуствен живот, който хората живеят и туй, което се наложи на тези животни. Сега друг един, пак от тия едно сборниче имаше „За свободата“. И то е тъй написано, че никой революционен писател не е написал такива силни думи за свободата, както Леонид Андреев ги е написал в един малък разказ, който е написан, действието става в Италия, там пак за някакъв революционер, какво и т.н., излязъл из паметта ми, само впечатлението запомних.

Та Леонид Андреев е нещо силно, но него го отрекоха затуй, защото той като чувствителна душа извънредно, той при първите, в началото на тази Октомврийска революция, той е видял такива страшни работи, за които не се говори и не се пише, но които са станали, че целия настръхва от ужас и написва тогава нещо. Той е влязъл преди туй в душата на революционера, познава ги, идеализира ги революционерите, бил е с тях, бил е приятел на Горки, помагал им навярно, защото те, и Горки и Леонид Андреев, като станаха прочути, световни писатели почнаха да се изсипват върху тях купища пари от всички краища на света. Те забогатяха. Горки е бил босък, обаче после е имал, от целия свят текат пари към него и към Леонид Андреев, и към трети, и към четвърти. Та тези изстъпления, той вижда, че това е нещо страшно, защото и самия Блок, Александър Блок в неговите „12-те“. И той въпреки всички химни, така на революцията и на 12-те апостоли, той дал на много места виждайки туй, което необузданата човешка стихия така, нисша природа върши, когато вижда, че пред нея няма пречки. И там, и като тъй Леонид Андреев, той отначало отишъл във Финландия, после кога е умрял и как е умрял не зная, обаче написва той нещо, което ми попадна на френски език под заглавие „Осекур“. Това на наш език преведено буквално значи „На помощ“ или то е равносилно на интернационалното SOS, нали има така „Зов за спасение“, като да речем на потъващ кораб SOS, което пък на английски, то е съкращение на английските думи „Спасете душите ни!“ Написал тая брошурка. Аз не знам откъде е попаднала, пратили са я на редакцията на вестник „Братство“ някои и малко по-късно я прочетох. Аз после ги намерих, щото няма откъде другаде да дойде, нито съм я купил нейде, нито съм я поръчвал, пратили я до редакцията на вестника и именно на френски „Осекур“ – „На помощ“. И в тази кратка брошурка той изразява своя ужас от туй, което става и се обръща към европейците „Спасете ни!“, казва. Това са мои думи, щото не мога да го цитирам. Обаче той е силен човек и неговата дума е като, не знам на какво да я оприлича. Това нещо не е поместено във вестник „Братство“ и аз май, че я дадох, погрешно я дадох на Борис и тя е потънала там тази работа и не можем да ѝ намерим дирята.

*Забележка на съставителя. Поместено със съкращения, направени от Вергилий Кръстев.

ИЗ „ДВНАДЕСЕТТЕ“*

И за въюгой невидим,
и от пули невредим,
нежной поступью надвизуюжной,
снежной розспью жемчужной,
в белом венчике из роз,
впереди –
ИИСУС ХРИСТОС!

Ал. Блок

АЛЕКСАНДЪР БЛОК

Роден 16 /18/.XI.1880 – 7.VIII.1921 г.

ДВНАДЕСЕТТЕ превод Гео Милев

Черна вечер.
Бял – снегът.
Вятър, вятър!
И нозете ти едвам държат.
Вятър, вятър –
по цял Божи свят!

Вятърът рязвява, вее
белий снег навред.
Под снега – лед.
бавно, тежко
всяка стъпка се люлее,
хлъзга се – ах, тежко!

Между две здания
обтегнато въже.
На въжето – плакат:
"Цялата власт на Учредителното Събрание!"

Една бабичка свива се – плаче,
не разбира що всичко туй значи,
защо ли е този плакат –
такъв огромен пояс?
Партенки много биха излезли от този плат –
а всеки днес е гол и бос...

А ето бабичката спъна се –
и в пряспа сняг пред нея тропва!
– Ох, Богородице – Застъпнице!
– Ох, тези болшевики ще ни вкарат в гроба.

Вятър остър!
Не престава и студът!
Спрял буржоазата на сред път,
в шубата си скрил е нос.

А този кой е? – Дълги власи,
и говори полугласно:
– Предатели!
– Загина Русия!
Сигурни – писател,
вития...

Вятърът вее, лети снегът,
дванайсет души бавно вървят
Винтовки с черни ремъци отпред,
и огньове – навред, навред, навред...

А огньове – навред, навред, навред...
Винтовките – праметнати отпред...
С революционна стъпка вървете вий!
Заклетий враг не спи!

Другарю, винтовката – смело напред насочи я!
Нека гръмнат куршуми в Светата Русия
в затворнишката,
в колибарската,
в дебелодирнишката!

Ех, ех – без кръст!

Тръгнаха момците наши
в червената войска да служат,
в червената войска да служат,
буйна си глава да сложат.

Ех, ти скръб – ти мъка,
сладостен живот!
Палто изпокъсано
и пушка австрийка!

Ний за скръб на буржуазата
ще запалиме земята –
кръв, пожар света обви...
Господи благослови!

... И без име свято в нощний път
вървят дванайсетте.
На всичко са готови те,
за нищо не скърбят...

Към неведимия враг
бдят винтовките железни...
В глухи улички безвестни
вей виелицата сняг...
И затъва в преспи снежни
надълбоко всеки крак...

Вей далече кървав флаг
смътни речи,
стъпки в мрак.
Ето вече
лютий враг.
И виелицата вей навред
ден и нощ,
с дива мощ...
Напред, напред,
работен народ!

...Те вървят през нощний мрак –
гладний пес върви след тях,
а пред тях – с кървав флаг,
скрит във виелицата шумна,
незасегнат от куршума,
с нежна стъпка, бял и пищен,
в снежни бисери обкичен,
и с венец от бели рози –
там пред тях: Исус Христос.

Забележка на съставителя:

Поемата „Дванадесетте“ бе изиграла голяма роля за революционната атмосфера в България всред интелигенцията. Тя бе мост от една страна поета – символик, а на другия бряг бе започнала Октомврийската революция и тя имаше своите 12 апостоли, водени от Исус Христос. Каква е връзката между тях, революцията и Учителя? Той каза: „Болшеvizмът е бич Божий в ръцете на Христа“. Ето защо поместваме части от поемата, а според Александър Блок тя е най-сполучливата, понеже е живял с действителността.

3. МАКСИМ ГОРКИ И ЛЕОНИД АНДРЕЕВ

През 1926 г. от руски език се превеждат спомените на Максим Горки за Леонид Андреев от 58 страници в превод на Цв. Байрактаров. Накрая е сложен послеслов от Георги Константинов, който тук прилагаме, за да се видят взаимоотношенията на тези велики личности в руската литература, които принадлежат на двата различни полюса в следвоенна Русия от 1917 г. и след Октомврийската болшевишка революция в Русия от 1918 г.

ПОСПЕСЛОВ
Георги Константинов

Максим Горки и Леонид Андреев. – И двамата са известни на нашата интелигенция. Те дори до известна степен бяха у нас в мода.

Идеите, които ни носеха техните произведения, подхраняха настроенията на цели кръгове от тая интелигенция и в тоя смисъл те са във връзка с историята на последната. Па и днес дори техните почитатели у нас не са малцина. Политиката от последните години, обаче ни отчужди. Дори и те двамата – Максим Горки и Леонид Андреев – някога добри другари се разделиха като два врага. В следсмъртния дневник на Леонид Андреев се намираха следните и странни, и страшни дори слова: „...Моята ненавист и презрението ми към Горки ще останат бездоказателствени, трябва да се напише цял обвинителен акт, за да се докаже престъпността на Горки, степента на неговото участие в разрушението и гибелта на Русия“.*

/Заб. под чертаВж. Евг. Чириков, Смерядков. Руской революции, София, 1921 г./

Странни са тия слова, защото се отнасят до един добър бивш другар, а и страшни са, защото голямото обвинение, което съдържат е недоказано. Но с това ще има да се занимае историка на руската обществена мисъл. Ние, обаче, мислим, че и Горки и Андреев са преди всичко личности на литературата и като такива ще живеят през десетилетията. Тяхната политика е до голяма степен, може би темен пасив – кой знае! А може би политическата история на Русия ще отбележи с големи букви техните имена – за добро или за зло. И ние, съвременниците им, които следим с внимание обществения живот, които държим сметка за добродетелите и пороците на големите личности – също тъй се мъчим да проникнем в мрака, който крие трагедията, що се разигра на великата руска земя, трагедия, която постави на изпитание толкова големи умове и честни сърца! Истината, за жалост, идва късно. Нея ние, може би, няма да научим.

В предлаганите спомени на Максим Горки няма политика. Те са чиста литература: и с техния обект, и с начина по който са написани, и с истините, които носят. На ония, които имат по при сърце делото на Андреева и Горки, те ще кажат много нещо. Но, освен това, тия спомени имат и друга цена – написани с рядко спокойствие и обективност те, като ни говорят за две големи и противоположни по характер личности, като ни рисуват някои иначе скрити подбуждения на техните души – представяйки ни ги в ред изключителни, трагични и интимни настроения – ни дават ценни указания за благодатни психологични заключения. Като ни разкриват душите на тия две големи личности, те разтварят и нашите, разширяват кръгозора ни.

В тях ще намерите и красивата външна, словесна игра и рядката понякога дълбина на мисълта и настроението, които така характеризират Андреева – изразявани тъй често не само в разговорите му, но и в произведенията му, с рядка, внушителна сила. В тия спомени вие ще почувствувате и голямото спокойствие, хладината, разумния и практичен поглед на Максим Горки. Оная ненавист към Горки, която Андреев така силно и с присъщия му хиперболизъм е изразил в горните думи, ще си обясним най-добре чрез тия именно данни, които Горки изнася с похвална правдивост. Рядко писател към писателя е бил тъй искрен – дори и като се знае по аксиома, че за умрелите се говори или добро или нищо. Своята жестока правдивост Горки и тука е проявил в голяма мяра...

И още колко нещо друго, което мъчно се изразява, ще има да намерите в тия спомени. С една дума: от тях вие може да почувствувате

онова потайно, странно внушение, което ще ви разкрие загатката, основата в настроенията и мислите на две големи личности...

А, струва ми се, това не е малка печалба.

София, 6 май 1926 г.

Г.К. Константинов

4. КАК СЕ РАЖДА АТЕИЗМА И АНАРХИЗМА

В.К. Искам да се върнеме, откъдето се отклонихме. Откъде идва родът на майка ви? С.К. Тя се казваше Стефания Симеонова Хисапчиева. „Хисап“ по турски значи сметка, понеже дядо ми така правел сметки на хората, понеже са неграмотни. И тъй Хисапчиеви. Та тя е от Хисапчиевите моята майка, от Севлиево. От Хисапчиевите така има някои Пат Дафов, точно в туй семейство аз намерих тази революционна литература, която от дома на майка ми де, понеже нейните братя влязоха така в една анархическа група, която се е образувала доста рано след Освобождението. Нали в първите години от Освобождението на България. И тя е от този род. Нейните братя, имаше един Стефан, най-възрастния, който също тъй се е занимавал с всички тия анархически работи – Стефан Хисапчиев. Обаче той не е отишъл до тези крайни схващания за тероризъм, за насилия, той се е ограничил или е тръгнал така повече по Толстоева линия. Той беше един много благ човек, аз него го помня добре, един благ човек така и нали не се е увлекъл в такива крайни дейности. Другият брат е бил по-буен. В.К. От кои години идват тези идеи? От руските революционери ли идват, от Бакунин ли идват? Или откъде идват идеите за анархизма в България? С.К. Аз това, което намерих в тяхната библиотека, след като те заминаха на война. Христо Хисапчиев се казваше другия брат, той е бил в борбата на анархистите. Имаше един Михал, обаче аз в моето детинство не го познавах. Той много по-късно, той живя във Варна и само откъслено съм го виждал два-три пъти, обаче знам, че и той е бил вдаден много в тези работи и от някои изрази на баща ми. Но специално за този Христо Хисапчиев, в неговия дом намерих тази литература, която изглежда, че е била на групата общо, която сега вече не съществува. В.К. Какво представляваше тази литература? С.К. Ами виж какво, тази литература представляваше почти всичко, или по-голямата част от всичко, което в революционен дух е излязло до туй време, на български и на руски. Имаше и на руски много неща. Особено впечатление и особено ми въздействува на мене книгата, тя не е голяма книга, обаче като брошура на Михаил Бакунин на руски език „Церков и государство“ – „Църквата и държавата“. Тази книга упражни извънредно голямо влияние върху мен, макар, че не е само тя, аз още много подобни работи имам. Но Бакунин има особено силен стил, особено силен език така, особено силен дух и макар, че ако сега взема да я чета тази книга, тя сега абсолютно не може да ми въздействува. Но аз тогава съм бил на 14 години да речем, нещо подобно, човек, който току-що бях възприел и атеизма, пак от тяхната линия. Атеизмът по много пътища проникна, но между другото, аз сега се отклонявам, няма как. За атеизма, там всички неща ги имаше. Атеизмът, вярно е, че и в училище имаме един учител по история, който също така беше атеист. От една страна преподават ни вероучение, от друга страна учителя по история, той беше много симпатяга така, един едър така и изобщо много симпатичен. Обаче нали те хората тогава като свърши някой гимназия той трябва да е атеист вече, особено университет като свърши. Той беше свършил в Германия

и често ни е говорил за Германия така, че хората били здрави и силни защото пиели много бира.

И спомням си при уроците по история, понеже той беше така много едър, добродушен и сърдечен човек, ама лицето му малко приличаше на, както портретите на Бакунин, малко така с дълга коса, и така малко на маймуна приличаше. Макар, че беше симпатичен така общо казано и така с ръкомахане и жестове. Ами казва, те, първобитните хора, те понеже нищо не знаят, нищо не разбират, като стане гръмотевица или някакво природно явление, по-особено, те понеже това им внушава страх и като нямат никакви обяснения казват: Е, какво е туй? – Бог. И казва, ето тъй се е родила идеята за Бога пред необяснимите и страшни природни явления, пред съзнанието на първобитния човек. От една страна един учител ми преподава вероучение, а той ни разправя как се е родила идеята за Бога. А ние сме хлапаци на 14 години, и туй въздействие обаче, окончателно въздействува, за да възприема атеизма беше книгата „Наука и религия“, една малка книжка от сръбския социалист Светозар Маркович. Той изглежда е един от основателите на сръбския социализъм. Аз отначало мислех, че той ще бъде близко с Ботев, но той по-късно от Ботев се е проявявал. Та в същата библиотека съществуваше и тази брошура „Наука и религия“. И като вземеш да я четеш и щом си на 14 години, щеш-не щеш ще лапнеш въдицата изцяло, щото той още от самото начало приказва тия работи, които и досега ги приказват всички като съкрушително доказателство против съществуването на Бог и на някакъв промисъл и на нещо друго освен смъртното същество. Но аз, който да речем бях, не най-напред съм прочел туй, а после съм прочел на Бакунин книгата. Знам, че когато четох на Бакунин книгата, аз си бях неверник вече. То тази „Наука и религия“ на Светозар Маркович е едно най-обикновено изложение и обяснение на материализма, в смисъл започва се както и всички с туй, че това са глупости, басни, че там някой си Господ създал за 7 дена света, че Адам и Ева и т.н., че сега науката е толкоз напреднала и че всичко туй са фантазии и т.н. И сега ний хора, млади като нас, им изглежда категорично глупаво това. Дотогава, до нашето съзнание не е имало по кой път да дойде едно по-друго обяснение на тия неща, изобщо да ти кажат, че тия книги са символични, свещените книги и че в тях не бива нещата буквално да се разбират, както за сътворението на света, така и още много други. Защото е пояснено от големите Учители, че това не са буквално седем дена, тъй както са в нашето съзнание, а това са огромни периоди в които се е развивала еволюцията на живота, на живите същества и на цялата вселена, те са огромни периоди, милиони години, нещо което в нашата християнска литература почти не е дадено, но в индуската литература, там много добре са описани тия работи, много подробно. Дали са им названието на тия епохи, тъй че фактически това не е истина, че са седем дни и с това да опровергават цялата вяра. Но това са символични неща.

В.К. Какво става с вашите вуйчовци-анархисти? С.К. Най-възрастният Стефан доживя дълбоки старини, той е баща на така доста издигнат син Симеон Хисапчев, който е жив още, който стана голям лингвист може да се каже и особено деятел в есперанто. Тука е сега в София, но ранните години ги прекара в Севлиево. В.К. Как старите анархисти посрещнаха революцията през 1917 г. в Русия? С.К. Този вуйчо Христо, у когото беше останала цялата тая анархична литература, щото водачът им беше в Севлиево убит, Христо Илиев се казваше той. Водачът на тази група, е бил убит тайно от полицията. Един голям богаташ е бил напласен

от него, но както и да е, намерили са трупа му в турските гробища. Там накрая на града има турски гробища. Но аз с този ми вуйчо Христо, аз по тези въпроси с него не съм говорил, защото той рядко идваше у дома и много е интересно сега едно положение, неудобно така, обаче ще трябва да се кажат тия неща. Този мой вуйчо, аз го помня като стражар, така го знай и така съм го запомнил, рядко е идвал у сестра си, майка ми, но не съм имал приказки с него. И интересно е значи, един член на тази анархистична група да стане стражар, тъй ги наричаха, обаче той имаше така една много особена външност. Беше пушал брада, с брада ходеше и до голяма степен като че ли копие на Ботев, такава външност имаше. И той отиде в тая, Втората световна война и не се върна. Допуска се, той е бил в Сърбия убит. Баща ми живя 80 години и си замина 1934 г., в началото на 1935 г. Баща си не съм го разпитвал за опълченските години. Той беше възрастен и не е участвувал във войните. Участвувал е в тази Сръбско-българската – 1885 г. Ние почти не сме имали редовна армия. Армия е имало обаче така малко още, щото другият ми чичо пък е бил редовен войник. Обаче баща ми, заедно със свои приятели там се събират като доброволци, отиват доброволци, независимо, че не са мобилизирани и че не са служили, създали са дружина в Севлиево и се присъединяват към войските. Спомням си по този въпрос следното, баща ми разправя: там видях кай, като отидох, кое село разправяше там на сръбската граница, при Сливница там, видял го моя по-малък роден брат, срещнал се с него, той е редовен онзи войник, бил е във войската, а пък моят баща като по-възрастен не е бил във войската. Видях го кай, целия му шинел продупчен от куршуми, а той жив и здрав. Значи туй си спомням да ми е разправял. Върна се той, помня го, много добре и после късно умря. Но трябва да кажа. Той се занимаваше с пчели така. Ние му викахме чичо Петю – Петър Калименов. Понеже той често идваше вечер у дома, нали понеже неженен намираше атмосфера така у нас и беше много словохотлив и приказваше така до късно. Но туй, което искам да подчертая бе, че в него живееше една страшна омраза към Фердинанда, разбираш ли. Той говореше против него, а същевременно боготвореше Александър Батемберг, този, който е бил начело 1885 г. Тогава беше Батемберг и понеже Батемберг е бил непосредствено до войниците си. Той не е стоял в София, а е бил с тях и затуй те са го обикнали и този го много обичаше, и го възхваляваше, а пък постоянно говореше против Фердинанда. Туй ми са спомените и те са детински. В семейството ни изобщо имаше заложено една симпатия, една любов към Русия, към славянството, която и този ми чичо и баща ми, аз от баща си съм я приел. И той боготвореше русите и така сме учили и песни руски от баща си, песни, които се отнасят до Освобождението. Зная една руска песен, която е характерна и която съм научил от баща си. Тя я пееше дълго време сестра ми Иванка. Аз може да бъркам малко, но тя е така: Ще я пея. Може да има и други куплети, но аз това съм запомнил. За българите и за Балкана, и за преминаването на генерал Гурко през Балкана. Нея русите са пеели. Има още една песен. Тя е за Сюлейман, тя е при Шипка за обсадата, когато се мъчел да я превземе. „Там над Шипка, над Балкана пъстра зора вече грей, предвещава, че този ден много кръв ще да се лей“. И друг куплет, в който Сюлейман се обръща към своите хора и им казва: т.е. султана се обръща към Сюлейман. „А падишаха ще ми каже: аферем бе Сюлейман...Аллах нека ти помогне да спасиш девлет Осман“. Нали е обраден в Плевен.

5. АНАРХИЧЕСКИТЕ ГРУПИ

С.К.: Та сега можем да се върнем за учениците и т.н. Това през Първата световна война, то и след Първата, но това ми е по-прясно и то в по-големи размери беше, но за Първата световна война. В Севлиево имахме вече анархическа група от моето поколение. Сега другите по какви пътища са дошли до анархизма и до тия революционни идеи аз не съм ги разпитвал, но факт беше, че съществуваше така едно силно анархистическо движение, специално около Търново и селата Дебелец, Келифарево. Много силно е било движението. И този човек, с когото аз се запознах беше от село Дебелец и се казваше Христо Кузманов. Но същевременно аз от тях научавах за Ямбол, за Сливен и за други места. Анархистите бяха дошли в Севлиево от Ловеч, от Троян по-скоро и от троянско. Движението, макар аз да не съм ходил настрана, много ми беше ясно. Между другото по времето на Първата световна война, тогава аз така се оформих, аз самичък така с книгите, но после направих връзка с другите, които наистина не ми е дошло наум да ги питам, пък те по какъв начин са дошли до анархизма, чрез какво. Аз чрез тази литература, която намерих и я прекарах всичката. Всичко каквото имаше социализъм, кооператизъм, анархизъм, тероризъм, до най-голямата крайност – всичко имаше вътре. Имаше голяма част на руски, имаше за такова за акции, за атентати, обир на банки, ей за такива работи, които са били за идеята, а не за лична полза. Цяла книга имаше на руски. Та сега политическите движения около Първата световна война. Аз вече бях оформен с тия идеи. Аз гледах на всички видове революционери да речем комунисти, социалисти – тесни и широки. За мен бяха всичките тъй да се каже близки като едно, да не се отклонявам, те едни други се гонеха така не се понасяха, не се признаваха. Но след Първата световна война бидейки, в дюкяна на баща си, печатничка малка и книжарничка на главната улица, изглежда всеки ден е минавал този човек, аз съм го виждал няколко пъти, така хубав човек, интелигентен, пък името му таквоз Йордан Хубавенков, той с едни големи ботуши и изглежда всеки ден е отивал да вземе пощата. И аз по-късно разбрах, че той е анархист, понеже друг един мой приятел там от тази група – Стефан Табаков е имал връзки с него и с още един от Плевен, водач пък на комунистите, само, че забравих му за сега името. Те го знаят, защото той е един от водачите на комунистите в Плевен. Та този Хубавенков, нали така беше много симпатичен човек. Сега други анархисти имаше в гимназията – Петко Хасъмски, той беше един много интелигентен, по-възрастен от мене, ние бяхме по-млади, той беше в последните класове. Обаче и с него почти не съм имал контакт, освен веднъж, една така разходка из лозята. Този Табаков имаше, той беше по-общителен, той ме извика веднъж на разходка из севлиевската околност, така и сме отишли непосредствения повод, за череши, да ядем череши така у лелени Лючкини, така на шега сме приказвали. Та не си спомням кои други бяха тогава освен Табаков и аз. Може би 7–8 души сме били.

В.К. Как се въртяха концепциите и в какво се изразяваха идеите на анархизма в онази епоха? С.К. Сега вижте какво, анархизма, главната според мене отлика от другите правоверни социалдемократи, които вървят по линията на марксизма и на това голямото революционно течение, така в по-голямата част според мене главната разлика е по

отношение на това са всъщност две неща: едното е свободата на човека, а другото е, че анархистите отричаха държавата принципно, това беше принцип в тях, че отричат всяка държава и всяка власт. Това е главната отклика и тя голяма отклика в сравнение с тези социалисти и комунисти за които е важна властта, те винаги са се стремели към нея. Сега у онези е повече теоритично така, теоритично отричане на властта, защото, то когато дойде време да речем да се приложат тия неща. Те като не са прилагани надали ще могат да се приложат, защото няма как тази власт да се приложи, тази власт, без власт. Щото най-малкото фактически проявяване на една личност върху другите, то е власт. Аз си спомням следното – един разказ. Този мой приятел Христо Кузманов от Дебелец, който тъй да се каже пожертвува живота си, за да ме освободи мене от затвора, пожертвувал се в известен смисъл понеже излезе из България и не се върна. Аз се върнах. Този мой приятел като говорехме за тези неща изобщо, даде ми следния пример, докато е бил той в Дебелец. Дебелец беше анархистически център, Келифарово, Търновско още повече. В Келифарово не съм ходил, но в Дебелец аз прекарах три месеца, като нелегален, избягал от затвора. Това беше 1919 г. В.К. За какво? С.К. Ех, това постепенно ще дойде. Правих една пряма акция, която другарите ми, особено един голям монархист, уж планираше. Единият беше Христо Куманов, другият Тинко Симов, който е много известен. Той беше много по-възрастен от нас, интелигентен и оставиха ме така и видях, че не се съгласиха понеже той е така, той е всъщност, който ръководи. И викам, аз ще ви науча, аз ще го направя самичък, едно нападение за вземане на пари. В.К. Къде от банка? С.К. Не, от частна къща. И заминаха си те за Дебелец изглежда. И го направих там, като раних двама души, трима ли, с оръжие. Те бяха с конвой. И сутринта ме заловиха. Затуй бях в затвора. В.К. А парите? С.К. Парите останаха там, те тежки, аз само се допрях до сандъчето, те бяха повече метални пари. В.К. А парите за какво ви бяха, за оръжие ли? С.К. За революционна дейност, това ни беше идеята. Сега както и да е. Да се върнем пак към разликата между анархизма и че те са срещу държавата. Те отричаха държавата макар, че точно в мисълта ми беше, че цялата книга на Бакунин „Църков и государство“ беше от първа до последна страница изпълнена само с проклетия против църквата и държавната власт. Туй беше отличителната черта.

Та, сега във връзка с туй относно възможностите за реализиране на този идеал, който може да си бъде идеал много велик, много светъл, възвишен, обаче много далечен и като че ли непостижим за човека. Та във връзка с туй, Келифарово и Дебелец, големи центрове на анархисти, бяха обикаляни често от други анархисти, от други места и особено един специално, който е много известен в редовете на анархизма, който е един отголемите техни хора, който е млад загинал, убиха го глед 1925 г. или 1923 г. ли година. Може би след 1924 г., когато дойдоха тези тогаз, след 9 юни 1923 г. Живял е, казваше се Георги Шейтанов от Ямбол. Имаше един необикновен характер, много дързък, много силен, много смел, запознат с много работи. Той имаше някакъв псевдоним, не си го спомнях, но хайде да се спрем на името му – Георги Шейтанов, то е пак турско име /шейтан – дявол/. Христо ми е говорил много за него, щото той пък беше влюбен в него, той беше за него идеала. И той често е идвал в Дебелец и един от случаите по таз тема ми разправя така: Сега дошъл веднъж Георги Шейтанов в Дебелец и те там групата, които са се събрали всички така

нали, понеже голям човек идва. Той млад и той човек, ама за тях той по-възрастен ще е бил малко и е бил нещо като идеал, който стои високо и те се строили така по военому, другарчетата анархисти-младежи, строили са се по войнишки, застанали и той като ги гледа, разправя после на Христа. Вика, аз като ги гледам, чудя се на акъла им, строили са се, а ние нали сме за свобода, за равенство такова, те заели една такава строева линия така и той като видял, че няма какво да им въздействува, така просто и той е постъпил, пак така и не знам какво им казал: да се снабдявате с оръжие, че дяволите ще ви вземат. Той самият казал на Христа, на моя приятел де казал: анархисти, анархисти, ама няма туй съзнание така, че да се отхвърлят всички авторитети, да се отхвърлят началства, да се отхвърлят по-големите хора, че да са равни. А те застанали като войници пред офицера си. Туй във връзка с тази работа.

Значи практически не можем да ги осъществяваме тия неща, после трябва да кажа, че между анархистите имаше идейни хора, но имаше и престъпници. Точно там, в туй село аз се срещнах с двама престъпници, даже в единия ние квартирувахме тия месеци и той не беше толкоз чак, но другия – имаше особено един Тодор – Тумбито, той буквално беше престъпник. Един като го гледаш и чувал съм, че са правили убийства, той така, не за друго, а да се възползват сами, така и един страшно отрицателен тип, казваше се Тодор Цумбаров. Между анархистите имаше всякакви. А другия се казваше Марко Цеперски. У този Марко Цеперски ние преживяхме три месеца, три ли бяха, два ли бяха, не си спомням, но преди да избягаме в Румъния. В една маза се крихме там през зимата. Ний късно през есента избягахме от затвора, освободи ни Христо с още един там, изживяхме какво нещо е затвора. Та бяхме при този Марко Цеперски.

В.К. Искам да разкажете последователно този период. Да започнем от нападението. С.К. То трябва да се почне отначало. В.К. Ще се почне, да. С.К. Аз мисля тези работи да ги прескочим. В.К. Не, те са необходими, защото са етапи. С.К. Мислех, че ако ги напиша и ги напша по-приемливо. В.К. Сега вие ги разкажете. С.К. Понеже за Цеперски съм го споменал ще кажа туй, което се отнася за него. Този Цеперски, ний отивахме у тях. Аз, Стефан Табаков, другия анархист, който е заедно с мене, бяхме освободени и Христо Кузманов – трима. Кузманов и той е нелегален вече. А го познава един стражар, който остана жив, един стражар беше убит, един ранен при нашето освобождаване. В.К. Ний да почнем отначало. С.К. А бе това е започнато, да го закръгля само. Христо Кузманов и той беше с нас и той се криеше там в тази къща, щото още първата сутрин ний видяхме като от Севлиево идват полицаи. Ний спяхме горе в една висока стая „дялът“ му казват и видяхме по шосето как идват конна полиция от Севлиево, отиват в Дебелец да търсят Христа. Единият стражар, живия, е познавал Христо Кузманов, преди туй го е познал при нападението и затуй те отиват да го търсят при баща му. Та този Цеперски, ние спяхме у тях, храниха ни, това-онова в мазата, но после им е платено така де, но както и да е той и Тодор Тумбев станаха на полицията хора, полицаи станаха и почнаха да издават. Значи и двамата се продадоха. То от една страна под насилие, заплашване, как е било, що е било, как са ги съблазнили, не знам. Сега за Тумбев хич не ми е, защото той може да се продаде на всекиго. Онзи Цеперски ми се струваше малко по-свестен човек, но и двамата се продадоха. Това го научих аз по-сетне след като се върнах, знам, че това

е станало след 1923 г., когато дойдоха тия – Александър Цанков и когато дойде една по-друга система, щото докато беше Стамболийски още не са били тъй натискани, но после станаха много убийства, това-онова и те са ги хванали и са ги заставили, но знам, че предавали са там анархистите, понеже те са имали връзки, станали са агенти на полицията и двамата. Сега виж каква истина казах.

Бележки на съставителя:

1. За анархизма и новото учение виж „Изгревът“, том I, с. 251–256.
2. „Анархизмът и новото учение“, с. 28–31 – I Младежки събор – 1–5.VII.1923 г.
3. Спомените на Методи Константинов за проникването на анархизма и етапите през които преминава човешкото съзнание, за да стигне до учението на Учителя Дънов – виж „Изгревът“, том IV, с. 263–381.
4. Спомени на Методи Константинов – „Изгревът“, том IV, с. 438–446 за анархизма и новото учение.

6. РЕПУБЛИКА ИЛИ ЦАРСТВО?

В.К.: Сега твоите подвизи, анархистични подвизи. С.К.: То сега, ако е въпроса за отначало, трябва да кажа отначало как съм влязъл. В.К.: Точно това искам. С.К. До подвизи не се стига изведнъж така. В.К.: Искам отначало да започнеш. С.К.: Ами може това да стане. Сега аз, като всеки един член така, дете на едно тогавашно семейство, в семействата си имаше вяра, религиозност. Де повече, де по-малко в нашето семейство баща ми никога не е проявил особени симпатии към църквата и той като че ли плащаше вътре в себе си, макар, че външно почти не е изразявал нали туй, че като че се отнася скептично към църковните работи и ги смяташе само за една външна формалност така. Сто на сто не мога да кажа, но знам, че по отношение на постене и такива работи беше скептичен така, но майка ми беше религиозна и естествено и аз съм бил така. В първите години така като малък съм разлиствал Библията, драскал съм даже като дете по нея, но вярвал съм и съм имал така един страх или едно такова особено отношение към туй, което нали понятията и стои зад понятията Бог и духовен свят и т.н. още повече, че тогава доста бяха разпространили разни религиозни книжки. Аз при баба си съм намирал така, нали, едни брошури в смисъл за задгробния свят, за ужаса на туй грешниците, измъчване и т.н. Туй е всяло в мене някакъв страх. Както и да е, нали то са минали в един период на, ако е въпроса две-три думи да се каже. На млади години човек минава един период на такова, туй което някои пък го минават за цял живот като патриотизъм, нещо като патриотизъм така си спомням в училище. Искам да кажа, че учителството по мое време, аз бях вече 8–10 годишен, но когато съм бил в отделенията още в първите класове, учителството почти изцяло е било в течението на социализма, но както в цяла България, така и в Севлиево се делили на две – широки социалисти и тесни. У нас, що се отнася до интелигенцията в Севлиево специално, що се отнася до интелигенцията и до голяма част от учителството, особено градското, те са били на страната на широките социалисти, с тях са били. И между другото, може би затуй, защото в тях е имало и големи умове

и големи способни, издигнати хора. Например Кръстю Пастухов, той е от Севлиево, който по-късно стана Министър на вътрешните работи, в коалиционния кабинет непосредствено след Първата световна война, когато бяха демократи, широки социалисти и земеделци. То е може би за кратко време, имаше коалиционен кабинет, непосредствено след войната. Земеделците малко изглежда при следващите избора са получили пълно болшинство и дойде чисто земеделска власт, но преди това имаше коалиционен кабинет и доколкото си спомням така бяха. Широки социалисти, земеделци и демократи, те бяха. Та Кръстю Пастухов беше тогаз Министър на вътрешните работи, комунистите постоянно го клепаха така, рисуваха го с калъч и т.н., но той беше издигнат човек много.

Сега пак да се върна към мисълта. Учителите в училищата бяха почти всички или широки социалисти или комунисти. Изключение бяха съвсем безидейни хора и с други някакви убеждения. Та искам да кажа, един от моите учители, то е един спомен, с туй исках да изразя, че сме някакъв патриотизъм и аз в малките години. Имахме един учител, който ме е учил двете втори години в началното училище, както ги казвахме отделения. Първо и второ отделение ни учи една жена учителка, той в трето и четвърто – Захари Златев. Беше един висок, представителен човек така, интелигентен, но спомням си, то е било в трето или четвърто отделение, отговарящи на днешните трети и четвърти клас. Спомням си този случай, че той така искаше да ни представи на нашето съзнание, на деца още така, да ни даде представа или да ни посочи разликата така и да ни внуши някаква идея за разликата между царство и република. И той ни говореше сега какво е царство какво е република. Трябва да сме били в четвърти клас, до там предаваше, след туй нали отиваме в прогимназия. И нали той ни тълкува в такъв смисъл, иска да ни приобщи към идеята за република, макар, че бяхме тогава царство, Фердинанд беше тогава цар. Но неговото желание е било да ни внуши така идеята за република. И след като той ни говори накрая запитва така: как мислите вий кое е по-хубаво, република или монархия? Аз не си спомням тогава кой как реагира, но лично за мене си спомням, че ние бяхме свикнали, абе деца още, цар за нас, царството нали история сме учили, там Крум страшни, царство за нас. Та си спомням, че след този негов час, тогаз в момента различно сме реагирали. Спомням си, че сме имали някаква разpravия учениците помежду си, разделихме се на две партии: едните за царство, а другите за република. Тъй се разделихме след тия негови тълкувания и аз бях с тези, които са за царство. Бакунин го няма още, аз си зная царство, то от другото нямам понятие, деца бяхме. Случая беше такъв, че един от тия, които бяха за република между нашия клас да речем или между учениците в междучасие някаква борба стана така на тази тема, че в туй спречкване му раздрали ризата и ние викахме: „Съдрахме ризата на републиката“. Искам да кажа, че съм минал и аз такъв един период на патриотизъм, който се изпари после.

По-късно като минах вече в прогимназията, в по-големи класове си спомням, че една от съседките, аз така съм бил любознателен и кой знае как, може би съм направил впечатление, тя беше доста по-възрастна от мене, учителка беше. То е едно семейство на хора интелигентни, така бащата Стефан Беязов, синът беше мой приятел архитект, който умря преди две години тук в София. При тази сестра, ние й викахме Тефа, Стефана е била, та Тефа й казваха. Знам си, че аз вече доста четях и размишлявах

за това и онова, тя ми даде една книга, малък съм бил, 12–13 години, обаче книгата носеше доколкото си спомням заглавие „Кооператизъм, социализъм, анархизъм“, като че такова беше заглавието, от три думи. И аз я взех и чел, какво не чел, обаче вътрешно се противопоставих, реагирах. А, ще ме правиш ти мене социалист така. Туй беше първото докосване до тази идея, обаче аз я отхвърлих, щото я почувствах като една така намеса на моя вътрешен духовен живот, нали аз тъй реагирах. Туй беше първото съприкосновение с тази идея. От учителя си не съм чувал, защото той за социализъм не ни е говорил. Той съвсем малко, но туй ни беше казал за република или монархия. А от нея, туй ми беше първото съприкосновение с тази идея, когато аз я отхвърлих. Обаче, когато вече отидоха на война моите вуйчовци и този ми вуйчо Христо също и братовчед ми, аз чрез братовчед си Иван Хисапчиев, син на вуйча ми, чрез него, той беше една-две години по-млад от мене, обаче аз чрез него проникнах в тази библиотека, ходех там, вземах книги и почнах да чета. Дали той сам ми предложи, но почнах аз книгите да чета една по една така и там вече нахълтах здравата. Щото тези книги не е някой да ми ги дава така с някаква цел, а аз сам си ги ровех и както ти казах, аз руски научих сам, понеже тогава беше Първата световна война и ний влязохме със съюз с германците, аз когато трябваше да уча руски, ние бяхме заангажирани вече с германците и нашето правителство изхвърли руския език от училищата. Та сестрите ми бяха учили, ама аз като дойдох до руски да учим, пети клас ли беше по старому, не учехме руски. Обаче аз учебниците на сестрите си вземах и научих руски от тези учебници. Научих го, как да ти кажа, тъй спонтанно. Помня следното: попадна ми „Евгений Онегин“ на руски, по него време, след като съм чел тези христоматии, и докато го прочета от начало до край „Евгений Онегин“ казва се, че съм научил напълно руски, в смисъл да чета свободно и да разбирам. И той толкоз много ми хареса, тоз „Евгений Онегин“, на български едва ли ще ми хареса, ама на руски, както го излял Пушкин така, че и сега има откъслечи в паметта ми от „Евгений Онегин“. Значи от тогава има най-малко 65 години.

Туй го казвам, за да обясня, че като съм хванал тия руски книги от тая библиотека, аз съм можел вече макар и много млад към 14–15 години ще е било. Как да ви кажа, войната ний я почнахме 1915 г., аз в 1915 г. съм бил на 14 години. Абе 15 години да са. Та искам да обясня, че намирайки книгата на Бакунин на руски, чета я свободно. Намирайки сборници други така със стихове на руски, чета ги така свободно и се ползвах още от тогаз. Та значи от таз библиотека попих аз всички тия работи. Щото в нея наистина имаше и по-други и на кооперативни теми и всичко, което е долу-горе революционно, връзката я имаше. А, между другото, там или по-късно са излезли от тези издания анархистически, които излизаха в Разград, може би от тях да е имало нещо, но специално мисля, че от там ми попаднаха също специално антимилитаристични книги, като че ли някаква антимилитаристична библиотечка излизаше в Шумен. И тогаз, независимо от туй, че е провинциален град, то тогаз кой каквото иска таквоя печата бе, може да псуваш царя. А царя му рисуваха карикатури – нашия Фердинанд по вестниците и пишеха против него. Тогава всичко можеше. Нямаше толкоз страшно. Спомням си, че в тези антимилитаристични книги, туй ми направи впечатление, тъй като отделни брошурки така, малки така две-три ли съм взел, в една от тях, виж как е да речем положението е било. След като говориш за общото туй в милитаризма, срещу военщината,

наистина те и сега говорят, но поддържат армиите с милиарди, уж пък говорят против военщината. Както и да е, в тия книги изрично, разбираш ли, изрично поименно казват: тоз полковник тъй, тъй направил, тоз майор тъй, тъй, туй се отнасяше май за шуменския гарнизон, изобличаваха ги. Поименно, лично така, то туй е нали сега – изобличение. Но казвам го като факт, че хората си говореха свободно. В туй отношение мога да приведа и друг пример, който сега изпъкна в съзнанието ми. Точно за моя учител, тоз, който искаше да разграничи република от монархия. От 1912 г., когато обявихме заедно със Сърбия, Гърция и Черна гора война на Турция, Балканската война в самото начало, то тогаз беше един особен момент. Тогаз, тъй да се каже целия народ, куцо и сакато тръгна, там у нас не оставиха учител, разбираш ли, всичко взеха. Нали много от нашите хора взеха на кого кой са – всичко взеха за войната и писатели, и всичко, всичко, никого не са оставили. Нашето училище спря тогаз. Една година не учих. По селата бяха учили и като дойдоха учениците от селата ни застигнаха. Спомням си Колю Нанков ме достигна, щото той е бил на село, там са учили. Но случая е такъв, който заслужава да се отбележи. Тогаз, значи хората и специално тия по-будните, по-интелигентните, по-издигнатите, не е имало страх така в тях. В.К.: Кое е било характерното? С.К.: Сега този случай илюстрира тогавашното състояние на хората, че те не са треперели така пред власт, пред тази сила, физическа сила на насилието, не само пред тези цивилните власти, но и пред самите военни. Случаят е такъв. В Севлиево, на площада главния, имаше едно кафене централно. То беше единственото място където, нали имало е по краищата разни кръчми, това-онова, но тука вечер се събираше интелигенцията, елитът на града, там се е събирал. Това е мястото досущ срещу паметника, който сега си стои там. Разбира се това кафене „Централ“ отдавна е съборено и го няма вече. Но тогава в това кафене се събира интелигенцията.

В таз интелигенция влизат между другото чиновници, офицери и учители. И случая е такъв. При обявяване на Балканската война в 1912 г. този мой учител Захари Златев, тогава интелигенцията ходеха с бастунчета. Сега аз не съм видял, но съм слушал тоя случай. Моят учител Захари Златев, който ме е учил в трето и четвърто отделине бидейки в това кафене „Централ“, то през лятото и вън имаше маси както и вътре, къде точно е било не зная, обаче непосредствено след обявяването на войната, той е влязъл в стълкновение с един от военните там и се обявява против войната. Той протестира и се обявява против войната, разбираш ли и става спор и идва работата до бой. И той с бастуня, кого е ударил, не зная, но този случай ми е разказан, че моя учител Захари Златев се е бил там с един от офицерите, един от по-големите чинове, като се е обявил против войната. Това е един характер, защото такива работи. В.К.: А след като загубват войната интересно е как са реагирали тогава. С.К.: Кои? В.К.: Вашият учител. С.К.: Моят учител, виж какво, аз след като съм напуснал четвърто отделение, почти не съм го и видял вече, може би е пратен на друго място, не знам. Ами как ще реагира, той си остава със своите лични убеждения. Само не зная дали е бил от тесните или от широките социалисти, но това няма значение. Аз не съм го видял повече. Той изглежда някъде е преместен на друго място.

7. АНАРХИСТИЧНА ГРУПА В СЕВЛИЕВО

Като влязох в прогимназията вече, там имахме учител по вероучение един възрастен човек, но същевременно в четвърти клас дойде този историка, който бе атеист, републиканец. Онзи ни разправя за вяра, четяхме и молитви, разбира се, в началото, това-онова, а пък другия другояче. Та сега, ако е въпроса да се върви по една линия, аз съм бил увлечен в анархизма чрез книгите, които четях.

Трябва да съм бил в пети клас, да, в пети клас съм бил, защото има нещо характерно, което стана в мене тогава и което определя класа. Ето какво е то. В четвърти клас бях един от първите ученици, значи първи гимназиален клас. Имах повече шесторки и някопко петорки. Аз съм слаб изобщо по математиката, имах по-слаби бележки по геометрията и по алгебрата, иначе другото беше 5 и 6. И изглежда през ваканцията след четвъртия клас, аз изглежда съм потънал в тази литература и за мене всичко друго губи значение. Всичко друго си губи значението, каквото и да било. Било на личен живот, било на външност. И за мен наука и учене вече не ме интересуваше вече. Аз съм се отдал на тази идея – революционна, ученето стана за мен съвсем чуждо нещо, безразлично, неинтересно и веднага, в пети клас бележките ми паднаха главоломно. Аз имах само няколко четворки, другото тройки и две двойки, в пети клас по аритметика и геометрия, и трябваше да се явявам на изпит. Та си спомням, че изгубих всякакъв интерес към всякакво учене и така се случи веднага в петия клас. Това е, което помня, спомням си също един учител, чичото на тоз мой приятел Васил Беязов и той се казваше Васил Беязов. Предишната година имах шест по химия, предаваше ни един учител от дунавския край, тъй като през войната прехвърляха учители от онзи край, имахме един Матиас, беше много добър човек симпатичен, имах шест при него, аз просто го обикнах. А другият ми написа двойка, та накрая я закръгли там да не е двойка. Този ми преподаваше химия, чичото на моя приятел Васил Беязов, възрастния де, обаче той ми я писа не за друго, щото нарочно ме скъса, извади ме, зададе ми един въпрос, не ме остави да му отговоря веднага, седни си и ми писа двойка. Причината е била тази. А той е разбрал, че аз съм в туй течение, така де, пък той не беше социалист като другите учители. Обявили ме като анархист. Така подочул е нещо. Пък случая бил такъв: някои ученици недоволни от него му изсекли градината, а имаше овощна градина вън от града. Изсекли му градината с брадви, а той си съставил мнение, че съм аз. Гледай защо, защото аз като бях още по-малък баща ми имаше кон и през лятото ме пращаше там, той беше наел градина да пасе коня там и аз го карах там в градината и нали аз го завеждам, аз го довеждам, обратно, значи позната ми е градината. Значи той, Савата, той знае градината и си съставя мнение, че аз съм му отсякъл дърветата. И затуй ми пише една двойка, обаче той знае, че е несправедливо, но така. Но щом аз се хванах в революционното движение всичко друго загуби за мене значение и важност и почнах да критикувам, особено, защо си блъскаме главите с тая алгебра и т.н., защо ни са. Тогавашния акъл ми беше така, но изобщо така мислех и целия ми успех падна главоломно. И едно събитие през време на самата война, сега още един случай така пак във връзка с туй, който ми се иска та бъде отбелязан. Аз отначало съвсем самичък почнах, обаче с богати източници на литература. Литература много, всичко туй го нагълтах, обаче съвсем

без лично влияние от самото начало не е имало от никого. Не стана чрез вуйчовците ми, но от литературата. Направо си го поех.

Обаче един от първите с когото контактувах беше Стефан Табаков, с когото после избягахме от затвора. Той зер подозрял, че с мене има такова нещо или не, но си спомням, че се връщаме от училище с него така по главната улица и той почва така да ме пропагандира, да ми приказва и специално тогава понеже беше войната, Първата световна война, той започна на тази тема, против войната, против войската, против царството. Говори на тази тема и в момента зад гърба ми точно, кой знае как се намира протестантския пастор, разбираш ли, точно беше зад гърба ми. Сега туй, което Табаков ми разправя за мен не е ново, щото аз имам книги по анархизъм, имам всичко туй си го имам, той може да си преставлява, че ме въвежда нещо, аз го имам вече в себе си. Но така и онзи беше зад гърба ми, пък той беше бурен човек, те пастирите не са прости хора. Между нашите православни има ограничени, но от тях няма, подбират се хората, но знам, че той чу така разговора ни. И това беше един от първите ми контакти с тоз Табаков, но не съм имал особено големи (.....). Той беше доста интелигентен, но беше голям идеалист, но после, когато Христо Кузманов вече дойде в Севлиево, той май Табаков ме събра с този Кузманов, вече той беше как да ти кажа много идеен, идеален човек би могло да се каже. С него направихме по-близък контакт, щото бяхме по-сродни души. Така с него и той вече много ми говори за всички тия анархистически движения, щото там той ми говори особено за този Петър Мазнев ми говори, той беше най-големия ни вдъхновител там на онзи край на анархистите и доколкото си спомням, мисля като че ли героят на Емилиян Станев – от романа „Иван Кондарев“. Мисля, че този герой Иван Кондарев, той го е написал по образа на Петър Мазнев разбираш ли, оригиналът е бил Петър Мазнев. Христо Кузманов много ми е разправял за Петър Мазнев и мисля, че този образ на П. Мазнев е рисувал Иван Кондарев. Та тогава вече се сдобих някак и с приятели така Стефан Табаков в гимназията и други, имаше така дошли от троянския край насам-нататък, но в края на kariщата аз пак си останах повечето самичък, но и голямото ми приятелство е било близо с Христо Кузманов. Ех, имаше и други да ги наречем малко странични, един Георги Първанов, един Георги Иванов, но те бяха малко странични и не напълно така и само обикаляха като познати. Но спомням си това, че по него време близо до нас, съвсем близо така през две къщи имаше друга една, която аз тогаз не знаех, обаче много години по-късно се разбра, че в тази къща е живял именно този, тъй да се каже душата на анархистите, там е живял Христо Илиев там, разбираш ли. И в момента живееха там ученици от балканските села трима души. Техните родители са купили тази къща. Дали специално за тази цел или какво, обаче родителите им не живееха там. Те си живееха на село, обаче там живееше една тяхна баба, баба Иванца. Тя ги гледаше тия трима. Единият Иван Иванов, голям водач комунистически, втория беше по-неутрален, третия по-мек и той беше комунист. Спомням си, че аз ги запознах, аз ги въвеждах в тези революционни идеи тогаз. Общо не специално така, защото никой от тях не стана анархист. Но по партийна линия, комунистическа така. Дватама тръгнаха, третия остана неутрален, така. Но в тази къща много късно научих, че там е живял този, когото убиха, мен ми разправя един негов съратник, който е минал през толстоизма, през анархизма, в края на краищата стана партиец, стана и член на партията

– комунистическата. Аз го запомних него, даже съжалявам, че не съм го разпитвал така, как се казваше – Иван Иванов. В.К.: И какво стана с него? С.К.: Той ми е разправял, че в тази къща, той ми посочи тая къща, имало е под пода, той дървен пода, някои дъски така са били изваждани и там е имало циклостил, на който се печатали разни позиви, така с анархистично съдържание. И той е бил един от неговите помощници, а същевременно ми разправяше, че туй което мога да кажа за него. Абе виж какво, то има много работи за разказване, щото аз съм чувал и са ми разправяли такива работи, но понеже на тази къща се спряхме, той ми каза следното. Веднъж, каза, Христо Илиев му възложил следната мисия. Да отиде в София и да убие Министъра на народното просвещение Петър Пешев. Всъщност той тогава не е бил на народното просвещение, той си е бил тогава на администрацията, на вътрешните работи, щото под негово ведомство са били тези полиция, затвори. Той беше Министър на просвещението, когато аз бях вече ученик, в правителството на Радославов. Но тогава е бил Министър на вътрешните работи. Та той го пратил да го убие, разбираш ли. Туй лично ми говори този Иван Иванов, тъй че такава е била задачата. Туй ми говори той, той беше вече възрастен човек, стар човек. Обаче след туй ходил в Америка, върнал се поулегнал вече, но бил е така в туй движение. В.К.: И накрая убил ли го е? С.К.: И понеже тогава паралелно с анархистическата литература се е разпространявала и толстовата литература. Тогава толстоистите са работили доста усилено, издавали са литература, Стефан Андрейчин с други в Бургас и т.н. са издавали книги. Той е бил едновременно запознат се оказва и с тази литература. И като пътува той във влака за София, ще убие Петър Пешев. А той е брат на този обесения в Севлиево – Стоян Пешев, революционер, съвсем млад са го обесили турците в 1876 г. и още седем души, има много хубав паметник в гр. Севлиево. Пътува във влака, а той е брат на Стефан Пешев, най-младия брат. Та пратили го да го убият, защото той е бил арестуван този Христо Илиев нали, тормозили са го в полицията това-онова и той смята, че той е виновен там министъра и праща да го убият, туй по тяхната линия във всеки случай анархистическа. И този Иван Коев се казва. То е от едно семейство, което има спадкарници, това-онова, не е бил сладкар лично той, но с туй семейството ние бяхме малко роднини – наш човек се беше оженил за тях. Но Иван Коев, се казваше, интелигентен, буден човек, умен човек, но всичко прекипяло вече, щото той към 80-те вече отива, но ми разправя тия неща. И казва, аз във влака пътувам така и си мисля, и си разсъждавам така, почнал да съжалява, как така ще убие човека, как ще му забие ножа. А той му дал кама, с която да го убие, за да не се чуе, да не се гърми. ще отиде при него, ще каже, че е от Севлиево, онзи е севлиевец, ще го приеме, а той с камата ще го прободне. Мисля си, как ще направя тази работа и вместо да отиде при Пешев отива при Стефан Андрейчин, водача на толстоистите, разбираш ли. Значи той е имал, тъй да се каже непосредствена връзка, но е чел тяхна литература. Издавал е вече списание „Възраждане“ тогаз и много книги са издали. „Възраждане“ е било на толстоистите с редактор Андрейчин, този именно. Аз го помня, защото и аз тука бях по едно време при толстоистите в печатница посредник, той беше на ул. „Бачо Киро“. Там му беше жилището, беше много стар вече, но беше 1925–27 г. той беше жив още, ние бяхме в София, той беше като папа на толстоистите. И отиват при Андрейчин разбираш ли, и му изповядват цялата работа и му казват тъй, тъй. И Андрейчин

му дал съвет да се откаже да отнема живот и да убива. Туй лично ми го разправя Иван Коев, обаче той е помагал при печатането на циклостил на позиви на анархистите, бил е близък на Христо Илиев. Разправя ми как под дъските са криели циклостил и т.н. И той ходел да ги разнася нощем, по дворовете ще ги хвърли, тия позиви, насам-нататък ги разнася. Обаче този случай с убийството на Пешев, казва, приех туй поръчение обаче не можах да го изпълня – да отивам да го убивам. Пък Петър Пешев беше млад човек, аз съм го виждал, не е някой жесток човек да е бил. Баща ми беше много близък с него, защото те бяха от една партия така и почти връстници. Той беше един авторитет за града Петър Пешев, министър, излязъл от Севлиево и аз така по физиономия го познавам. Та туй ми е разправял по този въпрос Иван Коев, който почина след 9 септември 1944 г. Беше влязъл в партията, повече проформа така, щото той все пак така, обаче другарите го зачитаха, като стар революционер и го уважаваха.

8. „ПРЯМА АКЦИЯ”

С.К.: И ако караме по хронологичен ред отиваме вече, приближаваме моите прями акции тогаз, както аз вече видях, че туй нещо не може само теорията, но трябва да се прави нещо, трябва да се практикуват нещата така вече, защото се начетох и прочетох аз на революционна литература. Вече дотука ме напълни, че трябва да се изрази вече тази работа.

Особено една книга от тази библиотека имаше на руски език. Тя цялата беше пълна с това, което те наричат „пряма акция”. А пък ние помежду си в нашата група го наричахме експроприация, значи да отидеш да вземеш пари от човека, банка да обереш, това е експроприация, не е кражба. И следователно и така ги обобществяват, най-общо казано това е национализация. Но иначе в „пряма акция”, щото в него влизаха главно атентатори срещу губернатори. Начел съм се значи, аз съм до тука в тази работа. И как да ти кажа, а тази София Перовска, която там се намери, я носехме до сърцето си. Това е една млада жена, която я обесиха, но тя е била дъщеря на петербургския генерал-губернатор от най-висшата аристокрация, от най-близките до царя. Тя влиза в революционното движение и е участвувала при покушението, опит, не знам ли е било или наистина са го убили в Петроград, но там някъде едно покушение.

В.К.: Не е Колонтай. С.К.: Не е Колонтай. Колонтай е по-късно, онова е по-рано. София Перовска, дъщеря на генерал-губернатора на Петербург, разбираш ли. И имах и портретче, те тогава фотографските портрети бяха на един твърд картон, лепнати на нещо кораво, дебело, не както сега ги правят. Но си я имах така дълги години и си я носех под ризата като медальон. И после, но нали избягах, кой знае къде остана портрета и както и да било, туй е един спомен така. Тя беше за мене нещо като Божество, защото излиза от най-високо. Тя е могла да бъде в най-високите среди, аристократични там на Петроград, между генералитет, даже и между двореца, обаче тя се отдава на революционното движение и е обесена заедно с другарите си. Сега за нея толкоз. Но аз така вече, извътре зареден до крайност в тази революционна идея и литература и пример, защото ти казвам, че тая книга цялата е изпълнена само с такива атентати, експроприация, нападения, не знам какво, затвори. Пък то башка да ти кажа тогаз през време на войната до такава степен беше напълнена

атмосферата с такива идеи, и не само идеи, но и тяхно материално реализиране. Ходехме по книжарниците, баща ми имаше книжарничка, но тя нямаше такива книги и такива работи. Той само освен ученически, такива формуляри за общините продаваше. Та разпространяваха се картички – руска галерия, от Третяковската и от други такива разни картини много. Отделно чехска галерия, полска галерия и германска, дрезденска галерия. Те бяха цветни – чехски, полски, германски. Руските бяха черни, черно на бяло. И особено в руските, то и в другите, но по-малко. Особено в руските имаше извънредно много сюжети с революционно съдържание, разбираш ли. Това от руска галерия, какво не и ние го събирахме всичко и пълнехме албуми с това нещо. Да речем „Перед обискому“, Богдан Белски. Той е един така интелигентен човек, обаче коленичил преди обир на земята. Той е коленичил и пред него има един куфар отворен и той търси книгата. И много още други сюжети, такава художествено изразени тези революционни идеи. Значи аз дойдох до едно положение, когато за мен просто стана страшно, като някакъв страшен воденичен камък на врата ми, положението, че аз само мисля за тия неща и нищо не съм направил. Само мисля, а нищо, туй ми тежи вече. Тия работи аз ще ги опиша някога, ако съм жив, ама гледай сега, един така пример за туй нещо. Понеже аз постоянно, моето съзнание само с туй е заето, с нищо друго абсолютно, само с туй е заето, никакво училище. Аз даже там направих една кражба, една цигулка откраднах и заради туй напуснах сам училището, защото разбраха, че съм аз. Както и да е. И тъй да се каже бях свободен де, заразях училището, така, хич не ми пука.

В.К.: Не можа да завършиш гимназия? С.К.: Не съм завършил. Шести клас напуснах и след туй не съм учил. Макар, че не съм свършил гимназия, аз френския го научих самичък и руския, а по-късно и английския, макар, че не съм свършил гимназия и еслеранто пък на шега го научих. Както и да е, туй така ми тежеше, че си спомням една пролет, туй като говоря, дали го хваща? В.К.: Хваща го, да. С.К.: Една пролет така излизам вън от града. Зад моста имаше една черничева градина, то е парк там, сега един хубав парк. Там направиха паметник на партизаните. Излизам и като излизам, то снега започнал да се топи и тъй като се подава зелената трева под него, туй като че ми скуби сърцето в такъв смисъл, защото зимата мина пролет дойде, аз нищо не съм направил. Не съм направил нищо, никаква „пряма акция“. А това ми е тежест, като мъка, това само върти се в главата, това ще направя, туй ще направя. Аз мечтаех тогаз особено през първите години на революцията, когато беше гражданската война в Русия след 1917 г. – Октомврийската революция. Просто там живеех и като че ли повече там отколкото тук, разбираш ли и постоянно си мисля как отивам там зад гърба на белите армии, на контрареволуционерите и правя зад гърба им атентати, вдигам влакове, железници туй-онуй. Туй ми беше мечта да отида там, пък Октомврийската революция я посрещнах, как да ти кажа, специално дните на 1917 г. аз съм бил на 16 години, тогава една година назад. Октомврийската революция я посрещнах специално тези дни, просто като че ли не съм бил тука, като че ли ден и нощ аз съм само там. В съзнанието си знаех това, което става там тия дни. В.К.: Отразяваше ли се в пресата тогава, във вестниците? С.К.: Отразяваше се разбира се, отразяваше се. Даже мен ми попаднаха вестници, понеже някои българи, които са били градинари си дойдоха в първите дни на революцията, счели за благоразумно да си дойдат насам. Те са

били може би от Украйна и не знам какви, обаче си дойдоха и донесоха вестници, които бяха още от времето на Керенски, времето от март до октомври 1917 г. Той беше начело и в този период, през лятото още, когато болшевиките бяха направили един опит за революция през юли. През юли бяха направили някакъв опит и Ленин го смятаха за един от водачите и той избяга във Финландия. До тогаз не са го преследвали, защото и той революционер и те революционери. Но Ленин именно през юли тогаз се скри и избяга във Финландия, защото в този опит и той е взел участие, като вдъхновител нали, та тия вестници, които ми попаднаха, тия градинари наши донесоха вестници от този период на Керенски, властта на Керенски преди октомври, но след юли, защото във вестниците пишеше и осъждаха този опит на болшевиките да вземат властта през юли. Но всеки случай искам да кажа, че и нашата преса ги отразяваше тия работи. Тя пресата тогава не беше държавна, тя, кой както разбира тъй. Нашите комунисти, но чакай, то беше война, още не бяха се завърнали от фронта. Значи те дейност не са имали официално. Те като се завърнаха от фронта тогава започна работничеството, като партия. Бяха на фронта, каквото са правили помежду си, само агитация помежду войниците. Но вестниците пак отразяваха информативно. Та специално през тези дни аз не бях на себе си просто. Там беше съзнанието ми. Абе, виж какво, то този, който е тръгнал по този път, ако е човек да речем, така от тези интересните, то няма много възможност. Сега, аз съм на този път, влезнал много отдавна и то изцяло. Имаше идейни хора тогава. Революционни деятели има много, голяма част са дали цялата си душа, целия си живот, всичко и пред нищо не се спирали и смърт не ги плаши, и бомби не ги плашат. Между нашите хора наистина много има такива идеалисти. Така беше. Така са се проявявали изобщо, те са се борили за идея, не са се борили за пари. Някои от тях после тъй да се каже по тая линия, особено от нашите така имаше след победата на 9.IX.1944 г. поизпортиха, заловиха се да забогатяват. Познавах ги. Има някои така. Обаче поне до тогаз те са били така идейни. Та почнах и аз на „пряма акция“. Стефан Табаков веднъж, кой знае как, ученици бяхме още, защо беше отидохме в Габрово не си спомням, ама така, аз, той и Георги Иванов, не знам колко души сме били, обаче той тогаз ни предаде урок за кражбата. И трябва да кажа, че ние вече туй нещо като идея го имаме и преди още да почнем да го практикуваме, но той нагледно, щото то чрез пример се предава, не чрез думи, а чрез пример.

Но принципа беше такъв, аз мисля, че от него именно, от Стефан Табаков, защото не съм имал книги на Марк Щирнер, много теоритична литература, това е сентенцията от Марк Щирнер, един от идеолозите на анархизма: „Частната собственост е кражба“, разбираш ли. И точно туй ни трябва на нас и туй ни беше и мото, и идея, и така разбирахме кражбата. Такава мисъл изнесъл Марк Щирнер, един от идеолозите, не е един от най-правоверните, щото него го считат за индивидуалист. От него има една книга „Ела и виж“. Обаче правоверните анархисти го считат, че макар да е против власт, обаче малко настрана, не е правоверен. Сега най-голям авторитет е Кропоткин, Бакунин. Те останаха сега. А сега се проявяват в тия терористически там разни червени бригади и т.н. И в Германия и къде не извратени форми на насилието. Обаче Кропоткин е по-мек. Та като ни заведе и като отидохме тази група в Габрово, той не ни е говорил никога да крадем, но аз забелязах първо, че в едно семейство, в което ни заведе той, негови познати, той защо ни води там, защото изглежда като е бил

изключен, като е бил ученик в Габрово и имал връзки там, и забелязах, че в туй семейство взеха мерки, като отидохме вътре. Ние сме непознати, само той е познат и специално се вижда, после аз разбрах, така схвахнах, че страх ги е да не откраднем нещо, значи той се е проявявал така. И си спомням, че после той ни заведе в най-голямата книжарница „Наука“ в Габрово, която по същество е доста пълна и следващите години, гдето и аз после съм отивал да купувам книги, заведе ни там и просто така без да ни говори, манифестира пред нас краденето на книги. И ние видяхме как става това, и то главно книги, с книги се започна. От Габрово примера отнесохме в Севлиево. И тъй почна тя по тази линия, частната собственост е кражба, това е един върховен лозунг, аксиома, макар, че, ако вземе човек да мисли ще излезе, че човек с пот на челото си изкарал нещо, да идеш да го вземеш, но тази мисъл, която е дошла 50 години по-рано. Но тия работи, как да ти кажа, те големи прояви имат, но те не са съществени, не са важни, а най-важното беше туй, че нали лично за мене и за Христо Кузманов, който беше също 100% принципен и идеен човек така, разбираш ли, видяхме, че личното в този Табаков имаше голямо надмощие, личното, той беше индивидуалист, обаче той и в морално отношение куцаше.

Фактически, важната цел беше да се снабдяваме с оръжие, да правим нещо, пари да намерим за тази цел. И ако е въпроса тези работи да се опишат, ще кажа случая, когато мене ме заведоха вече в една къща, където се събираха анархистите, аз не бях влязъл още в контакт. Там беше и Табаков, там беше и Кузманов, там беше и друг един, който после в Русе, като студент, спяхме в неговата квартира, щото избягахме от затвора. Казваше се Симеон Стойнов, обаче там беше и главния Тинко Симов, който влияеше на всички и по интелект, и по възраст така, който за мен тогава беше с име „Борис“. А бе нелегален. Кузман се обръща към него с думите „Борисе“, аз не знаех, че този човек се казва Тинко Симов. Той беше тогаз, какво да ти кажа, ако го разкажа, то ще стане много дълго, много широко. Но си спомням, че когато отидохме Кузманов го нямаше още, той е бил на лозето на тази жена, която му е хазайка. Той е квартирувал там. А пък беше здрав и млад, така селски човек, макар че е идеен и интелигентен, и не знам какво голямо количество разтвор, две качета бордолезов разтвор беше изпръскал на лозите и въпреки това пак идва при нас жизнен, бодър така. И между другото този Табаков почна да настоява, понеже Христо други път им е играл там, то от село си носи там такива народни хора и играе, танцува сам. Пред всички Табаков настоява, настоява и Христо най-подир се съгласи. Значи можеш да си представиш, макар, че такава тежка работа беше работил, две качета беше изпръскал и той почна. Туй ми беше първото виждане на този, тогаз се запознах с Кузманов. До тогаз не го познавах, там се запознах. И той прие най-подир, нали сега, туй за мен е характерно нещо, човек след като така реши да играе и той се отпусна в един танц така, ръченица, ръченица. В.К.: Кой свиреше? С.К.: А, нямаше. В.К.: Той свири с устата си. С.К.: Нямаше нещо инструмент, така. Той си игра така. Туй сега като спомен така и от тогаз ми е контакта с Христо Кузманов и с този Тинко Симов, наречен „Борис“, на мен не беше известно името му. Сега по-късно с този Тинко Симов и Христо Кузманов имаме няколко срещи така тримата и ръководната, и главната идея беше туй, да се намерят пари. Щото виж какво, да се върна малко назад. Към края на войната, не, тя беше вече свършила, още беше туй коалиционния кабинет, демократите и те участваха, ний всички в Севлиево, които бяхме там в

тази група, пък може би и някои и странични на близките, на нас, които не са били, бяхме арестувани. Преди да дойде на власт Стамболийски имаше коалиционно правителство, околийския началник беше демократ тогаз. Нали бяха коалиция, те земеделци, комунисти, широки социалисти и демократи. Пастухов е вземал министерски пост. Да, да, той Пастухов е бил, обаче в случая в Севлиево беше назначен демократ, тъй ми казваше мен, Табаков ми е казвал, че е бил от демократическата партия, но ми е казвал, че той бил някога също анархист, непосредствено след края на войната. Щото наистина той беше интелигентен човек, аз веднъж го видях само, когато той дойде тъй да се каже да ни види кои сме, що сме. Табаков ми каза, че той на млади години е минал през тази боя – анархистическата идея. Бил е околийски началник, а беше умен човек, интелигентен човек, сериозен. Може би малко време е бил началник, той ще е бил началник докато земеделците вземат властта, до тогаз ще бъде. После други бяха, после като ни арестуваха, ний стояхме там близо седмица в участъка. Изпитваха ни един по един, обаче мен кой знае как не ме изпитваха специално, така да ме разпитват. Може би са нямали никакво указание за някаква проявена нелегална дейност и мен лично не са ме разпитвали. И цяла седмица ни държах, пуснаха ни едновременно. Бяха арустували и на Табаков брат му, възрастен брат Иван Табаков, който после стана, направи една голяма фабрика за алуминиеви изделия. Сега, виж какво, защо се връщам аз към туй арестуване. Аз тогаз имах някакви провинения, обаче те не са ме видяли, не са ме и питали, нито да са ме били така, всичко е било така по-меката. Какво са ги разпитвали другите не зная, даже не сме общували много, но една от непосредствените причини е била тази, че позиви някакви са били разпространени, които до мен не са дошли, не са ми казали. И после имаше други някакви работи извършени, на една вършачка беше взет каиша, която беше отвън на мелницата и кой знае какви още работи, защото някои от нашата група са вършили отделно, независими работи и всичко не се знае, специално аз (много работи), та затуй мене не ме разпитваха.

9. СОБСТВЕНА РЕВОЛЮЦИЯ

Но аз защо се връщам към туй, защото и Кузманов беше с нас, и Табаков, и някои други там. Връщам се затуй, защото аз на излизане от участъка Христо Кузманов лансира в мен тази идея, че ний трябва да си направим революция най-напред за нас, в смисъл, че тази голяма, обща революция, тя е въпрос на време, на възможности. Но за нас да си направим, в тоя смисъл, че трябва да намерим средства, финансови средства, за да си направим революцията по места. Да започнем с най-малкото в туй направление. Тази идея се лансира и тогаз аз им представих този случай на тия хора, защото един техен работник беше видял, и ми казваше, че има така много пари под леглото на стопанина му. Значи от там ние можехме да вземем пари чрез „пряма акция“. Елементарно обяснение, както и да е, но го представих на Христо Кузманов и Тинко Симов. Тинко Симов възрастен, не е на нашата възраст, той пак е бил млад, но ние сме били на 17 години, а той е бил на 25 или към 30 може би. И разправяше той, че е бил в централния затвор, че е бил измъчван, че цимента го изсмуквал, неznam какво, дали е избягал, дали е освободен, но е

бил в централния затвор. Той беше за нас авторитет, защото по-възрастен така. Ще се върна малко напред да ти кажа, ти понеже си млад, не знаеш тоз случай. Това беше към 1930 г., малко по-късно ли? Между Севлиево и Ловеч бяха убити трима съдии. От Севлиево отива един съдебен състав да гледа делото в Ловеч. Спират ги насред пътя групата на анархистите, как се казваха не знам, но е имало анархистичен съд, а Тинко Симов владее, бил е духовния, тъй да се каже водач, а онзи другия непосредствено, който е бил изпълнителя на съда, на анархистите Дочо Узунов се казваше. ти не си чувал, може да не си бил роден тогаз. Та спира ги, задържа ги, произвежда за 15–20 минути съд така, революционен съд, като кара този, нали с тях има и някакъв служител, разсилен, който по време на съд ги извиква: едикой си и той ги извиква. Този разсилен сега ги извиква, но един пред революционния съд. Осъждат ги. Но ги убиха тримата, а те бяха четирима всъщност, но четвъртия го оставиха жив. А туй е много важно. Единият беше председател на съда Гунчев, вторият бе прокурора, беше Минчев, третият член-съдия, забравих му името, той сравнително млад човек, тези тримата ги убиха. А другия един член-съдия, който е от Ловеч него го оставиха жив. Кармата му не го засегна него. Оставиха го жив, защото той е съдил някога Дочо Узунов. Някога Дочо Узунов е бил при него на съд. Докато е бил в Ловеч още. Изглежда, че той е проявил някаква снизходителност, някаква човещина така, аз му забравих името, той е съдия в Ловеч и Дочо Узунов не прочете смъртна присъда за него, оставиха го него, а другите ги убиха там. Та тази разправа със севлиевски съдии, която по целия свят вестниците я разгласи, че чак и до Япония бе отишла. А после Манчев четеше тогава окултна литература. А той има провинение, и кармата му бе назряла, и има право да го убият. А брат Тошев, който беше тогава и следовател пък ми каза, че когато Манчев му казал, т.е. прокурора на следователя – „Аз, каквото искам, давам“. Става въпрос, че се съгласява с нарежданията на властта, когато след 1923 г. убиваше, разбираш ли, някои убийства ставаха без съд и Манчев му казва на Тошев, че се подчинява на властта. А той е прокурор, по закон стои над всякаква власт, обаче се съгласява с властта. А Тошев му казва: „От кое даваш, от твоето си ли даваш? А къде отива закона?“ Туй Тошев ми го казва. „От кое даваш ти?“ Значи нямаш право да даваш, не е твое. Даваш, значи има нарушение на закона, защото те убиха на излизане от съда двама души. Убиха ги, а бяха земеделци, пред всички. Убиха ги, уж ги карат и уж че почнали да бягат и ги застреляли. Друг един земеделец убиха, туй след 1923 г., след преврата на 9 юни 1923 г. Убиха водача на земеделците, в този край, в околията. Убиха го както вършеят, на гумното, където се вършееха снопите от житото. Нямаше вършачка тогаз още, а на гумно се вършееше с коне и волове. Та Манчев тъй да се каже си е платил с туй. Аз се отвличам затуй, защото един от членовете на таз банда е бил точно този Тинко Симов, с когото така и аз, той и Христо Кузманов уговаряхме, търсехме начин как да снабдим със средства. И аз им предложих тоя случай да оберем богатата. Обаче след като говорихме, говорихме, видяхме, аз така резервиран от тях и си заминаха. Не взехме решение. Това беше най-голямото мое изхвърляне в тази работа. Но трябва да се каже, за да се разбере как тази идея се разпространяваше у нас. Трябва да се каже за анархистите. И след като те си отидоха аз видях така, че може би този случай, който им предлагам, не беше сигурен, не им вдъхна доверие. И те без да ме разкритикуват си заминаха така, като

разбира се в случая Тинко Симов е бил така решаващ, щото той беше за нас авторитета. И след като си отидоха и аз викам така: „Аз сам ще го направя“. Да видят, че и аз мога да направя нещо без тях. Той е дълъг психически процес, така подготовка за туй нещо, не ми се с подробности разправя, как съм ги посрещнал, как съм се решил, как съм се приготвил. Подробности, но само туй, че наистина го направих точно тъй, както беше описал този техен слуга за парите на господаря му. То беше през лятото, прескочих така през един дувар, понеже е лятно време. Всъщност стаята беше затворена гдето спяха те двамата: възрастни, бащата и майката, защото те имаха синове, но не бяха при тях. А бяха тогава сами. Точно тъй, както ми разправя той, точно така излязоха нещата. Аз се бях въоръжил така и с кама, и с револвер и брадвичка. Брадвичката бях взел, защото той ми каза, че е сандък дървен и бях взел брадвичка от едни съседи като си казах, че аз като взема сандъка, той с ръце не може да се счупи, да го счупя с брадвата. И действително нещата излязоха така. Аз отворих съвсем тихичко вратата, а тя бе стара къща на един етаж и влязох. При влизането не ме чува толкоз. Бях като Разколников.

Един от следователите, след като ме хванаха ме питаха чел ли съм „Престъпление и наказание“ от Достоевски. Тогава го бях чел. Той не ми беше оказал влияние, а то бе от книгите на анархистите, трябваше да върша акции. Чел ли си „Престъпление и наказание“? Не, не си чел. Достоевски там нещо има подобно. Значи при влизането аз се заслушвам, те продължават да си дишат равномерно в една малка стаичка. Обаче при самото влизане, лекичко отворих вратата, оставих отворена вратата внимателно, но не ме чува. Обаче, когато се наведох под леглото им и намерих въпросното сандъче с пари под тяхното легло, късно през нощта. В.К.: А над това легло те двамата спяха? С.К.: Под самото легло им е сандъчето. Той слугата им ми каза, всичко ми е очертал предварително, на хартия. Кой знае защо аз не съм се интересувал да го питам, ама тъй става, че той ми го каза туй нещо. Той пак искаше да ме подтикне към туй, така изглежда, затуй ми го е разправял. Той не е бил в нашата група, а дружелюбен с един от нашите приятели, верно че бил решен, но не тъй по идея. И аз вече виждам сандъка и виждам, че е доста тежък, тежичък така, размърдвам го така, а той като старо дърво изпръщя, скърца. В момента, когато аз вече решавам да го взема и да изляза с него, в тоя момент той изскърца и те се събуждат, сега дали двамата или единия и какво да ти кажа. Аз в тоз момент, разбира се, ако можех да разсъждавам така, да има някаква логика в мене, да имам логични расъждения би трябвало направо да избягам. Нали така, щом те се събудят не може, е тежичко е така сандъчето и те извикаха така. Търсеха помощ от сина си или от някого друго. Обаче изведнъж се промених. Обаче нещо стана, като че ли, виж какво, това е чисто обсебване от нечисти сили и лукави духове. Сега не искам да се оправдавам, но казвам какво се случи тогава. А те бяха двамата, без да мисля вдигам брадвичката и нанасям два удара. Мъж и жена, възрастни хора. То е тъмно, напълно тъмно, не се вижда къде е било обаче нанасям два удара там и то добре, че провидението ме е запазило тъй да се каже, в смисъл да не нанесе тежки смъртоносни рани. Сега мисля, че и двамата са преродени, но чрез кого не знам. Вероятно ударите с брадвата да са ударили завивките и раните не бяха смъртоносни. Спомням си само туй, че след като ме хванаха и ме изправиха на съд, то вероятно под молбите на майка ми и на баща ми, но те са заявили, че ми прощават.

А аз щях да ги убия за пари. Та бяха казали на съда, че ми прощават за деянието ми. Това се дължи на това, че аз първо по характер не съм бил някой тип така пропаднал, туй едно и главно, че моите родители са били уважавани от всички и в дадения случай са ги съжалявали всички. Аз си спомням даже старши сержант един от стражарите, когато ни разследваха и ни разпитваха за случая, ме оглеждаше внимателно. С какво съчувствие ме гледаше, с каква мъка ме гледаше така, като съм в туй положение. А той беше близък на баща ми. Пък друг един стражар имаше един звяр, той имаше съвсем друго отношение. Зависи от човека. Та те така са дали изявление пред съда, настоявали са и казали, че ний му прощаваме. Това се разбра. То туй после, като се върнаха.

В.К.: И как те хванаха, и как ти избяга? С.К.: Виж какво, аз нанесох тогаз удара и съм изтървал и оставил брадвичката. И излизам навън, обаче нали по същия път излизам навън, щото пътя ми беше отворен, аз бях минал по него. И както излизам така от виковете се събужда техния син, големия син, който е здрав така, че може във въздуха да те изхвърли. Той ходеше да коси, да работи, занимаваше се със стопанството, с овцете. Беше много здрав. Обаче иначе той беше завършил гимназия и не беше прост човек, но беше много здрав, израсъл навън, на въздух и ме застига на едно място, подире ми като тръгна. Тия са страшни работи братче, ама какво да правим, да ги кажем щото да се знаят. Те са страшни работи, на никого не съм ги разказвал. А туй дете са ме изследвали, аз нищо не съм казал, щото туй дете ме изследваха във Варна, те нищо не знаеха. Пък в Севлиево като дойдох отгоре, там с простреляна ръка, запазиха ме. А тази закрила беше от Небето да ме запази, защото имаше цяло стечение на обстоятелствата, които ми помогнаха. Така например секретаря на Околийския началник живее в нашата къща, като наемател. Баща ми беше напуснал тази къща, и взел бе бащината си къща. Околийският началник беше земеделец, един много добродушен човек така, много добродушен и разположен. В него няма нещо така лошо и пък самия секретар на Околийския, той беше всъщност душата на цялата околия, той Околийския беше само фигура. Другият секретар беше, той живееше в нашата къща близост с нашите така. Цялата ни къща е дадена на него и т.н. И когато ме заловиха мене, като се върнах. В.К.: Кой те хвана? Сина ли те хвана? С.К.: Чакай, хайде да се върна пак на точката, защото това е много по-късно. Синът ме застига, застига ме на улицата както аз бях и се нахвърля върху мене, обаче аз извадих веднага камата и му нанесох няколко рани с камата. Тя добре, че е била малка и добре, че той имаше дреха и го запази и той бърже се оправил. И като че ли „отгоре“ се ръководи да не направя голяма поразия. А той веднага се отдръпна, като видя, че имам хладно оръжие и почна да търси нещо. В.К.: А позна ли те в тъмното? С.К.: А, виж какво, той не ме е познал, не ме е познал, защото беше тъмна нощ около 2 часа посред нощ, не мога да си спомня. Той не ме е познал. Как ще ме познае, то беше тъмна нощ. Те са търсили най-напред техния слуга, който ми разказа за сандъчето с парите. Него са го задържали, веднага са го задържали още през нощта, като са смятали, че той знае всичко. Той не е можал да посочи мене сигурно, защото той не е знаел. Но по друга една работа се ориентираха към мене. А онзи, здравия син, когато се опитах да го наръгам с камата и като видя, че имам оръжие отдръпна се и потърси камък да ме удари, навел се търси камък да ме удари. Обаче аз реших да действам и с третото оръжие. И той като се отдалечи, аз вадя

револвера. Баща ми имаше едно малко револверче, аз го бях обсебил, имаше и куршуми и гръмнах така във въздуха, един изстрел, колкото да знае, че имам и такова оръжие. Гръмнах и почнах да бягам. И той като чу изстрела и след като бе наръган от мен, спря да ме гони. Обаче, сутринта още много рано, още в леглото, дойде полиция да ме хване, защото тази брадвичка аз я бях взел преди няколко дни от едни съседни и те са тръгнали из махалата да питат, чия е тази брадвичка. Казали са: „Ние я дадохме на Савата“. Аз отначало отказвах, след туй като се разбра, признах си. Това е. В.К.: И после отиде на съд? С.К.: А, виж какво сега, съдът, така докараха отгоре, че когато ме съдиха, аз бях се върнал вече от избягването. В.К.: Ама ти къде избяга? С.К.: От затвора бе. Христо Кузманов ме освободи. В.К.: Ама ти не разказваш последователно и аз нищо не разбирам. Хванаха те и после къде те закараха? С.К.: Участька му викаме ний, полицейския участък, там ме закараха. Аз за два дена ли, за един ден, два пъти бягах от там, разбираш ли. Той беше същия участък дето бяхме арестувани порано група анархисти, когато ни бяха хванали с позиви. Бях в същия стар участък така. Има пеши и конна полиция. Конната е за селата да ходят, а пешите за града. Значи там има и конюшни и това-онова, както те ме водят към ареста, в канцеларията дето разпитват, защото тя е на 30 метра през двора и аз, както ме карат, като наближим канцеларията, пък близо е една голяма, широка врата, пушам се да бягам, може да е бил само един човек. Един ще е бил. В.К.: Не са ли стреляли по тебе? С.К.: Ще ти кажа. Пушам се да бягам и тази улица и махала не я познават. Та по нея побягнах. Бягам, бягам и чувам така, че Стоянчо полицаят ме застига да ме хване. А отсреща, като че ли има някакъв друг стражар срещу мене, който сигурно си е отивал към участъка, пресрещна ме, значи ме хвана. И май, че на другия ден, пак по подобен начин пак бягам. Щото виж какво, аз туй нещо бях живял, тия стихове затворнически, тия картички затворнически, туй нещо беше в мене, сега трябва с часове да го разправам как се е напластило в мене. Няма да се отклонявам, защото няма време, обаче за мене лишаването от свобода беше страшно нещо. За разлика от първото арестуване, когато дете бях се случи, че бяхме точно срещу Великден, когато камбаните бият тържествено, целият град така кънти от туй щото то лятно време се чува, нали е отворено, така земята е небето. Но хайде да се не връщаме. Така свободата за мене беше равна на смърт, мен ми беше все едно да ме убият. Вторият път пак бягам от ръцете им, както ме извеждат пак там да ме водят да ме разпитват, а аз пак бягам, обаче не бягам през таз порта, официалната, ами бягам тъй през едни тръни, щото то беше как да ти кажа дворът голям, един дувар имаше, виждам го, че е нисък, пропаднал, че през тръните, че през дуvara прескачам в друга посока и съм взел посока точно срещу затвора. През две-три къщи пък е затвора и като бягам отзовавам се точно до стената на затвора. Затворът граничи с частни жилища. От едната страна Околийското управление, те са турски постройки. Околийското управление бе турски конак, до него затвора и тук частни жилища. И аз като бягам от къща на къща и идвам до затвора. Преследват ме, а те отсам и отатък има полиция и ме хващат там, щото аз нямаше къде да ходя. А да тръгна надолу, изглежда към реката не съм го сторил. Обаче и там полиция, и тук полиция, и ме загащат. Хващат ме. После ме разпитват учудено. „А, бе какво правиш ти? Как смяташ тъй, нали знаеш, че ще те застрелям?“ Викам: „Застреляйте ме бе!“

Та тъй беше работата и тогаз ме прибраха на сигурно място. Не искам да пропусна и тоз случай, защото и той е характерен. Тогавашният

прокурор, който е бил точно по това време нали, сега за лицето, което непосредствено така на него се докладва, казват му така, че бягам от ръцете им и т.н. А той нарежда да ме сложат в една много тежка верига. Те веднага ме прехвърлиха в затвора, понеже участва по-има възможност да се избяга. Там почти няма огради никакви.

10. БЯГСТВОТО ОТ ЗАТВОРА

Аз прескочих оградата им, вратата им широка и бягам. Там няма препятствия за мене и за по-голяма сигурност ме пращат веднага след второто залавяне в затвора. И прокурора нарежда да ми сложат една много тежка верига. Прокурорът беше някакъв чужденец, аз нямах понятие, не го знаех, не знам, че има такъв човек, кой е, обаче няколко дена, след туй той дойде в затвора. Той дойде уж така, но между другото запита кой е тоз, който избяга така от ръцете им, въоръжени с пушки и ножове и нали той мина покрай стаите така, но се спря така, погледна ме само да ме види. Аз бях с тежка верига така. Те стаите, ние лежахме, нямаше креват, но на земята така. На земята тюфлеци имаше за всеки един и не са ме извикали, нито ме разпитват, обаче дошъл да се разхожда само така. Гледай да ти кажа, много интересно изследването.

Сега нали у мене имаше една много страшна омраза против военен, против прокурор, против съдия, против полицаи, всичко туй за мене абсолютно не го признавам, че е човек. За мен един прокурор, един полицаи, един военен, това не са хора, туй беше напластено в моето съзнание. По-късно разбрах, че този човек, как да ти кажа, той е един млад човек, ама толкоз симпатичен, разбираш ли, то едно бяло лице, умно лице, тъй симпатичен, нали само един поглед съм хвърлил аз на него и то после, аз не съм го видял. Но и го гледаш и виждаш едно благородно лице, една човечна физиономия, една интелигентна физиономия, никакви следи да речем от някаква такава злоба, така жестокост, изостаналост, млад човек свършил правото, това е то. И с един поглед, това ми е впечатлението. Макар, че представите ми за такива още до късно така, пък и сега мразя полицаите, даже и сега. А и такава впечателние ми направи.

По-късно Табаков ми каза. А неговата квартира пък била непосредствено до затвора, от другата тия, дето съм ги преминал дворовете е била негова квартира там. Табаков ми каза, че той имал пиано в квартирата си, свирел на пиано и изобщо бил интелигентен човек, понеже Табаков беше и той горе-долу от тази махала, той го и познаваше. Ама прави ми впечатление, защото това е един вид, един вид противопоставяне на моите схващания, както са в мене така напластени. И да ти кажа, не мина и седмица, свалиха ми тежката верига и ми сложиха една лекичка така, защото тая ми беше много тежка. Нали те заковават я, разковават я, доста така, нали това става чрез върховния началник Стефанов, с негово нареждане. Да може да ме облекчат, както и да е. Малко по-късно, като че ли, да съвсем я махнаха много скоро и тогаз мисля след няколко месеца избягахме вече.

В.К.: Е, как избягахте? С.К.: Сега виж какво, клозетите на затвора бяха на едно място с клозетите на Околийското управление. Понеже тях ги делеше една тараба, тъй да се каже, дъсчена ограда. Те турците са строили едното и другото, конакът, стария конак и затвора, и той бил

турски, и ги делеше само тази дървена ограда, висока наистина, имали са предвид, че тук ще има затворници така, обаче когато ни караха на клозет, изкарват ни така един ред полицаи до клозета, който е в двора на Околийското, да речем някакви 30–40 метра. И сега ний там чрез този клозет направихме връзката с нашите другари, разбираш ли, връзка направихме, кореспонденция тайна. Той я водеше Табаков. И той пишеше. И даже не с обикновени букви, а с тайна азбука. Значи всяка буква отговаряше на един знак, тъй че дори и да го заловят туй писмо, не могат да го прочетат, трябва шифъра да имаш и кореспонденцията между нас в затвора и тия другарите ни навън, и специално Христо Кузманов беше душата на всичко, но се замеси и друг един човек и все така доста време продължава. Той я водеше. Аз де чел, де не чел, той ми разказва, защото аз не владеех този шифър. Както и да е, обаче дойде време да ни пращат двама ни в Русе на апелативен съд. В.К.: А него защо го държаша? С.К.: И аз да ти кажа не зная точно. Бяха ходили там в едно богато семейство, които не живееха там и разбили външната врата и са вземали дрехи, книги и веднъж дори и мен заведоха. Аз и не знаех къде отиваме, но и аз оттам, понеже тия, той, неговите синове, той беше най-богатия човек в Севлиево. Той е обиколил цяла Европа. В Цариград, като че е бил така. Имаше много литература на френски, на английски, на български всичко и аз се снабдих там с някои. Английски не бях учил, но френски, него заради туй, а и мен за участие в него. Аз, защото и мен ме считали така за участник макар и заведен, аз не знаех, че те преди туй ходили много пъти. И водейки кореспонденцията, те другите и чрез нашите познати и чрез сестра ми, сестра ми и тя е била в тази работа, тя знае кога ще ни пращат в Русе, пък и Табаков и той е знаел, че еди кога си ще заминаваме за Русе. Тогава знаеш, всичко ставаше пеш. И нас ни отправиха до Габрово пеш и оттам с влака ще ни пратят и бяха уговорили значи кога да дойдем, аз точно не знаех какво ще стане, щото нали, обаче Христо Кузманов в случая постъпи другарски, как да ти кажа. Понеже кражбата на съндъчето той знаеше, че туй нещо го гласяхме общо да го правим. Знаеше, че не го правя за себе си, а по идейни съображения. Той беше ми казал, аз да се върна преди туй, че трябва да направим революцията за себе си, че в смисъл, че да се сдобием със средства така, за да можем да финансираме акциите си. И Христо го е почувствал, тъй да се изразя като свещен дълг да ме освободи от затвора, защото не съм го сторил само зарад мене. Сега ние общо сме решавали какво ще направим. Изглежда, че той е поканил и Тинко Симов да вземе участие в Русе, обаче той е отказал и затуй после, когато ни освободи, така, че той се отнасял с голямо презрение към този Тинко Симов и го нарича така с неморални имена, обидни към него. Но по-късно се разбра, че е затуй, че той не се съгласил, отказал е и Христо намерил друг един човек от нашите, от анархистическата група от Дебелец и е взел него, той е дошъл. А по-възрастен от нас беше тоз човек. Той си пострада заради нас в какъв смисъл, в туй, че той после се страхува, че ще дойде работата до него, напусна тогава селото си и изчезна някъде и не зная после какво стана, дали се е върнал. Но изобщо тогава той не се е върнал в дома си, може би се е обадил само. Не зная, ние нали избягахме тогава в Румъния. Та заедно с друг те са ни чакали на седмия километър, там в Севлиево – Габрово, на една височинка там са били, ох, мъчно е да се говорят тези работи. В.К.: Това са етапи, през които си минал. Трябва да се знаят. С.К.: Станали са тия работи, те са отбелязани, отпечатани в

дознанието на полицията, имало ги е. В дознанията там ги има и гражданите ги знаят, които са били. Както и да е, на една височинка така срещу там, където пък шосето по-долу върви, щото там е по-гористо, дървета туй-онуй, дете е по-открито, те са чакали там и щом са ни видели, че идваме веднага се слезли от там на шосето и към седмия километър, както ние се движим двама с Табаков, с безелници, една безелница за мене и за него. Моята ръка и неговата ръка в една безелница са. Значи, ако аз отида, той трябва да върви с мен. Не можем да вървим на различни места. Една безелница, моята дясна, неговата лява ръка, така беше горе-долу. Така бяхме и стигаме до една чупка така на седмия километър. Изведнъж изпъкват пред нас двама души, аз първия момент не мога да ги различа, но на 5–6 метра пред нас ги виждаме, те приближават към нас и като се изравняваме. Виж, туй никому не съм го разправял, нито на полиция, нито на познати, не съм го разправял. А после те изобщо не ме закачаха. Нали те знаят факта, аз го признавам факта, иначе за подробности мълчах. Както се изравняваме Христо вика „Здрасти“, „Здрасти“. Веднага застават двамата пред двамата стражари. Ний сме напред, стражарите зад нас и те застават с извадени револвери: „Горе ръцете!“ Викат на стражарите: „Горе ръцете!“ Сега, единият, по-възрастният изглежда, нали изплаши се и той не предприе никакво действие, замръзна така, ръце вдигна ли не зная, обаче замръзна на мястото си. Обаче другия, по-младия веднага свали пушката, искаше да реагира, да се бори. И стрелянето изглежда беше само от Кузманов. Тогава стреля Кузманов върху единия и после върху другия. Тоз, който беше застанал мирно, почина на място, а другия ранен остана. Другият загина там на място. Изглежда Христо е предвидел срещу безелниците да носи някакви клещи и веднага след 15–20 метра разкъса безелниците и ни освободи. Тя едната висеше известно време на един и после като се отстранихме повече, махнаха я и нея, защото се разкъса с клещите. Тогаз ние избягахме в посока на Дебелец, спяхме през нощта в една гора, на земята. Обаче още първата сутрин, когато се събудихме на един връх над Дебелец, те му казват „Дялат“. Виждаме от Севлиево по шосето се задава конна полиция. И даже познахме единия старшия, който беше особено свиреп, така с още двама други и Христо веднага разбра, че са тръгнали да го търсят него, защото после разбрахме, че този от полицаите, който остана жив, той познава Христа, той живеел в тая махала и го знаел, и го познал. Знаел го още преди нападението и заради туй са ходили и после тормозили са баща му, брат му са ги били. В.К.: И после вие тръгнахте накъде? С.К.: Ами вижте сега какво. Ние преспахме първата нощ в Бяла. Огън си запалихме и спяхме край огъня първата нощ. В.К.: Сега вие сте четири човека. С.К.: Ще ти кажа. Фактически самата първа нощ, по средата на пътя, защото те са 50 км. Ние не можем да ги минем тъй. Ние не вървим по шосето. Ние вървим и се крием така. Първата нощ бяхме четири. Той още не ни е напуснал тогаз, този четвъртия, непознатия, непознатия за мен. Пак от нашите другари, но по-възрастен от нас и спяхме там и понеже сме бягали дълго време нали, ние се опасявахме, защото те са пратили конници след нас, не само стражари да ни търсят, така по посока горе-долу са видяли тоз живия, пък и други някои хора са видели какво става и спяхме ний в една гора да го кажем поле и понеже сме бягали, бяхме се сковали, защото беше студено вече, късна есен, така гърбовете ни. Спомням си тогава, тоз четвъртия човек, той познавал някакво румънско разтриване. Постави ни на корем и ни разтри много

хубаво по целия гръбначен стълб, така да се съживим. Това беше първата нощ, а втората нощ вече ние през деня не сме вървели, през нощта и затуй късно. През деня сме се пазили да не ни видят. И втората нощ стигнахме в околността на Дебелец, изкачихме така на един хълм, който е към Бяла, дълъг, горист и накладохме там един огън така, че Христо бе съобразил, та да се закрие от другия склон да не се види към селото, разбираш ли. Аз не знаях, но той изглежда е съобразил и покрай тоз огън прекарахме. И на другия ден вече вечер, какво е било, що е било, то той влезе във връзка с другарите си анархисти. Кой са, що са, аз малцина познавах. Но влезна във връзка с тях и третата нощ спяхме в една колиба, лозарска, в едно лозе.

И следващата нощ вече бяхме в дома на този Марко Цеперски, който после стана агент на милицията. Там беше четвъртата нощ. И там сме прекарвали през всичкото време трима. А пък този четвъртия човек, непознатия, той ни напусна след първата нощ, след като спяхме там навън и след като той ни разтрива. След туй той вече изчезна, обаче не се е осмелил да се завърне в селото си, може да не е имал истинско желание, уплашил се е човека, а може покрай Кузманов, да не го хванат, че има връзка с Куманов и че е участвувал при освобождаването ни. Изобщо не се е явил тоз човек в селото си и нищо не съм чул за него. Значи заминал е някъде така. А ний след два месеца ли, колко ли беше, понеже тук се намеси. А при самото наше освобождаване се намеси друг един човек, когото аз не познавах. Този човек се казва Петър Илиев Ненов. В.К.: При кое освобождаване? С.К.: На шосето, друго няма, гдето застреляха единия стражар, а другия раниха, та това е дето ни освободиха. Този човек по-късно се ожени за сестра ми. Той като ученик и тя като ученичка може някаква връзка да са имали. Той после се оформи като партиец, на комунистическата партия, техен човек стана. Обаче тогаз игра една от главните роли при нашето освобождаване. В смисъл за връзката, организирането, за настаняването и за прехвърлянето ни в Румъния. Той изглежда нали така имал връзка със сестра ми, или пък тогаз, пък може и по-рано да се е познавал, може да е имал някакви чувства към нея, не знаях как-що, но и до нея се е допитвал за някои работи, за мене къде, що съм. Но организационната работа той главно я изигра. Той ученик ще е бил още тогава, ученик ще е бил в последните класове. И като ни настаниха там у тоя Марко Цеперски. Те имаха един, как да ти кажа, интелигентен, авторитетен, солиден човек – Пенчо Тодоров се казваше пак от Дебелец. Сега каква професия имаше, не съм разпитвал, не съм имал контакт много с него, само веднъж или два пъти ни е заобиколил там. Обаче те са решили да пратят именно него в Севлиево и да потърси сестра ми. Чрез сестра ми да се доберат до баща ми, за да искат финансови средства от него за нашето прехвърляне, за да може да избягам. Тия неща не са толкоз важни, ама какво да правиш. Дадох му писмо до баща ми така, така и той е дал на този човек пари, дали е имал личен контакт не знаях, но виж, е станало със сестра ми. Пък после доколкото разбрах, този интелигентен и благороден човек, голяма част от сумата, която баща ми му дал, я задържал за себе си. Това по-късно го узнах. И какво излиза: „Идеите са си идеи, а парите са пари“, с голямо значение за човека. После се разкри. Той после обясняваше, че някъде са го задържали, че бил дал подкуп да го освободят. А той това си го измисли. А пък си ги задържа за себе си. Казваше се Пенчо Тодоров. А лично на мен той ми харесваше

по външност и обноски. А като бях в Румъния бях взел неговото име и се наричах пред румънските власти Пенчо Тодоров. Другите двама се казваха по собствените си имена без второто и третото. Така Христо се казваше Христо Николов, вместо Христо Стоименов, а Стефан се казваше вместо Стефан Табаков някакво друго име, което сега забравих.

11. ПРЕХВЪРЛЯНЕ ПРЕЗ ДУНАВА В РУМЪНИЯ

С.К.: Сега за Дебелец няма много да разправам. То има подробности, обаче не са съществени нещата, важното е, че тия наши приятели, каквито в Дебелец е имало доста и освен туй този Петър Ненов, който после стана мой зет, а той е бил главен организатор, нали с получените от баща ми пари направихме на трима ни нови костюми, поръчали са ги някъде, така облякоха ни с костюми, с връзки, с шапки, когато ще ни изпращат вече. Те организирали, аз не съм взел участие в тоя план, но те навярно между другото са криели и затуй, защото ако ние попаднем в полицията, да не се разкрие, че организацията е на този Петър, да не се разкрие на по-широко. Както и да е, взели са решение да ни прехвърлят в Румъния. И такава нали, при определено време ние тръгваме една нощ, пеша тръгнахме до Горна Оряховица. Да не се качим в Търново, да не ни познаят някои. Мене и Табаков не, но Кузманов може да познаят. Та до Горна Оряховица доколкото си спомням през разни височини така без редовен път и на Горна Оряховица се качихме на влака. Там се качихме на влака за Русе. Пък те предварително са подготвили в Русе всичко там, квартира и т.н. Тя квартирата, в която отидохме там изглежда беше именно на този Симеон Стойнов у когото беше първата среща с Кузманов, там дете Кузманов игра ръченица и дете се срещнах и с Тинко Симов, и с него се запознах. Тя или му е била бащина къща, щото и той беше тогав на туй първо запознаване. Симеон Стойнов и той по-късно почина и той беше много интелигентен и благороден млад човек, много симпатичен, но не знам после какво нещо се поболял, нещо психически, той има една роднина тука живеят в Горна баня. Разбрах, че починал доста рано и то при едни такива странни обстоятелства, както и да е, с него се свършва. Да, той тогава е бил студент в Русе. В Русе е бил, не знам може би някакво педагогическо ли, щото той учител стана после, може да е бил пак в някакво педагогическо училище за учители пак, междинно де, не висше училище. И интересното е, че ний слязохме на русенската гара. А от Горна Оряховица до Русе пътувахме по влака необезпокоявани така тримата, облечени в нови дрехи, с връзки това-онова ни бяха наредили така и слизаем, и имаше един много интересен случай, но аз съм го забравил. Той е тъй да се каже с окултен характер. Защото той, зет ми, го е разправял на сестра ми, ама изчезна от съзнанието ми. Той почина и той отдавна и сега няма как нито от нея, нито от него да си спомня какъв беше точно случая. И въпроса е в това, че ний явявайки се на русенската гара е имало една почти 99% възможност да останем там сами, разбираш ли. И само поради някаква случайност туй е нещо иначе, някаква пречка се превъзмогна, за да може той в момента да ни посрещне там. Защото сигурно той не е знаел с кой влак ще тръгнем. Туй не зная, но той е бил там за да организира нашето приспиване, нашето престояване и нашето изпращане зад граница. Туй е била неговата роля, млад човек. Обаче имаше нещо, аз го забравих какво беше, щото той нещо мъничко

го е задържало, ний както пристигаме на гарата, да речем, мръднем за една-две минути някъде и оставаме във въздуха там. Имаше нещо, но и аз забравих какво беше, което обусловило, че точно той трябва да бъде. И той ни поема и ни завежда у тая студентска квартира, у тия хора там и то изглежда, че и друг един там, като че е бил, който по-късно стана лекар, аз не знаех, много късно научих, че и той е бил там. Щото тогаз той е бил момче и не съм обърнал изобщо внимание, туй вече няма значение и не знам сега колко вечери сме преспали, може би две или три вечери най-много да сме преспали в тази квартира. И нали те уговорили всичко там, уговорили с някакъв лодкар, че един ли беше, двама ли. Един като че ли беше лодкар от тези, нали частни има на пристанището на Русе, лодкар някакъв.

Една нощ ни завежда така и ни предават на лодкар, качваме се на лодката и оказва се, че тоз лодкар пък иска, независимо от туй, че му е заплатено там каквото е искал, те са си уредили предварително сметките, той иска още да ни използва, разбираш ли, и ни спира там на някакво островче ли беше, какво беше, май че островче беше, ни спира и иска още пари, иска от нас. А ний пари май няхаме или почти няхаме, защото нали те в Румъния, не мога да си спомня пари дали сме имали, хич не мога да си спомня. Другите, ако са имали, аз за мене не съм имал. И като ни спря той там и под заплахата, че ще ни остави на туй островче, разбираш ли, аз не знам дали другите дадоха нещо, обаче аз понеже носех револверчето на баща си, което чрез Иванка, след избягването, тя ми го пратила пак. Аз го исках, но чрез Петра пак си го придобих туй револверче, то беше малко така и го носех, от немай къде, пък и то по някое съображение, че ако ни хванат в Румъния да нямам оръжие. Дадох му тоя револвер. Другите дадоха ли му нещо не зная, обаче той благоволително да ни изкара на румънския бряг през нощта и ний така някакви, какво да ти кажа, може би цяла нощ като сме бодърствували така сме заспали още там на брега в смисъл, гледай, нашите брегове са високи и Свищов, само Видин е нисък. В Русе също е висок, а отсреща е ниско и то там Дунава го залива пролетно време, значи те са места, които не се работят, а те се заливат. Само някои дървета така, като върби ли какви са били, растат там, но иначе друга растителност почти няма, защото може би доста месеци са наводнени. А ний не сме съобразявали, не сме могли да съобразим, че пък и тъмна нощ, не знаеш къде си, що си, виждаш така, ама да ти кажа, аз на сутринта ще му търся посоката. И сме заспали там някъде близо до Дунава сравнително, можем да кажем един километър напред, обаче сутринта, както ставаме и размърдваме, румънските граничари ни забелязват, разбираш ли. Идват до нас, приближават тихо до нас. Та граничната служба забелязват и ни прибират още сутринта на разсъмване. Прибират ни.

В.К.: И какво става по-нататък? Хващат ви. С.К.: В Румъния значи още сутринта ни прибраха там граничарите и ни заведоха, разбира се, там в полицията. То най-напред при техния военен, после след туй в полицията разбира се и сега спомням си, че през цялото пребиваване в Румъния по каквито и полицейски пунктове да сме ходили тогаз, не само, че никъде не упражниха някакво насилие, ами даже и грубо не се отнесоха и с думи даже така нещо. Така са били значи, не са употребили никакво насилие. Само първата нощ, туй беше така, че ни поставиха в едно доста трудно положение в такива, как ги казват, теснички такива килийки. Значи изправен си и може така малко да си ограничен, не можеш да клекнеш

напълно, щом речеш да мръднеш, събуждеш се, и значи то е един вид те държи донякъде в безсъние. Някакви такива работи. Та първата нощ така престояхме и те в туй време са ни държали първия ден затуй, за да се споразумеят с Букурещ де и след туй ни изпращат в Букурещ.

В.К.: Вий какво им казахте, защо сте избягали? С.К.: Ний казахме, че сме дезертьори от българската войска. Дезертьор ди армата булгара. Толкоз. Туй си вървеше докрай. Така беше. Така се и бяхме нагласили, даже и провидението по-нататък ни помогна така да ги излъжем в туй отношение.

В.К.: И след това какво стана? С.К.: В Букурещ обаче доколкото си спомням дали отначало тръгнахме пеш или към края, обаче знам, че май, че към края беше, да, отначало с влак и после пеш така ни караха известно време през няколко села и това беше една неприятност или то ний не сме го почувствали, щото не ни засегна, не сме го усетили. Но констатация на един факт: нашите пазачи не са ни нагрубили, нито са се отнесли нещо, но си спомням, че през едно населено място, като че ли село или гара е било, тогаз вървахме вече пеш. А тези жителите там, населението като разбираха, че сме българи и че сме заловени, те не могат моментално да разберат по каква причина или защо, просто като че ли искаха да се нахвърлят върху нас и с някакви думи, които аз така ги изтълкувах, така ги разбрах, че те искаха да кажат, че сме разбойници. Здават ни въпрос, ний вършили сме това в някакъв смисъл. Виж какво сега, то изглежда, че някаква пропаганда е имало там, че българите вършели жестокости, че очи вадели, че уши рязали, ей такова нещо, което не е отговаряло на истината, обаче внушено им там. И заради туй, туй го казвам, за да има една представа как в населението, така се инжектират неверни представи, които да поддържат неприязън, антагонизъм между народите. Та тия хора ей така се отнасяха към нас, като към престъпници, но от пазачите никой не е посегнал, нито да ни нагруби даже с думи. И тогаз, и по-късно. Туй така от самото население го проявиха. И ако те биха се опитали да ни нападнат, сигурно щяха да ни защитят онези, но не са. Туй е впечатлението до пътуването до Букурещ.

В.К.: Те с какво ви караха? С конвой? С.К.: Виж какво, във влака съм забравил как бяхме, но по-нататък изглежда, че някъде, където са ни спрели, не знам защо влака не отиде чак до Букурещ. Свалиха ни и тогаз ни присъединиха към друга някаква група пак арестанти, които нямат никаква връзка с нас, но криминални навярно така и станахме една верига към десетина души заедно с тях, и бяха така ни вързали, така един о друг. В.К.: С въжета? С.К.: Не въжета, някакъв синджир и всеки един привързан по веригата, така една редица към десетина души, и така пристигнахме една вечер в Букурещ. Аз за пръв път пристигам. Всъщност нали бяхме видяли преди това и Русе. Но както и да е, така, пристигнахме в Букурещ и така пеш, и ни отведоха „сигуран с женерала“ се казва, това е Обществена безопасност, както имаме, но „Централа де Женерала“ - Държавната сигурност. Отведоха ни там и нали, когато пристигнахме по вечеря, значи на другия ден са ни изследвали, защото ние късно пристигнахме вечерта, едва ли са ни разпитвали нещо тогаз. Бяха ни сложили, те дали не бяха ни разделили, май че на първо време ни бяха разделили, но ний като че ли преди да ни разделят се бяхме разбрали какво да говорим, но отгоре ни се пришепва какво е обаче, еди-кой полк, командира на полка тъй се казва, нашия началник на нашата дружина, тъй се казва капитан или така.

В.К.: Вие никога не сте служили войници. С.К.: Не сме служили войници, обаче не знам откъде дойде тази идея от трима ни, обаче сговорихме се да знаем кой е началник, командир на полка там да речем, на гарнизона и непосредствено началници, мисля, че трима такива си ги бяхме заучили. И значи те точно туй ни изпитваха, пък сега да проверят дали наистина сме „дизертъори ди армата булгара“ и дали наистина ще се спождават въпросите, и тези въпроси на трима са ни задавали, разбираш ли, за да ни проверят поотделно.

В.К.: Преводач имаше ли? С.К.: Е, преводачи имало е, имало, те си имат българи навсякъде, щото ние не знаехме. Ние знаехме само „буна диминяца, буна зия“, добро утро, добър ден, само туй сме знаели. Има преводачи. И изглежда, че непосредствено след туй ни събират в една стая, след като са ни разпитвали, туй им било достатъчно да разберат, че наистина командира на полка е един, да речем на ротния командир същия и там някакъв отделен, туй е било изпита. И значи след туй вече не са се съмнявали в нас, щото моя баща е такъв и такъв, на другия какъв и едни подробности такива. Обаче приеха го така като истина и никакво насилие, никакъв тормоз.

12. РУМЪНСКИТЕ АРЕСТИ И ЛАГЕРИ

Така аз спомени от там имам един, че ний там едновременно се срещнахме в тая стая, арестантската, която беше голяма. Но имаше един, който беше от тогаз тъкмо що беше разбита Съветска Унгария в 1918–1919 г., аз не знам, кога точно власта се установи в Унгария, Съветска Унгария, но водача на комунистите беше Бела Кун, те го наричаха Кун Бейла. След като ни нападнаха там румънци, Чехословакия, Полша и Сърбия май взе участие и ги сринаха там, Съветска Унгария, та един от тези унгарски комунисти беше при нас. Той беше особен тип, така нежно лице, едно птичелице, заострен нос, обаче много фанатичен беше, предан на идеята си и просто очите му горяха като говори, какво е било, що е било, как с тръбите в ръце нападали така, с интернационала свирели. Как се разбирахме – по руски май като че ли, щото той може да е руски пленник, по руски се разбирахме с него. И други някои.

Сега имам там едно особено преживяване, което искам с няколко думи да го кажа, щото то е наистина особено. След като минаха първите един или два дена в които имаше възможност нещо да речем или да ни подведат, или най-малко да ни насилят, така да ни обвинят в лъжа и да се осъмнат, щото виж какво, то за криминални престъпници те нашите биха имали право, ако знаят да претендират. За такъв дизертъор не, той се счита един вид донякъде неутрален, иначе като криминални, ако ни сложат можеха да ни бият. Значи като мина тоя страх, че може нещо да ни изтезават или да търсят навярно, истината. Гледай сега, тази бе точка в моя живот, там след като и тази криза мина. Наистина то после имаше бой, имаше във Варна, какво не е имало, само във Варна. Обаче тази точка там беше преломната точка на моя живот, и туй аз го почувствах не външно, а някак съм го почувствал дълбоко в душата си, разбираш ли, че е дошъл крайния момент, когато аз вече ще ликвидирам с тези работи и в мене стана нещо, как да ти кажа, нещо неописуемо, не зная как да го опиша. Като че ли цялата светлина на небето се изля в мене. Така спокойствие, ама едно настроение като че ли не съм на земята, ами като че ли съм

високо някъде, макар, че аз нали не вярвам, но чувствам това. И туй се изрази външно в една песен, не в една песен, а песен, която звучи, едно след друго непрекъснато, през всичкото време, докато бяхме в ареста.

След като мина ареста и аз пеех, пеех, то външно може би не, но вътрешно, вътре в себе си нещо в мене пее, пее, пее. Едно такова състояние, така духовно издигнато състояние, донякъде подобно на она там от 7-те обесени по разказа на Леонид Андреев, образа на жената, която, когато ще я бесят, тя се издига в такива духовни височини, че никаква омраза към никого и любов само към всички така. В по-малка степен нещо подобно преживях и аз, за преживяване така без да знам за причини или така да се вдълбочавам. Но знам, че преживях едн отакова духовно как да ти кажа, много хубаво нещо и то се изразяваше външно, аз пеех така, пеех си. После аз знаех много стихотворения, та си спомнях там, понеже знаех на френски, на руски, на български, знам че, ако не съм пял, съм декламирал разни такива. Туй е преживяването и много скоро след туй те не ни държах там. Нали те ни изпитаха, военни ни изпитаха, бели, какви са, що са „Сигуранта женерала“ значи „Държавна сигурност“ и след няколко дена мисля ни изпратиха в пленнически лагер на маджарските комунисти. В планнически лагер, щото те току що са ликвидирали със Съветска Унгария и които пленници са заловили, щото те сигурно и чехите са взели пленници и поляците, и югославяните. Но тези тука тъй в Румъния, имаше така към края на града дълги земянки, много продълговати така, до земята и там квартируваха тези маджарски болшевики, участници на Съветска Унгария и при тях ни сложиха. Това беше в непосредствена близост с тъй да го кажем един цял квартал в Букурещ, който е зает от военни съоръжения, обаче не казарми, но за производство и складове на муниции. Това бяха цял квартал може да се каже, цяло едно село по нашата мярка, извънредно много такива дълги, продълговати, големи здания, които бяха пълни с муниции и в самите здания влизаха такива тесни линии за вагонетки, релси. А иначе навън пък вървяха релси на обикновената железопътна мрежа. Та цялото беше прекръстосано с мрежа от вагонетки такива, теснолинейки, които ний ги карахме да прехвърлим муниции. И същевременно имаше пък и широка линия за вагони, когато влизат. Та работехме заедно с тях, с тези маджарски комунисти, като не ни много пресилваха, обаче нали всеки ден ще ни дадат закуска, ще ни изкарат там да работим, те си имат план, какво пренасяме. Обикновено с вагонетки пренасяхме муниции, такива различни в сандъци и вагонетките ги тикахме. След туй товарим и ги разтоварвахме. Ей това ни беше работата.

В.К.: Колко време прекарахте? С.К.: Абе ний прекарахме там цялата зима, обаче Стефан Табаков, понеже не само той, но и другия и Христо, и той преди мене още се така освободиха. Стефан Табаков доколкото зная, понеже той е как да ти кажа, той е голям, един израз има в народа, той като котка не пада на гърбът си, на краката си винаги, каквито и условия да има, той се нагажда, умееше. Умееше да прави изделия. С някои от офицерите, някакъв контакт направи. Той умее така да се нарежда. И понеже той знаел така резбарство някакво, изглежда, че те го взеха там да им прави някакви резби. И се освободи той твърде рано, не го и видях вече. А Христо Кузманов, той не зная по какъв начин така се освободи, а той май беше отишъл, май му бяха позволили да работи в някакво предприятие, частно. Бяха го освободили него да работи в частно

дърводелско ли, такава беше. А мене по-късно и мен ме прехвърлиха след двамата в едно военно училище. В туй военно училище ние бяхме като чистачи. А те други какви са били, аз бях самичък, други нямаше, какви други е имало не знам, но аз лично бях нещо като прислужник, карат ме да речем да измия нещо, дърва да насека, така, да донеса, дърва не съм сякъл, защото други ги сечаха дървата, но все пак такива положения, като служащ там във военното училище, като прислужник. Там вече много по-често спазвахме хигиената, щото там понеже са тия военни, ученици, винаги има баня редовно, хубава храна и т.н. та покрай тях и аз закачах от тази хигиена и тази по-хубава храна.

И в първото така голямо общежитие на пленниците и там не са ни държали гладни, хранеха ни. Даваха ни сутрин по едно хлебче, обаче ний като млади хора така изияждахме го набърже, а то тогава бе криза, непосредствено след войната е било криза за храна е имало голяма, както след всяка война. Знаем, че по улиците на Букурещ тогаз ходеха за деца където има, американци такива от мисии изпратени, да вземат мляко за децата, пунктове, то е изпратено сухо мляко изглежда на прах и ходеха да вземат за децата. Имал съм случай да констатирам, щото по едно време и аз бях така свободен. Та сега от туй училище аз избягах, аз от туй училище избягах, като стоях известно време и не знам как се видяхме ний с Христа, намерихме се, забравил съм начина, може би той ме е потърсил, там докато съм бил. Как и що? С Христо Кузманов се събрахме, обаче Табаков го изгубихме вече от преди, още повече той има роднини в Румъния и той е отишъл там при роднините си в един град към Дунава – Ришора ди веде, там имал роднини и някакви, и той отишъл при тях, и му загубихме следата. После разбрахме, че той отишъл в Алжир, в чуждестранния легион. Те французите имаха чуждестранен легион там от чужди, не от тяхната националност, който там в Алжир беше, нещо се разболял, доколкото разбрах, завърнал се в България болен и умрял от туберкулоза без да се издава кой е. Те близките му, брат му сигурно, пък и родителите му криеха, обаче без да казват кой е, умрял инкогнито, без да го знаят кой е. Та това с него.

13. ОПИТ ЗА БЯГСТВО ОТ РУМЪНИЯ

А с Христо Кузманов съм и тогаз беше времето точно на тъй наречените едни събития в България така горе-долу приблизително революционни. Тъй наречена железничарска стачка. Железничарска стачка, аз доколкото знам, то е било вече през края на 1919 г., тогава беше вече в 1920 г. мисля, че не бъркам. Защото през 1919 г. аз съм избягал от затвора, а пък 1920 г. я посрещах в Румъния, в Букурещ. И тогава именно е била тази железничарска стачка, която е била близко до революция, то тогаз народът след войната беше вътрешно много разбунтуван и даже хора съвсем не такива с крайни убеждения вземаха страната на комунистите, съчувстваха им и т.н. Та таз железничарска стачка бе 1919–20 г., а до нашите слухове така тия неща идваха един вид като че нещо революция става в България. И ний решихме с Христо да се връщаме. Да се връщаме, защото в България революция става, ний какво ще правим тука. И направихме един опит. От Букурещ тръгнахме, спряхме в Олтеница. Срещу Гюргево е Русе, а срещу Олтеница е Тутракан. Та смятахме да се прехвърлим от тази Олтеница и сплязохме там от влака,

обаче кой знае как що, още при слизането ни, ний мислехме да търсим начин да се прехвърлим през Дунава да отидем в българска Добруджа насреща. Кой знае защо още при слизането на гарата, още в първите часове току ни задържаха румънските власти, въоръжени пазачи, дето са на пристанището. С какво сме им обърнали внимание, как защо, обаче в първите часове още ни прибраха. Прибраха ни, къде сте, що сте? Ний мисля имавме някакви билети така, имавме, не си спомням, например изглежда, че сме имали. Както и да е, върнаха ни обратно откъдето сме дошли. В.К.: Къде ви върнаха? С.К.: В пленническия лагер, в същия в който преди туй сме били. Христо макар да е бил свободен, обаче нали с мен е заедно, върнаха ни. Обаче пак никакво насилие, скарване, съвсем по човешки, като че ли не са ни нагрубили дори. И връщат ни, и нито ни изсладваха, нито защо, за какво, къде, защо сте ходили там туй-онуй, няма. Обаче пак в лагера бяхме и не знам, поработили сме някой и друг ден, много скоро след туй, изглежда, че е излязло някакво нареждане може би, специално за нас, щото пък там имаше и други българи още двама-трима, които не бяха от нас, но влязоха така в тази група, те кой ги знае по каква линия са избягали, не ги знаем, щото те не си казват хората. И заедно с тях дойде едно такова нареждане да ни изпратят в северна Добруджа. В северна Добруджа ни изпратиха, то стана след една процедура, викаха ни там при генерала, при едно по-голямо величие. Даже ни научиха как да се държим. Да застанем мирно и да кажем: „Домну генерал“ /“Да живееш господин генерал“/. Аз не бях ходил войник, ама нали, казват ни, застанеш мирно. И той те разпита с няколко думи чрез преводач и отивай, отивай и ни изпратиха в Северна Добруджа, в Тулча. А Тулча си е от край време румънска. Тя е северна Добруджа – румънска, но те в 1913 г. я заеха, туй четириъгълника – Толбухин, Силистра, Тутракан, Балчик, тези бяха зели. Те бяха взети от румънците, румънците дойдоха в 1913 г. да ни осмиряват, когато водихме Междусъюзническа война и от тогав задържаха този четириъгълник – Тутракан, Силистра на Дунава, отатък Балчик и Каварна и по средата Толбухин. Добрич се казваше, те му викат „Базарджи“ румънците, този четириъгълник значи го бяха взели. Сега ние си го имаме обратно. Та изпратиха ни там. Ами сега какво да разправам, то там нали прекарах лятото, аз, отидохме да работим в едни лозя, аз и Христо. Другите какво стана, не мога да си спомня. Но аз и Христо знам, че там отидохме в едни лозя. А имаше големи лозари, домну Жоржо. Той имаше над 50–60 декара лозя и аз, като копаеха, копаех с тях така. Отначало ми беше трудно, но после свикнах, щото малко чалъм има. Щото ний не бяхме сами, то имаше много такива работници, той ни изправя, има цяла верига 20–30 души да копаем. Трудно ми беше, на Христо не беше, той беше много изпечен, той селски човек беше. Но като привърши копанта Христо почна да пръска лозята, пък аз не бях бутал такова нещо и не съм пръскал, но малко по-късно ме назначиха пазач. Собственикът на лозето ме назначи за пазач. Една колибка ми направиха, пушка ми дадоха да пазя лозето, пък аз си спях. Уж нощен, да пазя де. Както и да е, тези работи не са толкоз съществени, важното е, че по-нататък аз пак искам с Христа да вървим в България. Обаче, как да ти кажа, Христо изглежда е осъзнал, че неговата работа е много по-опасна от моята, щото той е провинен в убийство, убийство на стражар и раняване на друг. Хайде аз както и да е и аз съм вършил това, обаче за моите наказание няма, няма смърт и минало е леко. И този път Христо не се съгласи да дойде с мене. Повторно така, то вече беше, чакай сега аз два опита правих, два опита

да мина границата. При първия не успях. Вторият път успях. Накратко ще кажа за тях. Сега други работи да разправам, какви преживявания, има това-онова, обаче не са съществени. Спомням си само туй, че при раздяла вече Христо, който кипеше от сили и живот преди туй, особено нали той селско чадор, израсъл така и беше пълен. Изглежда, че когато вече са привършили другата работа и пръскането е привършило, а той да речем остава без работа, изглежда се наема да копаят някакво подземие там. Някакво подземие за този или за друг господар, не зная за кого, обаче те копаят земята, за склад за вино правят. Разбираш, в земята го правят, да бъде в естествена, една еднообразна температура. И Христо, той нали още младеж, бил е много силен, не е съзнавал, че е необходимо да се пази и на pewno работейки много, изпотявайки се там долу под земята е настинал. И този човек, който беше толкова здрав и силен, аз когато се разделях с него, го виждах вече отслабнал така, съвсем отслабнал. И по-късно си обясних, че туй ще е от тази работа, когато не знам, той не ще е бил само, имало е и други, обаче да речем, може да се е събличал така, като мисли, че нищо му няма и е изстинал. И от тогаз Христо не съм го виждал. Тука преди две години се обади, лично писмо от него не получих.

В.К.: Той сега къде е, в България ли е? С.К.: От Австрия, от Линц. В.К.: Той от тогава не се върна в България? С.К.: Не, не се е върнал. Но да оставим това. Първият път аз, скоро след туй нали още докато бях пазач и малко след туй реших нали, обадох се на него, обаче той не се съгласи и тръгнах да се връщам в България. Качих се на влака, на влака се качих в Кюстенджа, не в Тулча, и слизам в Добрич, техния Базарджик — сега Толбухин дето му казваме. Обаче кой знае как, през време на пътуването във влака, имаше един възрастен човек така наблизко и доколкото разбрах, той може би е бил българин, обаче на служба в румънската полиция и кой знае как ме е подозрял, този човек, нях ли имат, те малко ясновидство имат какво-що, но разбрал, че нещо не съм редовен и както слизам, той изглежда е предупредил така и ме хващат двама полицаи бяха, колко изобщо, задържат ме, но разбрах, че той ме е посочил. И като че ли беше българин на служба на румънската власт. И веднага, без да стъпя свободно в Добрич, отравят ме в полиция някаква там. И какво, що, кой си, що си. А аз имах тогаз документ в смисъл, че еди кой си, еди кой си е свободен, обаче да се движи само в тулчанския окръг. Значи имах билет на документа ми е писано, че само в тулчански, нямам право да го напускам тулчански окръг и понеже такъв документ имам, те ме задържат и ме изпращат обратно. А пък виж какво, там стана тъй, как гледай, не са случайности, бе.

Точно в тамошния арест, дето бях арестуван се срещаме с един българин, ама от България, пак наши хора долу-горе млад човек, маже да е бил една-две години разлика да речем по-възрастен, но горе-долу и какво става, че се оказа, че и той е анархист. Сега да е бил някакъв шпионин на онези, ама не е бил, защото аз после го видях във Варна, виж съдбата как ни среща във Варна после. И оказа се и той разправя, че е анархист, не сме имали дълго време така да разговаряме, кога е дошъл там и защо, изглежда, че и той е избягал. Обаче нали мене отделно ме пращат за Тулча, и знаеш как пращат те, виж туй не беше много хубаво. Вместо да те качат на влака, пращат те, те го казват в едно село „жандармерийски пост“. Вирнали едно високо 5–6 метра високо знамето горе, тяхното, жълто, зелено и червено май беше и то е жандармерийския пост във всяко село. И те изпращат вместо по права линия, от едно село в

друго, от едно село в друго, значи можеш да пътуваш цял месец до Тулча. Така ни изпращаха по етапен ред. Не, не ни изпращаха, за моя случай де, не ме изпращаха по влака, но от едно село на друго, предават те един на други, значи правиш така малко ту насам-ту натам и като отидеш те гледат да те използват нещо, ще те накарат да миеш дъските им, да насечеш дърва, да носиш туй-онуй. Както и да е, то не е страшно туй и там не са ни нагрубили да речем обаче така. И аз си направих плана, че ще бягам, не стоя аз. А чувам, нали, че в България революцията става, аз какво ще правя да им мия дъските и не знам сега в кое село ще бъда. Виж сега, те понеже селата са така, не вървим по права линия, а до най-близкото село, ту наляво, ту надясно, но така те изпращат и чакат Тулча ще гоним. И спомням си в едно село, аз още из пътя така спечелих туй и се помъчих да спечеля тоз, който ме пое и ще ме води в неговия стан. Като спряхме на едно място да почиваме и той по-настрана легна така и уж че спи, а ме наблюдава така де, дали ще бягам и не знам как що, ама аз тогава един вид му спечелих доверието. Щото викам гледай сега, тука не може да се бяга, защото виждам аз, че той тоз човек се прави на заспал. И като стигнахме в поста им, туй дето е жандармерийския пост, абе поста им е от един началник и двама подчинени, както и да е. Като стигнахме то изглежда, че беше или на брега на някакво блато, или на брега на Дунава някъде е било и аз там пак затвърдих убеждението му, че няма да бягам и ме пратиха долу ниско за вода с две кофи ли беше, мисля две кофи са ми дали и да отида да им занеса вода. Сега аз мисля, че мих нещо дъски и като излизам нагоре виждам, че той взел пушката и слязъл надолу да ме посрещне. И ме посрещна, и викам сега, ако бях хвърлил кофите да бягам, щеше да ме подири с някой куршум така.

14. БЯГСТВОТО

И сега аз като видях, че той така разбра, че аз съм кротък, няма да бягам, втория път като ме пратиха, хвърлям кофите и бягам, бяг, пък то една горещина беше след обед. Бягам, та прекосих цялото село разбираш ли, бягайки силно излязох вън от селото. Като излязох вън от селото, почувствувах се в по-голяма опасност, защото на открито поле е. На открито поле е, вече там полицаи да го пратят, на всички посоки има хора, ще ме видят на полето, а пък така настрана около един километър се зеленеха високи такива царевици, много високи и аз бягам с всички сили да се домогна до царевицата. Туй беше задачата в момента. Щото като влезе в царевицата, те вече не могат, тя много пространна и висока и такова и бягай, и достигнах царевицата, и викам свърши се, отървах се. Те са ме търсили, разбира се, и сигурно този, който ме пазеше ще са го мъмрили и може да са му направили нещо, обаче аз избягах. Без да съм имал спрямо румънците някакво провинение не съм се провинил с нищо, обаче избягах, щото аз исках в България да бягам. Избягах и се завърнах пак в същото туй място – лозарството. То е само лозя там. Казва се местността „Сарика“, близо до Тулча и все е лозя. Много лозя, обаче то имаше румънски чокои, те имаха по сто декара и повече, или по-малко големи лозя, не са тъй на дребно по 2–3 декара. Върнах се, а именно, май, че тогаз аз се услових за пазач на лозето на този, на чокоя. И си спомням такъв случай, че по едно време в лозето дойдоха някакви въоръжени хора,

изглежда, че войници бяха, не бяха стражари и де да знам, може хич да не са се интересували, но аз се уплаших, като смятах, че може би са дошли мен да търсят, може би по нареждане. Затова като още отдалеч преди да са приближили, аз избягах и се скрих. Нали тъй мислех, че дошли са за мене и реших да избягам. Те после се смеели и ми се присмиваха и румънците, които бяха там, че много страхлив съм бил, като съм ги видял, съм избягал. Пък аз понеже имах известна вина, нали бях избягал от тях вече, когато ме пратиха за вода, втория път, избягах и заради туй исках да кажа, които не са съществени тия работи.

Обаче за да се завърна после в България, тогаз именно работих десетина дена в една кожарска фабрика в Тулча преди да отида и там взех малко парици така и викам, отивам вече. Този път се качих пак на влака, обаче слязох, не съм слязъл в Добрич, а слязох много по-рано, там дето прекръстосва линията от Букурещ, какво беше Черна вода май беше, се казваше гарата. Значи слязох далеч от българската граница, защото бях забелязал, че в Добрич вече имаше съзаклатие, щото там имаше революционно български, български добружанци, които са против румънския режим. Може би за туй са следили. И от там тръгнах пеш. Полека лека тръгнах пеш от село на село, движа се право на юг към България. И нали не съм отивал в много големи селища или съм ги заобикалял, гледал съм да си имам хлябец, колкото да се поддържам и за два дена ли какво наближих така границата. Аз попитвам за селата, пък имах някаква карта и знаех горе-долу кои села са там, наближавах границата. Една нощ, когато бях близо до границата и то близо до черноморския бряг, по този край, не на средата, а близо до морето, даже покрай морето минавах аз там. Видях един много красив кът, викам си: тука да съм свободен, да дойда тук да си направя къща. Толкоз ми хареса един кът. Той трябва да е бил към Балчик някъде. Защото тя беше на румънците тая Добружда: Балчик, Каварна, Добрич, Силистра, Тутракан, това беше румънско. Но ми хареса и след туй после нали замръкнах така, изчаках да се стъмни добре, като знаех вече, че е близо границата, изчаках така тъмно да стане и хванах един път, който водеше право на юг. И в тъмното се движех полека, много бавно се движех, та ако река да се услушвам, да се огледам и действително по едно време пътят се изгуби, значи той е бил прекъснат там на самата граница. Понеже нашите казват, че е близо границата, прекъснали са го пътя, щото те имат други пунктове, които трябва да се минава. И аз разбрах, че той е бил съвсем близо до границата и даже чух лай на кучета, който ми направи впечатление, че това не са обикновени овчари, а са кучета на някакъв пост наблизко и това ме накара още по-предпазлив да бъда. Бавничко съвсем бавничко и не съм усетил кога съм минал границата. Понеже тъй да се каже цяла нощ съм се движил, не съм спрял никъде. Непрекъснато съм се движил през нощта. Тя не е била много голяма нощта, щото то към есен отиваше вече, но както и да е, когато се зазоряваше, аз бях на краката да се движа, щото хванах пак един път. Като съм минал границата, то може същия да е бил, обаче е пресечен там на границата, хванах пак и се движа по път вече и движейки се по пътя, нали отстрани има това ланшеите, се наведох, гледам един вестник. Пише на български. Разбрах, че вече съм в българска територия. И полека лека отправих се към Варна.

15. ВЪВ ВАРНА БОЙ ДО ПРИПАДЪК

Нали вече към Варна се отправих. Много, интересното във Варна. А, работих там един-два дена, няколко дена на пристанището. Нещо копаеха тези руските емигранти, които като военни са емигрирали от Крим, когато ги изпъдиха вече там. Това бяха млади момчета така и работеха там. Копаят и аз се наредих с тях така де, и аз копах. Спомням си, нали те, млади хора, че пееха. Пееха военни казашки песни. Научих някои от тях. Както и да е. Непосредствено след туй пък кой знае се срещнах с този, същия, с когото бяхме в затвора, в участъка в Добрич, в Толбухин с него се бяхме срещнали. И той ми се представи като анархист и аз така и се срещнахме някъде из града и направихме контакт с него и той ме води една вечер да спя в някакво такова семейство. Обаче само за една вечер и аз продължих да си спя там в градината, край морската градина, под някое дърво се завия, то почна да става студено. По едно време спях няколко пъти в такива здания, разрушени от бомбардировките, щото русите бяха бомбардирани по едно време Варна или пък недоизкарани, ама мисля, че имаше разрушени от бомбардировките и съм спал в мазата, и знам, че в късна есен, тогаз един метод, който съществува. Тогаз си го възприех естествено, така ми дойде, щото по необходимост, като заспя и като стане много студено и като замръзна, аз се събуждам.

Правя така гимнастики с всички членове на крайниците, на крака и ръце с извънредно голямо напрежение. Туй така естествено ми е дошло, не съм го чел, не съм го знаел и като правя такива напрежения, току цялото ми тяло се стопли. Почувствувам топлина и след туй с таз топлина веднага заспивам, щото топлината като е, заспивам, мога да спя. Като изстина пак се събудя и почвам пак така и така цяла нощ на няколко пъти си произвеждам отвътре топлина, колкото да спя известно време. Туй беше едно, така. И това нещо трая кратко време. Не зная, едва съм бил и две седмици свободен във Варна. Изглежда някой севлиевец ме е познал и ме е посочил, че тъй, тъй Савата си е тука и са ме проследили. Така и веднъж както с този същия приятел бяхме към пристанището така се движехме, двама войници с щикове извикаха: „Горе ръцете“. Войници, не стражари. Войници ни задържаха и веднага в участъка. Сега какво да разправам. Там беше най-осезателно, не знам как да го наречем, едно силно преживяване, в смисъл цяла нощ бой съм ял там. Цяла нощ ме биха, защото нали така в тяхното полицейско се чуло, тоз е убил стражарите там. Точно тъй им е предадено и те като се връщат от пост някои, нали те се сменят през цялата нощ. И като се върнат казват: „Де го този дето убил стражара, дайте го“, че започва бой, бой, бой, някой път съм паднал така в несвоят, хвърлят вода върху ми да се опомня и на няколко пъти. Дойдат други, връщат се от пост. „Кой бе този, дето уби стражаря?“ Бой, бой, страшна работа. И си спомням като на сын най-подир този на когото съм поверен, там един пази, на пост, казва им, не го давам вече, ще го убийте и аз отговорям, не го давам и престана тоя бой.

После като ме изпращаха, те изглежда са влезли направо във връзка със Севлиево. Веднага са разбрали кой е, какъв е, от там са наредили веднага да го прашат, тъй че нищо не са ме разпитвали във Варна, освен да речем през време на боя каквото и аз им признавам, щото те ме питат. Отначало отказвах. „Откъде си“? – „От джин сато“ – Черна, по румънския им говор, бях свикнал да говоря румънски. А пък те много

от тях стражари бяха от северна Добруджа. В.К.: Знаеха румънски. С.К.: Знаят румънски и нали така избличиха ме, като вземат да ме питат, аз казвам, че съм от село Черна и те кажи тогаз онзи, аз не зная. Село Черна зная, ама някой познат не зная. До тук свърши, в смисъл, че от там нататък никой не е посегнал на мене. С тоз бой си изплатих бая грехове така. Множко бой беше и върнаха ме към нашия край пак с онзи приятел същия. Така във влака бяхме заедно, но той ми каза: „Аз, кай, щом се върна, ще избягам, ще драсна“, защото към него не зная какво беше провинението му, като анархист. Не ми е ясно с него как е работата. „Аз, кай ще драсна“ и наистина пътувахме до Горна Оряховица, той там вече сплезе с един стражар.

16. В ЗАТВОРА В СЕВЛИЕВО

А с другия продължих аз до Габрово, нали има влак от Горна Оряховица до Габрово и от Габрово вече ме закараха в Севлиево двама конни стражари. Ех, на единия малко така... му е домъчняло там, като дойдохме до туй място дето стана убийството и така ме удари веднъж-два пъти с приклада на пушката, не много силно. Както и да е, много малко и като ме доведе в Севлиево като ме предадоха, в затвора отивам, не в участъка. И как да ти кажа, понеже баща ми беше много близък с всичката управа там и нямаше човек да го гледа накриво, доверие, уважение имат всички. Бяха наредили, че вместо да се явя в затвора или в полицията, заведоха ме в кабинета на Околийския началник и там ме посрещна само баща ми. Само баща ми, даже секретаря, който и той там е в същия кабинет да речем или до него, не се показва тъй, аз и не го познавам. Но баща ми е имал някакви съображения сега. Съображенията, в туй главното не се е провинил, но туй главното, че е дал пари. Може би, той ми каза туй. Пита ме де, казал ли съм, от Дебелец бяха пратили човек да му иска пари, това му е провинението. Той като на син така ми е дал, може би не е наказуемо, но пита ме той, дали ли са ми тез пари, казал ли съм на някого това. Аз му казах, не съм казал нищо, да бъде спокоен. След туй да ти кажа, абсолютно нито са ми казала думица, нито са ме погледнали накриво, нито са ме разпитвали даже нещо, думица не са ми задавали. Задоволители се абсолютно с туй, което са написали във Варна. Пък те Варна, понеже нищо не знаят, както политически работи, аз мога да им кажа каквото ще и можех по всякакъв начин нещата да ги претранспонирам. Например, аз знаех, че Христо Кузманов го знае туй, знае, че той е, който извършил така акта. Ами другия кой беше? И тогаз, аз съчиних нещо ли за другия, понеже те иначе щяха да го търсят тоз човек, дали е тук или на друго място ще го търсят, пък и аз наистина не му знаех и името даже. Но казах, абе викам, той беше един руснак от тези, от емигрантите. Обаче не ми е познат. Христо Кузманов къде ще го търсят. Така минах в дознанията, че някакъв си емигрант е бил участник в моето освобождаване и как да ти кажа, стоях в затвора само три месеца.

В.К.: Те вече те осъдиха или беше вече осъден? С.К.: Ще ти кажа. Значи, първото ми стоене, ако е два или три месеца, а да речем, че първото три и второто три – шест месеца. Не първото е по-малко, може би към два месеца е било, второто след като ме заловиха и нали никой вече не ме погледна накриво, нито ме разпитваха, нито ме биха, нито такова, напълно се задоволили с показанието дадено във Варна, щото те заедно

с мене изпращат и показанието – туй казва, те другото го знаят. Но имаше и редица хора, които можеха да загаят. Ако ме бяха били в Севлиево, да разнищят работите, щяха сумати хора да загаят покрай мене. Зет ми, който ми помогна и редица още хора са замесени около това, а можеха да загаят и за мен туй беше много радостно, че успя да се запази тайна участието на другите хора в моето освобождаване, за да не пострадат те, де. И нито съм споменал никакви имена, всичко остана така и как да ви кажа, след три месеца ме освободиха, един вид под гаранция.

Сега моето престъпление така по квалификация на наказателния закон е много голямо. То ако се квалифицира като опит за убийство, така е квалифицирано, опит за убийство. Ако съм бил възрастен, може смъртно наказание да има, аз съм бил малолетен тогаз. Ако съм бил малолетен, седемнадесет години май не бях ги навършил още, през октомври щял съм да ги навърша, туй е преди октомври, значи съм седемнадесетата, но не съм ги навършил напълно. А те нали съдебните закони там имат известна процедура за възрастта до 18 години. Не бях ги навършил, когато съм извършил престъплението и така или иначе то е, как да ти кажа, с намесата от една страна на баща ми. А друго нещо е важния фактор. Главният фактор е друг. Аз като се озовах втори път в затвора, вече пред мене всякакви перспективи за революционна дейност, за такива работи някак си стопиха се. Не виждах никакви перспективи вече. Може би е указало известно влияние и боят във Варна, щото той беше голям бой така. Знам, че като бях във влака чувствах така, че не мога да се мръдна. Малко като се мръдна и боли, то като били, били, то насиняло и аз си виках: „Хей, сега върху туй, гнили мяса да вземат да ме бият, някакси трябва да изкажа и майчиното си мляко“. Защото то като бият на здраво е друго, но ако вземат да бият на натъртеното, знаеш ли. Аз ме боли само като се мръдна, само ей тъй да кажа ме боли, ако вземат върху туй да ме бият тежко ми и горко. Как са ги били комунистите, тази Цола Драгойчева като разправяше, толкоз я били, че тя не може да мръдне, чак с количка я возели. Как са търпели комунистите, не зная. Но моят бой беше само един бой, един единствен, не са ме бутнали след това. Но въпреки туй през мене така вече се бях отзовал в една духовна безвкусица, не виждам вече. Вече няхаме планове да бягаме, оставих се дето се казва на Провидението. Виждам, че пресече се пътя. А то може би едновременно и едно чувство на душата, че до тогаз е било още даже, както ти казвах, още „синирадзе женерала“ аз почувствах туй, че влизам в някаква друга област, че се почувствувах временно в такова едно състояние. Но още живея и затуй дойдох в България до самото ми залавяне, до връщането се туй мислех така: да правим там с онзи другия анархист нападение, няма смисъл, за обирание също. Така за такива работи планове правехме, но после туй вече, след като ме върнаха, вече не виждам смисъл. И тъкмо тогаз, тъкмо тогаз един ден идват.

А пък виж какво бе, интересно, че директора на затвора и той бил окултист – Никифор Коев. Директора на затвора и той един възрастен човек. Много по-възрастно поколение верно и тогаз аз не знаех, но после много късно научих, че той четял окултна литература, че бил познат с нашия брат Стефан Тошев и т.н. И той тогаз, когато втория път съм отишъл в затвора, по-рано кой е бил не го знаех, но тогаз окултист е бил Никифор Коев. Той даже по едно време прави подаръци на вестник „Братство“, пари праща така, беше вече отдавна пенсионер, беше от Търново някъде, от

там ни праща, но аз контакт не съм имал, аз не знаех туй нещо, но въпреки, както виждаш доста окултусти се явиха. И прокурора беше окултист, и следователя окултист, и началника на затвора окултист, пък началника на участъка, първия път като бях, беше бивш анархист, та разни идейни хора, по разни високи места. Но сега вече беше чисто земеделско управление. Нямаше вече демократи, нямаше широки, само земеделци държаха властта.

Околийският началник беше един Дафин Стоянов, който беше от едно съседно село, млад човек така, той го караше повече на ергенлък, нали ходеше така, разхождаше се с едно камшиче, се шляпаше така. Хубаво спретнато облечен, може би да е бил и ерген, както и да е, но добродушен човек. И нали той е бил главния фактор така, да нареди да не ме закачат, да не ме бутат и пък секретаря, както ви казвам е в нашия дом на квартира, близък с нашите хора. Абе тоз секретар знаеш ли кой е? Той е баща на големия скулптор в Италия, който се прочу много и на когото бяха възложили да направи паметника на Леонардо да Винчи, разбираш, толкоз скулптури са се състезавали, неговия син израстнал в нашата къща, дете съм израстнал и аз. А Пейков се казва, само че как му беше първото име, възложили му да направи паметник на Леонардо да Винчи, който е на централното летище в Рим. На централното летище в Рим са вдигнали паметник на най-голямата личност на Италия Леонардо да Винчи, този българин я направил – Пейков, син на секретаря. Аз не съм го познавал тогаз, той ще е бил по-малък от мене, не съм го и виждал, щото нали той после като излязъл по-късно, много години след като моя син избяга за Америка, той идва тука Пейков във връзка с някакъв, този самия скулптор, във връзка с някаква постройка, какво беше, нали се състезаваха там за нещо, та тогаз се запознах с него. Туй между другото сега. Значи този секретаря е баща на този големия скулптор, който се прочу в Италия и в целия свят. Сега това са странични неща, но значи казах, след три месеца ме освободиха под гаранция. Под гаранция така ме пуснаха, щото, тогаз в туй време може би един месец след връщането ми и колко не мога точно да определя, идват две жени в затвора. Едната ми е позната, защото е съседка на нашата къща, дете сме сега, бащината къща на баща ми, дете занаят е прехвърлена, щото онази къща баща ми я изоставил, дал я на онзи, значи тяхна там еди-кой си, а другата дали съм я познавал, знам, че е идвала при нас още когато бях анархист.

17. ЗАПОЗНАВАНЕ С ТОЛСТОИЗМА

И може би сестра ми Пенка така са я разпитвали за мене, защото са я считали, пък може би и донякъде е била малко ясновидка, така да направи контакт с мене, да види каква е причината. Защото, аз изобщо не съм правил лошо впечатление на хората така и за тях е изненадата този път, по който съм тръгнал, така де. И какво е казала не знам, обаче тя е същата, а да, тя е идвала у нас де, ония години и тя е имала контакт с Денка, от Денка е взела окултизма. И тази по-възрастната казва: „Да ти донеса, казва Библията“. Аз така се позамълчах, ама на ума си викам, какъв ти е акъла, викам, Библията да ми носиш, щото аз съм анархист. Библия ще ми даваш на мен. Аз съм чел Бакунин, чел съм Кропоткин, чел съм какво ли не, „Наука и религия“, Библията ще ми носиш, на ума си викам. Иначе външно се държа прилично, щото тя възрастна жена, а

другата казва, да ти донеса, казва, нещо от Толстой. Викам: „А, донеси ми“. И сега дали тя помена заглавието не си спомням, обаче донесе ми „Пътят на живота“. Това е едно от капиталните съчинения на Толстой, макар, че фактически то можем да кажем, че 80% да не е и повече, това са мисли на световно известни и най-издигнати духовно хора на човечеството. То сега и като философия, но главно като религиозни такива водачи, основатели, кой не там, почти всички, които са по-велики хора, той е събирал тези най-важни мисли, техни изказвания и го е разделил на глави. В.К.: Да, запознат съм с тази книга.

С.К.: „Пътят на живота“ на руски – „Путь жизни“, както и да е, тази книга ми донесе. И аз я приех, нали Толстой за мене бше, нали един голям авторитет, не ще и дума, приех я книгата. И сега той там тъй да се каже не те въвежда направо във вратата, защото и самия той малко е куцал в туй отношение, сега ще се изразя, може да се засегне някой от това в такъв смисъл. Гледай сега в какъв смисъл. Че тогаз, по това време на Толстоя, на Достоевски, материализма е бил такава сила, срещу която абсолютно нищо не е можело да се възрази, против материализма, не е можело. Всеки интелигентен човек, просто епохата на материализма е бил много по-силен от сега, много. Щото сега има възражение, сега са събрали литература, след туй се яви спиритизма, той тогаз беше се явил, обаче Толстой го отрече и го осмя и го отхвърли спиритизма. Та Толстой въпреки верующ, въпреки последовател на Христа, въпреки, че издига Христовото учение над всичко друго човешко, въпреки туй Толстой отрече в Евангелието всичко друго човешко, всичко, което от едно обикновено човешко гледище не може да се приеме, той всички необясними събития, той ги отхвърля. Туй, което се нарича „чудеса“ в Евангелието, той ги изхвърля. И той има едно Евангелие със забележки, аз не бях го чел, даже и сега не съм го чел, тук-там.

В.К.: Забележки към 4-те Евангелия. С.К.: Може и така да е, както и да е, и той не можа да приеме тия „чудесата“. Може туй до известен етап на живота си, по-късно той изглежда, преди смъртта си е влязъл в непосредствен контакт с духовния свят и си е променил, но като по-млад, въпреки, че е възприел християнството, тия „чудеса“ не е можал да ги възприеме. Материализмът е бил тогаз много по-силен, разбираш ли. Един ум не може да го приеме. Даже и Достоевски на едно място, сега той не го казва от свое име, той го казва от името на един свой герой, но мисля е този от „Братя Карамазови“, Иван ли беше, Димитър ли, казват: „Бога приемам, но света му не приемам“. Значи това е една критика на Бога пак. Приемам Бога, но света му не приемам. Значи Достоевски и той даже, макар че туй може да го отнесем пак по един по-ранен период на Достоевски, щото той после потъва напълно в тая мистична действителност на духовното. И може да се каже, че Толстой може чак в самия край на живота си, когато той има някакъв контакт със сестра си, която била монахиня и имала някакви видения и т.н., тогаз се доближил до духовното. Но както и да е, аз се отклонявам пак, но ще се върна към тази книга, която беше преломна, прага, който ме подготви, не напълно, но подготви ме по един особен начин. А именно: сега нали, той Толстой минава като един голям антимилитарист. Туй за мене сто на сто добре дошло. Против войната, против всички тия работи, против частната собственост, също. Против власта, насилие, против държавата. То е, нали има един толстоев анархизъм, да речем в такъв смисъл. Всички тия работи аз ги приемам пък и всичко изобщо съм приел. Там щото той няма така пунктове, по които

да възразявам, но има една специална глава под заглавие „Бог“. Всичко е на глави така, на такива за вярата, за туй, за онуй, за насилието, за държавата, за властта и т.н. Една от главите е „Бог“. И сега той там дава, как да кажа, той дава нещо като преход, като мост за тия хора, които до тога са били под абсолютната власт на материализма, който изхожда от името на науката. Който говори един вид, че науката говори, науката го казва туй, така изхождал материализма и щом ти си свършил университет и дори само гимназия, средно образование, то няма къде да се пъхаш, освен да приемеш научния мироглед, което науката казва. Е, много рядко са били хората, които дълбоко в себе си са имали една дълбока вяра, която не може да се разклати. Те са били много малко, но значи такива умове не са могли да оставят. Та сега да се върнем към тази глава „Бог“. В тази глава „Бог“, аз така и по-късно я попреглеждах така и сега не ми прави чак такова впечатление, но за момента в който съм бил, ми е оказала голямо влияние, защото той казва там така. Горедолу не е буквално, точно, щото после е минало много време. Нали той дава мисли от велики хора, но същевременно накрая на всяка глава той казва и от себе си. Та туй, което от себе си казва, той казва така, с мои думи го казвам, защото буквално не мога:

Всичко живо в света се стреми нагоре, стреми се към един идеал, към усъвършенствуване, към нещо по-високо. Това е по закона на еволюцията, да го кажем към по-научно, той не го казва еволюция, но казва, че се стреми към един идеал така, нагоре се движи. Всяко живо същество, каквото и да е, разбира се, на първо място човека и този идеал към който всичко живо се стреми, казва ний общо го наричаме Бог. Туй най-възвишеното, което е далеч, към което всичко се стреми и се движи към него, то е Бог. Значи то е така в известна относителна смисъл. Туй не е тъй, както да речем в една църква биха го обяснили.

И аз си викам: Е, хайде нали и ний се стремим към някакъв идеал, към нещо, хайде да го наречем Бог викам, няма да ни пропадне държавата, така я приех думата Бог. От Толстоя условно някак си. Че идеала към който всичко живо се стреми и който е вложен в Бога туй било България. Хайде, щом трябва, така влезе думата Бог в съзнанието ми, за да не опонирам на Толстоя, за хатър дето се казва, възприех от него думата Бог. И прочетох разбира се от първа до последна страница с най-голямо внимание, не намерих никаква точка да възразявам на Толстоя, с всичко съм съгласен напълно. Щото особено той пък много беше против държавата, много против властта, против насилието, против всички, против частната собственост има специална глава, всичко туй той буквално е на тази тема, все и плюс Бог, само така малко коригирам.

18. СРЕЩА С ОКУЛТИЗМА

Добре, ама Денка ми донесе, дали още тогава, дали пак дойдоха за втория път де, едновременно, тя ми носи „Безсмъртната любов“ от Дук де Помар. И то не туй издание, което аз го издавам два пъти в Севлиево. Аз го издавах в Севлиево обаче съкратено го издавах, но пълно едно издание, голям формат, нещо към 800 страници на български, издадено по времето още на първите стъпки на Учителя в България, преведено от една от първите ученички на Учителя Екатерина д-р Желязкова. Тя е една фигура, която е била една от първите седем, осем или десетина души около Учителя. И е била една издигната жена, много издигната. Тя го е превела от френски изглежда и са го издали макар един грамаден том. Аз после, когато го издавах, аз го съкратих много, едно защото има там някои много продължителни работи, там в сеанси и т.н. и малко е отегчителен, но повече по съображения материални, че няхаме достатъчно средства така, то беше много голяма книга. Главно зарад туй посъкратихме. Сега, както и да е. Тази книга има един предговор, който е много силен. Много силен е тоз предговор и който именно изтъква реалността на духовното и несъстоятелността на материализма. Сега, виж какво да ти кажа, мен сестра Цанка ми е казвала, че Учителя казал, че това Дук де Помар е псевдоним и че тази книга е написана от големия френски астронорм Фламарион. Че истински автор на книгата бил Фламарион. Апък Фламарион, че е писал неща подобни, писал е. Аз например имах няколко романа така с подобен характер. „Лумен“, единия е „Лумен“. Другият какъв беше? Два-три романа имаше с такъв характер, в който той описва извънземни светове. В.К.: Аз съм чел само „Тайнственото“. С.К.: Но то е съкратено, то е много съкратено. Аз го имам на френски, много по-голямо нещо и такова, та пише там, че е съкратено. То е много старо издание от 1900 г. Те са го издали пак теософите, пак са го издали, но то е много съкратено. Май, че заглавието е „Непознатото, тайнственото“, както са го превели и „Психичните проблеми“. Така е цялото заглавие на френски. Щото аз го имам и мисля, че не се е изгубило досега, защото много книги изчезнаха, ама имам я.

Аз съм доставял книги от Франция преди да почне Втората световна война. Имах възможност, кореспондирах, имах сумати каталози, обаче войната като се появи се прекъсна, тъй че съм можал само на два пъти да доставя окултна литература от Франция – Париж. Та по това време съм ги доставял тази книга и други. Имах каталози. В.К.: Четете предговора. С.К.: А, предговора на това – да, на „Безсмъртната любов“. Този предговор е много силен и така категоричен и аз не мога да си спомня, обаче част от него аз предадох в моето издание, обаче как да ви кажа тука пристъпваме към един много важен момент, може би не самия предговор, но аз нямам думи и не зная как да кажа, как да обясня, защото и за днес за мен е непонятно туй нещо. И за мен, ако река и за мене си не мога да го обясня как е станало, как става, по какъв начин да бъдеш най-така ревностен атеист, разбираш ли.

Аз на майка си проповядвах, исках да я опонирам, че викам, ако има Бог викам, ако имаше Бог, Той ще търпи ли тези несправедливости, тия луди, тия лоши неща, които стават, как можеше, ако имаше Бог, така. Уча майка си, хлапак на 16 години. Бях 15–16 годишен, още съм надъхан и през всичкото време, когато съм избягал от затвора съм мислил, че как

ще пиша книги „за и против“ вярата, и против религията, и т.н. туй в мене с голяма сила звучи. Обаче как, какво чудо е станало, че таз книга като влезе в ръцете ми, аз тъй да се каже се събуждам една сутрин и за мене всичко е ясно, разбираш. Всичко е ясно, аз като че, нали, тогаз съм живял само 18–19 години да речем най-много, а пък като че ли хиляди години съм знаел тези истини. В.К.: Да. С.К.: Всичко туй, което до тогаз е било в мене като убеждения, специално по въпроса от тази на миогледа, на материалистическия миоглед, всичко туй изчезна тъй някакси. Като че никога не е било, просто се стопило до последното грамче, до последната най-малка следа. И аз, като че ли винаги тия истини в мене са живяли, така оживяват с такава сила и с такава яснота, пълнота и с такава абсолютна убеденост, като че ли аз само с туй съм живял досега. И като че само туй съм учил и знаел, и като че то е в основата на душата ми. Значи тия положения за безсмъртието на човека, за прераждането, за всички тия духовни истини, които окултизмът изнася, за мене е било достатъчно само така едно изречение, да ги прочета така и в едно изречение и в тоз момент аз не мога да обясня какво чудо с мене е станало, за да се събудя аз с абсолютна вяра в тия духовни реалности. И да гледам вече на живота и на човека, и на себе си като на нещо безсмъртно, като на нещо съвсем друго, нещо, което абсолютно е различно и в абсолютно противоречие с материалистическия миоглед, който вече виждам аз, че е било едно заблуждение през което аз съм минал. И просто, като че ли сълзи текат от очите ми при таз светлина, пред този нов свят, който се разкрива пред мене и всичко туй, което по-рано е било, включително и възможностите или приемането на тия методи на хората, които са безверници, като например насилието в какъвто и да е било смисъл. Било във физически, било в духовен и по-специално, най-напред се явява като физическо насилие, туй което е за мен било някакво абсолютно верую. Като съм живял пет години непрекъснато с тази абсолютна над всичко мисъл, че трябва само насилие, трябва кръв да се лей, да се разрушава, за да се достига някакъв велик идеал и човечеството да се освободи от сегашното му състояние, робството там на капитализма и т.н. Обаче само, понеже аз съм тръгнал главно по тая линия на анархистите и то специално на терористите, такава литература ми се падна и по този път мисълта ми тръгна. Туй е било непрекъснатата ми мисъл: насилие, убийства, кръв, терор, да се ликвидира с тоя свят, за да може и да съм добре. И съм бил искрен в себе си и съм смятал, че така е. Няма друг изход. Обаче тука вече от тая точка паралелно с туй, че аз виждам човека съвсем друго нещо, всички такива възможности за мене да приема каквото и да е насилие и да съдействам на една такава тенденция, чрез насилие да се обновява света, всичко това мигом отпада, то даже не съществува, не ме занимава вече.

19. ПРОБУЖДАНЕ НА ДУХОВНОТО

От съзнанието ми е изчезнало и аз живея вече изведнъж в един съвсем друг свят, съвсем друг свят, в който нали, както казах, нямам думи да обясня как е станало, как става туй нещо, но за забелязване е, че така мисля аз поне, че когато с човека стане един голям преврат духовен, той обикновено изглежда, че такъв е закона. В началото се повдига много високо, защото изглежда, че върху него действуват и други духовни сили, които са невидими за него. И така става един такъв голям преврат, той тъй да се каже духовно заживява в едни много високи полета, които постепенно, постепенно го свалят. После пак той може би, ако го тия духовни сили вече го оставят, за да се изпита на собствените му сили вече, да се изпита докъде той може да устоява постепенно, постепенно човека може да отследне така, да се яви сам вече със собствени сили да разрешава въпросите на живота, които се явяват. Но туй беше за мене и тогаз и сега същинско чудо е станало с мене, защото не съм имал нужда така логически да ми се доказват нещата, да ми се набиват в главата така системно, просто само като ги прочетох и ги възприех. Не мога да определя мигът кога и как е станало туй в мене, така са възприети. То е все едно както човек, когато не вижда нещо и не знае къде е, тъмнина наоколо му и изведнъж блясва някакво слънце или някаква огромна електрическа лампа и отварят му се очите и вижда всичко около себе си. Вижда самата реалност, вижда какво е. Преди това е бил спял, спял е, в тъмнина е. Движи се той на същото място, обаче, какво има около него, каква е действителността около него, той нищо не чувства, нищо не разбира, освен тъмнината, която го обгръща. Туй физически казано и когато блясва тая светлина без доказателства, без това, той вижда цял свят около себе си. Всичко вижда около него, което е било и преди туй около него, обаче той не е можел да го вижда, защото е бил в тъмнина. Та и днес за мене този мироглед е тъмнина. Милиони хора са още в тая тъмнина и сега кога ще излезе, за одного може да е писано порано, на други по-късно, на трети в друг живот и т.н. Но туй мое, тъй да се каже проглеждане за реалността в действителността на живота стана там в свелиевския затвор, може би да речем около два месеца или след като бях се завърнал вече и усилено започнах да чета окултна литература.

Тъй сестра Денка Хубанова се казваше, тя постоянно ми носеше книга след книга. Тя имаше всичката литература на теософите, защото започнахме с теософската литература. Как да ти кажа, след този роман, нали там продължиха от Ана Безант, от Ледбитер, от каквото имаше издадено на български едно след друго и понеже както казах след три месеца ме освободиха, значи след месец и половина след туй ми занимание тя продължи да идва вкъщи и да ми носи книги, които не съм чел. И аз в един твърде кратък период така, не мога да определя колко точно, обаче прочетох всичко, което на български е издадено в таз насока.

И сега не си спомням докато бях в затвора, донесе ли ми нещо от Учителя или не, може и да ми е донесла така някоя отделна беседа, не цяла серия, обаче аз още не можех да правя разлика, нито да имам така някаква по-ясна представа за Учителя, защото нали тия големи авторитети на теософите като Ана Безант, Ледбитер и други, така за мене ми правеха силно впечатление. И си спомням така един отделен случай как бях ги наредил, как бях ги надписал в едно листче така авторитети от тази област и между тях и Петър Дънов, разбираш ли. Но между тях, като за

мене бяха като еднозначни така, като еднозначни, значи, нямах от самото начало така ориентация, тя не ми беше и говорила за Учителя. Но аз чрез нея възприех общо окултизма, на тази основа, на която и теософията е изградена.

20. СРЕЩА С КНИГИТЕ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

А с учението на Учителя се срещнах малко по-късно, успях така, щото нали за пръв път като почнах да чета беседи, тя не само материята, но и езика, начина на изложение малко по-друг. Не е този строго, как да кажа, както се е стремил Бизант по възможност някакси по-близо до обикновеното човешко знание, този на логическото мислене и на логическата връзка. У Учителя са малко по-друго, логиката у Него е по-дълбока и нещата там са с много по-голяма дълбочина. Обаче Учителя така нали изведнъж не може да се възприеме от едно съзнание по-обикновено, едно съзнание, което не е имало известна подготовка, може би за някои хора и особено за верующи хора и подготвени чрез друга литература ще го приемат веднага така. Но за мене така, аз постепенно преминах към по-ясна представа за учението на Учителя като нещо много по-голямо, много по-силно, много по-всестранно, всеобгръщащо. Това за да се оформи в мене, трябваше да mine известен период, да почна да чета повече, щото в първите неща, малки отделни беседи, които съм чел наистина ми харесаха, обаче как така аз Го приравнявах с други, даже с някои и съвсем малки авторитети в тази област на окултизма.

В.К.: Спомняте ли си първата книга, която сте прочели, беседа, как се добрахте, кой ви я даде? С.К.: Денка, същата тая сестра, от нея съм вземал всичко аз. От нея съм взел. Малко по-късно се свързах с Колю Нанков, който беше ученик тогав в Севлиево, ученик беше, свързах се с него, който беше вече влязъл в учението преди мене. Друг един брат Иван Гюзелев и Стефан Гюзелев, там приятели на нашата възраст. Стефан бе малко по-млад и те бяха възприели. Имахме един съсед там в нашата махала, дете най-напред живеехме, Иван Гелинов, пощенски чиновник, който и той беше влязъл в окултизма, като е минал през теософията. Нашият тогавашен ръководител, местен брат Стефан Тошев, който бе един от ранните ученици на Учителя също така, ний даже с него така имаме малко роднинство, пък там в новата къща наблизко живеехме. И както казах той беше тогава съдебен следовател, той беше съдия-следовател, прокурора и той четеше окултна литература. Даже на есперанто идваше, идваше и у нас на гости. Онова, което ми направи впечатление, когато в затвора четох „Сила и живот“, III серия в беседата „Разделено царство“, където Учителят Дънов говори за българския народ и неговата съдба, какво представлява и какво може да даде на света. Ето онова, което ме впечатли:

„В моите очи Бог не е една потреба на света, а една необходимост. Самият живот, самата мисъл и воля са проявление на Бога. Всичко възвишено и благородно у нас е божествено проявление. Вън от това, никакъв Господ не съществува. Някои казват: „Аз искам да видя Бога“. - Ти не може да видиш Бога, докато най-напред не го почувствува; не може да видиш плода на ябълката, докато не я посееш.“ (с. 52)

„Ще ме питате: „Ами българите къде са?“ Българите са в черния дроб, защото са много жлъчни, обичат много земята, и казват: „Житце, житце трябва за нас“. Черният дроб е необходим, но като се увеличи много, настъпват нещастията. И малък като стане, ще бъде лошо. Черният дроб трябва да функционира, за да образува жлъчката. Следователно, ако българите изчезнат, в света ще има запичане, а от това и големи страдания.

Днес всички питат: „Какво ще стане с нас в конференцията?“ Господ казва на тези, които сега заседават, да внимават за черния дроб, защото, ако се пукне жлъчката му, всички култури по дяволите ще идат. Другите народи вие ще намерите къде седят. Тъй че не пъшкайте, не се безпокойте, Господ се грижи за черния дроб, той е много необходим, без него не може. Следователно, между вас не трябва да има разделение. Между сърцето и черния дроб има тясна връзка, те много си симпатизират. Сърцето е много чувствително, а черния дроб е по-пасивен, та се обичат. И тъй разрешавам ви въпроса с българите: те, като черен дроб са на мястото си, и жлъчката няма да се пукне. Благодарете, че сте българи и не се безпокойте какво ще стане с вас. Старайте се всички да имате единство в мислите си, без раздвояване, без страх.“ (с. 53)

„Днес в България има много разделения, много партии и всяка се надпреварва, коя да властвува, но по-добре ще бъде, всички да се обединят, да свирят всички заедно, като в един оркестър. В дадения момент трябва единство, а не разделение. С това деление българите си пакостят много. Аз не ги обвинявам за това нещо, но обръщам внимание на тях, защото клетките на черния дроб са най-глупави, най-некултурни с неговите клетки, но в тях се съдържат условията на бъдещата култура. Но и между разните черни дробове има голяма разлика. Например между черния дроб на един вол и този на един човек има разлика; между черния дроб на един ангел и на един серафим също има разлика, клетките на неговия дроб мислят като вас. Не мислете, че като сте черен дроб, та сте много културни; но в това състояние, в което се намирате на земята, е много несигурно, защото между вас има много разделения. И вие, българите не знаете на кой Господ да служите: англофили, русофили, германофили, затова се кръстите с много имена. Казвам: обърнете се към Господа и Нему се прекръстете. Той ще ви направи умни, добри, за да може да снесете това яйце и добре да го замътите, защото иначе ще излезе запъртък. Между политиката и религията има тясна връзка. Казвам, че сегашната култура е култура с надпис: „Съединявайте се, обединявайте се“. (с. 54)

„Ако има между вас разделение, вие ще видите само гърба на живота, защото той ще върви в една посока, а вие в друга. Ако има разделяне между вас, вие ще видите само гърба на Бога, гърба на царството, сянката на нещата. Не се делете, а събирайте се по няколко сестри помежду си и привличайте хората при себе си. Сега, аз ви виждам, вие се делите на партии.

Не разделяйте ума от сърцето си, съединявайте се всички мъже и жени; нека всички народи се съединяват в тази бъдеща култура; нека човешкият дух се съедини с Бога, само тогаз ще имаме една възвишена култура, която ще внесе в света мир и радост, които очакваме“. (с. 56)

Разделено царство.

беседа от Учителя, държана на 8 декември 1918 г. – В: Сила и живот. трета серия. София: книгоизд. Гужулов и Котев, 1920, с. 44–56.

21. СПИРИТИЗМЪТ В СВЕТА И В БЪЛГАРИЯ

В.К.: Искам да питам какви са били тези окултни движения между 1900 година и края на Първата световна война до 1920 г. Какво се е издавало в България?

С.К.: Сега вижте какво, то туй нещо е написано така, от много източници може да се почерпи. В.К.: Това, което е въздействувало на Вас. С.К.: Да. То най-напред тази окултна теософска литература, но ако е въпроса исторически как е протекъл процеса, той е протекъл както в България, така и в целия свят. Първият удар, първата съпротива, която се е оформила срещу материализма, това е спиритическото движение. С него се е почнало. До началото на спиритическото движение изобщо като че ли интелигентен човек не е можел да оспори, да възрази, да опровергае, да се противопостави на материализма, който е минавал като абсолютна научна истина, която нищо не може да помръдне. И едва, когато започва движението на спиритизма, което започва там от Америка чрез някои така явявания нали и т.н. и т.н., което тъй да се каже с магическа бързина се разпространи по целия свят и започват навсякъде сеанси да правят. И литература се появява, списания се появяват, големи учени, големи учени особено в Англия, големи учени всепризнати авторитети се заинтересуват и макар, че отначало и те са имали да речем известни съмнения, известни резерви, като почват да практикуват се убеждават в реалността. Това са: Уилям Крукс, той е един голям учен, всепризнат в целия свят като откривател на „лъчистото състояние на материята“, така поне аз го оприличавам: лъчисто, което значи, това е четвъртото измерение. Този Уилям Крукс – професор, голям авторитет, химик. Като вземем след туй да речем, понеже сме в Англия още, аз преведох от френски книгата „Поркуа же кроа лемортате персонал“ („Защо вярвам в безсмъртието на човека“). Сега на английски оригинала как е не зная, но французите така са го превели. Преведох я още в първите години, когато се върнах в Севлиево и я издадох там самичък на малката машина на баща си. И после цяла една група учени английски – Магерс Подгмор. Не мога сега в момента да го спомена, но голяма група сериозни учени така, задълбочени хора, изглежда, че са били и верующи повечето.

В.К.: А в България, слушал съм за Софрони Ников. С.К.: Не, аз ще се върна и към България, но нали понеже е от световен мащаб това. Има една голяма книга, която са написали няколко души, четирима като че ли бяха авторите и четиримата учени на английски език, но това е специално проучване на духовните феномени, такива, на духовни явления, които са констатирани, записвани така, дадени на хартия, проверени от тия учени, обаче това са неща, които са в абсолютно противоречие с вярванията на материалистите. Значи те опровергават вярванията на материалистите, че няма нищо духовно, че няма, в нашия физически свят не се намесват други сили. Всичко туй, цялата тази грамадна книга, единият беше Под Мор, другият беше Магерс и още двама учени и четиримата учени, забравих заглавието. В.К.: Той и Фламарион пише. С.К.: И Фламарион, той във Франция. Той отделно, но в Англия по-голяма група има. Фламарион във Франция до голяма степен е бил по-самотен така. Подели са и други учени.

А, Шарл Рише се явява по-късно. Шарл Рише във Франция. Аз преведох неговата книга и я издадох в Севлиево „Нотър Сизием Псалм“. А, първото издание го преведох така по-формално „Нашето шесто

чувство", защото по теософската литература пишеха шесто чувство. После се разбра, че по-точния превод е „Шестото сетиво на човека“ и второто издание така озаглавих „Шестото сетиво на човека“. Това е един голям биолог, всепризнат авторитет, учен във Франция, който се е заинтересувал от всички тия работи и с редица експерименти, които той лично е провеждал, лично е провеждал той сам тези експерименти, той е дошъл до убеждение, че съществува едно шесто сетиво в човека, което не може да бъде опровергано по никакъв начин. Гледай сега какво, един от неговите случаи, от тази книга представлява следното: по него време е живяла, по времето на Хюго, тази, голямата световна артистка Сара Бернар, която е световно известна и ето случая с нея. Той, Хюго, и той се е занимавал със спиритизъм, той по-рано е бил и той се е занимавал. Става дума за Рише, той е професор. Той влиза във връзка с нея и отива в Полша. Сара Бернар е във Франция, в Париж, но той от Полша влиза във връзка с нея. В Полша той отива да изследва един полски ясновидец Осовиетци се казва, този ясновидец. И той отишъл специално да изследва, да прави експерименти с него, и след като е направил напълно удовлетворителни експерименти с него. А Рише има връзка със Сара Бернар, пък във връзка с нея е. Сара Бернар му праща от Париж писмо до Шарл Рише, който е във Варшава. Обаче те са се уговорили предварително. Той не знае какво съдържа писмото. Той не знае какво съдържа и то е увито в няколко плика, така, да бъде непрозрачно. И без сам той да знае, без да го отваря, по съображение, да не би ако той знае по телепатически начин да прочете мисълта му, този ясновидец, но да се избегне и тази възможност на телепатия, представя писмото на ясновидеца и ясновидеца го прочита. Прочита съдържанието на писмото без да го отваря, така както е запечатано и увито. Туй от Сара Бернард, даже то е фотографирано от нея с нейния фотоапарат, нали знаеш на по-големи хора си имат такова нещо. И почти абсолютен е точно туй, което тя пише. Това е един от експериментите на Шарл Рише, който лично е правил. Той е правил и много други и заради туй той казва: „Аз, казва, умножих доказателствата и това не е теория, а това е факт“. Съществуването на шестото сетиво на човека, то не е теория, то е факт. Сега понеже ми питаш, за началото, началото е спиритическото движение.

В.К.: А в България. С.К.: В България също спиритизма е почнал. Сега виж какво, когато Учителя се завръща в България, тука вече спиритизма е бил вече доста разпространен. Един от неговите разпространители в България е първият ученик на Учителя д-р Миркович, д-р Георги Миркович. Той изглежда е бил и малко по-възрастен от Учителя и Миркович е бил във Франция, там е учил, там е завършил медицина. Там е имало някаква ясновидка, но как я казваха, аз я забравих. Той е ходил при нея и е мислел той да остане във Франция. Обаче тя му казала: „Не, тя, твоята задача и твоето предназначение е да се завърнеш в България, защото там ще се срещнеш с една голяма личност, която е дошла с една специална мисия на света, тъй че работата ти не е тука в Париж. От Франция ще отидеш в България“. И действително тогаз е било времето, когато спиритизма с голяма сила се разпространява по целия свят и д-р Миркович, може би пръв, може и да не е пръв, може и преди него някои да са проникнали, обаче почва да издава в Сливен списание по спиритизъм.

В.К.: „Нова светлина“ и „Виделина“. С.К.: „Нова светлина“ и „Виделина“. „Духовен мир“ ли имаше едно, ама дали той го редактираше

или друг някой, не мога да си спомня. Както и да е, обаче може да се каже, че с най-голяма сила така, най-голям авторитет въздействувал върху тогавашната интелигенция точно д-р Георги Миркович, който е именно първия ученик на Учителя.

Първият ученик на Учителя, след това са следвали други двама – Тодор Стоименов от Бургас, когото аз много добре запомних, имал съм контакт с него, той беше ръководител. Учителят го беше оставил като ръководител на Софийското братство. Той Учителят си е, ама за някои формалности отговаряше специално той – Тодор Стоименов. Но той е бил сравнително доста млад.

Ама по-възрастен, по-близко до възрастта на д-р Миркович е бил от Бургас Пеню Киров. Сега тази тройка са били първите ученици на Учителя и сега между другото може да цитирам нещо, което се отнася за тогавашното състояние. Макар, че сега за друго говорим. Обаче чел съм така едно нещо. Когато те са заедно, Учителят, д-р Миркович, Пеню Киров и Тодор Стоименов, те го наричали Стоянов тогаз, но Стоименов са го знаели. И сега Учителят им разправя за великите задачи, които са възложени от една страна на туй движение, което започва, от друга страна на България, като един народ, който трябва да стане народ, който трябва да приеме това нещо и да го даде на другите народи, на другия свят. Стоименов бил много млад още, те са му викали Тодорчо. Даже Учителят му е викал Тодорчо. Бил е млад, може би към 20 години да е бил. Както и да е, това не е толкова важно, обаче той задава въпроси така: Тогаз не са казвали „Учителю“, тогаз е имало „г-н Дънов“ са казвали, даже аз като се завърнах от София в Севлиево, Тошев още наричаше Учителя г-н Дънов и покрай нас викаше „Учителят“. Още така беше свикнал „г-н Дънов“. Той е свикнал още отначало. Казва му: Вий сте вече на доста напреднала възраст, става въпрос за д-р Миркович, той така казва, за Пеню Киров не знам какво казва: „Аз пък съм, рекъл, съвсем млад. Ами кой казва ще я извърши таз работа? Кой ще я свърши работата, ний сме трима души тука само, кой ще я свърши?“ А Учителят казал: „Вий сте сега трима, но ще станете хиляди!“ Сега може и други работи да е казал, но специално тогава туй е казал. И наистина Тодор Стоименов дочака да има хиляди ученици. Защото аз, който присъствувах за пръв път през 1925 г. на събора в Търново, действително видях тъй да се каже хиляди, без да съм ги броил и после в съборите тука на Изгрева.

Почнаха след туй съборите на Изгрева и действително се събираха много хора, дето се казва, от тези, особено от южнобългарските села идваха много хора, много хора идваха така, значи имаше хиляди вече около Учителя. Даже непосредствено през таз седмица, независимо от туй, че още много са останали така, не са дошли пък всичките на събора я, доживя Тодор Стоименов до туй време да види, че има хиляди хора край Учителя.

Така сега за спиритизма, нали като пръв удар срещу материализма, като първи пробив в материалистическото съзнание на световната интелигенция, включително и на българската, е така почнат спиритизма. Самият брат Тошев, нашия севлиеВСКИ ръководител, за когото казах, че е свършил право и беше следовател тогаз, млад човек още, той е бил и в Русе, Свищов, Видин, на много места. И в Кърджали беше прокурор, но по него време аз когато взлязох в Братството, той беше още млад следовател. Самият той, той преди да следва право е бил учител, даже

е бил учител в селото на Колю Нанков – с. Кръвеник и Колю изглежда от него се е заквасил, щото имаше цяла група в туй село. Но Тошев казва, че „аз бях материалист“. Нали всеки интелигентен трябва да е материалист. И чрез спиритизма се преобръща. И аз помня като дете още, дете бях, буквално дете, като говореха у нас из къщи, че у Хаджикънчовчини, така се казваше, правят сеанси и извикват духове, такива работи се говореха постоянно. Пък Хаджикънчовчини, това е къщата при която брат Тошев, той живееше тогаз, тя е къщата на жена му, те се казваха Кънчеви, туй семейство и Хаджикънчовица, тя мъжът ѝ беше умрял, аз не го помня мъжът ѝ и брат Тошев там живееше, той ръководеше тия сеанси. Той има голяма опитност така, но и той като е минал през материализма, чрез спиритизма е станал верующ. Щото е правил много сеанси така и много опитност има, и разбира се паралелно с туй почва да се издават и списания спиритически и литература, както виждаш.

„Тайнството“ от Фламарион доста отдавна излиза. Софрони Ников от друга страна почва да издава книгите на теософите, на Ледбитер, да речем тази „От другата страна на смъртта“ и „Ясновидството“, „Древната мъдрост“, „Великите посветени“. Те са по-късно на Едуард Шире и такава литература започва да тече така много. Та първия пробив в материализма не е теософията, но спиритизма. Спиритизмът тъй да се каже отваря вратите и после постепенно, постепенно спиритизма загасва, загасва и на негово място застава теософията, една вече по-голяма обоснованост, едни по-големи прозрения, защото спиритизма даже големите авторитети на теософията казват, че в спиритизма могат да станат грешки, може да станат заблуждения, има опасни възможности за обсебване. Например, Тошев ми е разказал следното. Ето той понеже отначало почнал със сеанси, със спиритизма. Кога се е запознал с учението не зная, малко по-късно се среща с Учителя. А, да, той ми е разправял кога. Учителят е идвал в Севлиево, той там е направил контакт с него. Но Тошев ми каза един такъв случай. Понеже те редовно са правили сеанси, от едно друго семейство, пак близко на тях, и то Кънчеви, а пък жената на Тошев е от тоя род Кънчеви. Както и да е, един от синовете им бил голям медиум, значи проводник така. Добре, ама веднъж казва, идва един дух и като влиза в него, обсебва го и почва да буйства, да пее разни македонски песни, революционни такива и това-онова и не ще да излезе от него. Та нали правят молитви туй-онуй и много трудно било докато го изпъдят този дух. Туй Тошев ми го разправя лично на мене. А пък това е било едно добро кротко момче, този който е, даже бил е медиум, но онзи влязъл в него така, може би този дух да е някакъв убит македонски дух. Духът на някакъв убит македонски революционер, обсебил го и не ще да излезе. Та струвало им голям зор, много молитви докато го изпъдят, да се освободи това момче. Та така погледнато и Ани Безант казва и Ледбитер, че в спиритизма действително съществуват опасности, щото когато да речем един човек не е много издигнат духовно, има известни слабости, може, то всъщност е ежедневна действителност да го обсебят такива по-лоши духове. То си е ежедневно, но тогаз при спиритизма им се отваря вратата тъй да се каже, понеже те и без туй се събират да викат духове, това е. Отваря им се вратата, някои такива зловредни, които са са проявявали. Това е случай така, един от може би много други и заради туй при спиритизма препоръчват да започват с молитва, с песен духовна, да се запази една атмосфера, при която по възможност да бъдат оградени от лоши духове.

22. АЛЕКСАНДЪР КРЪСТНИКОВ

Та сега понеже въпросът ти беше за духовните движения у нас, аз мога да ти цитирам и да ти кажа де, че освен това имаше и движението на Кръстников.

В.К.: Какво представляваше това движение? С.К.: Кръстников отначало е бил в Братството на Учителя, бил е последовател. Аз в късните му години го видях веднъж и се запознах с него. Обаче гледай какво сега, изглежда, че той е бил отдаден на това движение, на спиритизма и окултизма, обаче нали като всеки човек и той си имал нещо, някакво мнение за себе си, нали свършени хора ние нямаме, но специално за него, имал е някаква амбиция. Той си е представлявал, че е нещо повече от Пеню Киров, такива му са сведенията и искал той да застане начело на Братството в Бургас. Смятал е, че той трябва да бъде, а не Пеню Киров и на тази база, на тази амбиция се е отделил от Учителя, без според мене да съм видял да е казал нещо против Учителя, но все пак има нещо. Той, как да ти кажа, той си служеше с медиум повече. И той беше ограничен човек. Ограничен в такъв смисъл, той няма тая пълна, голяма широта на един абсолютно духовен човек. Той пак е духовен, верующ и т.н., но той пак има едно ограничение, няма проникване в духовния свят. Понеже аз получавах неговата „Витлеемска звезда“, той издаваше вестник в осем страници от 1921 г., обаче не в цял формат, а долу-горе в такъв формат намален.

„Витлеемска звезда“ издаваше в Бургас, нали аз си я получавах, ний я получаваме в замаяна. Аз му пращам вестник „Братство“, той ми праща „Витлеемска звезда“ и така, нали има и други вестници и списания са получавани в Севлиево, за редакцията на вестник „Братство“. Та съм имал на ръце всичката негова дейност и негови прояви, обаче може да се каже, че никога не съм срещнал нещо, което е, как да кажа, от извънреден характер, нещо така за мене, нещо като ново, като разкриване на някакви големи работи. Той изглежда знаеше френски, този човек и голяма част от съдържанието беше преводи от разни френски такива списания, пак окултни. Не, той превеждаше и въвеждаше вътре за събуждане на интереси и някои светски работи от по-външен характер. По съображение, че читатели разни има, такива, които и на външни работи държат. Обаче той не беше от, как да кажа, такава величина духовна, както той си е въобразявал и може би до много късно, защото лично аз четох ли, не четох или други беше ми казал, обаче той имал някаква ясновидка, някаква медиумка, която се проявява така и му услужва на него. И един факт е важен в туй отношение, че той някъде пак в тази „Витлеемска звезда“, аз не мога точно да си спомна, чел ли съм го туй, обаче той е категоризирал духовете, в смисъл на тези, духовните водачи на човечеството от някога си. И сега така като ги категоризира на духовни степени, иерархии някакви и изкарва Учителя така някъде, към края го изкарва така. Пък виж да ти кажа сега, като да речем Кръстников, какво сега виждам, знаа, абсолютно, никакво сравнение няма между едното и другото, между Учителя и Кръстников.

Кръстников макар и и окултист той е ограничен човек, той вижда толкоз, под носа си само. Нищо не съм намерил в него така, нещо особено, а Учителят е бездна несравнима. То е все едно да сравниш нашето слънце, което не знам какво представлява по своя обем, да го сравниш с една

запалена лoенa свещ, тaкoвa. Обaчe aмбиция гoлямa имaл и глaвнoтo, чe e бил мнoгo дeятeлeн. Мнoгo дeятeлeн. Аз кoгaтo гo видях, тoй бeшe oтпaднaл вeчe. Тoй бeшe пoчти нa зaминaвaнe, и свърши. Тo бeшe и слeд 9.IX.1944 г., тoй нямa и кaквo дa рaбoти вeчe. Обaчe бeшe рaзсъл из цялa южнa Бългaрия гpупи кръстникoвисти, навсѣкѣдe. Мнoгo дeятeлeн бил и изглeждa дaр слoвo e имaл мнoгo и нa млaдитe гoдини, пълeн с eнeргия, кръстoсвaл e цялa южнa Бългaрия и имaшe мнoгo гpупи „кръстникoвисти“ нa нeгoвo имe. Тoй си бe създал oщe oт 1911 г. в гp. Бургaс, наричaшe сe „Общeствo зa психични издирвaния и духoзнaниe в Бългaрия“, „Витлeемскa звeздa“, oргaн нa „Общeствoтo зa психични изслeдвaния“, тaкa гo фoрмулирaл тoй. Обaчe мeждy нeгoвитe пoслeдoвaтeли имaшe хoрa, кoитo гo прeвъзхoждaхa пo духoвнoст, пo пpeдaнoст, мoжe дa сe кaжe и пo чистoтa и вѣв всѣкo духoвнo oтнoшeниe гo прeвъзхoждaхa. Аз нaпpимeр съм имaл кoнтaкт с тaкивa хoрa, нo тoй пoнeжe e бил дeятeлeн, успѣл e дa спeчeли мнoгo хoрa, oсoбeнo в Нoвoзaгoрскo, в Плoвдивскo, тaм дaжe тoй рaбoтeшe и в стoпaнскaтa oблaст. В тaкѣв смисъл, тoй нa мнoгo мeстa със свoитe хoрa, гpупитe пo сeлaтa, oснoвa кooпeрaции, нe кoмyни, a кooпeрaции, дeтo сe кaзвa гoрe-дoлу фoрмaтa, кaквитo бѣхa пo-рaнo и нaшитe пoтpeбитeлски кooпeрaци, oбaчe в тaзи кooпeрaция ръкoвoднитe лицa и члeнoвeтe сa oкултисти, члeнoвe нa нeгoвoтo движeниe. И oсoбeнo в гaрa Рaкoвски, кoятo стaнa oснoвнa нa сeгaшния Димитрoвгpaд.

Димитрoвгpaд сe състoи oт тpи сeлa, кoитo сa съeдинeни и слeд туй стaвa eдин гoлям цeнтър. Обeдинявaт сe сeлaтa и пoчвa индустриятa. Тa гaрa Рaкoвски бeшe eдин гoлям цeнтър нa „кръстникoвиститe“, мнoгo хoрa бeшe спeчeлил тaм и тe си имaхa кooпeрaция, мислѣ, чe сe кaзвaшe „Бpатскo дeлo“. Тaзи кooпeрaция рaбoтeшe извънpeднo мнoгo. Мoжe дa e билa глaвнaтa му кpeпoст тaм нa кръстникoвиститe и в стoпaнскo oтнoшeниe, инaчe и в идeйнo. Тa имaшe мнoгo чeстни и духoвни хoрa, кoитo влѣзoхa в нeгoвoтo учeниe и тaкa пoдир нeгo и тaкa нe мy сa нaмирaли мaхнa, кyсyри, и знaм, чe сa гo наричaли учитeл. Мaкaр, чe пo мoя пpeцeнкa нe бeшe истински Учитeл, a дeйствитeлнoтo пoлoжeниe e, нaли e бил eнeргичeн, бил e мнoгo дeятeлeн, oбaчe сaм пo сeбe си дoстa oгpaничeн e бил. Нo глaвнo пo сeлaтa сe рaзпpocтpaни нeгoвoтo движeниe, a мoжe би в гpaдoвeтe, кaтo Нoвa Зaгoрa, мoжe би в Сливeн. Пoвeчeтo бѣхa oт сeлaтa в южнa Бългaрия. Тoй в сeвeрнa Бългaрия нe сe e пpoявѣвaл. Вeстникът мy сe e рaзпpocтpaнявaл навсѣкѣдe. Тa тoвa e зa Кръстникoв.

Пoмeствaмe тpи нeгoви стихoтвoрeния: „Нa oкултиститe“, „Влaст“ и „Възмeздиe“, пyбликyвaни вѣв вeстник „Витлeемскa звeздa“, oргaн зa „Общeствo зa психични издирвaния и духoзнaниe“ в Бългaрия.

22.1. НА ОКУЛТИСТИТЕ

Витлеемска звезда, Бургас. Г. 9, бр. 3, 10.11.1929, с. 1.

„Защото земята, която е била поена
от дъжда, що пада често на нея и която
ражда трева полезна на тези, за които
се и обработва, приема благословение от Бога.”
Посл. Евреи, гл. VI:7

Вий дигнахте знаме в жестока борба,
Служейки с чест на народа,
Борихте се храбро с невидими враг,
Борихте за скъпа свобода.

В събрания мирни гонеха те вас,
Считайки ви секта безчестна;
Но вий се молехте за хулника зъл,
И срещнахте участ злочестна.

Със силния на власт черковник сдружен
Подава усмихнат ръка и кръст,
Но дух един мощен в чудно видение
Явява се в страхотен там ръст.

„Аз с тях съм до века и те чада мои
Ще бъдат народ един велик;
Махнете се вий, що с меча си служите,
Махнете се от светли ми лик!

Модри небеса и те са в борците,
– Туй мой ще е род славен и велик;
Махнете, що Мамону служите,
Ще поразя хулни ви език”.

Ал. К. К-в

22.2. ВЛАСТ

Витлеемска звезда, Бургас. Г. 9, бр. 24, 19.06.1930, с. 1.

„Господ влиза в съд със старейшините
на своя народ и с неговите князе: вие
опустошихте лозето; плечкосаното от
сиромаха е във вашите къщи”.

Кн. пророк Исая 3:14

Разшетаха се и политиците –
Гъмжило светско, гладно за власт;
Дръстят весден в тревога улиците,
Чакат момент – прокобен час.

Ей пада управник, друг го замества;
Епоха кърмачка настъпва.
Смяна в управа. Газетни известния.
Службогонец засмян пристъпва.

Не идат те нам товар да отнемат,
Песента им стара, забавна;
За тях важи сал властта да спечелят,
За нея въздишат отдавна.

Ал. К.К-в

22.3. ВЪЗМЕЗДИЕ

Витлеемска звезда, Бургас. Г. 9, бр. 25, 30.06.1930, с. 1.

Пространството става чисто и
нечисто от делата на духа.

Кн. 12 зодиак, знакове, издан.

Пс. Об.1925, с. 256.

Небето се мръщи с гръмове си пламенни,
И гледа на тучни поля;
Човекът потънал е в страсти алени,
Страстите на грешна земя.

Убиват те с градушка си страшна
сърцата,
Разплакват ступан на угар;
И огнена стихия обгръща земята,
- До края се сипе удар.

Димят като кадило страсти из душите,
Зачерният те нашите дни;
И смрад от пожара пилеят бурите,
Натрупват грамада беди.

Небето се мръщи с пламъци си алени,
И строгост над нази цари;
Градушки и пекове разкъсват ни огнени,
Бичът Божи редом плющи.

Че в забрава несмислена тъне земята,
Духовно ни Слънце жари;
Облъхва ни карма, облъхва и полята,
Казни ще нас до зори.

А. К. К-в

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. Александър К. Кръстников е роден на 2.XI.1879 г. в гр. Никопол.
След 21 годишна възраст започва да се занимава със спиритизъм.

2. Сътрудничи в списание „Виделина“ на д-р Георги Миркович от гр. Сливен.

3. Отначало е бил в обкръжението на Учителя Петър Дънов, но после се отделя от него. Присъствува отначало на съборите на Учителя Дънов.

4. През 1911 г. създава „Общество за психични издирвания и духовзнание в България“ и с това окончателно се отделя от Учителя Дънов и продължава да работи сам до края на живота си.

5. Издава много книжки за окултизма и психичните издирвания.
6. Започва да издава вестник „Витлеемска звезда“ от 1921 г. до 1944 г. – три пъти месечно.
7. Отначало е толерантен към Учителя Дънов, дори и го защитава във вестника, но впоследствие минава на противната страна и става негов противник.
8. Отговаря във вестника си за нападите срещу сектите от църквата и от властите.
9. За него ще се спрем по-подробно в специален раздел.
10. За Александър Кръстников – виж „Изгревът“, том III, с. 93.

23. БОЯН БОЕВ

В.К.: Срещал съм и списание „Всемирна летопис“ на Иван Толев. С.К.: Въпросът за Толев е един щекотлив въпрос, въпрос, който наистина трябва да го разгледаме в неговата същина доколкото аз съм можал да проникна, да го разгледаме така напълно, честно, обективно и искрено. Аз, когато влязох в Братството, той беше почнал вече да издава „Всемирна летопис“. „Всемирна летопис“ излиза не знам колко, дали 4–5, дали повече, дали по-малко години, но излиза. Виждал ли си броеве от него? В.К.: Да, виждал съм. С.К.: Голям формат, така с външност, която прави впечатление, винаги имаше така фигура на Христос или нещо друго така на кориците и изобщо правеше много силно външно впечатление това списание. Лично аз като се запознах със списанието, абонирах се още в Севлиево докато бях и там съм получавал може би една година. След туй, като се прехвърлих в София, или една или две. В София не си спомням дали съм го получавал. Какво стана, то спря по-нататък, но както и да е, отнасях се напълно сериозно. Защото то имаше действително много хубави работи, плюс туй брат Боян Боев, който имаше статии в списанието. Аз тогава не съм имал представа за него, ама който по-късно и завинаги остава в съзнанието ми. Последовател на Учителя, като една фигура, която тъй да се каже е непосредствено след Учителя. Той разбира се не е от тази величина, ама между нашите хора брат Боев беше човека, на когото можеш да имаш абсолютно доверие, защото той абсолютно забравил себе си и абсолютно живее само за духовното, за Божественото, за учението. Той беше такъв човек. Представи си само човек, който изобщо за себе си не мисли, само за учението. Такива личности имаше и други в Братството, не само той. Обаче брат Боев беше, който беше спечилил сърцата на всички до един. Щото той беше толкоз безкористен, беше една негова доброта такава, че в известно отношение можеш да го отнесеш, туй, което Христос казва: „Ако не станете като децата“. Той имаше детска чистота, едновременно с голям ум и с голяма преданост и голяма духовност, едновременно носеше в себе си една така детска чистосърдечност. Знаем какво ми е казвал той, лично на мене, аз съм контактувал с него, той е живял и в Севлиево, писал е книгата си за възпитанието на учениците в нашето жилище. Но туй ми го е казвал той в квартирата си на Изгрева.

„Аз, казва, когато дойдат тук да ми се оплакват от някого и да ми говорят отрицателни работи, аз все едно, че слух нямам, все едно, че ушите ми са затулени, не го приемам в съзнанието си. Не искам да слушам. Не го държа, не го приемам просто в съзнанието си, когато някой говори за друг някой нещо и го обвинява“.

Туй един случай ти казвам, но той беше така една чиста душа и с такава преданност, с такава духовност, че не можеш така просто да не благоговееш, да не го обичаш, да не го уважаваш, да не го слагаш много високо. И знаеш какво, мен са ми казвали, това са думи на Учителя вече, то не ще е в беседа, но Учителят нали има антураж около Него там: Борис Николов, Паша Тодорова, трети, четвърти, Боян е един от тези.

Учителят е казал така пред някои, разбира се, Боян не е бил там, казал им: „Искате ли да видите ангел в гащи, това е Боян Боев“. Учителят така се е изразил за него. Той е ангел в туй отношение, че е чист и предан. Като човек може да си има някои ограничения, в някои отношения, обаче някаква така пращинка чезне пред неговото духовно величие изобщо. Това е Боян Боев. А, говорихме за „Всемирна летопис“. В.К.: Понеже той е участвувал там. С.К.: Понеже е участвувал, да. Виж как се отклонявам, но не мога, аз като заговоря за Боев не мога да не си изразя отношението. Той, как да ти кажа, може би е единствения човек из нашите, който почти никой не се е осмелил така да говори против него. То има изключения някакви, но то се дължи на отрицателни сили, но него го обичат, може да се каже всички, всички, които са преданни на Братството, на Учителя. Всеки го цени и уважава.

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. За Боян Боев виж „Изгревът“, том II, с. 380.
2. За Боян Боев виж „Изгревът“, том III, с. 29, 32, 33, 34–36.
3. За Боян Боев виж „Изгревът“, том V, с. 541, 548.
4. За Боян Боев виж „Изгревът“, том XII, с. 890–902.

24. СПИСАНИЕ „ВСЕМИРНА ЛЕТОПИС“

Та сега да се върнем към списание „Всемирна летопис“, понеже той е един въпрос, който наистина трябва да бъде изяснен. Аз мога да съжалявам само, че туй не е написано, защото да го четат за в бъдеще, които искат да видят историята как седи, но както и да е, то може да се запази туй, пък ако взема някога да пиша тия неща, които са важни, ще ги повторя, независимо от сегашния запис.

Аз като отивам в София – 1923 г., аз в 1920 г. приех, пък в края на 1921 г. вече излязох от затвора и влязох в контакт с Колю Нанков, с брат Тошев, с брат Гюдин, с братята Пюзелеви там и още Иван Цонев, други няколко окултисти, от селата имаше Радка Лазарова, ученичка беше, друга една сестра от Севлиево и тя беше ученичка, и други имаше там. Тъй, че имаше група от 10–15 души така. И влязох. Най-напред Колю Нанков ръководеше, той преди мен беше влязъл, беше ходил 1922 г. на събора в Търново. Аз не бях ходил, аз по него време бях трудовак, мобилизиран, но и изобщо не ходих.

Аз отидох чак 1925 г. на събор в Търново, но 1923 г. отидох на Младежки събор. Колю Нанков и преди туй беше ми казал да влезе в Братството, да почна да посещавам, защото те имаха събрание у брат Тошев, аз така все отлагах, така в себе си си мислех и си виках, рано е за мене, не съм готов. Така на мисъл туй съзнание беше, аз туй нещо го слагах много високо така. Викам, не съм още направил това, в такъв смисъл, още не съм за тази работа. И така веднъж-дваж Колю ме кани,

обаче, когато през 1923 г. дойде писмо от София, че става Младежки събор на приятелите от цяла България и че ще се съберат в София, когато дойде това писмо, викам: „Кольо, аз вече трябва да вляза в Братството“. Като смятах, че ако не съм формално влязъл, нямам и право да отида на събора. И действително тогаз започнах да посещавам, те по едно време събранията бяха у брат Гелимов тогаз не мога да си спомня, по-късно май у брат Тошев. В.К.: Той жив ли е още Тошев? С.К.: Тошев си замина преди 2-3 години. Знаеш ли какво, той е баща на д-р Благовест Тошев. Той завърши стоматология, тук живееше у Жечо Панайотов. Не си ли го виждал? В.К.: Виждал съм го. По това време вие ходихте на събор. С.К.: На Първия Младежки събор в София. Но виж какво, аз трябва да се върна към „Всемирна летопис“, щото се отклоних много. „Всемирна летопис“, тя излизаше докато бях още в Севлиево – 1923 г. Значи получавал съм ги. Изглежда, че две години съм ги получавал, пък може би и след като съм дошъл в София. Както и да е, Иван Толев я редактираше, нали официално бе писано Иван Толев. Имаше доста сериозни, хубави материали поместени.

В.К.: Имало е и от Иван Грозев. С.К.: Той е от теософите. Може, той е помествал стихотворения поне, щото той беше и поет. Иван Грозев и Софрони Ников бяха по това време главните двигатели на Теософското дружество, то е имало и други, но те така живееха заедно тогава. Иван Толев се е стремил да обедини и от други духовни движения така. И Боев пишеше дълги статии там за възпитанието и Иван Толев сигурно е знаел чужди езици, не знам, но най-малкото френски ще е знаел, защото излизаха доста неща преведени от френски. А за английски може да е имал други сътрудници. Дафинка Доганова и тя беше в Братството тогаз. Дафинка, тя знаеше много добре английски, учителка по английски, тя може, тя помагаше, аз съм чел нейни работи във „Всемирна летопис“. Тя беше моя учителка по английски, аз при нея съм учил английски в един курс в София. Един много издигнат духовно човек, много издигнат, фин човек.

И пак да се върнем към „Всемирна летопис“. Значи списанието правеше сериозно впечатление, не само на окултни, но и на външни хора, щото със своята външност, хубав печат така и издържаност и външни хора се отнасяха така сериозно към него. Понеже се виждаше там, че той получава писма от различни места тогава, по различни въпроси, от хора, които даже са във от Братството. Но ще кажа следното. Иван Толев, макар окултист, макар и ученик на Учителя да се смяташе, той положително може да го смятаме, че имаше някои качества в себе си, които как да кажа, които са станали причина той да се подаде на някои отрицателни влияния. Това е един факт, който не се отнася само за него, той се отнася за много хора, щото ний щя кажа, обикновенните хора почти никога не можем да знаем кой може чрез нас да се прояви, да ни обсеби и да ни тикне в тази или онази насока. Както аз знам, че през моя, тъй да го нарека терористически период, този убитият Христо Илиев положително се е проявявал чрез мене, независимо от това, че аз съм ходил в квартира дето е живял той, но и такива отрицателни сили са ме обсебвали и са се проявявали независимо от моето убеждение. Този Иван Толев, той беше все пак човек със силен характер, което личеше по неговата външност, добре оформена брада, което значи, че е волева натура, интелигентно лице и т.н. човек със самочувствие така, сам се чувства като нещо по-високо от другите, в

сравнение с обикновените слушатели на Учителя. Обаче, аз не знам коя е била точно причината, но допускам така следното. Допускам, понеже все пак списанието не е могло да има достатъчно абонати, за да го закрепят материално, понеже е било доста скъпо тогаз, то не започва да излиза мъничко, както аз започнах с вестник „Братство“ с едно парцалче тъй да се каже, но то почва така богато, скъпо, с хубава хартия. Аз така допускам и си го обяснявам само, че той ще е искал от Братството, може би лично от Учителя така, те да поемат финансовата грижа за списанието. И изглежда, че му е било отказано и той на таз база се обявява срещу Учителя, става враг вече. Като враг идва до туй положение да се обяви като враг.

И аз си спомням много ясно, салонът беше на ул. „Оборище“ № 14, улицата, която отива към Военната академия, тогаз Военно училище. Той беше построен 1923 г., когато да стане събора. Преди туй е бил построен набързо, така стана събора и след туй се прехвърлиха на Изгрева. Спомням си, когато за да се влезе в салона минаваше се през едно вестибюлче или как да го кажа, вход, предверие, антре. Преди да се влезе в голямата зала на салона там и той беше сложил, само, че годината не помня, едно обявление написано ръчно, обаче с големи печатни букви, ясно да го четеш. Не зная, може да са били ръкописни, но много едри и четливи, нещо с което се нахвърля върху нашите хора изобщо, май, че за Учителят не е споменал там, виждаш ли обаче, че ние сме били не знам какви, не знам какви, изобщо най-такива страшни ругатни хвърляше върху хората на Братството. То е било точно по това време, когато е спряло или спирало, или още не е било спряло списанието. Обаче какви мотиви, аз не мога да си спомня, какви мотиви за тези изрази той, как се мотивираше, обаче то е като негови впечатления да речем, негови схващания, негови преценки.

А така, обаче виж сега там, доколкото си спомням, против Учителя вече нямаше нищо казано, но по-късно той се е обявил формално и против Учителя. Формално направо се е обявил против Учителя, давал е изявление пред преса, не знам къде против Учителя и значи той, ако е някой, нещо да са станали причина да се подхлъзне, той се подхлъзва вместо мъничко, той се подхлъзва съвсем. Друго е да се опълчи да речем против учениците на Учителя, друго е да се опълчи против самия Учител. Още повече тук има едно важно положение, още повече, че туй е записано някъде, сега не си спомням Георги Събев ли го беше записал или този зъболекарят от Ямбол го беше записал, но има го записан този факт. Преди това още заболява до смърт дъщерята на Иван Толев. Аз го помня, те идваха Толев с жена си идваха там в салона, защото аз съм бил от 1923 до 1927 г. непрекъснато съм бил, помня ги нали. Заболява дъщеря му и няма лек, пада просто на смъртно легло и значи всяка надежда е изгубена и така извикват Учителя и Учителя дето се казва я възвръща от смърт. Всички са видели. Туй нещо Учителят го е направил за тяхното семейство разбира се, дето се казва те със сълзи на очи благодарят на Учителя за туй, за момента тогава. Значи Учителят е направил това нещо за неговото семейство, независимо от туй той започва да бълва змии и гущери, дето има такъв израз, против Учителя, и аз не мога да го обясня с нищо друго, освен с туй, че Учителят ще е отказал да финансира списанието. Аз лично така си го обяснявам, че никаква друга причина не може да има. Пък може и да не е тъй, но аз така си го обяснявам. А пък защо Учителя така е постъпил не знам, не мога и не можем да държим сметка на Учителя, нито знаем точно как е работата. Туй са мои така предположения. Туй се отнася за „Всемирна

летопис". Но „Всемирна летопис“ обхващаше така един по-голям кръг, в смисъл, че то е и от практическо гледище, за да се заинтересуват и други окултисти, за да има по-голяма подкрепа изданието, нали поместващо статии от теософското движение така. От Рудолф Щайнер поместваше, от някои руски мистици, даже за Разпутин, този който го отрекоха, осмяха го и го нацапаха с какво ли не. Имаше една много положителна статия за този Разпутин. Не, той сегашния руски писател, който пак умря и отиде на онзи свят, но за Разпутин, който е бил близък на двореца. В.К.: Онзи Разпутин съветник на цар Николай, когото убиха там някои офицери. Той и този писател е Разпутин, но само името му е такова, а пък онзи, онзи е дошъл от Сибир като един прост човек.

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. За „Всемирна летопис“ – виж „Изгревът“, том II, с. 286–287, том IV, с. 523–524.

2. За „Всемирна летопис“ – виж „Изгревът“, том V, с. 477–480 – „Иван Толев, редакторът на „Всемирна летопис“.

3. „Изгревът“, том V, с. 504–507 – „Защо и как бе закрито и спряно списанието „Всемирна летопис“.

4. За Иван Толев – редакторът на „Всемирна летопис“ в бъдеще ще представим специален раздел. Публикувано е в „Изгревът“, том XV, с. 583–874, снимки № 145 и 146.

25. ТОДОР БЪЧВАРОВ

В.К.: Слушал съм за Тодор Бъчваров. С.К.: За Бъчваров знам му ролята, обаче нямам точни сведения, защото не съм имал контакт никога с него и не съм се интересувал да проследя дейността му по-подробно. Знам обаче, дали той имаше някакво роднинство с Учителя, не мога много добре да си спомня, и той е бил един от учениците. На някои от първите събори, тези, които аз тука ги имам – 1908–1909, май, че в 1908 г., че го има вече. А, не по-късно ще е той, и той бива така приобщен към веригата, така както е казал Учителя, на първите ученици, бил е Тодор Бъчваров. Не, май че в 1909 г. го има вече. В.К.: Какво ще ми кажете за толстоистите по онази епоха. С.К.: Но чакай да кажа още две думи за Бъчваров. Бъчваров е бил в Братството, но по едно време така се е обособил малко повече или по-малко, нямам представа до каква степен, не се е чувало, но преди това още в Севлиево докато бях, имал съм някакви брошурки от него, които не са ми направили особено впечатление. И той изглежда се е отцепил тъй да се каже от Учителя, без изглежда да е враждувал с Него, направо така също както и Кръстников не е враждувал с Учителя, но фактически се отцепва и образува една доста голяма организация.

Та Бъчваров и той, май че „Духовен мир“, като че издаваше списанието. Така ми се струва. Бъчваров има непосредствени контакти с д-р Миркович. На тая база е сътрудничил Бъчваров на списанието на Миркович „Виделина“. После той почва да издава туй „Духовен мир“ и издаде и някои други книги. Между тях си спомням, какво беше, че българския народ има нещо като духовно призвание ли какво беше, така обаче, когато аз дойдох вече тука, вече почти не се говореше, не се споменуваше за Бъчваров и заглъхна.

„РОДИНА“

месечно илюстрирано списание за наука, литература и обществен живот

25.1. ГРЯДУЩЕ

/Блян/

Родина. Г. I, кн. 1, януари 1902

Гледей през окото на света надежда,
Бъдещето славно как светло изглежда.

Tiber

В един сън вълшебен благ дух ме понесе
Над земни простори, в синева чудесна
И с полет безкрили в друг мир ме занесе –
Свят, дето царува мир, правда небесна.

Земя тука видях на нашта подобна –
Със гъсти дъбрави, потоци кристални...
Но чудо! – не срещнах съдбата злокобна
Да трови живота със грижи печални,

И старци, и баби аз гледах столетни
Да припкат задружно кат млади юнаци;
Лицата им свежи тъгите несметни
Не бяха сбръчили с бразди и знаци!...

Тук всичко цъвтеше: и роза засмяна,
И люляк, и здравец и бяло кокиче –
Природата цяла беше във премяна:
На всяка шубрака църтеше и птиче;

Поляни обширни с посеви обрасли
Се гледат – на всъде човекът грижливо
Работил – овошки със плодове красни ...
Бе всичко омайно и тъй приветливо!

Приятна бе тука и таз изненада –
Аз нийде не видях никого да дреме,
Не видях човека от нужда да страда,
Да пъшка, кат носи животното бреме.

И млади и стари прилежно с драгост
Се трудят да трупат, събират за зима...
Сърцето ми сладко затупте от радост.
Тук бирник не видях десятък да зима!

– Водачо щастливи, викнах аз тогази,
Каж ми, за Бога, къде ме довлече –
Във кой кът вселенен кракът ми нагази;
Защо оставихме земята далече?

Не е тази нашта плачевна долина;
Блаженстват тук, всички: природа и люде –
Туй рай е! – къде е моята родина?
Там синца в неправда беснеем кат луди!

– Човече злочести, духът отговори,
Ний сме на земята – там, гледей е Рила;
И Хемус се дига във тез кръгозори –
България туй е – родината мила!

Но тук веч живее по-ново потомство
Със нови наредби и нова управа;
Изчезна светът стар и мрак, вироломство –
На правда, човечност тоз кът е държава.

Тук братски живеят; войска ги не пази
Ни стража, нито власти за тях е потребна –
Те любят! Кой люби никой го не мрази;
Любовта владее над цяла вселена...

И много, все нови, наредби показва
Духът благ. Аз видях добрини незнайни,
Но, ей, се събудих – със древна умраза
Светът си живее – с неправди безкрайни!

Бъчваров

ВИДЕЛИНА

месечно списание, посветено за развитието на душата, ума и сърцето

25.2. НА СЪРДЕЧНИТЕ ВРАТА

Виделина. Г. 8, кн. 6–7, 1910

Т.И. Бъчваров

На сърдечните врата
хлопа Пътник изнурен
по лице Му е тегота –
от света и Той презрян

Чуй как милно теб зове;
"Отвори да влезе Сам;
да изчистя грехове
от сърдечния твой храм

Аз ти нося с доброта
край на пъкленото зло,
мир сърдечен, чистота –
избавление от тегло.

Да възкреснеш от смъртта;
от грехът и Сатана –
кръв пролях на Голгота,
за да видиш светлина.

Рани пет на кръст носих,
скръб голяма, теготи –
Всичко туй за теб сторих!
Що стори за Мене ти?"

Чака при твоите врата,
хлопа тоя Странник там,

отвори с лекота,
грешниче, сърдечний храм!

Отвори да влезе Той,
Що за грешни кръст носи –
Душе, Той е Спаса твой –
И ще тебе да спаси!

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. За Тодор Бъчваров – виж „Изгревът“, том III, с. 24–26 – „Не коригирай Божественото“.
2. За Тодор Бъчваров – виж „Изгревът“, том V, с. 527–531; том XI, с. 68–72.
3. Тодор Бъчваров издава списание „Родина“ – 14 години от 1899–1917 г.
4. Тодор Бъчваров след 1914 г. започва да издава Библиотека „Родина“ и издава книжки. Тя се е намирала на ул. „Опълченска“ № 67, близо до домът Гумнерови, където е живял Учителят Дънов, на ул. „Опълченска“ № 66.
5. Тодор Бъчваров участвува в издаването на списание „Виделина“ на д-р Георги Миркович и след неговата кончина той продължава да го издава до 1910 г.
6. От 1920 г. Тодор Бъчваров създава Библиотека „Духовен живот“ и издава поредица окултни книжки.
7. За Тодор Бъчваров в бъдеще ще се спрем в специален раздел.
8. Роден в гр. Сливен на 20.VII.1874 г., и умрял на 16.X.1923 г. в София.
9. В бъдеще в специален раздел ще се спрем на неговото творчество и дейност.

26. ТОЛСТОИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ

В.К.: Сега ще говорим за толстоистите. С.К.: За толстоистите, да. Толстоистите – Андрейчин, но май, че преди Андрейчин е Георги Шопов или са били паралелно по възраст. Макар, че Георги Шопов си замина на онзи свят преди Андрейчин. Георги Шопов се е отказал от военна служба. Той е един от многото толстоисти, които се отказват от военна служба, ама лично Георги Шопов е особен случай.

Ще се върна малко във връзка с таз служба. Един от братята на брат Стефан Тошев в Севлиево – художник бе, и то добър художник също се е отказал или избягал, не знам точно дали е избягал от военна служба, но отишъл в Югославия и после се върнал болен от туберкулоза и умрял. Туй между другото. Та той не зная, дали това е на толстоическа основа или анархистична, защото той е бил във връзка и с толстоисти и с анархисти тогаз, това е отклонение. Но за толстоистите каквото е, това мога да кажа сега. Аз не съм ги проследил в цялост, но в по-късните години бяхме в непосредствен контакт с тях. В началото на движението имах контакт само по книги и списания мога да кажа. Може да считаме като основоположници Георги Шопов, който по-късно създаде едно доста добре организирано и доста много работещо книгоиздателство „Живот“, което издаваше главно съчиненията на Толстой и още много работи, които бяха в същия дух и за вегетарианство, за въздържане, други по медицина, но в този дух.

Георги Шопов значи е много нещо направил за разпространението на толстоизма и непосредствено със своята личност така, аз ще кажа какво е правил. Но още повече с многото литература, която той е издал в туй книгоиздателство „Живот“. Същевременно имаше списание „Възраждане“ на Андрейчин. Та тази много литература, тя е дошла до много съзнания будни и така се туриха основите на толстоевското движение в България. Имаше и книгоиздателство „Възраждане“. Та сега освен Георги Шопов и Стефан Андрейчин, по-право тази група в Бургас е била в непосредствена връзка с Андрейчин, тогаз Шопов при тях като че не фигурира, защото, доколкото си спомням първата комуна, която се основава в село или до село Алан Кайрак, което сега се казва Ясна Поляна, са го нарекли туй село, то е било близко до турската граница. Тогаз турската граница е била по-насам, то е било преди 1912 г., някъде към 1900 година не знам точно. Толстой е имал тука много специално присъствие в тази група, духовно издигнати лица така, духовно в чист смисъл, не в църковен смисъл, но хора с голям идеализъм, с голяма преданост, съвсем млади, енергични хора. Единият как се казваше – Христо Досев, те ходили при Толстоя, били известно време в Ясна Поляна, при него така.

В.К.: Добре, те издават какъв вестник? С.К.: Заедно със Стефан Андрейчин, като по-възрастен от тях, тези приятели в Бургас един от които е син на много богати хора, издигнати хора и той е бил прашан в Швейцария и като студент е учил там, обаче той като се връща тук отдава се изцяло и с още някои така или може да се каже во главе със Стефан Андрейчин решават въз основа на идеите на Толстоя да основат едно обществение, което ние наричаме с тази по-популярна дума комуна. Тя е била първата толстоистка комуна в България, както казах село Алан Кайрак, сега наречено Ясна Поляна. И нали там, оттегляйки се те са имали машина печатарска, дали са имали, не мога да си спомня. Може би както ний започнахме с Влад Пашов без машина печатарска, а само набирахме букви. Май, че са имали и печатарска машина и почват там да печатат отделяйки се. То не е трябвало да бъде много години, но както и да е, там те работят самите те лично, имат земя така известно количество и същевременно печатат списание „Възраждане“. Сега дали там е сложено началото на „Възраждане“ или там е продължено, това не мога да кажа положително. И сега там, колко време са били там, не мога да определя и коя е причината да не просъществува, може би до известна степен е било, как да ти кажа, че при такива случаи се явяват винаги противодействия, нали.

Как да ти кажа, там дето е доброто, там е и злото. Злото търси да види нещо хубаво, за да отиде някъде като червей да го разруши, това е моя лична констатация. В.К.: Това е закона, поляризация. С.К.: Такъв е закона, както един Юда при Христа, както и до известна степен и Толев изигра тази роля при Учителя, до известна степен подобна роля. И други хора стават проводници на такива сили. Сега допустимо е донякъде известно несъгласие между комуната, защото едни по им се работи, а други не им се работи и т.н. Но може би окончателно и най-съществено така да е намесата на военни там, щото те са били близо до границата и не им е било приятно там да има хора, които са против всяка военщина, които са против военна служба, вегетарианци и т.н., като че и те са оказали известно влияние, да ги разгонят от там. Обаче туй дело е продължило с все по-нарастваща сила и когато аз, вече след Първата световна война така се свързвам с духовния живот на Братството, съществува едно много силно толстоическо движение, много силно.

В.К.: Какво ще ми кажете за антропософите по онова време? С.К.: То в България антропософи като изключение малко специално, членове на антропософското дружество едва ли е имало, но почитатели на Щайнер е имало, и сега има, и Учителя се отнася с голямо уважение към Рудолф Щайнер, но мога да ти каже пък кое ги е разделило с теософите. Защото ний минаваме някои работи за толстоистите, за които има още много да говорим, но хайде сега да ги оставим. Когато дойде време да пиша, тогаз ще пиша, щото много работи има, които аз съм живял, работил съм при тях в тяхното книгоиздателство „Посредник“ в София. Толстой беше основал книгоиздателство „Посредник“ в Москва. И те тука освен книгоиздателство „Живот“ на Георги Шопов и „Възраждане“, те основаха, по-младите вече толстоисти тука в София книгоиздателство „Посредник“, което издаваше вестник „Нов живот“. Чакай, то отначало не беше така, но после издаваха този вестник всяка седмица, аз така се присъединих към тяхната печатница, работихме заедно. Издаваха отначало вестник „Свобода“, сега си спомням и после го прекръстиха „Нов живот“ по-късно. Аз когато бях, беше вестник „Свобода“ и паралелно с него те имаха есперантски букви и издаваха списание „Либеро“. „Либеро“ пак значи „Свобода“ на есперанто, обаче не вестник, а списание, щото то по-рядко излизаше, мисля, че месечно излизаше и то беше предназначено за целия свят, не само за България. От друга страна, понеже в България имаше много есперантисти, нали имало е и тук кой да го подпомага, да не се разчита само на външни, та издаваха. Аз бях лично участник в тая работа и така като обикновен словослагател работех, та имам много ясна представа за тяхната работа. Там имаше и две севлиевки, които минаваха хем за толстоистки, хем за анархистки, те бяха уволнени като учителки и работеха там по него време. Та издаваха вестник „Свобода“, списание „Либеро“, което бе на есперанто и пак значи свобода. Издаваха много литература на Толстой. За толстоизъм и сходна подобна литература даже, чакай, те ли издадоха на Кропоткин за взаимопомощта, май, че те я издадоха за взаимопомощта на Кропоткин, макар, че той е анархист, обаче тая книга е положителна. И много книги издаваха, издаваха и книги на есперанто, малки книги на есперанто издаваха, изобщо работеха много. Сега хайде да не говоря всички неща. Редактор беше тука в София Иван Куюмджиев, обаче като един по-духовен, по-издигнат, по-силен и по-предан, по-издържлив до край остана Йордан Ковачев, който беше в Пловдив. Той, ако беше тука би трябвало той да застане начело, обаче, аз пак се отклонявам, но тия неща са важни. Йордан Ковачев беше един много по-силен дух, а после Куюмджиев се отказа. И по-късно се отрече и прояде месо и се пропи и т.н., и частно издателство почна.

Предоставяме от Стефан Андрейчин, от сборката му „Песни на мирния живот“ две стихотворения от с. 10–12 – „Коя песен“ и „Слушай слово“.

От книжката на Йордан Ковачев „Моего утро“ представяме две стихотворения от с. 44–45 – „Моят брат“ и „Дух си!“.

И двете стихосбирки са издадени през 1924 г. от книгоиздателство „Възраждане“ в София.

КОЯ ПЕСЕН?

Коя песен жаловита
Така тягостно звучи?
Тя из целий свят отлита
душите ни мрачи.

Нея пеят угнетени
И безправни по съдба,
Непосилно изнурени
Над хранителка земя.

О вий хора, все в неволя
Пейте от ден на ден...
А кога на волна воля
Ще изкочите от плен?!

Стефан Андрейчин

СЛУШАЙ СЛОВО

Слушай слово: разсветлява,
Приближава вече час –
Божий глас ни призовава
Правдата да бъде с нас.

С реч свободна да говорим
И живеем с любовта,
Смело със злото да се борим
Пред лицето на смъртта.

Да не могат земни власти
Нашта съвест да смутят,
С убеждения открити
Да вървим в търнистия път.

Със насилия и клетва
Себе си да не скверним,
Зарад никакви злодейства
На врага да не мъстим.

Стефан Андрейчин

МОЯТ БРАТ

О, моя брат е крайно тих и беден,
И слаба е сестрицата сломена,
Но в техний дух все рог кънти победен
И песен вдъхновена.

О, моя брат го никой не поглежда,
Немарят вси и моята сестрица,
Но в тях трепти на вечната надежда
Най-бистрата звезда.

От моя брат не чакат нищо ново,
Ни подвиг свет очакват от сестра ми,
Но в дън душа у тях е веч готово
Най-хубавото знаме.
Йордан Ковачев

ДУХ СИ!

Съзра ли нявга унизен
Човек да тръпне пред човека,
Аз скритом страдам просълзен
И мъка ме гнети нелека.

Поничам да посегна в миг
Прегънатия да изправа,
И кипва в мене громък вик
Молбата низка да сподавя:

Недей за власт и за пари
Душата, братко, си продавай,
Духа си светъл не мори,
Бореца в тебе не унижавай!

Какво са тук, де всичко мре,
Богатство, почести и слава?
Какво са земните царе
На Бога в светлата държава?

На Бога ти си огнен син
И титлата „Дух крипат“ ти носиш,
А днес забравил своя чин,
Трохи и земна слава просиш.

Стани с изправено чело,
Спомни си Бащината слава
И във размисъл свил крило
Реши и избери тогава:

Дали да бъдеш унизен
Слуга на земен цар в чертога,
Или да литнеш вдъхновен
Наследник пръв и пряк на Бога.
Йордан Ковачев

27. ЛЕВ ТОЛСТОЙ И БЪЛГАРИЯ

Константинов, Георги. Лев Толстой в България. София: печ. Пряпорец, 1929, с. 3. (Библиотека Свободна мисъл)

А.П. Семеновский, лекар, извикан от София Андреевна в Астапово, гдето Толстой вече е на смъртно легло, предава в своите спомени за последните дни на великия писател следния забележителен диалог между Душан Петрович Маковицки, който придружава Толстоя в бягството му и София Андреевна:

“София Андреевна пита за къде са тръгнали. Д.П. Маковицки със същия равен глас, със същата интонация, без да обръща внимание на повишения тон на графинята, отговаря:

– Далечно.

– Но къде?

– Най-напред в Ростов на Дон. Там задгранични паспорти щяхме да си извадим.

– А после?

– В Одеса.

– По-нататък?

– В Константинопол.

– А след това къде?

– В България.

– Имате ли пари?

– Пари имаме достатъчно.

– Колко именно?

– Достатъчно.”

Излиза, че Душан Петрович и Лев Николаевич взели от къщи всичко 32 рубли.../вж. сборник Толстой и о Толстомъ, новъе материаль. Редакция Н.Н. Гусева. Москва 1924 г. Толстовский музей, с. 71/.

Същият факт, за който по време смъртта на Толстоя съобщава цялата европейска преса, се потвърждава и от записките на Александра Лвовна, дъщерята на Толстоя, която заедно с Маковицки придружава баща си в неговото тайно и мистично бягство. /Вж. П.И. Бирюковъ, Биография Льва Николаевича Толстого, том четв. с. 241/.

Кое е накарало този велик и неспокоен дух, който цял живот не можа да намери пристанище тук на земята, от която се отрече, да потърси прибежище за своето тъй голямо неспокойство именно в нашата малка и бедна духом страна – и то в момент на най-върховно напрежение, когато прави последна крачка и скъсва връзките, които са го крепили цели 82 години на тая грешна и свята земя? – В момент, когато мистичното сливане с отвъдното се сбъдва, когато мечтата и действителността са на път да се спелят и да изчезнат във вечността? В какъв ли ореол се е представила пред съзерцателния и кротък поглед на великия старец нашата тъй неизвестна страна, та той поиска да бъде тя праг между неговия земен живот и неговата вечност?

Толстой, който се отрече от себе си, от близките си и от родината си, за да се сближи с Бога – когато напусна своя дом имаше само едно желание: да бъде колкото се може по-далеч, да скъса с действителността, която тъй много го душеше в Ясна Поляна. За него беше безразлично къде ще отиде, стига да намери покой за душата си, да бъде далеч от миналото, от София Андреевна. И ако в неговото бягство от Ясна Поляна, което е

и бягство от живота, се е мернала пред погледа му България – то не е, защото България е обетована страна за отшелниците, или защото Толстой е имал някакво изключително родство с нея. – България го е привличала като най-близката славянска страна, преди всичко. Но колкото и да има значение чисто практичната изгода за по-лесно избягване от Русия, не може да се не признаят и някои по-интимни подбуди, които са внушили на Толстия да се упъти именно към България. От нея той има лични спомени: като млад артилерийски офицер през време на Севастополската обсада той взема участие в атаката срещу Силистра, впечатленията от която се запечатват болезнено в душата му и играят може би сетне решителна роля, по време неговия нравствен прелом. След освобождението ни, той се интересува живо за България, за нейната управа, за нейния народ, разпитва посетители и поклонници, които отиват от тук при него, и мечтае да види нашата страна като една Швейцария на Балканите. А освен това в България има толстоистки колонии, вестници и списания, с които той е във връзка, с които кореспондира, праща им свои ръкописи. Той знае, че в България все пак има една по-голяма свобода и идейна търпимост, той знае също тъй, че в нея има издигнати общественици, които не се страхуват да изповядват, че са негови ученици, че бивш министър и виден водач на политическа партия е превел „Война и мир“.

Когато през 1907 г. Христо Досев – един от най-симпатичните и строги последователи на Толстия у нас – посещава Ясна Поляна, дава следната атестация за режима в България по онова време: „В България има пълна свобода на печата. Ний печатаме всичко, което искаме. Против нас имаше поход само от страна на реакционния печат... Но правителството не послуша съвета на своите доброжелатели. Ний продължавахме и продължаваме своята работа.“

„Колко хубаво е всичко туй! – възкликна Толстой. – А у нас това е невъзможно...“ /Вж. Христо Досев, Близо до Ясна Поляна. 1907–1909 г., София, издание на „Посредник“, 1928 г. с. 6–7/. Ето тия по-интимни подбуди, безсъмнено са имали голямо значение, когато Толстой е решил да бяга към нашата страна...

За България Толстой се е заинтересувал по-определено още през 50-те и 60-те години на миналия век във връзка с тогавашната политика на Русия – особено през Кримската война, когато вече Толстой, млад артилерийски офицер, взема участие в боя при Силистра. Впечатленията си от тая злополучна война той излага във великолепните „Севастополски разкази“. За нас, българите, особено значение има едно дълго писмо, което Толстой пише до леля си и до брата си и в което излага между другото, и ужасите, които е преживяло българското население при оттегляне на руските войски. „И тъй, ще ви говоря за миналото, за спомените си от Силистра, пише Толстой. Там аз видях толкова интересно, поетично и трогателно, че времето прекарано там никога няма да се изглади от паметта ми... Щом като оставихме няколко български села, които по-рано бяха в наши ръце, турците навлязоха там и с изключение на младите жени, годни за харем, всичко друго унищожиха. Едно село, в което аз ходех за мляко и плодове, беше по такъв начин разорено. И ето: когато князът /Горчаков/ съобщи на българите, че който желае, може да премине с войските през Дунава и стане руски поданик, целият край се вдигна и всички жени, деца, коне, добитък се юрнаха към моста. Но тъй като беше невъзможно да вземе всички, князът бе принуден да се откаже от дошлите

най-подир, и трябваше да видите колко тежко им подействува това. Той приемаше всички депутации, които идеха от страна на тези нещастници, разговаряше с всички, стараше се да им обясни невъзможността да бъдат взети всички, предлагаше им да минат без кола и добитък, вземаше върху себе си грижата за тяхното препитание до като стигнат в Русия, като плащаше от събствените си средства за частни ладии да ги прекарат, с една дума, правеше всичко, което бе възможно за доброто на тия хора". / Вж. П.И. Бирюков, Биография Льва Николаевича Толстого, т. 1. с. 106, нат. Государственное издательство. Москва – Петроград 1923 г./

И наистина, преживяното при Силистра не се „изглажда“ от паметта на Толстой през целия му живот. Петдесет години след това, когато при Яснополянския мъдрец идат на поклонение неговите последователи от България, той още при първите думи с тях им припомня за тия свои преживявания, като ги допълня с някои и други подробности. Така, например, когато се запознава с Хр. Досев, Толстой веднага след неговите думи за режима в България, добавя: „Аз помня вашата страна. Това беше отдавна, много отдавна. Тогава аз бях офицер и трябваше да участвам в действията на нашата армия – в него време бе току-що почната Севастополската война. Ний, след дълги страствувания, попаднахме на квартира в малкия градец Силистра, на брега на Дунава. Първата нощ там мина извънредно неприятно. И досега помня големите ваши дървеници, що ни ядоха тази нощ. После помня вашите талиги – на четири кола без пружини – тъй силно друсат, че не оставят червата на местата им... А народа ви! ... Високи, снажни, красиви хора. Никога не ще ги забравя. До тогава не бях срещал такива хора." /Вж. Хр. Досев, цит. кн. с.8/.

Същите спомени Толстой споделя и с българският общественик и журналист Д. Ризов, който в 1899 г. прави едно посещение на Толстой с цел да измоли застъпничеството му пред европейската съвест за облекчение съдбата на македонците. Това свое посещение Д. Ризов е описал прекрасно в статията си – „На гости у граф Л. Н. Толстой“ /сп. „Мисъл“, 1900, с.151/. Интересно е да се отбележи, че по това време Толстой толкова много се е отчуждил от политиката, на която е смъртен враг, че когато Ризов, след дълго притеснение, се осмелява да му заговори за Македония, той го прекъсва:

„– Много срамно е, но дължен съм да призная, че имам твърде смътни понятия за вашата родина. Зная само, че тя е някъде около Архипелага, че я владеят турците и че на християните живота там не е от най-добрите. Ала от вашите разкази се вижда, че тя е дълбоко нещастна страна". /с. 171/.

И Толстой изпраща Ризов с голяма болка на душата си, защото по силата на своите убеждения, е трябвало да откаже застъпничеството си за тая „дълбоко нещастна страна“. Той, който е враг на всяка земна власт, не може да иска от света да се изгонят турците, защото знае, че след тях ще дойде друга власт, която макар и християнска, все пак е власт. И понеже е виждал колко много е огорчил със своя отказ патриотичния македонец, той се обяснява по нататък: „Вие сами се запитайте, какви особени добрини видя вашата България след освобождението си? Разумява се, вие имате сега български княз вместо турски султан, българска конституция вместо турска монархия, български чиновници и офицери вместо турски, свободен печат вместо цензура и пр.; но народа, работният народ, ония попукани ръце, които ви хранят, какви особени облаги са видели те от всичко туй? Не забравяйте, че аз гледам малко по-иначе на света: вие стреляте наблизко и

за това не дигате прицела на пушката си; а аз се мъча да меря по-надалеч и съм принуден да дигам целия прицел на своята пушка..." /с. 174/.

Д. Ризов, заедно с него и ние, които сме се настрадали толкова много, че дори и забравяме да мислим за далечното бъдеще, на където е насочен „прицела“ на Толстоя, а сме доволни и от онова малко добро, което иде да облекчи страданията ни само с няколко грама, може да не възприемем теорията на Толстоя, но все пак, не може да не се удивим на оная строга идейна последователност, която той проявява дори и когато сърцето му е тъй развълнувано, както е било при разговора му с Ризова. Христо Досев ни говори за друг подобен случай, който също тъй от наше гледище и от гледището на един морал, който търси повече практически резултати, е доста интересен: „Получиха се от България – разказва Досев – лоши известия. Мобилизация по случай обявяване независимостта на България. Войска се движи към турската граница. Ужасът на предстоящото ме завладя. Та няма война? Пак сълзи, разорение! Аз отидох развълнуван при Лев Николаевича.

– Какво ви се е случило? – попита той с участие.

Аз разказвам и му предлагам да напише позив към българите, да им извика да се опомнят.

– Във вашия глас се вслушват, вас обичат и уважават у нас.

– От това нищо няма да излезе – отговаря Л. Н. с участие в гласа.

– Ще напечатат, ще прочетат и тъй ще си потъне всичко това в морето на вестникарския боклук. Тая стихия не може да се спре с никакви думи. Тук е нужен по-дълбок преврат у хората, необходимо е разясняване на религиозното съзнание на народа. Съзнание на това, че всички са равни пред Бога, пред живота, че затова животът на всеки човек и същество има еднаква цена, че да се убива и причинява страдание на когото и да е – е грях, че това не трябва да се прави". /с. 63–64/.

Колкото и да не се е интересувал от политическия живот на отделните народи, особено на малките, като българския, Толстой все пак не е бил съвсем равнодушен към тях. Той чете вестници, информира се от тях и прави своите разсъждения. Него го е интересувала съдбата на българското племе, за което се бори руската армия, на която той някога бе член. Не е имало интелигентен русин от онова време, в туй число и Толстой, Достоевски, Тургенев, който да не е мислил за отношенията на младото княжество към Русия, която го създаде. Лично Толстой се е интересувал от тогавашния княз, Фердинанд. Петко Ю. Тодоров дори подозира, че той го е осмял в „Плодове на просвещението" /вж. „Толстой в България", сп. „Мисъл", год. 17/. Пред Д. Ризова той е изразил протеста си по повод покръстването на тогавашния престолонаследник и днешен български цар Борис. Според Толстой, крайно осъдително е да се мени вярата на едно малко дете. /Вж. ц.стат. с. 166/.

По-късно, по повод арестуването на г. Шопов заради отказа му от военна служба, Лев Толстой изпраща следното писмо до редакцията на българския вестник „Свободна мисъл", редактиран от д-р Петков, в което дава съвети за пътя, по който трябва да върви българския народ, в своето духовно развитие: – „Малките народи, като България, Сърбия, Швейцария и др. очевидно нищо не могат да постигнат чрез грубата сила. Те винаги в борбата чрез силата ще бъдат задушавани от неизмеримо по-могъщите държави Австрия, Германия, Франция, Англия и Русия. Ролята на малките народности не се състои да маймунствуват в подражаване на големите държави, да се предават на милитаризма и на всички ужаси и жестокости,

свързани с него, а в това, че като са свободни от тежестите и грубостите на милитаризма, да вървят според силите си напред по пътя на нравствения прогрес, като указват и пътя на големите народи"... Малко бяха хората, които можаха да схванат великата мисия, която предписваше на нашия народ Ясно-Полянский пророк – толкова малко, както и в цяла Европа, която се оказа тъй неподготвена и чужда за една велика, нравствена и възродителна роля. И както Европа, таки и ние българите, понесохме и понасяме горчивините на своята слепота, за да разберем макар и късно, великата правдивост на ония съвети, които Толстой отправяше към всички ни...

В нашия обществен и литературен живот името на Толстой се среща непосредствено след освобождението. В осемдесетте години на миналия век, когато започват да си пробиват път у нас социалистическите учения, името на Толстой се реди заедно с тия на Чернишевски, Писарев и Бакунин – повече като знамена на едно ново учение, без да се прави някаква разлика в идеите им. По-късно, през деветдесетте години, Толстоевия анархизъм постепенно се изяснява. Тогава се превеждат „Кройцеровата соната“ /1890/, „Изповед“ /1889/, „Възкресение“ /1900/ и др., които правят цяла епоха в живота на нашата интелигенция. До 1900 година са преведени повече от 20 нравоучителни съчинения и статии на Толстой. Техен преводач е главно Сава Т. Ничов – първият последователен проповедник на Толстоизма у нас, който особено засилва преводаческата си и писателска дейност след 1900 г. /Пълна библиография на Толстоевите съчинения, преведени на български до 1900 г. вж. в края на кн. „Защо се хората упояват и празникът на просвещението в Русия“, с прибавление от преводача на статията „Истинско християнство“ и т.н. Превел: С. Ничов, София 1899 г./ Главен издател на Толстой у нас тогава е Т.Ф. Чипев.

Особено силно впечатление е направила „Кройцеровата соната“, която се чете жадно от учителството, става предмет на живи разисквания и увлича значителна част от по-буйните и мечтателни младежи. Деветдесетте години на миналия век, изобщо са от най-буйните в живота на нашата интелигенция. Тогава се зараждат левите движения в политическия ни живот, кипва една идейна борба, в която доминира широкото течение за повече социална справедливост; в литературата надделяват понятията за утилитаризъм, за идейност; в семейството стария еснафски и патриархален ред се руши от една „модернизация“, която сама не знае къде извежда. И в този кипеж идеите на Толстой, дошли откъслечно и още неразбирани както трябва, играят голяма роля. Какво голямо значение за личния и семеен морал е имал Толстой тогава, личи и от следните дръзки редове на Ст. Михайловски, който, види се, и тук дава дан повече на своята безразсъдна екзалтация, отколкото на едно дълбоко разбиране:

Толстой в „Кройцеровата соната“

За нова обич нов закон създаде,

Немедлено таз дрипел се печата

У нас, и като захар се продава.

/Вж сп. Мисъл, 1893, с. 425 – Нашите писачи и газетари/.

Животът и значението на Толстой обаче се изясняват у нас и за писатели и за общественици едва в първите десет години на сегашния век. Тогава се заражда и една системна, организирана проповед на неговите идеи, която продължава и до ден днешен. Създават се колонии, общества, вестници, списания и цели издателства, които разпространяват Толстоевите и изобщо анархистично-християнски идеи, и по този начин движението

добива един постоянен приръст. И по влиянието си върху българската интелигенция след 1900 г. Толстой има у нас само един съперник: Карл Маркс, както до 1900 г. му съперничеше Юго, който с „Клетниците“ /Пловдив, 1888 г./ и „Парижката Св. Богородица“ /Солун, 1890 г./ създаде цяла епоха. Разбира се, по численост Толстоевите привърженици далече не могат да съперничат с тия на Марксовия комунизъм. Но докато масовото увличане подир марксизма беше и е много външно, повърхностно и случайно и се дължи на чисто политическа проповед и демагогия – без да заляга дълбоко в идейното и религиозно съзнание на всички последователи, движението на толстоизма, който предполага лични предразположения, просвета и съзнание на подвиг и жертва, в името на едно колкото човешко, толкова и божествено добро, макар и да не достига големи размери, си осигурява едно постоянно и непоклатимо възможване. Освен това, идеите на Толстоя, които се разпространяват чрез един тъй внушителен агент, каквото е неговото творчество, което по вдъхновеност и художествена ясност съперничи с евангелията, имат вечност – един живот, който не зависи от политическите и икономическите условия на десетилетията. Тия идеи търсят приют в човешкото сърце и в чистата мисъл, те не търсят външен ефект и временна победа; за тях политическата облага е чужда – там е обречена вечността и към нея е устремен техният непретенциозен унес...

Първи значителен факт, който поставя на по-актуална обществена преценка учението на Толстоя у нас, е отказът на Г.С. Шопов от военна служба /1900 г./. Скоро след това – 1902 г. започва да излиза и специален вестник „Ново слово“, който си задава за цел да проповядва изключително Толстоевите идеи. Редакторът на вестника е известния вече преводач Сава Ничов. Той, и след него Георги Шопов са първите апостоли на толстоизма в България, те пишат статии, превеждат, агитират Г. Шопов, след като излежава наказанието си за отказа от военна служба, става още по-разпаден агитатор. На 1903 г. месец февруари, той започва да редактира и издава списание „Лев Н. Толстой“ /София, печатница Гавазов и Чомонев/, на което главен сътрудник е пак той. На 1907 г. издава сп. „Живот“, което спира още след първата книжка. Освен това Г. Шопов става пътуващ книжар и издател. Той ходи от град на град, събира младежите и им предлага от книгите, които носи в куфарчето си /вж. спомените на Хр. Досев – Съчинения, том I, с. 71/. По-късно Шопов създаде цяло книгоиздателство, което печаташе съчиненията на Толстоя в хиляди екземпляри. Неговото издателство „Живот“ по едно време беше първото в България. Той издаде почти всички религиозно-нравствени статии и съчинения на Толстоя, както и по-големите му художествени произведения. Превеждаше ги най-често самия издател или други Толстоеви последователи. Това издателство пръсна проповедническата литература на Толстоя в стотици хиляди екземпляри. Г. Шопов написа и една биография на Толстоя /„Как живя, работи и умря Лев Толстой“, София, книгоиздателство „Мисъл“, с. 306/, която е единствена на български език. Макар и да е комплексен труд, тая биография, поради искренния патос на автора е ценен принос в българската толстоистка литература. Същият Шопов все в духа на Толстоевите завети, преведе и други големи от към нравствено значение книги, като: „Живота на Исуса“ от Папини, „Произход и значение на Библията“ от Съндерланд, „Бягството на Толстой“ от Чертков и др. Това, което характеризира неговите писания – то е техният боеви патос. Неговият отказ от военна служба става достойно лично

на Толстоя. Толстой по този повод, чрез своите задгранични приятели влиза в писмени отношения с Шопов. Две от писмата, които Толстой е изпратил до Шопов, когато последния е в затвора, печати и П. Бирюков в биографията на Толстой /вж т. 4 с. 46 и 64, Государственное издателство, 1923/. Едното от тях писма е от голямо автобиографично значение. В него Толстой, който пише на младия Шопов, за да го успокои и да закрепи вярата му, прави следната изповед: „Благодаря ви, драги Шопов, че ми пишете често и ми изпращате тъй хубави вести. Много ми е приятно като виждам вашия ентусиазъм и живата ви надежда за скорошното тържество на истината, но минал вече този път, по който вие сега вървите, мене ми се иска да ви предупредя за опасностите, които се срещат по този път. Аз поне, откакто се родих за нов и истински живот, минах следните степени:

1. Възторг от познанието на истината.
2. Желание и надежда да я осъществя веднага.
3. Разочарование във възможността да се осъществи тя скоро във външния свят и надежда да я осъществя в себе си, в своя живот.
4. Опит да примиря истината със светския живот – компромиси.
5. Отвращение пред компромисите и отчаяние, или най-малко: съмнение в истинността на това учение и
6. Най-сетне: съзнаване, че ти не си призван да изменяш света в името на истината, че не можеш дори в личния си живот да осъществиш истината, както тебе ти се иска, но можеш без да се грижиш за това, което става в света /това е дело на Бога/, без да се грижиш за това до колко си последователен в очите на другите, според силите си пред Бога, да осъществиш истината, т.е. да изпълниш неговата воля.

“И само това дава пълно спокойствие. Тези степени, струва ми се, минава всеки човек, възраждащ се към живот. И опасностите при всяка от тези степени вие ще видите сам”.

Голямото автобиографично значение на това писмо се схваща от всички Толстоеви биографи и последователи /вж. Бирюков, т. 4, с. 64 н.т. и В. Булгаков – Толстой и моралист, превела А. Занова, библи. Възраждане, с. 55/. Г. Шопов е получавал и други писма от Толстоя, но както сам той казва, приятели ги взели и ги разкъсали за талисмани. В български превод това писма излязоха в 1903 г. в брошурата „Кратко изложение от неиздаденото съчинение по отказа от военна служба на Г.С.Шопов /вж. и „Как живя, работи и умря Лев Н.Толстой”, с. 192 нат./.

Толстой е кореспондирал и с Хр. Досев /вж. брошурата му „Близо до Ясна поляна”/ с адвоката Хр. П. Шопов, който е искал от Толстоя да му отговори какво мисли за марксизма и др.

Голямо значение има писмото, което Толстой изпрати до Втория подготвителен славянски събор на м. юний 1910 г. заседаващ в София. Рядката предвидливост и великата човещина на Толстоя и тук се проявяват в един внушителен и сърдечен тон /вж. Втори подготвителен славянски събор в София. Издава Славянското благотворително д-во в България, с. 179, София, 1911 г./.

Сава Ничов със своите преводи, с вестника си и с библиотека „Ново Слово”, книгоиздателство Чипев и Г. Шопов със своята разнообразна дейност хвърлят първите семена на толстоизма у нас, които не закъсняват да дадат своя плод. Вече през 1901 г. се създава и първата толстоистка колония в с. Долна Бяня, Самоковско, с членове: С. Ничов, Ненчо Илиев и Нешо Баиров. Колонията разполага с около 80 декара целина, отпусната от местния чорбаджия Сребърников, по ходатайството на Найчо Цанов.

Разположено между реките Бистрица и Марица, това първо свободно стопанство, коравата земя на което е трябвало да се кърти от нежните ръце на нялоко вдъхновени младежи, ни напомня легендите свързани от свещените реки Тигър и Ефрат. Тук идели на поклонение и други новопокръстени толстоисти. Колонията ту се увеличавала, ту намалявала докато изчезне в непродължително време. В 1907 г. вече се образува ново свободно общество наречено „Възраждане“. Тук се събират неколцина млади и талантили хора, които създават свое земеделско стопанство в село Алан Кайрак, Бургаско, не далече от тогавашната турска граница. Колонията започва да издава свое списание „Възраждане“, печатано лично от тях в селото и то седна ръчна печатница, която не е по-модерна от тая на Гутенберга. Душата на колонията са: Хр. Досев, Димитър Жечков и Стефан Андрейчин. Първите двама младежи със своята идейна и нравствена чистота правят чест на цялата българска интелигенция. Те са синове на милионери – но напускат семействата си, отказват се от богатството си, за да търсят утехата и смисъла на живота само във физическия труд и в приближаването към природата и Бога. Това общество става известно на Толстой и той скоро влиза във връзка с него.

В 1907 г. След създаването на колонията, Хр. Досев постига една от съкровенията си мечти: да види лично Лев Николаевича. Той отива в Ясна Поляна, заселя се близо до Толстой и му става един от най-приближените приятели. С Толстой той живее повече от една година и спомените си от тоя живот е изложил в една книжка, която излезе неотдавна: „Близо до Ясна Поляна“ – 1907–1909 г. /София, издава коопер. др. Посредник/ От 1909 г. той почти непрекъснато живее в Русия, гдето се и оженва. Там и почина в 1919 г. За неговия живот и характер вж. предговора към съчиненията му т. 1 – „Разкази и статии“ /книгоиздателство „Възраждане“/. В същия том е напечатана и обширната му статия за колонията „Възраждане“, гдето могат да се намерят много любопитни и важни подробности за Толстоевото влияние у нас. Хр. Досев вземаше участие в редактирането на сп. „Възраждане“. Освен това, той написа и отделна книга „Етика на храната или пионерите на вегетарианството“, /т. II от Съчиненията му, второ издание, с. 164/.

Другият член от групата, Д. Жечков умира млад, през 1908 г. Постоянният стълб на колонията и списанието остава Ст. Андрейчин. Той е прекалено скромен и затворен и за това по-малко е известен на обществото. Неговото значение, обаче за разпространението на Толстоевите идеи е голямо. От 1907 г. до сега той неизменно стои пред списанието, което, като се изключат годините на войните, излиза най-редовно. Списанието има средно 2000 абонати и във всеки брой дава по някоя статия от и за Толстой. Лично Толстой е бил във възторг от това списание – особено като е научил, че то се печати собственоръчно от авторите. До неговата редакция Толстой е изпращал направо свои ръкописи. Прочутата статия против смъртното наказание „Не могу молчать“ е изпратена в ръкопис до „Възраждане“ и излиза най-напред на български. Пред Досева Толстой е казал следните думи за това списание: „Да, да, аз получавам вашето списание, то е тъй симпатично! То е едничкото списание в света, проповядващо смело, напълно нашите идеи“. Ето и това списание е привличало Толстой в България по време на бягството му. Последната обработка на „Кругъ чтенія“, завършена от Толстой едва един месец преди смъртта му, излезе напечатана изцяло за пръв път пак на български език. За всеки ден, учение за живота, изложено в изречения. /Превел от авторския

ръкопис Ст. Андрейчин, два тома, 712 с. книгоиздателство Възраждане 1924 г./

Освен като редактор на списанието и преводач Ст. Андрейчин е известен и с оригинални статии върху религията и етиката, някои от които излязоха и в отделна книга: „Осветлени въпроси“ /„Възраждане“, 48 с./ Той пише и стихове, събрани в две малки книжки: „Песни на мирния живот“, „Цветя на душата“ и др.

Все около „Възраждане“ се създава един кръг от писатели и поети, които чрез художествено слово проповядват християнския морал. Делото на тия писатели, обаче рядко надхвърля границите на „Възраждане“ и за това неговото значение е преди всичко в областта на нравствената проповед. В този смисъл то дори стои изолирано от развоя на българската художествена книжнина и като че не желае да се сближи с нейната традиция и с нейните общокултурни задачи. По-значителни личности от този кръг писатели са: Илия Енчев, автор на три драми – „Тъмни зори“, „Въртоп“ и „Забравен грях“, които не са лишени от известни достойнства като драматични произведения и заслужават да бъдат изнесени на родната сцена. От стихотворци по известни са: Н. А. Венетов, със сбирка „Стъпки по снега“, Йордан Ковачев с две сбирки „Моето утро“ и „На невидими струни“ и едно томче разкази „Искри“. Петко Топалов – рано починал, оставил стихове и легенди, събрани в едно томче „Песни и легенди“. От разказвателните форми най-обикната от хората на „Възраждане“ е легендата. Легенди пише и Хр. Досев /т.1/, „Велико Самин“, издал три книжки: „Светулки в тъмата“, „Жертва и вяра и безверие“, които правят впечатление със своята простота и искреност.

Покрай списанието и библиотека Възраждане, съществуват и други периодични издания, които се списват в духа на Толстоевото християнство. Особено педагогично значение има сп. „Свободно възпитание“, редактирано от проф. Д. Кацаров – един от най-известните последователи на Толстоия в България, бивш действащ офицер. Той е автор между другото и на една брошура „Учението на Лев Толстой“ с мото: „Добротата разрешава всички противоречия“ /юбилеен № 100 на книгоиздателство Възраждане/.

Създателят на катедрата по педагогика при Софийския университет, на която сега е титуляр г. Кацаров, покойния проф. П. М. Нойков, издаде в 1909 г. един капитален труд върху педагогията на Толстоия, който е рядък по значение не само в толстоистката, но изобщо в педагогичната литература. Без да е привърженик на Толстоия, проф. Нойков подолжи на една обективна и обстойна критика неговите педагогични възгледи, от която сам Толстой се е възхитил. В отговора си до Нойкова, той пише, че е „приятно поразен от основателността и пълнотата на изложението“. За същия труд списание „Свободное воспитание“, списано в духа на Толстоевото учение, пише: „Това е най-сериозно и истински научно изследване, както по извънредното богатство на източниците, тъй и по безпристрастието с което са използвани, обмислеността на метода и точността на изложението. Оценката на автора е еднакво чужда както от голословно осъждане, тъй и на сляпата похвала“ /вж. статията на проф. Д. Кацаров – проф. П. М. Нойков, сп. „Училищен преглед“, XXVI, 1439, с. кн. 9–10, 1927 г./.

Отношенията на Нойкова към педагогичните възгледи на Толстоия се резюмира в следните заключителни редове на неговата книга:

„Толстой разрешава сполучливо въпроса за отношението на социалната детска и социалната простонародна активност, но въпроса за

отношението на тези активности към активността на културното общество, черквата, държавата и другите общественно-политически организации той оставя незаçekнат. Той излиза от този въпрос по същия начин, по който излизаше Руссо от въпроса за отношението на детската активност към обществената – като предава последната на осъждане. Това е един недостатък на Толстоевата педагогия, но този недостатък не намалява ни най-малко заслугата, която той си е придобил чрез разрешаване кардиналния въпрос за използване на социалната енергия на децата и на простия народ за делото на образованието. Педагогията на Толстой ще остане всякога от ценно значение особено за страни, които имат здраво селско население и жизнеспособна детска младеж.

Други периодични издания: Сп. „Ясна Поляна“ – излизало две години под редакцията на Велико Самин, 1922–1923, София; в. „Ново Общество“ – редактор Ст. Баиров, София; в. „Свобода“ – идеен орган на Толстоевите последователи, излиза редовно след събитията от 1923 г.; сп. „Наука и разум“ – за обнова на живота от гледището на науката, редактор д-р М. Аджаров, Пловдив.

Известен писател, последовател на Толстой е и Добри Юруков, автор на редица статии от религиозно и нравствено значение. Особено ценен е неговия труд, в който подлага на критика учението и дейността на известния у нас Григорий Петров /Григорий Петров, личността и делото, критически очерк, София, кн. „Посредник“, 1927 г. с. 196/.

От 1900 г. до сега четири издателства са издавали изключително съчинения на Толстой: „Ново Слово /1903–1904/; „Живот“ /повече от 15 години/; „Възраждане“ /от 1907 г. до сега/ и „Посредник“ – току-що изникнало кооперативно издателство от последователи на Толстой, което предприема ново пълно издание на неговите съчинения. Освен тези издателства, Толстоеви съчинения е издавал Чипев, а в сегашно време издателство „Игнатов и синове“ издаде в нов превод избрани съчинения на Толстой в 15 големи тома.

По общата преценка на издателите, Толстой е най-много четения автор в България. Неговите романи „Война и мир“, „Анна Каренина“, както и „Изповед“, „Жив труп“, „Кройцера соната“, „Силата на мрака“, „Кръг четива“ и др. са претърпели по четири и повече издания. Цифрата на едно отделно издание достига и надминава 4000 екземпляра, нещо твърде рядко в нашата страна. В България има големи книжарници, като „Ясна Поляна“ в София, които продават и издават изключително толстоистка литература.

Онзи, който би искал да има цялостна представа за грамадното влияние на Толстой в българския обществен живот, не бива да изпуска из вниманието си вегетарианските кооперативни сдружения, които от година и година се увеличават. Изобщо, вегетарианството, което сега е в известна степен на мода у нас, е неразделно от разрастването на толстоизма. Днес в България има организирани в специален съюз повече от две хиляди вегетарианци. Почти във всички по-големи градове има по една или няколко вегетариански гостилници, а в София специална вегетарианска кооперация организира най-модерната и чиста гостилница в България. Освен това, в този момент у нас има три толстоистки колонии със свои земеделски стопанства, от които се препитават. Една от тези колонии е в село Ружинци, Белоградчишко, състояща се от 6 души интелигентни младежи с едно стопанство от около 30 декара. Друга по-малка колония има в Казанлъшко. Трета колония – Пловдивско, брой около 20 човека

все със средно и висше образование, с едно стопанство от около 300 декара. До толкова, до колкото членовете на тия колонии стоят настрана от политическите разпри, и до колкото не пречат на местните църковни власти и представители, властта не ги преследва. Хр. Досев в спомените си за колонията в Алан-Кайрак изтъква, че дори военните власти не са били против тях, обаче им поискали да се отдалечат във вътрешността на страната. За отношенията на селяните към колонистите говорят най-хубаво следните редове пак из спомените на Досева: „Въпреки, че не ходехме на черква и свободно говорехме за всичките си възгледи, селяните се отнасяха с нас много добре... Ние проседяхме по цели вечери с тези добри, прости хора и разговаряхме върху болните за нас въпроси. Те се оплакваха от своя тежък живот, постоянния труд и бедност, но в думите им не се чувствуше злоба към тези, на които са достъпни всички блага на живота...”

„Ние започнахме четения на народните приказки на Толстой. Само да можехте да видите с какъв интерес слушаха селяните разказа! Постоянно възкличаваха, поясняваха, смееха се или въздишаха. Особено им се хареса „Иван ахмак”.

– „Тъй, ахмак, тъй! – възкличаваха те. – А пък стария дявол, стария дявол! Чистият господин поработил с главата си – и се смеят.

– „Какво разбирате вие, се обажда някой авторитетно: – Вие мислите, че това е било истина? Това иначе трябва да се разбира. Това е казано за нашия живот. Трябва да има човек ум, за да го разбере”.

Влиянието на Толстовите идеи не спира при неговите отявлени последователи – то отива далеч в семейния и личен живот на гражданите, особено на интелигенцията, гдето мъчно може да се наблюдава. Колко много мечтателни младежи оформяват характерите си под благотворното влияние на Толстой, колко омраза, колко зло в помислите и желанията е предотвратил той! Няма интелигент, мечтателен идеалист, който да не е живял с Толстой. Неговото влияние, постоянно или временно, върху личния и семеен живот на българския интелигент е почти несъизмерно. В България има издигнати общественици и политически водачи, които не само не скриват, но дори и манифестират привързаността си към Толстой. Найчо Цанов, една рядка, цялостна личност, която играе голяма роля в политическата история на нова България, представя от себе си странно съчетание на християнин – толстоист и деятелен политик. Той, който тъй много е озадачен от духовната нищета на интелигенцията, който мечтае за една по-осезателна човештина и справедливост, под влиянието на Толстой, дохожда до една концепция, до една идея за предназначението на издигнатата личност в общество като българското, която идея и до сега е неразбрана и чужда на българската интелигенция – това е идеята за самопожертвуването. Вече към края на живота си, той в знак на протест срещу режима на Стамболийски, с едно отворено писмо, се обричаше на гладна смърт. И ако не бяха приятелите му да спрат писмото, което е било вече сложено на печатната машина – той, Найчо Цанов, щеше да даде, пръв между политическите водачи в България, примера на най-силната, страшна и свята революция – революция, която не издига барикади, не лее кръв, която преражда съвестта и възцарява доброто с най-малко жертви, но която за това пък е тъй непостижима със своя идеализъм и себеотрицание! Много по-рано, още като журналист, за да докаже, че е готов да отговаря с живота си за онова, което пише, Н. Цанов приема

да се дуелира с маджарския търговски консул във Видин, когато той е избличил. Но на дуела той не стреля. Нещо повече – той отива с желание да го убият, като оставя и едно завещание, та в случай, че бъде убит, да се напечати то и да види света, че той е сложил живота си като протест срещу това „варварско средство за саморазправа“. Към края на завещанието си Цанов пише: „Желал бих препис от завещанието ми и главно от пасажа за дуела да се изпрати до великия в 19 век филантроп – мислител, Лев Николаевич Толстой, защото е възможно той да се съгласи да го издаде от свое име и следователно да му даде нужното разпространение“ /вж. „Дуелите на Найчо Цанов“, събрал и нагодил Ц. Ангелов, Плевен 1912 г./ Доколко Цанов е повлиян в светогледа си от Толстия показва и факта, че толстоистите го считат за свой човек и говорят за него с дълбока почит. Той е бил в постоянни връзки с тях, безпокоил се за всяко закъснение на сп. „Възраждане“, защищавал младежите – толстоисти, отказали се от военна служба. Когато Георги Шопов, поради отказа му е арестуван, Найчо Цанов пише специална статия „На тихо пристанище“, с която го защитава. Тази статия, печатана във видинския вестник „Народен лист“, попада у Толстия и чрез нея той влиза във връзка с Шопова. Своя характер и светоглед Найчо Цанов отразява и в политическата си дейност, а и цялата Радикална партия, на която той е създател, дължи много за своята идейност и политически морал лично на Цанов. В нея той събра за активна политическа дейност почти всички идеалисти-интелигенти, които в негово лице виждаха призива народен трибун...

Друг голям политически деец на съвременна България, Димитър Драгиев – един от създателите на Българския земеделски народен съюз, идеалист, който тъй си прилича Цанова, също не скрива школуването си при Яснополския отшелник. В своята политическа изповед, като полемизира със Стамболийски, тогавашния министър председател на България, Драгиев казва: „Един морал има само, който е необходимия цимент на високата материална, на високата веществена култура човешка – той е християнския морал: никой друг не може и няма да бъде. Аз зная, някои ще ми кажат: християнски морал! Християнският морал е останал 2000 години след днешното човечество. На тях аз ще отговоря с думите на великия Толстой: не християнският морал е останал 2000 години след днешното човечество, а човечеството е още 2000 години назад, далеч от християнския морал /гласове: „вярно“, ръкопляскания/. Няма по-висок морал и не ще има през вековете от този: да обичаш ближния си като себе си, да обичаш и врага си. „Който иска да върви след мене, казва Христос, нека се отрече от себе си“ – Себеотрицание проповядва християнския морал!“ Като говори за онова, което го различава от Стамболийски, Драгиев казва: „Моят Бог е Христос, неговият Бог е Ничше, богът на германския император. Според учението на моя Бог, силният трябва да подпомага слабия; според учението на Ничше, силният трябва да смачка слабия...“

/вж. Д. Драгиев, Една политическа изповед, стенографирана реч, с. 8 и 102, София, 1919 г./

Д. Драгиев е един от първите преводачи на Толстия в България. Негов превод и издание е брошурката „Как да се премахне злото в света“.

Далече по-слабо, дори никакво е влиянието на Толстоевото художествено тържество върху българската литература изобщо. Пушкин, Гогол и Тургенев са влияели на българската литература много повече, отколкото Толстой. Българските писатели, които по стара традиция често

пият от живителните сокове на руската мисъл и руското художествено слово, се отнасят към делото на Толстой само в един ням възторг. Те го четат и се удивяват на неговата божествена ширина, обаче школа от него не правят. Но Толстой дори и в Русия е изолиран като художник. Гений като него е неповторим. Толкова велико е неговото дело, че всеки чужд опит да се сближи с него би се явил като жалка пародия. Както и изобщо в художественото творчество школата, повторенията са опасно нещо и за тях се говори само в условен смисъл. Как може да се повторят стилът, изразните средства или духът в произведенията на известен автор? Но все пак, гениалният художник е и учител в живота – той е учител и като художник. Само че школата в този случай би имала оправдание, ако може да научи учениците да отидат по далече от учителя или пък само да получат една предварителна подготовка, за да знаят как, като художници, да пристъпят в живота. В този смисъл все би могло да се набележи едно макар и далечно влияние на художника Толстой и в България. За него говори и Пенчо Славейков в хубавата статия за Толстой, в която го сравнява с ливанските кедри, с които някога хората са мерили вечността: „Сянката на Толстой, пише П. Славейков, се простира и над нас, над нашия културен и нравствен живот, както и на Тургенев, както на безчетно други гениални представители на руската мисъл и дело, кръстниците на нашето дело и нашата мисъл. И аз живо си представям благото изумление на великия старец, когато един наивен и безсловесен нашенец е нарушил неговото спокойствие в Ясна Поляна, само да го види, за нищо друго – само за да го види! На Толстоевия въпрос: „С какво се прехравате вие?“, нашият беден брат наивно отговаря: „С хляб“. А освен с хляб, ние се храним с храната, която Толстой ни дава в своите творения и примерите на своя живот. И когато Тургенев от смъртното си легло се обръща към Толстой с известния си въззив: „Велики писателю на руската земя, не хвърляй перото от ръката си!“ – той е дал израз на желанието на милиони почитатели на великия писател на руската земя, които са чакали от него храна за душата си. В това число и на нас“. В друга своя статия Пенчо Славейков конкретно отбелязва влияние на Толстой върху творчеството на П.Ю. Тодоров. Дори и сам Петко Тодоров съобщава за свое школуване при великия писател. Това школуване, обаче е повлияло повече на човека П. Тодоров, отколкото на художника. Все пак не може да се отрече, че за тая спокойна човечност и нравствена чистота, която лъха от идилията и драмите на Тодорова има дял и школуването у Толстой, особено като се има предвид личната изповед на нашия писател.

Дори при самият Пенчо Славейков, който обичаше тъй много да манифестира близостта си с автора на Заратустра, ние бихме открили в известни моменти на творчеството му влияние от Толстой. Но трябва да подчертаем това влияние е крайно повърхностно. Едно дълбоко проникване в художническата стихия на Толстой у нас липсва. Изключение прави, може би само Йордан Йовков, чиито първи разкази напомнят Севастополските разкази на Толстой, а великолепната му легенда „Шибил“ по своя спокоен епичен замах и със сюжета си е родствена с „Хаджи Мурад“. П.Ю. Тодоров подозира, че и Антон Страшимиров е повлиян от Толстой – в произведенията „Смутно време“, „Среща“ и „Вампир“. Но все пак много по-интересно е да се наблюдава какво е отношението на нашите писатели към Толстой, изразено в изповеди или статии, отколкото да се търси някакво несъществуващо художествено школуване у него.

Толстоизма, като обществено явление у нас, не е останал незабелязан от българските писатели, и не са малко произведенията, гдето героите са Толстоеви последователи или пък гдето явления от обществен и психологически характер са осветлени от гледището на нравствената философия на Толстой.

Както вече отбелязахме, известността на Толстой в България датува от времето, когато той е минал почти всички нравствени кризи, когато на няколко пъти се е отрекъл от миналото си, от художественото си дело и е известен повече като апостол, отколкото като художник. Ето защо нашите писатели и общественици определят отношенията си към Толстой като имат предвид и двата дяла на неговото творчество и на неговия живот. Някои от тях като че не правят разлика между Толстой след осемдесетте години и Толстой – автора на „Война и мир“, „Анна Каренина“ и пр. – и то с тенденция да държат сметка повече на неговата нравствена проповед, отколкото за неговия художествен гений. Иначе не бихме си обяснили как Ст. Михайловски би дръзнал да определя книга като „Кройцеровата соната“ с епитета „гнусливо книжле“. Иван Вазов, изглежда също тъй е държал строга сметка на проповедите на Толстой, които ако се съди по романа му „Казаларската царица“, гдето един от героите е „толстоист“ – е разбирал малко своеобразно.

В 1910 г. по случай смъртта на Толстой, Пенчо Славейков, д-р Кръстев, П.Ю. Тодоров и Г.С. Шопов устройват едно поменно събрание. По тоя случай П. Тодоров предлага да се направи апел към правителството, в знак на почит към паметта на великия писател, да се освободи от затвора Миньо Г. Попов, последовател на Толстой, затворен поради отказ от военна служба. Предложението се възприема единодушно, апела е готов и се подписва първом от П. Славейков, после от д-р Кръстев, Тодоров и Шопов. П. Славейков предлага да бъде поднесен апела за подпис и от Вазов. Тая мисия се възлага на Шопов. Ето как сам той описва срещата си с големия български писател: „Помня как намерих Вазов у дома му, в работния му кабинет. Изложих му своята мисия, поднесох му апела със сложените вече върху него 4 подписа, но той отказа да подпише със следните жестоки думи: „Бих подписал за един убиец, но не и в случая. Аз съм националист и не мога да отрека себе си!“ Този отговор на Вазов не се е харесал дори и на политиците Т. Тодоров и М. Маджаров. Но нам се струва, че той е продиктуван не защото на Вазов липсваше човеколюбие или от омраза към Толстой и последователите му, а главно поради факта, че инициативата за тая амнистия е произлизала от една враждебна нему група. Все пак, Вазов, който написа толкова разкази и стихове, които по топлота не са далеч от Толстой, с тоя си отговор го е доста прекалил. При друг случай, по повод проповедите на Толстой за непротивление на злото с насилие, Вазов заявява, че Толстой не знаел що нещо са турци!

Толстой е видял турците, водил е война дори срещу тях на българска територия! Той е видял и много нещо по-страшно от турци... Изабщо, като се изключат Михайловски и Вазов, всички български писатели таят една дълбока почит към мислителя и апостола Толстой. За него П. Тодоров пише: „Поразителната прилика, която виждаме между един от последните портрети на Толстой и образа на Бога в „Сътворението на Света“ от Микеланжело върху свода на Сикстинската капела, не е съвсем случайна. Навярно и най-гениалните усилия на фантазията на живописеца не са могли да намерят по-висше изражение за образа на Твореца, в деня

на неговия вдъхновен замах, от това, в което сияеше между нас през последните години на живота си образът на великия писател на руската земя". /Вж. „Стихията на художника“, Златорог, Г. II, с. 317./

Всички български списания по време смъртта на Толстоя издават специални книжки, посветени на неговото дело и на неговата памет. П. Яворов, който е минавал за марксист, в своите „Хайдушки копнения“, като разсъждава за доброто и злото в живота, се сеща за Толстоя и изразява отношението си към него по следния парадоксален начин: „Аз никога не съм бил християнин в чувствата си или поне никога не съм се кланял на християнските начала: нито даже когато техните корени са в земята, като например у Толстоя, този гениален проповедник на човешкото вскопяване“. /Съчинения т. III, с. 63 – вж. също „В полите на Витоша“./

Съвсем противоположен в отношенията си към християнството и към Толстоя е друг съвременен голям български поет Николай Лилиев. Цялото негово творчество е пропито от дълбоко религиозно чувство и самоотричане. За това монашеско отричане и смирение, за което ни говори лириката и личния живот на Лилиев, безсъмнено, голям дял има Толстоевата проповед. И с право един критик, когато е търсил по-дейните и цялостни последователи на Толстоя в България е изтъкнал, че Христо Досев е идеалният последовател на Толстоя чрез делото, а Николай Лилиев чрез поетичното слово. Но ние ще трябва да добавим, че това слово е и дело, толкова по-свято, колкото по-неразделна е връзката между него и сърцето, което го е родило....

Такова единство между жизнен и творчески идеал, подклаждано от едно чисто християнско, толстоистко светоразбиране, наблюдаваме при двама от най-големите български художници: Владимир Димитров – Майстора и Борис Георгиев. Тяхното творчество е възплотение на божествено чисти идеи, както и личния им живот е само един стремеж за приближаване към Бога и деятельното добро.

В тая посока – да се изучи аскетично начало в новата българска книжнина и изобщо в изкуството, гдето ще се открие голямото влияние на Толстоевия светоглед – заслужава да се направи специално проучване. Владимир Димитров – Майстора в един разговор за смисъла на живота и изкуството заяви като свое дълбоко окровение: „Всички философии и всяко изкуство започва и свършва тук, при Толстоя...“

Примерите, които наведохме до тук, са достатъчни за да дадат представа за онова масово влияние, което е имал Толстой у нас – влияние, което се простира далеч зад личния живот, далеч и зад отявлените строги последователи на толстоизма и достига до цели организации и до върховете на обществения живот. Ето защо, може да се каже, че от всички славянски страни, след Русия, най-голямо влияние Толстой е упражнил в България. Българинът, със своята склонност да търси разумно обосноваване на всеки факт преди да го признае за полезен, със своята прекалена разсъдъчност е естествено предразположен към една религия, като тая на Толстоя, гдето е прочистена всяка мистика и екзалтация, гдето истината на Бога и истината на човека са тъй просто и нагледно съединени.

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. Виж в „Изгревът“ т. I, първо издание, 1993, с. 256–260 „Учителят и толстоистите“. Виж в „Изгревът, том I, второ издание, 2011, с. 297–300.

2. Поместваме публикацията на Георги Константинов „Лев Толстой и България“, защото е хубава и дава представа за това учение и движение, когато мнозина толстоисти стават дъновисти и обратно. И накрая става едно смешение, което трае и досега. Школата на Учителя Дънов е една, а всичко друго е второстепенно.

3. „На гости в Ясна Поляна“, запознанството на Георги Шопов с Толстой и първите стъпки и преживелици на толстоистите в България. Мнозина от последователите на Учителя се подвеждат по толстоистите и се загубват във времето.

4. Тези книжки са антикварна рядкост и дори ги няма по библиотеките, затова публикуваме този материал, за да не се загуби и да се познава обстановката в България с различни идейни течения по времето на Школата на Учителя Дънов.

5. Аз заварих толстоисти на възраст над 65 год. Понеже бяха вегетарианци бяха за годините си запазени, с буден ум. Но те не можеха да признаят, че Толстой е тръгнал за България, за да се срещне с Учителя Дънов. Затова публикуваме този материал.

6. Те смятаха, че Толстой е много по-велик от Петър Дънов.

28. ЗАПОЗНАНСТВОТО С ТОЛСТОЙ

Шопов, Г. С. На гости в Ясна поляна. София: [печ. Пряпорец], 1929, с. 33–40. (Библиотека Свободна мисъл)

След тия скъпи за мен спомени, които споделям с читателя, нека ми бъде позволено да разкажа накратко, кога и как се запознах с учението на Лев Толстой и как влязох във връзка с него.

Това бе през 1900 г. Като всеки млад човек от онова време, и аз се въодушевявах от идейните течения на своето време. Най-модното тогава течение бе социализмът. Четейки литература от тоя род, следейки развитието на това движение у нас, аз все пак не се определях на негова страна. Не чувствавах пълна удовлетвореност от него не защото теоритично можех да му се противопоставя, а защото някак си душевно не можах да се приготвя към него.

В такова духовно състояние бях, когато през 1900 г. постъпих в казармата за отбиване военната служба. Още с влизането в казармата аз изпитах едно силно болезнено чувство, преди всичко от това, че почувствувах свободата си ограничена. Не закъсняха първите уроци за младия войник, най-напред теоритично, после практично. На словесни занятия не можех да скриям своя вътрешен бунт против това, което слушах. Търпяха само със забележки моите отрицателни отговори, като считаха, че това е извинително за един млад войник.

Един ден, споделяйки мисли и чувства с един от фелдшерите в честта, Д. Ц. той ми даде да прочета книжката „Времето наближава“ от Лев Толстой. Това бе историята на един отказ от военна служба на белгиеца Вандервеер. Много се зарадвах, като огледах своя вътрешен мир в тая книжка. Всичките ония смътни мисли и чувства, които вълнуваха душата ми аз ги видях канализирани, оформени теоритично, а практично изразени чрез един отказ от военна служба. Тая форма на протест и борба, непозната

ми дотогава, ми се видя единствено вярна и целесъобразна. Все пак, това не бе достатъчно да ме обоснове тъй здраво, за да започна и аз борбата си с милитаризма по този път. Преработвайки идеите в себе си, аз си противопоставях вътрешно всички съображения за и против. Смущаваше ме обстоятелството, че всички хора на науката както у нас, така и другаде, се гордеят със съвременната общественост в различните и нюансировки, теоритизират я и я поддържат на практика с личното си участие в нея. Нима професорите, владците, съдиите, писателите, журналистите – нима, казвах си аз, тия хора не разбират, че войната е зло и че срещу нея можем да се борим само с личен отказ от военна служба; нима – продължавах да си мисля аз – само аз мога да мисля и разсъждавам правилно. В този род на вътрешен самоанализ и критика протече цял месец. Колкото повече продължавахме и навлизахме в същността на военната служба, толкова повече вътрешна неудовлетвореност чувствах и от службата и от себе си, че не мога да излея протеста си в един личен отказ от военната служба. Аз искрено все още продължавах да се колебая по отношение формата на борбата с милитаризма, но не и по отношение неговото съдържание.

Служех в с. Княжево. Един неделен ден идвам в отпуск в София. Спирам у своите съграждани и приятели братята С. и Н. Б. На въпроса, къде си, леля им ми отговори, че току-що излезли, защото цялата нощ чели една книга, която ги просто „влудила“ и ми посочи книгата „Какво трябва да правим“ от Лев Толстой, превод пак от Сава Ничев. Жадно почвам да я чета, докато се върнат те. Наистина, тая книга може да „влуди“ човека, който честно мисли. Връщат се за обяд моите приятели и споделяме взаимно възторга си от тая книга. Като не можах да я дочета в града, аз я вземах със себе си, и като пътувах пешком за Княжево, продължавах да я чета, не виждайки никого около себе си. При Павлово чувам глас: „Войник, защо не отдаваш чест?“ Вдигам очи и виждам пред себе си подпоручика от нашата част Давидов, сега убит генерал в църквата „Св. Неделя“. Извиних се, че съм се увлякъл в четене. Той взе книгата, прегледа я и ми я върна със забележка да внимавам относно даването чест, а за книгата нищо не каза. Навярно, защото не познаваше нито автора, нито съдържанието ѝ. Мръкна се, стана проверка, но книгата остана недочетена. Не мога да заспя, искам да дочета книгата, но как? Издебвам дневалния, когато стои на външната врата, издърпвам войнишкото си сандъче изпод кревата, поставям го под снишената лампа и с усилие на зрението продължавам да чета. Сварва ме в това време дежурният фелдфебел, смъкна ме и ме блъсна в кревата, а книгата и той не прегледа. След като си излезе фелдфебелът, аз отново продължих тая операция, докато допрочетох книгата.

Тая книга разкъса веригите на авторитета на ония, които освен, че поддържат злото, но с ученията си и големи титли му дават и нравствен престиж. Толстой ме хвана за ръката, повдигна ме, за да видя, че тия хора са ми изглеждали големи, защото съм ги гледал легнал по корем. Тогава аз почувствах двойното качество на робството – физическото и моралното – и ми стана ясно, че духовното робство е много по-страшно. Видях не цял народ, но цялото човечество оковано в духовно робство – видях го да почита и се кланя на кумира на злото, да вярва и служи на Молоха против собствените си интереси. С такава светлина заля душата ми тая книга, че аз веднага се освободих от лабиринта на вътрешните противоръчения и заживях вече с ясна мисъл и поглед върху нещата.

Настъпи време да ни обучават с пушки. С така събудена и осветлена съвест аз не можех да живея в такава страшно противоречие.

Почнах да измервам силите си за една борба и за едно примирение с най-тежкото наказание. Знаейки силата на милитаризма от една страна и неподготвеността на обществото да разбере такава една постъпка, аз очаквах най-тежкото наказание – смърт. Има моменти, когато човек не се бои за собствената си кожа, но страшно много страда за своите близки. Чувството на милост и болка към близките в повечето случаи сломява волята и характера у оня, който чувства злото и иска да се бори с него. След дълги вътрешни мъки аз реших да откажа от военна служба.

И един ден аз напускам казармата, идвам в София, срещам се за пръв път със Сава Ничев, преводача на прочетените от мен книги, и му казвам, че съм се отказал от военна служба. Запечатвам дрехите в колет, изпращам ги на командира по пощата заедно с едно писмо, че аз не мога да служа военна служба по религиозни съображения и давам адреса си. Вече на свобода, аз продължавам да чета и други преведени съчинения на Толстой, докато на третия ден един стражар на ул. „Леге“ ме покани в градоначалството. Върнаха ме със стражар в казармата. Почнаха се увещания и след тях малтретирания. Най-после, дадох ме на военен съд.

Печатът съобщи този факт с разни коментарии. Писаха и вестниците и списанията, като разбира се, всеки от своя гледна точка, разглеждаше случката. Между многото статии по този въпрос появи се една статия „На тихо пристанище“ от г. Найчо Цанов в издавания и редактиран от самия него в гр. Видин вестник „Народен лист“.

Като разглеждаше тая случка, г. Цанов завършваше статията си, че може и да не се солидаризира човек с нея, но не може да не адмира един младеж, който е готов да страда за своите идеи.

Броят на в. „Народен лист“, в който е напечатана тая статия, попада в Москва в ръцете на Николай Николаев, преводач и популяризатор на идеите на Хенри Джордж. Николаев препраща вестника на Лев Толстой в Ясна Поляна. Като прочел статията „На тихо пристанище“ от Н. Цанов, Лев Толстой я изрязва и я изпраща в Женева на Павел Бирюков да я напечати в издаваното там на руски задгранично списание „Свободная мысль“ и с поръка да влезе във връзка с мене. Още в един от най-близките броеве на списанието статията бива напечатана и аз влизам във връзка и с моите задгранични съмишленици в Женева и Лондон – П. Бирюков и Владимир Григориевич Чертков, които продължаваха делото на Толстой зад граница, при най-близкото сътрудничество на самия Толстой. Все по същия случай Толстой отправи и едно писмо до българския вестник „Свободна мисъл“, редактиран тогава от г. д-р Н. Петков. В това писмо Толстой съветваше българското правителство и българския народ да не подражават на милитаристичните държави, а да вземат пример на миролюбие от „милата“ Швейцария.

Вече осъден в затвора, посети ме г. Найчо Цанов, станахме големи приятели и си останахме такива до край. В многото срещи, които имах с него тогава, па и после във Видин и София, за мен се разкри голямото сърце и благородната душа на този старец „Дядо Найчо“ както го познават у нас. Макар политически деец, той лично за себе си избягваше властта. Неговата широка душа не можеше да се побере в тясната и студена рамка на властта. Той в личния си живот въплътяваше принципа на непротивенето на злото със зло. На обявен му от унгарския консул дуел той се яви и като му се падна да стреля последен, той не стреля. Когато се отвори оставеното от него завещание, там то пишеше, че отива на дуела, за да

не го обвинят в страхливост, че ако стрелят първо в него и не го убият, той ще откаже да стреля, защото не желае да убива. Той молеше препис от неговото завещание да се изпрати на Толстой. В камарата, като депутат, той посрещна една плесница със скръстени ръце.

Дядо Найчо бе голяма фигура у нас; той бе се превърнал в народен трибун и респектиреше дори и политическите си противници. Със силно развита съвест и тънко чувствителна душа, той страдаше особено силно след войната от широко развилата се корупция. Никога няма да забравя, когато еднъж през войната, разхождайки се с мене в градската градина, внезапно спря и като ме погледна втренчено, пророчески изрече: „Георги, помни ми думите, че ако не друг, Бог ще ни накаже, че вдигнахме ръка срещу русите“.

Ето именно този човек със своята статия „На тихо пристанище“ е първата връзка на Толстой с мене. Трябва дебело подчертано да кажа, че ако политическите мъже поне у нас имаха нещо що-годе от добродетелите на дядо Найчо, животът би бил несравнено по-добър. И аз вярвам, че колкото повечето времето ни отдалечава от него, толкова повече неговият ореол на добър човек ще расте в нашите очи.

Освободил, както много други свои ученици, така и мене от властта на авторитета, Толстой често пъти ставаше жертва и на критиката на своите ученици. В такива именно случаи той разкриваше величието на своята душа повече от всеки друг път и даваше израз на велика любов и велико смирение. Ако не бях изгубил известни писма, аз още сега бих документирал още веднъж неговото смирение и неговата любов към истината, която за него бе едничкият кумир. Тия сведения, които имат биографичен характер, ще дам по-късно, а може би ще ги оставя след своята смърт, за да се ползват бъдещите негови биографи.

Едно мога да кажа, че след Христа аз не познавам човек, който така, без остатък, да е служил на Бога и на истината.

С умиление си спомням сега всички ония щастливи минути, които съм преживял във връзка с този велик човек при неговия живот и след неговата смърт. С умиление си спомням посещенията на неговия гроб в Ясна Поляна; с умиление си спомням разказите на неговите живи сподвижници за неговата личност и неговия достоен за подражание живот.

И аз съм твърде благодарен, най-малко, че съм съвременник на такъв велик титан на духа и мисълта, аз съм твърде много радостен, че делото на човека, който обяви кръстоносен поход на лъжата, измамата и насилието и чиято уста не се затвори пред всяка коронована лъжа, расте от ден на ден, за да награди бъдните поколения с една по-висока общественост, при която мирът и братството да са ръководни стимули. Калта, която закъснели в своето духовно развитие хора, са хвърлили някога върху Толстой, хвърлят някъде още и сега, в бъдеще ще се превърне в злато и ореолът на Толстой ще порасне до размерите на ореола на светеца.

Този пророк на новото време, чийто зов към чист и свят живот огласяше не само пространната руска земя, но се отекваше зад нейните предели и зад пределите на нашия век, не е вече сам. Делото му е подето от перото на много негови другари по цялото земно кълбо и понеже е дело на Бога, то няма да умре, а ще възтържествува, за да се сбъднат великите думи на Исуса, че небето и земята ще преминат, но неговите думи не.

*За живота си в Лозана и в Алан Кайряк Досев разправя сам в описанието на общината „Възраждане“. Това ще бъде отделен текст на съчинението му.

Фарът, чиито лъчи надхвърляха всяка граница, за да ориентират кораба на човека, със кончината на Толстоя не угасна, а продължава да свети още по-силно и да озарява душата и съвестта на човечеството.

Пред нас и пред бъдните поколения стои един живот с такава всестранна, многошумна и благотворна дейност, който вечно ще вдъхновява към по-високи и светли идеали; един живот, който бе най-голямата и страшна опозиция на всичко долно и мръсно; един живот, който създаде преврат в идеите и в общественото мнение в целия свят; един живот, който е най-скъпоценното съдържание на своя век; един живот, преминал през съмнения, борбите, паденията, ставанията, огорченията и духовните тържества, за да стигне славата, която още нито един смъртен не е виждал приживе. Това е животът на Лев Толстой, чиито изумителен гений не остави неразбутан нито един болен въпрос на живота.

Нека този живот в черната рамка на нашата действителност блести като огромно слънце, което да осветява пътя на човечеството и да огрява сърцата и душите на ония, които копнеят за братство, мир и любов на земята.

29. СПОМЕНИ ЗА ХРИСТО ДОСЕВ

29.1. ЗА ХРИСТО ДОСЕВ В БЪЛГАРИЯ

Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии. София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 3–12.

Ст. Андрейчин

Надвечер. Из една улица на гр. Сливен вървят ученици. По същата улица срещу тях върви друг млад човек. Когато се срещат, младият човек спира учениците и им казва:

– Аз продавам книги. Ще ви помоля да си купите от тях.

Учениците се трогват. Особено се интересува един от тях, сухичък, височък и енергичен. Те го заграждат, разпитват, разглеждат книгите. Книгите са нещо ново за тях, те откриват други мисли и чувства, каквито няма в училището и литературата. А младият човек, който ги продава е цяла изненада за тях. Те го гледат снажен, с остър поглед, буен, говорлив: те слушат от него разкази за борба със злото в света и го намират легендарен. Те прекарват с него няколко часа, навземат си книги, научават интересни работи и се разотиват.

Сухичкият, височкият, енергичният ученик е Христо Досев. Той е особено възприемчив към неща, които искат жива, чувствителна натура. Той е бил отдаден повече от другите на младежката разгулност, на възприемане всички навици, обикновени у възрастните, но тъй примамливи с ония нови чувствавания, които носят за човека при първо узнаване. Младежката възраст възприема всичко ново, за което няма усвоена оценка като лошо. А при отсъствието на едно чисто, духовно разбиране живота, при невежеството и немаренето кое е зло и добро за живота на хората, нито родителите, нито училищата, нито обществото дават на младите поука в добрите и лошите постъпки и привычки. И на младите остава само да възприемат всичко, с което живеят възрастните. Възрастните пият, пушат, развратничат. С това е изпълнена цялата атмосфера, дето се учат на науки и убийство, дето се молят, дето се трудят, дето се хранят, дето спят хората. Младежът у когото се развиват вече усещания и наклонности,

който може вече да изпитва тези усещания, с които се хвалят възрастните, се отдава на лудо възприемане привичките на възрастните.

И Христо Досев, ведно със своите другари, е бил отдаден страстно на такова подражание на възрастните до момента на срещата с младия човек и новите книги. Но нали младежката душа е усетна, жива, будна, възприемчива; нали у нея, въпреки подражателната склонност към пороците и заблужденията, природната ѝ чистота не е изгубена още и позволява да се привързва младежът и о добрите начинания. Така и Досев и другарите му при тази случайна среща и запознаване с нов за тях начин на гледане нещата и живеене се оказват податливи, разчувствувани от разказите на младия човек и от съдържанието на книгите. А това ги спира от пътя им на обикновения живот и ги насочва в пътя на един нов живот.

Младият човек е борец за правдата в живота. Той се отказал да иде войник, бил затворен, съден, изтезаван. А книгите, които той продава, разкриват така просто и ясно живота, щото всеки незаблуден, всеки с непресъхнал още извор на душата вижда в него покварата, неправдата, страданията, които идат от тях и се разтваря цял за възприемане доброто и правдата, които трябва да бъдат въплотени в живота. Какво е нужно повече за жаждащата душа на тези неколцина ученици, особено на Досева, за да се ентусиазират от мисълта и желанието да бъдат и те от борците за правдата в живота? – Нищо повече, освен тази среща с тоя млад човек и запознаването им с тези книги, които разнасят великите, светите думи за правда и любов в живота и за борба със злото.

И от тази среща Христо Досев се събира в малкия си младежки духовен свят и насочва интелектуалните си сили към нови стремежи. Като по-жив той запазва един кръг от няколко ученика за заживяване по новому, както са разбрали вече, че трябва да се живее. В този кръг влиза и Димитър Жечков, който беше до смъртта си отличен другар и съидейник на Досева.

Една година след това Досев отива в София да изкара последната година на гимназиалното образование. В София той се събира с всички млади сили, които съставляваха вече течението на новото християнство на Толстоя. Това течение беше енергически прокарвано у нас от Сава Ничев. Той пръв го възвестяваше с преводите на Толстовите книги и със списанието „Ново слово“. От това течение беше и младият човек, когото Досев срещна в Сливен. Това беше Г. Шопов, който беше образувал нов ръкав на течението.

В тази среда Досев се развиваше и растеше с неизказана буйност. С голяма възприемчивост, той се ровеше из цялата книжнина на това новохристиянско течение, която непрестанно идеше от Русия и Англия, усвояваше истините и поученията и се стараеше да ги живее с всички сили. Той вече беше чужд на много привички на обикновения живот и беше привикнал на нов начин на живеене, на такъв, какъвто изискваше новохристиянското учение.

Великден. Двама души вървят по прашното шосе от Оряхово за Кнежа. Единият е Досев. Времето е топло, слънцето пече силно. Тъкмо на пладне те стигат до самото ханче и се отбиват в него. Вътре има само старец и баба. Гърне ври на огъня. Има хляб, сирене, яйца. Те поздравляват:

– Добър ден.

Старецът ги гледа ухилен и казва:

– Истина възкресе. Откъде тъй?

– Идем от града. А има ли нещо за ядене?

– Как нема. Гърнето ври с месце. Нали сега е Великден. Па и винце и ракийца има.

– Да, Великден е, но ний искаме нещо друго за ядене.

– Че какво друго на Великден?

– А че яйца, сирене.

Старецът, който беше пийнал доста, се опули срещу тях, подбуждан от някаква скрита мисъл.

– Нема яйца и сирене.

– А хляб и чай?

– И хляб нема, и чай нема.

– Е, тогава по една вода поне ще ни дадеш.

– И вода нема – извиква ядосано старецът. – Какви хора сте вий да не ядете месо на Великден?

– Ами, хора като хора. Не ядем месо. Сбогом.

И те излизат и тръгват пак по шосето. Но в това време изкача старицата с бакърче вода и ги връща.

– На, баби, пийнете си вода. Виждам, че вий сте добри хора, но дядото не разбира, пийнал му и не дава и хляб на такива хора.

Двамата другари се напиват с вода и заминават.

Два месеца по-после трима другари тръгват от София пеш с книги на гръб да обикалят провинцията. Единият е Досев. Той вчера беше завършил гимназията и искаше да прекара поне един месец в пътуване и продаване на книги от новохристиянското учение.

Тримата другари пътуват из полета и балкани. Отбиват се и в села и градове; и навсякъде правят впечатление и с носията си, и с приказките си, и с отношенията си.

Балканско село. Тримата другари се отбиват да си починат в кръчма и да хапнат. Празник някакъв. Кръчмата е пълна с пияни хора. Те посрещат младежите с любопитство. Гледат ги изпрашени, изморени, с раници на гръб.

– От къде тъй, момчета? – пита един.

– От София.

– А по какво тъй?

– Книги продаваме.

И те развързват раниците и изваждат книгите.

– А за какво разправят вашите книги? – пита един селянин.

– За много неща. Разправят, как трябва да се живее.

– Ами ние как живеем – повтаря селянинът.

– Как живеете; пиете, карате се, биете се, убивате се, съдите се.

– А че без това може ли?

– Може я, и как хубаво се живее без пиене и без омраза.

И Досев, по-жарък и по-разговорлив, разправя как е хубаво да се живее без пиене, без ядене месо, с любов към всички хора по света. Селяните долавят сами вече, че трябва да се не делим на турци и българи, и едни викат „това не може да бъде, християни с друговеци наедно да живеят“, други казват, че е харно да бъде тъй, но не може, „открай време тъй се живее“.

Тримата другари заминават, като оставят там съзнание, че има и такива хора по света, като не ядат, не пият и добро мислят.

Друго балканско село. Царевичите ги прекопават. Те са буйни и хубави. Една баба, много стара, копае сама. Тя едва дига мотиката.

Другарите се спират. Досев казва: „Хайде да помогнем на бабата“, и веднага взема мотиката из ръцете ѝ. После я накарват да намери още две мотики. Тя взима от съседните копачки. И тримата другари захващат да копаят. Прекопават царевичата и оставят бабата да си мисли и съди по своему за тях. Но те чуват нейната благословия.

Същата година през есента Досев е вече в Швейцария. Там се записва студент по медицина. Но ето че се среща с руси съидейници и намислят да оставят университета, за да работят. Те намират една ферма в околността на Лозана и се настаняват в нея през пролетта. Прекарват там едно лято и намислят да се прехвърлят в България.*

И ето Досев е вече тука и се захваща търсене място за поселване. Избира се Бяла Слатина. Там съчувственик отстъпва своята земя, на висок равен баир с прекрасен простор. Но когато се събират трима другари, за да наредят кое е нужно предварително за поселниците, полицията ги арестува в тъмни зори и ги изгонва.

Избира се второ място – селото Ал. Кайряк, Бургаско.

И те са вече там. И там, в това глухо, затънтено село, далече от града, в гористата Странджа, се захваща сериозен живот. Група другари новохристияни ще живеят вече установено и по възможност пълно.

Новохристиянското разбиране, което имаха те изисква да се живее трудово. Трудът е необходим, когато се живее по учението на любовта. Да се трудиш, това значи да се храниш сам, да облекчаваш труденето на другарите и да възстановяваш принципа на равенството.

Поселниците искаха да спазват това, те имаха градина за обработване. После си наредиха и най-първобитната печатна преса, даже същата оная, може би, която е внесена най-напред в България, и захванаха да издават списанието „Възраждане“ и отделни книжки. За тях това беше необходимо. Те бяха проникнати от гледището, че с жив пример и пропаганда може да се закрепят убежденията у хората, че няма друг начин за подобрене на живота, както личния, тъй и обществения, освен да се живее сега с християнското гледище на живота.

А закрепено това убеждение като една истина, тогава всякога и всеки, който почувствува тежестта на сегашния живот, неговата неправда и безчовечност и поиска възстановяването на праведния, няма да се отдава на лъжемъдруването теории за промяна на обществения строй чрез насилствени актове, а просто ще се нареди в личния и обществен живот като мирен труженик на братския живот и така ще се умножават хората на труда и любовта, а с тяхното умножаване ще се подобрява и живота.

Тази група новохристияни приличаше на старите християни, които с една твърда вяра се поставяха рязко против лошите навици в живота на хората. Те приличаха и на Харисоновата група, която възвестяваше в Америка преди толкова години същите християнски принципи на братство и любов между всички хора по света и водеше борба за тяхното отстояване. Също като Харисоновата група и те напечатаха веруюто си, същото Харисоново верую, за да се знае от всички.

Разбира се от само себе си, че при една такава възторженост групата работеше неуморно и смело. Всички работеха и живееха много просто. Поради това именно те бяха обикнати от селяните, които се отнасяха одобрително към най-смелите им мисли и стремежи.

Досев беше един от най-деятелните в групата. Той беше замислил това поселване още в Лозана, той беше и най-ревностният устройвач на поселението и най-важният практически работник.

Но и тук, както и навсякъде, той не се задоволяваше с постигнатото. Този живот беше повече суров и аскетичен и не даваше външни ефекти; него можеше да понася само душа, която се самовглъбява. А Досев беше на настроенията. Това го накара да замине за Русия – там беше новохристиянският учител Толстой, и сума други големи личности на това движение. Там имаше големи колонии, там имаше много други неща, които го привличаха силно. В Русия той прекара година при Толстоя, Черткова и другаде. После се завърна пак и пак отиде там. При второто отиване той се оженва за дъщерята на земеделец от интелигентните последователи на Толстоя и си нарежда отделно стопанство.

В Русия Досев се доразви и стана завършен тип. Той успя да се приобщи наравно с видните руски другари и да работи книжно. Сътрудничеса в списания, в издателство „Посредник“. Той ангажирваше за „Възраждане“ всички руски другари и в него се появяваха статии на Толстоя по-рано от всякъде другаде. Макар да живееше в Русия, Досев беше в постоянно общение с нас. Това общение се прекъсна от войната и едва след нейното прекъсване от революцията можахме да получим кратко писмо, в което имаше наутолимо желание да се върне при нас при пръв случай. И ний все го очаквахме... Но дочакахме вест, че няма да го видим.

29.2. ЗА ХРИСТО ДОСЕВ В РУСИЯ

Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии. София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 3–18.

Д. Ив. Вапцаров

С Хр. Досев аз се срещнах пръв път на Великден през, ако се не лъжа 1913 г. Неизгладимо впечатление ми направи той в първата ни среща с неговата си простота и отношенията, искреност и още нещо, което лъхаше от него, но което не се поддава на описания. Има хора, които само с един жест или с няколко обикновени думи дават да се почувствува, че те са видели и преживяват /а не само „знаят“ с ума си/ известна част от туй, що може да се нарече основа на истински човешки живот. Такива хора съм срещал само няколко в живота си. У тях като че решетката, през която, всички ние обикновено цедим всичко, идещо към нас в живота и закриваме в същото време себе си от всички останали е много редка или я съвсем нема. Христо беше един от тях – без решетка. С него човек всякога се чувствуваше като у дома си, окръжен от близки и мили хора.

В 1914 година аз по едно стечение на обстоятелствата, се намерих в Майкоп, дето разпитах и намерих имението на Скороходов; там живееше тогава Христо със семейството си. Беше през август. Христо, заедно с другите млади членове на семейството събирал сено, а стария Скороходов, препасан с престилка ме посрещна в мастерската, дето поправяше обуца. След обед, въоръжен с грабли и аз отидох с Христа

да събирам сено. Тогава у тях гостуваше и друг един българин – Дим. Гробаров, кюстендилец. До зимата взех и аз участие в полските работи.

През зимата на 1915 г. отидохме в Пятигорск, дето между другите, живеят Чага и Гастев, съмшленици. Там Христо мечтаеше да замине за Америка и изучаваше английски език, като при това готвеше сказки по религиозните движения в Русия и вегетарианството. Ходихме да събираме подписи за протеста против всемирната война и да се срещнем с някои от сектантите, които на Кавказ са изобщо много. Погостувахме няколко недели на пятигорци и се върнахме пак. Зимата аз прекарах с Христо в къщата му, макар че децата живееха у Скороходови, като по-удобно и топло.

У дома си Христо беше страшно скромен и нуждите си въобще докарваше до минимум. Живееше с жена си и двете си деца в една къщурка от 2 малки стаи. Маса и столове, също и шкаф за дрехи и друг за съдове бяха направени от прости дъски лично от него. Кревати, също негова направа, дъсчени – това бе всичкия мебел. На стената портрета на Толстоя и няколко пощенски карти-илустрации. Малък шкаф с книги. Някои съдове за готвене и ядене, самовар и това бе всичката му покъщина. „Аз обичам прост мебел, говореше ми той, та ако потрябва да отцепиш малко дъска за подклад на печката – да не ти е жалко“. Обличаше се той много просто и евтино и всичкото време бе строг вегетарианец.

През лятото идваха много негови и Скороходови другари и приятели. Водеха се оживени спорове и беседи върху религиозни теми – духовна храна за всички там живущи. Понякога беседите се водеха до разсъмване и участвуваха почти всички.

Тежката полска работа не беше му по силите, още повече, че той се занимаваше ноще и с книжовна работа, и той често мечтаеше през това време за един по-лек живот в тропическите острови. Но вместо в тропиците той прекара цялата зима през 1916 г. във Финландия, където отиде да си почине и подобри здравето си. Там той е написал неиздаденото си съчинение „Дневника на самотника“, което остана в Русия и се пази от жена му.

Но скоро се яви поле за проява на организаторските сили на Христо. Бежанци и сироти деца от западните губернии взеха да прииждат в средна Русия. Заедно с други идейни млади хора той взе живо участие в организирането на детската трудова колония в Телятинки, в имението на Чертков. Заедно с Евдокия Золотонина и Петр Прокопчик, той после в 1917 г. преведе децата, на брой 40 и около 15 възрастни сътрудници, от колонията в Телятинки в Кавказ, като устрои колонията на един километър от старото гнездо на Скороходов. Колонията и досега съществува, само че в Майкоп, много видоизменена и под ръководството на други. Тук той прояви организаторските си способности и всецяло се бе отдал на това добро дело. И чудно бе отде черпеше тези сили и енергия. Защото, макар че официално ръководители бяха Золотонина и Прокопчик, Христо в действителност ръководеше цялата колония; той се грижеше за придобиване средства, за нареждане хазияството, покупка на материали, припаси и при това намираше всякога време да бъде постоянно на работа в полето с децата и сътрудниците. Още при първата жетва колонията не се нуждаеше от храна и сама си изработваше една част от нужните пари за облекло.

Като организатор той още се прояви и като член на Черноморското Кооперативно дружество, което пак в нашите места, засяваше грамадни количества зеле, краставици, домати и др. В същото време той взимаше живо участие в общината на селото и още като член на потребителската лавка в същото село. Пак през това време той успяваше да ръководи своето си хазайство, дето работеха 7 човека на кооперативни начала. Но всичко това напоследък му тежеше. И той все ми се оплакваше и се обещаваеше, че ще остави всичката тази суета в скоро време.

При първото идване на болшевиките, той тикан от добри чувства се месеше в политическия живот на селото. И много зверски убийства той предотврати с кротките си, но силни увещания. Но при отстъпването на болшевиките през 1919 г. казаците му бяха заявили, че ще го обесят, защото той уж бил болшевик и се застъпвал за комунисти. Разбира се, Христо бързо схвана грешката си и повече не се месеше в политическия живот на селото. И заради спокойствието на семейството си и сам да си почине, той бе намислил да се пресели. Беше си вече наредил хазайство около Сочи, на брега на Черно море, пак при една колония от идеалисти. Но в същото време той силно желаше да се върне в България и всецяло, както той действително умееше, да се отдаде на делото, в което той по-рано бе вложил толкова сили – на „Възраждане“ и на Вегетарианския съюз. Но тогава възможността бе твърде малка за едно благополучно възвръщане в България и той обърна очи към Сочи. И грижите по устройването на семейството си бяха причина на внезапната му смърт. При завръщането си от Сочи той силно се простудил и заболял, според лекаря, от крупозно възпаление на белите дробове.

Ний всички мислехме, че той не е сериозно болен. А лекар той не искаше да се вика по принцип, както и при по-раншните си заболявания, а сега още повече, защото никой, в това число и той, не вярваше, че болестта му ще има печален край. Лекуваше се той обикновено със студени компреси, баня и разни треви. И сега също. В денят на смъртта си той се е чувствувал много добре. Аз него ден бях в града. Но през нощта му станало много тежко и той пред смъртта си е искал да каже нещо много важно на сестрата на жена си, но не е могъл.

Сега, като си спомням осемтия години живот в съседство с Христо, не мога освен да жалея, че него го няма между нас. Светли възпоменания остави той на всички, които са общили с него. Кротък, жизнерадостен, мил бе той. Много детско-женствено имаше в него. Пълен с енергия и вяра в добрата страна на човешкото естество, той щеше много да допринесе в помощ на всички търсещи правдата Божия.

Погребяхме го в един ъгъл на овощната градина на Скороходов, между ябълчеви и вишневи дървета, близо до урвата над реката, дето често той, заедно с всички нас, се е любувал на реката и околната природа. Мир на духа ти, мили Христо!

30. КОЛОНИЯТА НА „ВЪЗРАЖДАНЦИ“ В БЪЛГАРИЯ. ЗАДАЧИТЕ НА КОЛОНИЯТА „ВЪЗРОЖДЕНЦИ“

**Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии.
София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 83–87.**

Христо Досев

Какви бяха целите и задачите на нашата колония? Какво ни тласкаше към този неизвестен, труден, пълен с лишения живот?

Съзнавайки и чувствайки цялата несправедливост, жестокост и безсмисленост на живота на безгрижния гражданин, който стои със своите безбройни нужди на гърба на производителя на най-важните продукти на човешкия живот – земеделеца – съзнавайки това, ние искахме да излезем от своето привилегировано положение. Искане да излезем от редовете на потребителите и да влезем в редовете на производителите. Искане да не бъде нашия живот в тежест на никого, никой да не прегъва гръб и да не изморява тялото си, за да ни нахрани и облече. Ние знаехме, че като преминем в трудовия живот, пак ще се ползуваме от трудовете на другите хора. Но, първо, ние искахме да опростим живота си толкова, че да получаваме всичко необходимо или със свой труд или като си обменяме непосредствено с околните трудящи се хора продуктите на трудовете си. Второ, ние знаехме, че като поддържаме живота си изключително от труда на ръцете си, ние с това внасяме в бюджета на обществото точно толкова, колкото получаваме. По този начин, ние не ще бъдем вече длъжници на обществото и ще можем смело и открито да гледаме в очите всеки трудящ се и обременен. И това преминаване в редовете на трудящите се, и това, че ние ще слезем на основната степен на човешкия живот ни се виждаше толкова значително, толкова важно, че ние вървахме към този живот със затворени очи, като само се възхищавахме, без да обмисляме нищо и без да се страхуваме от нищо.

Но да осъществим този важен преход към истинския, честен, прозаичен, трудов човешки живот, всеки поотделно, на всички ни се струваше страшно, рисковано, почти невъзможно. Ние не се надявахме на своите отделни, лични сили. Ние се страхувахме, че живота, с всичките си многочислени и непредвидени трудности може да сломи всеки от нас отделно, да разбие нашите най-добри стремежи и желания. Да се съединим всички заедно да работим общо и да се поддържаме един друг в моменти на умора и униние – ето кое ни тласкаше, заедно с побужденията от съвсем друг характер, към комунален живот. Струваше ни се, че тази форма най-много подхожда за нас с нашата слабост – тя дава духовна сила, за да се надвият всевъзможните препятствия и в същото време, облекчава физическия труд на всеки член, като го прави по-продуктивен. Най-сетне тя е и по-радостна, така ни се струваше тогава.

Но не само това ни говореше в полза на колонията, тя имаше и друга страна, която повече от всичко ни примамваше и увличаше.

Да се съберем заедно, да работим общо, без да държим сметка нито за силата, нито за работоспособността, нито за нуждите на отделните членове на колонията. Да нямаме собственост, да не считаме нищо за свое, да се отнасяме с пълно доверие към тези, които биха водили паричните или въобще материалните работи на колонията. От никого да не искаме отчет за делата – било лични, било комунални. Да устроим целия си живот на началата на търпимост, самопожертвование, любов, свобода и равенство.

Да нямаме началник, да решаваме всичките си общи работи заедно и свободно, вслушвайки се любовно в думите един на друг и отстъпвайки си взаимно в дреболиите. Да се опростим и пречистим. Да не вземаме по възможност участие в онези компромиси на живота, които ни окръжават на всяка крачка – да се отстраним от богатството и осигуреността, от тази кървава цивилизация с нейния шум, разкош и празност, от притесняването на ближните, от държавата, църквата, военщината. Да не се ползуваме не само от робския труд на другите хора, но и от труда на животните. Да поддържаме своя живот и да водим цялото си домакинство само със своя личен труд, без да се ползуваме нито от наемни работници, нито от животни

С една дума, ние си задавахме грандиозни планове за преустройството на живота. Напушайки всецяло съвременното устройство на живота, ние искахме да устроим нов живот на християнски начала. Искахме да създадем една нагледна частица от този възможен бъдещ живот, където да няма нито насилие, нито лъжа. Където всеки да бъде само производител, който свободно разполага със своя труд и неговите произведения. Където хората да бъдат свободни да създават една или друга форма на живота. Където от човека да не страда нито човек, нито животното.

Използвайки мировъзрението на Л.Н.Толстоя, ние искахме, щото нашето бъдеще съжителство да бъде не само практическо осъществяване тези наши идеи, но и огнище за тяхното разпространение сред българския народ. За тази цел ние не искахме да се ползваме само от устното слово. У нас съзряваше мисъл за основание на книгоиздателство и месечно списание „Възраждане“, което да буди мисълта и свежестта на хората, тласкайки ги едновременно с това към борба с основите на стария насилнически не любовен живот.

Но и в своята издателска работа, ние искахме да бъдем строго последователни. Защо, мислехме си ние – словослагателите и печатарските работници да хаят своя труд и здраве на една работа, на която те съвсем не съчувствуват?

Ние, като проповядваме своите идеи, трябва сами да си набираме и печатаме нашето списание и брошури. Трябва да си имаме своя печатница и сами да бъдем работници в нея. Ние бяхме уверени, че ще имаме достатъчно свободно от земеделската работа време, особено през есента и зимата, което ще стигне да си печатаме сами и списанието и брошурите. А в най-горещите летни дни, печатарските работи трябва да се прекъснат. Затова „Възраждане“ не трябва да излиза през юни и юли. Такива бяха споделяните от всички бъдещи общинари общи задачи и перспективи на нашия комунален живот и издателска дейност.

Но доколкото ни се удаде да ги изпълним на дело, ще се види от по-нататъшните глави.

31. КОЛОНИЯТА НА „ВЪЗРАЖДАНЦИ“ В БЪЛГАРИЯ. ПЪРВАТА НЕСПОЛУКА В БЯЛА СЛАТИНА

Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии.
София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 87–93.

Христо Досев

Нашите работи се нареждаха по-малко. Ние вече имаме малко парче земя с къщичка, подарък от един наш съидейник. Земята се намираше в околността на малкия град Бяла Слатина в Дунавската равнина и се отличавше с удобното си положение и плодородие.

Отначало в колонията пристигнахме аз и други двама. Трябваше да приготвим и наредим всичко, за да могат да дойдат и другите общинари. Въпросът за печатницата беше също добре нареден. Ние намерихме и купихме стара неудобна печатарска машина, едва ли не от времето на Путенберга. Работата с нея беше бавна, тежка и не много свършена, но ние нямахме пари за по-хубава машина и за това трябваше да се задоволим с нея. Печатарски букви заръчахме, всичко за 400 лева. Оставах у нас още 500 лева, които щяха да се похарчат за първите нужди при устройството на печатницата и за нашите разходи на първо време.

Но съдбата бе определила друго.

Случи ни се едно приключение, което ни коствуваше няколко стотин лева. Тъй, че когато ни се отдаде да се наредим, окончателно в джоба ни останаха само 20–30 лева.

Аз ще разкажа това приключение, понеже то е характерно за реда в „свободната страна“.

Местните власти узнали, че близо до Бяла Слатина ще се поселят интелигентни толстоисти с намерение не само за обработване земя, но и да печатали всевъзможни брошури и позиви, в които ще водят пропаганда против властта, църквата и военщината. – Трябва да се освободим от тези нежелани гости – казал на един наш приятел местният околийски началник.

Но как да се освободят? От всяко положение има изход. Също се намери изход и от това затруднително за началника положение. Според някои закони властите имали право да изпъдят от известно място всяко лице, което се вижда подозрително. И ето началника решил да ни подведе под тази категория и да ни изгони.

Тъмна есенна нощ. Ние спим трима в малката си къщичка. На двора е още тъмно. Звездите блещукат като ярки огньове на тъмносиньото южно небе. Аз ги гледам през прозореца. Наоколо пълна тишина. Мен някак си не ми се спи. Гледам си в тъмнината и съм зает със своите мисли, вслушвайки се в нощната тишина. Изведнъж чувам отдалеч тропот на копита. Мисля си, че някой минава край нас. Но не, тропота на тичащите в кариер коне се приближава към нас. Все тъй бързо тичайки, конете се спират пред самата ни врата. Чува се бързото дишане на животните.

– Кой ли е? – мисля си с безпокойство.

Чукане на вратата.

Събудиха се и другарите ми.

– Кой е там? – питаме ние.

– Не отговаряй, а по-скоро отваряй вратата, защото иначе ще я счупим.

Ставаме, запалваме лампата и отваряме вратата.

Пред вратата стоят трима стражари с пушки в ръце.

– Защо сте така въоръжени, нима тука живеят разбойници и убийци та се боите от тях? – пита някой от нас, смеейки се.

– Заповядано ни е да ви арестуваме и веднага да ви закараме в участъка.

– Нали виждате, че е още тъмно на двора. Почакайте малко да съмне, че тогава да тръгнем – отговаряме ние.

– Не, не може.

Но докато се обличахме, михме и тъкмихме, започна да съмва. Тръгнахме. През всичкото време стражарите държаха в ръце напълнените си пушки.

Стигнахме в участъка. Там ни посрещна старшия стражар и веднага ни повика на разпитване. Аз му казах:

– Нима не ви е срам да се занимавате с такива неща? Заселили се трима мирни хора далеч от вас и на никого не желаят зло. Искат да живеят и да работят. А вие ги нападате нощно време, безпокоите ги, влачите ги в участъка. Защо?

Стражарят започна да се извинява и да сваля вината върху началника. Ние се разприказвахме. Той ме разпитваше, какво ни е накарало да захвърлим учението и рахътлъка и да отидем нейде си в провинцията, в дивотията да работим и да се изтощаваме.

Ние си приказвахме дълго.

– Да – каза стражаря, когато аз вече си тръгнах – ако всички хора мислеха и живееха така, както вие мислите и живеете, тогава и ние не бихме били нужни.

И той разказа, как веднъж той с други стражари трябвало да стрелят в една тълпа избиратели и убили осем души.

– А не ви ли беше жал за тях? Не беше ли ви съвестно?

– Не. Аз стрелях, изпълнявайки закона. Ако бях ги убил за свои лични интереси, не бих намерил спокойствие. А пък аз стрелях за запазване реда.

Да, ето го човешкия закон и оправданието на престъплението.

Трябваше дълго да чакаме дохождането на началника. Той се яви в канцеларията чак в 10 часа сутринта.

Повикаха ни при него. Аз влязох с шапка. Това, разбира се беше от моя страна излишна принципиалност. Навред, където влязах си сних шапката без да мисля дали върша добра или лоша постъпка. Но понеже знаех, че тука се изисква да се сваля шапка, аз не исках да направя това. Не ми се искаше да се подчиня.

Началника се ядоса.

– Защо стоиш с шапка? Свали си шапката! – закрещя той.

– Защо?

– Аз ти заповядвам?

– Не, ти ми кажи, защо искаш да си сваля шапката, и ако аз намеря твое то желание за разумно, ще я сменя.

– Нима не виждаш портрета на негово височество?

И той показа портрета на Фердинанда.

– Не, аз не се кланям на изображения. Ако бих срещнал живия Фердинанд, бих го поздравил със снемане на шапката, както правя това с всеки жив човек, който ми е познат.

– Свали си шапката! – закрещя яростно началника и се хвърли към мене със стиснати юмруци.

Аз очаквах удар. Отзад се чуха бързи стъпки – значи, отзад ще бият. – Тръпки от безпокойство полазиха по цялото ми тяло. Но вместо

удар, аз усетих, че старшият стражар, който се затече зад мен, сне само шапката ми и се отдалечи.

Началника се върна на мястото си.

— Слушайте, аз няма да се разправам с вас. Понеже вие сте анархисти и сте се поселили до пътя не за да работите, а да грабите, то предлагам ви да оставите в 24 часа Бяла Слатина и да вървите където искате.

Ние се посъветвахме и решихме да отпътуваме. Иначе би се развалила цялата ни работа.

Още от по-рано ни предлагаха даром земя в околностите на Бургас, близо до морето в планината, на самата турско-българска граница. Мястото беше неудобно и маларично. Но ние решихме да отидем в Бургас. Нищо друго не ни оставаше да правим. Телеграфирахме на другарите да не идват. Но оказа се след това, че двама вече отишли и печатната машина била вече изпратена. Цялата тая история с пренасянията ни и с пътешествията на нашата машина в двата края на България, ни отне всичките свободни пари. Като пристигнахме в Бургас, имахме в джоба си само 60 лева. С тези пари ние трябваше да купим всичко потребно за работата и за живеене. Задача мъчна, но лесна за ентузиастите. Ние бяхме готови да се ограничаваме във всичко.

В първите дни на октомври 1906 г. ние бяхме вече на местата си.

32. КОЛОНИЯТА НА „ВЪЗРАЖДАНЦИ“ В БЪЛГАРИЯ. В АЛАН-КАИРЯК

Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии.

София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 93–101.

Христо Досев

Нашето село Алан-Кайряк беше на 35 клм. от Бургас. Пътят от начало върви по брега на Черно море, а след това скрива в дъбова гора и тук-таме, излизайки на открити полянки, дохождаше скрит в сенките на дърветата до самото село.

Аз обичах да ходя по брега на ту буйно и развълнуваното, туй тихо играещо и ласкаещото се море. В моменти на униние, гледайки него, аз си мислех: „Трябва да бъдем подобни на морето – все да се блъскаме о брега на препятствията, постоянно и неуморно. Само така може да се извърши нашето дело“. И унинието се разсиваше. И отново и с по-голяма сила ми се искаше да работя над себе си и да се боря.

Но не всякога обичах да ходя из онази мрачна гора. Нито една птичка, нито едно животно. Рядко се случва да срещнеш човек. Вървиш 7–8 часа, сам в тишината, в сянката. Понякога те напада скука, тъга.

Но ето най-сетне из хълма се показва Алан-Кайряк. Неговите стотина къщи са разпръснати по един склон на планината като стадо овце. А по-далеч, в низината, се вижда долината на реката. И пак планини и гори. В далечината на един висок връх се виждат, като бели петна, пограничните постове. Там хората са отделили с една въображаема черта два народа, като са ги уверили, че те са враждебни един на друг.

Никъде не съм виждал толкова бедност и постоянна болезненост както в нашето Алан-Кайряк. Всичките му жители са разорени бежанци от Турция. Те работят от сутрин до вечер, живеейки почти полуглад. Треска и всякакви болести ги измъчват постоянно. Вървиш по улицата и нийде не

виждаш здраво, свежо лице. Дечурлигата играят отпаднало, куцайки на тънките си крачка, с големи кореми и бледни подпухнали личица. Мъжете и жените са жълти и изтощени. Само разхождащия се търговец върви бодро, носейки с достойнство шкембето си.

Към тази беднота прибавете и пьянството. Цяла зима кръчмите са пълни с народ. Виното се лее на реки, а кръчмаря записва взетото на вересия. „Нищо, той ще си го изработи“.

И въпреки тази забърканост и притесненост, селяните са добродушни, а понякога и весели. Печална гледка представляват техните хора. Всеки празник на площада се събираше народ да се повесели. Но от черните дрехи на мъжете и жените, тъжните плачещи звуци на еднообразната хороводна песен, отпадналото движение на самото хоро се хвърля в очи само едно униение на угнетения народ. Съвсем друго нещо са хората в средна България, в Балкана. Всички там се обличат в най-ярки дрехи. Жените, със свежестта на лицето си, със здравето си тяло и красотата и пъстротата на дрехите си приличат на цветя. Техните хороводни песни са весели и живи. А самото хоро се носи на дълга верига, прилично на вихър.

Нашето пристигане в Алан-Кайряк внесе в еднообразния живот на селяните едно разнообразие, нови интереси. Всички разискваха и обясняваха по своему причините на нашето поселване там. Но общия смисъл на всички обяснения беше един.

– Те са дошли да си спасяват душата! – говореха за нас селяните – нима може иначе да дойдат доброволно при нас и да живеят с нас?

Нашето „постничество“ /вегетарианството/, ги уверяваше още повече в това им предположение.

Въпреки това, че ние не ходехме в църква и свободно говорехме за всичките си възгледи, селяните се отнасяха с нас много добре. Като посещавахме кафенето и търсехме общение със селяните, ние се запознахме много бързо почти с цялото село. Ние проседяхме по цели вечери с тези добри, прости хора и разговаряхме върху болните за нас въпроси. Те се оплакваха от своя тежък живот, постоянния труд и бедност, но в думите им не се чуваше злоба към тези, на които са достъпни всички блага на живота.

Ние им говорехме за този изход, който единствено е възможен при тяхното положение. Да се възродят нравствено, като увеличат в себе си любовта, да развият помежду си взаимната помощ и да не поддържат онези, които ги разединяват, ползувайки се от техния труд, да си възвърнат естественото право на ползване от земята.

– Ех, това би било хубаво, само да могат всички наведнъж да се съгласят на това. А то ще започне някой сам, ще го пребият. А жената, дечурлигата! Никой няма да им помогне. Ще си пропаднат – възкличава някой.

– Не, това не е за нас – казва други. – Ние сме готови да се удавим един друг, а не да си помогнем. И кой знае докога ще продължава това!

Понякога Жечков донасяше цигулката си и свиреше. А той свиреше хубаво. И каква радост светеше в неговите големи, чисти очи, когато виждаше, че със свиренето си доставяше радост на селяните.

По молбата на селяните ние започнахме да устройваме в кафенето вечерни четения. За тях това беше интересно разнообразие. Понеже беше есен, работа почти няма, въщи скучно, а да играят постоянно на карти и да пият кафе и чай, омръзва.

Ние започнахме четенията си с народните приказки на Толстоя.

Само да можехте да видите с какъв интерес слушаха селяните разказа! Постоянно възкличаваха, поясняваха, смееха се или въздишаха. Особено им се хареса „Иван ахмака“.

– Тъй, ахмак, тъй! – възкличаваха те. – А пък стария дявол, стария дявол! Чистият господин поработил с главата си – и се смеят.

– Какво разбирате вие – обажда някой авторитетно. – Вие мислите, че това е било наистина? Това иначе трябва да се разбира. Това е казано за нашия живот. Трябва да има човек ум, за да го разбере.

И започват се разяснения, спорове.

На другия ден вече почти цялото село знаеше за Ахмака. Като ни срещнат селяните питаха:

– Е какво, днес ще четем ли пак?

– Ще четем, непременно.

– Е, донесете тогаз нещо подобно на „Ахмака“.

Числото на посетителите в кафенето се увеличи. На нашите четения дохожда и попа – отчаян пияница.

Той беше добродушен към нас.

– Нищо, нищо – казваше той – живейте си. А лятос, като ви сгази баба треска, ще протегнете крака. Тогава ще има за мене доходец – и той примигва от удоволствие със своите замръзнали стъклени очи.

Нашите отношения със селяните ставаха все по-определени. Онези, у които имаше само празно любопство към нас и нашия живот, скоро се отделиха от нас. Само се поздравлявахме приветливо. Другите пък се приближиха повече към нас, посещаваха ни, общуваха с нас и ни помагаша във време на нужда. Особено се сприятели с нас крайно бедния старец дядо Ангел. С нисък ръст, бодър, весел, с игриви, добри очи и със свободен, любознателен ум, той беше доволен от своя живот. Той ходеше по гората, разглеждаше къде има пчели, ловеше ги и ги преселваше при себе си. Той нямаше нито педя земя и затова се наемаше на работа у хората. Като си направил нещо подобно на плетен кукурузник, покрил го със слама и го измазал с глина, той живееше доволен и от това.

Той ни носеше често подаръци. Като видял, че ние носим на ръка бакърите с вода, той ни направи и донесе една прекрасна кобилица. А когато имаше пресен мед, донасяше ни го и ни гощаваше.

Ние имахме още няколко такива другари. Но врагове немахме.

Подозрително ни гледаха само местните власти и военните, и гражданските. Пазачите започнаха по-често да посещават забравения дотогава Алан-Кайряк и да ни следят. Често се явяваше при нас и началника на местната погранична стража – поручик Михайлов.

– Лошо място сте избрали вие за поселване – казваше той приятелски. – Ако си живеехте в централна България, никой не би ви побутнал. Но да живеете тука, на самата турска граница – не може, ние нема да ви позволим това. Със своя живот и своята пропаганда вие ще правите хората меки. А нам тук ни трябва такива хора, които да бъдат готови всяка минута да стрелят срещу хората по наша заповед. Аз ще пиша за вас до началството си и съм уверен, че ще получа заповед да ви изгоня. А дотогава си живейте в мир.

Лесно е да си представите нашето положение – да започваме дело очаквайки всяка минута разрушението му от странична, груба и враждебна сила. Но, все пак, трябваше да се работи. Кълбото се беше търкулило и трябваше да се изтърколи докрай. Ние се предавахме по малко в работата си и забравяхме за грозещата опасност. След това се оказа, че тази

опасност е била въображаема. На донесението на Михайлов, че в Алан-Кайряк се поселили няколко вегетарианци и на въпроса му какво да прави с тях, началството отговорило: „Да не се закачат, докато не се провинят в нещо друго“. За това ни каза самия Михайлов.

Между това ние уреждахме нашата печатница. Пренесохме машината, буквите, каса и хартия. Печатницата се помещаваше в бившето общинско управление. То беше една малка къщичка с три стаички, сред селото без двор. На нас оставиха двете стаички, понеже третата беше заета с книги. За това помещение плащахме годишно много малко. Освен това, дадоха ни безплатно една стара изоставена кръчма. В нея готвехме и перехме и там нощуваха двама от нас.

Когато закипя печатарската работа, селяните и децата идваха на тълпи да гледат как се печатат книги. И всички се чудеха, че това било толкова просто.

Когато им казахме, че на всички наши книги ще бъде отбелязано, че са печатани в Алан-Кайряк и че тези книги ще се разпращат не само из цяла България, но и зад граница, даже в Америка, те казваха с удоволствие:

– Тъй, тъй, нека! Сега целия свят ще узнае за нас. Ще се научат, че на света съществува Алан-Кайряк.

Но от нас, от нашия живот, деятелност и идеи се интересуваха не само жителите на Алан-Кайряк. За нас говореха и разпитваха вред из околността, на десетки и стотина километра. Много околни селяни търсеха и купуваха нашите издания, записваха се за нашето списание. Всички ни познаваха под името „бракята“ – за това, че живеем братски живот и всичко у нас е общо. Забелязваше се, че нашата колония, като хвърлена подкваса, раздвижваше умовете. Преоценяваха се всички ценности и църквата, и държавата, и военщината, и политиката, която толкова разединява нашия народ, и много от онова, върху което е сложен живота на хората. Само това осмисляше нашата община, независимо от това, беше ли тя сполучлива или не и бяхме ли ние готови или не към този нов живот, начало на който трябваше да бъде този наш опит.

Важна е работата на мисълта, търсенето на новото, по дълбоко и широко светоразбиране, а не онези форми, хубави или грозни, в които временно се излива постоянно разкриващият се дух човешки.

Аз съм чувал мнението на един сведущ човек, че в онези щати на С. Америка, където е имало някога свободни религиозни движения или е имало опити за устройство на братски колонии и общини, умственият и нравствен уровень на народа, неговия политически и социален живот стоят много по-високо, отколкото в другите, съседни щати, където не е имало такива търсения и такива опити. Онези форми, в които се е изляло временно религиозното търсене на най-добрите хора от народа, на новата, по-чиста вяра и новия, по-справедлив и разумен живот – са изчезнали завинаги от лицето на земята. Но вместо това, онази духовна работа, резултат на която са били тези временни форми, не е изчезнало безследно. Тя се е разпространила наоколо, повдигайки и просвещавайки масите. Мисълта, която се е зародила един път, си осигурява безсмъртие в душата на хората.

33. КОЛОНИЯТА НА „ВЪЗРАЖДАНЦИ“ В БЪЛГАРИЯ. ХАРАКТЕРИСТИКА НА ОБЩИНАРИТЕ

Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии.

София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 101–111.

Христо Досев

Ние, членовете – основатели на общината бяхме всичко пет души.

Стефан Андрейчин, Димитър Жечков, Цонко Николов, Ташко Коматов и аз. Имаше още няколко временни членове и гости, но те немаха голямо значение и влияние на нашия общ живот, затова аз нема да говоря за тях.

Най-стариат от всички ни беше Андрейчин – 32 годишен, а най-младия Коматов – на 19 години. Имаше голямо разнообразие и във възрастите и в характерите и до известна степен в разбиранията. В главните работи – разбира се, всички се сходяхме. На задачите и целите на колониалния ни живот гледахме също еднакво. Имаше разлика само в разбиранията на някои второстепенни въпроси, но те никога не предизвикаха бурни спорове или усложнения в нашия живот. Тези усложнения /такива имаше много/ възникваха преимуществено на лична почва: от взаимна възискателност, от противоположностите на характерите, привичките и т.н.

Андрейчин изглеждаше човек мълчалив и донейде суров, но в душата си той беше мек, нежен и чувствителен. С невисок ръст, сух, със слабо остро лице със сериозни сини очи и малка руса брада – Андрейчин беше винаги бодър и подвижен; той можеше да ходи много и да тича продължително, без да изгуби физическата си бодрост. В храненето и в начина на живота си той се бе опростил дотолкова, че понякога се чуди човек с какво живее тоя човек. В облеклото си беше всякога чист и спретнат.

Андрейчин беше поет на нашето направление. Малкото негови стихове, без да обладават голяма сила, се отличават с нежност, чистота на чувствата, обмисленост и сериозност на съдържанието. Съзърцателен и тих, той обичаше самотата и тишината. Енергия към външна, практическа деятелност имаше у него малко. Такава деятелност даже го измъчваше. Но ние го увличахме след себе си и той действуваше и работеше.

Някога си Андрейчин се увличал от идеите на социализма, че и на монархизма. Но вследствие стекли се особени условия за него, в него се извършва вътрешна работа, която го довежда до религията, до мирния анархизъм. В това време, време на тежки преживявания за Андрейчин, попадат му книгите на Л. Н. Толстой. Той намира в тях онова, към което и сам бил дошъл близо в своите търсения. От тогава Андрейчин става привърженик и апостол на идеите на Толстой.

Знанията и разбиранията на Андрейчина бяха резултат на дълги и тежки търсения и преживявания. Затова у него имаше нещо такова, което нам, горещи и неопитни младежи, ни се струваше самоувереност и извикваше понякога лошо чувство към него – имаше дълбока увереност в правотата и несъмнеността на своите разбирания. Сега, като си спомням всичките му възгледи, съвети и предупреждения, които тогава ни се струваха неподходящи и неправилни, аз виждам, че една от грешките на нашата община беше това, че ние малко се прислушвахме на неговите думи.

Във физическата работа Андрейчин беше незаменим – неговата работа беше всякога сръчна и акуратна. Той можеше да работи без да съгне ръце, по цели дни.

Но в характера му имаше една черта, която причиняваше и на него и на нас не малко тежки минути – той беше много обидчив. Ще кажеш или направиш нещо както не трябва, а нему вече му домъчнява, той си обяснява по своему, обидно за себе си твоите думи или твоята постъпка. Но като човек, който умее да се справя с чувствата си, той скриваше това. Само понякога го казва. Но ние знаехме тази му слабост и всякога чувствахме мъката му.

Съвсем от друга категория човек беше Ташко Коматов: буен, подвижен, суетен. Все бърза и все тича. Обичаше да работи за показ, всички да видят колко много и колко хубаво е направил нещо. Също тъй обичаше да живее за показ. Правеше със себе си разни опити, рискувайки често със здравето си. И правеше го така, че всички да видят. Стремеше се към външна святост, към суров живот /например ядеше много малко и веднъж в денонощието/ и изискваше същото и от другите. Постоянно изискваше и критикуваше. И мислеше, че да се изисква от другите и да се обвиняват те, е важно християнско дело. Тази неприятна черта в неговия характер внасяше много недоразумения и тягост в нашия общ живот.

Коматов много обичаше да говори и да разказва разни анекдоти и случки из живота си. И често, благодарение на своя весел характер, той внасяше много свежест, радост и смях в нашия живот. Случвало се е седим изморени, отпаднали, а Коматов не отпада духом, разказва нещо си, жестикулира смее се, пее. И неговата жизнерадост се предаваше и на нас.

Цонко Николов беше човек строг и с голяма воля, целна натура. Той не знаеше и не признаваше вътрешно разногласие. Роден в Балкана, той беше висок и як, като балкански бук. З него не съществуваша трудности, каквото намисли, това прави. „Ако аз поискам – казваше той – да отида право към онази слива, например, то нищо не може да ме отклони от пътя“. Да работи от сутрин до вечер, без да изправи гръб, беше за него нищожна работа. Да се справя със своите преживявания, да пречупва своя външен живот, беше също такава играчка.

Ние се запознахме с него, когато той беше фелдшер-фелдфебел. Като се увлече от нашите идеи, той стана техен открит проводник, без да се съобразява никак със своето външно зависимо положение. Като реши, че трябва да се откаже от виното, тютюня, месото, към които той имаше голяма страст, особено към тютюня, той в един ден скъса загинаги с всичко това. Също тъй скъса и с военната служба.

Като общинар Николов беше прекрасен. С него независимо от цялата му външна суровост, а понякога и грубост, беше леко да се живее. Той беше мълчалив, невзискателен и всяка своя дума, всяка своя постъпка обмисляше и претегляше предварително.

Фелдшерската практика на Николов, в която го вмъкнаха с постоянните си молби селяните, имаше за нас два важни практически резултата: първо, селяните станаха още по-близки към нас, а второ, като искаха да се отплатят с нещо за медицинската помощ, те ни донасяха кой мляко, кой сирене, яйца, банички и др. Тези печалби на Николов бяха тогава за нас много навременни – ние все още не можехме да се освободим от постоянни материални недоимъци.

Димитър Жечков – Душата и любимец на всички общинари беше покойния Димитър Жечков.* Мек, чист, любовен, с дълбоко религиозно чувство, той привличаше към себе си всички и всякого. С нисък ръст, пълен, с издути червени страни, с големи черни, ласкави и съсредоточени очи на спокойно, безпристрастно лице. Само малките, едва покарали мустаци и рядката брадичка показваха, че това не е вече дете – дотолкова детски чисто и невинно изглеждаше цялото му същество.

Нежен, чувствителен и със слаба воля, Жечков израстваше духовно пред моите очи. Той проникна в мрежата на живота и черпеше от нея сили и вяра. И Жечков преди две години и Жечков сега, в колонията бяха двама съвсем различни хора. Всички, които го познаваха по-рано, се учудваха на голямата промяна, която бе станала с него.

Напущайки семейството си, Жечков трябвало да преживее тежка драма. Любимец на майка си, която не му съчувствувала, той трябвало да я напусне, като я остави убита от скръб.

На Жечков било много тежко да преживее това.

Аз зная – ми каза той еднаж – че никога в живота си няма да доставя на някого толкова радост, колкото скръб съм причинил на майка си. Но, като съм избрал този път, аз се успокоявам с едно: аз правя това не за себе си, а за Бога, за Истината. Служенето на нея ще изкупи сълзите на майка ми.

Не мога да не кажа няколко думи и за нашите другари Петър Жеков и Никола Антонов, които макар да не живееха в общината ни, но бяха толкова близки към нея, толкова много техния тогавашен живот се преплиташе с нашия, че не можеше да се отдели от нас.

Добродушен и сърдечен, увличащ се и деятелен, Петър Жеков отдаде всичките си сили за служене на делото на „Възраждане“. И аз не зная как щяхме да изнесем без негово участие първата тежка година на нашето издателско предприятие.

Другар и връстник, а след това едномишленик на Жечкова, Жеков работейки в една Бургаска содена фабрика, взе върху си всички пощенски операции на „Възраждане“. Той получаваеше парите, разпращаше книги и списанието, пишеше писмата. И цялата тази голяма работа той успяваше да направи между другото в свободното време от работата във фабриката – на обед и вечер. Когато поизостане работата, като не може да свърши всичко сам, той викаше някого от нас на помощ. Извиканият поставя всичко в порядък и пак оставя работата на него. Жеков не работеше, не помагаше, а свещенодействуваше. Той живееше и дишаше само за „Възраждане“. А когато ни се случваха „финансови кризи“, той ни даваше своите малко спестени пари и ни изваждаше от затруднението.

Никола Антонов беше учител в Алан-Кайряк. Възнисък, с плосък, малък нос на мрачно, мургаво и широко лице, с черни мустаци, черни, някак замъглени подвижни очи, с черни като смола къдрави коси. Ние го намерихме в ужасно душевно състояние. Той тъгуваше, странеше от хората,

*Пътувайки из България за разпространяването на нашите издания, Жечков заболя от коремен тиф и умря в София, в Александровската болница (през септември 1907 г.). Към болестта, страданията и близката смърт, той, като религиозен човек се е отнасял спокойно. докторите го убеждавали да подкрепи своя „съсипан от вегетариански режим“ организъм с питателен бульон от месо. – „Не, не трябва! – отговорил той. – Защо моя живот да е по-важен от живота на онова теленце, със соковете на което, аз уж ще се подкрепя?“

отчаяно пиеше. Цялата му външност със своята душевна пустота и тъга, които го гложدهа. Отначало той странеше и от нас. Избягваше ни, говореше неохотно при срещането ни. Но след това, като попривикна към нас, той започна да идва в печатницата, вземаше книги за четене, разпитавше ни за нашето отношение към разни страни на живота, понякога спореше, но спореше отпаднало. Забелязваше се, че той стана по-близък към нас. От очите му започна да изчезва облака на безразличието и отчаянието. Той престана да пие и явно се съживяваше. Интересите на нашия живот и нашето общо дело му ставаха все по-близки и по-близки. Той започна да ни помага впечатането и превеждането. Но ние мислехме, че това е просто тъй, малко съчувствие и приятно прекарване на времето. Но колко бяхме очудени, когато еднаж, отивайки си от нас, Антонов дал на Андрейчина своите стихове, като поискал да ги напечатат, ако струват. Стиховете бяха хубави. В тях той говореше за духовното превръщане което станало в него, за любовта, която го сгръля и осветила, като му показвала смисъла и радостта в живота. Ние разбира се, охотно напечатахме стиховете. Но повече от всичко ни радваше туй, че благодарение на тях, ние узнахме какво става в душата на този тих и затворен човек. От това време Антонов стана наш близък другар и постоянен сътрудник на „Възраждане“. Във всички номера на нашето списание започнаха да се явяват негови стихове -хубави, обмислени, дишащи живот и вяра в живота.

Нашият мрачен поет откриваше малко по малко пред нас своята душа и своя минал живот.

Увличайки се в младостта си от социализма, той скоро се разочаровал от него, като не намерил в него смисъл на своя живот. След това го увлича Нитчше със своята проповед за „сврхчовека“. Антонов, с един кръг от едномишленици, опитал да възпита себе си в духа на Нитче – да убие в себе си всяко чувство на симпатия, жалост и любов към хората и животните и да развие вместо тях жестокостта към всичко и всички, запазвайки уважение само към себе си. В тази кампания на „последователи“ на Нитчше съзрява плана да отидат заедно с революционните чети в Македония и там убивайки, да възпитават у себе си безразличие към хората и техните страдания.

„Аз – разказваше Антонов – изпитах възторг и радост при преминаването на пограничните планини. „Ето, скоро ще настъпи часа на великия урок“ – мислех си аз. Но още не успели да стъпим в Македония и турците ни оградиха. При вида на това люлеещо се море от червени фесове, слушайки бесните викове на турците и свиренето на летящите куршуми, аз замрях на мястото си от ужас. Там при мене повалиха като сноп моя съсед. Кръвта шурна от раните му на струя като ме опръска. Аз съвсем не можах да повдигна пушката си. Ръцете ми трепереха, цялото ми тяло се тресеше. Ужас и страх за живота ми напълниха цялото ми същество. В такова ужасно помрачение и напрежение премина целия ден. Много от четниците вече не бяха между живите. През нощта, като разбрахме своето безизходно положение, ние решихме да си пробием път през турските редове и да бягаме кой къде може. Не знаейки, доколко се е удало това на другите, но аз заедно с няколко четници успяхме да се промъкнем благополучно.

По цяла нощ лазехме из доловете, преминавайки рекичките и вслушвайки се към най-малкия шум и трясък. Дене спяхме, а ноще вървахме. Къде – не знаехме. Просто, вървахме. Гладни, измъчени, все вървахме, вървахме, избягвайки селяните, къщите и овчарите. След дълги мъчения, удаде ни се да се промъкнем незабелязани през границата. Аз

съм жив и свободен. Но смене стана нещо, нещо в мен се скъса. Целият ми живот изведнъж замря. Аз вървах, движех се, но бях като мъртъв. По рано аз се радвах, че през жестокост и равнодушие към животните аз повдигам себе си. Аз живеях със злорадство. А сега безвъзвратно изгубих и това. Аз видях себе си като жалък, страхлив човек, който трепери за своя живот и няма сили да го отнеме от другите. И ето, оттогава се минаха няколко години и аз се движех като автомат – у мене нямаше нито мисли, нито радост, нито стремежи. В мене нямаше живот. Онова, което по-рано считах за живот, беше само измама. Аз заливах тъгата си с вино... И ето сега аз отново видях светлината. Тя ме сгръ и ми даде радост. Аз чувствавам, че съм стъпил на този път, който дава и радостта и силата на живота; да очистваме и помагаме да расте нашето духовно, божеско, аз, хранейки го с любов и забравяне на нашата личност”.

34. КОЛОНИЯТА НА „ВЪЗРАЖДАНЦИ“ В БЪЛГАРИЯ. ПРАКТИЧЕСКОТО ОСЪЩЕСТВЯВАНЕ НА НАШИТЕ ЗАДАЧИ

Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии.

София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 112–124.

Христо Досев

Ние решихме да се занимаваме с градинарство, понеже този род стопанство най-много отговаряше на нашите знания, нашите сили и на нашето желание да живеем без животни, обработвайки с мотика или лопата своя къс земя. Нашата земя беше малко – всичко 15 декара. Но, ако се обработи хубаво и умело даже такъв малък къс земя, той би могъл да удовлетвори всички наши малки нужди. Освен това ние се надявахме да получим малко доход и от печатницата.

Да возим продуктите си на пазар съвсем нямаше нужда. В Алан-Кайряк и околните села няма зеленчукови градини и селяните сами биха дохождали при нас за зеленчук.

Нашата градина беше накрая на селото при рекичката, в долина. През нея минава вадичката на съседната воденичка. Ако тази вада не пресъхваше лете, тя би ни била много полезна, ние бихме могли да напояваме градината си и да имаме хубава реколта, независимо от времето. А в нашето положение ние бяхме напълно във властта на времето.

На първо време, когато още печатницата не беше наредена и няхаме никаква работа, ние се заехме да подобрим земята си. Накрая на селото имаше няколко грамадни камари прогнил тор – селяните изхвърляха тук своя тор, считайки за излишно да си торят нивите. И ние решихме да използваме този прекрасен гнилек. Направихме си малка ръчна количка с две колела и започнахме да караме с нея тора. Но количката се оказа много неудобна и тежка. Трудно ни беше да я влачим даже на четвърт натоварена. Като се помъчихме с количката няколко дни и като не видяхме големи резултати от работата си, ние решихме да направим компромис, да наемем един селянин, който да ни превози с воловете си 60–70 кола тор. Ние се радвахме, че в бъдеще ще ни се удаде някак да отстраним тези непредвидени трудности и да избегнем по този начин тъй нежелателните за нас компромиси.

По това време ни се удаде да превземем пресата – печатницата и хартия. За хартия ние похарчихме последните си 40 лв. И затова трябваше да се бърза с печатането, за да можем, като излезе първия

номер от списанието, да съберем пари от абонаменти и да продължим по този начин както издателското си дело, така и живота си. Ние вече съвсем нямахме от какво да живеем. До идущата реколта беше още далече и цялото ни спасение беше само в печатницата.

След дълги усилия, удаде ни се да нагласим печатницата си и да получим задоволителен печат. Пристъпихме към печатането. Материала за списанието беше отдавна готов. Трябваше само да се набере и напечати. В първо време в общината ни живееше добър славослагател Атанас Зидаров, който пожела да работи безплатно, като равен другар. Той не беше наш съмишленик. И ето, благодарение на Зидаров, работата ни се нареди скоро и хубаво. Ние се учехме от него да набираме, да натъкмяваме пресата, да печатаме.

Но и тук трябваше в много неща да се разочароваме. Зидаров ни уверяваше, че за един месец ще успеем свободно да напечатаме около 10 печатни листа. Затова ние се надявахме, че като отпечатаме списанието /то трябваше да излезе в размер 4 печатни листа/ и някоя брошура, ние ще имаме достатъчно свободно време, за да работим на градината – да я прекопаваме за пролетната сеитба. До пролетта беше още далеч и ние се надявахме, че ще успеем съчетавайки печатарската и умствена работа с физическата, да се справим навреме с всичките си работи – и с печатницата и с градината.

Но не излезе тъй, както ни се искаше. Работата с печатането напредваше бавно. При набирането, разбира се, нямаше спънки. Зидаров свободно набираше на ден по 8 страници. И ако имяхме повече букви, той би могъл да набира непрекъснато и работата би вървяла по-скоро. Но ние имяхме букви само за 8–10 страници и Зидаров трябваше да чака, докато се освободят заетите букви. Цялата спънка се оказа при пресата. Въпреки, че работехме много усилено /ставахме рано и напускахме работата почти в 9–10 часа вечерта/ ние успявахме да направим всичко 600–700, най-много 800 отпечатъка. А трябваше да печатаме списанието си в 1000 екземпляра. Тъй че 8 страници ние печатахме за 2 дена, 16 страници за 5 дена. А целия номер, с брошуровката и всички неочаквани пречки ще ни отнеме 22–25 дена. Първият номер трябваше да се вози в града, да се разпрати и наново да се залови работата. По този начин, за всеки номер нам едва ни стигаха 30 дена. Неделните дни ние празнувахме, посвещавайки ги на общение с народа.

Понякога, нощем, ние захвърляхме работата и изтичвахме на двора, за да послушахме смеха, свиренето и плача на чакалите, които рязко и грубо нарушаваха величествения покой на тъмната замислена нощ. В този див концерт имаше нещо присвиващо сърцето, дразнещо и приятно. Или пък до нас достигаше пляска на разбиващите се о брега вълни – сякаш този звук се извиваше по долината на реката и лазеше по земята, като я караше да потрепери. Ние оставяхме работата, присядахме до стената и слушахме „салютите“ на вълнуващото се море, вгледвайки се в красивите мигащи звезди, които осяват черното южно небе с милиарди ярки и разноцветни огънчета. Ние се вслушвахме в тишината на нощта, рядко нарушавана от самотния и глух лай на някое закъсняло куче. И в тези прекъсвания на любимата работа, чувствайки и съзнавайки нещо ново, неузнаваемо и величествено – ние се изпълвахме с нова радост, нов възторг.

Още от първия номер ни стана ясно, че ще успяваме да печатаме само списанието и че тази работа ще заеме цялото ни време – няма да имаме време да се занимаваме с обработката на градината.

Преднася застанавъпроса: или книгопечатането, или градинарството. Разбира се, че да захвърлим стопанството си, ние не можехме – това беше главната основа и смисъл на нашия общинен живот. Можеше да се направи компромис само в печатната работа. И ние решихме цялата зима до пролетта да работим всички заедно в печатницата, а през пролетта да наемем да ни се изоре градината, да изоставим печатницата и да се отдадем само на земеделска си работа. А списанието и брошурите си да печатаме в чужди печатници. За воденето на тези работи се отделяхме по ред аз и Жечков, понеже ние имахме възможност, живейки в града у роднини, да водим цялата печатна работа, без да харчим за себе си нито стотинка от общите пари.

Като решихме това, ние се отдадохме всецяло на печатарската работа. Можеше да се работи още януари, февруари и март. Цели три месеца.

Работата закипя. Един набира, друг коригира, двама печатат, петия съгва напечатаното. Всички са в повдигнато настроение. Пеем, шегуваме се, сияем. Та нали ние сами печатаме онези книги и статии, които са ни дали светлината и щяха да пробудят – ние бяхме убедени в това – и да осветят и други души.

Това беше наистина творческа работа. Ние вмъквахме във всеки печатен ред цялата си душа. Гледаш набраното и се радваш. Печаташ, съгваш, брошироваш и все радост и радост. Но ето вече отпечатани са кориците – сиви, прости корици. Първият брой е готов. Ние сияем от възгорг. Ето още няколко дена и цяла България ще чуе гласа на „Възраждането“. Като приготвихме книжката, залавяме се да надпишем адресите. След два дена вече всичко е готово – натъпкваме дисагите, вземаме коня на нашия приятел Георги Ив. Керанков, който ни беше дал земята, и се запътваме към Бургас. Предстои ни цяла одисея: пътищата развалени, реките се разляли, никъде няма мост, бродовете се изменили. Но ние не можем да чакаме, на 28 декември трябва да бъдем в Бургас и да предадем на пощата списанието, за да го получат абонатите редовно към първото число. Завиваме торбите с наметки и двама от нас се отправят смело на път. Преминавайки реката, нашите другари едва не потънали, а реката едва не отнесла нашето „Възраждане“. Но коня направил последно усилие и излязъл на брега. Торбите се намокрили. Тъй че въпреки всичкия ни труд, списанието изгубило „изящната“ си външност. Но ние не се отчайваме. Сега трябва да се съберат пари, да се купи хартия и да се продължи печатането. Жечков, Жеков и аз се разпръснахме из околността на Бургас, събираме от абонатите на бърза ръка няколко стотин лева, връщаме се в Алан-Кайряк с вързоп евтина хартия и в нашата мъничка печатница наново закипява работата. Така излязоха втория и третия брой на списанието и няколко брошури.

В първия брой на списанието ние напечатахме нашето религиозно-философско „кredo“ – „Новото животоразбиране“ от Толстой.

А в третия брой ние поместихме нашия общественно-анархистичен „символ на вярата“.

По-видните списания и вестници хвалеха нашето списание за неговата сериозност и разностранност в разработката на всички въпроси на живота от гледна точка на нашето мировъзрение. Но някои вестници писаха и против.

„Пак се чува проповедта на едновременно боготомство, което погуби старото българско царство! И тази проповед пак се разнася в

тежките години на нашето младо царство. Правителството трябва да вземе мерки против тая смела община от анархистите”.

Но правителството не бързаше да се разправя с нас. Ние не бяхме толкова страшни, както се струваше отдалече на страхливите вестникари.

Но наскоро, поради убийството на един министър и разгорелите се политически страсти, излезе закон, който ограничаваше печата, особено оня, който се занимава с обществени работи. Искаше се регистрирането на всяка печатница, искаше се отговорен редактор с висше образование и пр. По този повод полицията ни посети – дали сме изпълнили наредбите и ни предупреди да не печатаме.

Ние и така бяхме решили да спрем, понеже беше време за градинарска работа. Пролетта беше дошла.

Стопи се снега, зашумяха реките, заквакаха жабите. Помня радостта и оживлението, които ни обхванаха, когато за пръв път, стоейки надвечер около къщичката си, чухме квакането на жабите, този глас на пробуждащата се пролет.

Слънцето вече припече, тревата и гората се раззелениха. Всичко се съживи.

Време е значи, за работа!

Ние закриваме печатницата, построяваме си в градината колиба, пренасяме се в нея и пристъпваме към засяване.

Най-много от всичко посеяхме фасул, защото той най-много се търси в нашия край и защото той беше главната част от нашата храна. Засяхме също голямо парче с картофи, лук и чесън. Останалата земя заехме с бостан, патладжани, моркови и др. зеленчуци.

И тук ние работехме усилено, макар, както изглеждаше, много непродуктивно. Най-лоши работници на градината се оказахме аз и Жечков.

Ние ставахме рано сутрин и почвахме да копаем градината. Дежурния подклаждаше огъня и вареше чай пак в същата онази тенжера, в която се вареше и фасуля. Нашият чай беше не китайски или цейлонски, а наш, местен и свеж. Ние събирахме наоколо по полянките и под храстите и цветове от ягоди и си варяхме от тях ароматен вкусен, с янтаров цвят чай. За усиляване миризмата и вкуса на тоя чай, прибавяхме му и цвят от мента. Този чай ние пиехме с голямо удоволствие.

Когато чая биваше готов и слънцето се издигаше високо, дежурния даваше сигнал. Ние веднага захвърляхме работата, тичахме на рекичката, къпехме се и освежени, отивахме в колибата. След закуската, като отдахвахме малко, ние пак отивахме на работа и работехме така до обед. Тежко беше да се работи в горещите летни дни. Слънцето пали, въздуха трепери от горещина, а ние, наведени все удряме и удряме с мотиките засъхналата глина.

Слънцето е вече над самите ни глави. Всички чувствуваме умора и постоянно поглеждаме към огъня – не се ли чува свирене? Най-сетне чуват се познатите звуци на сигнала. Ние захвърляме работата и пак тичаме да се прохладим в рекичката.

Обеда ни е все същия: неизменния фасул с постно масло и пипер. Само когато излезе наш зеленчук, започнахме да си разнообразим яденето.

След обед всички се изпокриват в своите кътчета: един в колибата, друг под храстите, трети чете или пише.

Така, във физическо бедействие и отдих, ние прекарваме времето до 3–4 часа. След това отиваме пак на работа и работим докато залезе слънцето. И пак се къпем, и като се навечеряме, отиваме да спим, да четем или пишем.

Когато ни се свършваха дървата, ние захвърляхме по-рано от обикновено работата и с брадви и върви отивахме в гората всички, та да си приготвим запас за няколко дена. Аз и досега не мога да забравя онази радост, която изпитвахме от тази работа – разходка. Навлезем дълбоко в гората, разпутаме се във всички страни и търсим сухи клончета полизгнали пънове или отсечени вече от някого стройни дъбчета. Ние избягвахме да сечем живи дървета.

Неочаквано и страхливо, сякаш страхувайки се да нарушат покоя на гората, се разнасят равномерните и силни удари на брадвата, които се предаваха от ту продължителното и глухо, ту късо и рязко отчетливо ехо на съседните балкани. А през дърветата, зад планините, се вижда красивия диск и червеното небе на заходящото слънце. Някой ще запее някоя креслива песен като я е прекъсва, за да чуе ехото.

Но дървата са вече достатъчно; ние се натоварваме и с бавни, предпазливи стъпки се спускаме към рекичката. Долу, на полянката ние сядаме да си отпочинем. Глеците ни болят от вървите, но тази болка ни е приятна – нали така си носят дърва всички бедни, вдовици и сираци. И да се чувствуваме между „последните“, да бъдем сред природата и да очакваме от нея всичко необходимо за нас, да се вглеждаме в нейната красота, да съзнаваме себе си като частица от общото и прекрасното – това беше за нас безгранична радост.

Понякога, нощем, ние запалвахме огън и насядвахме около него. Пламъка с трясък осветлява със своята бледо розова светлина околните дървета. Чува се далече еднообразния шум на воденичния камък. А от страни до нас тъжно скърца шурец. И всички тези звуци и бледните сенки на околните дървета, и черното небе и ярките звезди, всичко това навява някакво тихо и тъмно чувство. Всички следим и гледаме огъня. Някой подхвърли дърва, огъня пламне, затреши, дърветата изпъкнат по-ясно върху черния фон на окръжаващата нощ, и огъня пак стихва. А ние все седим и гледаме. За какво мислим? Ние повече чувствуваме. Чувствуваме присъствието на нещо тъмно, тихо и безкрайно. И това чувство навява скръб – ние още не сме се приобщили към нещо близко, свое. У нас има малко любов, малко търпение и кротост.

А аз обичах и нощите без огънове, без разговори. Изкачиш се на дъба, във въздушната си постелка и мълчиш и гледаш черното небе с неговите горящи като фосфорни огънчета звездички. И спомняш си своите стремежи към най-доброто, своите мечти и своите грешки, и се каеш, и обичаш и искаш единение и с тези далечни звезди и с другарите, които спят дълбоко тук близо и с онези животинки, на които внимателните стъпки и звуци се долавят в тишината на нощта...

Но прозата на живота ни възвръщаше към земята. Ние трябваше всеки ден да виждаме своите несполуки и грешки, които водеха неизбежно към разпадане на колонията.

Поради това, че ние изорахме градината не през есента, а през пролетта, когато в почвата имаше влага, земята стана твърда като кирпич. Работата над нея стана много тежка и поселяното пропадеше. Фасуля растеше бледничък и нисичък. А при това в него се завъдиха зайци и здравата го огризаша. Тъй че от фасуля ние не се надявахме да получим

доход. Картофите се разболяха от някаква болест и почти съвсем изгниха. Бостаня също беше слаб. Само лука и чесъна бяха хубави.

Но това, което те можаха да ни дадат, беше много малко, за да можем да се прехраним. Трябваше да мислим за идущата година. А нямаше нищо утешително напред. Явно беше, че всичките ни планове и надежди се рушеха. Неизбежно трябваше да се разруши и общината – тя нямаше на какво да се държи. Нямаше нищо и в духовен и в материален смисъл.

Но на помощ ни дойде правителството. В същото време, когато колонията доживяваше последните си дни, яви се при нас един полицейски и ни заяви, че трябва да напуснем Алан-Кайряк, като ликвидираме с работата си в известен срок.

Но, като напускахме колонията, ние имаме друга работа, на която се отдавахме с голям ентузиазъм. Това беше нашето издателство. Като видяхме нашата непригодност към земеделската работа и към осъществяване на колония, ние се заловихме с тази работа, която ни беше по способностите и по силите. „Възраждане“ разрастваше и закрепваше. Около него се образуваше все по-голям и по-голям кръг от другари и съмишленици. Брошурите на нашето издателство се разпространяваха между всички слоеве на обществото. Нам се удаде да създадем, въпреки големите затруднения, едно образцово списание и голямо издателство в наша насока.

Задачите на „Възраждане“ са много широки. „Възраждане“ трябва да дава всички най-добри религиозни, философски, нравствени, социални и художествени произведения на автори от всички времена и народи. То трябва да даде серия биографии и изложения на учението на най-добрите представители на човечеството, обширна популярна библиотека, която да запознава народа с всички онези най-добри и най-важни знания, които са добити от човечеството във всички области на науките. Най-сетне то ще дава на децата всички най-хубави художествени, исторически и научни трудове, които биха им помогнали да разберат живота и знанията.

35. КОЛОНИЯТА НА „ВЪЗРАЖДАНЦИ“ В БЪЛГАРИЯ. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

**Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии.
София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 124–136.**

Христо Досев

Защо се разпадна колонията на „Възражданици“?

Поради същото това, поради което са се разрушавали и всички подобни опити за установяване нов, по-добър, идеален живот.

Първо ние бяхме много неопитни, за да устроим и водим добре нашето домакинство. Освен това не умеехме и не можехме да работим. А за да може човек в наше време да живее от трудовете на ръцете си, той трябва извънредно много и добре да работи, а малко да изисква и харчи за себе си.

Второ, условията, при които ние се бяхме поселили, бяха в голяма степен неудобни не само за живеене и физическа работа, но главно, за нашата издателска и писателска работа. Но всичко това са такива неблагоприятни условия, които можеше да се отстранят или преодолееят по някакъв начин, като променим мястото, като направим по-големи физически усилия и т.н.

Обаче имаше и друга причина, която беше най-важната причина за разпадането на Алан-Кайрякската колония. Тя е същата онази причина, която е предизвикала крушението на всички подобни общини, които са съществували досега. Причината на това е: първо, нашата непригоденост и неподготвеност към такава форма на живот, където е нужно много любов, смирение и кротост, където е нужно да се откажем веднъж завинаги от своята амбиция, своята гордост, своето желание, щото всичко да се върши тъй, както аз намирам за нужно, както на мен се иска; а второ, сложността, тежестта и всъщност ненужността на такава казармена форма на живот, в каквата се бе изляла нашата колония. Тази форма, която изисква непрекъснато ограничение на себе си ни потискаше, без да ни дава радост, онази радост, която прави живота на човека лек.

Може да се води общото дело добре, да се води с любов и без корист, но външните форми на това дело трябва обезателно да бъдат такива, щото в тях личността, с нейните индивидуални качества, стремления, достоинства или недостатъци, с нейната инициатива да бъдат свободни.

Влизайки в новия общинен живот, мнозинството от нас правеше това не толкова за удовлетворение на своята духовна потребност, колкото от желание да устрои по-справедлив, честен и главно свет живот, който да служи за пример на околните, доказвайки им заедно с това правилността и възвишеността на нашето светоразбиране.

Излезе тъй, че ние устройвахме живота си според своите сили и подготвеност, а сами вкарвахме себе си под онези форми на отношения и живот, които считахме за добри, нужни и задължителни. Благодарение на това, целия наш живот беше пресилен, тежък. Ние сякаш висяхме във въздуха. „Ако живеем външно свят живот, то значи и ние самите трябва да бъдем свети, или поне постъпваме свето“. Така мислехме и разбирахме ние. И вследствие на такова лъжливо разбиране, ние бяхме във висша степен строги и взискателни както към себе си, така и към другарите си. Ние изисквахме от себе си и от другите членове на колонията светост. Нашето положение беше положение на човек, който ходи на кокили и постоянно рискува да падне и се пребие. И ние падахме и се разбивахме – и в нашето самочувствие и във взаимните си отношения.

Тази строгост към себе си и към другите не минаваше даром. Ние се сърдехме на себе си, сърдехме се един на друг. Ние се осъждахме взаимно един друг, дразняхме се, обиждахме се.

Спомням си случаи, много малки и незначителни, но които изискваха цяла буря в нашите взаимни отношения. Всъщност, именно такива „дребни случаи“ изпълваха с тревога и мъка нашият общ живот и го водеха към разпадането му. Ако ние се бяхме устроили по „светски“, като определим предварително и взаимните си отношения и длъжностите си и правата си, то на pewno, по-голямата си част от тия „дребни случки“ би се изгубили сами по себе си и нашия живот и нашите отношения биха били по-определени и поради това по-спокойни и любовни. Но ние избягвахме това, страхувайки се да не замирише у нас на външни писани закони. Отричайки властта, ние се страхувахме от всяко спиране. Ние считахме, че в живота на християнина нищо не трябва да бъде предварително определено. Християнинът трябва всяка минута да изпълнява само изискванията на любовта. Това беше един неправилен възглед, който имаше много тежки последствия за нашия общинен живот. Аз даже съм склонен да мисля, че в него беше основната причина за разпадането на колонията.

Много подобни случки правеха нашия живот все по-тежък и по-тежък. Но ние се надявахме, че всичко това ще премине, че нашите отношения ще се подобрят. Че всичко това са прости и дребни търкания вследствие на разните характери. Ние не виждахме своята основна грешка. Често ние всички живеехме в ужасно напрежение. Но случвах се периоди, когато всички ние сваляхме от себе си това лошо настроение. Най-често това ставаше вечер, когато ние, захвърляйки всичката работа и грижи, насядвахме около колибата, под красивото и тихо звездно небе, греейки измъченото си тяло на топлината на огъня или слушайки в общата стая ту замислено, ту весело, игрилото свирене на Жечков. Той свиреше като истински артист, влагайки в звуците на своята цигулка всичката сила и широта на своята чиста и възторжена душа. И в нашите души влизаше покой. Наново се разпалваше същият ентузиазъм и същата вяра в живота и хората, която ни събра за този нов, непривичен и често тъй тежък живот. Всички ставахме ласкави и весели. Започнахме отново да мечтаем за нашия общ живот, за тези дела и подвизи, които ни очакваха на нашия път. И живота ни започваше да върви плавно и радостно. Явно беше, че нас ни свързва нещо, което беше по-силно от нашите слабости и недоразумения. Това, което ни свързваше, си остана у нас и след като се разпадна колонията. Един от другарите ни си отиде от нас крайно разочарован, че е дошъл в Алан-Кайряк. Но не се минаха и няколко месеца, когато той ни срещна, поиска да му простим грубите думи, уверявайки, че все пак ние сме му най-близките хора на света.

Да, в устройството на колонията имаше нещо съдбоносно, което неизбежно я водеше към разпадането ѝ. Аз често си казвам: ако дявола поиска да намери такава форма на живот, при която хората повече да се разединяват и карат, то той не би се замислил да избере „християнската община“.

Съдбоносно в нашата колония беше това, че този живот беше от единия край до другия изкуствен. Ние искахме да създадем съвършен общ живот, без да се освободим предварително от най-малките си слабости. Ние бяхме още твърде много заети със самите себе си. И искахме да живеем тъй сякаш се бяхме отрекли от себе си. И искахме да живеем така не само зарад себе си, зарад Бога, колкото зарад хората, за да ги обърнем към Бога. Затова ние повече се стремяхме да показваме на хората колко добре живеем, отколкото да правим усилия да живеем наистина добре в нашите постоянни взаимни отношения.

За чудене беше нашия страх пред общественото мнение. Излизайки от обществото в което бяхме израсли, от неговите понятия и привички, ние правехме това смело, без да се замисляме нито минута за нашата правота. Но живеейки по новому, ние искахме щото същото това обществено мнение, от властта на което уж бяхме се освободили, да се отнася към нас добре, да показва на нашата колония като на добър пример за целен и последователен живот. Затова ние се радвахме, когато научихме, че из цялата околност хората говорят за нас като за праведници. Ние всячески се старахме да разгласим не само из цяла България, но и зад граница за нашето дело. „Как, моля ви се! Устроили сме такова добро дело и хората не знаят за него. Трябва да им се съобщи за това“. Да, ние бяхме уверени, че сме направили вече онова важно дело, което току що бяхме почнали. Ние се страхувахме детски наивно, да не би хората да кажат, че в нашите отношения помежду ни и към хората ние постъпваме не по християнски, против убежденията си.

Когато ние току-що се събрахме в Алан-Кайряк, дойде при нас един беден, куц селянин. Но жена му беше здрава и работеше за цялото семейство. Самият селянин връзваше метли и изкарваше сносен доход. Но му беше потребна земя, за да си посее метли. И той решил да се обърне към нас и да поиска да му отделим няколко метра земя. Нашата земя беше толкова малко, че не стигаше за нашето прехранване.

„Но как ще откажем? Щом един човек иска от тебе, ти като християнин, трябва да му дадеш. И ще му даваш дотогава, докато останеш гол като сокол.“

Така говорехме ние, а в душата си чувствахме, че това не е така, че като сме взели един път земя, трябва и да я работим, че този безземлен селянин трябва да иска и да търси от тези, които имат повече, отколкото могат да обработват със свои ръце. И че като му откажем, ние няма да извършим несправедливост, толкова повече, че този който искаше, би могъл да намери навсякъде земя имайки, както се научихме после, пари, за да заплати за наемането ѝ.

Все пак ние отказахме на селянина, защото един от нас, Цонко Николов, силно възстана против това. Но нам ни беше недоволно, задето „постъпихме не по християнски“. А тъй много ни се искаше, щото всички наши постъпки да бъдат „християнски“ или поне, щото околните хора да ги считат за такива.

В нашия живот имаше още един случай, който свидетелствува за този страх пред общественото мнение.

Нашите руски другари изпратиха при нас едно момче – малорусин, който бягаше от Русия от страх да не попадне в затвора за революционни грехове. В първо време Трофин се препоръчваше за наш съмишленик. Постоянно дигаше врява с Евангелието, казваше, че агитирал между войниците да не стрелят хората и да не служат, и че затова го заплашва вечен затвор, едва ли не бесилка. Отначало той се мъчеше да работи, говореше за значението на труда, интересуваше се от нашите издателски работи. Но когато той разбра, че у нас моше да се живее без да се присламчва за християнин, той започна открито да „критикува“ Христа и Толстоя и да ни напада. Сега вече той пушеше непрекъснато и пееше свободно из българските планини и гори, далеч от руската полиция, революционните си песни.

Този млад човек беше уверен, че той е забележителен човек, че онази „душевна драма“, която е преживял в своя живот, има значение не само за самия него, но и за всички. Затова той трябваше да напише своята автобиография, да разкаже на света своя живот – как го биел баща му, че не искал да работи, както той избягал от къщи, как работил на железопътната линия и как се просветил от социалдемократическата мъдрост и т.н. И понеже дение у нас беше много шумно, то той избра за своите литературни занятия нощта. И той започна отчаяно и непробудно да спи денем, ставайки само когато се изсвири за обед, и започваше да живее и да работи само тогава, когато ние лягахме да спим.

Тези нощни литературни занятия не ни се харесваха. Присветлината на лампата ние не можехме да спим хубаво. Освен това, жалко беше, че здравия и силен момък не участва в нашата работа и се ползва от нашия труд.

Ние търпахме дълго, но най-после някой от нас му каза, че трябва да работи заедно с нас и да не разходва през нощта толкова много газ. Трофин се разсърди.

– И това се казва християнство? И вие се считате последователи на Христа? Лицемери! Вие не ми давате свобода. Аз ще работя тогава, когато искам. Ако вие ми пречите и занаят, като ограничавате моите действия, аз ще си отида от вас. Нека да гладувам в непознатата ми България, но аз ще разкажа на всички, що за християнска община се намира в Алан-Кайряк.

Ние знаехме, че не сме виновни в нищо, но не ни се искаше да говорят хората лошо, не за нас /всеки отделно не се страхуваше за себе си/, а за нашата колония. И ние започнахме да молим обидения Трофим да не си отива от нас, да работи и да живее както иска и както знае. Трофим ни прости великодушно и остана да живее с нас...

Иска ми се още един път да посоча това, че нашия стремеж към външна светост, освен другите разрушаващи причини, беше този спъващ камък, който правеше невъзможна тази форма на живот, каквато ние искахме.

Когато основавахме колонията си, ние решихме, че тя ще бъде анархистична. Ние няма да плащаме данъци, няма да регистрираме печатницата, няма да имаме никаква работа с властта, няма да ходим войници и т.н. И аз съм уверен, че всички, подчинявайки се на мнението на общината, биха отишли без страх на страдания и смърт, но не биха отстъпили нито крачка от своята позиция. Но правителството не ни закачаше и затова не ни даде повод да си покажем смелостта. Само веднъж дойде при нас бирника и поиска от Андрейчина и Николова да платят пътна повинност. Те отказали. Мотивирали своя отказ не само с това, че не искат да имат никаква работа с правителството, но и с това, че събраните от народа пари се харчат не за нуждите на същия този народ, а се прахосват за прокарване на хубави пътища между градовете за удобство на богатите и силните. Те пресметнали на бирника, колко пари приблизително е събрало правителството само от Алан Кайряк, в последните 30 години. Излязло повече от 25 000 лева. А по какъв път пътуват селяните? По стръмни баири, през бързи реки, през непроходима кал, преминавайки разстоянието от 40 клм. за два и за три дена.

Като разказвам за това, аз искам да посоча на друга една страна на нашия общинен живот. Същият този Николов, който смело и категорически се отказа да плати данък, няколко месеца след разпадането на колонията, постъпи на държавна работа. Когато го попитах, защо е направил това, Николов ми отговори:

Там, в колонията аз не бих отстъпил в нищо, дори да бяха ме рязали на парчета. Но като излязох от колонията, аз постъпвам по моему, според силите си.

Ето тази външна светост, която убиваше още в зародиш общинския живот. В общината постъпват така или иначе, не защото това се изисква от непосредствения, вътрешен глас на всеки общинар, а само затова, защото това е нужно за престижа на колонията, за „светата форма“.

Нима такъв живот, дето хората не постъпват свободно, дето те стъпят не със свои крака, чувствуват не със своето сърце и говорят не със своите уста, може да бъде радостен и да крие в себе си възможност за по-нататъшно развитие?

Никога!

Създавайте такъв външен живот, който да произлиза от вашия духовен ръст, и вие ще живеете смислен живот и ще се движите напред. Ще се движите не само вие самите, но ще движите и околните си.

Вие си шийте дрехи според ръста, за да не ви бъдат нито много широки, нито много тесни. Също така създавайте си външен живот според духовните си сили, за да не бъде нито прекалено тежък и непоносим за вас по своята възвишеност, нито прекалено противен по своята мерзост и низост.

Не се страхувайте от компромисите, които ще срещнете в живота си, но гледайте на тях трезво. Гледайте на тях като на нещо такова, което вие още не сте в сила да преодолеете, но което вие непременно трябва да надвиете. Никога не ги оправдавайте, нито пред себе си, нито пред хората. Стъпка по стъпка, с усилието на своето съзнание, приучавайки себе си към добродетел и чистота, вие ще се освободите от тях, усъвършенствайки себе си и своя живот. Ако ви е противен сегашния начин на живот, излезте от него – и външно, и вътрешно. Но не се напращайте прекалено да се направите изведнъж свет или да създадете праведен общ живот.

Устройвате кооперации, поселища, колонии, общини – което ви е по силите и ви дава радост.

Работете над себе си, като се усъвършенствувате. Като изживеете една форма на личен или обществен живот, захвърлете я без съжаление и идете напред. Нека вашия усъвършенстващ се дух да си намира все по-нови и по-нови форми и облекла, без да скъпи никак старите, както не скъпим износените дрехи и с радост ги даваме на първия, който пожелае да ги вземе.

Важен е проявявания се дух на човека, който неизбежно се връща към Бога, а не онези временни форми, в които той се излива в своето непрекъснато развитие.

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. Христо Досев е един от първите последователи на учението на Лев Толстой в България и затова помества очерка за него на Стефан Андрейчин.

2. Христо Досев в Русия, в очерка на Д. Валцаров проследяваме приложението на толстоизма в самата Русия.

3. Христо Досев описва последователно първите опити за колнии и комунален живот в България, дава сведения за първите колонисти, как са работили и прави анализ на грешките и дава поуки от тях.

4. Защо включихме този материал? Тази книжка вече е рядкост и нищо не се знае за първите комуни на толстоистите.

5. Идеите на толстоистите за комунален живот завладяват последователите на Учителя Дънов и те правят своите опити в с. Ачларе, Русе, на Изгрева и на други места. Всички се провалят. А защо? Отговорите са дадени в „Изгревът“.

6. Виж „Изгревът“, том I, с. 256–260; том I. 2. изд., с. 297–300; том II, с. 133–156, 183, 236–238; том V, с. 409–418. Там са дадени историята на комуните в Братството.

7. Идеята за комуните се възпроизвежда непрекъснато по времето на Школата на Учителя и това е видно в спомените на последователите му в „Изгревът“.

8. По-късно тази идея ще се оформи в „Братски задруги“ и „Братски кооперации“, които застъпва Сава Калименов и на които ще се спрем подробно, защото това са много статии написани от него във вестник „Братство“.

9. „Братско общежитие“ – от Георги Радев, с. 23–25, I младежки събор – 1–5.VII.1923 г., София.

10. Разисквания върху реформите, с. 25–28, I младежки събор – 1–5.VII.1933 г., София.

11. Теософията и Толстой, предвестници на новото учение от Петър Пампоров, с. 31–34 – I младежки събор – 1–5.VII.1923 г., София.

12. Разисквания върху реформите, с. 34–35, I младежки събор – 1–5.VII.1923 г., София.

13. „Две думи“ – Слово на Учителя Дънов, с. 36–47 и дава отговор за толстоистите, анархистите и комуните.

14. През цялата школа на Учителя, неговите последователи не могат да се отърват и да се освободят от първоначалните идеи влезнали в тях за комунизма, за комуните, за толстоизма и анархизма. Тези идеи те ги застъпват в различни статии поместени във вестник „Братство“, „Житно зърно“ и други издания.

15. От 1945–1990 г. комунистите в България решиха насила, със силата на властта да реализират идеята на комуните и комунистическите си идеали. Опитът от 45 години бе неуспешен и се провали. А защо? Според Учителя Дънов, българското и руското съзнание не е готово за комунален живот, защото това може да се осъществи чак когато влезе в космическото съзнание. А дотогава ще се чака.

36. РУДОЛФ ЩАЙНЕР

В.К.: Аз нарочно исках да ми разкажете за тези движения, поради това, че на първите младежки събори в София, на които Вие присъствувахте. С.К.: 1923 г.

В.К.: На този събор всички от Вашето поколение излизат с разни реферати. С.К.: Да. В.К.: Сава Калименов нали пише „Анархизма и новото учение“. С.К.: Абе аз не си спомням такова. В.К.: Има го. То после излиза от Методи Константинов, пак говори за анархизъм. Брат Боев говори за Рудолф Щайнер и новото учение. Пампоров говори еди какво си, еди какво си за Толстоизма, което е най-интересното, че всеки от която верига идва тука, все иска да прокара своите идеи и да вмести Учителя в тези течения, от които той идва. И Той идва, Учителя, слуша ги и казва: „Аз мислех да не се изкажа, но ще се изкажа.“ И Учителя става и изказва своето становище. И от тука вече започва Школата. И за да можем да сложим една черта до тука. Започваме с Школата.

Сега аз искам да ми разкажете последователно Вашата дейност не като печатар, но като човек, който започва да се занимава с печатно Слово, т.е. първите опити с Влад Пашов, как започвате да издавате вестник „Братство“, как се организирате и т.н. изобщо началото на печатната дейност.

С.К.: Бяхте ме запитали за Щайнер, но долу-горе го казахме. Щайнер и сега е уважаван и сега е четен, и сега е държан на едно високо ниво, понеже и самият Учител така, да кажа ли какво е казал. В.К.: Да, да. С.К.: Брат Боев казва така: „Това е отклонение“, след това ще се върна да разкажа за печатарството, няма да забравя. Брат Боев разказва, това сега писано ли е, какво е що е. Казва: След една от беседите, които Учителят държа в Мърчаево, неделна беседа изглежда е било, нали Той в Мърчаево се оттегли след голямата бомбардировка – 10.01.1944 г. в София ще е било. Тогаз София почти се опразни и включително и Братството се пръсна така и Учителя. Там са поканени нашите братя в Мърчаево. Сега да не се отклонявам много. Брат Боев казва така: след една беседа, която Учителя

така изнесе в Мърчаево, аз Го запитах: „Учителю, тука на Вашите беседи идват ли някои от по-бележитите, по-големи, по-видни окултисти?“ Така Му зададох въпроса, идват ли на Вашите беседи? Учителят казал: „Да, тука почти редовно идват Рудолф Щайнер и този френския окултист – Седир“. А ти сигурно го знаеш това нещо. В.К.: Слушал съм подобно нещо. С.К.: Е, аз ще го изкарам, де. Казал: „Седир и Рудолф Щайнер редовно идват. И Рудолф Щайнер тука бил и се обърна каза сега, нали след свършване на беседата се обърнал към Него с думите: „Учителю – значи той се поставя по-долу от Него, като ученик и казва – Учителю, чудно ми е как такива велики Истини, такива велики и дълбоки Истини може да ги изразите на един такъв прост и ясен общодостъпен език“. Горедолу в такъв смисъл, туй Щайнер заявява на Учителя. Туй от Боев го зная.

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. За Рудолф Щайнер виж „Изгревът“, том I, с. 245–248; том I. 2. изд. 2011, с. 284–286.

2. Боян Боев е този, който превежда от немски език много статии и книжки на Рудолф Щайнер.

3. На много места в спомените на последователите на Учителя Дънов се преразказва едно изказване на Щайнер за Учителя Дънов, казано на Боян Боев, когато е бил негов студент – „Учителят на Бялото Братство е в България“.

4. На въпрос на Боян Боев към Учителя, дали някои окултисти заминали в невидимия свят посещават Школата му, то Учителят е отговорил, че това са само Седир и Рудолф Щайнер.

5. Аз заварих много последователи на Учителя, които четяха повече Рудолф Щайнер отколкото Учителя и говореха повече за Щайнер. Аз се възмущавах най-остро от тях и ги изобличавах в предателство към Школата на Учителя и към отклонение умишлено на новите поколения, които идваха. Те мълчаха и само ме оглеждаха изпитателно.

6. Най-добро описание ни дава Веска Величкова (виж „Изгревът“, том VIII, с. 485–492, 492–494.), която бе преводач от немски на български, и четеше немските класици в оригинал. и когато идваха германки и разговаряха с нея, признаваха: „Нас ни е срам, като ви слушаме как Вие говорите на немски литературно, както немските класици, а ние това не можем.“

РУДОЛФ ЩАЙНЕР ЗА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Из ръкописа на Сава Калименов. На българина. Т. 2

Боян Боев, един от най-близките ученици на Учителя, когато бил за първа година студент в Германия, преди да познава още Учителя, отива при Рудолф Щайнер, големият ясновидец и основател на Антропософското движение, като му казва, че иска да стане негов ученик. Щайнер обаче му отговоря: „Ти няма защо да ставаш мой ученик, защото Великият Учител е в България – като се завърнеш там, ти ще станеш негов ученик“. Щайнер казал също, че поради това България е една много важна страна и че на нея и на цялото славянство предстои да играят голяма роля в бъдещето. Поради това изказване, казва брат Боян Боев, към нас българските студенти, се отнасяха тогава с особено внимание и уважение. Боян Боев съобщава също и следното:

През време на евакуацията /поради бомбардировките над София в 1944 г./ след една неделна беседа в село Мърчаево, запитах Учителя: „Учителю, идат ли тук на вашите беседи, някои от големите окултисти, намиращи се в другия свят?“ Учителят отговори: „Да. Между другите, тук редовно идват Седир и Рудолф Щайнер. Последният току що беше тук и ми каза: Учителю, чудно ми е как можете да изразявате такива велики идеи и мисли на тъй прост и общодостъпен език“.

/Известно е, че по-голямата част от творчеството на д-р Рудолф Щайнер е дадено на един високоинтелектуален и мъчнодостъпен за обикновения читател език, нещо което се обуславя до голяма степен от отвличена материя, която той трактува в главните си съчинения: тълкуванията на Откровението, на Битието и на четирите Евангелия, както и цяла редица още специални лекции. Нужна е голяма подготовка – пълно познаване на окултизма и на духовните въпроси, за да бъде разбран Щайнер и тия му съчинения. В случая ще добавим, че Учителят се е изказал за Рудолф Щайнер, че той е прероденият Питагор – основателя на Окултната Школа в Древна Гърция и Италия. От всичко това става ясно, че учението и литературата, създадена от Рудолф Щайнер и от неговите близки последователи, са преди всичко за интелектуалци и то за такива, с духовна насоченост на своя ум и интереси. За разлика от това, учението на Учителя е общодостъпно: в него има храна за всички. То е за цялото човечество. И най-големият интелектуалец, както и най-обикновения човек, ще намерят в беседите и лекциите предостатъчно духовна храна, отговаряща на тяхното развитие, на техните нужди и търсения. Всеки ще намери, всеки ще вземе оттам това, което е за него. Такова е Учението на Мировия Учител – то е за всички/.

37. ПЪРВАТА ОТПЕЧАТАНА КНИГА

С.К.: Сега да се върнем към печатарството, понеже то е една съществена работа. Баща ми беше печатар, имаше една малка печатница, имаше една малка машина.

В.К.: Какво печаташе той? С.К.: Тази машина беше предназначена да се върти на ръка, колело имаше така, маховик, и се въртеше на ръка. Така си беше, така й беше предназначението. Аз когато почнах да работя на нея, аз я приспособих така, че колелото си остана, аз нали и тогава съм бил височек, и аз заставам на мястото, където един върти колелото, друг е така на едно като сандъче ли, поставка така, и подава листовите. Значи двама души трябва да работят. Единият да върти колелото, другия да подава листовите. Аз я приспособих така, че съм така – заставах на един крак, на десния и с левия въртях колелото така и така работех аз сам изобщо. Аз работех сам вместо двама души, тъй свикнах. И сега, ако ми задаваш въпроса за първата ми печатна работа с която съм се проявил аз вече като издател, щото отначало работех бащината си работа. Аз така приех машината, тя не беше от „американките“ дето им казват, които се движат на крак така. Те са много по-малки, а тази бе голяма. Но тъй си я въртях и не ме затрудняваше. Туй млад човек бях в силите си, не ме е затруднявало и големите тиражи започнах да печатам. И така си въртях и първата ми работа беше, аз винаги съм бил привързан към книжнината, винаги съм съзнавал, че работата в туй направление е от голяма важност и че нали това е от голямо значение и нали, правех си планове там, че ще почна книгоиздателство, бях го нарекал „Космос“. Така във въображението

ми – издателство „Космос“, такива и такива книги ще издаваме с окултно съдържание.

А, спомням си този Иван Цонев, който като учител, беше събрал ученици около себе си, той така ми се отнесе подигравателно. Той така и до край си остана с мене, гледаше ме от високо, така надменно, може би е имал представа за мене във връзка с анархистическите ми прояви. Той уж не беше ограничен човек, но няколко пъти той така не се отзова на моята покана, щото аз тогаз, както ти казах и в Букурещ съм мислил за него, че е богат, колко повече като се върнах мислех, че ще сътруднича с него, мислех да го привлека, макар че няхах още своя печатница, ама на баща ми. То бяха само идеи така още в мене, но фактически аз почнах.

И с какво почнах. Окултна литература на чужди езици още не съм имал, нямал съм възможност, аз наистина френски знаех, обаче не съм имал френски книги, да търся да преведа нещо от френски. Още няхах връзки и възможности, такива за чужда литература. На български трябва, обаче на български, теософската литература, те си го превеждат – Софрони Ников. По това време и Братството издаваше „Сила и живот“ – I–VI том, и аз с какво да почна?

При мене имаше книги на руски език. Нашата читалищна литература беше много богата с руски, много и отначало мислех да издам от Достоевски „Записки из подмолие“, което преведено на български е „Записки от подземие“. Подземие е в смисъл не някакво подземие така да речем, че е в мазе, но сутерен както го казват французите или от приземния етаж, под партера, защото героя там живее именно в един такъв сутерен и той живее едновременно тъй да се каже, в един духовен сутерен в известен смисъл. Защото той макар, че е един голям, интелигентен, много буден човек изобщо се блъска така с мисълта си в най-отрицателни такива мисли, разбирания, идеи и в самия си практически живот така си остава в подземие.

В.К.: И ти решаващ да го издаваш. С.К.: Аз го преведох, преведох го като повест на Достоевски, тя на български е издадена. Аз я преведох, обаче, кой знае защо не ми е дошло на ума да я издам, когато имахме вече богати възможности да издаваме. Така е захвърлена, останала. Добре, ама тогава на мен ми попадна Ибсен, понеже на руски има пълно събрани съчинения на Ибсен и аз вместо на Достоевски, спрях се на Ибсеновата „Бранд“. От Ибсен, който беше тогаз навсякъде по света много известен, защото играеха негови драми, защото той освен стихове е писал и много драми. Той е главно драматург. В.К.: Значи това е първата книга, която сте напечатал от Ибсен. Коя книга беше? С.К.: Аз като имах тези две книги от Достоевски „Записки от подземие“ и „Бранд“ от Ибсен, спрях се на „Бранд“. Сега, защо съм така постъпил, то е минало, но така се спрях на нея, преведох я също на руски, щото оригинала беше руски, нямаше други, от него се ползвах. И я преведох, понеже тя е една книга с една духовна насоченост. Героят на книгата Бранд е един човек, който, неговия лозунг е „всичко или нищо“, според него човек трябва абсолютно всичко да жертвува за Божието дело, да кажем с по-прости думи или за тази духовна отдаденост на човечеството, всичко абсолютно, от най-близкото дете се казва и жена, и деца, и баща, и син, всичко да се отрече, само да служи на Бога. Туй е, което той проповядва на своето паство там в Норвегия, понеже Ибсен е норвежец, нали и тая е основната идея на героя на тази книга „Бранд“. Мен ми хареса туй положение така, щото и аз бях до тогаз напълно максималист, и аз бях пак максималист, както в течението на анархистите, така запазвах тоя дух така на всеотдайност да смятам, че

човек всичко трябва да даде, абсолютно всичко, да се отрече напълно от себе си. Това е основната мисъл на книгата, основната мисъл на идеите на Бранд, който е протестантски пастор в някакъв норвежки град, обаче иска от хората никаква милост, никаква отстъпка, никакво оправдание.

Човек трябва да живее само за Бога, за нищичко друго, това е идеята на книгата. Тя и първата книга, която издадох в Севлиево и я преведох аз. И нали баща ми се съгласи така да поръча хартия, нужното количество хартия, нали те идват търговски пътници там, като дойде пътника взема поръчка. Това беше 1921–22 г. Аз я бях превел книгата, но аз получих повиквателна, викат ме в първи трудов набор. Тогаз нямаше задължителна военна служба, по времето на Стамболийски нас ни бяха забранили да имаме задължителна войска. Бяха позволили да имаме 20,000 армия от доброволци, в смисъл платени хора. Държавата поддържа 20,000 души, обаче платени, не задължителни. Ще идеш доброволно и ще бъдеш платен. Това беше. И по режима на Стамболийски вече 1922 г. аз получавам, както всички мои връстници от моята възраст, получавам повиквателна да се явим в Шумен, там ще ни разпределят. Преди туй бяхме служили по три месеца в Севлиево, обаче по домовете си, тя, и тя дълга и широка. Понеже бях получил повиквателна, аз реших докато дойде срока така да видя, да понапечатам книгата, може би я бях почнал вече, обаче аз си реших да я изкарам преди да замина. И затуй дадох едно свръхнапрежение там, за да мога да я изкарам. Нали тя не беше външно много угледна и така написах я, до много големи разстояния на текста така, близо до края на страницата и т.н., защото и аз не съм бил опитен печатар и така от естетика в печатарството не разбирах, но както и да е, аз залегнах така и за всеки три дена да изкарам кола. Кола от 16 страници, то не са много големи страниците, обаче с един гъст шрифт и набито всичкото така и кола от 16 страници, обаче туй на мене ми струваше, да ги прекарам тези 16 страници 4 000 пъти по машината. Щото колата като беше така цяла, машината хващаше осем страници и аз като набера 16 страници, осем от тях ги разполагам на машината на фундамента и ги изкарвам веднъж. Това са 2000, щото такъв беше тиража. След туй махам ги тях, слагам другите осем страници, за да стане друга количка от 16 страници. Значи една количка 4000 обръщания на машината на крак. Това съм го правил и в ония години аз работех и по-късно и с Влад Пашов. Едно, че съм бил здрав, млад, силен, едно, че с пълна преданост, едно че го диктуваше и туй положение, че трябва да работя и за три дена тази кола в 4000 екземпляра, като много пъти, спомням си то беше пролет вече, съм осъмвал на машината. Цяла нощ аз съм на машината, още повече, че понякога машината е заета с работа на баща ми. Аз чакам вечер да дойде, да си излезат работниците, да поставя моята кола. Не винаги, обаче, някой път така се е налагало и аз трябва да я изкарам до сутринта. И нали така почват петли да пеят и към източната страна на Севлиево се чува вече, развиделява се, имаше един хлебар, той продаваше симити и неговия продавач вика из улиците „топъл симит“. Той ходи из града да продава симити в зори така, и аз съм на машината. Та с едно голямо усилие успях да изкарам тия коли до заминаването ми като трудовак през 1922 г.

От работниците в печатницата съвсем малко помощ съм имал, те не са избрали нито един ред, обаче при разхвърлянето обратно на буквите са ми помагали малко, но много малко. Може да се каже, че повече 80–90% на 100 лично аз съм я свършил тая работа.

В.К.: Имаш ли копие от тази книга сега? С.К.: Има, тук се въргалияше един екземпляр, аз го разпратих по книжарниците и почти никакъв финансов резултат не се получи, но както и да е, няма значение. Въпросът е, че я издадох тази книга. В.К.: Не се купуваше, или? С.К.: Виж какво, аз не съм имал практическа опитност да разпространявам книги. За мен беше идея да издам книгата, пък кой е начинът по който тя може така да донесе материални блага, не знаех, аз съм бил тогава на 21–22 г. В.К.: А баща ти какво казва? С.К.: Той, баща ми, не разбира много, много от литература, той се допита до един за него мъдър човек и понеже другия мъдър човек бе бай Гошо, който беше кредитирал баща ми да купи машина, това-онова, той същевременно изглежда, макар и наистина мъдър човек, наистина интелигентен, издигнат много, обаче изглежда в него са имали материалистични схващания. Доста по-възрастен от моя баща, обаче до там се е бил добрал и затуй моя баща е дал на него, тоя дядо Гошо за книгата „Бранд“ да се произнесе, щото моя баща, чувствал е, че не може сам да прецени, а онзи се е произнесъл отрицателно в смисъл, че това са сбъркани работи. Обаче, гледай друго нещо има тука съвсем, което аз бях написал в един предговор.

Книгата е с мой предговор, макар, че подпис няма никакъв на предговора, нито на преводача, така беше. Само годината и града, когато е издадено. Нито за преводач се писах, нито като автор на този предговор.

Спомням си след много години, може би след 30–40 години Тошев веднъж идва при мене и вика: „Ей, абе Ибсен, той бил окултист бе!“ – казва на мене. Викам: „Защо?“ – „А-а, ама тоз предговор дето го е написал Ибсен, то си личи, че е окултист“. В.К.: Ама ти не му казваш, мълчиш. С.К.: Казвам му, аз съм го написал и той си прехапа устните така, нали Тошев. Повече не продължихме. То се схваща така. Той като окултист така. Един, който не е окултист, той няма да има представа, защото там се изтъкват окултни закони в предговора. Та аз, ако я намеря книгата ще ти дам. В.К.: Значи пълен крах, финансов. С.К.: Е, виж какво, туй за мене никак не е било важно, защото аз я разпратих на книжарите, имах списък на книжарите, понеже баща ми получаваше „Книжарска дума“, вестника на книжарите и там бяха дали пълен списък на книжарите, аз разпратих и много малко са, които пратих, парите дори потънаха повечето. Както и да е.

Сега виж какво, то не трябва да се разпространяват тия неща, но то е първия ми опит в този предговор, пък и първото печатано нещо от мене, което беше доста голямо и който беше така издържан, поддържана именно тази духовна линия на Ибсен и специално на правдата, тази една как да кажа безкомпромисно отдаване стремежа към един идеал, горедолу в тази насока. Млад съм бил и нали много силно съм го изразил. Сега, това беше първото. Аз като се върнах от трудовата повиност. В.К.: Колко време стояхте там? С.К.: В трудовата? В трудовата бяхме четири месеца, през лятото. Три месеца служихме преди това по домовете си, като тук-таме ни разкарваха да работим по малко. То почти нищо не работим, ама така просто за идеята. А понеже срока беше определен за осем месеца на тази трудова служба, вече по набор така и по задължение осем месеца, ний понеже сме първи трудов набор ни направиха така на целия набор, на всички едно смекчаване, че първи трудов набор работи седем месеца, та аз бях от този набор. Значи $3+4=7$. И като бяхме на работа там, като строихме линия Крумово–Преслав, ще кажа и туй, понеже то е пак така интересно.

През 1922 г. минаха цар Борис, Александър Стамболийски, този техния Цанко Церковски беше в таз група и са имали и други придружители,

които не са от такъв ранг и не ги знаех кои са били, но тези тримата бяха. Само, че те минаха така, доколкото си спомням на два етапа минаха, един час. Най-напред като че минаха Стамболийски и Церковски, след туй мина Борис. Нас ни строиха така, те са казали по нещо, какво са казали не знам, но казвам го като един факт. Произнесоха речи, та минаха тия хора покрай нас. Значи Стамболийски беше още Министър-председател тогаз нали, самостоятелно управляваше Земеделския съюз, както и самите наши началници – двамата и те бяха земеделци, които са били офицери по-рано и такива са ги подбрали да ги сложат за наши началници. Спомням си ги добре така единия и другия, тез които ни командваха бяха бивши земеделци, бивши офицери, те бяха наши началници.

38. ПЪРВИ ОПИТ ЗА ПЕЧАТНИЦА

С.К.: Сега за печатарството каквото можем още да кажем. Туй беше първата ми книга. Сега аз отивайки в София за Първия Младежки събор – 1923 г., моето съзнание беше следното: моето съзнание беше това, че аз отивам в София и като се върна, така го формулирах аз, така изразно като думи, като изречение, закопавам се там на баира и там ще правя комуна, там ще правя печатница. Имаше на високо едно наше място, останало от дядо ми, баща ми пък го откупи от сънаследниците. То беше много високо, то е изровено от пороите, имаше и равничко, това-онова, обаче аз бях спрял вниманието си на него и там ще правя комуна сега. Щото аз като влязох в Братството, може да се каже, че идеята за комунизма, то тук има много да се говори, защото тя чак до последно време така беше жива тази идея и сега е още жива, тъй да се каже, нали след последния ми трети опит, който след 9 септември 1944 г. разтуриха печатницата, през 1947 г. Последният ми опит беше като намесих всички работници им дадохме капитал, притежаваха близо един милион лева самите работници като дялов капитал в предприятието, почти целият им даден от предприятието така, подарен и по-рано и по-рано им давам като участие в печалбите, а те са го задържали, някои си го вземат и си го похарчват, други го задържаха.

Тоз последния опит бе през 1947 г. и до него момент така да се повърна така де, в ранните години на 1923 г. но тази ми идея, че се връщам и закопавам и ще правя ли, какво ще правя, тук ще правя печатница на туй високо място, то със зор се отива там, стръмно, но както и да е, аз още с детски акъл и там ще правя комуна, печатарска комуна, да работи за идеите на Братството, на окултизма, на новото учение. Това ми беше мисълта отивайки за София за Първия Младежки събор – 1923 г. Следната година беше Стамболийски паднал вече. Паднал беше на 9 юни 1923 г., а събора беше на 12 юли, на Петровден, определено за деня на Учителя.

Значи един месец след падането на Стамболийски, Първия Младежки събор и идвам аз тука. Понеже ти искаш за печатарството специално да говоря, то нали има много да се разправя и преживяването е много голямо. Та за Първия Младежки събор се приготвихме младежката група от Севлиево. Ние тръгнахме тогаз от Севлиево пеш за Габрово: аз, Колю Нанков, Иван Гюзелев и една сестра Марийка Стефанова, четири души бяхме. Една сестра и трима братя.

В Габрово преспяхме у Борис Николов там в тяхното семейство, макар че аз не съм ги познавал, нито Борис съм познавал. Той го нямаше тогава, беше в София, но родителите му бяха там, преспяхме там. На

другия ден през Горна Оряховица до София, пристигнахме за събора. Понеже сега в дадения случай каквото можем да кажем за печатарството, аз и там останах няколко месеца, поработих при брат Бертоли. Понеже той може би е въвел мозаечното производство в България, брат Бертоли. В.К.: Да, знам го аз брат Бертоли. С.К.: Един брат у когото аз квартирувах като дойдох тука, настанявах ни по братски квартири, той работеше при него и заедно с него отидохме да чукаме мозайка. Мозайката се чукаше на ръка тогаз. Сега може би е съвсем друго, с машини, но тогава на ръка се трошеше от такива мраморни късове и с дървен чук се трошаха, слагаха се в чувалчета и ни се плащаше така. Право да ти кажа, не ми беше приятно това.

Обаче идеята ми е била винаги за печатарството. И даже и при Учителя ходих тогава на тази тема за да го питам. Но тогава бях млад и не го разбрах. Но на тази тема се сближихме с Влад Пашов. Влад Пашов го видях още в Севлиево, защото той като изключен ученик е идвал в Севлиево. В.К.: Той откъде е? С.К.: От Панагюрище, село, дето е играло голяма роля при Априлското въстание, там това село. Той е от тоя Панагюрския край и ученик на Боян Боев. Те всички така от панагюрския край дойдоха много младежи и момичета същевременно, които са били ученици на Боев. Той е бил учител в Панагюрище, в Панагюрската гимназия. Та не знам сега, къде се запознахме с Владо, обаче с него така сложихме тази идея, аз с него я споделих, щото и той имаше така малко леви настроения, убеждения, близко към революционни така. Ами и той млад човек, може би да е една година по-млад от мене, но горе-долу моя възраст и той държеше на туй, че трябва да се печати и да основем нещо като печатница и да печатим окултна литература.

В.К.: Как ви дойде идеята за вестник „Братство“? С.К.: Искях да кажа нещо. Сега виж какво, понеже преди да почна вестник „Братство“, ние имаме тука една дейност в тая област, докато бях още в София. С Влад Пашов почнахме печатница, аз ми се искаше и туй да минем. Него да минем, че после за вестник „Братство“, идва късно. Аз като казах миналия път, идвайки тук на Младежкия събор, в мене беше мисълта, че след туй се връщам в Севлиево и така или иначе туй смятах, че ми предстои да образувам някаква печатница, отделно от баща си във форма на комуна и както имаме едно място високо, нали там мислех да почна да работя. Добре, ама като отидох в София 1923 г., понеже направих контакт с някои наши хора останах там, върнах се за малко в Севлиево, пак се върнах, почнах да работя по печатниците като работник така по софийски печатници на няколко места съм работил. Най-дълго съм работил в печатницата „Юг“, но въпроса е, че ние направихме там контакт преди всичко с Влад Пашов, който също беше в някаква печатница и той беше изучил това словослагателството. Направихме контакт с него, той е от Панагюрище и таз идея, която я имах, тъй да се каже ни обедини двамата с него.

И реализирането на таз идея остана именно за София да се реализират, като така главни инициатори аз бях и с Влад Пашов така де, подехме тази мисъл, да създадем една комуна на братски начала. Като вън от града, като си представяхме така някъде зад Изгрева, така някъде наблизо, за да имаме и земя и печатница да направим и да работим изобщо в тази насока. В идейна насока, какво ще печатаме, какво, що, не сме уточнявали, то нали си идва с времето. С Влад поддържахме таз идея и нали почнахме така практически каквото можем.

Ама отначало се събрахме двамата с него се събрахме в моята квартира, живя той известно време, нали имаше около него и други приятели от Панагюрище. Имаше един Панчо Мечинов, имаше Иван Михайлов, те бяха 4–5 души с Владо, да речем 5–6 души така. И едно от първите неща беше туй: аз казвам как се развиват нещата доколкото ги помня, нали ние бяхме млади хора тогава на 22–23 години.

39. СПИСАНИЕ „ЕДЕЛВАЙС“

С.К.: Те докато са били в Панагюрище почнали са някакво списание, тия младежи там, сега от него аз видях един брой. Не знам сега един ли е излязъл или повече, но те са били ученици още, ама съвсем млади, под заглавие „Еделвайс“. Те там под влиянието на Боян Боев, който е бил техен учител, нали така, вдъхновени от идеите на Братството, на окултизма са почнали туй списание. Аз не си спомням какво беше съдържанието, но знам, че видях един брой така, четох ли го, не си спомням. И направихме едно събрание с тия, те бяха все от Панагюрище всички, както и Влад. Все ученици на Боев, но бяха се прехвърлили сега тука. Кой студент, кой на работа и т.н. както и аз се прехвърлих, както и Влад така сме дошли от провинцията.

И като първи въпрос стана именно, да се продължи това списание „Еделвайс“, тяхно, то като ученическо, то малък формат такъв беше. И така направихме едно събрание, нали да се изкажат всички и какво да се приложи. Аз тогаз във връзка с туй нали предварително имахме тази задача, написах една статия под заглавие „Еделвайс“. Аз трябва да донеса едно списание тука, което съм издал в София. Тогаз аз им четох тази статия „Еделвайс“, понеже списанието ще се казва „Еделвайс“, но гледам поместил съм я във втория брой на списание „Ново човечество“. Трябва да кажа там и това, между другото аз им четох и друго нещо.

Аз понеже тогава работех вече при толстоистите в печатницата, бях много възприел тяхната антимилиитаристична идея, защото при тях беше особена сила, при толстоистите туй беше една от главните. Те поддържаха там, проповядваха и много от техните хора се отказваха от военна служба. В техния вестник от всички страни на Европа, пък дори и на света, където те цитираха кой се отказал, откъде и кого гонили и това-онова на тази тема, и аз я бях възприел с голяма сила. Във вдъхновението си аз бях написал нещо така, нито много-голямо, нито много малко, обаче може би да речем ръкописни страници около 30–40, да не са и 50, което носеше заглавие: „Ний няма да бъдем войници!“, разбираш ли. Тази тема, аз му сложих заглавие и с един много голям патос и така поддържах от началото до края тази мисъл, че ний войници няма да бъдем, няма да служим, туй от името на нашето младо поколение. Аз говоря от себе си, но смятам, че така, ний войници няма да бъдем. Това е. Това е идеята, която аз възприех повече от толстоистите, отколкото от думите на Учителя или от нашето общество така. Понеже като работех бях в близък контакт с тях, тази идея, тя иде повече от Толстой. Както и да е тя, и ще спомена, че Айнщайн поддържа тази идея.

Та написах таз работа и им я четох на тия момчета, като смятах пак да влезе в бъдещето списание, обаче срещнах у тях едно въздържане, едно мълчание, изглежда се уплашва, щото то беше вече във времето на Александър Цанков, когато беше след преврата на 9 юни 1923 г. и нали

властта тогаз не беше тъй мека както при земеделците и се поуплашиха тия другарчета наши така и не я възприеха таз идея.

Аз лично така смятах, че човек трябва да бъде абсолютно безстрашен, пред нищо да не се спира, когато трябва да приложи идеите си и затуй издигнах този лозунг, че ний няма да бъдем войници. Сега преди да го чета аз него, понеже бях в Севлиево известно време, четох го там и пред Пампоров. Пампоров беше учител в Севлиево и местния пастир протестантски, те така нищо не възразиха, но почувствувах, че и те така виждат, че това е голямо предизвикателство и че може да предизвикаме реакция от властта. Те не ме критикуваха. Приеха го нали, понеже Пампоров е наш човек, онзи протестантски пастор, буден човек, както и да е. Вторият път го четох на тая група, на „Еделвайс“, но и те останаха хладно така, та предполагам, че хората смятаха така, че влизаме на вълка в устата дете се казва и т.н. Както и да е, не можа да се възприеме идеята да се продължи „Еделвайс“, може би защото аз се изказах, не продължихме „Еделвайс“.

40. СПИСАНИЕ „НОВО ЧОВЕЧЕСТВО“

С.К.: А понеже ний с Влад така бяхме свързани вече, продължаваме да работим за идеята, така да правим печатарска комунa, продължихме работата и се дойде до вместо „Еделвайс“, започна списание „Ново човечество“, двама с Владо го почнахме. Е това е първия брой.

В.К.: Сега, защо „Ново човечество“? С.К.: Нали работим за нова култура, за ново човечество. В.К.: То се е издавало април 1925 г. в кв. „Лозенец“ № 165. С.К.: Туй беше моята квартира. Моята квартира беше към Семинарията тогава. И живеехме известно време с Владо заедно.

В.К.: Как се вписваше това списание, откъде търсихте статии? С.К.: Абе статии от нас двамата най-напред и от други. Ами гледай сега. В.К.: Туй заглавие „Ново човечество“ в книжка № 1 от кого е статията? С.К.: От мене. Ей сега ще го прероя. В.К.: Сега, „Нашите методи“? С.К.: Това е от Влад. Чакай, чакай. „Нашите методи“ е от мене, а „Страниците на историята“ от Влад. Е, това е мое „Рождението на новия живот“. Това е моята квартира, която беше в Лозенец, № 165. Втори брой – „Нашите задачи“, Ариел. Знаеш ли, че аз не мога да си спомня, дали Влад го е писал. „Еделвайс“ е мое. В.К.: П.Г. какво значи? Твоят псевдоним?

С.К.: Виж да ти кажа, те го мислеха, че това е Пампоров, това беше моя псевдоним, аз в съзнанието ми така си имах Пламен Градуций. „Г“-то е Градуций – Пламен Градуций, това е.

В.К.: Пламен Градуций – „Нашият път“, „Новото учение“, Д. Майсторов. Кой е тоя? С.К.: Абе Димитър Майсторов, той беше ученик по едно време в Севлиево, поет така малко и кой знае как се свързахме с него тука и от него има стихотворение – „Станси“. Георги Северов е Георги Томалевски.

В.К.: А „За мирогледа“ – С.Г.С. С.К.: Чакай, че това кой го беше дал, бе? Не се сещам. „Рождението на Новия живот“ и „Светлина и свобода“ е мое писание.

В.К.: Сега кой ги оформяше тия неща? С.К.: Е, виж какво, първия брой го печатих при толстоистите там. Там го набрахме с Влада една нощ тъй да се каже го печатахме. Там го набрахме, свързахме го на страници и те нямаха май машина още. Имаха ли, май че нямаха, затуй го носихме

на „Радикала“ за печат. Забравил съм. Спомних си, там в „Радикала“ го печатахме. Туй втори и трети брой на списание „Ново човечество“, къде го набрахме. А, това вече ний бяхме открили като че ли вече печатницата на ул. „Оборище“ № 14.

Със знанието на Учителя, имаше една барака там в двора, която така ни я освободиха и ний купихме букви. Букви си поръчахме само каси, регали, всичко туй с Влада така сме извършили и направихме печатничка без машина. На ул. „Оборище“ № 14, в двора там ставаха беседите.

Направихме печатница без машина и набирахме всичко това и го носехме в печатницата на вестник „Земеделско знаме“, на ул. „Врабча“, на ръка или в количка така да ги печатаме. Там работехме, то туй е малко, беседите главно се работеше и „Житно зърно“. Там почнахме да работим беседи и „Житно зърно“, в тая печатничка, обаче без машина. Всичко се носеше в печатницата на вестник „Земеделско знаме“, което не беше вече в ръцете на земеделците, то им беше отнето, но беше дадено под наем на някакъв частен човек и ний с него се така разбрахме, забравих му името, ама той честен, но държавата му дава под наем, защото беше конфискувана печатницата. Това след 9 юни 1923 г. беше. Там дето е сега пак ул. „Врабча“ на земеделците, под църквата „Св. София“. Знайте го, при операта. Та първото сме го набирали при толстоистите, а туй вече го почнахме тъй да го кажем в наша печатница, но набирахме и носим, така се печаташе.

В.К.: На последната страница има съобщение за книгата „Потайната религиозна философия на Индия“ от Брахмен Чатерджи. Кой я печати? С.К.: Доколкото си спомням я печати Голов, който бе ученик на Учителя, беше печатар и имаше книжарница.

В.К.: По средата има съобщение за списание „Житно зърно“, което набира абонати и е във втората си годишнина. Тука гледам, че е започнато „Житно зърно“. С.К.: То се издаваше официално от младите приятели. Имаше способни млади хора. Търсеха трибуна.

В.К.: Тука на корицата отзад вече вие рекламирате беседи от Учителя. С.К.: Рекламираме беседите.

В.К.: Те тези беседи къде се печатаха отначало? С.К.: Аз не знам точно къде се печатани. То всъщност ги издаваше тоз Лазар Котев. Първите четири серии „Сила и живот“ са издавани на друго място. Лазар Котев е издал четвърта и пета серия.

В.К.: Той Лазар Котев кой е? С.К.: Ами как да ти кажа и той възрастен човек. Гледай сега, те са имали през войната още Котев и Гужгулов едно издателство за военни формуляри, издавали са такива работи, но между другото той е издал две серии, четвърта и пета серия. Една проста хартия беше, щото то военно време, не е имало хубава хартия. А тия дето са издадени първа, втора и трета серия, той, Учителя ги е издавал чрез придворната печатница. Туй са отделни беседи. В.К.: Значи набирахте буквите на „Оборище“ № 14. На ул. „Оборище“ № 14 е бил салонът, така ли? С.К.: Да, там беше салона, на ул. „Оборище“ № 14. То е по посока на военната академия. В.К.: Сега списание брой 4 из „Нашият път“, това си ти, „Стари и нови идеи“ – СГС, не се знае. С.К.: Абе, Влад Пашев бе, Влад Пашов е.

В.К.: „Музика, стихотворения“ – Стефан. Кой е тоя Стефан? С.К.: Това е Стефан Кадиев – доктор. В.К.: „Вечни ценности“ от Цветан. С.К.: А, Цветан чакай, той е един от нашите приятели, беше студент по химия тогава. Тази е моя легенда „Търсещите“. И това е мое. Пета книжка „Пътят на нашия народ“ е мое, „Бисери на мисълта“ от Учителя. В.К.: Вие как ги

изваждахте? С.К.: Е, от беседите са изваждани, което е имало печатано тогава.

В.К.: Сега тука „Пътят на нашия народ“ това е твое. С.К.: „Ново учение“, това е мое пак, което е продължава. В.К.: Към „Новият живот“. С.К.: Това е Пампоров, Петър Пампоров. „ПГП“ е Пампоров, пък аз съм само Пламен Градуший, затуй ги месеха „ПГП“ – Петър Г. Пампоров. „Сутрин“ – химн от Стефан. Стефан е Стефан Кадиев. „Зов“, това е мое. В.К.: Пак твое. „Ти си млад“ от Стефан. С.К.: Кадиев. В.К.: „Търсящите“. С.К.: „Търсящите“ е мое.

В.К.: Пак реклама на беседи на корицата отзад. С.К.: Те са отделни беседи така, бяха издадени. Отделни малки.

В.К.: Списание „Ново човечество“, книжка с номера 6, 7, 8. „Срутете преградите“. От кого? С.К.: Виж какво, то имахме един приятел в Ямбол. Той се движеше и работеше между туристите повече, аз му забравих името, същевременно той беше завършил агрономия, като че ли агроном беше, как се казваше, та това е от него. „Пътят на нашия народ“ е мое, „Славянството“ е от Стефан Кадиев, „Ново учение“, това е мое. Аз не съм ги подписвал. „На най-високия връх“, това е мое, подписано с псевдоним Пламен, т.е. Пламен Градуший, „Писма и отговори“ – аз съм отговарял на тези писма. „Писма от фронта“ – е, наши хора там работеха в Горнооряховско, когато комуна имаха в Арбанаси, та те бяха ми писали и аз така съм го озаглавил. Те после така намираха, че не е било удобно да се озаглави. „Най-силната“ – това аз съм го писал.

В.К.: Отзад има съобщение: „Платете си абонамента“. Плащаха ли си абонатите? С.К.: Абе как да ти кажа, плащаха горе-долу. В.К.: Списание „Ново човечество“ – 9 и 10 книжка. С.К.: Последна книжка. В.К.: Сега „Неписани закони“. С.К.: Не си спомням от кого е. „Сълзите“ е на Стефан Кадиев. „Пътят на нашия народ“ е от мене. „Новото учение“ е от мене. „На най-високия връх“ е от мене. „Летец и чайка“ е на П. Спировски. Той отдавна е починал, един възрастен човек, от Варна беше. Той ни го прати тогава. „Двата пътя“. Абе това е Михаил Иванов, който създаде голямо движение във Франция. Но и той като млад още го написа и ми го даде. В.К.: Продължи само една година 1925–1926 г. С.К.: Не можа да продължи списанието. В.К.: Защото нямаште средства, или какво? С.К.: Абе, как да ти кажа, изобщо не се получиха абонати. Аз допускам, че онези от сп. „Житно зърно“ противодействаха. Туй съм го почнал аз тъй да се каже, без да се съветвам с някого, без да питам някого, дори и Учителя. Може би са изпратили някои циркуляра до провинцията, да не ме поддържат нашите хора. Аз на лична инициатива го създадах, макар, че беше в духа на Учението на Учителя. Не се явиха абонати и то спря.

41. СТАТИЯТА „НОВО ЧОВЕЧЕСТВО“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

НОВО ЧОВЕЧЕСТВО

Ново човечество. Г. 1, кн. 1, април 1925

Сава Калименов

Нощ е... Реват и се кискат злокобните вихри, кръстосвайки надлъж и нашир, неограничавани от някого – цялата земя. Черен мрак обвива планини и долини, притиска в обятията си всичко живо, обгръща и задушаваша всяка светлинка, появила се тук или там, в тъмните пазви на живота.

Нощ е... Свободно издигнало мрачните палати на тъмнината, ковейки в тях все нови и нови козни, все нови и по-тежки вериги, все нови и по-ужасни мъчения, злото царува над подвластния си свят и задушаваша с костеливата ръка на смъртта всеки млад израстък на нов живот.

Нощ е... Гаснат един след друг светилниците на живота. Хиляди измряха и хиляди измират. Погребани са дълбоко в земята безброй светли идеали, прекъснати са и задушени безброй чисти стремежи и пориви към светлина. И само тук-таме, въпреки всичкото противодействие, отново блясват, осветлявайки околността, факлите на будната мисъл; трепват и засияват, привличайки погледа, огньовете на живата Любов, усмихват се от висини, изпращайки светъл зов, звездите на Висок Идеал... За да загаснат пак, за да бъдат обгърнати отново в мантията на нощта, за да бъдат погребани в недрата на тъмнината.

... Царува злото своя празник. Празнува то безброй победи – триумфира на своята мощ; сковано е в тежки вериги проявлението на свободната съвест. Далеч прокудени или погребани в мрачната материя са синовете на Светлината, а слънцето – техния Баща – отдавна залезе. И – нижат се, минута след минута – дълга броеница потискащи душата моменти. Един след друг сменят се в мъчително очакване часовете на тъмнината, оставяйки след себе си печата на злото. Но... те са преброени! Те са точно преброени и не е безкрайна дългата верига съставена от техните бездушни и хладни звена... Нощта е към своя край: царството на мрака свършва...

Тих, нежен, предутринен ветрец! Кротко погалва той челата на спящите, на окованите и погребаните и им нашепва някаква радостна вест... вест за нещо много красиво, за нещо много светло, много радостно и желано, което иде... Предутринен ветрец! Като многоочакван предвестник на Истината иде той и им нашепва сладки думи за нейната Красота, за Свободата и Любавта, които носи тя със себе си – шепне им за близкото й дохождане...

И ето, че гробната тишина на нощта се нарушава от странни звуци; слаб, тих, едва дочуван, долита отнякъде първият стон... Той се повтаря, потрета... чува се остър, металически звук – приглася дрънченето на раздвижените вериги. Бавно се разтварят сковани от мрака очи, с неволен жест, като че ли иска да отмахне нещо тежко и потискащо, да свали някакъв надгробен камък – ръката се вдига и се прекарва бавно над очите, челото... Дълбока въздишка се изтръгва из потиснатите, наболели гърди и главата се надига. Същото става и с втори, трети. И вече от всякъде, от всички страни почват да се донасят глухи стонове, придружени с остро дрънчане на веригите и в тъмнината смътно се забелязва някакво движение, някакво размърдване – слаби опити на окованите да станат, да се освободят

от потискащите ги вериги. И изведнъж движението се засилва – пълно оживление, някаква борба с нещо си, което потиска, отчаяни усилия да се превъзмогне някаква тъмна сила, свръхчовешко напрежение да се скъсат хладните, бездушни окови. Хиляди ръце, докато други хиляди са още неподвижни, са издигат нагоре, в безпомощна молба за спасение, чупят се в отчаяние, протягайки се напред, като че ли зовейки стремейки се към нещо, като че ли виждайки, предчувствайки, че там, в тъмната още далечина, може би, се заражда нещо, което ще им донесе Свободата, за която те току що почнаха да жадуват, която едва сега, след дългия сън, заговори като една насъщна, повелителна нужда в тях. А движението расте, разширява се, разлива се навсякъде, нарушавайки нощната тишина, стремейки се да надмogne потискащото крило на тъмнината... И внезапно – силен остър, пронизителен вик процепва мрачините на съзнанието: „Трошете веригите!“ Той се отеква във всяка душа, а всяко сърце и всеки ум го повтарят: „Трошете веригите!“ – почва да се разнася навсякъде и скоро се превръща в рев, в буря, на която приглася злокобната песен на дрънчащите вериги.

...Охкания, писъци, диви викове, стонове на умиращи, ридания и проклетия на нивга не видели светлина – ужасна картина от приплетени, окървавени, бореци се тела. И смъртта коси, коси! ... Хиляди трупове, потоци кръв, грамади кости!... А веригите все тъй – здрави! – кънтят, плътно прилепвайки към месата, сякаш се присмиват над безсмисления опит за свобода на окованите роби и като че ли още по-здравосно се впиват в ослабналите, изтощени тела... И чак когато и сетните усилия са изтощени в безпомощна, неравна борба, когато всяка надежда за победа над това, което не знаеш, не виждаш да е, което едновременно е в тебе и вън от тебе и не се подава на никакъв външен натиск, когато и последните остатъци от сили са изчерпани – като черни пънища, като мъртви трупове рухват на земята изтощените тела и в своята собствена кръв удавят, погребват вярата в своята сила, надеждата за светло бъдеще, изгасяйки сгряващата ги любов към него...Отново живи мъртъвци покриват тъмното лице на земята. Демонски смях прозвучава подигравателно, пронасяйки се над победените. – А веригите все тъй – здрави!

Обаче, не са заспали падналите от изтощение в безмилостната, безмислена борба и не са мъртви още тежко ранените в неправилно насочения си устрем към свобода... Не напразно ги разбуди сладостното полъхване на предутринния ветрец и не напразно отново им шепне той радостна вест: „Вий погребяхте своите надежди, но Надеждата е вечно жива и отново ще всели в душите ви сладкия трепет на радостно очакване; вий изгубихте своята вяра, но Вярата е вечно жива и отново ще ви изпълни със своята мощ, която чудеса твори: изгасна вашата любов към изгубения идеал, но Любовта е вечно жива и отново ще проникне, ще стопли сърцата ви, ще ги възпламени в мощен порив на светъл стремеж, за когото граници няма. Ще дойдат те, трите лъча на Истината и ще стопят веднъж завинаги тежките ви окови.

.....

Далеч, напред някъде, като безкрайно слаб, тих и същевременно безкрайно нежен тон на начеваща се симфония, като първия, едва чут звук на пробуждащ се живот, всред всеобгръщащото море на мрака, трепва мъничка, едва-едва забележима за проникателния поглед на търсещия и съвсем не доловяна от множеството – светлина! Тя е тъй-малка, тъй-скромна и безшумна, тъй-тихо пристъпва тя – сякаш се бои да

не изплаши, да не зачуди някого; сякаш имайки предвид, че буйното ѝ и неочаквано нахлуване би ослепило със своята внезапност несвикналите погледи на залутаните в мрака...Тя е тъй-свенлива и все пак – тя расте! Бавно, безшумно, методично, но постоянно, непрекъснато и с все повече и повече увеличаваща се сила. Сякаш едно малко изворче, там – горе, на хоризонта, расте и расте, разливайки еднакво по всички посоки кристалните си води, които жадно биват поглъщани от всичко околно. Сякаш нежна, омайна симфония те подема тихо, тихо, обвива те, прегръща те и те целува със сладостните си звуци, издига се, движи те високо, високо по строгите линии на своя ритъм и те отнася далеч, много далеч, там дето всичко – звуци, и форми и краски – се слива в чудна хармония, където чезнат всички сенки и дисонанси и дето царува и се разлива светлина и само светлина...а душата пие тая светлина, разтапя се в нея и сама става светлина, силна и мощна да влезе в нощта и сама да свети на другите...

Но, растне все повече и повече светлината, блика, разлива се навред. Навред простира своите светли ръце – под нейното топло дихание оживява цялата природа, а сенките на нощта смутено се дръпват, сгърчват се и чезнат в тъмните още пропасти и долини на далечината... А бойното поле на живота е покрито със сухи кости, със спящи завинаги и заспали временно тежкия сън на егоизма, на отчаянието и безверието хора. И тихо, с леки стъпки престъпва тя, кротко погалва и целува уморените чела. И шепне, шепне: тя знае чудни, вълшебни слова, тя има думи които възкресяват, които стопяват мигом най-тежките вериги и извикват към живот най-дълбоко заровените, в тъмен гроб погребаните сили и способности... На всички шепне тя, никого не пренебрегва, всекиму предлага своя дар, но само тези, чието ухо е достатъчно чутко и будно, чието сърце е достатъчно отзивчиво за нежните ѝ и възвишени вибрации – само те дочуват и разбират нейния език. И вече – полусънни и полупробудени – те засияват, сладка усмивка пробягва по тяхното лице: струва им се, че някаква светла, нежна девица, като че ли цяла изплетена от лъчи, тихо приближава и кротко ги целува по челото. „Аз съм Истината“, прошепва тя и изчезва, оставяйки след себе си очарованието от нещо неземно, нещо недосегаемо, нещо, което веднъж почувствувано, никога не може да се забрави. Тя изчезва, но радостта и светлината и топлината, които тя донася със себе си, остават, и спящите чувствуват, как бавно, бавно почват да се топят, да отслабват, да изчезват тежките вериги и после, внезапно откъсвайки се, с глух грохот полетяват някъде надолу...

Очите се разтварят – на мястото на тъмнината светли безкрайни простори се разтварят пред тях. Изток цял светлее, гори, разлива по всички страни буйни потоци светлина, оцветена с най-нежните краски на слънчевия спектър. Човека става: незнани сили изпълват цялото му същество, в гърдите му трепват устрема към светъл възход, неговия взор се опива от лъчезарните простори разкриващи се пред него, ласкаво го мамят сините, далечни планини, впили в небесна синева снежните си върхове и той бързо отправя стъпките си към тях, воден през песове и долини през пропасти и реки, през всевъзможни препятствия – от своя идеал. Той знае, че от днес нататък пред него се явява едно бъдеще, пълно с борби и страдания, че в тях всекиму ще бъде изложена на изпитания, твърдостта на неговия характер и вярата в неговия идеал, че още хиляди трудности и препятствия му предстоят. Той вижда всичко това, вижда го ясно; вижда се гонен, хулен, преследван, като че ли изоставен и от самото Провидение, как пътува през тъмната, пълна с хиляди опасности долина в която се преплитат хиляди лъжливи пътища, в което пътника е дебнат непрестанно

от хиляди неприятели и която той трябва да премине непременно преди да поеме стръмния нагорен път, който води там, където, във висините блести неговия Идеал. Той знае всичко това и все пак неговата вяра не изчезва, не изгасва неговата любов, защото той чувства, че Истината е с него, че тя го следва при всяка стъпка и не ще го остави да се заблуди и сбърка пътя завинаги в долината на сенките, която му предстои да мине... Човекът радостно поема своя път! А след него мнозина още, един по един, надигат глава, изправят се и чувстват същото, което и той, усещайки лекостта от свалянето на веригите, като че са им израсли крила, тръгват смело и бодро по неговите стъпки. И все повече и повече се увеличават те – навсякъде движение, навсякъде шумът на пробуждането, радостни въздишки на пръв път почувствуващите свободата хора...

Рано пробудили се, още преди светлината на Истината да озари техния ум, те закопняха с болка по Свободата, която е само нейно следствие, по новия, волен и радостен, без вериги и тъмници живот, по светлия Идеал, който в тъмна нощ им се бе вестил, когато те бленуваха, но когото те не разбираха както трябва, закопняха и движени от светлия стремеж, с непросветено съзнание, с ярост почнаха да удрят главите си о стените на мрачния затвор, който сами са си изградили, да късат месата си в отчаяни усилия за скъсване на веригите, които са си изковали сами, но – напразно! Те мислеха, че тия вериги са въвн от тях, че някой друг им ги е изковал и сложил, затова искаха да ги скъсат с насилие, с проливане на кръв и когато с безумни крясъци викаха „Трошетте веригите“ и се нахвърляха върху ония, които смятаха за свои палачи, те не знаеха, че се бореа и убиваха също такива, като тях, самооковали се роби, не знаеха, че се нахвърлят върху самите себе си... Те очакваха буря, те очакваха гърмежи и светкавици, кръв и огън, които да разрушат техните затвори, да строшат техните вериги, да разчистят задушната атмосфера, надвесена над тях. А не знаеха, че достатъчно бе само да пропуснат в себе си светлината и топлината на Истината и тя бавно, но сигурно, по единствено възможния начин, ще стопли веригите, които те са си ковали с векове.

И трябвало е по силата на повелителната необходимост от пълно, всестранно познание всичките страни на живота, необходимостта от познание на тъмната страна, преди да се познае напълно светлата, опитност нужна, за да закали силите на пътуващите и борещите се в тъмнината бъдещи творци на новия живот – трябвало е, по тия причини, до дъно да изпият те горчивата чаша на своите заблуждения, да разберат, да изпитат най-реално следствията от своите погрешки, да се лутат редица години в тъмнината на бездните, към които вместо към желания Идеал, ги водят лъжливите пътища, избрани за достигане на техните цели – трябвало е всичкото това лутане, това падане и ставане, това потъване в бездната на злото, за да може чистото в човека да изплува най-сетне над повърхността на живота, оставяйки на дъното всички вредни излишъци и тежести, за да може изострения в тъмнината до проникателност взор да разпознае и приеме при пръв поглед, а не да отхвърли и пренебрегне Истината, която му се вестява. И тогава, пречистена от страданията, просветлена от горчивата опитност, душата свободно да полети към далнините на светлия Идеал...

И днес, вече преживели доста много от отрицателното в живота, вече изходили цял лабиринт от приплетени пътеки и пътечки, водещи в бездните, вече излени в огнените печи на страданията, изковали там мощното оръжие на своята мисъл и воля, просветлени от истината относно верния път към Идеала – хората на новото се сепват, напущат стария път и

хвърляйки към него сетен поглед, пълен с благодарност за ценната добита опитност, те се обръщат и изпълнени със светлина, с бликаща в гърдите си радост, подемат новия, светъл път, който води там, дето в слънчево сияние блестят Любовта и Братството, Свободата и Красотата!... И те са вече нови хора, носители на Новия Живот, представители на Новото Човечество. Те познаха Истината, и тя ги направи свободни. Защото тя внесе светлина в ума им, озари със своите всепроникващи лъчи тъмната за тях свръзка между причини и последици, между корени, стъбла и плодове на злото, които те досега разглеждаха поотделно, даде им най-верния метод за неговото разумно изкореняване и представяйки пред техния вътрешен поглед картината на свързаните минало, настояще и бъдеще, в която те виждаха, как сами са си изковаали веригите и изградили затворите, в които днес страдат – тя им вдъхва вярата, че по същия начин самите те ще могат да съградят своето светло бъдеще.

И днес тая Истина им е тъй необходима, както е необходим хляба за гладния, както е необходима водата за жадния, както е необходима светлината за залутания в мрака. Без нея те не биха могли да живеят, без нея красивото в тях е осъдено на загинване, без нея живота им би се превърнал на ад. Тя е това, за което те несъзнателно са копняли в устрема на младенческите си души да пожертвуват живота си за свободата на своите братя. Тя е това, което те са имали предвид, гонейки привиденията из преплетените пътеки на живота. Тя е, която запалва в тяхните сърца пламъците на любовта и им дава сила, търсейки пътя на служенето, да изгорят и се превърнат на светлина за своите братя!

Който търси ще намери! Гладния ще намери хляба; жадния ще намери водата. Слепия в тъмнината на нощта ще отвори очи в светлината на слънчевия ден.

Отдавна е съмнало... Светло е...

Слънцето изгрява: Ново Човечество.

х х х

НОВО ЧОВЕЧЕСТВО

Г. 1, кн. 2–3, май–юни 1925

Съдържание:

1. Еделвайс / П.Г. Пламен Градющий = Сава Калименов
2. Нашият път / П.Г. Пламен Градющий = Сава Калименов
3. Ново учение / П.Г. Пламен Градющий = Сава Калименов

42. СТАТИЯТА „ЕДЕЛВАЙС” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ЕДЕЛВАЙС

Ново човечество. Г. 1, кн. 2–3, май–юни 1925

П.Г.

“Изучавайте езика на цветята”

Беше дълбока нощ и ни една звезда не блестеше на тъмния небосвод.

Човекът крачеше в тъмнината, покрай трапища и препятствия, рискувайки всеки момент да падне и мислеше за своята съдба, която му бе отредила вечно да се скита в тоя мрак. Досега той не бе мислил. До днес той живееше в тъмнината, без да чувствава нужда от светлина; той даже не помнеше да е виждал някога подобно нещо, а паданията и повръщанията от пътя пред неочаквани препятствия бяха за него обикновено нещо... Днес, обаче, дълбока мисъл бе набраздила сбръчканото му чело, изопнала бе и направила крайно чувствителни нежните корди на неговото сърце и съсредоточила в едно направление всичките сили на волята му.

Човекът вървеше и мислеше. А неговата мисъл бе, че той е сам. Никога не ще срещне той това, за чието съществуване узна едва днес и което той, без да подозира даже, бе дирил тъй дълго в тъмата и страхотиите на нощта. Никога не ще дочака нещо хубаво в бъдещето, както не помни нищо подобно в миналото и никога не ще види това – той още не знаеше името на Светлината – за което неговите очи започнаха да се отварят едва днес.

Човекът вървеше и мислеше, че е сам, а в същото време над него бдеше непрестанно, вземаше грижа за всички негови работи и направляваше всяка негова стъпка към нещо много хубаво, нещо много светло и красиво, към една велика цел – този, който, без човека да подозира това, го съпровождаше от самото начало на неговото скитничество. Човекът мислеше, че винаги е било и винаги ще съществува само тъмнина, а при това над него се разливаха безкрайни потоци светлина и той не знаеше, че трябва само да отвори очите си, за да я види, мислеше, че никога не ще дочака нещо хубаво, а не знаеше, че денят на неговото проглеждане, на неговото освобождаване от оковите на тъмнината беше дошъл. И обзет от тези нерадостни мисли, човекът под тайнственото ръководство на вечно бдящия над него ръководител – направи последната съдбоносна крачка, която трябваше да докара неговото проглеждане, да му отвори вратата, водеща в Царството на светлината, да му посочи пътя за съзнателно напредване към Високия Идеал, който беше източник на тая светлина.

Ужасно, незапомнено беше падането, което стана причина за отваряне на очите му и което бе допуснато само с една цел – да накара този, който вече бе предварително подготвен за това, чиито очи долавяха по някой слаб отблъсък от Светлината и правеха усилия за скъсване завесата на тъмнината – да се разтворят съвсем от ужаса на страшното сгромолясване, което разтърси из дъно цялото му същество.

Спомен, обезсилен и изранен, почувствувал всичката си слабост да се бори и побеждава сам, съзнал неспособността си да разкъса без чужда помощ веригите, които до днес са го свързвали, той легна на остриите скали и за пръв път от като се помни из дъното на душата му, из потайните глъбини на скритото му съзнание, избликна неудържима, гореща молба, страстен повик, отчаяно обръщане за помощ към Нещо,

към Някого, съществуването на когото бе неизвестно за неговия ум и знанието за което се таеше в тия именно съкровени дълбини...

„Боже! Боже!“ – шепнеше душата на своя тайнствен език. И тия думи раздраха завесата на очите му и той прогледа; скъсаха превръзките на ушите му – и той чу – „Око не е виждало и ухо не е слушало“ това, което той видя и чу тогава...

Той усети, как веригите, които го сковаваха бавно и леко се смъкнаха и с грохот полетяха надолу, като че ли една грамадна ледна преспа смразяваща неговото сърце мигом се стопи под палящите лъчи, неговите чувства се понесоха свободно и обгръщаха вселената, умът му просветна и доби прозорливостта на ясновидец... Почувствува се далеч от тялото си и свободно, леко, с бликаща на буйни потоци радост се носеше нагоре, нагоре!

... Впит в небесата снежен връх, чиято белина ослепително блестеше. Безкрайни потоци най-нежна светлина, която ласкае очите и внася в душата тишината на Нирвана... Божествена музика, която опива и на кротки вълни облива, прониква в цялото същество, преливайки в него живота на цялата вселена. Почувствувала присъствието на нещо велико, душата застана на колене и там, на високия снежен връх, тя видя за пръв път Този, под чието ръководство се намираше – пратеника на Бога, когото тя викаше, а ослепителния блясък на неговите одежди засени чистата белина на снежното пространство и я накара да затвори очите си, за да не бъде ослепена.

„Еделвайс!“

Само един момент... само една дума каза той и се изгуби, а душата се почувствува отново, там долу, свързана в телесните вериги и осещаща тежестта на материята. Отново се намери тя в измамните прегръдки на Майя, чийто шум и блясък я ослепяваше и оглушаваше за всичко духовно, за всичко истински реално, като даваше простор на телесните очи да гонят сенките на нещата в измамния свят на преходните форми, но тя донесе в своя телесен затвор толкова светлина, че непознати сили изпълниха цялото тяло на човека, озариха ума му, укрепиха волята му, внесоха топлина и радост в сърцето му. Той разбра, че има нещо, за което заслужава да се живее, което заслужава всички жертви, и което той трябва непременно да намери. В него заговори устрема към борба за победа над това, което му пречеше да върви напред... Той гледаше – пред него блестеше огромно поле озарено със светлина. Сини върхове примамваха неговия поглед в далечината и той радостно закричи.

Душата млъкваше... Но в тесния кръг на ограниченото, обикновено съзнание бяха се промъкнали лъчи от нейната светлина и човекът тържествуваше. Нещо пееше в него. Песен беше ритъма на движенията му и радостно биене на сърцето му и отчетливите образи на мисълта му:

„Еделвайс!“

В тая дума бе скрита тайната, която го окриляваше даваше му сила да се бори и превъзмогне, всичко което, би му се изпречило и го изпълваше с радост и непоколебима вяра в бъдещето.

Човекът вярваше и пееше. Вярваше, вслушвайки се в своята песен и мислеше; „Аз ще намеря този Еделвайс! Ще го диря по всички кътища на света; ще пребродя надлъж и нашир всички места, където той би могъл да съществува, ще проникна в бездните, ще премина ужасните блатни тресавища, ще се катеря без умора ден и нощ по стръмните опасни скали; ще превъзмогна всички трудности и препятствия, които биха се изпречили

на пътя ми, ще побежда всички изкушения, които биха искали да ме отклонят от целта ми, ще забравя всичко, с което съм живял досега, но аз ще го намеря!"

„Въпреки всичко – може би чак след дълга редица години, може би след най-ужасни страдания, след безбройни падания и неуспехи – все пак, аз ще го достигна!"

И от тогава – той търси!

Казват, че и днес, хе, там в сините, увенчани със снежна корона планини, той може да се срещне, катерещ се с опасност за живота си по заледените, хлъзгави скали и ден след ден, крачка по крачка, от чука на чука – той неуморно се стреми нагоре, скъсвайки все повече и повече разстоянието до снежните върхове, чиито бели зъбери се впиват в небето и на които – казват – растял чист и светъл, недокоснат от ничия ръка, неосквернен от ничий земен поглед, белия, девствен Еделвайс!

За бял, самотен Врх лъчите слънчеви омайна приказка ми тихичко разказват:

„Далеч, далече някъде, там де човешки крак не ще вовек да стъпи в небесна синева бял Врх скалисти чуки впива.

В хладни пазви сгушен, там Еделвайс самин расте и пие денем слънчеви лъчи, а нощем със светлите звезди говори.

Те пращат му в нощта по златни нишки своите усмивки нежни и шепнат кротко своите дивни словеса.

Небето, вечно чисто, като бащинска ръка над него се простира и пие той от ясната синевина досита всеки ден.

Дарява щастие той, безкрайна радост, облива със светлина ума, изпълва с мощ гърдите на тогова, който го достигне!

Безсмъртие дарява, човека в Бог чудесно в миг преобразява и храни с нектар и светлина – с амброзия душата!

тоз, който го достигне слънчев лъч от Бога става!

Но – стръмен Път бележи дияр кървава нагоре всред скали и снегове вледени.

И страшни ями зеят под опасни пролези, готови да погълнат всеки миг смелеца.

Чудовища ужасни, застанали на стража, непрестанно бдят пред входните врата на тоя Път, готови да разкъсат всеки кой се там яви.

И сал пред тоз смиряват се и пускат го отвъд да мине – кой носи златна чаша в ръце и на челото му звезда на победител трепетно сияе.”...

Затварям в захлас очи: стенания, люта болка, кървава борба – герой могъщ с усилия свръхчовешки убива ламя огнедишаща на злото; в потоци кръв издига увенчано със звезда чело и в ръка си златна чаша носи.

...И нежно галят ме и шепнат слънчеви лъчи отново:

„Тоз Врх и този Път, и туй небе над тях в тебе се намират, и грее дивно слънце там, а нощем златните звезди омайни приказки разказват.

С корен впит в скалите твърди и с коронка в небесна синева там вечно Еделвайс цъфти и чака ден уречен, когато твоя дух ще стигне висините.

И чака търпеливо, ден след ден – години, векове, хилядолетия; той знае, че скали и пропасти и бездни ще надмогнеш и ламята ужасна ще сразиш...той знае, че кога да е, с твоя Дух ще да се слее и лъч от ярка светлина ще стане!"

Затварям в захлас очи – лъчите слънчеви ме гаят: танцуват, пеят и шептят – а пада светлината в мен и виждам бял Върх, Пътека кървава и Еделвайс с коронка впита в небето!

П.Г. [– Пламен Градющий / Сава Калименов]

43. СТАТИЯТА „НАШИЯТ ПЪТ” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

НАШИЯТ ПЪТ

Ново човечество. Г. 1, кн. 2–3, май–юни 1925

П.Г.

Ний познаваме нашия Път. Ний не сме слепци тръгнали наслуки, увлечени след тогова или оногова или залутани в мъгливите дирения на своя собствен ум.

Ний познаваме нашия Път: знаем откъде идем и виждаме на къде отиваме. Ясна ни е целта, която гоним, известно ни е на къде ни води той: като прострян на длан стои пред нас нашия Път!

И – ний виждаме всичко! Не си правим никакви илюзии и не очакваме това, което не ще бъде и което не желаем: венци и рози, похвали и приветствия, благословии и ободрителни слова...

И – не ни са нужни!

Не очакваме да ни посрещнат с радост и вежливо да ни посочат мястото, което ще заемем в живота. Не се надяваме да ни поставят на пиедестал и да ни предложат ролята, която сме предназначени да изиграем.

Сами ще си ги вземем!

Ний знаем; стръмен е нашия път и вместо с рози – с тръни е послан той, а остри, бодливи камъни разпарят нозете на тоя, който се реши смело и докрай да върви напред.

Знаем: хиляди препятствия, хиляди мъчности и опасности ни очакват на всяка стъпка, и всеки разколебал се, всеки усъмнил се, уплашил се, ще се окаже безсилен, ще се почувствува сразен от тъмните сили връхлетели го.

Знаем: от нас се иска да даваме и само да даваме. Всичко: от най-дребните и нищожни украшения, с които се кичи човешката суета, до най-дълбоко скритите и най-тясно свързаните със сърцето стремежи на вездесъщата амбиция. От нас се искат жертви, непрестанни жертви; безкрайни са криволиците-кръгове на Пътя и на всеки завой-стъпало водещо по-нагоре, трябва да оставим по нещо от товара на душата, носен от низините на живота и с усилия влачен до там... А тъй тясно свързани са с нас тя, всъщност, съвсем излишни неща, тъй боли, когато ги късаме от сърцето си, че кървави капки оросяват дълбините на нашата душа и в болестни тръпки се гърчи тя, докато премине кризата на страданието, докато се почувствува свободна, много по-лека и по-чиста след захвърлянето на ненужния товар...

Ний знаем всичко това и, все пак, именно защото го знаем – ний сме решили и ще вървим нагоре, все нагоре, винаги нагоре – към Върха!

Нашият път! ...Той започва от там, където свършват тъмните, приплетени пътеки на живота, из които всеки един се е лутал, в които блуждаят и днес огромното болшинство хора и в които се е връщал не един от позналите красотата, но не издържали трудността на Пътя, за

който говорим. Той започва от там, дето човек решава и прави първи опит да изгори в себе си човешкото в огъня на жертвата – за да му олекне, за да му израстнат крила, за да заживее с Божественото. А това е тъй трудно за не добре подготвения и изглежда невъзможно за здраво свързания с веригите на нисшите желания, на страха и тъмнината човек. То изглежда недостижимо, но все пак, то е неизбежния етап, през който ще мине всяка една човешка душа в дългия низ от векове и хилядолетия, на нейното съществуване.

А светъл е нашия Път! Безкрайно по-светъл е той от тъмните долини, из които сме изплезли, защото сиянието на предшествениците, отминали пред нас, още трепти над него, обгръщайки всеки, който минава там, а напред, в далечината, блестят ярките факли на хиляди от тях, които ни направляват и в най-гъстата мъгла и не ще ни оставят да се заблудим.

Светъл е нашия Път! – Обаче – ний знаем, ний виждаме – след дълги криволици, след безброй усилия – като че ли в някаква тъмна бездна, като че ли в някаква огромна паст на чудовище готово да ни погълне – потъва той и там се губи светлината и адски мрак обгръща този, който и на това място не спре, който нито помисля да се обърне назад, а твърдо и смело продължи напред...

Знаем. Виждаме. И всеки ден очакваме да навлезем в „тъмната долина“ – долината на изпитанията! Да ни обгърнат и притиснат зловецко настръхналите мъгли и да впие нокти в сърцата ни ледения мраз на пустотата. Да заплующят над нас камшиците на хладния, пронизващ вятър, да ни заудрят студените капки на буйния, пороен дъжд. Да се закрие от очите ни блестящото слънце и да падне мрака, страшния, непоносим мрак над нас, в нас, правейки всички усилия да обгърне, да загаси и нашето вътрешно слънце – едничката лампичка, която ще ни води и на която ще се уповаваме в мрака...

И тогава, когато останем съвсем сами, всеки за себе си, оставен на своите собствени сили, без да виждаме от никъде помощ, без никакъв лъч от светлина, който да ни упъти и ободри...тогава, тихо и лукаво, дебнишком, като крадец, като разбойник ще се промъкне към сърцата на страха и ще се опита да свие гнездо в ума ни. Ще дойде и безволието и настоятелно ще заяви: „Не мога повече!“ И горко, горко тогава на този, който се поддаде и се остави да бъде овладан от тъмните сили. Горко му – кат по наклонна плоскост ще се подхлъзне той и ще полети – всред писъци и вой, всред насмешките и победните крясъци на духовете на злото – надолу, към бездната, разтворила паст, за да го погълне...

И затова – будни трябва да бъдат и всеки момент на стража трябва да бъдат тези, които се решат да навлезат в „тъмната долина“. Широко разтворени трябва да бъдат очите им за всяка опасност, която неочаквано се появява и никога, нито за момент, не бива да прекъсват своята връзка с Духа, и да угасят малката лампичка на своята вяра, че: след тия ужаси иде нещо по-хубаво, че над тоя мрак, над тая непрогледна нощ, незатъмнен от нищо, грее както и преди Божието слънце и че не е далеч времето, когато то ще ги обгърне, ще ги целуне и поздрави като победители, със своите радостни лъчи.

Светъл е нашия Път! Въпреки всичко, въпреки изпитанията и трудностите, въпреки препятствията и борбите, които трябва да се изнасят, въпреки „тъмната долина“ – нерадостен епизод в светлата приказка на нашия път, все пак – светъл е нашия път! Слънчево сияние грее над него

и всяко издържано изпитание, всеки тъмен облак смело и бодро преминат по него се последват с буйни потоци радост, с неизказана светлина, която изпълня умовете, сърцата, душите на победителите...

И наистина – тясна пътека изхожда от там, където свършва „тъмната долина“ и тя води нагоре – високо, дето пътника, оставил далеко под нозете си тъмните облаци, тържествува, цял облак в слънчево сияние, шествувайки по нейните стръмни пролези...

Нашият Път! – Ний любим нашия Път! За нищо не бихме го дали и с нищо не бихме сменили неговите стръмни, скалисти извилини! Ний сме готови да дадем всичко, което той иска от нас и с пот да облеем, а ако е нужно, и с кръвта на сърцата си да осветим всяка стъпало водещо нагоре...

Ний любим нашия Път! Любим го, защото той ни дава толкова много, толкова чиста радост, защото той е океан от Светлина, в който се къпе и шествува душата; любим го, защото той ни води към самите нас, към нашето истинско „аз“ – води ни към Слънцето, чиито бледни, залутани в мрака лъчи сме ние!

Нашият Път! ... Елате тук, на върха на скалата, на която сме застанали и погледнете там нагоре – облян цял в слънчеви лъчи, блести високо снежен връх, когото трябва в този живот още, непременно да достигнем! ... "А после?" – После още по-високи върхове разкриват от там пред зора и път – по-стръмен още може би - води натам...

Нашият Път – Пътят, по който сме решили да вървим! – Божественият Път е той, начертан още в началото на вековете от крепката десница на Оногова, чиито живот е разплян навсякъде и обгръща и прониква всичко. Единственият е Той, когото редица години търсят жадните за Истина, за Красота и Свобода братя, лутайки се из тъмните пътеки на живота и вярват, че са го намерили, тичайки в същото време след измамни видения. Единственият е той, който, със своята безкрайност, може да утоли вечната жажда на човешката душа за непрерывно усъвършенстване. Единственият е, най-сетне, по който ще се достигне до онази хармония и във външните форми на живота, за която копнеят хиляди души и за която, почти безрезултатно, са пролени реки кръв от жаждущите за „Свобода, братство, равенство“...

Божественият Път, вечният Път – Пътят на човешката душа, която все повече и повече разкрива своята божествена същност, излъчва все повече и повече любов около себе си, разтопявайки с нея дебелиите стени на егоизма в човешките сърца и по такъв начин налага своя отпечатък и на външните форми на живота: изтривайки границите между „мое“ и „твое“. Любовта, която все повече и повече ни обединява с всичко, начевайки с духовното и свършвайки с материалното – това е нашия стръмен, нашия възлюбен Път, по който ще мине всяка една човешка душа, и в далечините на когото блести Слънцето на абсолютната Любов, абсолютната Мъдрост и Истина, чиято светлина достига и до най-отдалечените кътчета, до най-страничните завои през които минаваме!

П.Г. [– Пламен Градющий / Сава Калименов]

44. СТАТИЯТА „НОВО УЧЕНИЕ” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

НОВО УЧЕНИЕ

Ново човечество. Г. 1, кн. 2–3, май–юни 1925

п.г.

Увод

С трепет ръката започва да пише редовете, които на човешки език, с човешко разбиране и сили, с човешко несъвършенство, се опитват да говорят за нещо нечовешко, за нещо Божествено. Защото: Новото учение, мислим ний, е Божествената струя, която сега се излива в света и която е дошла да напои и оплоди изжаднялата, изсъхнала пустиня, в която се лута съвременното човечество: да даде живот на нови форми, да реализира на нашия, земния свят това, за което досега се е само мечтало, да направи да разцъвнат в дивна красота цветята на светли идеали, на възвишени стремежи и пориви!

Пишем тъй, както ние разбираме, според малката светлина, която ние имаме, без никаква претенция за непогрешимост, без никакво желание да представим нашето схващане като единствено правилно и единствено походящо за всички.

Иначе е невъзможно, иначе не може и да бъде. Знаем: по най-различен начин действува и по най-различен начин се използва светлината от различните същества. В едни тя събужда мощни пориви към възвишеното, на други е неприятна, че нарушава спокойния им, привичен сън, а трети озлобява, защото отнема условията нужни за спокойното извършване на тъмните им дела. Безсъмнено е, че по същия начин ще бъде възприета и светлината на Новото Учение и по същия начин ще се реагира на нейното въздействие. Вън от това, различните хора, имайки различни характери, различен идеен багаж, различна опитност, ще имат и съответното схващане и ще видят от различни страни, под различно осветление това, което в своята цялост, представлява Новото Учение.

А Новото Учение има по нещо, и то по нещо много хубаво, за всички: за силните духом то има стръмна, скалиста пътека, изискваща безброй усилия, които утоляват техния несдържан порив към висини; за по-слабите то има по-леко бреме и редица методи, чрез които да закрепнат, да заздравят плещите на своя дух и тяло и така да се подготвят за другия, тесния път; за проникателните, за дълбоко разумните то има неизчерпаем извор от мъдрост, има безграничен простор, който се разкрива пред ума и в който са ясно доловими, вплетени в чудна хармония причините, последиците и взаимните връзки между нещата, които съществуват, които са станали, които стават и които ще стават; за по-повърхностните умове, за тези, които се задоволяват с това, което на пръв поглед долавят в себе си и около себе си – то има редица способности, които те да използват за своите нужди, за това, което ги интересува, има и начини, чрез които да засилват и задълбочават своята мисъл, като по такъв начин все повече и повече разширяват своя хоризонт; за здравите – истински здравите, тялом и духом – то има работа, работа, работа... работа, която е радост, от която човек още по-здрав става и която дава благословени плодове желани и нужни всекиму; за болните то има разумни, естествени методи за лекуване, диктувани от самата природа и водещи направо към целта – пълно физическо и духовно оздравяване на индивида.

В Новото Учение има всичко, т.е. всичко, което по един или друг начин може да способствува за напредъка, както на отделния човек, така и на цялото общество. И всеки ще вземе от него това, което нему е подходящо, него ще забележи най-ясно, него ще усвои и него, може би, ще смята за същност на Новото Учение. Това е напълно естествено: Новото Учение е тъй многостранно, тъй всеобгръщащо, толкова много има в него, че едва ли някой ще може да го обгърне всецяло, еднакво във всичките му подробности и да усвои всичко, без да отдава предпочитание и да обръща повече внимание на нещата, които са по-тясно свързани със самия него... И затова на пишуция е известно, че по същия начин, и той ще даде и неволно ще обрне повече внимание на това, което е най-близко до сърцето му, това, до което неговия разум може да проникне и ще го даде тъй, както позволяват неговите средства т.е. едно копие с по-голяма или по-малка разлика от оригинала, при което за пълна обективност и дума не може да става.

Защото: слаб е човешкия ум, и сам се заплита, и няма сили да се изтръгне из безбройните противоречия, които среща, които сам си създава и с които се бори в тъмната нощ на своето ограничено съзнание. И ако Духът не говореше, ако душата не прошепваше от време на време своите свещени истини – „суета, суета“ би било цялото човешко знание и никаква светлина, никакъв лъч от Истина не бихме могли да открием в това което не би било нищо друго освен – празно умуване на залутани в мрака на своите илюзии хора.

Обаче, не е така, т.е. не винаги е така, защото – сами по себе си безплодни и слаби, човешките умове са се домогвали, те са били посещавани от велики истини, които неочаквано, често без никаква връзка с тяхната анализаторска дейност, са ги озарявали благодарение на интуицията... И странна плетеница, чуден сбор от истини, неистини и полуистини, от заблуждения, съзнателни и полусъзнателни лъжи – представлява цялата работа на човешкия ум от незапомнени дни, та и до днес. Но – като светли бисери, като малки лъчи светлина в сред околното тъмно пространство, сияят във вековната човешка работа – истините, малки отблясъци от великата Истина, до които човешкият ум се е домогнал. Истините, които душата е прошепнала, като награда за дълги, непрекъснати, страстни търсения, в моменти на самовглъбяване, в моменти на смирено вслушване в „тихия глас“, който говори за тия, които имат уши...

И във вдъхновените творби на художниците – в поезия, музика, живопис, скулптура, вплетени в дивните форми на звучни стихове, на проникващи и събуждащи душата звуци, на опияняващи съчетания от краски, в дълбоката мисъл на вглъбени в себе си, интуитивно възприемащи мислители, изследователи, ще се срещнат те, може би много по-често, отколкото в сухата, аналитична мисъл, по-рядко посещавана и по-невъзприемчива в редките откровения на Духа.

Колкото и странно да е това, колкото и обидно да е за самоуверените, пипащи с пръсти и доверяващи се само на своите пет чувства хора на „положителното“ – един богат, неизчерпаем извор на мъдрост, една пълна с дълбоки истини област представляват народните и общочовешки митове, легенди, приказки, в чиято тъмна обвивка проникателния взор на този, който има светлина, ще открие истинните отговори на редица въпроси, които още дълго ще бъдат загадки и ще дават простор за най-разнообразни заблуждения на тия, които мислят, че вървят по най-верния „научен“ път на търсене истината.

Обаче, истинския, непосредствения източник, от когото най-добре и направо могат да се черпят истините на живота, т.е. да се намират правилните разрешения на въпросите, които ни вълнуват, това е Природата – живата, разумна, съзнателна Природа, в чиято свещенна книга е записано всичко, от което човек е успял да открие само нищожни отломъци и чиито свещени писмена биват разбирани само от ония, които имат светлината, нужна за да се ориентират в нейните лабиринти, т.е. имат знание и методите на изследване – ключовете, с които стъпка по стъпка, могат да проникнат в най-далечните, най-тъмните и най-ревниво пазени нейни светилища.

И от там именно, от тайниците на Живата Природа, в които се покоят нейните истини и закони – изважда Новото Учение всичкият материал, който е употребен за изграждане на неговата величествена сграда за разумен човешки живот. От там се извеждат и многобройните методи за лекуване на тялото и духа, на ума, сърцето и волята, както на отделния индивид, така и на обществото, методите за тяхното пречистване, за освобождаване от злото и за правилното им, всестранно растене. Колко скъпо струват тия методи, какви усилия, какво търпение, който ни ги дава, а нам се пада само сравнително леката задача да ги използваме като същевременно направим себе си годни и достойни за това...

Не е възможно да се говори ясно за Новото Учение в неговите подробности преди да се уясни, поне доколкото това е възможно, същността и значението на Природата в неговата светлина, добита като резултат от дългогодишни, търпеливи изследвания, в които на проникателния разум сътрудничи интуицията, развиването на нови чувства и проникването с тяхна помощ в друг един свят, който ни заобикаля, но който не виждаме и не чуваме.

Какво е природата в своята същност, какво пази, какво крие тя в себе си, какви са нейните закони? – Въпроси, върху които Новото Учение хвърля непозната до сега светлина и с това разкрива безкрайни хоризонти за опитно изследване, разкрива области, които нито са очаквани, нито даже предполагани от хората и в които истината често е по-будна и от най-чудната приказка. Защото – за погледа на окултния изследовател – хората живеят, хората се движат в един огромен „чудно“ уреден и „чудно“ развиващ се, изпълнен с неизброими загадки свят, когото те не разбират, когото не виждат и когото, по тия причини – отричат. Като същински слепци се движат те опипом из него и само това, което изпитат, с което по необходимост се сблъскат признават за истински съществуващо, и областта на своите липания – за единствена област на положителното знание.

Обаче, за щастие – не всички са слепи, не всички се движат само в ограничената област на физическия свят. Има и такива, пред чиито взор се разкрива, чиито слух долавя и неща непознати на първите, такива, които проникват дълбоко в тайниците на природата и от там извличат мъдрост, която е способна да осветли целия минал и предстоящ път на човека, да му изясни всичките негови състояния, да му покаже истинските им причини и да отправи неговите крачки по най-верния път към едно по-добро бъдеще. И тая мъдрост, това знание е едно двустро оръжие, което има страшна сила. Сила, несравнено по-мощна от всички човешки изобретения, сила, чието предназначение е да съгражда, но която може и да руши. Опасно е то, опасно е това знание в ръцете на неопитния, не се дава всекиму и

никой път не се поверява на малките деца /каквито за окултния Учител са обикновените хора/, които с него биха направили на себе си и на другите толкова зло, че сами те едва ли биха могли някога да го изправят. И затова – то се притежава само от ония, които са „втели и кипели“, както се изразяват, във всяка област на човешкия живот, които са блъскани, чиито коси са развявани от всички земни бури, които са опитали резултатите на всяка дейност и по тия причини, имат критерий, имат мярка, с която да употребяват разумно силите с които разполагат и да поставят всяко нещо на своето място и време...То се дава само на тези, които са преминали през всички необходими изпитания, победили са всички външни и вътрешни пречки, показали са, че са достойни за това, което им се дава и че няма да злоупотребят с него.

Да се опитаме да обясним, какво разбираме ний под думата „Жива Природа“... Хората са навикнали да делят Природата на жива и мъртва, на органична и неорганична. Всъщност, тъй както стои самата действителност, такова разграничение не може да съществува: мъртва природа няма. Няма мъртва материя. Всяко нещо е живо, всяко нещо е одухотворено. А под думите „Жива Природа“ ние разбираме не само органичния и неорганичния свят, но и цялата редица принципи и закони, от които е проникнат и направляван в своето развитие този свят, които са легнали в неговата основа и които са живи – защото са представлявани и използвани за общата еволюция от цяла редица разумни същества и защото, сами по себе си, съществуват като нещо самостоятелно, като нещо живо; те са живите сили, които регулират живота на целия космос и обуславят целия му развой в течение на милионногодишни, сменящи се и повтарящи се периоди. Те проникват и се проявяват еднакво, както в цяла една слънчева система, така и в най-малкия атом – в техните сложни, но безкрайно точни и хармонични движения, които по закона на аналогията /един от основните закони в Живота Природа/ са в своята същност еднакви, като се различават само по големината на пространството и продължителността на времето, в които действуват. Тези принципи и закони на Живата Природа са, тъй да се каже, внедрени в организма на цялото човечество, в общочовешката душа и обуславят целия им исторически развой от самото им зараждане, през многобройните форми и прояви, които се променяли последователно в миналото, до сегашните и до тия, в които за в бъдеще ще се прояви и излее техния живот. По същия начин те са вложени и в отделната човешка душа, която е малка клетка от общочовешката, минаваща по аналогичен път... Както в малкото, не къпнило още семенце са вложени като потенциал всички, форми, през които то ще премине израствайки, разцътявайки се и давайки своя плод; както в амебата са вложени като възможност на бъдещето всички милиони форми, които стоят над нея по съвършенство – по същия начин, въз основа на същите закони и принципи, са вложени и в човека, като възможности за все по-голямо и по-всестранно усъвършенствуване на формите и състоянията, които днес се заемат от други, по-високо стоящи и отдавна минали по пътя на човека същества. Както в амебата не са развити, диференцирани и усъвършенствувани различните сетива и способности за възприемане и обработване на външни въздействия, както житното зърно, неизрастнало, в отсъствие на хлорофил, не може да усвоява и обработва слънчевата енергия, така и човек, в сегашното си състояние, със сегашните си способности за възприемане не може да

долови по-тънките и по-нежни вибрации на дълбоки истини, малка част от които се достига само от интуицията, не може да чуе и види със своите неусъвършенствувани зрение и слух недостъпните за окото и ухото краски и звуци. А това, което днес е невъзможно, въз основа на известни закони за еволюцията, след преминаването на известен път, след известен период от време – ще бъде възможно. Защото Живата Природа никъде не е сложила прегради за усъвършенствуването, както на някои се струва, а на против, на всяко едно същество е дала условия – безкрайността на време и пространство да се развива, минавайки съобразно степенята на своето развитие в различни форми – тела. И всичко това регулирано от нейните абсолютно точни закони, които не може да бъдат заобиколени, а действуват съвсем безпристрасно, налагайки на всеки който ги пристъпи своите строги санкции, които чувствуваме като страдания и ограничение на свободата ни.

Всички явления в живота на обществото и отделния човек, приливите и отливите на енергия, условията, в които биват поставяни, по-малката или по-голяма свобода, която им бива дадена, силите и способностите, с които разполагат – това е точно отмерено в Живота Природа от разумни, съзнателни сили, които ни дават толкова, колкото сме заслужили и колкото можем да носим.

И така – Живата Природа се явява като нещо всеобгръщащо, нещо което обема всичко – целокупния живот в своята пълнота, със своите минарала, растения, животни, хора и цяла редица по-висши същества, с всичките техни прояви, със своите многобройни сфери на живот, които се проникват, но от които по-висшите са недостъпни за по-нисшите; със своите слънца и планети, неизброими, далечни, непознати нам минове, със своите закони и принципи и произтичащи от тях методи за разумна деятелност. И всичко това е неразривно свързано, всички отделни части имат неизбежно, неотразимо влияние помежду си, всичко тук става в едно пълно и постоянно взаимодействие. И най-малките неща са свързани и оказват своето влияние върху всичко и всичко от целия космос оказва своето по-силно или по-слабо в зависимост от разни причини влияние върху отделната част. А всяка една от тия части, както най-дребната, така и огромното слънце, което блести в далечината, както „мъртвата“, както ни се струва частица, така и „най-жизнената“ – са проникнати от Божествения живот, който е разлян навсякъде и който съставлява самата същност на всички тия неща. Всичко чувствува, всичко е живо в тая Природа, част от която сме и самите ний. Има едно дълбоко скрито съзнание, което дреме в дълбините и на най-„мъртвата“ вещ и което може да се прояви в известни действия, а също и да почувствува и отговори на това, което му се изпраща – омраза или любов.

Вън от това – Природата е дълбоко разумна! Трудно е за нас, обикновените хора, да добием макар и смътна представа за разумността, за целесъобразността, за предвидливостта, за пълната хармония, с които е проникната тя и които регулират всички нейни прояви. Трудно е затова, защото – толкова малка е нашата светлина относно целите, средствата, методите, с които работи тя; толкова малко разбираме нейните настоячиви предупреждения към престъпилите законите ѝ, нейните лекарства и операциите, които тя прави на болните поради това престъпване общества, народи, индивиди; в такъв ужас изпадаме, когато тя ни сложи в своите реторти за да ни пречисти и обнови, тъй се замайваме, когато сложи целия наш живот с неговите мисли, чувства, действия в своите

умно направени сита, с които отделя зърното от къклицата, тъй-малко разбираме ний въобще от всичките ѝ действия, че сме наклонни да виждаме навсякъде в тях безмислици, отсъствие на предназначаност, на хармония и целесъобразност.

Нещо повече – по причина на това, че сме изгубили мярката за реално и нереално, за временно и вечно, която би ни научила, че страданията са необходимо условие за раждането на нещо ново, нещо по-добро в нас или вън от нас – ний сме готови по-скоро да я обвиним в жестокост, отколкото да я признаем за нежна майка, която в своята грижливост, проникната от безкористна любов, оставя своите деца сами да добият опитност, да изпитат както сладките, така и горчивите плодове на своята деятелност, за да могат да застанат сами на нозете си. Така, всички страдания, които тя ни изпраща и които констатираме навсякъде в живота, са необходимост за нашето растене и, при това, са следствия от минали наши погрешки.

Природата нищо не дава даром и никого не наказва незаслужено и без това да е необходимо за негово добро, за негова поука. Понякога, като всеки грижлив настойник, тя задържа капитала на своите деца за известно време, но тя знае своите сметки и в края на краищата никому на остава дължна.

Природата има своята външна и вътрешна страна. Това, което обикновено се нарича „природа“, т.е. доловимите от нашите пет чувства форми и прояви, представлява само външното облекло, разноцветната дреха; в която са облечени множество дълбоки и живи идеи, отделни прояви на единичната творческа Идея, която е дала живот на всичко...И пред очите на дълбокия изследовател, пред очите на истинския художник – цялата природа оживява; реките, горите, планините, растенията, животните, слънцата, планетите – всичко това са само символи, свещенни писмена в езика на Живота Природа, които съставляват нейната книга на тайните. Всеки един цвете, представлява нещо живо и при това, е израз, проекция на известна идея, която в своята чистота съществува в Божествения свят – „света на идеите“, както го нарича Платон. И затова с всички тия неща ний можем да се свържем; да им дадем да почувствуват нашата любов, да проникнем по-дълбоко в тяхната същност, да почерпим, да извлечем от техните сили.

Пред един такъв поглед – външната страна на Природата, проявена в своите форми, краски и звуци, представлява един храм – величествен, безкраен, недостъпен в своята цялост за човека. Храм, в който се извършват велики мистерии, свещенодействия, които са израз на най-светлото, най-чистото, най-възвишеното, на Божествения живот, който го одухотворява.

Живата Природа, обаче, обгръща всичко: – живота и формата, идеята и нейните прояви, законите и тяхното приложение. Живата Природа – това е проявлението на Бога. Това е сам Бог, спезъл от висините на Абсолютното, за което нищо не знаем, разлял се навсякъде, ограничил се в материята, изразил се в закони и принципи и дал по такъв начин чрез своята велика Жертва живота на милиони същества, на безброй слънца и планети, на непознати системи и вселени... Бог, който е скрит и в най-малката мравинка, и в „бездушния“ камък, и в „мъртвия“ метал: Бог, който шепне в сладостното полъхване на вечерника, който пее в буйния рев на планинските потоци, който гърми над смутените съвести в несдържаните

прояви на физическа или духовна буря; Бог, който ни поздравява с лъчите на утринното слънце, който ни се усмихва с милионите златни очи на безкрайното звездно небе, който – в зеленината на разцъфтялата се природа, в опияняващата синева на чистото небе ни кани в своите обятия, в които има място за всички... Бог, който въздиша във всяко страдащо, измъчено същество, който се радва и страда заедно с нас, който взема грижи еднакво за всички – без да прави ни най-малка разлика, еднакво любящ, еднакво грижещ се за всичките си деца Баща.

Бог – като подтик, като стремеж, като потенциал – вътре в нас; като регулатор на този стремеж със своите закони и принципи – вън от нас; като цел – далечина, светла, мамяща погледа – далеч пред нас... Бог, като нещо, което обгръща всичко; и отвлечено и конкретно е сила и материя, и закон и санкция, познати или непознати нам – това е нашето схващане за Живата Природа, доколкото сме могли да я разберем от думите на Учителя, в които всеки интересуващ се сам трябва да потърси истината, да провери и сравни с това, което неговите наблюдения му дават и което неговата мисъл му подсказва.

П.Г. [– Пламен Грядущий / Сава Калименов]

45. ПЕЧАТНИЦА „ЖИТНО ЗЪРНО“

С.К.: С Влад Пашов пожелахме да направим в бараката на двора на ул. „Оборище“ № 14 печатница без печатарска машина. За мен „братството“ 90% беше комунизъм, защото за мен комунизъм, анархизъм тогава беше все едно. Аз смятах, че идеята на нашето братство фактически, същината, най-главното е туй, което в задачата на човека, на човечеството, това е именно комунизма и смятам да се прави комунизъм въз основа на нашите разбирания така върху наша база, така, мирен комунизъм, без насилие. Мисля, че туй е, така си влязох аз в Братството с тез идеи. За мен именно комуната беше всичко. Пък другите работи, те бяха допълнително. Така беше в моето съзнание и донякъде и у Владо е било така, та за нас така си и остана идеята, че ний туй ще си правим комуна. Добре, ама стана така, сега ще кажа как са станали нещата. Извикаха ни в „Житно зърно“, редакцията на „Житно зърно“, нашите млади приятели на съвещание. Ами виж какво, там беше Георги Томалевски, там беше Борис Николов, Георги Радев, разбира се, и още няколко души като че ли имаше. Но тези тримата главно така, тъй да се каже. И сега те предварително ни извикаха, а то бе по повод на туй, че ний за да си доставим буквите, оловни букви, поискахме един заем от тях да ни авансират за нашата работа, да ни помогнат да си заплатим буквите, като срещу туй обещахме ще печатаме „Житно зърно“. Това беше положението. Сега, като се получи туй предложение чрез Владо, той Влад влезе така, влезе непосредствено с тях, те са уговорили Владо, не знам сега как, кой именно е играл в тази игра. А май, че и Петър Камбуров беше тогаз в редакцията, както и да е. Петър Камбуров не цигуларя, а другия, който е от Казанлък. Той следваше пък биология. Те бяха студенти всички.

Ний бяхме работници, те бяха студенти, значи малко от високо гледаха на нас. Уговорили Влада, че туй печатница като правим, тя да бъде на името на „Житно зърно“. Те ни дадоха известна сума наистина, така, аз и от други хора взех, на мен лично ми дадоха пари, за да си помогнем,

пак от наши братя от Севлиево, то единият беше от Търново, но женен в Севлиево, живееше в Севлиево. Коста Борисов даде една сума, друга сума даде Иван Гюзелев, който беше учител пък някъде надолу на южния край. Та той отделил от заплатата си. Другият чиновник, и той отделя от заплатата си. Дадоха за тази идея, защото бяха в течение и бяха във връзка с мене и аз им бях писал, че ние тъй и тъй издаваме списание, но всеки случай те доброволно дадоха като отделиха известни суми. И ние тези пари, които взехме от „Житно зърно“, платихме буквите. Сега аз да съм имал пари, едва ли, не съм имал. Пък може да съм имал съвсем малко, но това бяха парите, с които започнахме от „Житно зърно“ и от тези двама приятели от Севлиево. Сумата не си спомням общо каква беше, обаче въпросът беше да се купят букви и да се купят туй което на печатарски език се казва каси и регали. Касите е туй, в което се наредени буквите, а регалът е нещо като шкаф, в който се пхат касите. Значи поръчахме ги. Аз нали съм бил в печатницата на баща си, знам как са тия работи. Поръчахме ги тука, направиха ги тия каси и регали, буквите взехме от букволеярницата, платихме всичко, не сме заборчявали и почнахме работа.

Почнахме работата, започваме със списание „Житно зърно“, беседи тогава Учителя ни даде да набираме, не си спомням точно какво. В 1923 г. като е било, но какво работехме. Почнахме лекции да работим. Не неделни беседи, а от лекциите така, не си спомням коя първо беше. В.К.: Значи освен „Житно зърно“ сте печатали и лекции. С.К.: Именно, лекции и беседи печатахме и няколко, и това, и продължихме с „Ново човечество“. Останалите броеве въвн от първи и втори, и трети се отпечатаха в печатницата на ----- . Къде го набирахме не си спомням, май че там го набирахме. Виж какво, ти знаеш тоя поет, който умря скоро от Троян, как се казваше, бе. Той и Тончо Цоневски имаха печатница на „Веслец“ с малка машина. И там отидохме. Там набрахме втори и трети брой беше при тях. Той е много известен този, той нали беше през време на тази война, освободителната, когато влязохме по Сърбията така с руските войски, беше един от тези дописници, много известен, но излезе ми из ума сега. В.К.: И както да е. С.К.: Там печатахме втори и трети, щото нашата печатница не беше още там организирана и след туй от четвърти брой на списанието до края е набираемо на ул. „Оборище“ № 14 и печатано в „Земеделско знаме“. Това е цялата работа и продължи се работата, разбира се. Аз като спрях там със списанието си, като видях, че няма да може да върви, аз понеже, тъй да се каже ме прерязаха и тази моя идея да правим комуна, разбираш ли. Моята идея беше комуна да направим. Сега тия приятели от „Житно зърно“ без да са имали никакви лоши намерения тъй смятат, че трябва да бъде тяхно. Хайде, тяхно, тяхно стана.

В.К.: Искаше да бъде комуна печатницата. С.К.: Печатницата, в смисъл, аз имах широки планове, аз имах големи планове, обаче то като дойде в техни ръце, те си назначиха един касиер, Жечо Панайотов беше. Направиха го касиер и нали работата стана тяхна, на „Житно зърно“. Нашата идея я изхвърлихме. Значи пресече се идеята. Кой знае как Владо са го уговаряли, а привлекли Владо за тяхното списание, щото на туй събрание, което направихме, като взехме да говорим за туй. Тъй стана, че всички бяха заедно, но и Влад се изказа така, приел тяхната идея и като тъй аз оставам самичък. Оставам самичък, не съм възразил нито дума, тъй го искат, тъй, както и да е, щото нали един съм против много и не е главно там. Главното е щом хората, щом така искат, аз сам няма какво

да им се противопоставям. Нито дума не съм възразил, макар че това е за мен един тежък удар, все едно, че с бравда ме удрят. Това е идеята, с която аз живея ден и нощ, комуна да правя. И въз основа на туй големи работи да вършим, те я отрязват изведнъж.

Предоставяме ви 4 съобщения в „Житно зърно“ от различни години:

а)

**До братята и сестрите
в гр. /село/.....**

Н.Л.К.Б.Л.

/Няма любов като Божията любов/

Любезни братя и сестри,

За нуждата от просветен фонд се доста говори на Младежкия събор, тая година, и вярвайки, че представителите на всеки град са осветлили по тоя въпрос останалите братя и сестри в провинцията, не ще излагаме надълго причините и обстоятелствата които го създадоха, и целите, които ще се преследват с него, а само бегло ще ги очертаем.

1/ По обстоятелствата, които го създадоха: липсата на сплотеност при просветната работа в цялото братство, което обстоятелство пречатства за бързото и ясно ориентиране в посоките на общия идеал и в последствие за последователно формиране на един общ по принцип мироглед, базиращ се на тоя идеал. Причините за това са вътрешни и външни

2/ В стремежа си да намали по възможност до минимум влиянието на тия причини, които са често и от материално естество, Братството, чрез представителите си, основа просветен фонд, който за чисто външни удобства, носи името „просветен фонд „Житно зърно“, оставайки си обаче независим от това последното.

3/ Целите му ще бъдат: оставайки непричастен в инициативата на каквито и да било предприятия, било от общ или от частен характер в Братството, в кръга на чисто просветното и то специално книжовно дело, да подпомага това братско начинание в пътя на реализирането му със средствата, които ще се втичат в касата от всички доброволни вноски, от страна на братята и сестрите и от възможните приходи от самото дело. Не ще и съмнение, че една от най-важните цели ще бъде подпомагане по възможност по-бързото излизане на съборни книжки, беседи, брошури и пр.

За да се улесни технически както оформяването и засилването, тъй и правилното функциониране на този фонд и поставянето му на разположение на всяка благородна инициатива в просветния път, биде избран по общо съгласие на събора подходящ касиер, а младежкия клас в София, от своя страна избра просветен комитет от трима братя и три сестри.

Както биде вече уговорено на събора, всеки град – център си избира местен касиер, който ще има грижата, след като събере вноските от околията си, всеки три месеца да ги внася на централния касиер, брат Жечо П. Жеков в София.

За да може веднага да почне да функционира и да могат да бъдат посрещнати някои основни и от първостепенна важност нужди, необходимо

е, както се каза на събора, първата вноска да постъпи по възможност веднага.

Вноските се изпращат на адрес:

Жечо П. Жеков – кантора Цанев – Сердика № 21.

Всичко отнасящо се до фонда или въобще до просветното дело на адрес: Кръстю Тулешков, ул. „20 април“ № 20.

София, 26.VII. 1925 г.

С.Б.Л.Е.Л.

/Само Божията Любов е Любов/

От Комисията.

б)

ПОКАНА

За записване абонати за третата годишнина на окултното списание „ЖИТНО ЗЪРНО“

Вярно на своя дух, списанието и тази година ще излага просто и достъпно въпроси от Живота, така както той се проявява в настояще време във всички области: духовна, социална, в областта на науката, изкуството. То ще се стреми да засяга най-вече ония животрелпящи питання, които вълнуват човека, в когото се е зародило новото съзнание, на човека, който е излязъл из капището на разните религиозни или житейски вярвания, за да се приближи към онова живо, първично ядро на Истината, което представлява съкровено усилие на всички велики Учители на човечеството и целта на всяка религиозна система. Следователно то не ще засяга религиозно-догматични въпроси – предоставя това на ония, които милеят най-вече за формата на истината – а ще третира въпроси, които имат пряко приложение в живота на всички човеци – към каквато и народност, религия, класа и звание да принадлежат.

Понеже една от основните цели на списанието е да допринесе за разширяването и просветлението на човешкото съзнание, то ще отбелязва по възможност всички усилия на човешкия дух да се освободи от тесните атавистични рамки, в които го сковават старите разбираня на живота. Ще се помъчи – доколкото допусчат това рамките на списанието – да набележи перспективите на новата разширена и вдълбочена наука, която се заражда днес на междата, която дели така наречените „официална“ и „окултна“ науки: където се срещат вече най-напредналите представители на „официалната“ наука с работниците на окултната.

По специално ще бъдат поместени статии – освен по отбелязаните по-горе проблеми – и по въпроси от психологията, педагогията, практичните окултни науки, научна астрология, основните начала на живота, геометрия или наука за линиите и формите на човешкото тяло, няколко физиогномично-психологични етюда, вести за духовната и научна мисъл в чужбина и др.

Всички технически подобрения, които са желателни в много направления ще зависят най-вече от разпространението на списанието. Абонамента и тази година остава 60 лв. предплатени.

Обръщаме се към всички досегашни настоятели и абонати на списанието и към всички ония свободни и разумни човеци, които имат присърце делото за което ние ратуваме, да се погрижат за неговото

разпространение, за да може то по-сигурно да допринесе своя скромен дял за процъфтяване на Великото Дело на Светлината, което вършат Майсторите на Деня.

Адрес: Редакция /на сп./ „Житно зърно“
ул. „Оборище“ № 14 – София

От Редакцията

в)

ПОКАНА

**За записване абонати за петата годишнина
на окултното списание „ЖИТНО ЗЪРНО“**

Днес сме пред прага на разцъфтяването на човешката душа, разцъфтяване на Красивото, което винаги е живяло дълбоко в душите, но за което сега е дошло вече време да се прояви. Човешкото съзнание днес е вече достатъчно пробудено, за да чуе вътрешния глас, който му говори за красотата на новия живот. Когато се изучават законите, по които се развива човешкото съзнание, ще се схване, че този духовен копнеж, който виждаме днес по целия свят, не е случаен, но се дължи на новата фаза, в която влиза човечеството.

Всички проблеми на днешния живот могат да се разрешат правилно само в светлината на по-дълбокото познаване силите и законите, които лежат в основите на живота. Най-великото изкуство е изкуството да се живее разумно.

„Житно зърно“ ще работи в този нов дух за хвърляне светлина върху проблемите на живота във всичките му области. То ще застъпва статии за законите и силите, чието познание е необходимо за разумното преустройство на живота. Ще помества и статии за окултните науки в тесен смисъл на думата /астрология, френология, физиогномика, хиромантия и п./ за окултното движение в странство, преглед на новата окултна литература в чужбина и у нас и пр.

Нека разпространението на списанието тази година да стане важна задача за всички съчувственици. Те се умоляват да съдействуват за записване на абонати. Досегашната практика беше само настоятелът в града да се грижи за разпространението му. Обаче това не е достатъчно, понеже той не е във връзка със всички среди. Ето защо полезно е всички съчувственици да поканят за абониране свои приятели и познати, както в града, така и в околията. Може да се постигне достатъчно, ако всеки съчувственик направи нужното в средата, в която се движи. Даже ако всеки съчувственик запише още един или няколко абоната, той е вече доста направил.

Които желаят, могат да посочат и адреси, на които да пратим пробна книжка.

За проникване на списанието в по-широки кръгове, желаещите могат да абонират на свои средства и читалищата в града и околията. Годишен абонамент 80 лева предплатени за 10 книжки от по две коли. Първата книжка от новата годишнина ще излезе към края на март т.г.

Всичко се изпраща на адрес. Редакция на списание „Житно зърно“, Никола Нанков, Булевард „Дондуков“ № 16 /до кино Пачев/, София.

София, февруарий 1929 г.

г)

СЪОБЩЕНИЕ

До.....

През своето седемнадесет годишно съществуване, списанието „Житно зърно“ е разчитало на сътрудничеството на своите добри и верни приятели. То извърши и продължава да върши своята мълчалива работа между тия, които обичат светлината, вярват в неминуемата победа на любовта и в дълго чаканото царство на Божествената хармония.

В желанието си да разшири кръга на своите сътрудници, редакционният комитет се обръща към Вас с братска молба да станете за напред негов сътрудник в отдела.....на всеки месец / до 2 писма/ пращате своята статия на брат Боян Боев, квартал „Изгрев“, София, 13.

Уверени сме, че Вие ще се отзовете на тая наша покана, защото познаваме и Вашата привързаност към идеите на списанието. Освен посочения по-горе отдел, в който Вие можете да бъдете ценен сътрудник, свободен сте да пишете и в останалите отдели на списанието. За осветление, по-долу даваме отделите, които възнамеряваме да застъпим.

В очакване на Вашата статия, изпращаме Ви своите братски и сърдечни поздрави.

Изгрев, март 1943 г.

Редакционният комитет

Отдели в списанието:

1. Резюме от беседите на Учителя.
2. Общи актуални статии.
3. Наука.
4. Педагогия.
5. Музика.
6. Окултни науки /астрология, физиогномия, френология, кабала, розенкройцерство/.
7. Здравни въпроси /медицина, дишане, хигиена, паневритмия, светлолечение и п./
8. Поезия /стихове, поеми, разкази/.
9. Преводи от други езици.
10. Загадъчни явления.
11. Разговори с Учителя /Репортаж от нашия живот/.
12. Отзиви, вести и книгопис.
13. Художествен отдел /скици, статии, изобразителни изкуства/.
14. Френско резюме.

46. ЗАЩО СЕ СЪЗДАДЕ ПЕЧАТНИЦА В СЕВЛИЕВО

С.К.: И аз след туй постепенно се оформи у мене, че няма какво да правя тука, че аз си отивам в Севлиево и там ще работя, на чиста плоскост ще си работя, да няма кой да ме командва. Защото изобщо характера ми е такъв, че не мога да живея под команда, да ти кажа. Аз почти никога не съм служил на държава или на каквото и да е друго такова. Само една година в партийна книжарница бях след като ми национализирах издателството и там ми беше тежко, изобщо не мога да ме командват. Мога да работя, обаче самостоятелно, аз да съм си, аз да се командвам. Както и да е, туй ме много огорчи наистина, но аз с никого не съм имал пререкание. Даже и на Влад не съм направил ни най-малката забележка, когато стана така, че печатницата вместо да я основем като една комуна, стана на „Житно зърно“. А пък „Житно зърно“ какво е? То са студенти, които си гледат студенството, Жечо Панайотов, той беше чиновник, той беше касиер, обаче, как да ти кажа. Една работа да расте, аз този закон съм го проверил, той си е естествен закон. Една работа за да расте, да расте работата като жив организъм да бъде, тя непременно тъй да се каже, трябва да се вградиш в нея целия и време, и сили и дух. Виж сега в тези повели, в тези легенди, в тези традиции, например, когато правели мост, има такива легенди да враждат сянката на някого. Това е външен израз на един велик и естествен природен закон, когато нещо ще създадеш като жив организъм, ти трябва цял да вплезеш, не сянката си, но душата си влагаш, разбираш ли, цял се влагаш в туй нещо. За мен така беше естествено, не теоритически, в туй нещо аз цял влизам в него, целия ми живот, всяка мисъл, всичко, цял съм вътре. И така беше действително за мен, така мислех аз, и така тук може да стане тука нещо сто пъти по-голямо отколкото това, което аз направих в Севлиево. В Севлиево сам го направих, но Севлиево е едно селце, тъй да се каже, тука е център, тука нещо много по-голямо можеше да стане, но пресече се таз идея.

В.К.: Искат да командват и при това не разбират. С.К.: А, бе как да ти кажа, те не са от лоши намерения, толкоз тъй са разбирали, че към мене са имали така едно отношение понеже почвам „Ново човечество“, гледат ме малко така, като сектант ли как да кажа, значи сам си, както и да минало се е, но това е една опитност. Обаче действително това нещо не можа да расте, така си остана, до там докъдето го направих аз, продължава четири ли години, пет ли, не си спомням, обаче не мръдна от таз точка, до която го поставих аз. В.К.: „Житно зърно“. С.К.: Не за „Житно зърно“, а за печатница да стане. „Житно зърно“ то си е башка работа. Но печатницата. Ако аз бях останал, това щеше да бъде един жив организъм, който непрекъснато щеше да расте. Щото аз имах опитност, но не е важно, аз имам идея, жива идея. Туй щеше да расте. Аз като отидох в Севлиево действително това почна на онази почва да се развива и расте, расте, расте до тогаз, докато дойде 23 декември 1947 г., та го национализирах в последната му форма. „Трудова задруга „Братство“ – ООД-во с един милион близо лева участие на работниците в предприятието с около 30 души членове, някои от които не участваха в производството, но странично бяха внесли пари така, даже и някои мои роднини, аз така бях писал и дялове, както и да е, до тогаз съществува и се разраства много. И даже са се чудили тука, защото аз почти всеки ден пишех за хартия. Почти всеки ден пиша и се чудят тука в един голям склад на „Ане Радивоев“, което беше на ул. „Граф Игнатиев“, каква е таз хартия в Севлиево. После тези, които организирах

превоз, те имаха бюро за транспортна, транспортно бюро, и те всеки ден хартия, та много хартия.

В.К.: А ти си плащаше. С.К.: А, всичко си плащам веднага. Получи се хартията, на другия ден чек плащам. И веднъж идвам тука при този ръководителя Ане Радивоев: „А, бе какво правите вие тая хартия бе, ядете ли я, какво правите толкоз хартия?“ – Печатиме. Не ние печатаме, не само наше и външно. Но по едно време печатихме 4–5 вестника. На Севлиевската Популярна банка един, на Сухиндол, вестник „Сухиндол“, „Братство“, до тук три, „Фратецо“, четири вестника, там един земеделски вестник някакъв, ама не партиен, ами там имаше и земеделско училище, та ръководителят издаваше вестник на учениците, в такъв смисъл пропаганда за агрономи, така де, за земеделско училище не висше, средно такова. То училището беше в село Граница, Севлиево. Тъй, че до пет вестника сме стигали да печатим, то се иска все хартия и башка ний което печатиме, тъй че стана голяма работа тя. Но законът беше такъв, трябва да влезеш вътре, както е това поверие, че някаква сянка, то е фактически живота си да прелееш в едно дело, тогаз то расте. Това е моя жива опитност, в която никой не може да ме обори и да ми възрази, щото аз го знам по опит. Всяка работа, която съм вложил в нея, тя расте. Щото вътре е животът ти, мисълта ти, всяка. Без тази мисъл, без тази идея да влезеш в работата, и това се отнася за всяко нещо. Една частна да е, търговия, занаят да е, политическа работа и т.н. Един Ленин. Ленин е влязъл цял в движението. За него не е имало тъй да са каже, личния живот е бил нещо съвсем така не съществено, личния му живот. Той всяка негова мисъл, целия му живот е бил в делото там и не само той, но да се спрем на него така. Те са били хиляди така, които са живеели, затова и така идеите се въплотават в живота, реализират се, придобиват живот и сила и се налагат. Та има общ закон.

В.К.: И така Вие се прехвърляте към Севлиево. С.К.: Да, нали то беше 1926 г. Щото 1925 г. бяхме в София, на ул. „Оборище“ № 14, бяхме организирали печатницата и до края на годината изкарахме тия броеве на „Ново човечество“ и като видях аз, едно, че не се подкрепи списанието. Първата година го подкрепяха, втората година не се явиха абонати, предполагам, че е организирана таз работа, но няма значение и нали понеже ме пресякоха мене в тази идея, да реализирам комуна и самия Влад отпадна кой знае как, така го спечелиха и него, на тяхна страна, тъй да се каже зад гърба ми, аз си казах: Ах какво ще правя тука, аз си отивам в Севлиево, щото аз съм млад човек, аз съм на 25 години, имам енергия и ще се реализирам.

47. ЖЕНИТБАТА Е КЛОПКА

В.К.: А кога се ожени? С.К.: 1929 г. Ах, ний тогаз мислехме да не се женим изобщо. Идеята у нас като всички млади така беше, че да не се женим, без Учителя да ни е казал така. Нали от теософската литература, обаче така мислехме, но как да ти кажа, почти всичките отпаднаха. Останаха да речем единици, които не се ожениха, да речем Боян Боев, Паша Тодорова, някои други така останаха, но почти всички се изжиха. А пък аз влязох в тоя капан така, като смятах, че ще живеем братски, дявола тъй ме подлъга мене, ще живеем братски.

В.К.: Я ми разкажете случая, Вие сте ми го разказвали как сте дошли тук при Учителя да споделите нещо с Него и са присъствували някои сестри. И Той, Учителя се обърнал и казал; понеже Вие сте отишли при Учителя с някакви идеи по отношение на печата в Севлиево и т.н. Имало някакви сестри. Ти си заминал и Учителят се обърнал към някои от сестрите и казал: „Той сега, казва, баща му ще го ожени!“

С.К.: Ще ти кажа този случай, ще го разкажа. Той е пак във връзка с тия работи. Той стана още първата година – 1926, когато аз нали напускам София и решавам, отделям се от печатницата нали, оставям ги да си продължават, обаче аз решавам да си отида в Севлиево, защото виждам, че тук няма простор да се проявя и да реализирам идеите си, тука ще бъдеш само един словослагател и нищо друго и Жечо Панайотов ще ти плаща накрая. Пък аз гледай да ти кажа: аз когато в „Посредник“ постъпих на работа, аз така идеализирах тия неща и тия хора дори, които бяха, като смятах, че там изобщо пари не се плащат, не се получават, просто тия хора ми се струваха като светии там и просто, когато, като постъпих първата заплата просто ме беше срам и трудно ми беше, как ще взема пари за работата, която е не при нашите, а при толстоистите. Просто мъчно ми беше, тежко ми беше и просто да посегна и да взема пари. Щото аз го смятам, там, че всички работят без пари, тъй си мислех, пък то не било така. Но всеки случай те бяха пак преданни, идейни хора всички. И освен това тези, които са платени, вечер идваха редица хора, които са чиновници, идват от работа да помагат там, те вече без пари така, нали, да съгват, да адресират, защото тя беше голяма работа на „Посредник“. В.К.: Какво правехте точно там? С.К.: Нали толстоистите те издаваха вестник, книги и т.н.

Аз работих при тях в София, работих преди да почнем печатничката на ул. „Оборище“ № 14, работих при тях. Гледай какво, аз 1927 г. заминах за Севлиево. Но за тоя случай, който казах беше така: първата година, когато аз заминах, значи то ще е било 1927 г. Извикват ме тук в София, аз бях при баща си вече, извикват ме да помагам в печатницата, понеже имат спешна работа.

Въпросът беше да се издаде книгата, съборната книга за 1927 г. – беседите. Всяка година се издаваха съборните беседи, цял един том се издаваха от Съборните беседи и ми извикаха. Не знам, Паша ли ми писа, Влад ли ми писа, кой ми писа, обаче аз веднага се отзовах така да дойда да помогна и присъединих се там, всички се съсредоточихме да издадем съборната книжка, която е 300–400 страници. И пак сме ги печатали на печатницата на „Земеделско знаме“, така продължаваше тази работа, щото тази печатница в бараките на ул. „Оборище“ не можа да стигне до машина. Така си остана. И колко време съм стоял, може би около един месец горе-долу, за да се завърши този том за събора. Завършихме тази работа.

Сестра Паша, тъй да се каже ни покани всички нас, които сме взели участие работници в тази книга у тях на вечеря и едновременно и Учителя, тъй беше и ние всички, които печатихме. Пък сестра Паша беше, как да ти кажа, за нея не знаех какво да кажа, тя беше един човек, който, точно като Боев, тя е изиграла най-главната роля, ако имаме ний може би 100–150, не ги знам точно колко тома беседи, обаче това е до голяма степен неин труд, тъй да се каже и душа и тяло, и всичко вложено в нея, в такъв смисъл, защото всичко е минавало през нея. Тя е един човек, който е абсолютно предан на делото и абсолютно нищо не я отклони. Аз знам, че тя има много случаи, когато всички отиват на Витоша, би трябвало и тя да отиде, обаче тя остава, защото има работа върху беседите. Те трябва да се печатат, пък и печатарите и те искат, готови беседи. И тя трябва да работи и денем и нощем, да им дава. Нали като тръгне работата, понеже всичко през нея минава окончателно така в редакция, ние искаме, без да ни иде на ум, че тоз от когото искаме, той с последни сили и нощем и деня, щото ний да речем работим там осем часа, пък за нея няма час, тя работи, понеже трябва да се даде материал за набиране. Та сестра Паша ни повика и тука стана това, за което става дума де, не знам сега там какво сме говорили, що такова, не мога да си спомня. Обаче така Учителя беше, бях доста близо до Него, не знам между Паша и така през двама души ли, как бяхме, не си спомням, обаче понеже така си имаше общи разговори, различни, тихичко си говореха различните. И може би сме били десетина души там с Паша и с Учителя, по едно време, така малко като заглъхна разговора, че Учителя така тихо казва на, изглежда за мен говореха, де, „Ах, той сега като отиде там, баща му ще го ожени“. Нещо така горе-долу тез думи, баща му ще го ожени. Аз изведнъж потреперих, исках да скоча, но не можех.

Изведнъж така в себе си, казах някаква дума „Няма да стане“, каква дума беше, обаче за мен това беше неприемливо, защото аз абсолютно не можех да приема, че ще се женя. Защото аз съм посветен на делото, за женитба не мислехме не само аз, ами и почти всички, и така изведнъж в мен реагирах, но разбира се така с една дума само. И не се каза нищо по този въпрос, щото не смея пък да противореча на Учителя, но туй мене така ме стълписа, как може да се ожени. Обаче Той тихичко така каза: „Той баща му сега ще го ожени“. Та такъв беше случая и като завършихме, аз се върнах пак в Севлиево 1927 г.

48. БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ НА ЕСПЕРАНТО

С.К.: И не мога добре да си спомня, дали тогаз, тази есен именно се срещнахме с Атанас Николов. Трябва да е нея есен, именно 1927 г. и аз туй завчера го казах, срещнахме се с него така в двора на Изгрева и така започнахме да печатим на есперанто. Изглежда, че е било тогаз, като съм се върнал аз есента да завършим книжката, Атанас е бил там също на Изгрева, в двора на Изгрева, близко до салона така беше, то имаше пейки, близко така до салона към портата и така се видяхме някак, нали той млад човек и аз, аз уж малко по-стар, от него, 2–3 години по-млад ще е от мене, се запознахме, ей тъй, на крака дето се казва, просто като наши хора, близки хора, откъде си, що си, така. И не знам как стана дума, може би той носеше и значка така есперантска, разбираш ли, че те превеждат беседите на есперанто, защото освен него имаше още един брат Димитър Йорданов, които бяха, те заедно работеха, превеждат. Аз веднага казвам,

аз пък съм печатар и т.н. и контакта става моментално, само за десетина-петнадесет минути, понеже той ли бързаше за гарата, аз ли, изглежда, че той е бързал да си отива и за десетина-петнадесет минути, и от тука почна втората наша тъй да се каже работа в тази област, издаването на беседите на есперанто. Сега аз трябва да донеса от тези преводи и от тях, или да не късаме тия работи при разказа ни. Да донеса да видиш, да имаш представа какво е, и как сме започнали отначало.

Преводите на беседите на есперанто се правеха от Атанас Николов и Димитър Йорданов. В.К.: Той беше есперантист и превеждаше.

С.К.: Есперантист и превеждаше, сега не знам дали са имали някой други да преглежда, така да ревизира, обаче те двамата знам, че работеха, нали.

В.К.: Атанас Николов. С.К.: И Димитър Йорданов, двамата работеха там по тия неща, те ми пращаха текста и аз го печатах. В.К.: Те го изпращаха на есперантски. С.К.: Аз го набирам всичко, аз го набирам. В.К.: Ти го набираш. С.К.: Разбира се, че всичко аз. Аз го набирах, аз го печатих.

Сега ние уговорихме така, с Атанас докато бяхме. После нали започнахме с кореспонденцията. В.К.: А, той живееше в София? С.К.: Той живееше в Бургас. В Бургас живее той. Те от Бургас са, даже на първите книжки пишеше, че от Бургас е изданието, макар, че пише, че от Бургас, макар,

че те в Севлиево се издадоха, от Севлиево се експедираха, но така бяха сложили. В.К.: Значи той ги превежда и ги изпраща.

С.К.: Сега, виж какво, значи това почна да излиза като едно ей така, като една библиотека „Нова култура“, което значи библиотека „Нова култура“ на есперанто. Рисунката ни я направи Цвета Симеонова, една

наша художница, жената на Симеон Симеонов, тя ни я направи така. Аз бях ѝ дал горе-долу един план, чертеж, но тя направи това и почнахме първата годишнина. Това е от първата годишнина, тези книжки, така такъв формат ги издавахме. Като първата беседа беше „Високият идеал“.

Първата беседа, с която излизаме беше „Високият идеал“ № 1. То пише тука. „Високият идеал“ първата беседа беше и тя беше придружена с портрета на Учителя и с предговор от д-р Кирил Паскалев. Той написа предговор и на 2, 3, 4 книжка от серията „Нова култура“. Д-р Кирил Паскалев

беше от нашите хора, от младите, завършил току-що медицина и той беше от Бургас, та той живееше в Бургас, там му беше семейството.

Това са:

1. „Високият идеал“

2. „Великият закон“

3. „Кои и какви са белите братя“ от Ватралски.

Не знам, знаеш ли таз работа? В.К.: Чел съм го. С.К.: Чел си го. Значи, трети номер беше тя.

4. „Пробуждане на колективното съзнание“, това е от Учителя. Тя само тази е от Ватралски. Другото всичко е от Учителя.

5. „Новото човечество“ от Учителя

6. „Космичната обич и универсалната Любов“

7. „Новият живот“

8. „Тесният път“

9–10. „Силите на живата природа“

Това са десетте номера на първата годишнина.

В.К.: Сега искам да питам. Той ви изпраща, а Вие ли набирахте лично буквите? С.К.: Разбира се, кой друг. В.К.: То е много голяма работа. С.К.: Ами цялата работа е била на моите плещи, не само за туй, ами и

за вестници и за всичко. В.К.: Защото, който набира, трябва да разбира есперанто, да не бърка. С.К.: Да, разбира се, разбира се. Те, те наши работнички, защото те не познават преди всичко азбуката, латинската азбука. Аз съм набирал всичко. Та изкарахме ние първата годишнина, десет номера, нали те бяха пратили пари, за да закупят букви, бяха пратили пари за буквите.

Иначе за цялата първа годишнина аз не съм вземал нито една стотинка така за работа, разбираш ли. Но изглежда, че самият Учител, аз в 1929 г. като се ожених вече, нали един вид трябва ми пари. До тогаз не са ми трябвали пари. Изглежда, че Учителя сам е подгатнал на Атанаса, че трябва да ми се плаща, и те ми пращаха пари. И втората годишнина почна така, аз им определих една малка сума така на кола и втората годишнина почнаха да ми плащат така.

В.К.: Колко години излиза тази? Първа, втора година? С.К.: Виж какво, то периодично излиза две години така като библиотечка, а след туй отделни книжки така донякъде като тези. Например това са „Трите основи на живота“, това са „В Царството на живата природа“, а това е „Ла парол де ла гранда универсал“, „Ла маестро паролас“ – „Учителят говори“, само така са ги сложили. А то е „Учителят говори“. И други книги има, те не са само тези, обаче нали туй ни беше под ръка. Сега тука, та почнахме с тази работа. Изглежда, че аз преди да почна „Братство“, като че ли туй съм почнал още преди вестник „Братство“. Продължи да излиза и втората годишна от 1–10 книжки на „Нова култура“.

По-късно ги подвързах в две томчета с портрета на Учителя и снимка на братския живот.

Ето тук прилагаме едно съобщение за набиране на абонати за II година.

ЕСПЕРАНТСКА БИБЛИОТЕКА „НОВА КУЛТУРА“ – БУРГАС

С.Б.Л.Н.П.Ж.

Драги братя и сестри,

Есперантската библиотека „Нова Култура“, която издава беседите на Учителя на есперанто, току що завърши своята първа годишнина с издаването на 9–10 книжка – „Силите в Живата Природа“.

Планът за работа през втората година се състои в издаването на цяла първа серия беседи на есперанто, като се подели на 10 отделни номера и освен това, като приложение „Трите основи на живота“.

И тъй, ние имаме плана и без отлагане трябва да се заловим за работа. Но в тая работа ние имаме нужда от помощта на повече братя и сестри и във връзка с това ще кажем няколко думи за значението на библиотеката, за това, което се е направило и с какво всеки може да помогне.

Значението на библиотеката „Нова Култура“ за разпространение беседите на Учителя, за разпространение идеите на Новото Учение по целия свят, е грамадно именно затова, защото чрез есперанто, словото на Учителя прониква едновременно по всички части на света, във всички страни и народи.

Досегашните резултати, които имаме, могат да се нарекат доста добри. Много хора от странство се заинтересуваха от учението и оценяват правилно голямото значение на беседите. Влязохме във връзка с много

сродни нам движения от различни части на света, подавайки си братски ръка за съвместна дейност. Извадки от беседите на есперанто са печатани в Япония, Франция, Чехия. Изобщо, това което се прави, започна да носи добри резултати. Те ще се увеличават и растат. Трябва само да продължим работата си.

Как ще можете да ни помогнете и вий в нея? - Като се запишете абонати за новата годишнина на библиотеката, като запишете свои познати есперантисти за нея и като подпомогнете фонда „Нова култура“ с това, което можете.

Братя и сестри,

Света е пълен с души жадуващи и гладуващи за словото на Истината. Те са в тъмнина и простират ръце за Светлината. Те чакат тези, които ще им я занесат. Нека всички ний изпълним дълга си и станем носители на тази Светлина, помагайки кой с каквото може. Нека подкрепим библиотека „Нова Култура“, която разнася словото на Учителя и до най-затънтените кътища на света.

Абонамента за втората годишнина е 50 лева. Нека се побърза със събирането на абонати и помощи за библиотеката, за да не се забавя нейното излизане. Всичко да се изпраща на адрес: Ат. Николов, ул. „Цар Ив. Шишман“ № 19 – Бургас.

С братски поздрав:

Библиотека „Нова култура“

49. СТАТИЯТА „МЕЖДУНАРОДЕН ЕЗИК“ ОТ ЛЮДВИГ ЗАМЕНХОФ

МЕЖДУНАРОДЕН ЕЗИК

Братство, Севлиево. Г. 6, бр. 78, 24.12.1933, с. ????

С бързи стъпки днес събитията се движат така, че всеки ден все повече и повече се приближаваме към осъществяване великия идеал за обединение на човечеството.

Всъщност, човечеството и без това е единно, но въпроса е да се внесе хармония във взаимоотношенията на неговите съставни части, за да може да се развива и да напредва правилно.

Наистина, като следствие на несправедливостта на мирните договори, днес съществуват големи национални противоречия главно между победители и победени. Но това не може да продължава вечно, несправедливостите трябва и ще бъдат поправени, и ако у двете страни има достатъчно разум това да стане по мирен начин, чрез взаимно разбиране, то пътят както към сближение на досегашните противници и врагове така и към обединение на цялото човечество, ще бъде широко разтворен.

Има една опасност шовинизма и алчността да вземат надмощие като се изразят в една нова война, но тези народи, които искрено желаят, могат да избегнат тази опасност, която ще увеличи и продължи разногласията и несправедливостите в света, защото чрез война никога до сега неправдите не са премахнати.

Така или иначе, човешкото съзнание се пробужда по всички части на земята и правдата по-рано или по-късно, ще се наложи. Народите вече почват да

съзнават безмислеността и безрезултатността на войните и изострените национални противоречия и борби, а това е най-ярко доказателство, че ние се движим към обединено човечество.

Паралелно с това зрее и се чувства ясно нуждата от един общ език, с който едновременно да се разбират всички хора от всички части на земята. Един език, който да обединява всички народи без да ги подчинява под влиянието на един от тях, както би било ако се възприемеше за международен някой от днес съществуващите национални езици.

По тая причина главно и после поради извънредно голямата му леснота и достъпност за широките маси, поради вътрешната идея още, която съдържа братството на хората и народите, езикът Есперанто е предназначен да играе ролята на международен език на бъдещето обединено човечество.

Извикани от Провидението към изпълнение на своята мисия, трудолюбивите и самоотвержени борци за Есперанто от всички части на земята засилват своята дейност и неуморно работят, за да дадат на човечеството един общ спомагателен език, с помощта на който хората от разните народи най-лесно да се разбират.

И всеки напредничав човек, всеки човек, който желае братството и единството да възтържествуват на нашата земя, трябва да подкрепи движението за международен език, като се нареди сред борците за Есперанто.

L.L. ZAMENHOF

Лудовик Лазар Заменхоф, творец на международния език Есперанто, се е родил на 19 декември 1859 г. в полския град Белосток. Целият му живот представлява верига от благородни стремежи и дела.

Израснал върху ужасната реалност на диви, кървави борби между различните националисти в родния му град, бил свидетел на сляпата омраза, предразсъдъци, заблуждения, които овладяват хората и ги хвърлят едни срещу други във взаимноунищожителна борба, в неговото крайно чувствително сърце още от малък се заражда постоянно следващата го цял живот, до последното му издихание, мисъл да примири тия братя-хора, да ги обедини, да им даде възможност да се разберат и обикнат. Всичко друго в живота му, с всичките му преживявания и събития, е второстепенно и третостепенно за него. Над всичко и винаги за него е била идеята за братството на хората и народите и на тази идея той посветил целия си живот. Вдъхновен от нея именно и за нейното реализиране той създаде международен език есперанато, който да даде възможност на хората да се разбират помежду си.

Уви! Заменхоф не можа да дочака триумфа на възлюбената от него идея. Той умря в разгара на бясното взаимноунищожение обхванало народите през световната война. Той умря, но делото, което остави на следващите поколения никога не ще умре, но постепенно ще расте и ще се развива до пълна победа над тъмните сили на омразата, разединението и злото.

МОЛИТВА ПОД ЗЕЛЕНОТО ЗНАМЕ PREGO SUB LA STANDARDO

Al vi, ho potenca, senkorpa Mistero,
Fortego, la mondon reganta,
Al Vi, granda fonto de l' Amo kaj Vero
Kaj fonto de vivo konstanta,
Al Vi, kiun ciuj malsame prezentas
Sed ciuj egale en koro Vin sentas,
Al Vi, kiu kreas, d. Vi, kiu regas,
Hodiaŭ ni pregas.

Al Vi ni ne venas kun kredo nacia,

Kun dogmor de blinda fervoro;
Silentas nun ciu disput' religia

Kaj regas nur kredo de koro
Kun gi, kiu estas en ciuj egala,
Ni staras nun, filoj de l' tuta homaro

Ce Via altaro

Homaron Vi kris perfekte kaj bele,

Sed gi sin dividis batale;
Popolo popolon atakas kruele,
Frat' Fraton atakas sakale.
Ho, kiu ajn estu Vi, forto mistera,
Auskultu la vocon de l' prego sincera

Redonu la pacon al infanaro

De l' granda homaro!

Ni juris labori, ni juris batali,

Por reunuigi l' homaron
Subtenu nin, Forto, ne lasu nin fali

Sed lasu nin venki la baron;
Donacu Vi benon al nia laboro,
Donacu Vi forton al nia fervoro,
Ke clam ni kontraŭ atakoj sovagaj
Nin tenu kuragaj

La verdan stardaron tre altre ni tenos;
Gi signas la bonon kaj belon.
La Forto mistera de l' mondo nin benos
kaj nian atingos ni celon.
Ni inter popoloj la murrojn detruos,

На Тебе, безплътна, невидима
Тайна,
Що владаш света безконечен,
На Тебе, Източник на Истина саяна,
Източник на смисъл всевечен;
На Тебе, що всеки различно рисува,
Но всеки гласа Ти в сърцето дочува,
На Теб, отрицател на кървави битви,
Днес пеem молитви.

При Теб ний не идем
с човекопрезрение,
Ни с догми да спорим за вери -
Ний слагаме днес навсегда
помирени
Сърцата си пред Твоите двери;
И с вяра от всеки в сърцето позната,
Ний, братя от всички страни на
земята,
Пред Твоите олтари!

Красиви създани Ти в плодна
природа,
Но кръв днес човека опива,
Жестоко налита народ връз народа,
Брат брата свирепо убива.
Която да си Ти, о, сила предвечна,
Изслушай Ти нашата молитва
сърдечна,
Ти мир низпосли тук, отдавна
изгубен
Отново полюбен!

Заклехме се ний да се борим без
спира
Да съединим вси народи;
Крепи ни, не давай да паднем
о, Сило,
Път труден докле се преброди!
На труд непосилен дари благослова-
Могъщи да бъдем в борбата сурова,
Та диви напади щом би се подели,
Да бъдем ний смели!

Зеленото знаме високо ще дигнем -
Добро, красота то вещае.
Звездата бленува ние ще стигнем
Духът ни навред ще витае.
Ний между народите ще сринем
стените,

Kaj il ekkrakos kaj ili ekbruos	Те с грохот ще рухнат навеки разбити,
Kaj falos por ĉiam, kaj Amo kaj Vero	И братство и правда накрай за човека
Ekregos sur tero.	Наста щат навека!
L. L. Zamenhof	Л. Л. Заменхоф

**50. БИБЛИОТЕКА „НОВА КУЛТУРА”
BIBLIOTEKO „NOVA KULTURO”
съдържание на I–III година**

**Biblioteko „Nova kulturo” – I-a jaro
Библиотека „Нова култура” – II година**

**PETER DANOV
ПЕТЪР ДЪНОВ**

1. La alta idealo – Високият идеал
2. La Granda Lego – Великият закон
3. La Blankaj Fratoj / St. Vatralski – Бялото Братство / Стоян Ватрапски
4. La kolektiva Konscto – Колективното съзнание
- 5–6. La Nova Homaro – Новото човечество
- 7–8. Nove Vivo – Новият живот
- 9–10. La Fortoj en la viva – Силата на живата природа

Издава се в град Бургас от Атанас Николов, който е преводач на библиотека „Нова Култура” и се представя в гр. Севлиево.

Започват се опити за издаване извадки от беседи на Учителя Дънов на есперанто. Започват да се публикуват във вестник „Братство” издаван от Сава Калименов в гр. Севлиево от бр. 10 от 25.X.1929 г.; бр. 12 от 23.XI.1929 г.

**Biblioteko „Nova kulturo” – I-a jaro
(sub la arango de redakcia komitato)
dum sia unua jaro donos la jenajn numerojn:**

1. LA ALTA IDEALO – parolado de la Majstro Petro Danov, kun Lia portreto kaj antaŭparoloj de Mara Belceva kaj de d-ro K.N. Paskalev.
2. LA GRANDA LEGO – de P. Danov.
3. KIUJ KAJ KIAJ ESTAS LA BLANKAJ FRATOJ? – de St. Vatralski.
4. LA REVEKIGO DE LA KOLEKTIVA KOSCIO – de P. Danov.
5. LA NOVA HOMARO – de P. Danov.
6. LA UNIVERSA KAI LA KOSMA AMO – de P. Danov.
7. LA NOVA VIVO – de P. Danov.
8. LA MALLARGA VOJO – de P. Danov
- 9,10. LA FORTOJ DE LA VIVA NATURO – de Petro Danov

Biblioteko „Nova kulturo” – II-a jaro
Библиотека „Нова култура” – II година

PETER DANOV
ПЕТЪР ДЪНОВ

II-a jaro	– II година
1. Jen la Homo	– „Ето, човекът”
2. La Talantoj	– Талантите
3. La Amo	– Любовта
4–5. La songhoj de Josef	– „Сънят на Йосиф”
6–7. Paro al vi!	– „Мир вам”
8. Fariseo kaj impostista	– „Фарисей и бирник”
9–10. La Timo	– „Страхът”

NOVA KULTURO
I-jaro
LA ALTA IDEALO

La unua serio biblioteko „Nova kulturo” entenas la jenajn numerojn:

1. LA ALTA IDEALO de P. Danov.
 2. LA GRANDA LEGO – de P. Danov.
 3. KIUJ KAJ KIAJ ESTAS LA BLANKAJ FRATOJ?
 4. LA REVEKIGO DE LA KOLEKTIVA KONSCIO – de P. Danov.
 5. LA NOVA HOMARO – de P. Danov.
 6. LA UNIVERSA KAJ LA KOSMA AMO – de P. Danov.
 7. LA NOVA VIVO – de P. Danov.
 8. LA MALLARGA VOJO – de P. Danov.
 - 9,10. LA FORTOJ DE LA VIVA NATURO – de Petro Danov.
- La tuta serio, bele bindita, kostas 4 sv. fr. nebindita – 3 sv. fr. au ciu egalvaloro.

NOVA KULTURO
II-a jaro
JEN LA HOMO!

La dua serio de biblioteko „Nova Kulturo” entenas la jenajn prelegojn de Masjstro Danov:

1. JEN LA HOMO! LA TRITIKA GRENERO.
2. LA ELMONTRO DE LA SPIRITO. LA TALANTOJ.
3. LA AMO.
- 4–5. LA SONCOJ DE JOZEF. LA LEGO DE LA SERVADO.
- LA GRAVECO DE LA MALGRANDAJ AFEROJ.
- 6–7. PACO AL VI! LA NECESO EKKONI DION. KIOM DO, VIRO SUPERAS SAFON!
8. FARISEO KAJ IMPOSTISTO.
- 9–10. LA TIMO. LA KODICOJ DE LA ETERNA VIVO.

Krom tiuj 14 prelegojn, ciuj dbonantos de la dua serio de „Nova Kulturo” ricevos ankaŭ la jenajn du senpagajn aldonjn;

1. RELIGIO-FILOZOFIA VIVKONCEPTO DE P. DANOV – de Angel Tomov.

2. LA TRI FUNDAMENTOJ DE LA VIVO – de P. Danov.

La dua serio kostas 4 sv.fr.

Adreso: Atanas Nikolov, postkesto, 6 Burgas – Bulgario.

**Biblioteko „Nova kulturo” – III (Tria serio)
Библиотека „Нова култура” – Трета серия**

1. RILATO DE DU LEGOJ – Отношението на два закона

2. EN TINJ TAGOJ – През онези дни

3. DENOVE – Изново

С предговор на Георги Радев от 7.IX.1932 г. Севлиево.

Отпечатана в гр. Бургас с превод на Атанас Николов, а адреса е гр. Севлиево, „Нова Култура”, водена от Атанас Николов.

**51. САМОСТОЯТЕЛНО ИЗДАДЕНИ КНИГИ НА ЕСПЕРАНТО
И ПИСМО ЗА ИЗДАВАВАНЕ НА БИБЛИОТЕКА
„НОВА КУЛТУРА”**

1. „НОВА КУЛТУРА” – I година

В отделна книжка под общото заглавие: „La Alta Idealo” – „Високият идеал” са публикувани всичките 10 заглавия. Отпред е поставен портрета на Учителя Петър Дънов от 1921 г. правен в гр. Русе. Има предговор от Кирил Паскалев от м. IX.1927 г. и от поетесата Мара Белчева.

Издава се в гр. Бургас през 1928 г.

2. „НОВА КУЛТУРА” – II година.

В самостоятелна книжка под общото заглавие: „Jen la homo” – „Ето, човекът” са публикувани всичките 10 заглавия, с предговор от Любомир Лулчев и завършва с „Религиозно-философския мироглед на Петър Дънов” от Ангел Томов.

Издава се в гр. Бургас през 1930 г.

**3. Беседи със заглавна страница „La Nova Evo”
– „Новата Ева”.**

С предговор на Георги Радев от 7.IX.1932 г.

Издадена в гр. Бургас през 1933 г.

**4. La tri fundamentoj de la vivo
– „Трите основи на живота”.**

Издадена е гр. Бургас през 1932 г. с 4 снимки от Изгрева, Витоша и Рила.

*Отпечатано на отделна листовка, без дата. Вероятно след първия брой на вестник „Братство” от 15.11.1928 г.

5. La parolo de la grande universala frataro. La maistro parolas

– „Учителят говори”.

Думите на Великото Универсално Братство.

Издадена в гр. Севлиево през 1938 г.

6. En la Regno de la viva naturo

– „В Царството на живата природа”.

Издадена в гр. Севлиево през 1937 г.

7. Religio – filozofia vivkocepto de Petro Danov

– Религиозно-философския мироглед на Петър Дънов.

Издадена в гр. Бургас през 1930 г.

ПИСМО НА АТАНАС НИКОЛОВ

за набиране на помощи за издаването на библиотека „Nova kulturo”

Б.Л.Н.П.Ж.

/Божията Любов носи пълния живот/

Както от само себе си се разбира и от всеки добре чувствава, нашата група покрай своята духовна работа, която е най-важната, тя има и практическа задача да работи и пропагандира за НОВАТА КУЛТУРА, която сега идва в света. Ние трябва да търсим начина за всяко направление, а също и да използваме всяко условие най-разумно. Ще срещаме много спънки, но те са и необходими за нашето каляване и за укрепване на нашата вяра. Не трябва да ни спира нищо! Този, който се е посветил да работи за Новата Култура, ще работи от все сърце като има предвид нашата цел, която си е поставил и не ще пести ни време, ни средства за нейното постигане.

Сега конкретно на въпроса, който ни е накарал да се обърнем към Вас с това писмо. Ние сме отдавна във връзка с есперентската група „Ik-terniario”, която група издава квакерското списание „Inter ni”. В последно време това списание - „Inter ni” и „Rozumata kruco” – розенкройцерското списание се обединиха.

Двете тези списания от своя страна ни молят да вземем участие в издаването на този общ орган. Срещу това ние ще имаме запазено място в списанието „Fako Nova kulturo”, където ние ще можем да печатаме статии за братството, съобщения и др.

Понеже средствата на издаваната от нас библиотека са оскъдни за тая цел молим ония от братята, на които тази работа се падна присърце да си определят една месечна вноска, толкова колкото сърцето им пожелае и кесията отпусне. Съобразно тези вноски, които ще се правят на нас, ние ще можем да определим с какъв процент ще можем да участвуваме в издаването на новото съединено списание „Inter ni kup Rozu mata Kruco kaj”, ако пожелаем и с „Nova kulturo”.

Ние очакваме Вашия отговор и Ви братски поздравяваме.

Атанас Николов

Бургас, 22 май 1929 г.

52. ВЕСТНИК „БРАТСТВО“ НА ЕСПЕРАНТО – FRATECO

FRATECO

1. Излиза от 1 юли 1931 г. с брой № 1.
2. Отначало излиза всеки месец.
3. По-късно излиза на всеки два месеца по 1 брой „FRATECO“ на есперанто.
4. Вписва се, превод и редактор е Атанас Николов.
5. Издава се от печатница „Братство“ в гр. Севлиево.
6. Излизат XV годишници от 1931 г. до 1943 г.

Вестник „БРАТСТВО“

Започва да публикува едновременно статии на есперанто и на български.

Включват се както редакционни статии, така и преводи от мисли от беседите на Учителя Дънов.

1. Братство, Севлиево. бр. 10, 23.11.1929, с. 1–3.
2. Братство, Севлиево. бр. 12, 23.12.1929, с. 1–3.
3. Братство, Севлиево. бр. 14, 1.02.1930, с. 1.
4. Братство, Севлиево. бр. 21, 1.07.1930, с. 1–4.
5. Братство, Севлиево. бр. 30, 10.12.1931, с. 1–6.
6. Frateco, Севлиево. бр. 1, 1.07.1931, с. 1–4.

II.

ПОВЕСТВОВАНИЯ

ЗА

ВРЕМЕНА, СЪБИТИЯ

И

ЛИЧНОСТИ

Вестник „БРАТСТВО“. Севлиево.

Г. 1, бр. 1, 15.11.1928 – Г. 3, бр. 44, 19.11.1931

Магнетофонен запис

от Вергилий Кръстев

направен през 1982 г. във вилата на

Сава Калименов в Горна баня

53. КАК СЕ ЗАПОЧНА С ВЕСТНИК „БРАТСТВО“

С.К.: Чакай, то „Братство“, **брой 1**, я дай да видим точно кога съм го почнал. „Братство“ съм го почнал на 15 ноември 1928 г. Е то, виж какво да ти кажа, то е било паралелно, двете неща са почнати, паралелно. Едновременно и туй съм почнал. Ей прочети тоз текст, да видиш какво е. В.К. Това ти си го писал, нали? Искам ти да го прочетеш.

С.К.: „Драги читателю, ето пред теб едно малко вестниче, което няма нито абонамент, нито определена цена. Поднася се даром и се надява да получи материалните средства чрез доброволни вноски от тези, които го обикнат. То е скромно и малко иска, защото от малко се нуждае. Но под неговата бедна дреха тупти едно пламтящо сърце. Вярата го роди и вярата ще окрили полето на неговия живот към о-честити дни. Ако това ти е възможно, разпространявай го или помогни за посрещане на неговите разноски. За най-малката подкрепа, то ще ти бъде безкрайно благодарно“.

Така започна то, без абонамент, идейно по традиция, от доброволни вноски.

В.К.: Тук сега отстрани има есперантски букви. С.К.: Туй показва, че вече съм имал есперантски букви и че такоз, щото и аз не мога точно нещата да ги помня, значи преди да го почна, вече сме почнали есперантското така, имали сме буквите вече.

В.К.: Сега, кой ви направи това заглавие „Братство“? С.К.: Абе, виж какво, изглежда, че Цветана Симеонова. В.К.: Защото по нейния стил е. С.К.: Да, да. Цветана Симеонова го направи. В.К.: Тука гледам написано: Според Дънов, според Учителя. Сега Вие ли си изваждахте или те Ви изпращаха?

С.К.: Виж, да ти кажа, работата стои така с първите броеве. Стефан Кадиев, понеже беше се свързал с мене още от „Ново човечество“, той май завърши в Германия някъде, като че медицина учи в Германия и като се върна тука, нали знам, че ни посети още когато печатничката беше на ул. „Оборище“ № 14, там идваше при нас, носеше си и стиховете, това-онова, направихме контакт с него още тогаз, докато бях още в печатничката. И когато да почвам тази работа в Севлиево, аз му се обадох с писмо. Той беше в Хасково, там му е родния град. Писмено и той така нали направи контакт с мене, пожела така да съдействува и даже ни изпрати така една сума, не особено голяма, не и съвсем малка, нали за подкрепа на вестника. Но паралелно с туй Стефан Кадиев, той сравнително повърхностен човек така, не е много задълбочен, така си помисли, че той трябва да редактира, той, така, той да владее. В.К.: Има някои хора около тебе, които всеки си иска той да бъде. С.К.: Как да ти кажа, аз, ако човек не влезе целия в една работа, тя ще крей, ще крей и ще умре, туй ми е опитността. Не е, че така, че трябва да бъде аз, но трябва цял да влезеш в една работа. Но той така си въобразяваше, може би като пратил пари и така ми нареди да му пращам материалите, той там да ги редактира и тогаз да ми ги връща. Та не знам, два или три броя под негова редакция излязоха. И заради туй аз и до днес ме е срам, че той е коригирал и че аз не го редактирах след него, защото той употреби тези думи тука „Според Дънов“, когато за мен Дънов нямаше, за мен беше Учител. И сега ме е срам като гледам тука, че това е негово, и писал тука според Дънов.

В.К.: Сега Обществото „Бяло Братство“. С.К.: Чакай, това е негово, да. Това е мое – „Словой дело“, аз съм го начертал плана. Туй е мое. Десетина години. В.К.: Това е твое. С.К.: „За живота“. Чакай да видим кой го е писал – Л.Л. Чакай, а Лулчев ли е тоз, Любомир Лулчев ще е. В.К.: Сега „Г“, Стефан Кадиев е това нали? С.К.: Стефан Кадиев.

В.К.: Библиотека „Водолей“. С.К.: Това е, а Колю Нанков я издаваше, фонд „Братство“, още първия брат. Чакай, Кадиев какво е дал, трябва да съм писал. Стефан Кадиев 200 лв. е дал, Гена – 100 лв. П.Е. – 100 лв., е Петко Епитропов да е? Това е мое – 250 лв. Туй за фонда.

В.К.: Сега за **брой 2**. С.К.: Изглежда, че и него го е редактирал Кадиев, защото ей тук писано, пак аз съм го съкратил вече, защото малко ми е чоглаво.

В.К.: Тука първата статия „За радостта от жертвата“ е твое. С.К.: Да, а „Великият принцип“, туй Кадиев го е писал. Той писал „по Дънов“, но аз съм го отрязал така. Изглежда, че решил съм да бъде само „Д“. „Братя човеци, събудете се!“ А, това е превод от есперанто. Конрад Ноел, Берлин. И тука текста е даден съкратено, на есперанто, този текст. И туй май, че е предадено, май че е идея на Кадиев текста да го предадем в няколко реда. Казва така: „Чрез външна изява вие не можете да излъжете едного, вас, самите вас, значи другите може, но себе си не можем да излъжем. Вашите богатства ви донесоха само мизерия, само бедност, иска да каже духовна бедност. Помогнете да изградим нашия храм на Любовта, който ще бъде най-голямата красота на света.“ В.К.: Значи тука ти пишеш. С.К.: Аз пиша обръщението отпред. Ами да го четем ли? В.К.: Прочети го. С.К.: Вторият брой, това е обръщение към читателите: „Сърдечно благодарим на всички, които се отзоваха на поканата ни, подкрепяйки вестника с доброволни вноски. Благодарим и за хубавите пожелания и приветствия, които ни се изпратиха от много места. Благодарим на тия, които пожелаха да получават и да четат вестник „Братство“. Ний даваме и вземаме свободно по закона на Любовта. Това е нашата любов, която ние изпращаме на нашите читатели заедно с нашето вестниче и в замяна на това получаваме техните симпатии и подкрепа под форма на материални жертви.

Едничката цел, едничкия смисъл в съществуването на вестничето „Братство“ е да влее поне малко, малко повече любов в живота, в света. Ако то не изпълнява своята задача, то не заслужава твоята подкрепа, читателю. Ако то не може малко, поне с капка радост да стопли сърцето ти, то не ти е нужно. Ако то съзнателно или несъзнателно спомага за увеличаване на омразата, на разделянето на злото, о, нека тогава то умре. Ний първи, неговите инициатори ще хвърлим шепа пръст на гроба му. Жива е Любовта, жива е Любовта, която извира от Бога. Нека тя, а не друго, даде живот на нашето вестниче“. Вестник „Братство“. Това е първото обръщение към читателя ни.

В.К.: „За Индивидуалността“ С.К.: Лулчев ще да го е писал туй. В.К.: Тука „Към Тебе“, Стефан. С.К.: Кадиев е писал. В.К. А Орион? С.К.: Същият той. Той е ето, Стефан Кадиев.

В.К. Сега идваме на **брой 3**. С.К.: „Да бъдем“, туй ще е от Кадиев. В.К.: „Икономическата и духовна криза“ от Пламен. С.К.: А, мое, мое, „Вегетарианство и месоядство“, не мога да си спомня от кого. „Писма до един младеж“. Това са мои вече.

54. СЪОБЩЕНИЯ И ПИСМА ЗА ВЕСТНИК „БРАТСТВО“

54.1. РЕДАКЦИЯ „БРАТСТВО“ – гр. СЕВЛИЕВО, 1928 ГОДИНА*

Б.Л.Н.П.Ж.

Братя и сестри,

Вие имате вече първия брой на вестник „Братство“, който започва с разрешението на Учителя и под редакцията на бр. д-р Ст. Кадиев и Сава Калименов. При неговото разпространение и поддържане решихме да приложим един нов метод: метода на доброволните вноски, за който се иска едно по-високо колективно съзнание. Политическите партии и др. организации събират милиони при започване на своите вестници. Ние започнахме без пари. Започнахме с вяра и така ще продължаваме. Ние вярваме, че вие ще се отзовете на нашата покана и ще ни помогнете да закрепим вестника, ето защо излагаме ви тук накратко условията, при които се работи и нуждите, които трябва да се задоволят.

Вестникът се работи безплатно. Това намалява разноските му до минимума, който е нужен за хартия, мастило и експедиция. Но това може да става само, ако той излиза един път в месеца, защото този който го работи, трябва същевременно да работи и за изкарване на хляба си. При случай този, който го работи трябва да бъде зает изключително с него и други братски издания, той, естествено, от там трябва да получи своята скромна издръжка, за да не бъде в тежест на други. И така, при сегашното положение, с 500–600 лв. месечно вестника ще може да излиза един път в месеца, в 2000 екземпляра, разбира се, ако тази сума се получава редовно. Но не ще съмнение, че това е съвършено недостатъчно: за да може вестника успешно да изиграе своята роля, той трябва да излиза по-често, например седмично, в по-голям тираж, например 5000 екземпляра и в по-голям обем /8 стр./ За сега това е само един идеал за нас, но рано или късно този идеал трябва да се осъществи, а за това той трябва да стане общ идеал на всички ни, та с общи усилия да приближаваме постепенно към него. Първата стъпка към това ще бъде да увеличим тиража на вестника до 3000 или 4000 екземпляра и да го издаваме два пъти в месеца. За тази цел ще бъдат нужни около 2000 лв. месечно. Това съвсем не е много, ако се вземе предвид, че разните партии и организации харчат стотици хиляди и милиони за своите вестници. Ако ние имаме всекимесечно тази сума, вестник „Братство“ ще бъде поставен на здрави основи. Разбира се, вестника ще се задоволи с това, което получи, ако ще би това да е съвсем малко, но пак ще продължава да излиза, макар и на по-дълги периоди.

Другата нужда, задоволяването на която трябва да стане час по-скоро е: вестника да се печата със собствени букви. В печатницата, в която се печата вестник „Братство“ буквите са съвършено недостатъчни, доста изтрити и през повечето време заети в друга работа. За вестник „Братство“ на първо време са нужни около 40 кг. букви, които ще струват 3200 до 3500 лв. Ако нямаме тази сума, ще трябва да се задоволим и с по-малко. Но във всеки случай известно количество букви ще трябва да се доставят.

Братя и сестри,

Ние ви молим да пристъпите веднага към разрешаването на гореизложените задачи по материалната организация на вестника. Ето един план, по който тя би могла да се извърши: всяко местно братство,

по градовете и селата дето има такива, да направи едно събрание по този въпрос, в което да се обмисли всичко и да се реши, дали членовете на братството не биха могли да събират всекимесечно помежду си известна сума за вестника или пък такава да се отпуска от общата каса на местното братство, дето има такава. Не е нужна кой знае каква сума. Ако 20 братства решат да отделят месечно по 100 лв., ето целия въпрос разрешен. Разбира се, някои братства могат да дадат по-малко, а някои и повече от тая сума – според силите си. В замяна на това те ще получават вестник „Братство“ в количество, каквото им е потребно. Това за братствата като колективни единици. Но нам е най-желателна проявата на частна инициатива в подкрепата на вестника. Както в самото вестниче, така и тук, ние се обръщаме предимно към отделната личност. Още повече, че не искаме много. – 5 лв., 10 лв. Дадени като акт на съзнание, за нас са необикновено скъпи. Защото за нас е ценен преди всичко жеста, ценно е именно това съзнание, което е по-скъпо от всякакви богатства. Ето защо, ние бихме желали подкрепата на вестника да бъде дело предимно на частната инициатива. По свобода, а не по задължение.

Втората практическа задача е за разпространението на вестника. Ние го пращаме на 300 читалища. Ако тиража се увеличи, може да го пращаме и на повече. Много е желателно вестника да проникне и всред младежта. За тая цел ние открихме и младежка колона. Нека братята и сестрите се потрудат да го разпространят и в тая среда, която носи в себе си бъдещето на народа ни.

Братя и сестри,

Всички ние трябва да погледнем на вестника като на една задача, дадена от Учителя на всички ни, а не само на няколко души негови уредници. Вземете присърце тази работа. Всяко общество, всяка партия в България си има своите седмичници и ежедневници. Срамно ще бъде, ако ние не можем да закрепим поне един двуседмичник. Сега имаме особено благоприятни условия да направим това. Нека ги използваме незабавно! Нека от всички страни без колебание си подадем ръце за обща работа и утрешния ден да бъде наш!

С братски поздрав:

Редакция „Братство“

54.2. ПИСМО НА САВА КАЛИМЕНОВ ДО МИХАИЛ КРАЕВ – ГР. ОРЯХОВО, 10.12.1928 ГОДИНА

Севлиево, 10.XII.1928 г.
С.Б.Л.Н.П.Т.

Драги брат,

Прощавай, че тъй късно се обаждам. Сумата 600 лв. получих и благодаря много от името на вестник „Братство“ за помощта. Постъпления имаме досега около 4000 лв. и продължават да се получават нови.

Вторият брой ще излезе в 2500 екз. Надяваме се скоро да излезе. Вестникът е посрещнат доколкото схващам добре, навсякъде. От нас ще се иска само настойчивост и аз вярвам, че ще я проявим.

Сега друго: от София /бр. Лулчев/ ми даде идеята вестника да се праща по някои кафенета, сладкарници и др. дето посещават повече хора и дето най-лесно може да им попадне. Във връзка с това, ако намираш за нужно и ако ти е удобно, изучи адресите на някои подобни заведения в някои части на града ви, дето предполагаш, че ще се излага по места. Можеш да ми пратиш адресите да ги пращам от тука, а можеш и ти да ги подписваш /на вестника се слага само 10 ст. марка/. После може при удобен случай да се провери, дали се излагат, ако ли не, да се спре пращането. Можеш да ми съобщиш, ако количествата на изпратените броеве за теб трябва да се увеличи или намали. Навярно си получил вече 4-а книжка N. Kulturo. Защо не се опиташ да влезеш в кореспонденция с чуждестранни есперантисти. Кадиев пише, че завели, посредством обявление много интересни и обещаващи плодове кореспонденция.

За групата. Братята от Бургас пишат, че по никой начин им е невъзможно в петък сутринта от 4 до 5 часа, защото в 5 часа точно те трябва да бъдат на местата си в Младежкия клас. Поради това ще те моля, да отделят 5–10 минути повече /колкото обичат/ след 10 часа, петък вечер. Почвайки точно в 10 ч. След тия десетина минути можеш да бъдеш свободен. Навярно си получил изпратеното от мене /Misio jar la jaro 1922/. Там много ясно е указано, че мисълта преди лягане има голямо значение и определя целия ход на дейността на човешкото съзнание през време на съня. Поради това, занапред може би ще направим едно изменение / през пропетта/ часа на групата сутрин – в неделя, използван предимно в разходка. А, по възможност, всяка вечер, преди лягане, безразлично в кое време, да се помисли 1–2 минути, едно кратко размишление, или поне една мисъл за нашата работа и да се помъчим да заспим с нея.

Хиляди братски поздрави.

Сава Калименов

P.S. Обади се как се посреща вестника в Оряхово.

НАР. БИБЛИОТЕКА
1930 - 101/132

15 НОЕМВРИЙ, 1928 г.

БР. 1.

ПЕРИОДИЧЕН ЛИСТ — РЕДАКЦИЯ КОМИТЕТЪ

Драги читателю!

Ето прѣдъ тебе едно малко вѣстникъ. Но-ето нѣма нито възнамѣнитъ, нито опредѣлена нѣма. Подарихъ се даромъ. И се надявамъ да получи материалнитъ си вѣстникъ вѣдъ доброволенъ вносъ.

— отъ тѣхъ, които го обичаатъ!

То е скромно, и малко иска, защото отъ малко се живее. Но подъ аговата бѣла дрѣска тукъ едно поистинно сѣрце. Вѣрете ги ради и вѣрете ця оиренъ полетъ на човѣшката живота къмъ по-честити дни.

Ако то ти хареса, съобщъ ми да ти го прѣпратя редомъ. Ако това ти е възможно, разпространявай го или помогни за пострѣване на неговитъ разности. За най-малкитъ под-крѣпи, то ще ти бѣде безкрайно благодарно.

Ред. „Братство“

ИСТИНАТА

Азъ добродъ не съмъ до съдѣловственъ
на истината — Христова
Що е истина? — Платонъ

Истината е она проистѣваща отъ Первичния Искреникъ Духъ Промѣна, който съдържа въ себе си потентъ за освобождението на човѣшката душа.

Истината произтека отъ Бога като едно живото начало, което, за да се оживи, за да стане истинно, му имамъ въ човѣшката съдѣловна среда.

Первичната, живата сила, въ която Истината може да живѣе, е Любовта. Следователно, истинно казваме, че трѣбва да имаме любовъ, ние не разбираме диференциата на хората.

Никой не смѣе да си прииде нѣма съ истиниститъ. Докато въ човѣшката, либъ човѣшката на глѣдъ стои. Единъ е пъкъ съ оглѣдно съ-приимчиво за всички нѣма, а другото е глѣдно Пълната стопанъ съдържа Истината въ себе си, а глѣдната е вѣрна само по форма, — а не по съ-приимчиво.

Така много хора и много философски тѣсненъ са вѣрни нѣма глѣдната стопанъ — по форма, а не

други, които са вѣрни по форма и истинни по съ-приимчиво. Нѣщата трѣба да бѣдатъ не само вѣрни, но и истинни.

Човѣкъ съдържа всички възможности за единъ истински човѣкъ: човѣкъ пълненъ съ Любовъ и съ Истина.

(споредъ Д. Димитровъ)

За обществото „Бѣло Братство“

Толкова много се говори и пише по неговъ адресъ, че е необходимо да те осѣлти обществото отъ една страна.

Поредъ едностранчиво осветление досега по-големъ въпросъ, нѣщото общество си е съставило, което изобщо, съвсѣмъ малко е имало за т. н. „Бѣло Братство“. Като се почне отъ обичайния за нарушаване на елементарнитъ изисквания на морала, отъ глѣдната за нѣколко дуални разстройства, за „полудѣлени“, то се свърши съ обичайния въ-контрастна дѣятелностъ средъ съвременната дѣлкова и общество. Имота на Братството край София и до сега е обѣтъ на пичане и на изрѣчна бѣлостелностъ отъ страна на стопанската политика. Разбиръ се, послѣдната е само физическа корупция на настроението на живити сили къмъ Братството. Съборътъ на Братството таз година бѣше забраненъ по сѣщата причина. Гласовитъ на вѣстникитъ — заинтересуванъ и не заинтересуванъ — поставиха обществото въ неадекватно цѣло за стран-но, тайно учение съ това, що за хора прѣдставля-ватъ членовѣтъ на това Братство? Нѣкои си съста-вила убѣдиленостъ, че това са нѣкои сѣвѣрни ли-ки, по страна сплитаности поизмѣна въ нѣма България. Като че не се касамъ до чистотѣния бѣлостел, бѣлостеленъ бѣлостеленъ бѣлостеленъ, при това истинно събрани съ най-редомъ легитимити.

Тъ е вѣрни дѣли и униформити, глѣд-ваща една потентна София да имъ по адресъ на „възможностъ“ съ цѣл-голяма сериозностъ и малко-малко авторитетъ.

За всички това не малко прибавиха нѣколко-то отъ страна на Братството. Вѣстникитъ не при-сказа да повѣтъ допикитъ отъ страна на „бѣлостелитъ“, за да не повѣтъ нѣтъ удари на съ-

54.3. ПИСМО НА САВА КАЛИМЕНОВ ДО МИХАИЛ КРАЕВ – ГР. ОРЯХОВО, 22.12.1931 ГОДИНА

Севлиево, 22.XII.1931 г.

Драги Михаиле,

Получих писмото, също и сумата 200 лв. и благодаря за подкрепата. Отбелязах си вече новия списък, който си ми изпратил. От групата не съм получавал материали за печат, освен от Кадиев, някои негови работи бяха /в началото на есента/ за хрониката и там се предадох с няколко думи, а също и статийката за есперанто в 42 брой с подпис – Стефан – е негова. По въпроса за подкрепа на вестник „Братство“, положението е такова: той се крепи благодарение на това, че за работа се плаща съвсем малко. Ако се работеше както чужда работа, с досегашната си подкрепа той не би могъл да върви. Но все таки той се подкрепя. Разбира се, нужно е да се потърсят нови средства.

Вестникът би трябвало да излиза в двоен формат /като Свобода, Зорница/ и за да се печати седмично. Това при сегашните условия лесно не може да се постигне. Мене ми е необходима по-голяма машина, за да го изкарвам в по-голям формат. Даже и сегашния формат печатам на два пъти. Имам желание да си набавя една по-голяма машина /макар и използвана/, но кога и как още е неизвестно. Оферираха ни скоро машина употребявана и поправена от 50–80.000 лева, но...не тъй лесно могат да се намерят пари, а при това и помещение за целта нямам. Тук работим кажи го, в една нехигиенична, тясна дупка, без осветление /слънчево/ северозападно изложение. Ще гледам, ако Бог помогне това лято поне да направя една барака в двора за работилница, та след това ще мога да мисля и за машина. Имам много неудобства тука. Дано с течение на времето постепенно се премахнат, за да може да се развие по-широка и усилена работа.

Аз от много отдавна живея с един план за организиране тук на една земеделско-печатарска комуна, всред природата, ще имаме лозя, овощни градини и т.н., а също и печатница, която ще бъде главната част на стопанството. Ще може да се издава /ако имаме такава машина/ голям редовен седмичник, всякакви други книги, брошури, беседи /на български, есперанто, а може би и на други езици/. Но днес положението ми е твърде тежко и планът е твърде далеч от осъществяването си. Тука има едно чудно хубаво място за тази цел, високо над града, над всички лозя към върха на Крушевския баир /или планина/ под скали, и възшебен изглед на цялото севлиевско поле и най-красивия [до ден] Балкан. Ако нявга можеш да дойдеш до Севлиево, ще те разведе и покаже какво нещо може да стане тука, но ... сега още сме слаби. Какво можеш да кажеш по този план от части по разпространението и поддръжката на вестника. Не ще ли бъде добре и по-лесно осъществимо, ако с реализирането на този план се заеме [.....] на група, доколкото това е възможно. Досега не съм говорил на други от групата за него освен на братята от Бургас и на Йова и то отдавна /понеже аз живея с него от редица години/, но сега ми хрумва мисълта да направя едно по-подробно изложение и да го изпратя до членовете на групата – нека тяхната мисъл да работи в това направление

и да се извършва строежа в умствения свят, поне.

Голяма дейност може да се развие тука, но ще трябва да се справя предварително с редица външни и вътрешни пречки. Така или иначе, малко по малко, все напредваме струва ми се.

С братски поздрав – Сава Калименов
Кажи си мнението по писаното от мен.

54.4. РЕДАКЦИЯ „БРАТСТВО” – гр. СЕВЛИЕВО, 1937 ГОДИНА

Любезни братя и сестри,

В началото сме на новата, десета годишнина на вестник „Братство”. Досега разпространението на вестника е било твърде ограничено – предимно в нашите среди. Но това не трябва да продължава така. Вестникът трябва да излезе нашироко вън от нашите среди, защото е предназначен преди всичко за тях. Неговата главна и най-важна задача е да занесе словото на Учителя, там, гдето то досега не е било познато.

Имайки предвид това, тази година ние трябва да направим големи, извънредни усилия за неговото разпространение навън.

Една от мерките в това направление ще бъде масовото разпространение на пробни броеве, по пощата, или пък раздаването им лично, там, гдето това е възможно.

Във връзка с това, редакцията на вестник „Братство” най-настоятелно Ви моли, да изработите в най-скоро време и да изпратите един списък на всички лица от вашето населено място и околността, за които знаете или предполагате, че се интересуват от духовни въпроси или изобщо, че биха чели с интерес вестник „Братство”.

Нашето желание е списъка да бъде колкото се може по-голям, но същевременно и подбора трябва да бъде направен старателно. За да се постигне това, нужно е всички братя и сестри в даден пункт да вземат участие в подготвяне на списъка като всеки посочи свои познати и близки.

Списъкът може да се състои от две части: първа част, в която ще се впишат адреси на лица, на които ще се изпрати само един брой, заедно с вносна бележка за чековата сметка. Нека тази част на списъка бъде колкото се може по-голяма. Записвайте масово адреси в нея, защото към тях ние с нищо не ще се ангажираме, а ще им изпратим само един брой на вестника – първия.

Във втората част на списъка трябва да фигурират имената на малко, но грижливо подбрани лица, т.е. на такива, за които считате, че има по-голяма възможност да се заинтересуват и абонират за вестника. На тия лица ние ще изпратим последователно 5–6 броя и чак тогава ще ги поканим да се абонират. А, ако това е удобно, може да бъдат поканени и лично от вас. За всеки случай, вие запазете копие от изпратения ни списък и у вас.

Същевременно, ако някой брат или сестра желаят да им се изпратят броеве във връзка за да ги раздадат лично, това ще бъде голямо улеснение за нас, затова нека ни се съобщи веднага, кой колко екземпляра иска за тази цел.

Ние молим работата по съставяне на списъка да бъде извършена в

най-скоро време. Най-късно до 20 т.м. ние да имаме този списък, грижливо съставен и съдържащ по възможност повече адреси. Вярвайки, че ще схванете голямото значение на този опит, и ще побързате да изпратите искания списък.

гр. Севлиево, 14.IX.1937 г.
Братски ви поздравява редакция „Братство“!

55. СТАТИИ В БРОЙ 1 НА ВЕСТНИК „БРАТСТВО” – 15.XI.1928 г.

55.1. ОБРЪЩЕНИЕ КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ **Братство, Севлиево. Г. 1, бр. 1, 15.11.1928, с. 1.**

Драги читателю,

Ето пред тебе едно малко вестниче, което няма нито абонамент, нито определена цена. Поднася се даром. И се надява да получи материалните си средства чрез доброволни вноски – от тези, които го обикнат!

То е скромно, и малко иска, защото от малко се нуждае. Но под неговата бедна дреха тупти едно пламтящо сърце. Вярата го роди и вярата ще окрили полета на неговия живот към по-честити дни.

Ако то ти хареса, съобщи ни да ти го пращаме редовно. Ако това ти е възможно, разпространявай го или помогни за посрещане на неговите разноски. За най-малката подкрепа, то ще ти бъде безкрайно благодарно.

Ред. „Братство“

55.2. ИСТИНАТА

„Аз дойдох на света да свидетелствувам за Истината” – Христос
„Що е истина?” – Пилат

Истината е оня произтичащ от Първичния Космичен Дух Принцип, който съдържа в себе си методите за освобождението на човешката душа.

Истината произтича от Бога като едно вечно начало, което, за да се оживи, за да станат методите му живи, е нужна съответна среда.

Първичната, вечната среда, в която Истината може да живее, е Любовта. Следователно, когато казваме, че трябва да имаме любов, ние не разбираме афектациите на хората.

Някога ние смесваме привидните неща с истинските. Донасят ви, например, две еднакви наглед стомни. Едната е пълна с отлично съдържание за вашия живот, а другата е празна. Пълната стомна съдържа Истината в себе си, а празната е вярна само по форма – не и по съдържание.

Така много хора и много философски теории са вярни като празната стомна – по форма, а има други, които са верни по форма и истинни по съдържание. Нещата трябва да бъдат не само верни, но и истинни.

Човек съдържа всички възможности за един истински човек: човек пълен с Любов и с Истина.

/Според Дънов/ – д-р Стефан Кадиев

55.3. ЗА ОБЩЕСТВОТО „БЯЛО БРАТСТВО“

Толкова много се говори и писа по негов адрес, че е необходимо да се осветли обществото от още една страна.

Поради едностранчиво осветление досега по този въпрос, нашето общество си е съставило, взето изобщо, съвсем неласкаво мнение за т.н. „Бяло Братство“. Като се почне от обвинение за нарушение за елементарните изисквания на морала, от твърдения за масови душевни разстройства, за „полудявания“, та се свърши с обвинения в конспиративна дейност срещу съвременната държава и общество. Имота на Братството край София и досега е обект на внимание и на изрична бдителност от страна на столична полиция. Разбира се, последната е само физически изразител на настроението на известни среди към Братството. Съборът на Братството тая година беше забранен по същата причина. Писаното из вестниците – заинтересувани и незаинтересувани – поставяше обществото в недоумение: що за странно, тайно учение е това, що за хора представляват членовете на това Братство? Някои си съставиха убеждението, че това са някакви северни мечки, по странна случайност попаднали в майка България. Като че не се касаеше до чистокръвни българи, благонадеждни български поданици, при това всички снабдени с най-редовни легитимации!

„Те са всички луди и умопобъркани“, твърдеше една почтенна софийска дама по адрес на „дъновистите“ с най-голяма сериозност и надлежен авторитет.

За всичко това не малко прибавяше мълчанието от страна на Братството. Вестниците не приемаха да печатат дописки от страна на „дъновистите“, за да не попаднат под ударите на създаденото вече обществено мнение – разбира се, напълно основателно съображение.

Ако някой последовател на г. Дънов се сърди комуто и да било заради всички тия прояви на нашето общество към Братството, то това би било доказателство за неговото неразбиране на учението. Историята не познава окултно учение, което да не е било осмивано и преследвано. Учението на г. Дънов, което е именно окултно, не може да прави изключение.

Настоящата статия не е оправдание за Братството: нека го оправдава, ако то заслужи, животът и историята. Ние само ще потвърдим писмено впечатленията си:

Г. Дънов е честен, почтен българин, достатъчно интелигентен, за да знае какво говори и върши, достатъчно морален, за да му се има доверие като на човек, достатъчно обичащ родината си, за да не съдействува нито минута за нейното нещастие.

Учението на г. Дънов е в идейна връзка с окултните учения на всички векове и има за пряка основа християнството.

Братството е малък опит за практическото приложение на неговото учение. То има, наистина, дефекти – всеки негов член носи със себе си всичките отпечатаци на своята наследственост и среда. Но твърденията за „полудявания“, за прекомерно заболяване, не отговаря на истината.

Всички твърдения за „рушене основите на държавата“, за „рушене на семейството“ и пр. се дължат на илюзорните положения, за чието проумяване се иска дълбоко разбиране на учението и на живота въобще.

Голямата част от интелигенцията ни е готова да разбира и сама да провери казаното от нас. Частно за себе си сме убедени, че идеите на Бялото Братство носят само добро за нашия тъй много страдал народ.

д-р Ст. Кадиев

55.4. СЛОВО И ДЕЛО

Не са важни думите, не се важни фразите, не са важни даже разбиранията и вярванията. Важното е това, че ние трябва да внесем в живота нещо ново. Важното е, че всички ние, чрез нашия целокупен живот, чрез нашите мисли, чувства и дела, трябва да влеем в света една опресняваща струя.

Много са хората, които говорят за обнова и братство. Много са тия, които искат да освобождават света. Много, различни и често противоположни са техните разбирания и методи. Обаче, което прави особено впечатление, то е че почти всичко това за сега си остава в областта на теорията, почти всичко това си остава само думи. Малцина, твърде малцина чувствуват, че трябва да започнат първом със себе си. Нямайки ясна представа за дълбоките пружини, които движат живота, болшинството търсят причините на злото във външните условия, към които отправят, разбира се безуспешно, своите усилия.

Наистина, трябва да признаем, че задачата, с която са се нагърбили тия хора е тежка, извънредно тежка, че идеалът към който те се стремят е тъй далечен, тъй мъчнодостижим, че всяка крачка по пътя към него трябва да бъде направена с цената на огромни усилия. Обаче, животът се нуждае от опит! Идеалът се нуждае от реализиране преди всичко в малкото опитно поле на нашия вътрешен, всекидневен живот – в областта на нашия ум, на нашето сърце и воля. Братството, хармонията, любовта, това е една вътрешна реалност, която с никакви промени на външните условия не може да се достигне и която, наопъки, протича от вътрешния мир на човека към света и му дава нов, радостен облик. Ето защо, толкова по-ценни трябва да считаме даже и най-малките, най-нищожните, както ни се струват на пръв поглед, опити за реализиране на братството в живота. Всяко едно чувство, всяка една мисъл, всяка една постъпка, продиктувани от, и носещи светлината на тази вътрешна реалност, са необикновено ценни. Те са единствения ефектив, който единствен дава реална стойност на всички теории, на всичките учения, на всичките проповеди и вярвания във възможността за преминаване на обществения живот в една посъвършенна фаза.

Един такъв малък, микроскопичен, бих казал опит, е предприело общество „Бяло Братство“ в България под ръководството на своя Учител. Вече ред години, във вътрешната лаборатория на сърцата и умовете се изработват формите на новите отношения, на новите разбирания и постъпки. Вече ред години, в тишина и мълчание, групи от хора се стремят, с най-искрено желание и с най-добри намерения, да добият резултатите, които ще им открият пътя към истинското братство. Не че са достигнати кой знае какви успехи, не че е реализирано вече това, към което е отправен стремежът ни, но че сме успели да снемем Царството Божие на земята! Не! Та и нито е нужно, нито е възможно да се бърза тука. Единичното разумно желание е: Братството да бъде живо, бавно, но сигурно развиващо се семе. И наистина, само по този път то ще израсте и

даващо храна, с плодовете си, на милиони.

Всичко това, мислим ние, не би трябвало да предизвика нищо друго, освен радост и в сърцата на всички хора, които искрено желаят доброто на своя народ или се стремят към реализирането на същия идеал, па макар да имат малко по-други разбирания за живота.

Обаче какво виждаме в действителност?

Всички знаят, та няма защо да описваме тук нападите и преследванията, на които е изложено Бялото Братство. Но ние знаем, че това става по силата на един естествен закон, според който златото трябва да мине през огън и новият живот трябва да бъде закален в бурите на света.

Ето защо, нас не ни засягат нападите, които тъй щедро се изсипват върху ни. Нека Бог бъде нашия Съдия! А на тия, които ни преследват, ние най-искрено прощаваме.

Пламен [Пламен Градющий = Сава Калименов]

„Който работи, за да спечели пари, е слуга.

Който работи поради любовта, която има, е син Божи.”

56. ОТПЕЧАТВАНЕ НА „АГНИ ЙОГА”

В.К.: А „Тъмнина и светлина” по Бо-Ин-Ра. Туй кой го е превеждал? Някой го е превеждал. С.К.: Виж какво. Той, Бо-Ин-Ра, го превеждаше Георги Радев и ги печаташе в „Житно зърно”, след туй излезнаха в три книги. Излезнаха три книги.

В.К.: Защото Учителят е казал, че Бо-Ин-Ра е обърнат окултист с главата надолу. С.К.: Ами сигурно, гледай да ти кажа, там е работата, лично аз съм направил една грешка като съм издал „Агни йога”. Преди години я издадох. Направил съм го обаче абсолютно несъзнателно. Учителят в моето съзнание тогаз беше нещо друго. /Това записва ли се? Нека да се запише/. Аз след като ми пратиха книгите на „Агни йога”, техния разпространител беше д-р Александър Асеев, който живееше в Сърбия, в Югославия и там издаваше „Окултизъм и йога” и същевременно и разпространяваше и литературата на „Агни йога”. Сега, той се свързва с мене. Като почна да ми праща литературата и списанието, и аз така нали с моята преценка видях това нещо напълно отъждествих с нашето учение, с учението на доброто, на окултизма и най-искрено така писах в началото на книгата, която аз преведох. „Агни йога” я преведох, само една страничка малка, няколко реда, че това е същото учение. Няма значение, че от друг автор. Отъждествявах го напълно. Сега трябваше много години да минат, за да разбере, че това не е било така и към мене, че лично аз съм можал да дам преценка, но благодарение на туй, че Учителя така отвори очите на някои други.

В.К.: Чухте ли от някои други какво е казал точно Учителя във връзка с „Агни йога”. С.К.: Сега, виж какво да ти кажа. В Рига имаше голямо и силно Братство, клон от нашето Братство. Там имаше много духовно издигнати хора така интелигентни със знание, с преданост, които при туй са минали през разни други окултни школи. Обаче Пампоров като отишъл, той намерил готова почва вече и чрез есперанто отива Пампоров. Той пропътува цяла Европа и курсове провежда по есперанто и тия хора

са дошли при него и покрай есперантото той им дава учението. И там се образува силна група в Рига, Латвия. И той и в други градове, но главно в Рига е било. Туй говоря точно във връзка с „Агни йога“, де. Много от тия хора са минали през учението „Агни йога“, обаче са дошли до едно разочарование. Ръководителката на Братството в Рига Амалия Вайланд, нали, аз я виждах тука веднъж на Рила, тогава те идваха масово на Рила така цели групи от Рига и от други места. В.К.: Тя ли превежда „Пут ученика“ – „Пътят на ученика“. С.К.: Е, да, тя сигурно е превеждала, може и други. Не, това бе Анна Мазурс.

По едно време, аз като рекламирах така в „Братство“ „Агни йога“, че ще излиза, преди още да е излязла, не си спомням кога, тя ми писа едно писмо, а пък може и книгата да е била излязла вече. Писа ми едно писмо, което аз го имам, изглежда, че то остана в Севлиево, но кой знае как не съм му обърнал внимание аз на туй писмо. Дали пък и не съм го прочел навреме, ако Атанас, понеже Атанас разправяше експедицията. Той беше вече в Севлиево, понеже правихме 1933 г. комуна, защото другите се разпиляха, той остана. След туй я печатах тази „Агни йога“. Тя ми обърна внимание, че имала разговор с Учителя по този въпрос. И тя даже цитира и своите думи: „Учителю, тия работи от „Агни йога“, като че и на мен ми правеше впечатление, че е същото учение като Вашето“. Учителят ѝ казва: „Не, не!“ Имай предвид, че тя е един много духовно издигнат човек. Тя зъболекарка беше по професия, но духовно издигнат човек, нали имал съм въпрос така да вляза и в личен контакт с нея, говорил съм, мисля, че само един път, но няма значение. Учителят казал: „Не, не!“ Трябва може би в смисъл, че по-дълбоко така може да се синтезират тия работи. И в същото писмо ми казва тя следното, виж кое е важното, същественото. Аз като бях в тяхното общество, докато бях в тяхното общество. Така, като я смятат по-издигната, смятат да я приобщат в по-вътрешен кръг, и там кой, ръководителят им пък на тяхното „Агни йога“ общество я посвеща така де, и посвещението се състои в туй, че как да ти кажа, казват една работа, която на всички не се казва, на другите не се казва. А именно туй, че внимавай сега, че Христос вече е тука, няма нищо общо с нашата земя, той отдавна е заминал за някакви други планети, и че той изобщо, как да ти кажа, той е един период, който е отминал и сега няма какво да се занимаваме ний с Христа. Ний имаме вече нови, по-важни работи, туй което сега е по пътя на „Агни йога“. Пък то, онуй минало вече. В.К.: Това им е секретната доктрина. С.К.: Това е „секретната доктрина“, която на всички не се казва.

Амалия каза: „Така реагирах в себе си, също и още някои така да речем, може и те да реагират в себе си“. И туй я озадачава. Казапа си е така: „Абе, викам, може би той тъй си разбира доктора“. Доктор е бил тоз, който ги ръководел там, забравих кой доктор, то е писано в писмото. Смятала, че туй си е сигур негово мнение, май че тя отправила писмо до Рьорих тогаз. Николай Рьорих е бил в Париж, във Франция и да го запитат така по тоз въпрос. Сега точно как беше, ама май, че Рьорих отговорил, точно тъй отговорил, не в такъв смисъл, той не се занимава с Христос, той не е тъй актуален сега.

В.К.: Ама Рьорих води „Агни йога“, той е един от ръководителите на „Агни йога“. С.К.: Виж как стои работата. Фактически цялата литература на „Агни йога“ от която д-р Асеев от Зайчар ли беше, който отиде в Белград, ми прашаше много и на руски главно, но и на английски ми прашаше, списанието ми прашаше. Списанието както и да е, той го ръководи, той го

редактира д-р Александър Асеев, руснак – белогвардеец. Обаче цялата, всички те други книги са минали чрез жената на Ръорих, Елена Ръорих, разбираш ли? Тя е, не е самият Ръорих. Той е бил тъй да се каже неин, като близък помощник, обаче чрез нея са минавали, от нея е, цялата тази литература на „Агни йога“. Тя се беше увлякла в нея много и нашата Людмила Живкова. Започна да я чете, с нея литература започна да работи. И после нали тя направи контакт с Ръориховци и двамата му синове, както и да е. Сега гледай какво, някои работи са толкова сложни, човек със своя ум не може да ги проумее, защо и как. Защото ний не можем да отречем дейността на Ръорих. Не можем да отречем, че е чистосърдечен, че е честен, че в никой случай е направил друго, а същевременно така. И аз не знам какво да кажа, и аз не знам. Има и други въпроси, до които не съм могъл да дойда, да ги разреши. Но гледай какво, цялата литература е писана от жената на Ръорих, като тя служи за медиум, тъй да се каже, чрез нея други сили се изявяват.

В.К.: Значи, понеже за Бо-Ин-Ра бях слушал, че Учителят казва, че той е един окултист обърнат с главата надолу. С.К.: Виж да ти кажа, аз ако мога да ти намеря, ще видиш, аз като съм прочел Бо-Ин-Ра, когато Георги Радев издаде вече книга, дошъл съм до впечатлението, така в мене, само че не знам в кой брой е на вестник „Братство“, дошъл съм до впечатлението така в мене, че това е като един образ, който се явява в съзнанието ми. Житна нива или житни зърна така и между житото отровни зърна, това се явява в моето съзнание. И макар, че Георги Радев безкрайно го уважавам, и го почитам, и го смятам за наш най-голям интелектуалец, разбираш ли, и действително така беше, въпреки туй писах си мнението за тоз известен брат, че прочитането ми дава такава представа, че това са житни зърна примесени с отровни така. И смятам, че наистина така е, без да зная мнението на Учителя, без да зная. Обаче после се оказа, че Учителя е казал: „Не, не!“ И си викам тъй, ако аз, после си викам де, ако Георги Радев, който е бил до самия Учител и е направил такава голяма грешка и Учителят е можел да го предпази, но не е направил, щото той статиите за „Агни йога“ ги печата дълги години в „Житно зърно“ и Учителят само с една дума можеше да го спре, само да му загатне разбираш ли? Обаче Учителят оставя да се проявяваме. Та викам си, ако аз, който съм по-ограничен и настрана от Учителя направих грешка, камо ли Георги, който е бил на Изгрева до Учителя.

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. За да се ориентирате за случая прочетете в „Изгревът“, том IV статията „Сава Калименов“ от с. 563–566.

2. Въпросът за „Мория и Агни йога“ в България виж в „Изгревът“, том IV, с. 566–571.

3. Истината: Как и защо бе издадена книгата „Агни йога“ в България, виж в „Изгревът“, том IV, с. 571–575.

57. МОЛИТВАТА И НЕСБЪДНАТИЯ БЛЯН

В.К.: Идваме до вестник „Братство“, **брой 4**. Вече той е твой, ти си го правиш. С.К.: Изглежда, че тука не ще се е месил вече Кадиев. В.К.: Разсърдил ли се е Кадиев? С.К.: А, не се е разсърдил, не се е разсърдил. Ето тука в брой 3 вече ний имаме писмо от Швеция. Това чрез есперанто става. В.К.: В брой трети, да. С.К.: Редакцията на есперантската библиотека „Нова Културо“, която издава беседи е получила писмо от Андерс Розенберг – Швеция, от което давам следната извадка: „Познавам добре, а също и харесвам бахаизма, познавам религията на „Оомото“, философската система на индусите“. В.К. И т.н. С.К.: „Но нищо не е според моето мнение тъй ясно както учението, доколкото го познавам на нашия Учител Дънов и т.н.“ Това вече сведение от чужбина има и понеже има връзка чрез есперанто. В.К.: Прави ми впечатление, че този вече брой 4 на вестник „Братство“ е на друга плоскост. С.К.: Посветен е на молитвата, на друга плоскост е. В.К.: Тука можеш да прочетеш малко. С.К.: Ами как да ти кажа, да прочета. Това е моя редакционна статия.

“Този брой е посветен на молитвата, на общението между човека и Бога, между нищожната, загубена в океана на живота твар и Великия източник на всяка сила и мощ, навсяка надежда и упование. Както отделната клетка в човешкото тяло е неразривно свързана и черпи своя живот от него, така също и човек е неразривно свързан с Бога и черпи своя живот, своите сили от Него. Божий е живота, който се развива и оживотворява цялата безгранична вселена, Негов е и „нашият“ живот, защото ние не притежаваме нищо, което да не произтича от Него. Но от нас зависи да почерпим повече или по-малко от чистия извор на Божествения живот и да го употребим по един или по друг начин. Молитвата е оня естествен процес, чрез който слабия човешки дух черпи от своя първоизточник сили, нужни му за творчество във всички области на живота. Тя не е свързана с никакви форми. Последните са човешко изобретение, в своята същност представлява безмълвно сливане на индивида с Всемирния Дух при което силите, живота и красотата на последния се преливат и изпълват отделния индивид, правейки го проводник на космичната творческа сила”.

В.К.: Да, така. Тука „Молитвата“, това е вероятно. С.К.: Чакай да видим, да разбера. Туй вече аз не съм го лисал. Сега, туй не е мое. В.К.: Значи това е брой четвърти. С.К.: „Молитвата“, туй откъде ще е? Не зная, може би от Учителя да са някои работи, извадки. А „Молитва и медитация“, туй като, че е мое. Виж инициалите „ПГП“, туй е Пампоров. Туй е от Лулчев. В.К.: „Пътеката на светлината“. С.К.: Туй е от Лулчев. Той там каза уж, че го превежда отнякъде, дава го от английски, а всъщност той го е писал. Лулчев, това знам добре, че е от Лулчев, макар, че пише, че е превод. „За Белите братя“, това, я да видим кой го е писал. Димитър Станев от Троян, ръководител на Братството в Троян. „Писмо от Чехия“, това по есперантска линия. „Вести“, вестник „Братство“ в Америка. Писмо от Рашо Рашев от Буенос–Айрес. Това в Аржентина е било. Там бяха основали така, голямо движение имаше в Аржентина.

Вестник „Братство“, **брой 5**. Сега тука, това е посветено на 22 март. В.К.: Това е брой 5. С.К.: Брой пети. Той е по Учителя „Влияние на слънчевата светлина“ – Из „Силите на живата природа“.

В.К.: Сега тука гледам в брой четвърти, че 9-а серия е сложено под печат. Къде се печаташе то? С.К.: 9-а серия от беседите? Ах, тука в София се печатаха, обаче някой тук, други в провинцията. В.К.: Значи

гледам обява за „Житно зърно“. Значи в пети брой четем за „Влиянието на външната енергия“, това е по Учителя. С.К.: „Празник на природата“, това е мое. В.К.: „Слънцелоклонението на Бялото Братство“ е от Стефан Кадиев. С.К.: И от страни „Геоцентризъм и хелиоцентризъм“, от кого ли е? Не съм го писал аз. Тука има обявата, че на есперанто са отпечатани вече изданията нашите, които сме почнали от № 1 и тогаз сме достигнали и четвърти. А под печат са сложили, като съдържание „Новото човечество“, „Космичната любов и Мировата обич“.

В.К.: Сега вестник „Братство“, **брой 6**, „Птичките пеят“. С.К.: Това е мое. В.К.: Това е твоё. В.К.: „Етични форми и вегетарианството“, не се знае. С.К.: Интересно, защо не съм сложил аз автора „Възвръщане“, това е една моя поема. В.К.: „Жертвоприношение“. С.К.: „Жертвоприношение“ от Стела. В.К.: Стела, коя е тая Стела? С.К.: Право да ти кажа, не знам, не мога да си спомня. В.К.: „Душата, която се ражда“. С.К.: Димитър Звездински от Дупница, наш приятел. „Да работим“ е от Тодор Чаушев от Дели Осъм, Троянско, той почва вече да ни сътрудничи. „Едно посещение“, абе Стела беше май тази бе, приятелката на Лулчев, Невена Неделчева. В.К.: А, Невена Неделчева. „Не късайте цветята“. С.К.: Чакай сега, да не би пък да е Буча, бе. „Не късайте цветята“, е мое. В.К.: „Едно ценно помагало“. С.К. Не си спомням.

В.К. Вестник „Братство“, **брой 7**. С.К.: „Планината зове“ от Пламен. Това е мое. „На гости на Рила“ от Стела. Или е Буча Бехар или Невена Неделчева. „Несбъднат блян“, това е на Пламен. Това е моя. След като се ожених и паднах в клопката, видях, че е несбъднат блян и че съм окован в окови. В.К.: Баща ти ли беше причина да се запознаеш и да се ожениш? С.К.: А, баща ми, тя беше работничка на баща ми, в нашата печатница беше, поне тези работи не ми се разправят, трябва да отворим голяма скоба за тях, да ги оставим. Така или иначе влязох в капана. Тъй си мислех аз, да се оженим, да живеем братски, то какво ти – цял капан. В.К.: Това е „Изгрев“ – Т.Ч. С.К.: От Тодор Чаушев. Той все така се подписваше.

Забележка на съставителя:

Предоставяме „Несбъднат блян“ на Сава Калименов – Пламен, изповедта му след встъпването му в брак.

За справка виж „Женитбата е клопка“ – № 47.

НЕСБЪДНАТ БЛЯН **Братство, Севлиево. Г. 1, бр. 7, 15.07.1929**

На тия, които ще го осъществят.

Ела!...

Морето се пени и с яростен грохот разбиват се буйните морски вълни.

Ела!...

Земята, небето и ада са дигнали своите стихии – налитат на нас!

Ела!...

На малкото островче, тук на скалата твърда – опри се на мене!

И нека край нас да бушува морето, разтворило жадна уста;

И нека се плискат в нозе ни вълните кипящи на хорските страсти;

И нека налитат демонските бури със писък и ярост отвисички

страни!

Тук, на скалата, високо, високо нагоре – ний Фар ще издигнем!–
Челото му гордо в надоблачна вис ще се влива,
Свещеният Огън на чиста любов там вечно ще грее,
И в тъмната нощ,
Всрещ бури и мрак,
По всички страни на земята ще пръска лъчи си!

Ела, и високо издигай, о сестро, свещенното знаме на свята невинност!

Ела и със чиста ръка ти разпръсквай всред мрака светлите искри на Божествената Чистота!

Ела! –

Борба ний велика ще водим!

– Свещеният Бунт на душите за свята свобода!

Великият Бунт, във който ще рухнат веригите адски,

Във който ще Новото Слънце на Чистата Любов да изгрее!

Ела, и виж!

Завесата е вдигната;

На сцената на живия живот,

Всрещ пламъците адски на развихрените страсти,

Във веригите на ада окована,

Стене и проклина своята съдба Душата!

– Човешката душа! – робиня клета,

Нещастна пленница, попаднала във робство, тук, на грешната земя!

Ела и чуй гласа ѝ!

Тя говори:

„От небето ида аз!...

И там е мойта Свещена Родина!

Натам и ден и нощ с моя взор отправен:

Единствено от там ще дойде моето освобождение!

Един закон аз имам: Чистота!

И тя е моя Рай небесен,

Но тука влача тежките вериги на плътта,

в които Сатана ме окова!

О, Господи!

Дали ще дойде някога денят на моето освобождение?

Дали ще мога да разкъсам адските вериги на плътта

Дали ще литна пак, отново озарена с радост,

В светлите простори на Божествената Чистота?”

Ела тук, о сестро!

На твърдата скала на Божията Мъдрост,

Всрещ бесния напор на адските стихии,

Налитащи от вси страни към нас,

Напред!

С меч на Духа,

В сиянието на Божествената Любов озарени,

със знамето на наш'та чистота,

Ний Път към Небето ще проправим!
Ний пътя ще отворим, който води към Изгубения Рай,
И в светлина и блясък озарени, ще вървим
ний нагоре, последвани от милиони пробудили се веч души!
Пламен

58. ЗА БЕЛИТЕ БРАТЯ.

Публикации във вестник „Братство“

Забележка на съставителя:

1. Представяме ви от вестник „Братство“, бр. 4 от 1.III.1929 г. статия „За Белите Братя“, с. 3, 4, за да се види при каква обстановка започва Школата на Учителя Дънов.

2. „Едно посещение“ за една среща на един посетител при Учителя Дънов, която ни въвежда в първите години на Школата във вестник „Братство“, бр. 6, с. 3. Автор е Невена Неделчева.

3. „Деца на Любовта“, възторжена песен на Тодор Чаушев, публикувана във вестник „Братство“, бр. 7 от 15.VII.1929 г., с. 4, която ще допълни изповедта на Сава Калименов от „Несбъднат блян“, публикувано във вестник „Братство“, бр. 6, с. 4.

58.1. ЗА БЕЛИТЕ БРАТЯ

Братство, Севлиево. Г. 1, бр. 4, 1.03.1929, с. 3, 4.

От няколко години в българските вестници често се пише за Белите Братя и за г-н П. Дънов. Носят се различни мълви и клевети, но има и чистосърдечни запитвания: Кои и какви са Белите Братя? Ония, които се искрено интересуват, моля ги да прочетат брошурката, написана от г. Стоян Ватралски „Кои и какви са Белите Братя?“, в която той излага впечатлението си от едно посещение на братския събор.

Ако на някои е трудно да разберат Белите Братя, то причината не е мъглявостта на техните идеи. Необходимо е смирение и себепознание, за да признаем, че причината е в самите нас, в нашата неспособност да се издигнем днес до по-високо схващане на истината. Но това, което днес е невъзможно, утре ще бъде възможно; ние хората-братя се намираме в постоянно развитие – усъвършенстване. Това развитие става по определени закони. Разбирането тия закони прави живота ни съзнателен. За разбирането на нещо възвишено, необходимо е и ние да се издигнем до него. Когато не сторим това и се произнасяме, само ще се дразним и самоизмамваме.

Белите Братя са хората, които дирят Истината и се стремят да живеят Любовта. Те се намират във всички народи и във всички времена; хора, които безкористно работят за доброто на другите, за напредъка и спасението на света. Това са по-напредналите синове на човечеството, които поради чистотата и светлината на Идеала, комуто са се посветили, стават фактически Бели Братя. От техните добри мисли и дела света постоянно напредва. Те са светлината на света, солта на земята и никой не запаля свещ, за да я тури под шиник, а на светилник – да свети на всички.

Г-н П. Дънов е една такава запалена от Бога свещ, която свети и осветлява нашия живот. Той е един от Белите Братя, Учител на страдащото

човечество, най-съвършения служител и проповедник на Господа Исуса Христа. Ако има българи, които го следват и почитат, то е поради светлината, която той дава.

Не работи ли той за християнизиранието на младежта, за освобождението на поробените от греха, за възкресяването на мъртвите духом хора? Неговите беседи са изпълнени с премъдър Дух Свят; просвещават ума, облагородяват сърцето и ни помагат да разберем Божествената Премъдрост, чрез която е устроен света. Дошло е вече времето, когато всички вярващи и просветени да се съединят чрез Божествената Мъдрост, Любов и Истина, която въплъщава един от Белите Братя – г-н Петър Дънов.

Д. Станев
Троян

Бел. ред.: Трябва да се прави разлика между Бели Братя и учениците на Бялото Братство.

Първите са завършили своята човешка еволюция същества, които от любов към своите по-малки братя и в изпълнение на един предначертан план, се въплътяват понякога между тях, за да ръководят тяхното усъвършенствуване. Всички Учители на човечеството, от паметта на века и до днес, основателите на великите религии, които имат един и същ Божествен произход, са членове на Великото Бяло Братство, глава на което е Христос, и което има за цел да ръководи човешката еволюция.

Вторите, т.е. учениците на Бялото Братство, са хора като всички, с почти същите слабости и възможности да грешат. Това, което ги отличава от другите хора, то е, че те съзнателно стъпват в пътя на еволюцията, тласкани от искрено желание да се усъвършенствуват и да работят за доброто на другите. За тази цел те употребяват различни методи, дадени им от техните учители, в зависимост от времето и условията. Тъй наречените „бели братя“ в България са само ученици или по-право, кандидати за ученици на Великото Бяло Братство, защото самото понятие „ученик на Бялото Братство“ или окултен ученик изисква един висок морален и духовен ценз, съответствува на един закрепнал и непоколебим в стремежа към доброто характер.

58.2. ЕДНО ПОСЕЩЕНИЕ

Из един дневник

Братство, Севлиево. Г. 1, бр. 6, 15.05.1929, с. 3.

Направихме едно посещение с моята приятелка на един Учител. – Оригинален човек! Учен, мъдрец, философ. Какво ли не знае! И без професорска катедра преподава на цял един народ наука чиста, красива: за живота, за любовта, за религия, морал, поезия, музика, изкуство и пр.... При него се стичат от разни краища и учени да допълнят знанията си и прости, не смогнали в живота си да получат образование, да се сдобият от него с по-нови и по-силни такива. Пак и даром ги дава.

И ние от затънтени краища чухме за него. Прегърнахме учението му. – Учение, което запълня, осмисля и вдъхновява нашия живот.

Отидохме да го посетим.

Спомняте ли си какво сте чувствали, като дете, когато сте приближавали къщата на вашия учител, ако някога е трябвало да отидете там? – Ето, такава детинска радост и трепет ни изпълваха, когато

приблжихме къщата на нашия Учител.

Той живее далеч от града. Всред една борова градина. Файтонът спря. И ние задъхани от студ и бързане спряхме пред входа.

– Тука ли е? Ще ни приеме ли?

Благ, приятен глас и приветлива усмивка ни посрещнаха.

Вечерта бе синя с розови отсенки. А земята – бяла. Планината красиво се очертаваше на хоризонта. В полите ѝ затрептяха електрическите лампи. А на небето тук-там звезди. Имаше нещо величествено и свято. Тишина и мир се разливаха наоколо. А от него вееше благодат и бащинска нежност.

– Защо сте толкова закъснели? С какво дойдохте? Чака ли файтонът? Ще ви изпроводят. Влезте.

– Е сега, вие отивате пак да носите светлина, той пръв заговори. В това се състои красотата и смисъла на човешкия живот – да дава. Малкото семенце, което посеете, ще даде много плод. Не е в многото, а в малкото! За гладния не са нужни никакви философии и научни теории – Хляб, хляб! Малкото хлебче, което ще му дадете, ще запълни и осмисли живота му! Бъдете жив хляб за гладните там на село! Христос е жив хляб, слезал от небето, напуснал своята слава и величие и приел най-скромния и пълен с лишения и скръб живот. Скъмността е най-голямото украшение на човека и смиреността – най-красивия дар. Мълком нека расте и крепне във вас доброто. И озарявайте с него вашите близки!

Дълго ни говори. Душите ни пиеха жадно красивите и топли слова, пълни със сила и живот.

Поднесе ни бурканче сладко. Ние, винаги ловим в думите му притчи, в делата му – символи. Подсладете вашия, иначе, горчив живот с медения сок на мойто слово и сами вие усаждайте щедро живота на всички около вас!

На няколко пъти разбутва печката и не искаше да ни пусне, докато не се стоплим и разположим добре.

Топлина е нужна за сърцето и светлина за ума. В светлината никнат красивите мисли и желания и в топлината зреят.

– И тука закона за топлината е верен. Стопленото сърце се разширява, в него има място за повече души. И обратно, студения човек е груб и егоист. Той обича само себе си.

– На вас, учителите, е отредена най-красивата, най-благородната, но и най-отговорна работа. На вас е поверена човешката душа в нейната крехка възраст. Вие може да я осакатите и погубите, но може и да ѝ дадете най-идеална и красива форма. Първото ще избегнете, когато се научите да познавате детската душа, а второто ще постигнете, когато я обикнете. Свързва ли любов учител и ученици, успехът във всяко отношение е постигнат.

– Детската душа е отзивчива към красивото и доброто. Децата с радост биха очистили изворчето, от което ще пият бистра водичка, кога идат на разходка, с грижа ще посеят и отгледат градинката си, с любов ще нахранят гладните птиченца зиме.

– Нека училището ви бъде кътче на любов и взаимни грижи! Общите обеди са пълни с красота и назидание! Гостуването едни у други е радост!

– Бог да ви благослови и помага в работата!

С тези думи ни изпрати до сред двора.

Величие вееше от този мъдър Учител. Величие пълнеше нощта.

Стелла.

/Невена Неделчева/

58.3. ДЕЦА НА ЛЮБОВТА

Братство, Севлиево. Г. 1, бр. 6, 15.05.1929, с. 4.

Ние сме цветя на любовта.

И когато зацъфтим само под топлите лъчи на любовта, когато живеем под нейна закрила и ръководство, тогава цялата земя ще се превърне в светла райска градина, изпълнена с красота и благоухания...
Ние сме плодове на любовта.

И когато се развиваме, растем и зреем под нейния всеблаг майчин взор, само тогава живо ще почувствуваме великото и мило братство и ще заживеем в мир и единение с всички хора и всичко живо.

Ние сме деца на любовта.

И когато докрай останем само ней верни, само ней близки и мили, само тогава ще бъдем безкрайно щастливи, безкрайно свободни, радостни и спокойни в живота.

Ние сме изворчета на любовта.

И щом схванем своята единна същност по цялата земя и съзнаем своето велико предназначение – да оросяваме, да поим полята плодородни със своя мирен и разумен труд – тогава ще престанат диви, кървави борби, ще изчезне завинаги под слънцето всяко робство и навред ще бъдат пръснати все едни и същи хора–братя, деца на все един и същ баща – Бог.

Т. Ч. [– Тодор Чаушев]

59. СТОИЛ СТЕФАНОВ

В.К.: Тоя Стоил Стефанов. Я ми разкажи нещо за тоя Стоил Стефанов. С.К.: Виж какво, Стоил Стефанов беше един от близките хора на Александър Стамболийски. Той беше началник на Обществената безопасност, не знам тогаз как се е наричало, обаче той беше директор, директор е бил тогаз по време на Стамболийски и след 9 юни 1923 г. се озовава в затвора. И тука ми пише от Централния затвор.

В.К.: Те ми разправяха, че брат Боев му е изпратил беседи. С.К.: Абе виж какво, той брат Боев му е изпратил, но преди да направи контакт Боев, май че в затвора е бил кой знае по какъв случай и Иван Антонов, един от нашите приятели, който и той е бил анархист някога. Но тогаз по каква причина е бил, не знам и изглежда, че направили са най-напред с Иван Антонов контакт, туй в затвора когато е бил и там вече са започнали беседи от Учителя да чете той, както и с мене стана същото, аз в затвора почнах Учителя да чета. И той е почнал и по едно време кой знае как му попаднало туй писмо, той ми пише туй писмо, разбираш ли. То е интересно да го прочетем.

В.К.: Орион кой е? С.К.: Кадиев, значи той продължава още да сътрудничи, аз не съм го така отрязъл, макар че вземам редакцията в

себе си. В.К.: В по-късните години знаеш ли нещо около Стоил Стефанов? С.К.: Ще кажа нещо. Нали, той по-късно излиза от затвора, освобождават ги и разменихме така малко писма с него и почнах да му пращам вестника направо на него, щото той първите броеве чрез Влад или чрез Боев са му дадени. И така имахме един контакт и имах възможност аз след туй да го видя така, с него да се срещна, макар и за малко. Не знам сега веднъж ли, дважд ли, колко, няма значение, обаче той след като мина, как да кажа първите години на този сговористкия режим на Александър Цанков, изглежда те им възвърнаха правото на земеделците така, върху тяхната собственост. И фактически те не продължиха там, пак като земеделска печатница, но те пак са им я възвърнали като собственост в смисъл, че той беше начело и той я беше дал под наем. Той от името на организацията земеделци, те се възстановяват значи по-късно и беше я дал тогаз на наши приятели. По едно време, начело с Влад Пашов, Колю Нанков, и той нещо като администратор там, счетоводител ли, нещо подобно. И повече и други, щото имаше и други наши приятели, повечето пак все от Панагюрско бяха, но и други така Иван Михайлов, не знам кой, така работеха така в печатницата, като един колектив, разбирш, те като колектив работят и плащат наем на земеделския съюз. Пък иначе като ръководител непосредствено, не като ръководител, но от името на Съюза, пък е този Стоил Стефанов, де.

Той е упълномощен да се разправя с имота така и той им го дава, той им дава така печатницата под наем, тя голяма печатница беше, аз съм ходил да печатам така. И нашите хора там не зная в течение на колко години, като Влад е бил технически ръководител, а Колю Нанков е бил пък като администратор-счетоводител, нещо такова за заплати. А Димитър Чернев и той е бил при тях, който по-късно дойде при мене и още е в Севлиево, може би вече е 30 години в Севлиево. И той е бил тогаз при тях, както и да е, наши хора са били. Та сега понеже ме питаш за него.

За Стоил Стефанов знам следното, той изглежда е знаел френски език и е чел окултна литература на френски. И след като е влязъл в Братството вече той от тука още, от затвора е влязъл в Братството. Те са му носили литература, не знам какво и т.н. След като излиза, аз вадя заключение от туй, че той вече разполага с много литература окултна на френски. Значи той е влязъл в контакт с тия издателства, с които и аз бях. Аз на два пъти съм поръчвал доста големи количества книги от Франция до Втората световна война, когато се прекъсна, иначе бих поръчвал още много, щото ний тогава нямахме пари. По едно време забогатяхме, почнаха да текат пари като река у нас. Можехме да правим в материално отношение всичко тогаз, но в начало беше трудно.

Стоил Стефанов даже и сега има при мене една книга преведена на френски, пък коя беше тя? Дали беше нещо от Щайнер, но принадлежеше на Стоил, изглежда от Влад съм я взел и така си е останала у мене, но той се подписал, неговия подпис има така на тази книга. Та по сведения от Влада изглежда Стоил е бил добре материално така и е поръчвал много книги. Много книги е поръчвал от Франция, от тези окултни издания.

Та теософите имаха издателство – „Едисциона Диар“. „Диар“ е центъра на теософите в Индия. Те имат там един център „Адиар“ и така са кръстили книгоиздателството. А това е теософско издателство, всъщност „Едисциона Диар“ и аз съм поръчвал от тази фирма. И Стоил Стефанов е поръчвал, та сега Стоил Стефанов е един много, как да ти кажа, искрен и честен човек с хубави, благородни качества, то заради туй сигурно е можал да се спаси през онези години, не е имал тежка карма да

му отрежат главата заедно с другите, но с един затвор се е отървал, но и друго интересно ще ти кажа за него. Сега най-напред, то туй не е толкова важно, а другото после ще го кажа. Нали при моя контакт така видяхме се, значи като стари познати от тази работа така и Влад беше непрекъснато в контакт с него и Влад е имал възможност, Влад изглежда, че четеше и той френски. Понеже на тази литература аз съм вземал някои книги, изглежда, че и той е научил френски повече или по-малко.

А Стоил доставяше и даваше, той беше така един човек, който дава, разбериш ли, така с широко сърце дава. Той взема, раздава така, тъй че книгите му пътуват, не са у него. Сега туй, което е особено интересно е следното: докато Стоил Стефанов е още директор на Обществената безопасност не знам как са я наричали, докато е директор, още в земеделско време 1920–1922 г. идват до него някакви сведения, някакви оплаквания, някакви донесения, че има там някакъв Петър Дънов, който заблуждава хората и така някои слухове се носят. Щото тогава гледай какво, то тогаз имаше една такава кампания против Учителя, какви не, тя ръководена главно по земен начин от църквата, обаче зад църквата пък стояха и други тъмни сили, които пък чрез църквата работят и разни подкупни журналисти, които и сами не знаят как е работата, обаче като им се плати пишат най-големи мръсотии така. Такава една кампания имаше, аз даже когато дойдох в Братството тя беше в силата си, да, тя точно тогава, щото нали той е директор до 1923 г. Тогава беше в силата си наистина и до него като директор идват такива донесения от разни страни и веднъж той вместо да вика Учителя, да Го вика там при себе си, взема, че той отива, Стоил Стефанов, като директор, отива при Учителя, сяда там при Него и са имали някакъв разговор. Имали са някакъв разговор и Стоил така, нали Му казал, виж какви работи говорят за Вас: това, това, такива работи. Аз нали не знам точно какво са говорили, но затуй е отишъл той, да види какъв е тоз човек, който заблуждава народа и който върши разни престъпления и чува мнения различни от какво ли не.

Отива и на тръгване Учителят му казва: „И ти си от нашите! И ти си от нашите!“ Туй изглежда Стоил го е казал на Влад така или на Боев, „И ти си, рекъл, от нашите!“ И както виждате в края на краищата така става. И други подобни случаи, аз не помня, не с него, а други. Та туй исках да кажа за Стоил. Друго нямам какво да кажа. Но така, един човек симпатичен, благороден, честен.

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. Представяме статията на Стоил Стефанов от затвора публикувана във вестник „Братство“, бр. 7 от 15.VII.1929 г., с. 4.
2. За Стоил Стефанов виж „Изгревът“, том III, с. 89–93.
3. За Стоил Стефанов виж „Изгревът“, том IV, с. 476–479, 480–484 и по-точно с. 483.

ПИСМО ДО РЕДАКЦИЯТА

Братство, Севлиево. Г. 1, бр. 7, 15.07.1929, с. 4.

„... Има ли нужда да ви описвам голямата оная наслада, що изпитвах при четенето на малкото, но изпълнено с толкова много Любов, Мъдрост и Истина ваше вестниче?

В тия времена на обща „безпътица“ и пълна „разруха“, когато лудото и бясно тичане подир материалните богатства и „земните съкровища“ е вече достигнало своята кулминационна точка и когато у нас повече от всеки друг път „човек за човека е вълк“; в тия времена, когато далеч

не е малка оная част от народа ни, която е просмукана до мозъка на костите от опиянението и заслепението на грубия, животинския егоизъм, когато алчността, омразата, безумието и лъжата безспирно и на широко шествуват своя победоносен ход – в тия времена, казвам, вашия малък вестник „Братство“ иде да запълни една страшно голяма и широко зеюща празнота.

Защото той ни възвестява великата и вечна истина, че „има само един път, по който може да се постигне щастие за всички. И този път е същия, по който можеш да достигнеш и своето лично щастие: да поставиш благото и интереса на цялото над всяко друго благо и над всеки друг интерес“. Защото той иде да ни посочи, че „има една радост неопитана, има едно щастие непожелано още от по-голямата част на хората. – Това е радостта на жертвата и щастието на самоотричането. Има път неизвървян, има върхове недостижани още. И този път е опсипан с тръни, а тия върхове са покрити с вечни снегове и леден мраз е тяхното дихание. Но пред тези, в душите на които гори вечния огън на Любовта, снеговете се топят, а обсипания с тръни път се превръща в песен. В ледения мраз на заледените върхове те се чувствуват като в рай, а болките на изранените им нозе са за тях най-висшето щастие. Защото любовта, която стопля сърцата им, е по-силна от студа, по-силна от страданията, по-силна от смъртта, по-силна от всичко!“

Защото, да, той ще бъде един от редките ония у нас светещи и неугасваеми фарове, които ще изведат на спасителния бряг и отърват от отчаяние и погубел всички ония души, които са се загубили и безпомощно залутали всред необятния, бурния и покрит с непроницаема тъмнота океан на живота...

И каква ще бъде благодарността на тия отчаяни и обезверени, когато, зърнали блясъка на струящата от него ослепителна светлина, добият крепкост и вяра за спасение, насочат лодките си по новия път, бодро загребат лопатите и озарени от светлината на божествената любов, се озоват на спасителния бряг, готови за нов, възроден, чист, свят, красив и изпълнен с радост и щастие живот?

Да виждам – Вий сте намерили вече истинския смисъл на живота: да се работи за тържеството на любовта, за братството в света. И сте тръгнали по новия път. Нека, прочие, бъдат благословени усилията и дейността ви, нека Бог Ви дари здраве и все такъв пламенен дух, за да устоявате и преодолявате всичките ония пречки и несгоди, с които така щедро изобилствува нашата сурова и печална действителност!

Нека крепне, нека стане по-голям и да излиза по-често „Братство“, нека той стане най-любимия и най-разпространения вестник у нас. Защото тогава, когато у нас вестници като него бъдат най-много търсени и четени, и само тагава – ний ще можем да се надяваме, че ще настъпят по-благати и по-щастливи дни за нашето племе...”

Стоил Стефанов
Централен затвор – София

60. БЪЛГАРИ, СЪРБИ И МАКЕДОНСКАТА ОРГАНИЗАЦИЯ

В.К.: Сега **брой 8** на вестник „Братство“ – „Това, което България дава на света“. С.К.: Това е мое. В.К.: Наистина прави ми впечатление, че ти вече идваш тука до идеята, нали вече след като Стефан Кадиев го няма вече. С.К.: Не, че го няма, аз не съм го изхвърлял, но така стана. В.К.: Идваш до една съвсем друга идея, която надхвърля и пробива границите на България. С.К.: Ами да. В.К.: Това, което България дава на света. Това е много интересно. С.К.: Това учение не е само за България. В.К.: Интересно е, че ти вече схващаш космополитичността на тази идея, хващаш я и вече я даваш.

С.К.: Хайде да повторим думите на Стелан Енгхвим от Швеция, той лично на мене ми е писал този. И лично съм имал кореспонденция с него.

„Струва ми се, че думите на Вашия Учител, макар и тъй прости, съдържат най-дълбоките мисли, които човек е изказал в наше време“.

Чакай, аз сега си спомням, защото имаше друг един швед, пък този... Виж какво, този беше в лична кореспонденция с мене, той ми е пращал свои книги с надпис така, свои книги, имам ги и тука на есперанто издадени, негови творби, такова белетристика, разбираш ли, „ком ауто рента“, което значи „към пороя“. Имам няколко книги от него. Писател е той, писател–шведски. Мисля, че „Идеите на Белите братя“, „Писма и отговор“, а туй аз съм го писал „Какво се очаква“, това е мое. В.К.: Писмо от Бели Осъм, Троянско. С.К.: Бели Осъм, виж какво, ний от там имаме Тодор Чаушев, тоз е друг някакъв близък до него, който освен него също ни пишеше. Виж това „Воля за мир“.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 9**. С.К.: Това е статията, за която македонците така искаха да разберат кой съм и може би, ако е така, да ме накажат. А, говорих за нея. В.К.: Как стои този въпрос тука? С.К.: Сега виж какво, годината 1929. Това е времето, когато след като падна Стамболийски, за смъртта на когото до голяма степен са помогнали и македонците. А те бяха тези, които го обезглавиха от Македонската организация. И тогаз непосредствено след 9 юни 1923 г. македонците се почувстваха като пълни господари тука покрай правителството де, нали, и понеже постоянно пишеха против сърбите, нашите вестници пропагандираха. А като смятам, че ний трябва със сърбите да имаме отношения напълно братски и човешки да създадем, съм написал таз статия в реакция на тях. В.К.: Четем: „Сърбите са наши братя“. С.К.: „Сърбите са наши братя – никакви караници, никакви спорове, кръвопролития в миналото и сега не са в състояние да намерят истиността на този факт. Ние се спираме върху него и върху него искаме да изградим бъдещите си отношения между двата съседни народа. Всичко останало, всичко злонанесено нанесено отпосле върху тази основа, ний искаме да премахнем, да заличим, да забравим завинаги. Ний на всяка цена искаме да запълним бездната зинала между двата народа, която тъй старателно бе изкопана от старото поколение. А затова е нужно „Воля за мир“ и ново... Чакай сега, тука ли или на друго място аз обвинявах така българите. Чакай да видим, ей това е, този текст: А затова е нужно разкаяние, смирение и горещо желание за изкупуване на своите досегашни грешки. Нужно е да се погледне истината право в очите. А, ето що говори тя: „Българите“, виж кавички, обаче то е мое, не е чуждо. „Българите, българския народ начело със своите водачи са много виновни пред своите братя – сърбите; малки и големи началници, подчинени и

командващите – те извършиха там през войната невъобразими жестокости, от които настръхва косата на човека.” Аз имам сведения, после ще ти кажа, че наистина нашите там пари са вземали, изнудвали са, вършели са престъпления. „България изигра ролята на Каин, издебвайки тайно брата си да му нанесе из засада смъртоносен удар. А после намерили село без кучета, те безчинствуваха, позориха семейна и национална чест погизвайки в калта свещеното, братско чувство. И след това те чакат братско отношение от този, с когото те безсъвестно се гавреха, когото тъй безсъвестно опозориха в припадъка на опиянението от своята „национална мощ”. Българи, защо не си посипите главите си с пепел и не отидете да искате прошка от брата си, с когото тъй постъпихте, тъй безчовечно? Не тръпнат ли сърцата ви от ужас при спомена на жестокостите, които сте извършили и няма ли в душите ви поне капка разкаяние за миналото”.

В.К.: Каква беше реакцията? С.К.: Ами виж какво, реакцията беше, че няколко дена след излизане на туй, дойде този, как се казва в полицията тогаз, как беше тоз ръководител, полицейския пристав, още бе съдебен пристав, той е към съда, пък този е полицейския пристав, който беше, непосредствено след околийския началник. Околийския началник, пък той началник така административен от Севлиево. Дойде той един ден и поиска тия вестници и колкото имаше ги взе. Но както казах и тогаз, той пак беше близък на семейството ни, в смисъл на баща ми близък. Той бе голям националист така, с идеята му за национализъм, а той бше от „Народна защита”, така „родна защита”, имаше тогаз, ако знаеш. Ти знаеш ли, националистически организации така шовинистически. Обаче имаше към баща ми едно уважение, защото баща ми когато дойдат празници, той им изпращаше подаръци, за да ги уважи. В.К.: И полицейския пристав идва и обира 15–20 броя. С.К.: Те, каквото намери от броевете. Всъщност гледай какво, по-късното следствие на това е, че поне известно време след туй са пратили от Македонската организация някакви хора в Севлиево и те, разбира се, най-напред влизат в контакт със своите хора, с полицията, с околийския началник и т.н. И идват тука да видят кой е този човек и защо пише тези работи, защото се засягат македонци предимно. А пък държавата така беше общо, как да кажа нали поддържаща тази линия, а специално бе македонската организация, която я вдъхновяваше. И пращат някакви хора, обаче оказва се, че този, който е в тайната пък полиция ръководител, той е пък син на един близък пак на моето семейство. Те бяха едни хора, които бяха нали едно благородно семейство, но този, кой знае как се е подхлъзнал да стане пък таен агент, по-рано още станал, но техен син бе. И той докладва на баща ми, вика така, така, казал му де, че има изпратени хора, македонци така, интересуват се от Савата и това–онова. И те като идват тука нали тез македонци, те нали в полицията отиват. И една вечер баща ми ме предупреждава да не излизам, той онзи Колю се казваше, му казал, че ще дойдат тази вечер да приказват, да извикат така да го търсят. И той казал на баща ми, предупредил го, ще му кажеш на Савата да не излиза, разбираш ли. И туй е станало почти аз без да зная какво и що, щото после разбрах точно подробностите. Обаче изглежда, че тия наши хора и околийския началник, и съдебния и полицейския пристав и този Колю, който пък е от тайната полиция и изобщо са успели така да ги разубедят македонците, ако са имали намерение да ме убиват или нещо такова. И като са изтъкнали, било заради баща ми, било заради туй, че не съм опасен човек и се свърши. Но по-късно пък бяха пратили един техен агент, който ходеше из цялото Братство, пак на македонската организация, който идва при мене, аз го приех като брат, уж щях да му уреждам сказка

да държи в читалището, нещо не знам какво, той излезе цял разбойник. Цял разбойник излезе, обаче човека, нали вълкът се придрешва в овчи кожи и де да го знаеш и идва в името на брат. Аз всеки, който е дошъл в името на Братството аз го посрещам с отворени обятия, щото от името на Братството щом иде. Та и тоз така го посрещнах и как вече братски, човешки го приемам, а после се разбира, че той е от македонската организация, но ходи със специална задача между другото. И къде ли не е правил золуми, където е отишъл все золуми е направил и с жени, и пари е вземал, и какво не така. Един така тип изобщо.

В.К.: Веднъж споделихте с мене, че по едно време баща Ви искал да Ви забрани да издавате „Братство“. С.К.: Това се отнася до друг брой, не до тоз, аз мислех, че е до тоз, но онзи, който отрекох, писах една статия уводна пак против военния бюджет, разбираш ли, там малко по-надълбоко се почувствали засегнати. И сега няма кой да пише за военния бюджет, сега пишат против американския, а против нашия бюджет не се пише.

61. СТАТИЯТА „ВОЛЯ ЗА МИР“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ВОЛЯ ЗА МИР!

Братство, Севлиево. Г. 1, бр. 9, 5.10.1929, с. 1.

Целият свят тръпне в страшни предчувствия за нещо ужасно, което като черен облак се надига над хоризонта на недалечното бъдеще.

Всички говорят, всички са съгласни, че човечеството има да преживее още едно ужасно изпитание, още една страшна война, незапомнена по размерите на своите кръвопролития и разорения.

Всички говорят за ужасите на бъдещата война, която с помощта на своите непознати досега средства за разрушение, ще обезлюди цели градове и области, ще простре черното крило на смъртта над цялото земно кълбо.

И в това време, когато една такава страшна опасност, твърде добре замаскирана в мъглавината на бъдещето, заплашва да въввлече заедно с другите и нашия народ в кървавото сатанинско хоро на взаимоунищожението; в това време, когато нашия народ, заедно с всички останали, се движи с бързи крачки към пропастта, зинала да ни погълне – мнозина, заемащи важни постове в нашия обществен живот, като журналисти, водители на организации, държавници, си играят с огъня, си играят със съдбата на този народ, който вече достатъчно и предостатъчно е натоварен с дълговете на техните минали безумства; който и без това е тикнат в батака, от гдето още не знае как ще може да излезе.

Всички войнствено-патриотични стремежи на организации, съсловия, партии; всички дълбоко затаени в душите на военолюбите аспирации за реванш, за ново възстържествуване на „българската военна и национална мощ“; всички насъсквания и раздухвания на враждата между нашия и съседни нам народи от който и да било журналист – всичко това е една старателна, макар и до някъде съляпа, несъзнателна подготовка, още един път нашия народ да бъде тласнат в бездната.

Безсъвестни журналисти като че ли не съзнават и като че ли не искат да съзнаят, какво безумие те вършат, какво непоправимо зло причиняват, възбуждайки нашия народ против съседите ни – сърбите, използвайки всеки удобен случай да се нахвърлят върху тях. Като започнем от органите на „родолюбивите организации“, тия на бившите военни, на десните

националистически партии и свършим с тъй наречената „жълта преса“ – всички те вървят по стария отъпкан път на предизвикателството, на нежеланието за искрено мирно разбирателство. Това е едно традиционно, остаряло разбиране на нещата според което на предизвикателството трябва да отговорим с предизвикателство, на нападите с нападки, на обвиненията с обвинения. И резултатите от него са пред очите на всички! Нима трябва да продължаваме да вървим по същия път? Нима трябва да продължаваме да подклаждаме враждата между двата съседни народа? Нима не можем да имаме друго държане и да намерим друг път за разрешаване на противоречията?

На обучените в караници, спорове и нападки представители на старото разбиране на живота, ние противопоставяме нашето ново разбиране, ние противопоставяме нашата непоколебима воля за мир!

Сърбите са наши братя! – никакви караници, никакви спорове и кръвопролития в миналото и сега не са в състояние да намалят истиността на този факт. Ние се спираме на него и върху него искаме да изградим бъдещите отношения между двата съседни народа. Всичко останало, всичко зло, нанесено отпосле върху тази основа, ние искаме да премахнем, да заличим, да забравим завинаги. Ние на всяка цена искаме да запълним бездната, зинала между двата народа, която тъй старателно бе изкопана от старото поколение. А за това е нужно воля за мир и правилно, ново разбиране на нещата. А воля за мир – това ще рече не само да имаме „желание“ за мир, но да хармонизираме всичките си постъпки, всичките си думи и дела с това желание и да сме решени на всяка цена и с всички жертви да запазим мира и в мирно и във военно време. Да разбираме правилно нещата – това значи да съзнаем своята виновност, своята собствена отговорност и да знаем, че ако ние правим истински жертви за мира, то ние от това не само няма да изгубим, но и ще спечелим.

А за това е нужно: разкаяние, смирение и горещо желание за изкупуване на своите досегашни грешки. Нужно е да се погледне истината право в очите. А ето що говори тя:

„Българите, българският народ, начело със своите водачи, са много виновни пред своите братя – сърбите! Малки и големи началници, подчинени и командващи – те извършиха там през войната невообразими жестокости, от които настръхва косата на човека... България изигра ролята на Каин, издебвайки тайно брата си, за да му нанесе из засада смъртоносен удар. А после, намерили село без кучета, те безчинствуваха, позориха семейна и национална чест, погазвайки в калта свещенното братско чувство.

И след това те чакат братско отношение от този, с когото тъй безсъвестно опозориха в припадъка на опиянението от своята „национална мощ?“*

Българи! Защо не си посипете главите с пепел и не отидете да искате прошка от брата си, с когото постъпихте тъй безчовечно? Не тръпнат ли сърцата ви от ужас при спомена за жестокостите, които сте извършили и няма ли в душите ви поне капка разкаяние за миналото?

Или вие напълно сте го забравили, та трябва някой друг да ви го припомни, когато почнете да викате за „безчовечното отношение на сърбите към вас“? Та не можете ли да разберете, че над вас, като индивиди

*Забележка на съставителя: Това е от писмото на Леонид Андреев.

и народи, стои една висша, абсолютно безпристрастна Божествена Справедливост, която отмерва всекиму според заслугите и че вие днес плащате данъците на своето безрасъдство? Не можете ли да разберете, че така Бог, природата, животът, историята, както щете го кажете, учи тези „които не вземат от малко“? И няма ли да научите и запомните хубаво този урок, за да не става нужда да ви се дава пак?”

Народите са все още като малки деца, та providението с пръчка трябва да учи всеки един от тях! А всеки народ представлява от себе си едно духовно цяло, един духовен организъм, който с всичките си части е солидарно отговорен за своите дела. Като така, целият български народ е виновен за жестокостите, извършени в Сърбия през общата война, защото той ги е позволил и е взел участие в тях. И той има да отговаря пред безпристрастните везни на Божието правосъдие.

Това е една национална карма, която или трябва да се изплати „до последния кодрант“, или да се стопи в огъня на разкаянието, смирението, на духовното възкресение и преобразяване и тръгването по новия път на Любовта.

И друг път няма: или разкаяние, смирение и духовно възкресение, или – изплащане, пълно и неминуемо „до последния кодрант“. Божията Правда е неумолима и нищо друго не ще ни спаси: нито „родолюбивите“ организации, нито някакво бъдещо възраждане на „българската национална мощ“! Та нима не е ясно, че ние жънем тъкмо това, което сме посели със собствените си ръце и че даже, ако още веднъж успеем да се издигнем и наложим с насилие, пак същия ще бъде крайния резултат?

Българи! Много нещо се иска от вас за да можете да заличите, да измиете греха си, престъплението си пред вашия роден брат. Защото, наистина, голямо е вашето престъпление! Голям е вашия грях! Да не помислите друг път да турите ръка на ножницата си!

И тъй, виждайки, че днешните изпитания, на които е подложен българският народ, са един дял уречен ни от съдбата, с едно пряко следствие от дейността на българите в миналото, ние намираме, че единствения щастлив изход от това положение е: българите, целият български народ да се смири, като признае престъпленията си и сам да ликвидира веднъж завинаги с миналото, като избере и тръгне пръв по пътя на Любовта.

Ако това стане така, ако българите изберат този път за разрешаване на националните противоречия, те ще видят, че вместо тази жертва, която ще направят, те ще получат, в известен смисъл, всичко; те ще добият това, което по друг начин никога не биха достигнали. По пътя на Любовта ще бъде разрешен веднъж за винаги болният въпрос, който тъй дълго измъчва народите и ще настъпи царството на новата ера, ерата на мир, любов и братство между хората и народите.

Но за това трябва да се даде път на новите хора, които носят нови разбирания и могат да приложат нови методи за установяване на правилни отношения между индивиди, класи, съсловия и народи. Старото е изживяло своето време. Ние всички го познаваме, него и неговите плодове и знаем, „че трънката никога не ще роди грозде“!

И тъй, хора на новото време, ставайте от кътищата, в които до сега сте се тупили, явете се в светлината на слънчевия ден пред лицето на народа и го поведете напред към едно по-светло бъдеще!

Забележка на съставителя:

1. Във вестник „Братство“, бр. 9, от 5.10.1929 г. се помещава статията „Воля за мир“ от Сава Калименов. Тук утвърждава, че сърбите са наши братя. Пише за зверствата, които българите са направили срещу сърбите през Европейската война.

2. Цитирани са думите на Леонид Андреев за българското предателство към братята сърби, за което е споменато в точка 2 – Леонид Андреев. Според Леонид Андреев българите са забили нож в гърба на Сърбия, когато тя едва е устоявала на войските на Австро-унгарската империя. Българските войски тогава нападат Сърбия и забиват нож в гърба на братята сърби.

Този брой се изземва от полицията, понеже националистическите организации са надали вой срещу тази статия на Сава Калименов и дори са искали да го ликвидират, така както това са правили със своите противници и с ония, които са изразявали друго мнение за отношенията между македонци, сърби и българи, което е било различно от тяхното. Така са се борили срещу всички, които не са били съгласни с тях.

62. СТАТИЯТА „КАКВО СЕ ОЧАКВА!“ ОТ ТОДОР ЧАУШЕВ

КАКВО СЕ ОЧАКВА!

Братство, Севлиево, Г. 1, бр. 8, 15.08.1929, с. 1.

На 19 т.м. следва да се състои събора на Бялото Братство в България.

По този случай, както винаги, очаква се прот. Тулешков да произнесе още един път във Военния Клуб известната си многوشумна реч против „дъновистите“. Вземайки акт от нея, очаква се родолюбивите организации да вдигнат тояги и бастуни и да заявят, че на никаква цена няма да допуснат да се състои събора и че, ако правителството го разреши, те насила ще го разгонят!

Очаква се „Светия Синод“ да направи своите „ходатайства“ в известен смисъл пред официалните власти. А ако всичко това не помогне, очаква се запасните офицери на бързо да свикат в София един извънреден конгрес с делегати от цяла България, да се прогласи „дъновизмът“ за „най-опасната, най-страшната язва, с която не е достатъчно да се води най-безпощадна борба, но е необходимо из дъно да се изкорени“. Очаква се тогава, няколко генерали от запаса, да отидат, като пратеници от конгреса при г. Ляпчев и да го „убедят“ да забрани конгреса.

След това той може набързо да отиде на курорт във Варна, а над главите на запасните офицери може да се извие страшна буря и да падне град едър като орехи, както това стана миналата година... Но какво? – Те са стояли срещу гранати и куршуми, та от град ли ще се боят?

Но, не се плашете! Всичко това са само най-лошите, най-песимистични очаквания!

Да видим сега, какво може да очаква един човек, когато природата е надарила с редкия дар – да бъде роден оптимист. С две думи казано, един такъв оптимист може да очаква, че словоизлиянията на прот. Тулешков, гюрултията на родозащитниците, „ходатайствата“ на синода и заплашванията на запасните генерали ще се протекат и отминат по реда си като че ли не са били и че сторената миналата година ужасяюща

несправедливост и престъпление против законите на страната не ще се повторят; с други думи, че г. Ляпчев този път ще се покаже по-умен, по-силен и достоен за поста, който заема и че „Конституцията на Българското Царство“, за защита на която всички се борят и която дава право на всички мирни граждани да правят своите мирни събрания, не ще бъде погазена от своите официални пазители.

Това ще каже оптимиста, но да видим: чувствата ли ще надделеят или разума; необузданото ли насилие или законността; неотговорните ли или отговорните фактори ще вземат връх!?

Т. Чаушев

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. През 1929 г. е година на гонение срещу Учителя Дънов. Забранява се събора в София. За този събор е писано от съвременниците на Учителя, затова вместо събор в София, то те се качват през лятото на Рила. И от тогава почват техните лагери през лятото на Рила.

2. За забраната на събора през 1926 г. в София виж „Изгревът“, том I, първо издание, 1993 г., с. 93–96, както и „Изгревът“, том III, с. 417–418, или „Изгревът“, том I. 2. изд. 2011, на с. 107–110.

3. За забраната на събора през 1928 г. виж „Изгревът“, том VI, с. 514–516.

4. „Какво ви очаква“ е статия на Тодор Чаушев и е публикувана в брой 8 на вестник „Братство“ от 15.VIII.1929 г. и наистина онова, което се е очаквало, се е случило и събора в София се разтурва от властите.

5. Учителят Дънов се качва за първи път през 1929 г. на 7-те рилски езера на летуване. На 16.VIII.1929 г. говори беседата „На планината“ на Рила, на 7-те езера. На 21.VIII.1929 г. говори беседата „Абсолютна чистота“ на 7-те рилски езера. После се връщат в София на Изгрева и от 25.VIII.1929 г. започва събора, след като бурята на противодействието се е разнесла от София. Тези беседи от 25, 26, 27.VIII.1929 г. са отпечатани в томчето „По Бога направени“.

6. Очакваше се едно, но излезна накрая съвсем друго.

63. КРИШНАМУРТИ

В.К.: Сега във вестник „Братство“, **брой 9** има статия „Целта на живота“ от Кришнамурти. С.К.: Да, туй съм го взел отнякъде. В.К.: Вие сте го взели. С.К.: „Бялото Братство в странство“ от Буенос Айрес. В.К.: Преглед „За военния данък“ и пишете срещу данъка. С.К.: Това аз ги пиша тез работи, няма кой друг.

В.К.: Сега искам да Ви питам, понеже съм слушал много неща за Кришнамурти и съм слушал как нали е изпратена една жена и един мъж от нашите приятели там при Кришнамурти, изобщо как стои въпроса, какво знаеш за този конгрес, когато са искали да го обяват за живия Христос.

С.К.: Ами виж какво сега, аз може да не мога да го възпроизведа напълно точно, обаче сведенията са такива, че водачите на теософското общество, на международното, на световното теософско общество, нали, начело с Ана Безант, Чарлз Ледбитер, кои са били точно не знам, тогав и други, обаче в тях се ражда идеята и те го смятат като прозрение, че Мировият Учител, който очаква цялото човечество, като тъй да го

кажем, второ идване на Христа, или пък на малко, тъй те се отличават в туй отношение и както горе-долу, не знам сега, може би ще сбъркам, ама и те така са приравнявали Христа с другите Учители. Но изобщо смятали са, че Мировият Учитель ще се прояви чрез този младеж, който е в редиците на теософите в Индия, именно Кришнамурти. Кришнамурти още в младите си години, мисля на 16 години написва една книжка, която нашите теософи тука веднага я издадоха и ние я имахме тука в България „При нозете на Учителя“. И нали с туй той се изявява като един предан ученик, като един предан служител на духовното, на Братството, на тези изяви и те го вземат под закрилата си тези ръководители на теософското общество, възпитават го тъй да се каже, нали те си имат център в Индия, са възлагали всички на него, че Мировият Учитель, който се очаква ще се прояви чрез него, по подобие както за Христа е казано или както се смята, че Христос физически, не знам дали ти е известна работата, че Исус, това е едно нещо, разбираш, Исус е едно нещо, една личност, която е все пак много близко до човечеството, а Христос е нещо съвсем друго. В.К.: Всемирният Дух, който влиза в него и който е Христовия Дух. С.К.: Който три години е работил и когато вече той в реката Йордан, там Йоан Кръстител Го кръщава, тогаз слиза този Дух и това са три последни години, когато се явява Той като Христос. Та в дадения случай те са очаквали, че чрез този именно Кришнамурти ще се прояви Христос. И така. И когато той станал вече на възраст, Кришнамурти, събират един световен конгрес в Холандия, в град Оумен, който е бил голям теософски център, събират един такъв събор на теософите от целия свят. Смисълът е бил да се провъзгласи на този конгрес Кришнамурти като Миров Учитель или като Христос. Сега, че Учителят е пратил там една сестра, пратил е, знам, обаче Той сигурно едно писмо е пратил на Кришнамурти и изглежда, че Кришнамурти отначало и той се е бил подвел с тая идея сигурно, защото иначе нямаше да се срещне. И когато туй го е казал Софрони Ников на брат Георги Куртев и от там са тез сведения. Чрез Боев, Боев ги има от Куртев.

Софрони Ников е присъствувал на събора там в Оумен. Той е бил представител на България. Той не може да не отиде, нали той е представител на теософите тук. Тогава свободно се ходи, няма такива, да те питат къде отиваш и защо и да те задържат. Софрони Ников е бил тукашният ръководител. И когато дошло, нали Кришнамурти застава и казва така:

„Вий сега всички тука сте дошли и нещо в такъв смисъл, че очаквате чрез мен да се прояви Мировият Учитель. А сега аз ви казвам, че не съм или нещо подобно, аз съм човек като вас, имам си недостатъци, боря се да преодолеем тези недостатъци, имам всичкото добро желание, обаче не съм аз Мировият Учитель. Дошло е, казва, времето за идването на Мировият Учитель. Той е вече тук на земята, обаче не е тук, между нас. Той е в България.“

Това са били думите му. Не е тука между нас, Мировият Учитель е в България. И сега Софрони Ников, макар че за него е било един удар, с нож тъй да се каже, щото той е от теософското общество, обаче той е бил достатъчно искрен и честен, разбираш ли, понеже е истина. Аз съм имал контакт със Софрони, честен е бил да каже истината на Георги Куртев. Ний при Айтос имаме там Братска градина, бай Георги живее там, той му е гостувал там може би за десетина дни или повече и в разговор там. И по

тая линия имаме тия сведения, че Кришнамурти е признал, че Учителят е в България. И нали аз после така, в моя коментар казвам, действително Кришнамурти се оказа така честен и съвестен да не се хване на тази въдица.

64. ТЕОСОФИТЕ И ИДВАНЕТО НА МИРОВИЯ УЧИТЕЛ

64.1. ТЕОСОФИТЕ В БЪЛГАРИЯ

Бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев

1. Теософският конгрес и търсенето на Христа виж в „Изгревът“, том I, с. 274–280.

2. „Магдалена и Кришнамурти“ виж в „Изгревът“, том I, издание 1993 г., с. 280–283, и „Изгревът“, том I, второ издание, 2011 г., с. 325–328.

3. Атанас Димитров на конгреса на теософите, „Изгревът“, том III, с. 77–79 и Мировият Учител, виж снимка № 23 от „Изгревът“, том I, второ издание, 2011 г., с. 807.

4. Професор Стефан Консулов срещу теософите и сп. „Всемирна Летопис“. Краят на една лъжа. Виж „Изгревът“, том X, с. 768–773.

Кой е проф. Стефан Консулов, виж „Изгревът“, том XV, с. 810. „Едно тържество на правдата“, том XV, с. 799.

5. Иван Грозев, „Всемирна летопис“ не е орган на никакви дъновисти. Виж „Изгревът“, том XV, с. 793; „Опровержение“, с. 793–794; „Теософията в защита на себе си“, с. 795–798.

4. Иван Толев и Учителя Дънов, виж „Изгревът“, том XV, с. 810; Иван Толев в „Изгревът“, с. 811–816.

7. Двете окръжности на двете школи. Виж „Изгревът“, том VIII, с. 709.

8. В България теософите са много деятелни и издават „Общител на българските теософи“, отделни брошури.

В година IV, № ... от януари 1912 г. се помещава статия на Анни Безант под надслов „Идването на Учителя на света“. Споменава се, че се създава Орден „Звездата на Изток“ на 11.1.1911 г. в Бенарес – Индия. Ето защо помещаваме две листовки на Ордена „Звездата на Изток“ с № 1 и № 2 – виж 64.3 и 64.4.

9. Следва тутакси и отговорът на българските теософи. В „Общител“, година IV, № 1 четем на с. 16 в Орден „Звездата на Изток“:

„На 29 декември 1911 г. или на 11 януари 1912 настоящата година, този орден бе основан у нас – България с представител за България Софрони Ников и Секретар-организатор Иван Грозев, учител, ул. „Цар Симеон“ № 84. Всички книжа са готови и желаещите членове или не на Теософското общество, да станат членове на Ордена могат да се отнасят до секретаря“.

10. Софрони Ников през 1911 г. пише статията „Идването на Христа втори път“. Всички очакват идването на Христа.

Прочетете интервюто на Анни Безант от 1926 г. – виж 64.5.

11. Тодор Бъчваров, който по тези години посещава и г-н Петър Дънов, основава Библиотека „Духовен живот“, в книжка № 1 помещава статия от Анни Безант под надслов „Идването на Миров Учител“. Тя е отпечатана 1923 г. в София в списание „Родина“. Тодор Бъчваров е поместил предговор, който ние тук помещаваме, за да се види кой кому се кланя и кой в кого вярва – виж 64.6.

12. „Мировият Учител иде“ издава брошура и Иван Димов, ул. „Цар Самуил“ № 6 от София. Поместил е снимката на Кришнамурти, като юноша, като смята, че „той е заслужил да бъде употребено физическото му тяло като посредник и оръдие, с което ще си послужи в най-скоро време идващия между нас Богочеловек“, с. 4.

На с. 8 той пише: „И така, съобщено е, че като се почне от 25.XII.1924 г. всеки момент може да се очаква в течение на 5 години най-късно сливането на Мировият Учител между нас. Миров Учител се казва, защото управлява отдела Религия за цялото човечество и негови подчинени са всички Велики Учители, които управляват отделните религии /Християнско, Браминско, Миханеданела и пр./“. Книжката е завършена на 31.X.1924 г.

13. Теософите по цял свят, както и у нас, очакват идването на Мировият Учител и на Христа. Те бяха се родили между българите отпечатаха хиляди страници теософска литература десетилетия наред. А всички до един не познаха времето и не познаха, че Мировият Учител бе дошъл в България със светското име Петър Дънов.

А това бе идването на Света Троица, на Божествения Дух, Христовия Дух и Господния Дух, върху Всемировия Учител на Вселената – Беинса Дуно, а със светско име Петър Дънов.

64.2. КРИШНАМУРТИ ЗА УЧИТЕЛЯ

Когато приближените ученици на Кришнамурти го запитали, дали чрез него ще се прояви Мировият Учител, той отговорил: „ГЪРСЕТЕ МИРОВИЯ УЧИТЕЛ В БЪЛГАРИЯ!“

През 1932 г. в град Оумен, Холандия, се състоял голям конгрес на Ордена „Звездата на Изток“, създаден от Теософското общество. На този конгрес, на който присъствували теософи от целия свят, по предварителни решения на водачите на световното теософско движение, Кришнамурти трябвало да бъде провъзгласен за Миров Учител. Обаче още при откриването на конгреса Кришнамурти казал:

„Вие очаквате Мировия Учител и искате да вярвате, че този Миров Учител съм аз. Но това не е истина. Аз съм човек като вас. Имам недостатъци и работя над себе си да се освободя от тях. Истина е, че времето за идването на Мировия Учител е вече дошло. И Той е вече във физическо тяло на земята, но не е тук, между нас. Мировият Учител е в България“.

На този конгрес в Оумен е присъствувал от България Софрони Ников, председател на Теософското общество в България, който е съобщил горното на брат Георги Куртев, ръководител на Братството в Айтос, когато му е гостувал в Братската градина край Айтос.

Кришнамурти тогава казал и следното: „Аз ще продължа да работя за Божието дело, обаче наравно с вас, като равен на вас“. И наистина, според сведенията, които имаме, Кришнамурти развива голяма дейност за Божието дело в Америка, Европа и другаде.

Факта, че Кришнамурти не се възгордя, не се подаде на изкушението, пред което беше поставен – да се провъзгласи за Миров Учител – факта, че той прояви истинско смирение и ясно съзнание за своята роля в духовната

обнова на човечеството, както и това, че пред неговия вътрешен поглед се разкри кой е истинския Миров Учител, ни го прави още по-симпатичен.

От сборник-ръкопис на Сава Калименов,
„На българина“, том I.

64.3. ОРДЕН „ЗВЕЗДАТА НА ИЗТОК” № 1

Този Орден се основа, за да съедини в едно всички тия, които – членове или не на Т.О. вярват в скорошното идване на един велик духовен Учител, който ще помогне на човечеството.

Вярва се, че членовете на този орден ще могат да направят нещо на физическото поле, за да подготвят общественото мнение за Неговото дохождане, както и да създадат любовна атмосфера за Неговото посрещане и почетен прием; и че ще могат при това да се съединят върху висшите полета, за да образуват инструмента, с който Учителят ще може да си послужи.

При влизането на Ордена се иска да се направи само следното изявление:

1. Вярваме, че скоро ще се яви един велик Учител в света, и ний желяем така да живеем, че да станем достойни да Го познаем, когато Той дойде.

2. За това ще правим усилие винаги да Го мислим, и в негово име да вършим, следователно, колкото можем най-добре, всяка работа при ежедневиите си занятия.

3. Доколкото нашите обикновени длъжности ни позволяват, ний ще се стараем всеки ден да посветяваме част от времето си за някоя определена работа, която може да помогне за приготвлението на Неговото идване.

4. Ще се стараем да направим предаността, устойчивостта и благодтта наши отличителни добродетели в своя катадневен живот.

5. Ще се стараем да започваме и завършваме деня си с някоя кратка молитва, като призоваваме Неговата благословия при всички наши начинания в Негово име.

6. Ще смятаме за наша главна длъжност да дирим величието у всекиго, да го признаваме и да му се прекланяеме смирено – без да гледаме на личността, и ще се стараем да сътрудничим, доколкото можем, с онези, които ний чувствуваме, че стоят по-горе от нас духовно.

Орденът е основан в Бенарес, Индия на 11 януари 1911 г. и сега се обявява. За всяка страна се назначават длъжностни лица, състоящи се от национален представител – главно лице в една страна и един или няколко организатори–секретари. Орденът няма ни устав, ни членски вноски. Всеки член получава свидетелство за членство, лист с длъжностните лица, и една карта. Емблемата на Ордена е сребърна петозарна звезда, във форма на карфица или брошка. Може да се набави срещу 3 лева, и членовете се задължават да я носят постоянно. Цветът на Ордена е ясносин, и никой друг цвят не трябва да се носи с емблемата. Пурпурът е цвят на един по-висш клон на Ордена, влизането в който може да стане само при покана от началника.

Когато Висшият Учител дойде да основе Христианството, общественият дух не беше приготвен за Неговото идване; само Мъдреците

видяха блясъка на Звездата на Изток. Съпротивлението беше толкова силно и толкова малко бяха онези, които Го познаха, че Той не може да даде благословията на Своето физическо присъствие за повече от три къси години. Може би, ако наша група порасте достатъчно във всяка страна и приготи сърцата на хората за Неговото явяване, като Му устрои едно добро посрещане, когато дойде, тогава Господарят на Любовта може да остане с нас за по-дълго време и да извърши една работа по-малко ограничена, отколкото бе това възможно преди 2000 години.

Поне някои от стрелите, които иначе щяха да бъдат насочени в Него, да паднат върху нашите доброволни гърди, и някои от съпротивленията да се изхарчат върху самите нас, които радостно предлагаме себе си за Негови служители.

Анни Безант, председател на Теософското Общество

Длъжностни лица:

Протектор: Мисис Ани Безант

Началник: М-р Ж. Кришнамурти /Алционе/

Частен Секретар на Началника: М-р Г.С. Арундел

Генерален секретар: Проф. Е.А. Уодхауз Бенарес, Индия

Национални представители:

Индия: Проф. П.К. Теланг

Англия: Леди Емили Лутиенс

Франция: Мадемоазел Люци Бейер

Италия: Мистер У.Х. Кьобри

Швейцария: Мадемоазел М.Л.Бранд

Русия: Нина Константиновна Гернет

Шотландия: Почтений Отец Ерскайн Хил

Испания: Сеньор Дон Мануел Тревиньо

Холандия: Мис Диктрааф

Германия: д-р Хюббе Шлайден

Унгария: Мисис Купер-Укли

България: Софрони Ников

Секретар-организатор за София: Бонимир Петров

Адрес: Ул. „Цар Борис“ N 27

64.4. ОРДЕН „ЗВЕЗДАТА НА ИЗТОК“ № 2

ПРЕДАНОСТ–УСТОЙЧИВОСТ–БЛАГОСТ

1. Вярваме, че скоро ще се яви един велик Учител в света, и ний желаем така да живеем, че да станем достойни да Го познаем, когато Той дойде.

2. За това ще правим усилие винаги да Го мислим, и в негово име да вършим, следователно, колкото можем най-добре, всяка работа при ежедневните си занятия.

3. Доколкото нашите обикновени длъжности ни позволяват, ний ще се стараем всеки ден да посветяваме част от времето си за някоя определена работа, която може да помогне за приготвянето на Неговото идване.

4. Ще се стараем да направим преданността, устойчивостта, и благостта наши отличителни добродетели в катадневния си живот.

5. Ще се стараем да започваме и завършваме деня си с някоя кратка молитва, в която ще призоваваме Неговата благословия върху всички наши начинания в Негово име.

6. Ще смятаме за наша главна длъжност да дарим величието у всекиго, да го признаваме и да му се прикланяме смирено, без да гледаме личността, и ще се стараем да сътрудничим, доколкото можем, с онези, които ний чувстваме, че стоят по-горе от нас духовно.

64.5. ТЕОСОФСКО ОБЩЕСТВО В БЪЛГАРИЯ **интервю с г-жа Ани Безант, 1926 година**

И Н Т Е Р В Ю

**Сг-жа АНИ БЕЗАНТ, ПРЕДСЕДАТЕЛКА НА ВСЕСВЕТЕСКОТО ОБЩЕСТВО
ОТ КОРЕСПОНДЕНТА НА „АСОШИЙТЕД ПРЕС“,
ПО ПОВОД РАЗПРЪСНАТИТЕ СЛУХОВЕ ЗА „ТЕОСОФ-МЕСИЯ“, „ВТОРО
ЯВЯВАНЕ НА ХРИСТА“**

Вестниците в Съединените Щати и Англия публикуваха много статии под заглавие: „Теософът-Месия“. Интересно би било да се знае, кой дава тия статии, тъй като те са съвсем неточни. От тях научавам да съм казала, че „Звездата на Витлеем“ ще изгрее твърде скоро“, че Христос ще се прероди през идните няколко месеци и др. подобни. Ню-Йоркската преса е почнала да печати ред статии, достатъчно изразителни, макар и неточни. Последицата от всичко туй е, че когато те са стигнали в Лондон, от там са запитали в Бомбай и Мадрас, какво се е случило. Най-после аз написах една къса бележка за моето отношение към г. Кришнамурти и точно определих, какво именно се е случило на 28 декември, в края на неговата реч. Понеже туй се случи след статиите в Ню-Йоркския печат, очевидно е, че случилото се не ги е предизвикало. Аз споменах, както читателите ще прочетат и в самата бележка, моята лична вяра в станалото. Преди много месеци, се появиха статии в Англия, твърдейки, че аз „ще проглася Месия“ в туй и туй време, и когато аз не направих това, казаха, че аз съм „го отложила“. Аз не мога да попра на рапортьорите да ми приписват никога не правени от мене изложения и след това да дават други съобщения, че аз съм отложила да направя туй, което те са изобретили. Ето и самата „бележка“:

Адиар, 12 Януари 1926 г.

Интервюирана от „Асошиейтед прес“ относно слуховете по обявяването на г. Ж. Кришнамурти за Миров Учител, д-р Ани Безант, председателка на Т.О. направи следното изложение:

Подобни съобщения се появиха много пъти в Лондонските вестници, основавайки се уж на мои намерения, схванати когато съм била в Лондон; и когато аз не казах нищо, изобретателните автори оповестиха, че аз съм отложила провъзгласяването. Понеже подобно едно изложение изглежда да е протелеграфирано напоследък и в Лондон, по-добре ще е, да съобщя веднъж заведнага голите факти, които трябва да легнат в основата на тези съобщения, които досега аз отминавах без внимание.

В 1909 г. аз приех от баща им две млади братчета, за да им бъда пазителка, като обещах да се погрижа за тяхното възпитание. Между впрочем аз заявих, че съм ученичка на същия индус – Риши, чиято пратеница бе Ел. П. Блаватска, от която като по заповед ми бе предадена

Теософията, чрез чудната ѝ книга „Тайното учение“. Съображенията ми, за да приема попечителството на момчетата, бяха, че ми бе казано, какво по-възрастното от тях, Ж. Кришнамурти е било избрано да даде тялото си, като проводник на Мировия Учител, при Неговото близко идване, ако той се окаже достоен за това отличие, когато стигне зрелост.

В 1910 г. Ж. Кришнамурти записа ученията, които получи от своя Учител. Тия учения се публикуваха в добре известната малка книжка: „При нозете на Учителя“. На 28 декември 1911 г. в Бенарес младото момче бе някак чудно осенено и изпълнилите залата членове на Т.О. му се поклониха. Ние отминахме безшумно това събитие доколкото можахме, но при все това слухове пак се пръснаха в чужбина и причиниха неприятни последици за него и за нашето Общество. Проявите на уважение ме принудиха да се върна веднага в Мадрас тъй като се боех и то основателно, че те биха могли, да породят измама.

Братята се възпитаха частно в Лондон и оправдаха в голям размер възлаганите им надежди.

Миналото лято в Холандия аз споменах пред многобройни слушатели, вярващи в идването на Мировия Учител, че Ж. Кришнамурти е избраният проводник, факт отдавна известен за тях, благодарение на неговите речи и съчинения. Предполагам, че туй е било основанието за появилите се отсетне неточни статии в Лондонския печат. Аз никога не съм мислила да го „проглася за Месия“. Модерната психология признава някои възвишени и редки състояния на съзнанието при случаи на влияние от един ум на друг, както при вдъхновения на „пророците“ – когато става пълна временна промяна на личността. Аз вярвам, заедно с много от ранните християни, че Мировият Учител наречен от тях Христос, облада ученика Иисуса при „кръщението“, за да извърши Своята земна работа в онова време. Подобно събитие ще се случи и между нас. Без да съм в противоречие с основанията на моята вяра в тоя случай, аз държах много сказки по тоя въпрос. Сега ще прибавя просто това, което ме подбуди да направя горното изложение.

Г-н Кришнамурти говореше на 28 мин. дек. на едно голямо събрание под банановото дърво. Той завършваше речта си за Мировия Учител с думите: „Той иде да води всинца ни към онова съвършенство, при което цари вечно щастие; Той иде да води нас. Той иде за ония, които не са разбрали, които са страдали, които са нещастни, които са непросветени; Той иде за тези, които жадуват, които желаят, които чезнат по...“ и – Настъпи след това едно малко прекъсване и един глас на пронизваща сладост се изтръгна из неговите уста:

„Аз ида за ония, които се нуждаят от съчувствие, които търсят щастие, които копнеят по освобождение, които жадуват да намерят щастие во вси неща; Аз ида да преобразувам, а не да събарям; не да разрушавам, а да изграждам“.

Цялото събрание след туй запази дълбока тишина. Вероятно разни заключения се направиха. Че Мировият Учител изрече тия думи чрез оратора, аз вярвам.

От 1909 г., както казах и по-горе, аз знаех, че той бе избраният за проводник, и аз очаквам все повече и повече да се овладява избраното тяло от Оногова, за Когото то е било приготвено. Аз вярвам, че ние сме в началото на една нова ера, една нова цивилизация, както се е случвало пет пъти вече в Арийската раса – в средна Азия, Египет, Персия, Гърция и Палестина, както и много по-рано в човешката еволюция.

1926 г.

**64.6. ПРЕДГОВОР КЪМ „ИДВАНЕТО НА МИРОВ УЧИТЕЛ”
НА АНИ БЕЗАНТ ОТ ТОДОР БЪЧВАРОВ**
Безант, Ани. Идването на Миров Учител.
София: сп. Родина, 1923, с. 3–6.
(Библиотека Духовен живот ; бр. 1)

Всички очакваме явлението на Великият, на Силният, който ще счупи оковите на поробените, ще изведе из мрака непросветените, ще отдаде правото на онеправданите и ще обърши сълзите на огорчените. Във всички религии Неговия Светъл Образ се издига високо над всички и на Него слабите спират молитвен поглед с възклик: „Дойди пред страдащия свет, о Ти, за Когото копнеят всички народи!”

Не веднъж е идвал Той между възплътените, макар малцина да са го познали. През ранните векове на човечеството Той се явявал да го напътва. „Преди Авраам да бъде, аз бях” – каза Той на усъмнилите се в Него иудеи. А тайноведецът апостол Павел, счита съвременникът на Авраама – Мелхиседек, за Христос. Библейските тълкуватели различно мислят за Мелхиседека. Едни го считат за Св. Дух, други за Син Божий, възплътен ангел, за Еноха, за Сима – повторно възплътени. Царящето днес мнение между западните богослови е, че Мелхиседек бил един правдив и миролюбив цар на Салим /Ерусалим/.

В 7 гл. на Посланието към евреите категорично се казва: „Този Мелхиседек цар Салимски, Свещеник на Бога Вишного, който среща Авраама, когато се връщаше от поражението на царете, и го благослови; комути Авраам отдели и десятък от всичкия обир; той, който първо се тълкува цар на правдата, а после и цар Салимски, сиреч, цар на мир, без баща, без майка – без родословие; и няма нито начало на дни, нито край на живот, но уподобен на Сина Божий, пребъдва винаги свещеник”.

Затова в пророческия си унес Давид пее: „От Сиона* ще изпроводи Господ жезълът на силата ти; владей всред враговете си. Твоите люде ще са усърдни в денят на силата ти, с великолепию свято; твоите млади ще ти са като росата из чревата на зората. Закле се Господ, не ще се разкае: „Ти си свещеник во век според чинът на Мелхиседека”. /Псалом 110; 2–4/.

Различни предположения има за новото идване на Мировият Учител и Спасител.

Еврейският народ още очаква Месия, който ще се възцари на Давидовият трон. Християнските църкви, въз основа иносказателни текстове в Евангелието и Откровението на Иоана Богослова, очакват пришествието му на облаците, яздец на бял кон /Откр. 6:2/ Но от същия автор ние знаем, че конят символизира небесната сила на Градущият; както краската на козината му означава различното проявление на тая сила. /Чети цялата глава от Откровението/.

Идването на Мировия Учител преди 19 века не се е придружавало с такива свръхестествени явления, както въображението на някои верующи днес рисува бъдното Му идване. Може и тогава волното въображение на някои израилтяни да е обличало идването на Месия в невъзможни блясъци, ала Исаия, истински ясновидец на древността, седем и половина века преди идването на Господа, казва:

„Кой поверва на известието ни? И мишцата Господня кому се откри? Защото възлезе пред него както отрасъл и както корен от суха

*Сион символизира небесната църква.

земя; нямаше вид, нито великолепие, та да го видим; нито благообразие, та да го желяем. Презрен и отхвърлен от човеците, човек на скърби и навикнал на болест; и както човек от когото отвърща някой лице, презрен би, и за нищо го не вменихме. Той наистина взе на себе си болестите ни и със скърбите ни се натовари; а ние го възмнемехме ту язвен, поражен от Бога и оскърбен. Но той биде наранен заради, престъпленията ни; биен би заради беззаконията ни; наказанието биде на него за нашия мир, и с неговите рани ние се изцелихме". /Исаия 53:1–5/.

Какъв, прочее, трябва да очакваме бъдещия Учител. Ако дойде между белите кавказци, ще го познат ли желтокожите азиатци? Ако дойде между жълтите, ще го познат ли белите горделиви европейци и американци? Не ще ли ги обземе мъздруването на древните фарисеи: „От Назарет нещо добро може ли да излезе?"

Бележитият пророк на Славянството Лев Н. Толстой, в известното на мнозина писмо, писано до дъщеря му, Алекнадра, когато преди смъртта си /1910 г./ бе се отсранил от Ясная Поляна, казва, че новия религиозен обновител на света ще се яви в първата половина на XX век и ще принадлежи на азиатската раса: „Той е вече роден, казва Толстой, но още не съзнава великата мисия, която го очаква".

Както четеца ще види в изложените по-натъй мисли на бележитата съвременна ясновидка, г-жа Анни Безант, времето за идването на Миров Учител вече тропа на вратата на световната арена, желаният мир за всяка душа настъпва с неговото идване. Светът ще претърпи промени; живота на хората ще се обнови; нова цивилизация ще настъпи.

Де ще първо да се яви? Да се е родил? Във Витлеем или Назарет – не важи. Важни са думите и делата Му. По тях ще го познаем, наистина, че е Син Божий, по чин Мелхиседек – свещеник на Бога Вишного.

Т. И. Бъчваров

65. ДВАМАТА БРАТЯ АНГЕЛ И ВАСИЛ ТОМОВИ

В.К.: Сега във вестник „Братство", **брой 10** имаме статия на български и на есперанто половината, това е някакъв нов опит. С.К.: Е ний понеже имаме букви тогава, нали да пропагандираме есперанто, затова „Есперанто" и „Новата култура" е от Пламен, мое е. В.К.: Сега тука „Молитва под зеленото знаме". С.К.: Това е на Заменхоф. Този брой значи е посветен на есперанто. Виж какво, тя е много хубава тази молитва, зелената на Заменхоф и добре е преведена. Има я на есперанто и на български. Даже сме почнали курс по есперанто чрез учебник.

В.К.: Значи на есперанто е посветен вестник „Братство", **брой 11**. Сега тука има нещо ново, той по друг начин е започнал. С.К.: Допускам, че това, да, мое е, мой е този текст. В.К.: Отначало е твое. Кое е това Е.К.? С.К.: Да ти кажа забравил съм. В.К.: Това е някакво женско име вероятно. Тука има и от беседите. С.К.: Извадки. В.К.: „Давай" от Б.Б. С.К.: Да, Буча Бехар. В.К.: Значи „Давай". С.К.: Буча Бехар. В.К.: Сега тук е „Магия" из „Наука за живота" от Хартман. С.К.: Туй аз съм го превел от английски.

В.К.: Тука пак има статия от Кришнамурти. Сега вестник „Братство", **брой 12**. „Нашият опит", също е преведена половината на есперанто, половината на български. С.К.: Туй понеже е революционно, аз, тази статия аз съм я писал. В.К.: „Из беседите" също има тука цитати и извадки.

С.К.: От тука започваме и до край винаги има от беседите, само че после цели така почнахме да поместваме, но не напълно цели. В.К.: Те тия работи Влад Пашов ви ги изпращаше. С.К.: А, виж какво, аз съм ги подбирал тез, по-късно Влад Пашов почна да ми ги изпраща.

В.К.: Сега тука „Звездата“. С.К.: От Кадиев с псевдоним – Орион. В.К.: Хашимото. С.К.: Това е „Утринна разходка“ от Верда Мондо /зелен свят/ от есперантско списание. В.К.: Витош Таджер „Езеро“. С.К.: Той един мой познат от толстоистите, докато бях при толстоистите, той работеше там.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 13**. „Новата година“, тука май вероятно вече нещо от Учителя – „В изпълнение волята на Бога е силата на човешката душа“. С.К.: Този текст е Негов, обаче и двата аз съм ги писал. „Новите пътища“ е от Б.Б., а това е от Буча Бехар. В.К.: „Малката добродетел“ е от Орион, това е Кадиев. Тука „Из беседите“ са извадки. Също има писма–отговор. С.К.: „Карлейла“, това е един мой любим писател. В.К.: Тука има мисли на Де Гучи. С.К.: Това е от японското движение на „Оомото“. В.К.: Вие го получаваште на есперанто. С.К.: Да, да, получавашме го.

В.К.: Сега гледам вестник „Братство“, **брой 14**. С.К.: Този брой е посветен на „Оомото“, едно подобно духовно движение в Япония. В.К.: Това е история на движението „Оомото“. С.К.: Това е от техния водач там Де Гучи. В.К.: Тука „Из беседите“ има.

Сега вестник „Братство“, **брой 15**. Има статия „Да обичаме“, „Ние всички сме едно“, „Мироносци“. С.К.: Туй изглежда, че аз съм го писал. А, „Кой е създал света“, пък туй не ще да е мое. В.К.: Тука пише Д.С. „Разкази за духовния път“. С.К.: На Де Гучи пак. В.К.: „Из беседите“ С.К.: Туй ще е „Из беседите“, а това под него написаното е от Кадиев. В.К.: Добре. С.К.: Фонд „Братство“ – тук вече хората пращат пари без абонамент.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 16**. „Партизанството и нова България“. С.К.: Тия работи аз ги пиша изобщо. В.К.: Сега тука пак на политическа тема. С.К.: „Разходка на перото“. А то откого беше? А, пак от тези „Оомото“, само че той е осиновен син на Де Гучи, казва се Хидемард. От японското списание е извадено. В.К.: Тука има съобщение „Секретната доктрина“, тогаз ли излезе? С.К.: А, не, тук събират абонати.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 17**. „Живите сили на слънцето“. С.К.: Това е по Учителя. Написана е от Георги Радев. Щото той издаде една брошурка „Живите сили на слънцето“, взето е из нея. „Изгрев“ е от Пламен. В.К.: „Из един дневник“, не се знае кой го е писал. С.К.: Туй не съм го писал, кой друг ли ще е?

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 18**. „Кризата“. С.К.: Това е мое. Тогава нали през 1930 г. имаше стопанска, икономическа криза, която обхвана Европа, Америка и света. Пиша, че ще се оправи само с духовна революция в съзнанието на хората. „Америка и Китай“, това е на Орион, т.е. на Стефан Кадиев. Следва статия на Стеллан Енгхолм. Из неговата книга, извадка. В.К.: „Манифест към всесветското учителство, пак тука нещо е написано за есперанто. С.К.: Конференцията на есперанто. В.К.: Тука има съобщение за книгата на Ангел Томов. С.К.: На Ангел Томов. В.К.: Какво ще ми кажеш за Ангел Томов? С.К.: Аз лично го познавам. Той беше в Братството така идваше и неговя брат, как се казваше, той пък написа друга една книга за Учителя, в две или три части беше другата. Брат му беше Васил Томов Ангелов. В.К.: В защита на Учителя. С.К.: В защита на Учителя, за учението. „Великото учение“ с псевдоним В. Т. Благодумов, изобщо излагане учението на Учителя. С.К.: Виж какво, това

нещо „Религиозно-философския мироглед на Петър Дънов“ излезе във „Философски преглед“, год. II, 1930, кн. 1 от Ангел Томов. В.К.: Това съм го виждал. С.К.: А аз го напечатах в отделна книга. Издадох го в отделна книга. В.К.: А на брат му не си го издавал, нали? С.К.: На брат му се печатаха тука в София.

В.К.: Тука вестник „Братство“, **брой 19**, „Балканска федерация“. С.К.: Това е моя идея, аз държах много за нея. Не съм го подписал, но аз съм го писал това. Това е една голяма работа. В.К.: „Общественото мнение“ от Б.Б. Кой е това? С.К.: Буча Бехар? Друг някой да е? Всеки случай не е Боев. Друг не е освен Буча. В.К.: „Най-бедният път“, „Той ще дойде“. С.К.: Това е извадка от книгата на Ангел Томов „Религиозно-философския мироглед на Петър Дънов“ – извадки.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 20**. Извадки от книгата, която цитирахте. Тука „На планината“, „Под дървото“. С.К.: Това е от Любомир Лулчев. Този Димитър Стоянов е с Д.С. Изгрев. В.К.: Това е Димитър Стоянов, така ли. С.К.: Той е от Троян.

Забележка на съставителя:

1. Предоставяме заключителния пасаж на Ангел Томов от книгата му „Що е красота? Защо красотата ще спаси света“.

2. Съобщение за книгата на Васил Томов, с псевдоним В.Т. Благодумов за „Великото учение“.

3. „Великото учение“, на с. 1–12.

65.1. ЩО Е КРАСОТА?

Томов, Ангел. Що е красота?. Защо красотата ще спаси света. Севлиево: книгоизд. Братство, 1941, с. 48.

Да, красотата ще спаси света!

Защото тя е най-великата необходимост на живота, изразена в основния и универсален закон, във вселенския творчески процес, обгръщаш човешкия живот;

защото тя е най-великата необходимост на духовно израстващото човешко същество;

защото тая необходимост се налага на човечеството чрез всички страдания и разрастващи се бедствия, а също така от будната съвест, от съзнанието и разума, от великия жизнен интерес и неспомимата воля към живот, развитие и щастие на новите, все по-мощните творчески сили на живота;

защото тя означава тържеството на най-великото и най-мощното в живота – вселенското творческо начало и неговата върховна воля.

Да живеем с осъществяващата се в душите и живота висша красота, с великото и божественото, което се ражда, с великите творчески пориви на нацията и човечеството. Това е пътя към величие и щастие или пътя към спасението, за което говори великия син на една велика нация.

65.2. СЪОБЩЕНИЕ ЗА НОВА КНИГА ОТ В. Т. БЛАГОДУМОВ

НОВА КНИГА В.Т. Благодумов

Книга I – Няколко основни положения.

10 печ. коли ср. фор. Цена 15 лв. Доставя Васил Т. Ангелов, ул. „Иван Асен II“ № 79, София IV.

Всеки член на Бялото Братство, който държи високо за своето общество и учение, трябва да си достави тая книга, да я прочете и да я пропагандира в кръга на своите близки, приятели и познати.

Макар написана пряко за читатели непознати с Новото учение, с цел да им даде необходимата основа и светлина, за да могат да разберат неговия Дух, изразен в беседите на Учителя, тая книга е същевременно необходимо помагало за всеки член на Братството в неговата мисия като проводник на Божествените идеи на земята. Също както букварът и читанката, макар предназначени пряко за учениците, са една необходимост и за учителя, защото улесняват неговото преподаване.

Затова не отлагайте да се снабдите с тая книга, високо оценена от всички, които са я прочели.

Прочитането ѝ ще ви убеди, че времето, положението за него и малката сума, която ще платите, не са загубени. Освен това ще подпомогнете по тоя начин издаването на следващите книги от серията, което другояче ще бъде невъзможно.

С бр. поздрав: авторът

В.Т. Благодумов

[– Васил Томов Ангелов, брат на Ангел Томов]

65.3. ПРЕДИСЛОВИЕ В КНИГАТА „ВЕЛИКОТО УЧЕНИЕ“ ОТ В.Т. БЛАГОДУМОВ

**Благодумов, В. Т. Великото Учение. Кн. 1, Няколко основни положения.
София: печ. Задруга, 1935.**

Предисловие

На ония, които жадуват за Вечен живот, Светлина, Свобода, Истина.

Имало е и има по света множество учения или доктрини за най-разнообразни неща из областта на науката и живота. Но има измежду тях едно, което по своето съдържание и възвишеност и по своята важност за живота на човечеството заема първенствующо място, като се издига неизмеримо високо над всички други. Можем, следователно, с пълно право да го наречем „велико“. Това е учението за „Царството Божие“, или за новото по-високо стъпало на живот, на което предстои да възлезе съвременното човечество.

Великото учение не е откритие или изобретение на новото време. Още от незапомнени времена имало е посред човечеството малцинства от избраници, които са го знаели и проповядвали в своя ограничен кръг. Обаче, като едно цялостно учение, като дар предназначен да осветли пътя на цялото напреднало човечество, за първи път го донесе на земята учителя Исус от Назарет. След него то е било поддържано от мнозина от най-великите измежду човеците като учени, философи или посветени и е стояло в основата на най-възвишените окултни учения, които са се развивали посред цивилизованите народи. Като програмна

точка то е фигурирало и продължава да фигурира още и сега в догмите на християнските църкви, обаче тука, с изключение на отделни редки личности, то е останало изобщо неприложено.

В България от 40 години насам то се проповядва от Учителя Дънов с едно необикновено постоянство, светлина и сила. През време на тоя дългогодишен труженишки период Учителя Дънов е произнесъл повече от четири хиляди беседи, от които доста много са отпечатани и образуват по въпроса отлична литература. Под влияние на това учение около поменатия учител се образува многобройно религиозно-философско общество, което си е поставило за цел да приложи учението без отлагане, като уреди своя живот според неговите правила. Членовете на това общество не намират думи, за да изразят своя възторг от учението и да възвеличат великите блага на сила и живот, които се изливат върху ония, които го приемат като пътеводител и закон на своя живот. Също тъй, те не намират думи, за да изкажат своята почит и адмирация към своя Учител, когото благославят, задето ги е извел от един мрачен душевноробски живот и ги е въвел в един път на светлина, щастие и благоденствие.

Имайки пред очи извънредната важност на това учение за живота на човека и на човечеството и бидейки негов многогодишен последовател, счетох себе си в положение да направя едно кратко изложение върху него по отношение, първо на съдържанието му, а след това на резултатите, които носи за човешкия живот. Защото, макар че то външно фигурира в толкова много книги, печатани и разпространявани в целия свят, обаче остава по същество чуждо и непознато, поради причини, които ще бъдат изяснени по-нататък.

Изложението ще бъде разпределено в пет отделни книги, които по вътрешна връзка ще представляват части на едно цяло. Настоящата първа книга има за цел да даде известни необходими общи обяснения върху няколко важни точки от учението и върху няколко свързани с него странични въпроси, без които е невъзможно да бъде то разбрано нито в неговата целокупност, нито в подробностите. При тия обяснения аз се ползвам с доста голяма свобода, като излагам въпросите тъй, както те се представят пред моето лично схващане. Читателят, имайки предвид моето несъвършенство, ще трябва да държи в ума си, че казаното в тая книга в никакъв случай не претендира да изразява истините тъй обективно, както ги биха изразили самите Учители, при всичко че положих всички възможни грижи, за да ги предам, колкото се може по-вярно.

Книгите са предназначени за хора, които не познават учението, още по-малко окултната наука, без разлика дали са образовани или не. Имайки предвид възможностите за разбиране на такава категория хора, старах се да бъда, по възможност ясен и нагледен, макар че тоя метод не всякога най-добре изразява Истината. В случая жертвувах от абсолютна истина, за да се допренесе за възможната, достъпната истина. Все в духа на същото желание старах се да употребявам език прост и разбираем, обаче, при все това поради естеството на задачата опитах с тия скромни инструменти да хвърля светлина върху редица от най-възвишените въпроси, които са вълнували всички най-издигнати хора измежду човечеството от паметивека до сега.

Моето изложение не си поставя за цел да очертае Великото учение като завършена философска система. Самите учители не ни го дават в такъв вид и това има своите дълбоки причини, които считам за излишно да изтъквам тук. Аз избирам само най-съществените, най-важните точки и си турям за цел да хвърля върху тях дотолкова светлина, доколкото е

необходимо, за да стане ясна тяхната роля и важност в общото цяло, също и тяхното взаимно отношение, та по тоя начин да може читателят да добие представа, макар непълна, но във всеки случай вярна за цялото учение. Онзи, който след прочитането на моите книги се почувствува в сърцето си призван от Божия Дух да тръгне в пътя на учението, няма какво повече да търси в тях, а да се упъти направо към самия извър на Мъдростта и да пие от него. Тоя извор, от който и аз черпя и пия, е Словото на Учителя Дънов.

Учителят Дънов държи публични беседи всяка неделя от 10 до 12 часа в салона на Бялото Братство, находящ се на местността „Изгрев“, до София. Всеки, който се интересува от великите загадки на живота, се поканва да ги посети. Беседите са свободни от входни такси и всички копнеещи души – и стари и млади, и бедни и богати, и учени и необразовани, могат да почерпят от тях здрава и мощна храна за своя живот.

Словото на Исуса, когото възхитените и очаровани последователи неправилно провъзгласиха за самия Бог, е изложено в Евангелието. Затова, доколкото е запазено и достигнало да нас, можем да го считаме запознато. Сравнително непознато се явява Словото на Учителя Дънов. От важност е да се определи преди всичко, в какво взаимно отношение се намира последното спрямо първото.

Изобщо, учението на Учителя Дънов не е нищо друго освен учението на Исуса, предадено и преподновено в неговата пълнота и дълбочина, в неговата небесна светлина. Тук нямаме две учения, а едно и също, съществува пълно единство, както по извор и по сила на светлината и топлината, които лъхат от тях, тъй и по целите, които те имат по отношение на човечеството, и по живота, който му носят. И през двата прозореца, раздалечени един от друг на 2000 години, грее светлината на все същото онова велико невидимо Божествено Слънце, което твори и направлява живота на цялата вселена и сега отново зове човечеството към нова култура и нов живот.

На това пълно единство в Словото на двамата велики учители се дължи онова възторжено мистично отнасяне, оная свещена почит и любов, с която П. Дънов е окружен от своите ученици. В техните души стои отпечатан светлия и възвишен образ на Исуса, а в сърцата им е вдълбано неговото велико божествено учение; и ето в Словото на своя нов Учител те виждат да възкрасва отново това учение в неговата най-висока светлина и красота. Нещо повече в самия него, в неговия личен живот, те виждат жив нагледен пример на самия Исус, на съвършения човек, на светлия идеал, към който се стремят. Те чувствуват светлината и силата на живота, която им иде от неговото слово, и чрез която заживяват в своето съзнание, в своята душа, един нов живот непонятен за тях преди това, непонятен и за ония, които не са го опитали. И това изпълва сърцата им с любов, почит и признателност.

На това единство се дължи и силата, с която новото учение се налага и постоянно расте. За ония, които са слушали и проумели беседите на Учителя Дънов и с ума си и със сърцето си, е вън от съмнение следния факт:

От времето на Исуса до днес никога Великото учение за Царството Божие и за Любовта не е проповядвано тъй живо и тъй мощно, както от Учителя Дънов; никога за Бога, за Христа, за човека, за живота, за живата природа, за небето и за земята, не са казвани думи тъй възвишени и пълни със смисъл и живот, както от него; чрез устата на никой пророк или духовен Учител Бог не е отправял към своите земни деца думи тъй кратки

и поучителни, тъй нежни и мили, каквито Той сега ни отправя чрез устата на Учителя Дънов. Изобщо, от времето на Исуса до сега никога Божественото Слово не е свързвало тъй здраво Небето и Земята, както сега чрез Словото на Учителя Дънов. Това Слово работи с най-голяма сила, излива се в най-ярка светлина, предава се в най-ясна и достъпна форма, преминава в най-интензивен живот, за да зесегне постепенно и дълбоко сърцата, умовете и душите на всички ония, които са вече достатъчно на зрялост, за да приемат в себе си закона на Любова и да израснат постепенно в граждани на настъпващото Царство Божие.

С пълно право можем това единно, неразделно, целокупно учение да наречем Велико учение, защото то и по същина, и по цели, и резултати, и по произход, представлява най-възвишеното, най-разумното, най-святото, най-плодообилното, което до сега се е изказвало на човешки език. Сам Учителя Дънов го нарича понякога „Новото учение“. Ново ли е то наистина? – От гледище на времето, както видяхме, то не е ново, защото неговото проповядване е започнало още отпреди 2000 години, обаче, от гледище на същината то е тъй ново, както е единно и целокупно; ново е, защото човечеството продължава да живее още в старото, а него нито го е познало, нито още по-малко го е приложило в живота си, нито опитало. То е нова дреха, изработена от майсторите на Божествения свят, която напредналото човечество трябва да облече, за да влезе в предопределената му по-висока култура, и тая дреха не само не е още облечена, но и още не е изпробвана. Това учение е ново и поради новото, което ще внесе в живота на човечеството, когато бъде приложено, именно: разцъфтяване на висшите добродетели и сили в човека, благоденствие, радост, мир и красота в живота. Следователно разните наименования: – Великото учение или Учението на Христа, или Новото учение, или Учението на П. Дънов, означават едно и също нещо.

Ако оприличим Словото на Исуса на една величествена и красива сграда, то трябва веднага да признаем, че от тая сграда до нас не е достигнало нищо друго, освен няколко прекрасни камъни, които са служили за подпори на главните колони. Всичко друго е заличено от времето, изчезнало е в архивите на природата. По красотата, материала и формата на тия камъни ние само приблизително можем да гадаем за величината, красотата и дълбокия замисъл в целокупната сграда, но нищо повече от това – ние не можем дори да посочим точно мястото на тия камъни в общото цяло. Сега, чрез Словото на Учителя Дънов всичко това отново се преизгражда, цялата сграда отново се пресъздава в своето пълно величие, красота и замисъл, и в нея виждаме отново поставени на мястото им всички ония камъни, запазени от Словото на Исуса. Как ясно и хубаво се виждат сега техните места, техния смисъл, тяхната вътрешна и външна красота! Но има и нещо повече... Бог каза преди 2000 години на човечеството чрез устата на Исуса велики неща, но при все това не можеше да му каже в онова време толкова, колкото може да му каже днес; защото тогава човечеството беше много по-назад в своя ум и напредък, отколкото сега; също както и един баща, или един учител, не може да каже на своя син или ученик, когато е на 10 години, онова, което може и трябва да му каже, когато той стане, например на 17 години. Днес Великото учение ни се дава не само в неговата първична пълнота, но още и допълнено с ония нови знания и истини, които отговарят на съвременните нужди на човечеството и на неговия по-голям напредък.

Следователно, Великото учение не е от човешки, а от Божествен произход. То се изпраща на човечеството от най-високия и най-светлия

извор на живота – от Божествения свят или самия Бог. Исус и Дънов, това са само два прозореца, през които светлината на Божественото Слънце преминава към нас праволинейно, без да се пречупва, отклонява или преобядисва в изкуствени цветове. Или, при едно друго сравнение, те са два извора, през които извира чиста бистра вода от великия Божествен Океан. Защо водата на тия извори е чиста и бистра? – Защото те нямат никакви лични утайки, които биха могли да замърсят тая вода. С други думи, защото тия учители са съвършени по добродетели и живот. Само един съвършен човек, съвършен в чувства, мисли и постъпки, може да стане проводник на едно божествено учение и носител на високи психични и разумни сили. Това е вярно не само в дадения случай, но е всемирен закон на живота. Тоя закон е нагледно констатируем при всички велики мирови духовни водачи и основатели на религии. Те по съвършенство и добродетели далеч са надминавали обикновените хора и са слезли от един по-висок свят, отколкото онзи, от който идат последните. На това се дължи факта, дето те носят в себе си необходимата духовна сила, за да изпълнят своята специална божествена задача на земята.

Великото учение е едновременно обикновена научна теория, предназначена да бъде само чута, прочетена или заучена наизуст. То е нещо много повече – то е Божествена школа за живот, и включва следователно три неща: теория, практика и ръководство. Божественият ученик не само слуша лекции, но и се учи да работи и да опитва живота според нови методи, под ръководството на по-мъдри и по-висши същества, отколкото обикновените смъртни хора. Напредъкът на ученика се мери не с онова, което е чул, запомнил или заучил наизуст, а по онова, което е посял и отгледал в себе си, т.е. което е приложил и опитал в своя живот. Неприложено – Великото учение е едно нищо; приложено – то е мощна сила, извор на необикновен и чудно красив вътрешен живот. Следователно, да бъде един човек ученик на Великото учение или християнин не ще рече да знае, какво пише в Евангелието, или да може да изрича наизуст казаното от Исуса, или от Дънов, или от който и да било светия, а да приеме и да приложи в себе си като свой вътрешен закон на живот великия закон на Любовта, на Мъдростта и на Истината; с други думи да опита учението така, както се опитва животворната сила на въздуха, хляба и водата. Оттук става очевидно, че един неучен смирен човек, който се сили да прилага правилата на Великото учение в живота си, ще се ползува от благата на живота много по-реално, и ще постигне да познава великите закони на живота много по-добре, отколкото други, който например завърши богословски факултет, а живее по закона на своя егоизъм. На тоя характер на поменатото учение се дължи странный факт, че то продължава и до днес да бъде по същество непознато, не само за голямото болшинство на ония, които се наричат християни, но и за болшинството от техните високопоставени духовни водачи. Следователно, онзи, който иска да познае същината на това учение, трябва да постъпи не като един любопитен, който си купува вестник, и след като го прегледа повърхностно, го захвърля, а като един жаден за наука ученик, който със смирение влиза в една школа, за която предварително знае, че ще го изучи на едно велико знание.

След горното необходимо предисловие да минем към въпросите, които представляват предмет на настоящата книга.

В. Т. Благодумов [– Васил Томов Ангелов]

**66. ВЕСТНИК „БРАТСТВО“, СЕВЛИЕВО.
Г. 2, бр. 20, 15 май 1930 – „КЪМ ЖИВОТ ИЛИ СМЪРТ“**

В.К.: Вестник „Братство“, брой 20. Виждам, че при теб има два различни отпечатани броя с № 20. Два различни броя. Обясни ми. Започва с „Към живот или смърт“ [Беше ми обещано да ми се даде, за да го преснимам. Но не ми се предаде. Остана това, което Сава Калименов ми прочете и аз го записах на магнетофон]. С.К.: Тука нападам „Родна защита“ и кубратизма – „Хан Кубрат“, те са националистически, фашистки организации, шовинистически направо, които провеждат краен национализъм. Сега, да видим каква е таз работа. Може би тука е било, да тука е, където ги засягам аз. В.К.: Тука вероятно ги нападаш. С.К.: Може би тази статия е била, за която баща ми ме спря, то някой се е обадил. В.К.: От работниците вероятно. С.К.: Някой го предупреди, някои са му казали. Ето какво пише. „Да погледнем себе си, бедна и смазана България от репарации, от целия си разходен бюджет възлизащ на осем милиарда лева, изразходва два милиарда и 200 милиона само за военни цели, т.е. около една трета от целия си бюджет. От де са взети тия пари? От бедния, оголен, и опросял наш народ, от тоз народ, който няма хляб да яде, който живее в мизерни жилища, гнезда на труда, който трепери на стотинката, защото му липсват средства за най-необходимото. А за какво се дават те? За някакво производство, което ще подкрепи държавата и народа, за да излекуваме някакви народни рани. Не! Те се изхвърлят безрасъдно в устата на ненаситния Марс, за да послужи на силите на разрушенията. Кой прави това? Едно „миролюбиво“ правителство, което уж вижда бъдещето на страната в нейния мирен и културен напредък. Кой гласува за това? Едни „народни“ представители, които са избрани да се грижат за благоденствието на народа. Но не е ли това една нагла подигравка?“ Така се пише по журналистически. Това е против военния бюджет. Те тогава бюджетите бяха известни, пишеха се, а сега не се знае какви са. А знаем американските бюджети, обаче не знаем какви са нашите сега. Крийт ги.

В.К.: Вероятно от тука след тази статия на този брой 20 са празни листове. Той е спрял май да се печати. С.К.: Чакай сега, как беше случая. Май че баща ми ме спря още както печатах това, още на машината като беше. Някой му докладва така какво съм писал и той каза: „Вето“, спря, не може такова нещо да се пише и ще ти кажа какво стана. Ей тука засягам „Родна защита“, кубратизъм, фашизъм, национализъм, те бяха националистически организации така. Те преследваха и Братството. Един събор осуетиха*. Ляпчев беше министър-председател, през 1926 г. той разрешава събора на Братството на Изгрева. Добре, ама военните, те, тия от „Родна защита“, „Хан Хубрат“ бяха под защита на военните. Отиват при Ляпчев и му казват, че сме против и какво е станало, що е станало... Властта вижда, че ще стане нещо голямо, ще ни нападнат тези организации и за да ни предпазят изпращат войски на Изгрева да го оградят и сутринта ний, които сме пристигнали за събора се виждаме, целият Изгрев заобиколен от войници, от конница. Още през нощта са ни заобиколили и същевременно се получава нареждане, че събора се забранява, макар че Ляпчев го е разрешил. Но значи тези военни и тези от „Родна защита“ му се налагат

*Забележка на съставителя: За спирането на събора на Изгрева през 1926 г. виж „Изгревът“, том XXIV, с. 206, където са цитираните места от „Изгревът“ за спиране на събора. Виж с. 220 и 221 от „Изгревът“, том XXIV.

на Ляпчев, на министър-председателя, защото той беше по-мек човек, не беше никакъв такъв страшен. Понеже съобразили, че ще станат такива работи, решават с тази конница повече да ни запазят, защото може би онез ще дойдат. Те са заплашили, ходили са генерали запасни и други и Ляпчев отменя заповедта за разрешение на събора и ни се нарежда кой от където е дошъл, да си ходи. И ние действително се пръснахме. Значи това беше.

В.К.: Значи баща ти спря този брой, а санкции имаше ли срещу теб? С.К.: А, да, верно е, че вече туй не е отивало до властта, понеже той спря вестника още както е на машината, то не е отишло още до властта и броят не излезе. Но аз туй съм си го запазил, да си имам така и за мен да остане. Иначе не се разпространи този брой, не е доизкаран, както е замислен. Той е видял още когато е бил първия лист може би на машината, както и що е точно не зная, обаче така и баща ми се намеси и го спря. А пък виж какво, я да видим след колко време е продължил вестника – 15 май 1930 г. този брой не е излязъл до 1 юли. Май 1930 г., юни, месец и половина не е излизал. Обаче по-късно, за да има последователност и да се прикрие този случай, аз отново пуснах брой 20 от 15 май 1930 г., като уводна статия на 1 страница и 2 страница сложих материал от книгата на Ангел Томов „Религиозно-философския мироглед на Петър Дънов“, която представлява от с. 73–77 от поместената статия във „Философски преглед“, год II, 1930 г. Споменах по-рано, че в Севлиево аз я издадох в отделна книжка. Дори и на други места я напечатаха в отделна книжка в София и другаде. Това беше един сполучлив опит да се защити Учението на Учителя.

По този начин възстановихме впоследствие този брой, когато премина цялата буря*. Но следващия **брой 21** започна на 1 юли 1930 г., значи след месец, а какво се случи дотогава? Ето какво. Брат Тошев, съдебен следовател, идва при баща ми, имат си взаимното уважение. Брат Стефан Тошев казва: „Бати Иванчо, аз поемам грижа за вестника каквото таквот, ако има произшествия аз съм насреща“. Той ще бъде цензура. Съдебен следовател, нали с тежест така, уважаван човек. „Аз така съм насреща, бъди спокоен. Не се притеснявай, аз няма да допусна такива работи да се пише“. И възстановява се вестника. В.К.: Носиш ли му ги на Тошев тия неща? С.К.: Ами, носил съм, как пък не, той ми има доверие. В.К.: Значи във вестник „Братство“, брой 21 уводната статия е? С.К.: „Наука и окултизъм“, то ще е мое това. В.К.: Да, то е на есперанто и на български. С.К.: Не, аз не съм го писал това за ирисовата диагноза. Не го знам кой е. В.К.: Тук вестника е на есперанто. А стихотворението „Богомили мирни и богомили нови“ от Енрев. С.К.: Той един толстоист беше. На есперанто е „Бялото Братство“, то продължава тука. А туй една статия отначало се говори само за „Бялото Братство“. В.К.: То е на есперанто тука. С.К.: Чакай сега, аз май бях написал една книжка „Човек и Бог“, от нея като че ли е изваждано, я да видим туй какво е тука. Това съм го превел от тази книжка.

67. БЯЛОТО БРАТСТВО, УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ, БЕСЕДИТЕ

В.К.: Така, продължаваме по-нататък. Във вестник „Братство“, брой 22 от 15.VIII.1930 г. започва статията: „Бялото Братство и Учителя Дънов“. Това е от теб, нали? С.К.: Да, туй май че е от книгата ми „Човек и Бог“ издадена през 1931 г. Мисля, че тук „Бялото Братство“ е в друга редакция, а останалите две – Учителят Дънов и Беседите са почти същите.

Забележка на съставителя:

Представяме трите статии от този брой 22 на вестник „Братство“. Тук в този брой има каталог на беседите на Учителя, както и извадки на мисли „Из Беседите“.

67.1. СТАТИЯТА „БЯЛОТО БРАТСТВО“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

БЯЛОТО БРАТСТВО

Братство, Севлиево. Г. 2, бр. 22, 15.08.1930. с. 1.

Мнозина мислят, че живота във вселената си тече по едни слепи, механически закони, и че съдбините на човечеството също се ръководят от тези слепи, несъзнателни сили. Че няма никакво съзнание, че няма никаква разумна сила, която да направлява безкрайно сложния в своите прояви целокупен живот. Други пък вярват, че всемогъщият и вездесъщ Бог е поел грижата за всичко, че Той лично урежда всичко, без каквито и да било помощници.

И двете вярвания са еднакво детински. Зад великите природни закони стои едно могъщо Съзнание, от което те произтичат и цялата вселена е изпълнена с видими и невидими /за обикновеното човешко око/ агенти на това Съзнание – негови служители, които работят за изпълнението на предназначения от Него план.

Великото Всемирно Бяло Братство представлява от себе си сбора на всички духове от цялата вселена, на всички разумни сили, възплътени или не, които работят, в хармония с Божията воля, за изпълнение на великия Божествен План на всемирната еволюция.

Центърът на Всемирното Бяло Братство, това е Великата Бяла Ложа на Учителите, които работят за издигането на целокупния живот, на всички същества. Глава или Началник на Великата Бяла Ложа е Христос. Други, известни нам Учители са: Буда, Кришна, Хермес, Дао-тзе, Зороастър, Мохамед. Всичката велика градивна работа извършена сред човечеството от паметта на века и до днес, е пряко или косвено дело на Учителите. Всички религии са основани от тях според времето, условията и средата – винаги на хората е било давано тъкмо това, за което те са дорасли, което степента на тяхното развитие е изисквала. От тук и голямата разлика в религиозните преостави, схващания и методи. Обаче всички тия ручейчета и рекички имат един общ извор и водят към една и съща цел.

От погледа на Учителите не избягва нищо, нищо не става без тяхно знание и намера. Те управляват целия ход на историческите събития като винаги се стремят техния краен резултат да подпомага еволюцията и благоденствието на човечеството. Тяхната работа в своята същност е една и съща: изграждане основите на всемирното братство, освобождаването на човека от робството на материята и подготвянето по такъв начин условията за идването на Царството Божие на земята.

До днес развитието на човечеството се е движило под знака на разединението – индивидуализиране, егоизъм, безпощадни взаимни борби. Човек против човек, народ против народ, религия против религия, борейки се, обладани от тъмните сили, са превърнали живота в хаос и земята в ад. Днес обаче ние сме в първите утринни зари на една Нова Ера в историята на човечеството, която ще се развие под знака на Единението – колективизъм, обединение, хармония, Любав.

Бавно, но сигурно ние се движим към Новата Ера, когато ще имаме: един Бог, една Религия, едно обединено човечество и една единствена държава върху цялото земно кълбо.

В този велик и съдбоносен за цялото човечество момент, като пратеник на Великото Всемирно Бяло Братство, е дошъл тук, на земята Учителя Петър Дънов, комуто е възложена великата Божествена мисия да даде окончателния и най-важен тласък за обединението във всяко отношение на човечеството, да възпламени новата, единствена за всички хора Религия на Любавта, да разкрие на бродящото в мрак човечество светлината на Божествената Мъдрост и с това да положи основите на Царството Божие на земята.

67.2. СТАТИЯТА „УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ

Братство, Севлиево. Г. 2, бр. 22, 15.08.1930, с. 2.

Той дойде да донесе много, много светлина в света! И не само светлина – Знание и Мъдрост, но и топлина – Любав! Божествената Мъдрост и Божествената Любав дойде да ни донесе той тук на земята. Какво дължим ний, неговите ученици, нему?

Ний бяхме в тъмнина и всичко около нас и в нас бе хаос. Ний бяхме в безпътница – бяхме съвършено загубили пътя в лабиринта на човешките умвания и философствувания и бяхме, може би, само на крачка от бездната!

И той ни спаси! Той пръсна светлина в тъмнината на нощта, която ни бе обгърнала и хаосът в нас и вън от нас се превърна в нечувана хармония... Той ни изведе из бездната, в която бяхме затънали и ни показа правия и светъл път към Истината!

Той стопли сърцата ни и ни даде да познаем трепета на великата Божествена Любав...

Ний бяхме мъртви – и той ни възкреси!

Ние умирахме – и той ни съживи! От тоя ден – и винаги – ние сме с него! От тоя ден, ние предадохме сърцата си нему и посветихме живота си в служене на Бога! – в служене на нашите братя.

Минават оттогава дните, месеците и годините и нашия път е все тъй прав и тъй светъл. Испитанията и препятствията са радост за нас. Трудностите са условия за каляване на нашата воля. Даже неуспехите ни се явяват в наша полза – те са стимул за удвояване на нашите усилия, за възобновяване на нашата борба със злото.

Защото този, който е станал ученик на Учителя, не знае какво нещо е отчаяние. Отчаянието няма власт над него. И едни по-бързо, други по-бавно в зависимост от своите сили, всички ний вървим напред. И няма да спрем! Ако даже се случи да паднем – отново ще станем и ще продължим! Ний няма да спрем! Защото нашия Път извира във Вечността и се влива в Бога!

На Учителя ний дължим всичко! Той ни отвори очите! Той ни приобщи към великата хармония на битието! Той ни изпълни с радост и надежда, с вяра и любов!

Кой е той? – Ний нямаме сили да разгадаем. Ний не можем потънкостно да разглеждаме нещо, което далеч надминава нашите сили и способности! Нам обаче е известно едно: Той е Божи пратеник, дошъл на земята да донесе на измъчените й жители Божествената Мъдрост и Божествената Любов, които ще ги освободят от робството на греха и смъртта!

67.3. БЕСЕДИТЕ. ПОЯСНЕНИЕ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

БЕСЕДИТЕ

Братство, Севлиево. Г. 2, бр. 22, 15.08.1930, с. 3.

Всичко, което Учителя говори в своите беседи пред по-широк или по-тесен кръг слушатели се записва и после се издава в цели серии или отделни брошури. Досега има издадени на български десетина серии от публични беседи, някои от тях съдържащи повече от хиляда страници. Вън от това има издадени цяла редица отделни брошури и сборници от лекции от Окултната Школа на Бялото Братство.

Всичко това представлява един неизчерпаем източник на Мъдрост и Любов, един неизчерпаем източник за работа и градеж, който е достатъчен да нахрани глада на човешката душа, служейки ѝ за материал, който тя може да изучава и разработва теоритически и практически в течение на хиляди и хиляди години. Тази духовна храна, която се съдържа в Беседите, не може да бъде усвоена в един земен живот. За нейното усвояване е необходима дълга редица животи. Ето защо тя се струва така твърда и несмилаема за някои. Всички хора не са еднакво подготвени за нейното възприемане. Поради това, едни ще усвоят повече, други по-малко, едни ще възприемат едно, други – друго. А има неща, които ще могат да бъдат възприети и да станат достояние само на бъдещите, по-щастливи от нас поколения. Изобщо, за сега беседите са достояние само на малцина – тяхното време още не е дошло – времето, когато колективното съзнание ще бъде подготвено за тяхното възприемане. И все пак, това време не е далеч!

Каквото и да кажем за Беседите, то е недостатъчно, непълно. За нас, обаче, е ясно едно: в тях е дадена основата, в тях са дадени идеите, с които ще се изгради Царството Божие на земята. Беседите представляват оная „Книга на Бъдещето, която ще завладее за Бога света и ще покори сърцата на Божията Любов“.

68. „ЕДИН Е ИЗХОДЪТ” И „ЗОВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО”

В.К.: Вестник „Братство”, **брой 23**. Тая статия „Един е изходът”, вероятно е от теб. Има и „Зовът на Бялото Братство”. С.К.: Това са мои. Това аз съм го писал за „Зовът”. Написах го след едно отиване на Рила, при 7-те рилски езера, нали бяха написали един текст при чешмичката при второто езеро с чучур от две човешки ръце от издялани камъни.

В.К.: „Към учениците на Розенкройцерството”. С.К.: Това е едно списание на розенкройцерите, което излизаше в Калифорния. Тази статия аз съм я превел от списанието от английски.

В.К.: Вестник „Братство”, **брой 24**, статията „Народът ни зове”. С.К.: Това е мое. Тук за обединението пише. В.К.: „Към духовно и економическо възграждане на българския народ”. С.К.: Тази статия е моя.

68.1. СТАТИЯТА „ЕДИН Е ИЗХОДЪТ” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ЕДИН Е ИЗХОДЪТ!

Братство, Севлиево. Г. 2, бр. 23, 18.09.1930, с. 1.

Пълн хаос царува днес в света. Хаос економически, политически и духовен. Човечеството се намира в задънена улица: Милиони безработни. Липса на най-необходимото. Мизерия, глад, изграждане. Това от една страна. А от друга: свръхпечалби, прекомерно високи заплати, излишества, разкош, безумно прахосничество.

Над всичко това – пълна духовна тъмнина царува както в широките маси, така и в привилегированите съсловия. Липса на ориентираност в живота. Отвързване поглед от реалното, неспособност да се схване то и тичане след илюзии, след суетни постижения и груби удоволствия.

Партиите разделят народа на враждуващи части и раздухват омразата в него. Духовенството го приспива. „Мерките” на правителствата не дават очакваните резултати, нито ще дадат.

Държавите, тайно или явно, се готвят за нови кръвопролития. Говорят за мир, а се готвят за война. Въоръжават се. Дипломатите лицемерят и се мъчат да се надхитрят.

Погледнете нашия селянин. Той загива. Неговият труд не се цени. Други печелят от него. Неговото производство се дава на безценица. Той едва може да си набави сол и газ. Но най-лошото е това, че той няма вече на кого да продаде. Храните си стоят непродадени, обаче държавата си иска своето: бирника идва, описва, задига и продава.

При това положение какво да се прави?

Народа трябва да се самозащити! Той трябва сам да поеме връцете си своите съдбини. Той трябва да се наложи и да диктува на своите управници, като на свои покорни слуги, новите пътища, по които ще се спаси от загиване. Народа не трябва да чака, не трябва да се уповава на никого и на нищо. Със своето вярно чутие той трябва сам да намери изходния път и да тръгне смело и непоколебимо по него.

А затова е нужно съзнание. Нужно е да се види ясно изхода, който ще ни спаси от днешния хаос и който е само един:

ОБЕДИНЕНИЕ!

Пълно економическо, политическо и духовно обединение.

Обединение и хармонизиране на всички сили в целокупния живот. Изграждане на един идеал, една вяра, едно отечество за всички хора на земята. Изграждане на едно единно стопанство в световен мащаб,

при което ще бъде отстранена убийствената конкуренция, митническата война, свръхпроизводството, безработицата.

Обединението трябва да започне от долу, от народа и да се наложи на върховете. То трябва да започне от селото, да се наложи в държавата и след това да завладее целия свят. Само така то ще почива на здрава основа.

Затова, както по-горе казахме, е нужно съзнание. Нужно е преди всичко нашия селянин да разбере, че той вече не може да се крепи като отделна стопанска единица. Като такава, той е обречен на загиване, най-малкото – на вечна мизерия.

Само обединението на селото в една обща стопанска единица, при което е възможно модернизиране на производството, намиране на пазари, откриване на нови, по-доходни клонове производство, не по силите на отделните стопанства, може не само да спаси селянина от израждане и мизерия, но и да му даде максимума от духовни и материални блага, да даде един небивал мощен тласък към всестранно културно развитие на селото.

От там трябва да се почне: от нашето село. Обединението трябва да се започне от долу, от народа. Тогава то ще се изгради върху гранитна основа, ще се наложи стъпка по стъпка на целокупния живот, ще обедини целия свят в едно економическо и духовно цяло. Тогава ще пресъхнат сълзите на страдащите и ще има радост и доволство за всички хора на земята.

68.2. СТАТИЯТА „ЗОВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ЗОВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО КЪМ БЪЛГАРСКИЯ НАРОД И КЪМ ЦЯЛОТО ЧОВЕЧЕСТВО *Братство, Севлиево. Г. 2, бр. 23, 18.09.1930, с. 1.*

„Братя и сестри, майки и бащи,
приятели и странници,
учители и ученици,
слуги и господари,
вий, служители на живота,
отворете сърцата си за доброто
и бъдете като този извор!”

Драги читателю, иди в Рила – в сърцето на Рила – в оная божествено прекрасна местност, наречена „Седемте езера” и там, при едно от тия езера, където това лято бе разположен лагера на Бялото Братство – ти ще намериш един чист планински извор, превърнат в чешма, изградена и обградена с малки и големи недялани мраморни камъни, донесени из околността. Озърни се наоколо и близо до нея ти ще видиш да се издига един мощен гранитен блок, върху когото с длетото на каменоделеца са издялани следните прости и ясни, но възвишени свещени думи, които са зова, който днес Небето отправя към българския народ и към цялото човечество:

Братя и сестри, майки и бащи,
приятели и странници,
учители и ученици,
слуги и господари,
вий, служители на живота,

отворете сърцата си за доброто
и бъдете като този извор!

Прочетете го. Прочетете го пак. Прочетете го още веднъж! Повтаряйте тези думи докато те се запечатат с огнени букви във вашата душа, докато те направят във вас онзи преврат, на който те са способни! Когато аз, пишущия тия редове, прочетох надписа на каменната стена, аз изтръпнах пред силата на Божественото Слово – разтреперах се като Мойсей на планината Хорив, чул из свещения огън гласа на своя Бог: „Мойсее, събуй обувката, защото мястото на което стоиш, свето...”

Дали и вий, драги читателю, ще почувствате това? Не знам! Но аз зная това, че свещените думи трябва да се чуят на свещено място и трябва да бъдат погълнати със свещения порив на жадната за Истината душа.

А всяко място е свещено, когато съзнанието ни се издигне към Бога и всяка душа тогава може да разпери криле и да полети към висините на Божествената красота и мощ.

Днес Бог, чрез Бялото Братство, вика към целия български народ и към цялото човечество!

Ще чуем ли гласа Му?

Днес Бог ни подава своите ръце и иска да ни изведе из бездните на ада, в който е потънало греховното, обладано от престъпен егоизъм човечество. Той иска да ни издигне и пречистени, и новородени, като малки деца да ни въведе в отдавна изгубения и отново намерен Рай! Ще Го последваме ли?

Днес Бог иска да ни даде нови сърца и души, да ни направи да бъдем „като този извор” – от нас непрестанно да изтича Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина!

Ще приемем ли неговия подарък?

Ще приемем ли Божия дар?

Какво иска Бог от нас? – Да предадем сърцата си Нему. Да се отдадем в Неговите ръце. Да се изпълним с безгранична вяра в Него и да участваме и съзнаваме всеки момент и на всяко място Неговото присъствие.

Ако ние направим само това, ние вече живеем в Него и Той живее в нас, ние вече се изявяваме с Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, и можем да бъдем като този извор! Да даваме, да даваме, да даваме – да пръскаме постоянно Божиите блага, да пръскаме Светлина, да излъчваме Любов към всички наши братя и сестри на земята, към всички същества и в тяхното щастие да намерим своето собствено върховно щастие.

Да живеем в закона на цялото, да живеем в закона на частите, т.е. радостите на другите да бъдат наши радости и техните скърби – наши скърби. Да издигнем съзнанието си до степенята да се чувствуваме единни с целокупния живот. Всяка наша мисъл, всяка наше чувство, всяка наша постъпка да бъдат продиктувани от интересите на Цялото, на колектива. И тогава всички болни въпроси на живота ще бъдат от само себе си по най-естествен път разрешени. Работейки за общото ние по най-сигурен начин ще достигнем и своето собствено благополучие. Обичайки, ние ще бъдем обичани. Давайки, ние същевременно ще получаваме.

Тогава ще стихнат вековните разпри между хората за земи и царства, за власт и богатства. Всички ще бъдат доволни и щастливи. Ще се изгради Новата Божествена Култура – ще се възстанови Царството Божие на земята.

Това може да стане!

То трябва да стане и ще стане!

Братя човеци, събудете се! Работа ни чака! Работа велика, благословена: Господ ни вика за зидари – да изградим основите на Неговото царство тук на земята.

Да обърнем взора си Нагоре, и да се вслушаме в Неговия зов:

Братя и сестри, майки и бащи,
приятели и странници,
учители и ученици,
слуги и господари,
вий, служители на живота,
отворете сърцата си за доброто
и бъдете като този извор!

69. МРАКЪТ И СВЕТЛИНАТА

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 25** започва със статия „Мир вам“. Отдолу е подписана с буква Н. С.К.: Чакай да видим. Възможно е Атанас Николов да е писал туй нещо, щото „Н“ означава само едно – Николов. Предполагам, че той го е написал, нали работеше с мене. В.К.: „Нови хора са нужни“ от Т.Ч. Това вече е Тодор Чаушев. С.К.: Да, той е, Тодор Чаушев. В.К.: „Болестите и молитвата“ – голяма статия, а няма автор. С.К.: Тя продължава в следващите броеве е авторът ще излезе. Ще прочетеме там. В.К.: „Тъмни сили“. Властта преследва т.н. секти и адвентисти. С.К.: Освен тях преследваха и братството. Затова съм поместил тази статия, за да изчезне мрака и да дойде светлината.

ТЪМНИ СИЛИ

Братство, Севлиево. Г. 2, бр. 25, 1.11.1930, с. 4.

От няколко години насам, в България изникнаха като гъби след дъжд разни самозвани „родозащитнически“ организации, които издигнаха в култ грубото насилие, дивия и сляп шовинизъм, побоите, омразата към другите народи, крайната нетърпимост на други убеждения и вярвания. На много места те вършиха и вършат насилия над мирни български граждани – евреи и турци – без да са и най-малко предизвикани, без никаква причина, а просто така, от „родолюбие“.

Същите господа се считат за големи защитници и пазители на православието и много пъти вече употребиха своите изпитани методи в това направление. Миналата година нападнаха и разгониха конгреса на адвентистите във Варна. Известна е тяхната „дейност“ за осуetyаването събора на Бялото Братство и много други техни „подвизи“.

Сега се научаваме, че преди десетина дни те пак се отличили: нападнали молитвените събрания на адвентисти и петдесетници в София.

Ние питаме: Няма ли кой да постави на мястото им тия синковци? До кога българският народ ще оставя да се гаврят с неговото име и с неговата чест самозвани „родозащитници“?

До кога той ще оставя на свобода тъмните сили, които искат да го водят по старите кървави пътища към катастрофи и гибел?

Нищо ли не научихме от недалечното минало?

Най-отвратителното, обаче е това, че в своите донкихотски подвизи

„за запазване на православната вяра“ тия тъмни сили винаги са имали зад гърба си и са били подстрекавани и насъсквани от православното духовенство. Съюза между едните и другите е отдавна провъзгласен в печатния орган на българските свещенници...

„Които си приличат, се привличат“ – ще кажем ние. Подавайки им ръка, свързвайки се с тях и използвайки ги за своите низки цели, православното духовенство окончателно се определя за тъмнината, за насилието и назадничавостта, и против светлината, против свободата и прогреса.

И участва им ще бъде еднаква!

Новото иде!

Светлината на Новата Култура на Любовта и Братството между всички хора и народи се разлива на широки талази по цялата земя и тя ще помете и стопи всички тъмни сили и всякакви техни съюзници!

Да изчезне мрака! Да пребъде светлината!

70. „КЛЕВЕТА И ИСТИНА“, „ПРОРОК НЕ Е ПРИЗНАТ В ОТЕЧЕСТВОТО СИ“ И „ЕДНО ДУХОВНО ТЪРЖЕСТВО“

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 26** от 10 декември 1930 г., уводната статия е „Клевета и истина“. Не е подписана. С.К.: Да, това аз го писах против държавата. Бяха намерили и взели Пентаграмата – цветната от Търново и какво ли не говориха срещу нея.

В.К.: „Пророк не е признат в Отечеството си“. От кого е статията?

С.К.: Забравил съм коя бе тази Стела. Може по-късно да се сетя.

В.К.: „Едно духовно тържество“. С.К.: Една среща на чешки студенти дошли на Рила, минаващи като туристи през лагера. Статията е от Пампоров, тя е подписана с буквата „П“.

70.1. СТАТИЯТА „КЛЕВЕТА И ИСТИНА“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

КЛЕВЕТА И ИСТИНА!

Братство, Севлиево. Г. 2, бр. 26, 10.12.1930, с. 1–2.

Свидетели сме, от десетина и повече години насам, на една ожесточена и отвратителна кампания от хули и клевети, насочена срещу окултното общество „Бяло Братство“ и частно срещу неговия основател и водител – Петър Дънов.

Първите вдъхновители и подбудители на тази клеветническа кампания, които са също и нейните постоянни и ревностни досегашни крепители, произлизат из средите на българското православно духовенство. Те първи измислиха и хвърлиха срещу Бялото Братство и неговия водител обвиненията за „рушене на обществения морал“, за „подкопаване устоите на държавата“, за „идолопоклонство“, „сектанство“ и т.н. Те първи чрез своите писания и речи, във вестници и брошури, чрез устата на 2500 български свещенници, от амвоните на 2500 български църкви, по нареждане „отгоре“ дадоха мощния тласък на клеветата, която от ден на ден все продължаваше да расте и расте, да изпълня и най-затънтените кърчета на страната ни, за удоволствие и радост на съчинителите ѝ. Пусната по такъв начин всред обществото клеветата, тя скоро намери своите волни и неволни, заинтересувани и незаинтересувани, платени и безплатни проводници, разпространители и крепители. И трябва

да подчертаем, че най-ревностните, най-ожесточените от тях, най-верни съюзници на православното духовенство в задачата му да очерни колкото се може повече една неприятно нему учение, това бяха и са: жълтата преса – помийната яма на нашия обществен живот, и всички патентовани лъжеродолюбци, за които светлината е като трън в очите. Те бяха и са, които ръка за ръка с духовенството, инспирират гонения и преследвания, раздухват дремещето в тълпите чувство на сляп фанатизъм, настояват, изискват от властта да разтури и преследва Бялото Братство.

За голямо съжаление – за срам, бихме казали ние, на българското общество, последното, в по-голямата си част, се подаде на козните на духовенството, то прие с отворени обятия и безкритичен ум клеветите, стана им проводник и носител.

Изобщо, черта на българина е, а донякъде и на всеки човек, да не подлага на преценка достоверността, на клеветата, на злото, което чуе за другите. На клеветниците не се искат доказателства. „Еди-кой си чул“, „еди-кой си видял“, „вестниците писали“ – това са всичките им доказателства. Това, което клеветниците кажат, се приема за чиста монета, надува се до неузнаваемост и се предава по-нататък!

И възползвани от това, че Бялото Братство и неговите истински ученици никога не се обръщат към човешкия, земния съд да защити той интересите им, да ги запази от обиди и клевети, защото знаят, че има един вечен Съдия, който всичко вижда и само на Него уповават – възползвани, казвам, от това – клеветниците продължиха своето ниско дело.

И те достигнаха целта си!

Те затрупаха с планини от кал едно чисто учение, което е способно, ако бъде възприето и приложено, да издигне България и българите до висините на небивал до сега разцвет и величие. Те преписаха и стовариха всички свои грехове и престъпления върху един човек, който носеше и носи в себе си само светлина, който бе дошъл да посочи на нашия народ пътя към един радостен, мирен, разумен и щастлив живот, който носи в себе си знанията и подтика, способни да осигурят максимума и духовно и материално добруване за индивида и обществото.

И днес, този човек – Петър Дънов, който не е за нас, неговите последователи, ни Бог, ни идол, както злобно подмятат клеветниците, а Учител, защото ни учи на изкуството на разумния и естествен живот – днес той е отхвърлен, оплют и отречен от тези, на които той дойде да донесе светлина и щастие.

Този, който единствен може да ни посочи правия път за изход из едно мизерно економическо и духовно състояние, до което сме дошли благодарение на своите собственни грешки и престъпления, е осмиван, преследван, хулен.

Историята се повтаря!

Тъмните сили още веднъж извършиха своето пъклено дело!

Така човечеството се отплаща – така то винаги до днес се е отплащало на своите истински доброжелатели и благодетели.

С какво великият атински мъдрец Сократ заслужи яростта на своите сънародници? С какво той „развращаваше“ съвременната нему гръцка младеж? Нали за това го обвиниха и умъртвиха?

С какво Исус „размиряваше“ народа? В какво се състоят неговите големи „престъпления“, та Го разпънаха? Нали само защото беше „сектант“, неприятен на тогавашното духовенство?

Какво зло сториха на българския народ богомилите, тия кротки проповедници на мир и братство, на любов и истинско християнство,

та бяха гонени, избивани и прокудени от родната им земя от нашето „православно“ духовенство?

Що стори Хус на своите палачи-духовници, та го изгориха жив? Можем да питаме още много, можем да задаваме безкрай въпросите за мъченичеството на носителите на светлината – отговора е само един. Те нямат друга вина – единствената тяхна вина е тази, че бяха проводници на светлината, че говориха истината!

И ние днес питаме: Каква е вината на Петър Дънов и на неговите последователи, та да бъдат те тъй жестоко гонени и преследвани? – Не е ли тя само тази, че в техния живот и в тяхното учение има светлина, която е трън в очите на някои?

И ние питаме още: Кои са тези, които днес гонят Бялото Братство и неговият основател и ръководител? Кои са тези, които днес хулят, оплюват и клеветят, които искат гонения и преследвания?

Не е ли ясно, че това са същите ония тъмни сили, които умъртвиха Сократа, Исуса, Ян Хуса и още стотици, хиляди неизвестни мъченици? Не е ли ясно, че това са същите, които винаги и навсякъде са преследвали всяка светлина, защото тя, като такава, им „пречи“, както светулката пречила на бухала в общоизвестната басня?

И до кога българският народ ще се води по ума и прищевките на своите приспиватели, които имат всички интерес да го държат в тъмнина и заблуда, която извратиха, фалшифицираха чистото Христово учение, поставяйки го в услуга на насилието, парадирайки само с тържествени церемонии и обреди и все още продължавайки да се кичат с името му? До кога българският народ ще продължава да слепее, затваряйки си очите пред единствения съществуващ за него изходен път из днешните страдания и мизерия – пътя на истинското, Христово християнство, пътя на мира, любовта и братството, пътя на разумния, естествен живот в хармония с природните закони – път, който днес му се сочи от Бялото Братство?

До кога българският народ ще се подава на козните на тъмните сили, позволявайки гонения, като това на богомилите в миналото, нещо което му струва 500 годишно робство?

Време е вече да блесне истината! И тя ще блесне!

От няколко седмици насам, колоните на жълтата преса лочнаха отново да се пълнят със сензации за ново следствие срещу Бялото Братство и П. Дънов, за намерена „икона“, за разтурване на „Изгрева“ – поселището на Братството в София, като „опасно за обществения морал“ и т.н. и т.н. Има ли нещо вярно в тия „новини“, с които продажни вестникари гощават наивните си читатели? – Намерена била някаква „икона“ /клишето, на която „сериозният“ в. „Зора“ помести/ на която бил изобразен Петър Дънов!? – Търсили хората престъпление и – намерили го. Петър Дънов искал бил да се представи за Бог! О! Колко смешни, колко жалки и колко невежи сте всички вие, писачи из колоните на жълтата преса! Толкова ли ви стига ума, че да вземете една символична картина, смисъла на която не можете /защото не желаете/ да разберете, за „икона“?! А колко шум се вдигна с това! И защо? – Защото шум им трябва. Защото престъпления им трябват, а понеже не намират такива, ще трябва из пръстите си да ги изсмучат. Затуй, защото търсят обвинения, като евреите за Христа, и като не намерили друго, открили една „икона“, всъщност картина, която, за да може следствието им да се увенчае с някакъв „успех“, нарекли „икона“.

Е, какво още открихте вий, г-да обвинители?
Нали търсихте престъпления? Какво стана с „рушенето на обществения морал“, с „подкопаването устоите на държавата“?

И колко пъти вече се водят тия следствия, все за угодата и по настояванията на духовенството? Нима, ако имаше нещо вярно във всички тия обвинения, българското правосъдие досега не щеше да каже думата си? Нима едно престъпление може да остане ненаказано? Още повече тогава, когато вече 10 години наред Бялото Братство постоянно е шпионирано от агентите на синода, когато десетки други драскачи на сензации са се нахвърляли върху него да „разкриват потайности“, да кроят обвинения и т.н.?

А где е истината? В какво се състои учението и какъв е живота на Бялото Братство? Кой са идолопоклонци и сектанти и кои истинно верующи? Кой върши престъпления пред Бога и пред народа и кой руши обществения морал? – На всички тия въпроси ще се постареем да отговорим в следния брой.

70.2. СТАТИЯТА „ПРОРОК НЕ Е ПРИЗНАТ В ОТЕЧЕСТВОТО СИ“ ОТ СТЕЛА [НЕВЕНА НЕДЕЛЧЕВА]

ПРОРОК НЕ Е ПРИЗНАТ В ОТЕЧЕСТВОТО СИ!
Братство, Севлиево. Г. 2, бр. 26, 10.12.1930, с. 2.

„Пророк не е признат в отечеството си“. – Това е една формула, която е съществувала много отдавна, съществува и днес.

Признава се днес посредствеността, признава се угодничеството, признава се грубата сила и натрапчивост, а оня скромнен труженик, който не търси своята слава, но славата на Бога, онзи, който е дошъл да каже една истина на хората, поверена му от Бога, той не се признава, защото тази истина понякога не хармонира с интересите и живота на хората, боде техните съвести, безпокои безгрижния им и охолнен животоц. Затова още не се признава, защото сме свикнали да гледаме на всички като на себе си. На всекиго ние приписваме своите недостатъци. „И той е човек като нас“, без обаче, да му приписваме своето добро. Всичко това е продиктувано от грубия човешки егоизъм и амбиция. Да си не подигне друг главата повече от околните, ще я смажат, както ония еднооки слепци от приказката, които, като видели човек с две очи между тях, викнали: „Дръжте да го уловим и да го направим като нас“. И му извадили едното око.

Винаги великите хора са били гонени, клеймени и опозорявани, книгите им изгаряни и забранявани, те самите изпъждани или убивани, или, най-малкото, пренебрегвани и забравяни. И трябвало е винаги чужденци или късни поколения да се заравят в книгите им, в спомените за тях, в живота им, да ги разберат, обикнат и възкресят из гроба на забвението, на предразсъдъка и суетата; да ги покажат на света във всичката им красота и величие, да извикат късната почит и уважение и да им заизграждат паметници. Но късно. Грешката е поправена, но колко скъпо е платено за нея! Евреите и до днес изплащат непознаването на Христа. Българите платиха за нечовечното изгонване на богомилите с петвековно робство. А русите плащат още оглушката, която си направиха за гласа на Толстой.

Това са най-близките до нас примери, без да навеждаме стотиците други по-далечни по време или по място, където велики хора са били пренебрегвани, техните предупредителни гласове не са чувани, техните

истини, които носят само добро за народа – забравяни. И всички днес знаем тази истина и все пак не вземаме урок от нея.

И ако днес в нашето малко отечество се издигне човек с мисията да донесе добро на това малко отечество, да му покаже истини, които ще го избавят от грешки, които могат да имат лоши последици, да му посочи един прав път, по който ако тръгне, ще дочака много красив и много светъл ден, няма да ни трепне окото да махнем пренебрежително ръка и на него и на учението му: „Абе, що го слушате!“ и да изтърсим куп глупости по негов адрес. Ала нека вземем урок от миналото. Нека си припомним думите: „Пророк не е признат в отечеството си“ и ги перифразираме: Пророкът трябва да се признае в отечеството си! – Там да се признае, да се разбере от неговите съотечественици, да обикнат и прегърнат истината, която носи, да опитат ефектите и първо те, и те да я покажат на света като тяхна рожба на техен син, рожба на самите тях – на техния национален гений!

Стеля

70.3. СТАТИЯТА „ЕДНО ДУХОВНО ТЪРЖЕСТВО” ОТ ПЕТЪР ПАМПОРОВ

ЕДНО ДУХОВНО ТЪРЖЕСТВО

Братство, Севлиево. Г. 2, бр. 26, 10.12.1930, с. 3.

„Чрез славяните ще дойде Новата култура.”

Учителят

Има тържества външни, парадни, където се дразни външното, суетното у човека. Има и такива, обаче – истински празнества на Духа, където се засягат по-дълбоките струни на човешката душа.

В такова мило тържество се превърна срещата ни, която „случайно” имаме в един от най-красивите кътове на Рила, с група студенти от Чехословакия. 10 август. Около десетина и повече млади – енергични студенти, славяни, предвождани от завършил в Бърно младеж из Радомир, спряха уморени при нашия лагер. Студена депресия бе обхванала величествените върхове на Рила. Поканихме всички край буйния огън. Сервирахме им чай, който чевръсто бе приготвен от някои братя и сестри. В това време всички от лагера ги наобиколихме. Макар и да не можахме тъй хубаво да се разберем, душите добре се разбираха... Ето, от набързо сформирани хор ека „Братство – Единство”. Звукът се разнесе по тихите езерни води и отекна в гордите околни върхове. А душите в тоя момент пееха великата симфония на любовта... Не им се тръгваше. Те търсеха някого. Те търсеха Предтечата, най-яркия изразител на настъпващата Славянска култура. И намериха Го.

След няколко минути те бяха насядали около Учителя и жадно поглъщаха накъсо, просто и ясно изказани слова за новия живот... Беседата се свърши. Късото мълчание се наруши от ръкостискане и „Братство – Единство”. Ето няколко часа незабелязано се минаха. Отидохме при чешмата, от където ще ги изпратим. Академиките са във възторг от хубавата обстановка. Правиха снимки. И пак песните непрестанно се редяха. Час на разделя. Не им се тръгваше. Как мило се разделяхме. Пак „Братство – Единство” се разнесе по тихия планински кът. Те не можах да издържат, сбраха се вкупом и запяха дивен народен химн – проява на волен славянски дух.

И продължиха...

Истински празник на душата – на славянската душа. Момент от проява на новата култура, пионер на която се явява Славянството.

П. [– Петър Пампоров]

71. „УЧЕНИЕТО НА БЯЛОТО БРАТСТВО”

В.К.: Вестник „Братство”, брой 27 започва с уводна статия „Учението на Бялото Братство”, но не е подписана. С.К.: Туй е мое. Тази статия тук е продължение на предишната статия от бр. 26 „Клевета и истина”. Тук обобщавам. В.К.: „Болестите и молитвите”, която бе започната от брой 25, тук завършва. От кого е статията, има само инициали? С.К.: Я да видим. Кой ще е тоз „Т-в”? Забравил съм кой е, забравил съм.

СТАТИЯТА „УЧЕНИЕТО НА БЯЛОТО БРАТСТВО” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

УЧЕНИЕТО НА БЯЛОТО БРАТСТВО

Братство, Севлиево. Г. 3, бр. 27, 10.01.1931, с. 1–2.

Учението на Бялото Братство представлява съвършен синтез на истинската Наука за живота и истинската Божествена Религия – религията на Любовта, за която ограничения и форми не съществуват.

От една страна, учението на Бялото Братство се основава върху една необозрима, поради своята всеобхватност и могъщество наука, за която граници за изследване няма и чията светлина прониква еднакво в този и онзи свят, в миналото, настоящето и в бъдещето на човека и света.

Тази всеобгръщаща наука, вътре в която съвременната официална наука заема една малка, ограничена област е светлина без сенки, живо знание, произтичащо от непосредствена опитност, тя е наука без теории и хипотези, без догадки и предположения, защото се основава на виждане, а не на пипане.

Тази наука е окултизма или окултната наука – Божествената Мъдрост, която в своята пълнота и съвършенство е достойние на Великите Учители на човечеството, които постоянно бдят над него, ръководейки неговата еволюция, като понякога слизат на земята, обличайки се във физическо тяло, за да изпълнят някои свои задачи, за дадат нов, мощен подтик на човечеството към светлина и възход, озаменувайки с това една нова ера в историята.

От тези Учители ние познаваме: Хермес, Мойсей, Буда, Кришна, Лао-Дзъ, Питагор, Христос и др. Те всички имат една и съща цел – те всички работят върху един общ План, но са действували различно, според условията на времето и мястото, според степента на развитие, на която се е намирало в даден момент човечеството или част от него. Между тези Учители на човечеството спор няма. Те всички отлично се разбират. Те всички еднакво са представители на Великото Всемирно Бяло Братство и проповядват едно и също учение. Спорове и гонения съществуват само помежду техните последователи, които недорасли да схванат в „Дух и Истина” тяхното учение и да го приложат се отделят егоистично едни от други, като всички поотделно считат само себе си за прави, а всички останали наричат: неверници, неправовърни, сектанти. По такъв начин, вместо едно единствено Божествено Учение, проповядвано от всички

велики Учители, ние днес имаме едно голямо число от религии–секти, всяка от които претендира да бъде непогрешима и единствена представителка на Бога на земята.

Обаче човечеството не стои на едно място. То напредва и днес е пред прага на една огромна крачка в своето развитие. Тази именно крачка е: обединението. Взаимното проникване, сливането, събарянето на всички граници, които го разделят на враждуващи, взаимноизяждащи се части.

Дошло е време разкъсаните части да се съберат наедно, за да може човечеството да заживее нов и щастлив живот. Дошло е вече време да се срутят всички тия граници, прегради и кошари, с които досегашните религии–секти са разделяли духовно човечеството. И веднъж срутени тия граници, обединеното и обновено духовно човечество лесно вече ще се справи и с останалите – економически и политически граници и ще възкръсне всецяло в новия живот на Любовта.

За да създаде един жив потик, за да даде един мощен тласък, не по външен, а по вътрешен път, към достигането на тази велика цел на човечеството – всестраниното обединение върху основата на Любовта и братството – е дошъл на земята и е днес между нас, като пратеник на Всемирното Бяло Братство, Учителя Петър Дънов.

Той няма свое собствено, лично негово учение, той не проповядва никакъв „дъновизъм“; той проповядва учението на Христа и на всички други велики Учители, което е едно и също; – той проповядва учението на Великото Всемирно Бяло Братство, което изпраща на земята Учителите, което е изпратило и него.

Кое и какво е това учение?

Неговите основни принципи могат да се изразят с думите: Любов, Мъдрост, Истина.

Любовта – това е тази същност, която ще се прояви в живота, на земята, чрез братството, чрез пълното духовно, економическо и политическо обединение на човечеството, чрез превръщането му в един жив организъм, в който кръвта–храна ще се разнася еднакво по всичките части, в който ще бъде изключено всяко насилие, всеки егоизъм и зла воля. Любовта е тази сила, която ще свърже съзнанието на отделния човек с това на цялото човечество, на всички същества, на целокупния живот – ще го направи да се чувства едно с всички и всичко, и във всички свои мисли и постъпки да има предвид общото добро. Любовта, това е тази Божествена Хармония, която ще слее човешките души в единната душа на цялото човечество, която ще разкрие за ограниченото съзнание на днешния човек безграничния простор на живота в цялото, ще го приобщи с красотата, която съществува само за едно съзнание, разляло се и спяло се с всички и всичко.

Мъдростта – това е онази Божествена Мъдрост, живо знание, онази светлина без сенки, всеобгръщаща наука, за която говорихме в началото на тази статия. С нейна помощ човек прониква до причините, до корените на нещата. Сбирайки днес своята добра или лоша жътва, вкусвайки плодовете, горчиви или сладки, на своя живот, той вижда и знае как и кога сам той ги е посадил и отгледал. Той знае, че в живота действа закона на Абсолютната Божествена Справедливост, която по-рано или по-късно, възнаграждава доброто и злото, той правилно свързва причина с последствие и не вини никого за своите нещастия, за своите страдания и недостатъци, знаейки, че те са плод на неговата дейност. Той знае, че е безсмъртно същество, че е дух, а не тяло, че е искра от Бога, родена от Него и отиваща към Него. Той знае, че Бог е негов Баща, а всички хора –

негови братя. Той знае още, че не за пръв път иде на тази земя – че много пъти е идвал, живял е – борил се и страдал, любил и мразил, падал и ставал, правил грешки, поправял ги и достигал успехи, вървейки крачка по крачка все напред и напред.

Той знае, че и днес е дошъл на земята да поправи много свои минали грешки, да надвие много свои недостатъци и слабости, да се издигне над всяка тъмнина и ограничение, да придобие Божествената Любов и Божествената Мъдрост, за да стане достоен съработник на Бога в издигането на целокупния живот. Той знае най-после, че Бог никога не ще остави своите деца да погинат в незнание и тъмнина, че техните страдания са само временни, че след злото иде доброто, че тъмнината е само сянка на светлината, тук на земята, и затова е винаги оптимист, винаги бодър, жизнерадостен, с пълна вяра в доброто и в неговата победа, даже и когато е подложен на най-тежките изпитания. Този, който има светлината на Божествената Мъдрост, е неуязвим за безверието, съмнението, отчаянието, страха: той е непоколебим, безстрашен, спокоен за бъдещето, той върви в пътя на живота обгърнат в светлина, той здраво стъпва – защото вижда къде стъпва – и знае накъде отива. Такъв е резултата от познаването на Божествената Мъдрост – окултното знание – за живота на човека!

Истината! – От взаимодействието на тези два принципа – Божествената Любов и Божествената Мъдрост се ражда Истината. Тя е Божествената Светлина, която осветлява живота. И тя се получава само тогава, когато се съберат и двете. Поотделно – само Любовта и само Мъдростта не могат да дадат пълната Божествена Истина. А истината е, която ще ни освободи: Как? – Ще приложите Любовта, ще приложите и Мъдростта, и тогава чак „ще познаете Истината и Истината ще ви направи свободни“!

Живота ви ще бъде пълен със светлина, а в светлината веригите падат, в светлината всяка погрешна стъпка е изключена, в светлината спъване, падане и заблуждаване е невъзможно.

Днес хората не са свободни. Днес хората са роби, затуй, защото грешат. Те са оковани във веригите на своите собствени грешки. А грешките са породени от незнание, от липсата на истинска светлина. В светлината на Божествената Истина човек изгубва способността си да греша. С други думи, когато ние приложим Божествената Любов и Божествената Мъдрост, ние биваме озарявани от Божествената Истина и не можем вече да грешим. Тогава пред нас се разтварят всички граници и ние добиваме истинската Свобода.

Любов, Мъдрост, Истина – това са трите основни принципа в учението на Бялото Братство. Това е самото учение – неговата същност. Който иска да ги проучи, нека ги опита, нека се постарее да ги приложи в живота си.

Учението на Бялото Братство е учение на опита – на живия, непосредствен, личен опит. То не е теория или хипотеза, а приложение и живот. Би трябвало тези, които искат да имат свое собствено мнение за него, а най-вече тези, които искат да се произнесат за него и да го критикуват, би трябвало те да го опитат сами, да го приложат в живота си, да го изживеят в душата си и тогава, според получените плодове, нека се произнесат.

72. ЕСПЕРАНТО – МЕЖДУНАРОДНИЯТ ЕЗИК

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 28** започва с голяма уводна статия на цяла страница. С.К.: Да, започва. В.К.: „И веригите ще паднат“. Това е твое. С.К.: Чакай, не, не. Тука почва вече на Учителя от беседа. В.К.: Значи започваш в началото вече с беседа. Тези печатани ли са беседи или не са печатани? Кой ти ги изпращаше? С.К.: Я да видим датата на беседата – 28.XII.1930 г. А 25.I.1931 г. съм я отпечатал непосредствено, значи Влад Пашов ми го е пратил, не е било печатано. От тука почва вече Влад. В.К.: „Ползата от изучаване окултизма от практично гледище“. С.К.: Това е превод от френски. В.К.: Така. Мара Белчева – „Избрани песни“. Какво ще ми кажеш за Мара Белчева? С.К.: Мара Белчева е една много културна, издигната така. В.К.: Съпруга на убития министър Белчев и приятелка на Пенчо Славейков. С.К.: Да. Идваше на събрание, идваше, аз рядко съм я виждал в салона така може би. Може би тя по-късно, защото аз 1927 г. нали напуснах София. Обаче съм я виждал и на екскурзиите така из Витоша, из Рипа, така с Братството. Ами виж какво, аз от нея съм запазил едно стихотворение за Учителя така специално, което имам. И освен това ний дето дадохме в първия брой на есперантската библиотека „Nova kulturo“ от нея един предговор. После се оказа, че това е било нещо съвсем малка извадка от една по-голяма нейна работа за Учителя, която по-късно, така се случи, че един наш брат я намерил, кой знае как попаднала в оригинал в Народната Библиотека. И от там я взел и се преведе и го имаме целия текст сега. Не на есперанто, те нашите хора в Бургас са го превели. Пък те откъде са го взели не зная, но всеки случай съвсем, то е извадка. В.К.: Как се казва? С.К.: Атанас Николов го е превел. В.К.: Ама как се казва статията? Тя в отделна книжка ли е или от някое списание? С.К.: Сега ще ти кажа, не е. То не е печатано в книги така, но ние го разпространяваме помежду си така на пишуща машина. Заглавието как беше – „Учителят Дънов и неговото учение“.

В.К.: Добре. Както и да е. Сега вестник „Братство“, **брой 29** – „Старите религии и новия свят“. С.К.: Настоящата представлява сказка, която българинът Николай Илиев е държал на есперанто в Айабе – центъра на „Оомото“, там и т.н. и това е превод от списание „Оомото“, тяхното списание. В.К.: Георги Тахчиев. [за статията му „Откъслечи от един катехизис“]. С.К.: Един от нашите приятели там от Панагюрския край. В.К.: Ти познаваш ли го? С.К.: Разбира се.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 30**. Тука „Фратецо“, пак на есперанто и на български. „Към обединение“, това е твое, а „Вашето собствено радио“, пак на есперанто. С.К.: Туй е от Боян Боев „Окултизъм и наука“. В.К.: Тука Пампоров има, пак написано на есперанто.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 31**. „Нов свят иде“, това е твое. „Побързайте да станете щастливи“, това една статия вероятно от Атанас Николов. Тука виж какво нещо „Из духовния живот на Георги Нанев“ – ясновидеца, от Софрони Ников. Кой е той? С.К.: В Стара Загора имаше един такъв ясновидец.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 32**. „Човекът звер“. С.К.: Туй е сигурно мое. В.К.: „Международният език“. С.К.: Виж какво, говорено от Учителя на гости есперантисти-конгресисти в София, 13.VII.1930 г. В.К.: Ама те са отишли при Учителя или? С.К.: Виж какво, имало е конгрес есперантистки в България, та една група са отишли при Учителя и Той им говорил тия неща. Той им казал, че истинския международен език е

езикът на Любовта. Любовта, тя е международен език, нещо в този смисъл, де, но той положително се отнася към есперанто. В.К.: На друго място това го няма. С.К.: Смятам, че съм го публикувал и на друго място. Това е стенографирана среща-разговор на есперантисти с Учителя на 13 юли 1930 г. и после е дешифрирана и ние сме я получили. Вероятно Атанас Николов да е взел от стенографите, понеже той бе есперантист и ходеше на конгресите не само в София, но и в чужбина. Друг есперантист бе Петър Пампоров.

МЕЖДУНАРОДНИЯТ ЕЗИК

**Говорено от Учителя на гостите есперантисти-конгресисти
в София, 13 юлий 1930 г.**

Братство, Севлиево. Г. 3, бр. 32, 25.04.1931, с. 2–3.

„Това, което отличава човека от другите същества, е неговата реч. И можем да кажем, че човекът е първото същество на земята, което говори. Всички наречия, които днес съществуват на земята, са само наречия на един общ език, който съществува в живата природа. Следователно, ако човешкото съзнание се издигне на такава степен на развитие, да съзнае нуждата от един общ език, тогава всички народи могат да научат този език. И сега, понеже човешкото съзнание се връща към първичното си състояние, човек има желание да се създаде един общ език, на който всички хора да се разбират.

Този общ език може да се нарече език на човешката любов или, аз го наричам език, който може да носи името „Свобода“. Свобода на земята ще дойде само тогава, когато хората имат общ език. И тогава, всички народи, които съществуват сега, ще бъдат органи на един велик организъм.

Човек не е създаден само от глава, само от туловище, но той има и крака и ръце, той има и дробове, има и стомах, и всички тези удове съставляват едно цяло и между тях няма никакво разногласие. Следователно, всички части на земята съставляват едно тяло.

Всеки народ представлява уд на този велик човек, който съществува. Този човек е образ на разумността. Него аз наричам Божествен Човек, Божество. Той е, който ръководи човечеството, Той е, който живее във всички хора, Той е, който мисли във всички хора, Той е, който им дава право, Той е, който носи вечната младост, вечния потик. Той е, който носи науката на земята: Той е, който носи свободата на всички народи.

Онези от вас, които искате да бъдете идеалисти и искате да допринесете нещо за човечеството, винаги трябва да живеете с великата идея за свободата. Само свободните хора ще живеят на земята, а онези, които не са свободни, за тях не може да има живот. Живот и свобода – това са синоними.

Свободата е израз на живота, а животът е израз на великата разумност. Или животът е израз на великия човешки дух, който работи сега и сплотява хората. Значи, в света сега съществува една идея да има един общ език на хората, да се разбират. И когато хората не искат да се разбират – мене ми е чудно как всички хора вярват, че са създадени от един Бог, а не се разбират. Така вярват всички религии, че има един Бог. Щом има един Бог, защо съществува това разногласие между хората? Защо те не се разбират? – Това разногласие е влязло в света от онзи момент, когато човек пръв път е почнал да яде месо, да убива. Онзи, който е внесъл това разногласие, беше първият брат на човечеството, Каин, който уби брата си. Пръв Каин е внесъл разногласието в света. И понеже

днес Каин се е разплодил, навсякъде той убива братята си. Следователно, сега трябва да се проповядва новата идея – Ситовата идея. В Библията е казано, че новият човек е Сит. И на български можем да преведем тази дума: всеки може да бъде сит, да не е гладен. На еврейски, думата „Сит“ има друго значение, докато хората са гладни, те не могат да имат свобода. Всеки трябва да бъде сит: сит от свобода, сит от глад.

Аз се радвам на младите, наситени на тази идея. Има вече един общ език.

Един велик човек се е постарал да създаде един общ език – есперанто и ако той може да се пробие път, ще има още по-голямо бъдеще. Всички есперантисти са носители на тази нова идея. Този език ще се разпространи постепенно и ще се преобрази. И ако дойде друг език, по-съвършен, вие ще бъдете пионерите.

Вашата задача ще бъде този език да стане достояние на цялото човечество, за да може великата мисъл на всички поети, на всички художници и учени да стане достояние на всички народи – на млади и на стари. И тогава, всички народи ще си подадат ръка да работят за общия човешки прогрес. Ще настане тогава мир и радост между всички хора и народи. Това е задача на всички държави, на всички царе, князе, проповедници, свещеници.

Всички хора трябва да работят за осъществяването на тази велика идея. И само така ние ще заслужим да се наричаме човеци, които желаят доброто на ближния си, които имат новата мисъл и живеят под знамето на великата Истина, която е израз на човешката свобода, на човешкото безмъртие. Тя трябва да царува по лицето на земята. И тогава всички ще бъдем млади.

Днес някои казват: старите идеи. Ние не сме за старите идеи. Това, което умира, не носи живот в себе си; то не живее. Ние търсим онова, което е вечно младо. Слънцето постоянно изгрява. Ние не говорим за миналото слънце, което е изгрявало преди милиони години. За нас важи слънцето, което утре ще изгрее. Следователно, новите идеи носят живот – те са важни за нас. Новите идеи, които утре ще изгреят, те важат за нас. Затова младото поколение трябва да се въодушевява от своите идеи. Младите да останат млади, а старите да се подмладяват. Тогава ще настане мир между хората и общо богатство.

Аз ви поздравявам с тази нова идея. Милиони хора са живели с разни идеи, много от които са заличени. Сега на земята остават ценни само скъпоценните камъни. Само благородните метали се ценят. Следователно, в разумния живот ще останат само идейните, великите хора. Само те могат да живеят. Светът е в идеализма на човека. Щом човек почне да живее един прозаичен живот, това вече не е живот. Ако ние разбираме живота така, както го разбира един вол, или както един кон, на който са турени юзди, или ако разбираме живота както една натоварена камила, това не е живот. Човек се отличава по това, че ходи прав. И само правият човек или човекът, който се изправил на краката си, има велика основа. Да се изправи човек на краката си, значи, да има той една велика основа, върху която почива сегашният живот.

Има едно предание за създаването на света: Едно време, когато Бог създал света, Той направил всичко и най-после човека. Никъде, обаче нямало живот. Дълго време човекът стоял прострен на земята, тъй казва преданието. Тогава Бог изпратил звездите; те минали покрай земята, но

всички същества си останали в същото положение – те не оживели. След това Бог изпратил и месеца, но пак не се явил живот. Когато, най-после, дошло слънцето, всички същества оживели. Или, казано в друг смисъл: когато великият човешки Дух е дошъл на земята, тогава всички същества оживели. И следователно, днес всичко живее благодарение на човешкия Дух, на този велик човек, който живее в света. И ние трябва да носим този Дух в себе си и да знаем, че сме органи на този Велик Човек, който управлява целия свят. В това отношение, ние можем да кажем, че всички сме братя и сестри на това единство, на този Велик Човек, който ни обединява в една мисъл.

Ако между вас има и от други народности, ние ви поздравяваме като братя и сестри на това човечество. И ако е добре на този Велик Човек, ще бъде добре и на всички народности. Ако главата е здрава, ще бъдат здрави и гърдите, и стомаха, и краката, и ръцете. Ако главата е болна, цялото тяло ще бъде болно. Това, което отличава човека, е неговата глава. Само човек има разумна глава. Има нещо възвишено и благородно у човека.

Всички ние си приличаме в някои неща; всички дишаме един и същ въздух; всички без разлика имаме едно и също верую; всички пием една и съща вода; всички се храним с една и съща храна; всички възприемаме една и съща светлина. В това няма никакво различие.

Следователно, светлината носи знанието в нас, тя носи възвишеното и благородното.

Водата и въздухът са носители на човешкия живот. Нека използваме благото, което природата ни дава чрез светлината.

Да използваме знанията, които природата ни дава, за общото благо на човечеството. Също така да използваме богатата, които водата и въздухът ни носят.

Нека се радваме, че живеем на нашата земя, и че ще дойде денят, който ще донесе мир и радост за всички хора. И тогава ще има един общ език, на който ще говорят всички хора. И той ще бъде езика на Божията Любов, езика на Божията Мъдрост и езика на Божията Истина. Тогава всички ще бъдем братя и сестри!"

/Говорено от Учителя на гостите есперантисти-конгресисти
в София, 13 юлий 1930 г./

73. „ДАЙТЕ АМНИСТИЯ!“

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 33**. „Изходният път“. Има статия „Изходният път“. С.К.: Това е взето от списанието на теософите там в Калифорния. В.К.: „Нуждата от прераждането“ от Макс Хайднл. Тук е интересно, че в тоя брой даваш повече преводни неща. Има статия „Към Учителя“, тука има някакъв апел.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 34**. „Ако българите знаеха“. Това трябва да е или от тебе или от Учителя. С.К.: Мое е това. В.К.: „Прераждането“ от Купър. С.К.: Аз преведох цялата книга от Купър „Прераждането“. То туй е извадка от книгата. И я издадох. В.К.: „На конгреса на спиритистите в Чехословакия 5–6.VII.1931 г. П.Г.П., значи това е Пампоров. С.К.: Пампоров, да. В.К.: „С какво се храните?“ С.К.: Е, това е съобщение за първата моя книга „Човек и Бог“. В.К.: Имаш ли я тая книжка? С.К.: Ами сега как да ти кажа, може да има един или два най-много. Тя излезе в две издания. Това

е първото издание, по-големичка на страници, а другото бе по-малка, два пъти съм го издавал.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 35**, „Царството Божие на земята“, това е твое, „Законът за цикълът“ – Мери Робертс. Прави ми впечатление, че тука започваш много преводи. С.К.: От английски. В.К.: „Животът има смисъл“ от Димитър Станев. Чие е това „Изгрев“, някой се е подписал? С.К.: Право да ти кажа и аз не знам.

В.К.: „Фратецо“, пак **брой 1** от 1.VII.1931 г. С.К.: Той е почти целия на есперанто. Чакай, той не е ли четири страници? В.К.: Не. С.К.: Как може? А, то е като приложение към бр. 34. В.К.: Като приложение.

Вестник „Братство“, **брой 36**, „Давайте амнистия!“. За кого става въпрос? С.К.: Ами нали имаше затворници там след 9 юни 1923 г. В.К.: „Айнщайн против войната“. Тука за „Прераждането“ има от Купър. „Разоръжението и бъдещето на човечеството“. Интересно, че тази идея срещу войната и за мира е застъпена. С.К.: Аз съм държал много на нея. Имам много написани статии срещу войната и за мирът и обединение на човечеството.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 37**, „Нашата задача“. Това вероятно пак е твоя, „Чиста храна“, „Що е човек“, „Човек и Бог“ от Пламен. Значи от тебе е. С.К.: Тука вече покана за тази книга „Защо вярвам в безсмъртието на човека“. Аз я преведох от френски, от Сър Оливър Лодж, вчера не можах да си спомня името му, „Защо вярвам в безсмъртието на човека“, та това е обръщение за записване абонати за книгата. В.К.: Да. Ето „Мирна революция“.

Вестник „Братство“, **брой 38**, „Реалното в живота“, това е беседа от Учителя. Значи тя е от 27 септември 1931 г. С.К.: Почвам вече тука значи да слагам извадки от беседи. В.К.: „Защо вярвам в безсмъртието на човека“, отново има обява.

Вестник „Братство“, **брой 39**, „Новият живот“ от 4 октомври 1931 г. – Изгрев. С.К.: Кой го е пратил туй не зная. Възможно е и туй да е от беседите, от Влади. В.К.: От беседите е. А „Причините за стопанската и обществена криза“? С.К.: Туй е от Влад Пашов. И това е от Влад Пашов – „Синархия“.

В.К.: Сега ние ще продължиме. Бяхме стигнали до вестник „Братство“, **брой 40**, „Естествено подмладяване“ – 11 октомври 1931 г. – Изгрев. С.К.: Туй ще е пак от Учителя. Понеже Влад ми ги е пращал така само с датата и кой знае защо не съм писал, че е от Учителя. В.К.: Тука има статия за Балканската федерация. С.К.: Много държах на нея и тогава и сега.

СТАТИЯТА „ДАЙТЕ АМНИСТИЯ!“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ДАЙТЕ АМНИСТИЯ!

Братство, Севлиево. Г. 3, бр. 36, 20.08.1931, с. 1.

Във вихъра на гражданската война, която България преживя, паднаха много невинни жертви на нашите жестоки нрави; жертви преди всичко на една варварска власт, която имаше като най-сигурни средства за борба със своите политически противници насилията, изтезанията, убийствата, затвора.

Като резултат от една такава безогледно насилническа политика, във от безвъзвратно изгубените за народа тайно и явно убити и „безследно изчезнали“ негови синове и днес още затворите ни са препълнени с

„политически престъпници“, а във отграниците на страната ни се скитат немили-недраги хиляди прокудени от домовете си добри български граждани.

Лъжа е обвинението, с което те бяха нападени през време на миналия режим, че били предатели, престъпници и т.н. Не! Тия хора не са предатели! Те не са и престъпници. Тяхната най-голяма вина се състои в това, че се опитаха да защитят правата на народа, противопоставяйки се на насилственото и незаконно присвояване на властта от хора самоналожили се за властници.

Както емигрантите, така и политическите затворници са станали такива през време на един режим, който не допускаше свободната, легална проява на противни нему убеждения, те са станали такива под ударите на един изключителен закон, чието съществуване е вече ненужно при изменилите се условия. България е страна, в която, според основния й закон, Конституцията, всеки гражданин има право свободно да изразява и разпространява своите убеждения, и затова престъпление ще бъде да се държат още в затворите хора, само за това, защото са написали някоя статия, изразяваща тяхните убеждения по един или друг въпрос, или защото са упражнили даденото им от Конституцията право да принадлежат към някоя нарочена от бившата власт партия или организация.

Нека се премахне тъй наречения „Закон за защита на държавата“, който сам създава престъпления и после ги наказва и автоматично ще престанат да съществуват престъпленията на мнозина политически затворници, както и да се явяват нови процеси по ЗЗД.

Дайте право за свободно проявление на всички, и с разумно управление, с правда и истински грижи за широките народни маси, умиротворете страната, която достатъчно е страдала.

Българската държава трябва да престане да бъде кръвожадно чудовище, което с убийства, затвори и изгнание пази своята сигурност. Българската държава не се нуждае от страданията на семействата и на самите свои затворени и прокудени синове, за да бъде осигурено нейното съществуване. Нека тя стане майка за всички, майка, еднакво любяща и грижеща се за всичките си деца и тогава нейното съществуване ще бъде хиляди пъти по-добре осигурено, отколкото с помощта на изключителни закони.

По-рано, при току-що падналата власт беше безсмислено да се иска амнистия от тези, които сами създаваха престъпленията и после ги наказваха. Днес, когато имаме нова власт, изразяваща донякъде народната воля, ние издигаме повика:

Управници, ако искате да умиротворите страната, чието управление се намира днес в ръцете ви, ако искате да изтриете, доколкото това е възможно, спомена за преживените ужасни дни, ако искате да поведете народа ни по нов път към напредък, мир и братство – премахнете „Закона за защита на държавата“, дайте пълна, всеобща и безусловна амнистия за всички политически затворници, подпомогнете семействата на пострадалите през време на юнските, септемврийски и априлски дни и спуснете по този начин завесата на забравата върху това, което е преживяно и което никога вече не трябва да се повтори.

74. „КАК СЕ НАСАЖДА ШОВИНИЗМА“

В.К.: Вестник „Братство“, брой 40, с. 3 има една статия „Как се насажда шовинизма“. С.К.: Тукашният поп в Севлиево на име Стефан Кривошиев говори на едно събрание и заяви: „Аз съм, кай българин, а след туй свещеник“. Та аз го нарязях в тази статия. Онзи ме обвини, че съм дъновист. Но така се случи, че след 9 септември 1944 г. след като дойдоха комунистите на власт, го хванаха и го убиха, че бил фашист. Заедно с 5–6 души ги убиха. Ако беше първо свещеник на Бога, сигурно щеше да оживее до днешни дни. Ето това е поука от тази статия.

СТАТИЯТА „КАК СЕ НАСАЖДА ШОВИНИЗМА“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

КАК СЕ НАСАЖДА ШОВИНИЗЪМ

Братство, Севлиево. Г. 3, бр. 40, 15.11.1931, с. 4.

На 4 м.м., тъкмо през времето, когато ставаше Балканиадата, управата на съюза „Отец Паисий“ бе разпоредила да се устроят из цяла България протестни събрания против мирните договори и угнетяването на българските малцинства от нашите съседи.

Нямаме нищо против тия протести, и даже се присъединяваме към тях, когато те почиват на базата на пълната безпристрастност, справедливост и човеколюбие, обаче, трябва да отбележим, че често пъти при такива случаи се говорят работи, които, вместо към добро ни водят към по-голямо зло. И друг път на подобни събрания сме чували разпалени шовинистични речи, насаждащи омраза към съседните ни народи, подтикващи към мъст и подготвящи психологическите условия за нова война, но това, което чухме този път в Севлиево, ни просто отврати, още повече, че то бе изказано от човек, чиято професия е да проповядва на хората Христовото учение, любовта към ближния.

Речта си на протестното събрание тукашния свещеник Кривошиев започна като заяви, че всички ний трябвало да бъдем преди всичко българи, та тогава хора. Само тези думи са достатъчни, за да се разбере колко възвишени, и колко християнски са схващанията на този православен свещеник. Всичко след това говорено бе все в същия дух: българщината над всичко. Да се самосъзнаем като българи. Да потъпчем чуждия елемент у нас, защото той задушавал нашия живот. Ний, българите, сма давали много свобода и от това идело злото. Дълго говори против „ромънската пропаганда“ във Видинския край. Всъщност, обяви се с най-голяма ярост против правата на тия чужди малцинства у нас. Не трябвало да има ромънци учители и свещеници, не трябвало да говорят ромънски. Свещенното право на едно малцинство, населяващо нашия крайдунавски бряг, да говори своя матерен език, искането му да има учители и свещеници измежду своята среда – това било „ромънска пропаганда“, която ромънизирала този край и подкопавала българското национално единство. С други думи: да отнемем на ромънците в България техните училища и църкви, доколкото ги имат, да им наложим българи за учители и свещеници, да ги заставим да говорят български, да ги побългарим и...от това ще цъфнем и ще завържем, ще „запазим нашето национално единство“. Ето един свещеник, който явно ни кара да правим зло – това, което ромъните и сърбите правят с нашите сънародници в Добруджа и Македония, той ни съветва да го правим тук

на техните сънародници. „Ромънска пропаганда“ било. Раззединение на българщината!? Какво безсрамие, какво нахалство – да излизаш да протестираш против отнемането правата на твоите сънародници и същевременно, под маската на борец против „ромънската пропаганда“, да насъскваш за отнемането на тия права на чуждите малцинства у нас! И каква недораслост и неразбиране на християнския идеал, за да проповядваш шовинизъм.

Цялата реч на поп Стефан, комуто изобщо не липсва патос и ораторско изкуство, беше напълно издържана все в същия национал-шовинистически дух. Той похвали „родозащитниците“ и ги посочи за пример на всички като едва ли не единствени „добри българи“. Накрай той със силен акцент завърши своята реч, като заяви тържествено пред всички – да не се чудят много на тези негови думи, защото той се чувствувал „преди всичко българин, а тогава свещеник“.

И ние не се чудим. Но ние се отвращаваме от едно такова подценяване на свещеническия сан от страна на самите му носители. И ние съжالياваме, че тези, на които българския народ плаща за да му проповядват Христовото учение на любовта, вместо това го възпитават в шовинизъм т.е. в омраза.

Но напразно са тези усилия да се спре победния ход на новото съзнание на братството на всички хора, за братското единение на всички народи. „Ние сме хора, та тогава сме българи, гърци, сърби и т.н.“ – това е лозунга на новия свят. И само въз основа на този лозунг може да се достигне до осъществяване идеала за Царството Божие на земята.

75. ГОНЕНИЯТА СРЕЩУ БЯЛОТО БРАТСТВО

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 41**, „Два велики закона“. С.К.: Това са беседи. Сега „По повод гонението срещу Бялото Братство“. Чакай да видим кой ги е писал. В.К.: Пак ти си го писал. Прави впечатление, че тука има вече защита на Бялото Братство от тебе. Това е вече 1.XII.1931 г. „Пастрок“ от Дядо Благо. Какво ще ми кажеш за дядо Благо? С.К.: Дядо Благо е един много симпатичен старец, беше тука напоследък в един от последните броеве на вестник „Земеделско знаме“, имаше две колони само за него. Ами дано не съм го скъсал, щото аз ги късам. Гледай сега, то там историята както е и аз не я знам. Той е роден в оня Бургаски край към границата някъде, като учител през всичкото си време. Те били 18 момчета и едно момиче, значи семейство от 19 души. Той е бил през целия си живот учител там, после тука и става един от близките ученици на Учителя, макар че с една-две години по-възрастен от Учителя. И пише във вестника, той е бил свързан със Земеделския съюз, като организация бил свързан, издавал е, писал е за деца.

Аз знам, че когато дойдох в София за първи път дядо Благо беше за мен една фигура, която имаше доста прилика така известна с Дигера така, с брадата му, с физиономията му и после той почти всички тез броеве, има много от него такива гатанки, особено ще ги срещаме.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 42**, „Пътят на освобождението“, това е от Учителя. „Да защитим родината си“, това е от Крум Въжаров, нали? С.К.: Да. В.К.: Николай Т. Донеv „Великата нужда“. С.К.: Не мога да си спомня кой е точно. В.К.: „За всеобщия мир“ Ана Кирилова. С.К.: Взел съм го, преписал съм го отнякъде из списание „Миротворец“. В.К.: Виждам, че ти се разширява твоя състав от сътрудници. С.К.: Да, да.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 43**, „Към светлината на Новата култура“ – 8.XI.1931 г. С.К.: А, това е от Учителя. В.К.: „Да защитим родината си“. С.К.: Това е втора част. В.К.: Кой го е писал? С.К.: Това е на Крум Въжаров. В.К.: „Сказките на Рашо Рашев. С.К.: Той четеше сказки по физиогномия, по хиромантия. В.К.: „Росна капка“. С.К.: Това е на дядо Благо, да. В.К.: Той как се казваше иначе? С.К.: Стоян Русев.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 44**, „Всекиму според делата“ – 19.XI.1931 г. пак от Учителя. С.К.: „Прераждането“, това е една преводна статия. Значи 44 брой е последния от този малък формат. Така беше. В.К.: Твоите съображения да се печата на един такъв малък формат, защото това е началото? С.К.: Машината беше малка. Аз и на нея съм печатал тез, но само по една страница. После когато направихме комуна, нещо като комуна, взехме голяма машина и почнахме тука да печатаме в по-голям формат.

75.1. СТАТИЯТА „ПО ПОВОД ГОНЕНИЯТА СРЕЩУ БЯЛОТО БРАТСТВО“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ПО ПОВОД ГОНЕНИЯТА СРЕЩУ БЯЛОТО БРАТСТВО **Братство, Севлиево. Г. 4, бр. 41, 1.12.1931, с. 3.**

Българската православна църква счита за свой дълг да се бори срещу Бялото Братство, срещу неговото учение, неговите последователи и неговия водител и основател?

Това добре. Да предположим, че тя се намира в положение на законна самоотбрана. Но защо църквата, защо нейните свещеници и владци не водят борбата си на честни начала? Защо те си служат с клеветата и насъскват чрез нея властта и своите пасоми против Братството?

Който е силен идейно и духовно, който е сигурен, че истината е на неговата страна, той не ще вземе да си цапа ръцете, служейки си с най-долнопробни измислици, съчинявайки всевъзможни обвинения, призовавайки грубата сила да се намеси на негова страна.

А тъкмо това прави православната църква в лицето на нейните владци и попове. Под тяхно давление се забраняват съборите на Братството, под тяхно давление се започват следствия срещу Братството. Те също кроят различни планове да разтурят, под един или друг предлог, поселението на Братството край София – „Изгрева“. Жълтата продажна преса често пъти се пълни с тенденциозни съобщения и обвинения против Братството. Различните шовинистически организации също се настройват против него. За никого не е тайна, кой стои зад всичко това.

Но да видим, след десетгодишни преследвания, след хиляди ровения, съгледателства, разпити, шпиониране, доносничества и т.н. – да видим какви обвинения са могли да формулират тия, които гонят Бялото Братство.

Първо, те обвиняват г. Дънов, че искал да се представи за Бог! Намерили две картини, от които искат да правят голям капитал, като ги считат за доказателство на това свое твърдение. Каква жалка и смешна глупост, причинена от сляпата ненавист на духовенството! Достатъчно е да се прочетат само няколко беседи от г. Дънов, за да се види, че неговото понятие за Бога, като космична същност, далеч нахвърля идеята за някакъв Бог в човешка форма. Но нали трябва да се търсят обвинения. От най-нищожния повод те са готови да създадат страшни престъпления. Най-

после, нали чрез същите обвинения някога еврейските първосвещеници настрояваха тълпата против Христа и Го заведоха на кръста? Не прави ли днес същото нашето духовенство?

Второ – обвиняват Братството, че било против днешния обществен строй. За да не даваме възможност да се спекулира с нашите думи, като се преиначават и така преиначени се приписват на цялото Братство, тук пишущия ще изкаже своето лично мнение по въпроса: Днешният строй е противоестествен, противобожествен, противонароден. Доказателства за това са безкрайните страдания на цялото човечество, причинени от него. Няма нищо вечно тук, на земята, затова и този строй ще трябва да си отиде, за да даде място на нещо по-добро. Ето защо, всички разумни и честни хора трябва да се борят за нов строй, в който да не съществуват неправдите и насилието на днешния. Какъв ще бъде точно този нов обществен ред, това е още въпрос на бъдещето. Но туй, което ний със сигурност можем да кажем, то е, че белите братя никога няма да дигнат ръка с насилие да събарят днешния строй. Нашите оръжия са: правдата, любовта, разумността. Ние с насилие не си служим и никога не ще си служим. Нашата задача не е да разрушаваме, а да градим. Да създаваме новия строй, новия човек, новите обществени и лични отношения. Да пробуждаме новото съзнание за колективност и единство на целокупния живот, на всички хора и народи. За разрушението и погребението на старото има кой да се грижи. Старият свят сам създава своите гробари. Ние ще градим, а старото само ще се руши, защото такъв е Божественият закон на живота. А който, заради своите егоистични интереси, защитава старото, той е против живота, против еволюцията, против Бога.

Обвиняват още г. Дънов, че бил заграбил имотите на свои последователи. Но защо не посочат един конкретен пример? Сам г. Дънов не притежава нищо. Братството има свои имоти и своя каса. Но коя организация не разполага с такива? И малкото общество на Христовите апостоли не разполагаше ли със своя каса? При това, не четем ли в евангелието, че тия, които са били проникнати от истинския дух на Христовото учение, са жертвували всичкото си имущество и са го имали и са живели общо? Ако днес последователите на г. Дънов осъществяват великия пример на първите християни за истински християнски живот, нима нашето духовенство ще счита, че това е престъпление?

Нека нашите владици не завиждат на г. Дънов в това отношение. Той никога няма да си построи техните палати, да се заобиколи с всевъзможни скъпо платени лакеи, с разкош и светски блясък, както те правят това на гърба на народа. Това, в което той ги превъзхожда, не е материалното, а духовното. Той не получава милиони субсидии от държавата. Но това, което той има като възнаграждение за своите непрестанни, безкористни усилия, то са неговите преданни последователи, които са готови да живеят и умрат за него.

Беззаветната любов и привързаност на последователите на г. Дънов към своя Учител е оная непристъпна твърд, в която ще се разбият всички опити на фарисейското духовенство и на подклажданите от него религиозен фанатизъм и просташки шовинизъм – да унищожат едно обновително движение, да загасят един фар на истината и любовта, да очернят този, чиято светлина е трън в очите им.

И не напразно последователите на г. Дънов, се отличават с такава привързаност към своя Учител и неговото учение. Мнозина от тях са били духовно мъртви и той ги е възкресил. Мнозина от тях са се лутали навсякъде в живота, търсили са неговия смисъл, търсили са истината

навсякъде, увличали са се, но само при него, само в неговото слово са могли да намерят истинския хляб на живота. Как ще могат те след това да го забравят? Как ще могат да не са привързани към него? Та знаят ли нашите духовници, и всички, които хвърлят кал върху г. Дънов, колко заблудени души той е привел към Бога, към истината, към доброто? Знаят ли на колцина отчаяни той е възвърнал надеждата, на колцина безверници – вярата? Знаят ли на колцина тръгнали по пътя на насилията, той е посочил пътя на любовта? Ако са нужни примери, ето един: Сам пишуция тия редове беше безбожник, беше тръгнал по пътя на насилията, и дължи своето духовно възкресение на г. Дънов. Такива случаи има много. Те са, които създават духовната връзка между Учител и ученици, а не някакъв хипнотизъм и др. измислици.

Най-после, обвиняват г. Дънов, че проповядвал разврат и разрушение на семейството. Но кой е този слепец, който да не знае къде е разврата – дали в обществото на Бялото Братство или вън от него – в средите, които православната църква счита за свое паство? В разврат е потънало и самото духовенство, в лицето на неговите висши и нисши представители, разврата се шири безпрепятствено wśród цялото общество, чиито духовни пастири са нашите свещеници и владици, но те не искат да видят това, а хвърлят своите грехове на Бялото Братство. Та нали само преди няколко дни пресата изнесе свидетелски показания във връзка с делото на Чолаков, юристконсулта на Синода, че в самия „Св. Синод“ от негови висши чиновници е вършен разврат или поне опити за това? Та защо избяга преди десетина дни, подгонен от населението, един свещеник от Врачанско? Защо бе убит през тази есен от една жена един свещеник от Кюстендилско? Къде, тогава, е разврата, г–да духовници – в Бялото Братство или wśród самите вас? Докато вие сипете обвинения против г. Дънов, ето че живота обвинява вас. Ако ние искаме да вадим на показ греховете на духовенството, бихме могли да кажем много. Още по-много може да каже народа, който живее в по-пряка връзка с тях. Но ние не искаме да си цапаме ръцете...

Колкото пък за учението на г. Дънов, то е учение за пълна физическа и духовна чистота. И в млади и във възрастни има един постоянен стремеж към чистотата. Доколко може да бъде реализирана тя, зависи от личните качества и усилията на отделните последователи. Но, във всеки случай, моралният уровень на последователите на г. Дънов далеч надминава този на православното духовенство и неговото паство.

И тъй, какво остава от всичките обвинения на духовенството, което днес предава г. Дънов на държавната власт да го съди и наказва, както някога еврейския синедрион направи с Христа? – Нищо друго освен празен шум, неоснователни обвинения, клевети и хули, продиктувани от злобата на жалки хора, които завиждат на духовната сила и мъдрост на този, който стои много по-високо от тях.

За нас е повече от ясно, че шумът им ще си остане шум и повече нищо. Докато те се сипят да сипят обвинения срещу г. Дънов, живота непрестанно разкрива техните грехове. Идат нови времена и хората ще успеят да преценят кое е здраво и кое гнило. Против Бялото Братство и неговия Учител може да бъде настроено цялото общество, цялата преса, държавната власт и всевъзможни организации, но ако ще и всичките сили на ада да излязат срещу нас, ние се не боим докато имаме на страната си истината. Ще дойде ден, когато българският народ ще оцени правилно великото учение на г. Дънов, което, ако бъде възприето и приложено, може да издигне и възвеличи България в очите на целия свят. Но ще бъде

много жалко, ако това признаване и оценяване дойде късно, както много пъти досега е ставало в историята на народите. Ако ние днес пропуснем този случай, изпратен ни от Божественото провидение, то напразно ще бъде след това да величаем този, когото преди това сме оплюли и отблъснали.

Ще чуе ли българския народ гласа на г. Дънов, за да заживее нов живот, да се обнови и възвеличи, тръгвайки по пътя на Божествените закони, или ще се подаде на внушенията на тъмните сили – това е най-важния въпрос за българите днес. От нашето поведение зависи нашето бъдеще. Защото когато Бог изпрати един свой пратеник между хората, той им държи сметка за това, как те ще се отнесат към него. В историята има много примери за това. Нека бъдем внимателни.

С. Калименов

75.2. СТИХОТВОРЕНИЕТО „ПАСТРОК“ ОТ ДЯДО БЛАГО**

ПАСТРОК

Братство, Севлиево. Г. 4, бр. 41, 1.12.1931, с. 3.

На земята нямам татко,
имам пастрок. Той е пръстен,
от червена пръст направен,
и с водича само кръстен.

В труд, и пот, и скръб живее,
кървави му са ръцете,
в тъмнината се бълтае,
само спал през вековете.

Но отгоре огън иде,
Божии Дух оттук минава,
цял свят с мъдрост обновява,
с огън кръщине кръщава.

Всяка плът ще се натлее,
като сребро ще се лъсне,
моят пастрок ще се кръсти,
като пламък ще възкръсне.

И тогава с нова радост
още по ще ме обича,
ала не веч „син рождени“,
но „мил брат“ ще ме нарича.

Дядо Благо

*Пастрок – Бащата на момчето е починал. Майка му се омъжва за друг мъж. Той е втори мъж. Не е същия истински баща на детето. Но той се зове, нарича се с думата „пастрок“. Той е пастрок на момчето

**Дядо Благо – псевдоним на писателя Стоян Русев

III.

БЕЛИЯТ КОМУНИЗЪМ – КОМУНИ, КООПЕРАЦИИ И ЗАДРУГИ

Вестник „БРАТСТВО”, Севлиево.

Г. 4, бр. 45, 01.04.1932 – Г. 6, бр. 102, 28.10.1934

**Магнетофонен запис
от Вергилий Кръстев
направен през 1982 г. във вилата на
Сава Калименов в Горна баня**

76. БЕЛИЯТ КОМУНИЗЪМ

В.К.: Сега той продължава ли в голям формат? С.К.: Ето го. Трябва да бъде вестник „Братство“, брой 45, следващия. Дали ще е Боев? Кой ще е тука? В.К.: Статията е „Слънцето“. Вероятно от Боян Боев. С.К.: Чакай сега да видим, бе. Или Буча, или Боев, но не си спомням Буча да е пращала.

В.К.: Тука в **брой 45** има за прераждането. Тука вече започва.

С.К.: Вече започваме туй отделяне вече специално за беседите на Учителя на 5-а страница, или на 2-а, всички броеве занапред си имат план за беседите. Уводните обикновено аз ги пишех. В.К.: Тука, ето има съобщение за „12-те баби“. С.К.: От Олга Славчева е. Чакай сега „Истинско разочарование“, от кого ще е? Това е от К. Сугарев, той е пак от тия панагюрските ученици на Боев. С Влад Пашов и другите. В.К.: Искам да ми разкажеш нещо за Олга Славчева. С.К.: „12-те баби“ е от нея. Боян Боев е писал за нея. В.К.: Искам да питам нещо друго. С.К.: Уводните статии обикновено са мои. А пък туй е с отдел вече за Словото на Учителя.

В.К.: Словото на Учителя се изпраща. С.К.: Всичко от Влад, обаче Влад преди да си замине ми каза следното, което е от важно значение, че тия неща, които аз ти пращах, нали не съм ти ги пращал направо, а те са четени на Учителя, изглежда, че чрез сестра Паша му ги е чела на Учителя, минавали са през Учителя де, нещата.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 46**, „Христос възкресе“ и беседи от Учителя; **брой 47**, „Повече светлина“ и „Слънчева култура“ – I част; брой 48 – Никога вече война и слънчева култура – II част, „Белият комунизъм“. С.К.: „Белият комунизъм“. В.К.: Времето ли е вече, когато започвате да създавате задруга? С.К.: Това е 1933 г. Това е сега 1932 г. Това съм го имал като идея още, но 1932 г. се оформя идеята, а в 1933 г. се реализира. В.К.: Какво точно стана? Я ми разкажи! С.К.: Ще разкажа. В.К.: Сега аз тука ще преглеждам някои неща и ще те питам. Разкажи ми за идеята. С.К.: Ний понеже и без туй вече с Атанас Николов бяхме в контакт, макар той в Бургас, аз в Севлиево, та специално в издаването на тези беседи на есперанто на Учителя ние създаваме на вестник „Фратецо“, то е „Братство“ на есперанто издаваме, макар че не седмично, а така малко периодично можем да го кажем, така излизаше вестник „Фратецо“, който също се редактираше от тях в Бургас, аз го печатах по същия начин. Този формат го издавахме ние, но понякога излизаше на две само страници, по-рядко на четири. И нали същевременно сега аз винаги съм я имал тази идея, още с идването си така да основем така едно стопанско сдружение, обединение, както в ума ми фигурира като комуна така на наши братя, за да може едновременно да има връзка с печатницата и издателството. Така да бъде. И след като в някои от тези броеве, сега ще видим тука в 1933 г. ще има тука няколко броя, в които обявяват тази идея де, и един от първите, който така, нали, може би така и трябваше, беше, който да дойде Атанас Николов, щото работим паралелно с него. Той е имал тогав вегетарианска гостилница отначало беше резбар някъде си в една фабрика мебелна, той като резбар там е работил. След туй с един руснак откриха вегетарианска гостилница в Бургас и след туй вече той идва в Севлиево в 1933 г., през лятото. И малко по-късно през лятото, като дойдоха и някои други, между които и Колю Драгнев, знаеш ли го? Колю Драгнев и той дойде, с него дойде там на жена му братчето, Христо така, тя го извика и той дойде при нас, какво имаше още. Е, аз и жена ми, туй бяхме, по-късно и от Казанлък дойде една

сестра Йова Тончева, която познавах още от Севлиево. И други някои са идвали временно така и са си отивали.

Един толстоист по линията на толстоистите дойде от едно съседно село, който изигра една не много добра роля така, може би не нарочно и съзнателно, а просто като проводник на други сили, които действат чрез тогоз и оногоз да рушат, обаче той е само оръдие, почти несъзнателно, разбираш. Той си мисли, че е прав, обаче изигра една такава роля в смисъл, да подкопае работата отвътре, влезе там под кожата както се изразяват на още един-двама там и Колю Драгнев и той така тръгна с него, де. Колю и той. Колю е малко неуравновесен, той не е напълно на себе си от тогаз, пък и сега съвсем. Пък аз Колю, много разчитах на него, щото той пък от друга страна има добри качества, положителни в смисъл много твърд, много държи здраво, непреклонен, принципно гледа на нещата, но в замяна на това пък някои работи не може правилно да ги разбере, отива до крайност, до фанатизъм. Та туй момче именно, което дойде така временно за една зима само, то им размъти акълите и на пролетта всички напуснаха. Останахме с Атанаса само.

В.К.: Задругата. С.К.: Сега за задругата, както казвах аз тука още от 1932 г. или в началото на 1933 г. така почнах да я издигам тая идея, че въз основите на белия комунизъм дойде тази идея. И дойде Атанас и някои други хора. Добре, на тази тема да се спрем така по-основно да я разгледаме. Сега, аз за много работи не съм питал Учителя, но специално за тази работа ходих при Учителя, нали. Ето почваме вече пропаганда на таз работа – Сава Калименов, аз съм се подписал, тия цитати от Учителя. Аз отидох при Учителя доколкото си спомням тогаз, когато не знам предварително, то май че ще излезе, че съм отишъл чак когато съм вече купил машина и няма значение. Той, Учителя, е в течение на всичко, щото аз често пишех за туй нещо. Ей го пак за трудова задруга, бях обявил и така фонд, почнах, събрах 140 000 лв. фонд „Трудова задруга“ и когато отивам при Учителя, нали аз Му казвам: „Ще вземем, ще купим машината на толстоистите“. Сега как се стекли обстоятелствата, че толстоистите си продават машината, която имаха и която тя е окултна машина. Да ти кажа защо. Окултна или духовна, гледай защо.

Тази машина е била в Букурещ на адвентистите, нали адвентисти има. Те са печатили на нея, тяхна машина и тъй да се нареди, че пък толстоистите нашите да я купят от тях. И таз машина, разбира се, аз я помня, щото най-напред, а най-напред като дойдох при тях на работа имаше машина, обаче я въртяха на ръка. На ръка се изкарваше всичко, нямаха още мотор и електричество. И идваха много от техните съчувственици, студенти, чиновници, идваха доброволно така да въртят машината, да въртят колелото на ръка, нали така де от чувство да помогнат така. И малко по-късно й сложиха мотор и тя тръгна вече с електричество.

Та казвам: „Учителю, тъй, тъй, за машината става въпрос. Ще купим викам, машината на толстоистите, еди колко си така струва.“ – „Ами стигат ли ви парите?“ Викам 15 000 лв. не ни достигат, щото тя май за 140 000 лв. беше, но ние нали сме харчили за туй, за онуй, около 150 000 лв. И сега понеже някои казват, че на сама глава без Учителя съм правил това-онова, това не е вярно, защото Учителят казва, ще отидеш при брат Тодор Стоименов, еди къде си, и той беше там в една банка ли какво беше, дружество „Гирдап“ ли беше, какво беше, като счетоводител, ще отидеш, каза, при него и той ще ти даде 15 000 лв. И Той е наредил на Тодор Стоименов, той ми дава от касата на Братството тези пари и отивам аз. Брат Стоименов ми наброява 15 000 лв. и си попълням сумата

аз и ги изплащам наведнъж. Те иначе можеха да ме чакат толстоистите, щото ми имаха доверие, нали аз съм бил при тях, можеха да ме чакат да речем, обаче Учителят допълни сумата. Нали чрез Тодор Стоименов им я изплатих наведнъж машината.

След туй машината, сега нали тия подробности, как тя се изпраща до Павликени, понеже ние нямаме железен път. От Павликени се натоварва с каруци и идва в Севлиево и т.н. И в туй време ний сме подготвили вече там, близо до нашето жилище, с баща ми дето живеехме, малко по на запад така, точно срещу Съда, бяхме наели една голяма къща с помещения, то горния етаж ний нямахме, все долу бяхме. Имахме едно голямо помещение, което послужи за самата печатница, в която набора става и машината е там, по-късно туй помещение, след като ний напуснахме там, те го разделиха на кантори и го направиха за адвокати. Както и да е, там се прехвърлихме, имаше и стаи за живеене. Атанас беше, чакай, той Атанас по-късно дойде, туй стана преди още той да дойде. Аз вече машината така бях прекарал, бяхме поръчали каси и регали, тия дървените неща и още много работи във връзка с едно такова местене, които трябва да се направят, тъй че когато Атанас и другите дойдоха всичко беше готово в положение да можем да работим.

И почнахме, то тук ще се види с кой брой „Братство“ сме почнали, нали прехвърлихме буквите, които имах, които като мои бяха, така де, макар при баща ми, тези есперантски и нещо друго в повече така и други материали и заживяхме там така, като комуна. В началото бяхме наистина така, понеже се храним наедно, спим заедно, работим заедно, за заплати не ни е идвало на ума, нито на мене, нито на другите хора. Тази е може би една от причините така да се дойде до недоволството. Щото аз така зная, че всичко е без пари в комуната. В.К.: В комуната няма заплати. С.К.: Няма заплати там. Атанас беше касиера, парите у него. В.К.: Онези искат пари. С.К.: Не са предявявали, но така, не, те и за нещо да са си такова, то нали ти казвам, този от Горско Сливово той не толкоз на тази тема зарад пари, зарад заплати, щото самия Колю Драгнев казваше, „аз нийде не съм се хранил тъй добре, както тука при вас“, казва тука, щото там и масло ще има закуска и жена ми така готвеше и ги переше и всичко, разбираш, на нея много ѝ се струпа. В.К.: Да, тя, спомням си преди години ми се оплакваше за оня период, „тия задругите, неговата грижа на Савата за работниците до тука ми дойде“. С.К.: Верно е, че тя беше най-натоварената. Защото, тя гледай сега: от една страна толкоз мъже само, да ни шетах във всяко отношение. Да ги опереш, да поддържаш чистота, да им готвиш, плюс туй и да работиш и на печатницата, защото имаше някои работи. В.К.: Тогава деца имаште ли? С.К.: Да, дете имахме, дъщерята беше, синът не беше се родил още, обаче дъщерята в 1933 г. Тя е била на три години. Тя е родена в 1930 г. и дете има, разбира се, и наистина, аз като си помисля за нея така ѝ е било много тежко, но тя никога не се е оплакала пред мене, само едно което направи тогаз, по едно време взема, щото пък тя си вършеше всичко абсолютно така, се считаше самостоятелна и правеше каквото иска и управляваше всичко. И по едно време я няма. Няма я. Нито оставила бележка, отишла сама на Балкана. То тя знае пътищата щото ние много ходехме, особено в таз комуна много ходехме, даже посрещяхме Новата година там с една група така, и наши и чужди хора. И отишла в Балкана и тя ще е отишла без дума да ни каже, така някак си да отхвърли тежестта си някак си от себе си, разбираш от туй. И след туй се върна така де, но на нея доста голям товар ѝ беше се струпал в сравнение с нас другите, щото тя хем вземаше участие, как да ти кажа. Специално в печатницата

има някои работи, които обикновения работник не може да ги извърши. Те са, ние ги наричаме акцендентна работа се казва, това е работа, при която има разни графи. Обикновеният работник, той разбира ей това – текст, редове, букви. А онова е по-сложна работа, всеки не може, щото те току що постъпват, за пръв път. Даваш им, набират буква за буква. И да направи грешка, ще го поправим. Но онова е една по-сложна работа, каквато ни даваха да речем от някое учреждение. Да речем ведомости, те са по-така разни, придружени с графи, разбираш, „акцендентна работа“ на нея я давахме. Щото и аз толкоз много не я владея, пък аз зает с други работи, ама тя, тъй че я натрупахме много. Пък гледай сега, тогава нали, след като машината бе тука, търсихме хора, които имат понятие от такива работи, от машина. Един човек така го наехме, той със синът си я монтира машината, монтира я там и когато всичко влезе в ред почнахме работа, нали за вестник „Братство“ и всички други дейности. Тогаз напечатахме и на Стефан Тошев книгата „Вечните истини“ си спомням, доста голяма е. Той беше прокурор тогава в Кърджали и от там ни пращаше материала, коректура май не сме му пращали, щото аз ги работих. Напечатахме тази книга, по него време горе-долу беше Бертоли ни пратил, брат Бертоли пък какво беше, „Тайната на науката за дишането“, той я превел от италиански. И нея книга напечатахме.

Сега първото издание на „Човек и Бог“ не знам тогаз ли излезе, не, тя излезе по-късно и аз я печатих при баща си още. Но почна работа и така уж нали всички с една идея обединени, той по-късно дойде този, без да сме го канили, този дето ти казвам от Горско Сливово, един, който минаваше за толстоист, обаче, така стана проводник на някои отрицателни неща. И той е дошъл, шивач беше, там почти нищо не работеше, само един-два костюма направи през лятото. През всичкото време седеше там в кухнята и си бode така, направи един костюм на Колю Драгнев, един костюм на този Христо, другия брат и туй бе целия принос в нашата комуна, а плюс, туй като червей така да им внуши на другите някои такива. Щото виж какво, винаги, когато нещо трябва да се случи явяват се проводници сега, почти несъзнателни проводници на тази идея. Тъй че през зимата вече се оформи у тях едно такова отрицателно отношение, така, той на таз тема главно, държеше, че не сме били осигурени. В смисъл, той понеже е работил нали, вадят им книжка, а пък аз не че се противопоставям, но и на ум не ми е идвало така, че трябва да им се извади книжка, марки да се облепят и т.н. Туй не беше въведено даже и в нашата печатница още, по-късно така ни заставиха, но всеки случай законът е бил вече в сила. От тази точка и тогава си спомням, че като почнаха така, между другото се спомена и за тази работа, която би могла много по мирен начин да се разреши. Да кажат бай Сава или брат Сава така, така трябва и щом трябва веднага тяхме да направим. Но между другото си спомням, че са ходили, имаше там един комунист, адвокат Кишмеров, ходили са при него, той поел инициатива да се съветва с него. Той беше фанатик-комунист така, но понеже случая е такъв, че ние искахме тук опит да правим на такава база, комуна да правим, той не ще е бил много така съгласен, те може би са искали съдебно дело да водят и т.н. Обаче той изглежда, че не ги е много така покровителствувал и да ги поощри в таз работа защото видял, че това е все пак един опит така, нещо ново така да се направи, но знам че са ходили при него на съвещание. В.К.: Накрая. С.К.: Накрая, те изкараха пролетта и пролетта вече, те чакай, те преди бяха идвали и друго едно семейство така, но те временно, така беше, но както и да е тогава тия трима души напуснаха, почти едновременно. Аз исках, като

разбрах каква е работата, тъй като се събрахме веднъж, нали, когато така се изясни работата, видях, че източника е еди-кой си човек и казвам, че този човек трябва да напусне. И без това не е дошъл за постоянно. Добре ама, Колю Драгнев се появи и той явно вече с него и другия Христо така, той макар и по-мълчаливо, значи и тримата така напуснаха. В.К.: Те какво, възприемат те като предприемач? С.К.: Абе ние сме се събрали на комунална основа. В.К.: Те искат и комунално осигуряване и заплащане с пари. С.К.: Преди още да дойдат те бе изяснена формата, ей тука във вестник „Братство“ пише.

В.К.: Спомням си едно от изявленията на Учителя от 1919 г., „Сила и живот“ 4, 5 серия, казва така: „Комунизира се, казва, не капитала, а труда“. Основното е това. С.К.: Знам това. В.К.: Ти ми каза веднъж, че ти си ходил при Учителя в ония години – 1922, 1923, 1924 г. просто да го питаш, нали, как стоят нещата. С.К.: После ще го минем и него. Сега да завършим тази работа. Ами виж какво сега, нали понеже те изразиха ясно едно недоволство и даже нали изявяват, че ще напуснат. Те тогаз какво да ти кажа, определих им така известна сума така за прекараните при нас месеци, ама те колко са някакви си 5–6 месеца да речем или хайде 7–8 да са. Да речем, ако са дошли през юли или август, най-рано, хайде да речем юли. Е, към осем месеца така. Обаче Колю бил казвал, че младините сме му взели. Докато е казвал, че аз никъде не съм бил тъй добре и тъй да съм се хранил както тука. Жена ми ни готвеше. Ами виж какво, там им определихме по някаква сума и им дадохме по нещо и другите работи им ги изпратихме допълнително. В момента не сме имали пари поради туй. Значи само Атанас остана от цялата тази работа и нали той като касиер, но както и да е платихме им нещо така. Сега сме били и ний оскъдни, голяма оскъдица отначало, не сме имали възможност, за да плащаме. Защото той Кишмеров ги питал, ама вий там ли се храните, там ли спите – там се храним, там спим. Иначе добре ли върви? Нали той вижда, че една външна заплата, ако имат то тя пак ще се погълне от квартира, от ядене, слугуване, от всичко. Както и да е, ний им определихме и им платихме не наведнъж, но допълнително изпратихме. И тъй завърши опита като останах само с Атанаса. С него останахме. Сега тука е малко неудобно, но трябва човек да си казва искрено нещата както са.

След като те се откъснаха и оставаме с Атанаса, дойде пък смъртта на баща ми. Баща ми в 1934 г. прави постройка нова, понеже там минава линията по градския този Техническият отдел. Казват, туй трябва да се събаря тука, нали на съседа събаря се неговата къща и той въпреки много възрастен към 80 години, обаче принуждава се да строи къща на 80 годишна възраст и през 1934 г. я построи. Аз нито веднъж макар, че е наблизил не съм отишъл да видя какво става там, щото съм зает там с печатница, с всичката тая работа и хич не ме интересува какво прави баща ми там. На 200 метра от мене той строи къща цяло лято, до 1934 г. Защото ний 1933 г. започнахме, обаче аз хич не отидох. Но така стана, че още в началото на 1935 г. още януари баща ми си замина, почина. Нали то и между другото и туй е оказало влияние, че е имал много грижи и неприятности с постройката, щото той строи. В.К.: На колко години си замина? С.К.: На 80. В.К.: Не е малко. С.К.: Не е малко. И си замина. А, обаче виж какво, то изглежда те отгоре са му подшушнали, преди да си замине още. Още есента, разбираш ли? След като беше построил вече къщата, той идва при мене, вика ли ме, какво-що, обаче предлага ми да прехвърля работата, понеже тука има вече нова постройка, голяма, той е предвидил две помещения. Едното за книжарница, другото за печатница, които са

на улицата така и казва: „Сава, сега ето тука помещения за печатница, ето тука тъй се прехвърляш, няма какво да се умува, ще дойдеш тука, и действително намерихме хора, помощници да прехвърлят машината и дойдох при баща си. Аз със семейството си, пък Атанас остана в оназ къща като и освободихме горе помещението, една стаичка така остана, временно беше така, де.

77. СТАТИЯТА „БЕЛИЯТ КОМУНИЗЪМ” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

БЕЛИЯТ КОМУНИЗЪМ

Братство, Севлиево. Г. 4, бр. 48, 15.07.1932, с. 1.

„Всички страдания на човечеството произтичат от стремежа към отделност на неговите членове и групи. Всеки отделен човек, група от хора, съсловие, класа или народ търсят щастие и благоденствие само за себе си, без да вземат под внимание интересите на другите. За да постигнат своите егоистични цели, отделните личности, групи, съсловия, народи минават през труповите на другите такива или пък го подлагат на робство, страдания и унижения.

Обаче егоистичното щастие е невъзможно. Невъзможно е преди всичко затова, защото живота е един, човечеството е едно цяло и болките, страданията на една негова част се отразяват непременно, по един или друг начин, на всички останали негови части. Много се лъжат тия, които се блазнят от идеята да изградят своето щастие и благоденствие върху нещастията и страданията на другите. Историята на хората и народите ни говори ясно, че това щастие и благоденствие са изградени на пясък. Те са илюзорни и ефимерни. Те са като пясъчните кули, които децата правят край морския бряг, за да бъдат пометени само след няколко часа от морските вълни.

Но не е и нужно да проследяваме цялата минала история на човечеството. Достатъчно е да хвърлим един поглед върху настоящето, за да се уверим, колко ясен и категоричен е закона, че егоистичното щастие е невъзможно. Например, кой народ можа да изгради своето щастие и благоденствие върху страданията и нещастията на другите? Можеха ли да сторят това тъй наречените „победители“ от световната война? – Днес вече никой не се съмнява, че страданията и тежестите, стоварени върху гърба на победените народи, се пренесоха и все повече и повече започват да тежат и върху „победителите“. Та що е днешната всеобща криза, под натиска на която се гърчат и победени и победители, и малки и велики народи, ако не прякото действие на горепомнатия закон, който разпределя страданията на човечеството равномерно по всички негови части? Та може ли един орган да страда, без това да се отрази на целия организъм, на всички останали органи? Когато силния съсипва слабия, това не значи ли че той руши своята собствена упора, че той сече клона, на който сам стои?

А днес в живота се пеят дитирамби за „правото на силния“, днес всички са уверени, че силата, а не правдата излиза винаги победителка на световната арена. Повърхностно погледнато, това е тъй. Но който наблюдава по-внимателно и има търпението да дочака крайните резултати от бруталните действия на „силните“, той вижда, че става обратното. Та що стана с „непобедимата“ мощ на германския кайзеризъм, който искаше

да стъпче под краката си цяла Европа, да разпрости хегемонията си над целия свят? Не се ли разсипа като пясъчните кули на децата? Да погледнем по-близо, в нашата малка България – що стана с възтържествуващото насилие на заговорниците от 9 юни? Не се ли сгромолясаха те под тежестта на своите собствени престъпления, носейки на челото си печата на Каина и проклятието на цял народ?

Има Правда в света и нейна е винаги крайната победа на арената на живота! Насилието, неправдата, злото, сами себе си подкопават. Ясен пример за това е и нашата съседка Югославия, която, служейки си с методите на насилието, не само че не можа да постигне своето вътрешно единение, но дойде до точно обратни резултати. Съвсем друго би било, ако се вървеше по пътя на правдата, която носи свобода и равнопоставеност за всички.

Злото само себе си изяжда, само себе си подкопава. Само доброто е истински силно. Само Правдата е вечна. Само любовта може да изгради истински щастлив и разумен живот. Най-после, само истината може да ни донесе свобода!

Ето защо, новият живот, животът в новата, слънчева култура ще бъде изграден върху доброто, върху правдата, върху истината и любовта. Тия принципи са много ясни. В тях и тяхното следване двоумение не трябва да има. Те трябва да бъдат вградени здраво в основите на живота, ако искаме да имаме щастие и благоденствие.

Ний трябва да започнем с приложението на Правдата, защото тя е първата, най-малката стъпка напред, която трябва да направим. А неправдата, която днес царува в живота, е продиктувана от егоизма. Егоизма пък се корени в съзнанието ни за отделност, в илюзията че ние сме нещо съвсем отделно от целокупния живот, от нашите братя и сестри по цялото земно кълбо и от всичките същества във вселената и че следователно, нашите интереси са противоречиви на техните. Туй съзнание, което ни кара да мислим, че като отделни същества, ние имаме отделни, противоречиви на другите интереси, е корена на нашия егоизъм, на нашите егоистични постъпки, които имат в основата си неправдата. Следователно, всичко е в съзнанието. То определя нашите чувства, нашите мисли и нашите постъпки. То определя целия наш живот. Досегашното съзнание за отделност, извор на егоизма, е обусловило, е изградило днешния живот, приличен на хаос, живот на постоянни борби и страдания, живот на разрушение и смърт.

За да дойде новия живот на хармонията, на любовта и взаимопомощта, живот на творчество и градеж, нужно е досегашното съзнание за отделност на индивида да бъде заменено със съзнанието за единството на живота, със съзнанието, че ние сме части на един велик организъм – целокупния живот, и като така, имаме общи интереси, обща съдба и общи задачи с всички останали негови съставни части. Новото съзнание за единството на живота, колективното съзнание, както го наричаме ние, ни дава възможност да познаем истината, че щастието е възможно и осъществимо само тогава, когато то е достояние на всички членове на целокупния организъм на живота. Когато жизнените сили в един организъм се съсредоточават в един орган или система от органи, то тия последните се прекомерно развиват за сметка на другите. Така се явяват дисхармонично, едностранчиво развити индивиди, а това е противоестествено и затова наказанието на природата не закъснява да се яви. За да може организма да функционира правилно, за да бъде здрав и силен, в него трябва да има хармония между отделните органи и системи

и техните функции. Само тази хармония може да му осигури правилно развитие.

Същото нещо се отнася и до човечеството, взето с неговите народи и класи. И в техния живот и в тяхното развитие трябва да има хармония, за да може да бъде осигурено благоденствието на всички. Новото, колективното съзнание е именно този фактор, който ще възстанови правдата, ще възстанови хармонията в развитието и взаимоотношенията на различните народи и класи, съставляващи човечеството.

Днешния обществен строй е продукт на старото съзнание, на егоистичното съзнание за отделеност. Този строй, изграден от човешката неправда, е пълно отрицание на Божествената Правда. Този строй е човешко дело и като такова той може и трябва да бъде променен. Щом той е резултат на човешки грешки и заблуждения, то тия последните трябва да се поправят. Щом той е пречка за правилното развитие на човечеството, то тая пречка трябва да се премахне. Друг е въпроса кой е начина, кой е пътя, по който трябва да бъде направено това: с насилие ли, или доброволно: с войни и революции ли, или с мирна творческа дейност, не отнемаща свободата никому; по пътя на омразата и злото ли, или пък по пътя на доброто и любовта?

Как да променим този строй, извор на толкова страдания за човечеството – отвън ли, чрез грубата физическа сила, или отвътре, чрез промяна на съзнанието, чрез методична, мирна, творческа дейност? – Този е най-важния въпрос, който предстои днес за разрешение на всички хора, у които има начатъци от пробуждане на колективното съзнание. А такива хора има вече доста и те постоянно се увеличават, нещо което ще направи неизбежно практическото разрешение на този въпрос по единия или другия начин.

И тъй, как ще отговорим ний на този въпрос, който е, преди всичко, въпрос на тактика? – Ний ще изберем, ний ще предпочетем естествения природосъобразния път за заменянето на днешния обществен строй с нов. Всеки знае, че растежа на новото, особено в неговото начало е един чисто вътрешен процес – процес, който действа отвътре навън, а не обратно. Творческите сили, съдържащи се в зародиша, под благоприятното действие на слънчевите лъчи, започват своята дейност отвътре навън, която се изразява в образуването на новите форми на растението и т.н. По същия начин, творческите сили на отделното човешко съзнание, докоснати от слънчевите лъчи на колективното или космично съзнание, започват да действуват отвътре навън и изграждат новите форми на социалния живот – братските обществения, стопанските колективи, белите комуни. За тия, в които се е пробудило колективното съзнание, не е нужно да вземат в ръцете си държавната власт, та тогава да градят новия обществен строй, тогава да осъществяват комунизма, налагайки го с насилие на всички. Те трябва да започнат със себе си, веднага щом се почувствуват годни за това. Нужно е да се разбере, че за новия строй са нужни нови хора, нужно е ново съзнание, защото те са, които ще създадат новия строй, а не обратно. Група от такива нови хора, в които вече ясно е заговорило колективното съзнание, в които се е пробудила волята за коренно преустройство и обновяване на живота върху основите на правдата, на братството и любовта, група от хора, които са готови на всички жертви / защото новото никога не се ражда без страдания и жертви / се обединяват върху основите на единомислието и на свободното братско съглашение за реализиране на новия, свободен трудов братски живот! – Ето, това е първата, основната клетка на новото общество, това е зародиша на новия

социален строй, това е началото на новия живот, на новата, слънчева култура, за която говорим тук. Това е първата, най-естествена, най-разумна и най-лесно осъществима крачка към реализирането на новия социален строй тъй дълго бленуван, тъй дълго идеализиран от толкова мечтатели на миналото и настоящето.

И наистина, каква нужда имат една група идеалисти, в чиито сърца гори пламъка на любовта и самопожертвуването, които са готови да понесат всички несгоди, лишения и страдания, нужни за осъществяване на идеала им, каква нужда имат те от държавната власт и от богатствата на големите собственици, за да реализират своята мечта за свободен, братски, трудов живот, близко до природата? Не са нужни кой знае какви големи капитали за това, а всеки от участващите като даде по малко все ще се получи нещо, което да послужи за основа. Най-важното нещо, най-мощният фактор във всяка стопанска дейност, това е труда, а заедно с него разумността, плана в ръководството на работите и пестеливостта. Като се имат на лице тия качества, не са нужни големи капитали, защото закон е в живота, че голямото израства от малкото и защото, най-после, целта на новите хора, строители на нов обществен строй, не е да трупат капитали, а да осъществят разумния, братски живот, първом за себе си и с това да дадат пример и да подтикнат и другите към същото.

Веднъж примера даден, той е вече семе, което се разсява близо и далеч, и което изниква навсякъде, където намери сгодна почва. Проправи ли се веднъж пътя на новото, то вече започва да тече все по-силно, и по-силно, започва да разширява своето корито, започва да играе доминираща роля и да ръководи живота. Щом опита докаже, че е възможно безболезненото, ненасилственото, мирно преминаване от днешния капиталистически строй на частната собственост към новия обществен строй на свободните комуни, с комунална, обща собственост, то кой може да спре широките народни маси, търсещи в отчаяние изход от тежкото си положение, да тръгнат по този път и така да си осигурят един поносим човешки живот на земята?

Народа днес, по села и градове, не само у нас, но и във всички държави и континенти на света, изнемогват от тежката криза и е готов да направи решителни стъпки и смели действия, за да се освободи от това тежко положение, обаче нему трябва да се даде пример, той трябва да намери достойни водачи.

Новият строй трябва да се осъществи и ще се осъществи. Хаосът, в който се намира днес светът, все повече и повече се забърква и не остава никаква надежда да се оправи. Старото ще загине. Никой и нищо не може да го спаси! То е осъдено на смърт и пред очите ни вече гние и се разсипва.

Важното е: по кой път ще тръгнем към новото, към новия свят, към новия строй, защото два пътя има, и нека се запомни добре, тия два пътя водят към два различни резултата:

Тръгне ли се по пътя на насилието, по пътя на кървавата революция, съпроводена с ужасни разрушения и взаимоистребления, ще се продължи чрез установяване на „пролетарска“ диктатура, също тъй безпощадна и брутална, както и буржоазната, чрез отнемане на елементарните права и свободи на отделната личност, чрез налагане на държавното насилие във всяка област на живота и така ще се достигне до въдворяване на държавния, насилствен, казармен комунизъм, при който свободата на личността ще остане далечен, неосъществен блян.

Тръгне ли се пък по пътя на съзнанието, по пътя на мирните, творчески усилия, бавно, естествено, от долу нагоре, от малкото към голямото, от отделните части към завладяване на цялото, ще се мине по най-разумния и най-естествен път, който ще ни заведе към истински нов, свободен и щастлив живот, към това, което ний наричаме „белия комунизъм“, изграден с помощта на Любовта, Мъдростта и Истината, а не с насилие, кръви и омраза. А, естествено, плодовете на новия живот, на новия строй ще бъдат подобни на това, което се положи в тяхната основа.

Два пътя има, и светът трябва да избере един от тях. Да останем на днешното си положение е невъзможно. Русия вече тръгна по един път, този на насилието и виждаме, че резултатите не са особено добри. За останалите народи, обаче и в частност за нас, българите, все има още време за избор между пътя на насилието и тоя на любовта – пътя на естествения биологически процес на методичното израстване отдолу нагоре, отвътре навън.

Не се ли намерят хора, които да поведат народа по естествения и единствено разумен път, не се ли намерят хора от всички класи и съсловия, годни да вървят в този път и да направят нужните жертви, то тогава народа, бедния, отруден и онеправдан народ ще тръгне по пътя на насилието, за да достигне, след ужаси и разрушения, до резултати, в които отрицателното ще бъде може би много повече, отколкото положителното. Нека заработим смело и енергично сред нашия народ, за да може той да избере и мине по естествения, разумния път към новото, без излишни страдания и жертви и така да се достигне до чисто положителни резултати.

Нека посветим целия си живот, нека отдадем всичките си сили за това велико дело, като не откъсваме никога погледа си от нашия идеал. Там, далеч пред нас, блести новата, слънчева култура, там ни очаква новия, истински свободен, братски и щастлив живот – Царството Божие, осъществено на земята.

78. АТАНАС НИКОЛОВ

С.К: Временно Атанас така остана. Сега не сме и говорили по тия, но така остана. Но Атанас доколкото си спомням пак, като че при нас се хранеше, както и да е, но то в много скоро време баща ми си замина и веднага Атанас го прибрахме при нас. В.К.: Той женил ли се е или не се е женил? С.К.: Той късно се жени, по-късно се жени. По-късно се ожени, след 12 години. И дойде Атанас при нас. Понеже има повече място. Имаше и за него място, баща ми почина и Атанас дойде, напуснахме окончателно онези помещения и продължи работата и тогаз работата почва вече един вид, то се явява като едно съдружие вече така. Щото друг от тях не е внасял капитал, Атанас беше внесъл известна сума и всичко туй се води и по книги нали, той ги води и как да ти кажа сега, то някак си много неудобна работа, трябва нещата да се казват. Атанас, въпреки неговата ревност към учението и желание да работи, което ясно е доказано с неговите преводи на есперанто и т.н., обаче имаше някои качества така, които не ми бяха симпатични. Той много така, как да ти кажа, по отношение на парите, на сметките беше, търпеше голяма критика. Аз, да речем, докато съм бил, още той като дойде, парите при мене дохождаха и отхождаха, че и просто не съм имал пари да се обръсна, когато се наложи. Дето се казва той,

когато трябва да дава пари, ръката му трепери. Някак си в туй отношение имаше нещо скъперническо у него и нали, даже може и за някои дребни неща и аз по едно време ми беше дошла идеята да се разделим с него, да се раздели комуната. И мислех това нещо, но как да ти кажа, аз не го направих. Мислех го, но не го направих. Излязох една сутрин вън от града и като се размислих така по-дълбоко викам, няма какво, нека да си продължим така да си работим. Отрекох се от таз идея. Значи туй като идея така отхвърлих я така де, макар че имаше неща, които някак си ме караха да се разделим. В.К.: Обсебваше ли пари? С.К.: А, виж да ти кажа, сега тази работа по-късно някои неща може да са станали, обаче не мога да кажа, то човек трябва да знае, когато говори тия неща положително. По предположение да се говорят нещата не бива. По-нататък може да са станали подобни неща, но дотогава не. И вместо да се разделим така с Атанаса, аз не знам дали съм му говорил. Май че му говорих нещо в тази насока, обаче като излязох една сутрин, нахлуха такива по-добри мисли и чувства и ги отхвърлих и оставих Атанаса при мене. Даже тогаз го приех в жилището си, тогаз възобнових книжарницата на баща си, той повече с туй се занимаваше, той с експедиция, с писма, с туй-онуй и в книжарницата го оставих. Те са две помещения едно до друго.

Баща ми беше прехвърлил своята малка машина в самата книжарница, за да ми освободи другото помещение за мене. Тя малка машина в книжарницата, сравнително малка и в скоро време се намери един клиент за машината от връзки с толстоистите така. Даже я купиха и нея и се освободи цялото помещение за книжарница и после книжарницата от малко по-малко се засили много.

И продължихме с Атанас работата си чак до след края на Втората световна война – 1945 г. Той напусна значи, трябва да е напуснал в 1945 г. или 1946, не мога да си спомня точно тия години. Но понеже Атанас така, той съветвал се е за някои работи с Учителя, аз така подразбрах странично сега, може би не от него, че той е ходил да пита Учителя, че има желание да отиде в София и Учителят му казал, че след като свърши войната ще има условия. Тъй подразбрах така, мисля, че е изявил желание пред Учителя и затуй той чакал така да свърши войната. И тогаз вече определя той така и сядаме тъй да се каже на масата да правим баланс. Нали се разделяме – 1946 г. след 9.IX.1944 г. Той стои там. Заедно посрещнахме Червената армия и след туй той напусна. Ами виж какво сега, по него време ние бяхме развили много силна работа. Една от причините беше: първо, книжарницата много се засили. Сега има значение, че той беше външно приветлив, симпатичен, млад човек и друго по отношение на самата книжарница.

Но друго, по отношение на книгоиздателството, когато в 1943 г. стана голямата бомбардировка в София, дезорганизира се цялата книгоиздателска дейност тука на тукашните книгоиздателства, като вземеш с най-голямото „Хемус“, „Факел“, не знам кои, всичко в София напусна, избяга едновременно и с тия хора. Даже на Стоян Атанасов беше паднала бомба из складовете му, изгорил му книгите и т.н., но изобщо пълна дезорганизация и тия хора не знам сега, може да са могли нещо да транспортират. Ама изобщо може във връзка с туй у нас почнаха много големи поръчки за книги за учащите.

Пък ние там в Севлиево, аз получих сега как да кажа от търговски или материални съображения, бях сложил един план така да издадем книги за учащите се, които се търсят много, понеже самата програма на гимназиите те са разглеждали гръцка, класическа литература, руска,

българска литература из западните тези – френска, това-онова, които се считат класическа, Шекспир, Шилер, там руските Пушкин, Лермонтов, българските като вземеш Ботев, Вазов и т.н., всичко, което се изучава в гимназията. Тия книги, аз пример видях от софийските издатели. И като почнах по тази линия, особено след туй тази дезорганизация, почнаха големи поръчки изобщо доби се един голям замах така, на материални така доходи, и бяхме добре. Та сега като правихме баланс с Атанаса, аз направих там едно нещо, понеже аз смятам, че ний сме се събрали и така си беше, не да работим за лична печалба, което за Атанаса беше пък от много голямо значение всъщност, щото той още в начало така, ама ще има ли полза, още преди да влезем, ще има ли доход, така се интересуваше от туй, както и да е. За мен дохода не е бил в парите, но както и да е, парите дойдоха в голямо количество, та ако до тогава сме правили баланси, правили сме и преди това баланси, щото то са доста години. Това беше 12 години, вече е при мене правили сме баланси може би не всяка година, на две години. При този баланс аз понеже смятах, че нали не трябва така парите да се движат между мене и него, обаче, понеже от самото начало ний имаме 140 000 лв., фонд „Трудова-братска задруга“, които са писани тука, има ги, ще ги намерим, да не разгръщаме сега. Тоз пратил 100, тоз пратил 500 и така 140 000 лв. се събраха тогаз, когато дойде време да купуваме машината, за която Учителят ни помогна с 15 000 лв., защото те онез са отишли по другите разходи, казвам за този капитал, той няма да седи мъртъв, така тогаз само олихвявахме, но ще бъде като съучастник изобщо. Този капитал ще го обособим като един фонд и той с тази сума, която в дадения момент разполагал, да речем, е бил 300–400 хиляди лева вече нарастнал чрез олихвяване, щото ний така го водим, олихвяван, той ще бъде сега третият, аз, ти и той и го минахме така като участник в предприятието ни. Печалби, вземания, лихва, ами така и по такъв начин за Атанаса остана един милион лева. В.К.: И на тебе един милион. С.К.: А, на мене повече, защото аз като влязох там, влязох и с пари, малко повече ще са били те. Нали и с букви и имущество влязох след смъртта на баща ми и имоти, които той ми остави и тях ги вкарахме в туй, така беше, и те си вървяха на мое име и заради туй така моя дял беше по-голям от неговия. И този милион той си го взе така. В.К.: Разсърди ли се? С.К.: Е, той гледай, той е мълчалив и да се сърди, той в себе си така беше затворен някак в себе си, не ще е бил напълно доволен де, не е напълно доволен. Обаче той се е балансираше иначе, щото той си замина една нощ без да ми се обади, не съм видял кога е товарил, какво е товарил, що е товарил.

Както и да е, тези работи по-добре и да не се приказват, но Атанас дойде тука в София и почна в една книжарница на ул. „Гурко“ под името „Братство“. След туй есперантистите изглежда го привлякоха, нали така, щеш-не щеш става ръководител на тяхната книжарница на „Есперанто“ на ул. „Алабин“, където беше може би десетина години. Като частен книжар на ул. „Гурко“ беше може би 3–4 години и при есперантистите е бил десетина години. Както и да е, значи разделихме се с него и оставам тъй да се каже самичък. Разбира се, ний имаме работници вече, наши работници имаме откак се прехвърлихме в къщата при баща си. От тогаз вече започнахме да наемаме работници със заплата. Няма комуна вече, няма такива работи. И един вид като собственици на аз с Атанаса. Той води книжарницата, аз печатницата и т.н. Но нали ти казвам имаше доста пари тогава, та за Атанас се отделиха един милион лева стари пари, които да речем нито са извънредно много, нито са извънредно малко. Не са малко може да се каже, щото нали той взе. В.К.: Какво представлява един милион, една

къща. С.К.: Да, на онези пари. И той си замина за София, а аз продължих, обаче в мене идеята, специалната идея за реализиране на нещо повече от тази частната саботственост, частния живот, частното предприятие не е замирало тъй да се каже нито за минута и може би само няколко месеца така и веднага, аз си продължавам работата тука, продължавам работата си.

Вестник „Братство“ си продължава, чакай тогава вестник „Братство“ беше спряно, то не излизаше вече, щото непосредствено след 9.IX.1944 г. те ме търпяха да издам седем броя, но след туй спряха. Тъй че „Братство“ не излизаше, но ний печатахме усилено така литература за учащи и каквото друго, някои книги окултни аз ги препечатвах без да искам разрешение, понеже те като са печатани веднъж, аз ги преиздавам, не пиша, че туй е второ издание и значи така си позволявах. Иначе законът беше, че трябва да искаш разрешение, а те не даваха разрешение. Но аз особено тия литературата за учащите, печатил съм го два-три пъти, пак ще ги печатам, някои окултни книги пак ги печатах – „Шестото чувство на човека“, „Човек и Бог“, „Безсмъртна любов“, препечатвам ги без да искам разрешение, като имам хартия препечатвам ги и те минават. Нали тя е издадена някога си. Работа имаше винаги, работници имаше, добри ми бяха работниците така в помещението на баща ми.

И почнах така идеята да я реализирам, тази, да направиме нещо така в социален смисъл. Ха, да се върна малко назад, когато Атанас напусна Севлиево така се оформи, че този първоначален капитал от 140 000 лв. след като е бил олихвяван в продължение на 12 години, олихвяван само, а когато при раздялата ни се явява като съдружник, той се оформя на една сума към 4–5 милиона лв., разбираш ли, той така се оформя, той даже като главен съдружник е бил, така излиза.

И го обособяваме като фонд „Всемирно братство“ и бе определен за разпространение на беседите на Учителя по братска линия. Така се оформя. Предприятието си остава обаче така, не мое частно, но то си е на фонда, след като си оформи тогаз. И когато аз почвам да действам вече така, да реализираме тази идея, понеже в продължение на редица години бях почнал в края на годината част от печалбите да се дават на работниците като участие в печалбите разпределяни. В.К.: Това от коя година? С.К.: Не мога да си спомня точно, но мисля, че още Атанас не беше си заминал. В.К.: Това е след 9.IX.1944 г.? С.К.: След 1945 г., чакай преди 9.IX.1944 г. сигурно съм почнал, но както и да е 4–5 години са минали, но като си правихме баланса с Атанаса, значи било е още преди 9.IX.1944 г. При баланса една част отделям за работници и я разпределям и плащам. Сега някои от работниците, особено така когато започнахме да работим и аз бях самичък, но след като лансирах идеята за Трудова задруга „Братство“ и нали те виждаха и знаеха какво мисля, това нещо ще става с тях, някои от работниците вместо да вземат парите когато им плащам, казваха, нека останат парите при тебе, така един вид за тази идея, така са имали предвид, не си вземаха и ги оставяха в предприятието, други си ги вземаха и си ги похарчваха. Та когато вече пристъпих към действително реализиране на тази работа след като бяхми печатали, то беше проекто-договор и след това стана договор, който мина през Съда, през „Държавен вестник“ се печати, нали, че се озаконява такава фирма.

Нали ние с работниците така, вече явно те знаеха, че ще бъдат участници в предприятието между другото направихме и едно събрание тъй да се каже по-формално официално, ходихме на туй място, където сега е вилата ми, там да си поговорим за тия неща като мислили, че там

ще го правя, щото там е вън от града, път нямаше хубав, обаче намерих аз по-близо до града едно място, което е на самото шосе, значи път има сигурен и на страни, по-близо, а пък другото място, вилата ми е на високо, над него така. На високо място, там има заобиколен път, където и сега съм де, през лятото, не са посегнали на него. И закупихме туй място, всъщност този от когото го закупихме, той не пожела да вземе пари, но той знаейки идеята ми каза така, аз пари не искам, но аз искам срещу туй място като участник да вляза в дружеството. И наистина така стана, оценихме го мястото, дали не беше за 140 000 лв. Май за толкоз го оценихме и с тая сума той влезе като член на туй дружество. Този човек значи пари не е вземал за мястото.

79. ЧАСТНАТА СОБСТВЕНОСТ

В.К.: Искам да ми разкаете за оня случай, когато сте ходили при Учителя във връзка с бъдещето на частната собственост и т.н. С.К.: Аз годината не мога да си спомня точно, но знам, че по това време някак си може би случайно стана, че и аз, и брат Стефан Тошев, ръководител на Севлиевското братство се намерихме на Изгрева в София и брат Тошев предложи да отидем при Учителя заедно, нали той се е срещал с Учителя, но предложи да отидем заедно, понеже аз така съм един негов възпитаник. Учителят ни прие, но вместо да ни покани в стаята Си Той ни заведе на това място, където сега е положено Неговото тяло, както го наричат „Мястото на Учителя“. Там съществуваше още тази лоза, която я има и сега и имаше една пейчица, като беседка нещо, не си спомням дали отгоре имаше нещо, но пейка имаше до тази лоза и ний седнахме тримата така на тази пейка. Значи аз, Стефан Тошев и Учителя, трима бяхме. И сега аз не мога да си спомня другите разговори какви бяха, но спомням си, че в мене дойде мисълта, така да питам Учителя за бъдещето общество и за това понеже аз винаги съм живял с идеята, че бъдещото общество не може да бъде общество освен без частна собственост, туй беше моята стара идея, залегнала в мене още от 14–15 годишна възраст, когато аз за пръв път се запознах с такава литература. И след като влязох аз в Братството, аз пак поддържах таз идея и смятах, че това е най-същественото и в нашето учение, да се отхвърли частната собственост, частните интереси, всичко да бъде общо и т.н. И някакси черпех кураж от брат Стефан Тошев, от неговото присъствие тъй да се каже, да задам така тоз въпрос, не само да задам, но така и настоятелно както ще кажа сега. И Му задавам аз въпроса така между другото, след като се приказваха други работи.

Казвам: „Учителю, в бъдещото общество ще има ли частна собственост?“ Дали точно така беше, но в този смисъл, сега точно думите как са били не зная. „Ще има ли частна собственост“ или нещо подобен е бил въпросът. Сега отговорът Му аз не мога да го възпроизведа точно, щото то от тогаз има може би вече 40 години. То е било преди 9-ти още, преди 9.IX.1944 г. Не мога да възпроизведа точно отговора както ми отговори, но Неговия отговор не ме задоволи в смисъл, че Той не отговори така буквално, както мен ми се искаше да ми каже. Аз така ми се искаше, да ми каже, че няма да има частна собственост в бъдещото общество, за да ме задоволи, да съм успокоен и доволен. Обаче Той друго нещо каза така, не мога да го възпроизведа, забравил съм точно, обаче не потвърди Той туй мое желание, както беше моята мисъл, моята представа. Аз нали

ти казвам, пак поради присъствието на брат Тошев, понеже той някак си по-такъв, дето се казва, черпя сили чрез неговото присъствие Му задавам втори път въпроса, може би не буквално същите думи, но пак на тази тема. Но задавам въпроса пак, защото аз ми се иска така, за мен туй е преди всичко в учението – най-напред е комунизма, смятам, че като се изхвърли частната собственост ще потекат всички блага и всичко изведнъж ще се разреши, няма да има нужда 67 години от тогава да правим комунизъм, че тогава да дойдем до нещо, ами изведнъж така, още когато дете бях, така си представлявах, че щом вземем властта и всичко изведнъж ще тръгне по релси така, вече от хубаво, по-хубаво, изведнъж. Така е било още в моето детско съзнание, когато бях, а колко повече после години минаха, когато виждам, че цели държави с могъщите си сили и армии и финансови средства вече работят за таз идея. Та смятах така да получа отговор от Учителя.

Не си спомням сега втори път ли или даже и трети път се осмелих да Му задам този въпрос. За втори път съм 100% сигурен, но трети път дали е било не зная. Сигурно два пъти, навярно така е и понеже Учителя вижда, че аз не съм доволен от Неговия отговор, това което най-напред ми каза.

Той така малко троснато, така, но все пак внимателно така ми каза: „Не можеш ли да разбереш“, може би не са точно тези думи, но в такъв смисъл отговори в този дух, че не е важно капитала или собствеността в чии ръце или чия ще бъде, важно е за какво ще бъде употребена. За чие благо и как ще бъде употребена тая собственост, какъв резултат, каква функция, това са мои думи, но смисъла беше такъв, че не е важно кой и в чии ръце, ами за какво ще бъде употребена, това са мои думи, защото Той накратко ми отговори. Но смисъла беше такъв. Но аз и тогаз не можах да го разбера, щото аз мисля, че не е така.

А пък сега виждам, че Той е бил прав, защото действително е така. Не е важно то в чии ръце е собствеността, важно е кой ще се ползва, какви резултати, какво ще даде на народа, на всички ни така. Та по тоз въпрос е това. Това е, друго няма, аз всичко друго което сме говорили, тогаз е излязло от ума ми, не си спомням за какво сме говорили. С Тошев по въпроса не сме говорили, ама и той присъстваше като свидетел на тази работа. Туй ни беше разговора.

Обаче когато аз отидох при Учителя да Му казвам, че имам такова намерение да правя тази Трудова братска задруга, нещо в туй направление, Учителят ми каза: „Ами ще опитате, щото по-нататък няма да има условия“. „Опитайте, каза, щото по-нататък няма да има условия“. Сигурно е имал предвид, че след 9.IX.1944 г. може би няма да можем да опитаме.

И чакай сега. А, 1933 г. беше туй, да. А пък независимо от туй, гледай сега, какво, ако ти четеш в III серия ли беше, да III серия, № 8, с. 81–94, дали в нея беше или в коя серия, беседата „Гредата“, ако си я чел таз беседа, ще видиш, че таз беседа, тя е държана непосредствено след Първата световна война, точно коя година не зная, може би да е в III серия, обаче в таз беседа Учителят много категорично се обявява против частната собственост. Публикувана във вестник „Братство“, брой 77, с. 2 – извадка от нея. Много така, нарича я „Гредата“ във връзка с Евангелието, думите – „Че вие виждате сламката, а гредата във вашите очи не виждате!“ Това са думите на Христа към фарисеите. Да извадите гредата от окоото си, т.е. да премахнете собствеността – това е новото учение – Учителят. И там олицетворява туй понятие „гредата“ с частната собственост и там е

много категоричен. Сега, дали туй се явява, някакво противоречие в самия Учител, не зная, но не мога да се произнеса, защото има и други работи, върху които не мога така да се произнеса по някои други въпроси, които за мен още не са дошли в пълна яснота, между другото едно от тях е и „Агни Йога“. И трети въпрос, и четвърти въпрос има някои, които не съм си разрешил.

В.К.: И накрая при втория опит за задруга също се провали. С.К.: Виж какво, да завърша сега, но да закръгля малко. И по този подтик изглежда на Учителя, може би специално тази беседа „Гредата“ и не знам какво, обаче в братствата са правени може би не по-малко от 20 опита за такива обществения, да живеят на комунални основи. И най-сериозния от който според мен беше в Арбанаси, а пък ако се гледа до материални условия, най-сериозният е бил в Русе. Щото в Русе са разполагали с много повече средства материални, с много земя, с пари, с така, там дошли приятели повече. Обаче на най-идейната основа като че е бил в Арбанаси опита, но в края на краищата може да се каже, че всички тия опити от първия до последния не са могли да останат, да се закрепят и са завършвали така с ликвидация.

80. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. ЗА ЧАСТНАТА СОБСТВЕНОСТ

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ЗА ЧАСТНАТА СОБСТВЕНОСТ

Из беседа държана на 18 май 1919 г.

Братство, Севлиево. Г. 4, бр. 77, 10.12.1933.

„Ако има нещо, което спъва живота на съвременното човечество, то е учението за частната собственост. Хората дохождат на земята и всичкото време им е ангажирано с къщи, ниви, караници с баща, майка, братя и сестри, докато дойде ден и ги задигнат от тук и всичко това правят все за частната собственост.

От хиляди години човечеството разрешава въпроса за собствеността и този въпрос остава все неразрешен. И Христос като казваше: „извадете гредата из околото си“, разбираше да се премахне частната собственост, за да се оправи света. Господа, когото аз познавам и за когото ви говоря, не е Господ на частната собственост, и не е за хората, които спорят за собственост. Собствеността няма никакъв Господ. И хората, които се делят на католици, православни, протестанти, будисти, мохамедани и пр., нямат никакъв Господ.

Ако ме попитате, кога ще се оправи света, ще отговоря: когато се премахне частната собственост. А това ще стане, когато се възцари Любвта.

Христос казва на съвременните хора, които представляват избрания народ, „извадете тази греда от околото си“, т.е. махнете тази собственост от вашата земя, защото тя е причината за всичките ви спорове и войни. Единствената собственост, която човек има, това е неговото тяло. И всички дългове, които човек прави в живота си, са направени по причина на собствеността. Всички убийства и самоубийства произтичат от закона за собствеността. Жената иска да владее мъжа си, и ако не успее в това, отчайва се и се самоубива. Днешния ред на частна собственост е идолопоклонство, но той ще бъде пометен и ще остане само экс-човека. От

днешният човек ще остане само празната му глава, която ще се съхранява в музеите, като остатък от миналата култура.

Христос казва: ако махнете частната собственост между братята и сестрите, вашия дух и ум ще бъдат свободни, за да можете да станете добри хора. Ако всички жени на бялата раса се проникнат от тази идея, то в 100 години биха подтикнали човечеството 4–5 хиляди години напред. Но ум трябва; ако няма ум, няма съзнание у хората, ще се бесят и избиват и ще си режат главите. И всичко това става по причина на частната собственост. Жената, която внесе този навик в света, е виновна за това зло. Всички жени учат децата си на този навик и казват: „Гледайте да станете по-богати, повече приходи да имате“.

Съвременните хора, като християни, трябва да премахнат частната собственост. Частната собственост е едно зло както за всеки човек, който иска да се развива, така и за всеки мистик и окултист, който иска да проучава тайните на природата. Частната собственост е велико зло. Аз не визирам в случая държавния строй, но подчертавам по принцип, че който иска да разбере човешкия живот, трябва да се откаже от частната собственост. Това не значи, че трябва да сме мързеливи, но да се научим да работим. Не трябва жената да чака да донесе баща ѝ или мъжът ѝ, а да се надява на своите сили. Мъжът не се е оженил, за да донесе в къщи и да храни жената; това не е женитба.

Истинската женитба е сдружаване между двама млади, за да работят идейно. Ако жената би разбирала така, тя би се старала, да облекчава и подпомага мъжа, а какво става днес! Жената не изпълнява своята работа, не изпълнява своя дълг, и затова като се върне мъжа от работа започват разправиите и недоразуменията. По причина на тези криви разбирания, се явяват много нещастия. И сега живота на хората трябва да мине през огън, за да се преустрои и тогаз ще се създадат нови форми и отношения. А огънят – това са страданията.

Да извадите гредата от околото си, т.е. да премахнете собствеността, това е новото учение.

Тъй пише Господ: ако искате да подорите живота си, ще трябва да съборите всичко старо и ще градите по новите правила, без да имате частна собственост между вас. Тогаз вашите схващания за природата, вашия обществен живот, ще се подобрят. Закона за собствеността няма никаква основа в природата, тя е присадена отпосле, в човешкия живот. Земята е наша /на всички човечи/ и ние можем да разполагаме с нея. Ако обичаме братята и сестрите си, ние можем да разполагаме с това, което те имат. Ако не ги обичате, явява се закона на частната собственост. Частната собственост е дошла когато любовта е престанала да съществува.

Хората, които не изискват от живота нищо особено, могат да живеят с тази идея за частната собственост. Но за онези, които искат да проникнат в тайните на природата и да проучат своето съществуване и смисъла на живота, за тях частната собственост е една голяма спънка и голямо зло. Трябва да престанем да се осигуряваме, а да работим. Господу всякога дава богатства, но в частната собственост не вярва. И Христос не вярва в частната собственост. Докато живеете с частната собственост, не можете да бъдете юнаци, за да станете юнаци, трябва да се откажете от частната собственост.

Направете си един списък за всички онези неща, от които трябва да се откажете за бъдеще. Ще изброите всичко, от което ще се откажете. Жената например да си каже: отказвам се да принуждавам мъжа си да ми донесе каквото и да е, оставям го свободен да направи според любовта

си; отказвам се да карам мъжа си да взема пари на заем да построява къщи, да купува скъпи дрехи за Великден и да задоволява моите капризи като друг път. Отказвам се да ме води в странство, курорт, бани, балове, театър и пр. Отказвам се да карам мъжът си насила да ме обича, оставям го свободен, както душата му го влече.

Ще кажете, че това е опасно учение. Опасно е досегашното учение на частната собственост, а не новото учение. Колко сълзи са проливани за това, че мъжът на някоя жена, нейна собственост, не я е обичал.

Днешните хора, които искат да завладеят света, с това са загубили себе си, висшето в себе си. И затова Христос казва: „Който намери частната собственост, ще изгуби себе си, живота си, а който изгуби частната собственост, ще придобие живота си“. Който е напуснал учението за частната собственост, той се приближава към Бога, към бъдещата култура, който вярва в частната собственост, той се отдалечава от Бога. И всички хора трябва да разрешат този въпрос за частната собственост, ако искат да прогресират. Трябва да сме верни на принципа не само по форма, но и по съдържание и смисъл. Само така ще разберем живота, само така ще тръгнем в правия път на еволюцията на човечеството – по пътя на Любовта; и само тогаз можем да се разберем и да се опознаем като братя.”

Беседа „Гредата” – „Сила и живот”, III серия, с. ...

81. СТАТИЯТА „ТРУДОВА БРАТСКА ЗАДРУГА” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ТРУДОВА БРАТСКА ЗАДРУГА

Братство, Севлиево. Г. 5, бр. 58, 1.02.1933, с. 1.

„Всичко е дадено от Природата и трябва да се разпредели за всички.

Това е пътя за излизане от съвременната криза”.

„Съвременните християни чакат Христос да дойде да разреши въпроса.

А ние защо сме дошли? – Да не сме дошли да си играем на национализъм, или сме дошли на земята да уредим своите лични дребнави работи? Всеки трябва да гледа на другите като на братя, и богатата, които има, трябва да бъдат общи”.

„Държавата, ако не се грижи за народа, тя изгубва правото си на съществуване”.

„Днес в християнския свят хората умират от глад. И отгоре на това „верующите” казват, че такава била волята Божия.

– Това е ужасно престъпление и богохулство, защото Христос проповядваше любов между хората, а любовта иска богатата да бъдат за всички”.

„И първите християни живееха в свободни комуни, в братски общежития, по завета на Христа”.

„Това е новата религия в света – религията на общочовешкото братство. Не е въпрос за вяра в Бога – това е личен въпрос – а въпроса е, че братство трябва между хората”.

Учителя

Християнството, за което се говори от 2000 години насам, в името на което са пролени реки от кръв и са извършени безчет престъпления, трябва най-сетне да се приложи.

Християнството, превърнато днес в доходна професия, от която живеят отделни единици, и употребявано от „силните на този свят“ за приспиване съзнанието на огромните маси, трябва да се възроди наново в своята изправна чистота.

Живецът, ядката на християнството, това е учението за братството и любовта между всички хора. А какво братство има днес на света, когато хората, чрез своята богиня – „съвременната положителна наука“ – са издигнали в култ принципа – човек за човека е вълк – в него вярват и по него живеят?

Човек против човека, съсловие против съсловие, класа против класа, църква против църква, народ против народ – са се вдигнали и живеят в постоянна борба и самоизяждане. Това е днешното състояние на света и то не е никакво християнство, а тъкмо обратното – отрицание на християнството, антихристиянство.

Естествена борба за съществуване – казва „науката“. И хората, съгласявайки се с тая „наука“, ден и нощ се готвят за борба, произвеждат милиони пушки, топове, снаряди, задушливи газове, бойни аероплани, подводници, параходи. Съгласявайки се с тая „наука“, днешните правителства решават и дават по 40 и 50 на сто от държавния бюджет за военни цели.

Но освен общепризнатата „наука“, за „вечната борба на всички против всички“, която се преподава в училища и казарми, съществува и друга наука, която казва, че почти 90 на сто от силите на човечеството се изхабяват във взаимната борба между големи и малки единици, и че е достатъчна само една малка част от огромните енергии, харчени днес, за да има довольство и щастие за всички.

Има „място под слънцето“ за всички. Земята може да нахрани и задоволи всички. Но – откажете се от своята безумна амбиция за национално и лично превъзходство и хегемония. Отклонете се от своя сляп егоизъм, престанете да разрушавате и живота ще влезе в своя естествен път, ще изчезнат днешните противоречия.

Днешното християнство, християнството на съвременните църкви, е фалирало, отрекло се е от своята велика задача и призвание за туряне на ред и хармония в света, продало се е за паница леща – станало е слуга и храненик на държавата, и затова днес с разрешението на великия социален проблем са се нагърбили някакви материалистически учения и течения – социализъм, комунизъм и анархизъм, които искат чрез закони, декрети, след нови още по-големи борби, революции и т.н. да докарат това, което би трябвало да дойде като естествен резултат на пробуденото човешко съзнание.

Но не са виновни тези, които търсят изходния път от днешния хаос в революцията, а виновни са тия, които превърнаха християнството в жалка пародия на Христовото учение, които направиха от него защитник на техните егоистични интереси.

Божествената Правда е всесилна и тя ще се наложи. И ако не бъде доброволно приета, ако не се въдвори по пътя на съзнанието, доброволните усилия и жертви, то тя ще се наложи насилствено, след революции, кръвопролития и взаимноизстребления.

Но кому са нужни тия страдания и каква полза ще донесат те, когато във великата саморазправа между две борещи се класи, всред море от

кърви, насилия и адска омраза ще се зачене новия свят, когато знаем, че насилието насилие ражда, омразата омраза ражда, и че злото може да бъде поправено само от доброто?

Какъв ще бъде тоя „нов свят“, който ще бъде изграден върху кръвта и костите на милиони паднали от двете бореци се страни? – Той ще бъде построен на пясък, защото в престъпление е заченат и насилието ще остане пак като главно средство за регулиране на човешките отношения. Чрез насилия, чрез революции, та, ако щете, и чрез гласуване и закони може да се дойде до един казармен, властнически комунизъм, където личността на човека ще бъде смазана и принижена повече и от днес. И само по пътя на съзнанието, по пътя на естествения развой на новите форми на живот, ще се дойде до реализиране на истински свободен, братски и щастлив живот.

Ето защо ние издигаме лозунга за Трудовите Братски Задруги, за братските общежития, свободните комуни – както щете ги наречете – в които ще влязат тия хора, в които съзнанието на новия, свободен, трудов, братски живот се е достатъчно пробудило. Те ще запалят със своя пример и ентузиазъм целия свят и така, в сред отиващия си и загиващ от своята естествена смърт стар свят, на егоизма и разделението, ще се роди новия свят на братството, единството и любовта.

Християнството, истинското християнство е една велика реалност и само то може да даде най-правилното разрешение на всички въпроси на живота, включително и на наболелия днес социален въпрос.

То ни сочи пътя на изход из днешния световен хаос – обединение на човечеството и изграждане на новия обществен строй без насилия, революции и кръвопролития, чрез изграждане на свободните братски трудови задруги.

Днес, а не утре. Не след като „вземем властта“ с избори или революция, а сега, като доброволно дадем всичко, което имаме, обединявайки се с други, еднакво мислещи с нас хора, за полагане живота си върху основите на истинското християнство.

С. Калименов

ОБЩОЧОВЕШКО БРАТСТВО

Бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев

1. Във вестник „Братство“, брой 58 от 01.02.1933 г. е поместена статията „Трудова Братска Задруга“ на с. 1.

2. На с. 2 е поместено резюме от беседа от Словото на Учителя „Общочовешко братство“ от 15.01.1933 г.

3. В тази беседа има няколко принципа, които трябва да се знаят и спазват, за да се дойде до общочовешко братство. Цитираме:

„Когато нашето съзнание се разшири и си създадем нови органи за възприятие, видимия, обективния свят ще стане много по-обширен“.

„По силата на това обстоятелство Истината, която представлява целокупността на Битието не може да бъде изнесена, изнесена в една епоха. Нейното изясняване е един вечен процес на разкриване на света пред нашето съзнание. А Битието в своята целокупност е винаги съществувало, няма начало. Всички процеси, които стават, стават вътре в него – света не е създаван, а си е вечно пребъдващ.“

„А основен принцип в Битието е Любовта, която е проява и същина на Духа, който е вътрешно единство на Битието.“

„Съвременната бяла раса трябва да разреши този въпрос, трябва да реализира хармонията в общочовешкия живот“.

„Това е новата религия в света – религията на общочовешкото братство. Новата религия трябва да внесе братството между всички народи, на които съзнанието се е пробудило.“

4. Изводът е, че трябва съзнанието у човека да се разшири, после да се пробуди, за да види единството между хората, Природата и Битието. Само с такива хора може да се прави задруги.

5. Бялата раса трябва да разреши въпроса за хляба, който е основата на економическата проблема, храната на всеки човек трябва да бъде осигурена.

6. Всичко е дадено от природата и трябва да се разпредели за всички.

82. СТАТИЯТА „КАКВА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ПЪРВАТА ТРУДОВА БРАТСКА ЗАДРУГА“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

КАКВА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ПЪРВАТА ТРУДОВА БРАТСКА ЗАДРУГА
Братство, Севлиево. Г. 5, бр. 61, 22.03.1933, с. 1.

Идеалът на човека е най-мощната сила, която твори неговото бъдеще.

Каквото е идеала ни, такива ще бъдем, след време и самите ний, такива ще бъдат заобикалящите ни условия, такова ще бъде, с една дума, нашето бъдеще.

Няма човек без идеал, нещо повече, няма живо същество, което в един или друг смисъл, в една или друга форма да няма свой, съответстващ на неговото развитие идеал.

Всичко в природата се стреми към една по-висока цел, към едно по-висше стъпало в стълбата на развитието и тази именно цел, това следващо стъпало е идеала на момента, без който е невъзможна никаква еволюция.

Има един висок идеал, който е способен да претвори днешната действителност. Има един идеал, който създава нов живот, в нас и около нас, който издига, стопля и твори, тъй както слънцето напролет с топлите си лъчи. Има един път, който бавно и постепенно, но сигурно, ни води към този идеал, който ни носи освобождение, просветление, радост и щастие.

За този идеал и за този път искаме да кажем няколко думи сега. Трудовата Братска Задруга е една по-висока форма на живот, която ще се реализира от тия, които са надраснали окръжаващите ги условия, които чувствуват, че настоящето не ги задоволява и имат в себе си достатъчно сили, за да направят една решителна стъпка, да направят жертвите и усилията, нужни за създаване на нов живот.

Новото никога не се ражда без жертви. Идеала ни никога няма да се осъществи без тях, затова трябва да бъдем силни да ги дадем. Ний трябва да пожертвуваме преди всичко това, с което сме свикнали, с което сме се срастнали, което е може би много скъпо на сърцето ни и ни свързва с хиляди нишки, но – трябва да го пожертвуваме. Трябва да пожертвуваме редица свои слабости. Трябва да пожертвуваме нисшето за висшето, старото за новото, днешното за утрешното. И само ако успеем да

направим това, да победим отрицателните сили в себе си, ние ще можем да заживеем нов живот.

И тогава, когато ние се издигнем на едно по-високо стъпало, когато в нас бликнат струите на този нов живот, когато в нашето съзнание просветне нова, по-голяма светлина – как жалки, дребни и нищожни ще ни се видят жертвите, които сме направили, и колко величествени, скъпи, безценни, ще бъдат за нас резултатите, които сме постигнали.

Пътят към новото е път на жертвата – на доброволната, съзнателна, радостна жертва. А няма жертва, колкото малка и да бъде тя, която да не бъде стократно възнаградена. Това е закона на Бога, на природата, и ние не можем да го избягваме. Защото ако той не съществуваше, ний никога не бихме могли да оценим достатъчно това, което получаваме наготово, без усилия и жертви.

Погледнете житното зърно – нали то трябва да умре, нали то трябва да пожертвува своя личен живот, за да премине в една нова фаза, да приеме една по-красива и съвършенна форма, и в края на краищата, да придобие вместо едното – десет, двадасет и повече? Също така и всеки член на братската заедруга трябва да пожертвува своя сегашен живот за един нов и по-хубав такъв, да пожертвува своите лични егоистични чувства и стремежи, за да заживее с живота, идеалите и стремежите на цялото, което пък от своя страна ще му осигури свободен живот, най-добрите възможни условия за вестранно развитие и усъвършенствуване, радост и щастие.

Първата, най-голяма и най-трудна жертва за бъдещия член на братската заедруга, е да пожертвува доброволно и съзнателно, личния си егоизъм, да пожертвува дребнавото, нисшето в себе си в името на възвишеното и благородното, да отъждестви и хармонизира своите интереси с интересите на цялото, на заедругата.

Членовете на братските заедруги трябва да бъдат хора с пробудено колективно съзнание – съзнание за единството на живота – или поне това съзнание да е почнало да се пробужда в тях. Защото, липсва ли това съзнание, никаква братска заедруга, никакви братски и идеен живот са невъзможни.

Както отделния човек живее с живота и интересите на заедругата, а не лично за себе си, така също и цялата заедруга от своя страна, в никой случай няма да бъде ограничена и да живее само за себе си. Като клетка на обществото, тя ще живее с него и за него, за народа, за цялото човечество. Общия интерес винаги трябва да стои над частния. Това се отнася както до отделните индивиди, така също и до колективните по-големи или по-малки единици. И така: интересите на заедругата стоят над тия на отделните нейни членове; интересите на обществото и народа стоят над интересите на заедругата, както и над тия на всички други отделни групи – класи, съсловия, партии, стопански, политически и идейни организации; най-после, интересите на цялото човечество, взето като цяло, стоят високо над интересите на отделните нации, които както и хората, се ръководят често от егоистични мотиви.

И само по тоя път, когато общите интереси бъдат поставяни винаги над частните, само тогава ще може да се въдвори ред и хармония в света, и ще има щастие и благоденствие за всички. Егоистичната борба за живот, хищническата политика на ограбване и смазване слабия, никому не е донесла щастие, защото днешния победител утре ще бъде победен и смазан тъй, както той вчера е направил с другите.

Така или иначе, вътрешният живот на братската задруга трябва да върви по строго определени линии, начертани съобразно основните принципи на битието, изразени накратко с три думи: Любов, Мъдрост, Истина. Това е фундамента, върху който и в хармония с който трябва да бъдат изградени външния и вътрешния живот, формата, съдържанието и смисъла на братските задруги.

Това е цяла една наука, която, в своите подробности, ще бъде изучавана, едновременно теоритически и практически, в самия процес на новия живот в братската задруга. Това е същевременно едно изкуство, висше изкуство, съответстващо на хармонията в музиката, чиято цел ще бъде хармонията в живота – превръщането на самия живот в музика, в музикална хармония.

Задачите на тая статия са ограничени, затова ние няма да се занимаваме подробно с тоя въпрос, който иска специално разглеждане, а ще се задоволим да хвърлим един малък поглед към конкретните възможности и пътищата, по които ще трябва да се създаде и развие първата трудова братска задруга, чиято задача е да стане едно огнище за разпространение идеите на новия живот, да даде пример за реализирането на този живот, да отвори, да проправи пътя към новото, за да се улеснят с това усилията на всички, които след това ще тръгнат по него.

Първата Трудова Братска задруга трябва да бъде разположена непременно и на всяка цена всред природата. И не само тя, но и всяка друга братска задруга, ако иска да си създаде и да запази завинаги непосредствена връзка с мощните, творчески космични сили, условие за естествен, здрав и щастлив живот, трябва да бъде разположена непосредствено всред природата.

Слънцето, чистия въздух, широките, безгранични простори, волността и спокойствието, тишината и мира, успокояващата всяка земна болка прегръдка на природата – колко струва всичко това? – То струва повече от всичко на света. То струва повече от всички земни богатства. И тия, които искат да създадат един наистина нов живот, трябва да направят всичко възможно, да дадат всички жертви, за да скъсат с изкуствения живот на човешките мравуняци, наречени градове, гдето всичко е тясно, свито, неестествено, извратено, гдето живота се задушава под куп ограничения и предразсъдъци, гдето самата душа на хората е станала малка, свита, подтисната, нищожна, смазана като че ли от каменните здания, гдето духът не може да разпери криле.

Животът, човешкият живот трябва да се разлее, да се приобщи и свърже с природата, ако искаме той да влезе в пътя на правилното си развитие. Екскурзии, разходки и гимнастики не са достатъчни. Те имат своето значение, но нужно е нещо повече за спасяване на днешното израждащо се човечество – живот всред самата природата.

За да може една братска задруга да се постави на здрава економическа основа, за да остане тя завинаги независима и осигурена от всякакви природни бедствия и евентуални кризи в земеделското производство, най-после, за да не представлява тя обект на експлоатация, давайки или продавайки евтини земеделски произведения срещу скъпи индустриални или полуиндустриални, занаятчийски такива, в нея освен земледелието, като основно и най-важно средство за препитание, трябва да се създадат и допълнителни производства – някакъв добре организиран занаят или индустрия. В случая важното трябва да бъде не печалбата – никога една братска задруга не бива да си поставя за главна цел това, а осигуряването от всички възможности, разнообразяването на работата

и създаване такава за през зимния сезон, когато работата в полето е свършена.

В изпълнение на това условие, и като бъдещ център за разпространение идеите на новия живот, първата Трудова Братска Задруга трябва да притежава добре организирана печатница, в която ще се издават книги, вестници, списания, както на български, така и на други езици, като особено внимание ще се обърне на езика есперанто, тъй като чрез него може да се проникне едновременно във всички части на света.

По такъв начин, чрез създаване на печатарско-издателско производство, към което след време може да се уреди и книговезство се създава много и разнообразна работа, ще могат да се приемат повече хора в задругата, за да може след време тя да се превърне в цяло заселище. С разрастването на това заселище, което не трябва да надмине известни определени размери, се явяват все нови и нови нужди и така се създават и нови производства, за да се намали числото на тия, доставяни от вън.

Не ще закъснее да се яви и въпроса за истинско ново възпитание и образование, съобразно с дълбокото проникване в естеството и законите на човешкото развитие, съобразно с новия дух и новите нужди на живота. Така, постепенно, ще се създаде истинско ново училище, не отделено от живота и природата – трудово, свободно, практическо училище, което ще създава творци на нов живот, разпространители и апостоли на новите идеи, труженици на ново изкуство и наука, а не кандидати за държавни, общински и други служби. Днешното училище, не е ли наистина „мъчилище“, в което систематически се изнасилва природата на младежта, като се превръща в жалък зубрач на непотребни в грамадната си част знания и с това се притъпяват, убиват се други, много по-важни от механичната памет и повърхностната логика, страни на неговото същество? Днешното училище работи и то отчасти, само върху една от трите страни на човешкото същество – интелекта. Но човек се нуждае от всестранно развитие, освен интелект /който трябва да бъде подпомогнат от интуицията и духовния, висшия ум/, той има още и сърце, извор на любовта, хармонията, извор на всичко възвишено и красиво в живота, той има още и воля, която също трябва да се развие за да създаде един стабилен и мощен характер. И училище, което се занимава само с едната страна на човешкото същество, negliжирайки всецяло другите две, е училище едностранчиво, ограничено и не такова трябва да бъде новото училище, което ще се създаде при Трудовата Братска Задруга и в което ще се обръща еднакво внимание на ума, волята и сърцето, на знанието, характера и морала. Най-после, не е ли днешното училище фабрика за материалисти, за ограничени в своите схващания хора, които не познават живота, не познават себе си и света, а живеят с жалките материалистични илюзии – „реално е само видимото, това което можем да видим и пипнем“. Кой ще разтвори на младежа необятните простори на истинското знание, кой ще му разкрие потайните дълбочини на древната като света мъдрост, кой ще му покаже живота – човека и света такива, каквито са си, сваляйки покривките на материализма? – Естествено, това ще може да направи само новото, свободно училище, ползващо се от източниците на Великата Окултна Наука, скрита за всички, които в своята надменна гордост на големи учени и просветени хора, изучават само повърхността, само външното покривало на великия живот.

В трудовата задруга ще се създадат всички условия за потънностно изучаване скритите тайни на живота, за разкриване пред всички истините на древната мъдрост, за да се популяризира и разпространи навред

светлината на истинското познание за човека и света. Тук ще дойдат и ще работят хората, които ще станат творци на новата, по-дълбока наука. И светлината на тази наука ще се разлее по всички части на света.

Живота в свобода и красота, живота в хармония с природата и нейните закони, изисква и ще даде условия и възможност на всички, които го възприемат да обърнат особено внимание на естетиката, на естественото чувство за красивото и възвишеното, на копнежа към идеалното, към върховната реалност – Бога. На тая почва ще възникнат истинската религия и истинското изкуство. Религията не като източник на доходи за едни и като куп предразсъдъци за други, а като отговор на най-дълбокото и реално чувство на човешката душа – чувството на единение и стремеж към нейния първоизточник – Бог. Изкуството, не като средство за спекулация и за разпалване на низките, животински страсти, а изкуство облагородено, възвишено, пречистено от отровния дим на човешките пороци, изкуство, което ни издига и приобщава с върховната красота. И от всички видове, особено и най-голямо внимание ще трябва да се обърне на музиката.

Новият живот е музика. С музиката трябва да се става и с музиката трябва да се ляга. С музика и песен трябва да се посрещне изгряващото сутрин слънце и също така да се изпрати. Така е било – в задругите на древните окултисти, така е било в окултната школа на Питагора, на древните египтяни и други, когато въпреки тщеславието на днешни учени, е имало много по-дълбоко знание и много по висока култура от днешното – така ще бъде и занаят, когато наново разцъфнат на земята величието и мъдростта на древността.

Всеки член на братската задруга ще трябва същевременно да бъде и музикант – да свири поне на един инструмент. Ако това не може да се реализира в самото начало, то ще трябва да се осъществи с течение на времето. Не е изключено образуването на една малка, любителска на първо време театрална група, оркестър и т.н. Тяхната цел ще бъде да облекат в художествени форми новите идеи и така да ги представят на широките маси. Музика и театър за народа, за селото, всеобща просвета чрез литература, сказки, концерти, представления за изоставените, забравените слоеве на народа – това ще бъде една от главните задачи на братската задруга. Да се посочи нов път към мирен, творчески, братски и радостен живот и да се даде пример пред всички за този живот, в това ще се състои, накратко казано, дейността на братската задруга.

Животът, новия, възвишен, радостен и красив живот е за всички. Музиката, изкуството, красотата са за всички. Те не са оградени от нас с никакви непристъпни стени, те не са затворени в никакви непроницаеми кули, не са предназначени само за малцина „избраници“. Те са за нас и пред нас, те са достъпни за всички, всички могат да устроят живота си в красота, радост и щастие, всички могат да станат избраници. Достатъчно е само да не се противопоставяме на природата, да се ръководим от законите на Бога, да възприемем с цялата си душа този висок идеал за нов живот и да се стремим с всички сили да го осъществим.

Няма сила в света, която може да се противопостави на човека, когато той желае доброто и се стреми към него. Жертви ще има, и страдания може да има, но тия жертви и страдания ще бъдат увенчани с венеца на победата – целта ще бъде достигната. Защото хората, които се стремят към доброто, красивото, разумното, имат зад себе си най-мощната, най-великата сила – тая на природата, на Бога.

Човек не е роден да бъде роб на материалните условия, той не е роден да бъде придатък на някаква си машина и да работи от сутрин до вечер само за насъщния. Човек е роден свободен, и може и трябва да бъде свободен. И ако днес той е роб, то причината за това е, че се е отклонил от пътя на природата и е отишъл много надалеч в това направление.

Пътят към свободата, обаче, е отворен за всички ни, винаги. Достатъчно е да направиш един „кръгом“ по отношение на неестествения живот, да промениш посоката си съобразно истинската и достойна цел на живота, да се отречеш от всичко неестествено и процесът на постепенното освобождение ще започне. Защото, нека не се забравя, че веригите, които днешният човек си е изковал в течение на хиляди и милиони години и които и днес продължава да кове, не ще паднат в един ден. Нужни са усилия за тяхното разковаване. Във всеки случай, по-лесно, по-радостно и по-мъдро е да започнеш да разковаваш тия вериги, отколкото да продължаваш по стар навик, да ги влачиш и увеличаваш с това.

Започни и първият лъч на изгряващото слънце ще събуди в тебе истинска радост, защото той ще озари един борец за нов живот, горд от съзнанието, че е достоен за него.

Мислех, в настоящата статия, да дам един общ поглед върху това, което трябва да бъде първата трудова братска задруга и новия живот на братските задруги изобщо. Това обаче, не ми се удаде. Дотук написаното дава слаба представа само за един крайно ограничен сектор от картината на бъдещото, това е един малък поглед през пролуката на вратата, която води към новия живот.

Нека тия, които могат, видят повече.

С. Калименов

83. ИЗ СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ. СВОБОДА – БРАТСТВО – ЧОВЕЦИНА

СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ

**Из беседа, държана на 26 февруари 1933 г., 10 ч.с.,
София–Изгрев.**

Братство, Севлиево. Г. 5, бр. 62, 15.04.1933, с. 2.

„Истината носи свобода, а разумността определя границите на човешката свобода. Като нямаш разумност, ти нямаш граници на свободата и тогаз много хора ще се намесят в твоята свобода и ще те ограничат“.

„Тези разногласия, дисхармония и противоречия, които сега съществуват в света, ще траят до тогаз, докато не влезе една нова идея в умовете на хората – идеята че всички хора са братя, и че трябва всички да се ползват от богатата на живота и да зачитат свободата си“.

„Идеята за човещина подразбира ценене свободата на всеки човек, както на всеки човек, както собствената си свобода“.

„Тези две идеи трябва да се проповядват на всички хора. В нашата епоха не трябва да се проповядва идеята за вяра в Бога, а идеята за братство и човещина. Няма какво да се проповядва на хората, че има слънце – Бог, а трябва да се проучва какво е влиянието на светлината и топлината и какво отношение и полза имат за живота“.

„Сега сме в една епоха, когато светът се пресъздава. Светът ще се оправи, и ние ще вземем участие в това оправяне. Оправянето на света е вече въпрос на дни, а не на години. Затова е потребно да побързаеме и създаваме чувство на братство и човечина и да бъдем готови на жертви. Хората на новите идеи трябва да бъдат самопожертвувателни. Не е въпрос за умирање. Човек, който се жертвува за благото на другите не умира“.

84. СТАТИЯТА „ПО ВЪПРОСА ЗА ТРУДОВАТА БРАТСКА ЗАДРУГА“ ОТ ФИЛИП СТОИЦЕВ

подигнат от вестник „Братство“, бр. 61, 22 март 1933

ПО ВЪПРОСА ЗА ТРУДОВАТА БРАТСКА ЗАДРУГА

Братство, Севлиево. Г. 5, бр. 63, 15.05.1933, с. 2.

Ето един въпрос, който допускаме да е като принцип у Бог–Отец, а и Негово желание е да живеят всички хора на земята като братя и сестри и в единодушие, защото всички съставляваме едно цяло. Този въпрос, този принцип бе изявен преди 2000 години от Христа и това бе и е Неговия идеал – да се любят всички чловеци и да живеят в единодушие. С една дума, да се приложи Христовия комунизъм в неговата пълнота и чистота. И какво по-хубаво от това да живеят братя в единодушие, в единомислие за доброто?

Нима две души в семейството – бащата и майката, а после и децата, не са една задруга?

Нима двама съдружника, които вършат известна работа, не са една задруга? Нима няколко души, събрани да вършат нещо благородно, не са една задруга? Нима в едно село, град или една държава, жителите на които живеят разумно и в съгласие, не са една добра задруга?

Нима два народа, също така, които се разбират и живеят братски, не са една голяма задруга?

Но като се вгледаме в действителността, ние виждаме и в семейството, и между съдружници, и между група хора, и между села и градове, и между държави и държави, че с малки изключения, няма туй разбиране, туй живеене, туй братство, тази братска задруга, затова ядем и горчивите плодове.

И ако се запитаме, защо е тъй, отговори има много, но важни са думите на нашия уважем Учител, който изнася тия причини в една сбита форма така: липса у хората на истинска вяра в Бога и липсата на любов у същите помежду им, са главните причини за неразбиране и раздор в семейството, между съдружници, група хора, села и градове, държава с държава и пр. Защо? Защото, който има вяра и любов в Бога и който изучава природата и живее в съгласие с нейните закони, той ще люби всички хора, всички животни и цялата природа. А и който люби всички хора, той люби и Бога. Тъй стои въпроса.

Затова народ, който отхвърля Бога, рано или късно не ще хароса. Гордостта, завистта, алчността, самохвалството, леността, разврата, войните – това са плод само когато липсват тия две основи в човека – вяра в Бога и любов между хората. И кой може да отрече тези велики истини? Никой разумен човек.

Но не е философия да констатираме само фактите за доброто и злото, както това върши позитивната наука за сега – открива и се задоволява само с явленията на нещата, а за съдържанието и причините по много

въпроси стои в неизвестност. А важното е, след формите и явленията, да открием и съдържанието и причините на нещата.

Ето защо и Христовото учение, ако се знае само по форма, то не е нищо. Но ако се приложи и по съдържание, то резултата ще е разумния живот и щастieto.

Понеже ние хората искаме щастие на земята, за нас обект трябва да бъде разумния живот. И затова, когато го разберем, заживеем, осмислим, само тогава можем да имаме и щастие. А този живот, туй щастие, се включват в горните два израза – вяра в Бога, дела в съгласие с вярата и любов между нас.

Затова именно Христос изрече велики думи: „Аз съм пътя, истината и живота“, „Търсете първо Царството Божие и Неговата правда и всичко друго ще ви се прибави“, и най-после най-важната заповед „Да възлюбиш Господа с всичкия си ум, сърце и душа и ближния си като себе си“. — Значи, това са аксиоми, без които не може да има един разумен живот.

От Свещенното писание ние виждаме, че този идеал на братолюбие и единомушие, се е приложил още в самото начало след възкресението и възнесението на Христа от апостолите и повярвалите в Него; но тази братска заедруга не е продължавала дълго време. Защо? Защото съзнанието и еволюцията на хората не са еднакви. Поразителен е примера в това време при образуване на заедругата от Анания и Сапфира.

Ние виждаме, че след апостолите много други, които са подигали този въпрос, прилагали са го, но се е израздал.

Ние виждаме, че и французката революция, която се прогласи в името на тези лозунги, като остави някои придобивки и тя се изроди. Защо става това тъй? Защото двата фактора – вярата в Бога и любовта между хората са още слаби.

Вярно е, че грамадна е разликата между доброто и злото, защото доброто тегли от периферията към центъра, а злото от центъра към периферията. Грамадна е разликата от живота на един човек със светлина на ума, морал, добродетели, духовност, от този, който е с тъмнота в съзнанието и живее с отрицателни качества. Но ако се попитаме, при това различие, може ли да има туй братство и единомушие между хората? Може! Кога? Когато всички хора се стремят да станат добри и благата на природата, давани от Бога, се разпределят горе-долу еднакво на всички. Такава една духовна заедруга ние виждаме в лицето на руските братя – духоборите в Канада, малки групи във всички държави, а и у нас в България.

Ето защо, да станем всички богати, да станем силни, по физическо разбиране, това е мъчно; но да станем всички добри можем, когато нашия ум, чувства и постъпки, са в хармония за доброто. Станем ли добри, ние вътрешно сме богати, духовно силни.

Някой друг ще каже: ами ако всички хора не могат да станат добри, как и от кого ще се прояви тук братство и единомушие? Тогава иде другия отговор, който нашия уважем Учител изнася така: първо трябва да се пробуди у човека Божественото и да тури в хармония мислите, чувствата и делата му и с това да прояви един чист живот. И когато това се достигне от личността, тогава е лесно да се прояви идеално семейство, общество и т.н. и изобщо щастие у всички.

На тези основи трябва да почива и истинския комунизъм в целия свят, а не на насилие и отнемане на живота.

Трети ще каже, че и това е трудно, защото не всеки ще може да го прояви.

И това е верно! Тогава от кого може да се прояви това, което Христос иска? Естествено, че от тези чисти и идеални души, които си хармонират за доброто и които са готови на всички жертви и физически, и парични, и морални. Ето защо, Учителя пак казва: ако се съберат двама души, които си хармонират за доброто, те са щастливи. Ако към тия двама се присъединят още двама със същите разбирания, те са пак щастливи. Ако те станат 8, 16, 32 и т.н. това са все души, които си хармонират и те са щастливи.

Ето защо, опитите трябва да започнат пак от малкото. Тука, обаче, първо ще се срещне спънка с паричния въпрос и второ с душите, които ще подемят това дело. И тези души трябва да бъдат готови за това.

И понеже делото е благородно, то трябва да се подкрепи и морално и материално.

Ще трябва доста средства, за да се започне. Затова нашия братски съвет е докле няма достатъчно средства, а и готови души, да се не започва нищо. Ние трябва да се простираме според чергата си. Ние имаме един пример с поселението на братята вегетарианци-толстоисти в с. Мечкюр, гдето ще трябва доста парични жертви, за да се заздравят.

На първо време, ако се съберат известни суми и може да се подобри в. „Братство“ да стане седмичник и да могат да се печатат само неделните беседи на Учителя и някои резюмета от по-първите серии, то е голяма придобивка.

Широкия и добър план за купуване на печатница, места за обработване, здание за живеене на братя и сестри, училище и пр., това ще се реализира постепенно, в зависимост от средствата и сродните души, които ще влизат в задругата и творческата дейност, която ще проявят.

Нека се знае, че хубавия план, начертан във в. „Братство“, брой 61, може да се реализира с помощта на малко, но сродни души, ако се тури за основа – безкористното служене на Бога и ближния си, а после на себе си. Там трябва да започнат души чисти и трудолюбиви, отрекли се от външните глупави форми на живота и да се чувствуват едно семейство.

Факта, че има на доста места из братствата ни отделни места за сеяне разни култури, които се обработват братски и придобитото се употребява за благородни цели, говори в полза на една задруга.

Факта, че в София има братска трапеза и се хранят 100–150 души дневно, между които има и бедни и поминават тъй, показва, че Христовото учение може и трябва да се приложи.

Вярно е, че ние имаме ред наслоения и недъзи, които ни пречат, но с добра воля и постъпки, всичко се постига с постоянство.

Ще спомня за едно насърчение, а не за хвала, че с г. Табаков в съдружие цели 18 години сме работили зъболекарството, без да се погледнем накриво, без да си продумаваме лошо, без да си напакоstim нещо. Това време бе най-красивото най-радостното и за двама ни и в замяна Бог не ни е оставил.

И действително, красиво е, радостно е, разумно е, да живеят братя и сестри в единодушие и да се надпреварват кой да отстъпи повече, кой да е по-внимателен, и кой да се надпреварва в творчество.

Ето защо, ние вярваме че при тия условия, плана изложен във в. „Братство“, който е Христов план, ще се реализира на местна почва и че Бог, всички висши същества и главно група сродни души ще реализират това дело.

Въпросът за Трудовата Братска Задруга, не е изчерпан и той трябва да се доуясни от братя и сестри, които ценят високия идеал и са

оптимисти, а същевременно готови на морални и материални жертви, за реализиране на едно благородно начинание.

Нека тия, които дадат своята скромна лепта, считат, че вършат едно благородно дело и то дадена от сърце и безвъзвратно, а които внесат по-големи суми, да не чакат лихви. Сторено така, тази материална и морална подкрепа ще бъдат едни лъчезарни ароматни струи за общо благо и радост и морална подкрепа на искрените и идеални души, които желаят да творят доброто. Добрите души тъй вършат.

Нека ние всички станем като един извор, както ни учи нашия уважаем Учител, за творба на доброто и Бог не ще ни остави.

Нека, най-после, ние се радваме и подкрепим тази благородна инициатива, която, подхваната с ентузиазъм, с преданност и готовност за жертви, не ще закъснее да донесе своите добри плодове.

Хвала на млади хора, които прегърнат като идеал чистия и разумен духовен живот. Хвала и на старите хора, които се пречупят и прегърнат новото, хубавото в живота, за да се реализира царството Божие на земята – първо между сродните души, а после и между всички.

На първо време, за насърчение пращам и скромната сума от 500 лева, придобив от книжката беседа „Защо и как трябва да познаваме Бога“.

Зъболекар Стоицев, гр. Пловдив, 1 май 1933 г.

85. ИЗ СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ ТРИТЕ СВЯТА

СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ ТРИТЕ СВЯТА

Из беседа, държана на 12 август 1932, 5 ч. с.

при Седемте Рилски езера

Братство, Севлиево. Г. 5, бр. 63, 15.05.1933, с. 3–4.

„Човек в своите разсъждения трябва да изхожда от една точка, която има обща връзка с целия живот. Частичните познания не разрешават въпросите, които живота ни поставя. Най-първо човек трябва да си уясни за какво е създаден света и естеството на космичното творчество – механичен процес ли е творчеството или органически. Само като си отговори правилно на този въпрос, ще си изясни и идеята за живота и пътищата на неговото проявление, ще си изясни и проблема за духовния и физически свят.

От нашето гледище, физическия свят е свят на завършените, механически процеси. Това са само резултати – физическия свят е свят само на простите движения.

В него няма никакво чувство и мисъл. Като образ на физическия свят може да ни послужи часовника, в когото няма мисъл и чувство, но той точно и правилно определя времето. В него има само прости движения. Но той е построен от една разумност извън него.

Във втория свят, душевния, света на чувствата, имаме не само движение, но в това движение има вече и чувство, но още няма мисъл. Тук спада животинското царство – тук се чувствуват нещата без да могат да се обяснят.

Имаме след това третия свят, умствения или Божествения, в който имаме движение, чувство и мисъл. Три качества има той. Физическият

свят има едно качество – движение; душевния – две качества: движение и чувство; а умствения има три качества – движение, чувство и мисъл.

Това едно просто и ясно определение.

Тези три свята се взаимнопроникват и се проявяват едновременно в строежа на формите.

И затова всякога трябва да определим едно явление или процес към кой свят спада – към физическия ли, към душевния ли или към умствения. Всяко едно явление трябва да се проучи строго научно, обективно – към коя категория спада, а да се отричат нещата и да се отбягва тяхното обяснение и проучване, както правят някои, това не е наука. Те казват: това е илюзия, или това са заблудения. Но тези думи още нищо не изразяват. Това е само отбягване да се проучат нещата и страх пред Истината – да не разруши кумирите им.

Но който иска да се добере до истинското познание което да му бъде полезно в живота, трябва да освободи ума си от всички наслоени заблудения и традиции на миналото и да пристъпи обективно и строго научно към проучване на процесите и явленията в живота, за да разбере истината. Някои казват, че като отидат в онзи свят, ще разберат истината. Но когато се говори за онзи свят, разбира се един свят на разумни и високоинтелигентни същества, които разполагат със знание, сила и безсмъртен живот.

И трите свята се проявяват в човека и имат за база: физическия – стомаха, душевния – белите дробове и духовния или Божествения – мозъка. И за да бъде човек щастлив, той трябва да разбира законите, по които функционират силите в тези три свята и техните съотношения. Той трябва да разбира законите на своята храносмилателна система, която го поставя във връзка с физическия свят; трябва да разбира законите на чувствата, които са свързани със симпатичната нервна система и дробовите и трябва да разбира законите на мозъка и на човешката мисъл.

Това са три системи, три пътя, три връзки с Реалността, която сама по себе си е единна и непрерывна. Един дефект в една от тези три системи става причина да се прекъснат правилните отношения между нас и реалността и с това изгубваме условията за щастие си. Така че най-първо човек трябва да има един здрав организъм, който се обуславя преди всичко от здрав стомах, здрави дробове и здрав мозък. Този е пътя на правилното развитие и щастие.

Природата е взела в съображение всички препятствия, които може да ни се случат в живота, ако вървим по нейните разумни пътища, или по разумните закони, които Бог е положил в Битието. Под думата Бог разбирам един разумен принцип, който прониква и работи в цялото Битие, у всички същества и ги стимулира към прогрес. И ако всички хора се подчиняваха на този вътрешен принцип, който е същината на самия живот, в света нямаше да има никакви противоречия. Ако всички хора, както вярваха в Бога, така и изпълняваха Неговата воля, в света нямаше да има никакви противоречия.

В процеса на разрешаване на противоречията човек най-първо ще се намери в борба със своята нисша природа и той не трябва да допусне тя да вземе връх над Божественото. Той трябва да остави Божественото да действва отвътре в него, а не да чака някаква външна помощ, за да може да разреши всички противоречия в живота.

Ако чакаме Бог от вънка да ни помогне, това е едно механическо схващане, което не може да разреши нашите мъчнотии. От вънка ще дойде помощта като условие и среда, но Божественото действува винаги

отвътре, не от тялото, но от центъра на нашето битие. Тялото ни е необходимо до толкова, доколкото да служи за реализирането на някои наши идеи в света. Ако нямашме физическо тяло, нямаше да имаме отношение към физическия свят. Той щеше да бъде абсолютно затворен за нас и нямаше да можем да почерпим онова знание, което е скрито в него.

За да проучим физическия свят и тайните, които са скрити в него, ни е потребен организъм от този свят. И ние много малко сме проучили тялото си и този свят. Учените едва сега вече почват да проучват какво влияние упражнява стомаха, дробовете и мозъка върху духовния живот на човека. И за да има нормален духовен живот, човек трябва да има преди всичко здрав стомах, който да му доставя необходимата храна за градеж на организма, който го поставя в контакт с един реален свят.

Човек има три допирни точки с реалността – първо чрез физическия свят – стомаха; второ чрез душевния свят – дробовете и трето чрез умствения живот – мозъка. И една мисъл можеш да я предадеш и възприемеш по три начина: една мисъл възприета чрез стомаха, чрез дробовете или чрез стомаха, ще имаш три различни резултата.

Съвременните хора не спазват законите на реалния свят и са изложени на големи опасности, като не държат сметка за мислите и чувствата, на които дават ход. Всяко едно допускане на лоша мисъл, ще окаже известно лошо влияние върху нашия организъм и отправлението на функциите и с това се излагаме на ред ненужни страдания. Също така и добрата мисъл ще окаже своето влияние във възходящо направление. Затова когато човек възприема и предава мисли, той трябва да бъде внимателен, защото преди всичко те имат отношение към неговия живот. Всякога, когато дойде една лоша мисъл, трябва да я заместим с добра, за да избегнем лошите последствия, които ще ни донесе тази мисъл преди всичко за нашия органически живот. И всички нещастия в света идат по единствената причина, че не сме дали ход на възвишените мисли и чувства. Дойде ти една възвишена мисъл или чувство да направиш нещо хубаво и добро и ти не я приемеш, непременно ще ти дойде една лоша мисъл и чувство, които ще ти развалят разположението.

И единственото нещо, което може да спаси хората и да ги тури в пътя на тяхното щастие, е да дадат ход на добрите мисли и чувства. Ако хората биха били отзивчиви към добрите мисли и чувства, ако си влизаха в положението и живееха във взаимопомощ и братски отношения, те щяха да подобрят живота си и да разрешат всички противоречия.

Всеки човек, който работи за общото благо, е на правия път. И щастieto на човека седи в благородните отношения, които той има със своите братя-човеци, в онова приятелство, което има с тях, във вътрешното разбиране единството на битието.

Ако всички те обичат, т.е. ако Бог чрез всички те обича, ти ще бъдеш щастлив. Но това, което искаш за себе си, дай го и на другите – това е мярката. Само при това схващане на живота ще добием правилни понятия за света и ще го схванем в неговата целокупност и непрерывност. Тогаз ще разберем що значи „онзи“ и „този“ свят. Онзи свят за пилето в яйцето е извънка черупката, но и самото яйце с пилето живее в онзи свят. И хората и сега живеят в „онзи“ свят. Когато говорим за онзи свят, разбираме разумния свят, света на разумните отношения.

Светът е в прогресивно състояние и с изменение на нашето съзнание се изменя и външната природа.

За в бъдеще ще имаме по-благоприятни условия за живота. И ако имаме знания, още сега можем да изменим и подобрим условията на нашия живот.

Преди всичко човек трябва да знае за какво е роден.

Човек се ражда в света с определен план за живота, ражда се с един занаят, не механически предопределен и от някаква фаталност, но детерминирани напълно от динамичните сили и способности на човека. И ако човек попадне на този занаят, за който е определен, условията в живота му ще бъдат благоприятни. Но затова е необходимо знание. Без знание ние често не попадаме на целта.

Въобще целият живот на човека не е една случайност, а е един определен път – детерминиран от минали причини и свободна воля на „Аза“, или бъдещите възможности. Така например на някой е определено да се ожени, и ако не се ожени ще бъде нещастен, за други е определено да не се жени и ако се ожени, ще бъде нещастен. И ако се жени човек, трябва да има знание, за да намери този, с когото ще може да живее. А това знание се разкрива от окултната наука, или науката за живота. Така че живота на хората е строго определен, а не произволен.

Животът сам по себе си е разумен и тази вътрешна разумност на живота определя съдбата на формата, в която се проявява този живот. Човек е дошъл на земята като един пътешественик, като един ученик, който има да се учи. И в туй отношение религията е само една наука, която ни дава методите за възпитание на чувствата, така че тя има отношение към света на чувствата – една трета от живота.

Във физическия свят човек се учи как да работи и култивира своята воля и създава своя организъм. А стинското познание и чистата наука имат отношение към Божествения, умствения свят.

Божественият свят е свят на мисълта. И за да се добере до великото познание, което да осмисли живота му, човек трябва да почне да мисли, та по такъв начин да влезе във връзка с тези, които знаят, за да му предадат великото знание, защото без знание човек нищо не може да направи. Той трябва да изучи законите, по които се проявява живота като един творчески процес в три направления едновременно. Тогаз вече ще се създадат и разумни отношения между хората и всеки ще знае конкретно с всеки човек, какви отношения може да има в даден момент, и кой може да му бъде полезен и да му помага и кой не.

Само така когато човек мисли и е в съгласие с всички разумни човеци, може да бъде щастлив, защото щастието на човека зависи напълно от неговия ум.

Така че пред човека стои великата задача – да проучава трите свята, в които живее и да открие всички закони и пътища по които работи творческият процес на живота в тези светове, за да може да бъде правилен израз на живота си и върви неотклонно към високия връх – съвършенството."

86. ГДЕ Е СПАСЕНИЕТО. Съобщение и статия

86.1. СЪОБЩЕНИЕ ЗА ТРУДОВА БРАТСКА ЗАДРУГА – СЕВЛИЕВО *Братство*, Севлиево. Г. 6, бр. 83, 1.01.1934

гр. Севлиево

До.....

В.....

С.П.Б.Л.Н.П.Ж.

Драги братя и сестри,

Измина се точно една година откакто, чрез позива, издаден на 1 януарий 1933 година, ние разгласихме плана си за основаване първата Трудова Братска Задруга и призовахме всички ви да ни подкрепите, като открихте подписката за фонда „Т.Б.З.“.

Само една година! И вече Трудовата Братска Задруга съществува. Положена е вече основата, върху която ще градим и ще разширяваме дейността си по-нататък. Първата, решителна и важна стъпка е направена. Твърдо, непоколебимо и с изгледи постоянно да се развива и разширява, е застанала на поста си първата Трудова Братска Задруга.

Защо първа? – Защото ние нито за минута не се съмняваме, че ние сме пионери, които проправят пътя, по който не ще закъснее да протече целия обществен живот. Защото ние твърдо вярваме, че нашия пример ще бъде последван от мнозина, които са готови или се готвят за това. Защото ние сме убедени, че първата трудова братска задруга ще бъде последвана от втора, трета, ... десета и т.н. И този процес на истинско възбуждане и преобразование, този процес на създаване новите форми на живота ще продължи до тогав, докато се осъществи нашия идеал за новото свободно, братско общество.

Братската задруга в Севлиево е още в своето начало, в своите първи стъпки. Купена е печатарска машина и е уредена печатница в града, в наето помещение. Планът за устрояване задругата вън от града, всред природата е още далече пред нас, макар че имаме малко земя и работим в това направление. Предстоят ни още редица задачи, много има още да се работи и създава и затова вашата подкрепа ще бъде още дълго време необходима.

Най-важното, което в този момент се изисква, това е широкото разпространение на вестник „Братство“, който е издание на Задругата. Нека се направят всички усилия за това, още повече че така едновременно се постигат две неща: проникване на Словото на Учителя всред народа ни и осезателна подкрепа на братската задруга. Ние бихме ви предложили следния план за работа в това направление: един или няколко души от всяко местно братство да обиколят града или селото, където живеят, като се постараят да абонират своите съграждани за в. „Братство“. Нека това се направи, защото иначе рискуваме вестника да остане разпространен, с малки изключения, само в нашите среди. А той трябва да се разпространи широко навън, за да разнесе навсякъде Словото на Учителя, което се цени от тия, които имат случая да се запознаят с него. „Братство“, макар и седмичник, е недостатъчен със своите две страници. Често пъти става необходимо да съкращаваме беседата, по нямане на място. Затова идната година вестника трябва да почне да излиза в четири страници. Но това не може да се реализира, докато не се увеличи числото на абонатите. Ето

защо, повикът, който ние издигаме сега е: масово записване абонати на в. „Братство“. Този е най-добрия начин за подпомагане задругата сега.

Няма по-лек, по-удобен и практичен начин днес за разпространение Словото на Учителя сред българския народ, от масовото разпространение на вестник „Братство“. Ние имаме вече редица случаи, когато интелигентни хора, отнасящи се досега с предубеждение към учението, след като са чели известно време резюметата от беседите в „Братство“ да казват: „Наистина, тука има нещо ново и хубаво“. Хората вече могат да преценяват самостоятелно нещата, стига да имат възможност да се запознаят с тях, да ги видят в тяхната истинска светлина.

И тъй, нека използваме най-широко тая възможност за разпространение Словото на Учителя, която Братска задруга в Севлиево ни дава, чрез издаването на седмичника „Братство“. Нека Словото на Учителя проникне навред. Да не остане един дом в България, където да не се получава в. „Братство“. Нека „Братство“, разнасяйки светлината на новото учение, стане най-разпространения български вестник. – Това е най-близката ни задача, за чието разрешение ний всички трябва да употребим всички възможни усилия.

Честитейки ви новата 1934 г. ние високо издигаме пред вас новия лозунг за усилен практическа работа:

Масово разпространение на вестник „Братство“, за да може Словото на Учителя да проникне навред.

С братски поздрав: Трудова Братска Задруга – Севлиево

86.2. СТАТИЯТА „ГДЕ Е СПАСЕНИЕТО?“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ГДЕ Е СПАСЕНИЕТО?

Братство, Севлиево. Г. 6, бр. 84, 1.02.1934, с. 1.

Ние вече можем смело да заявим, че единственият изход из днешното объркано положение на страната ни, в економическо и духовно отношение, е в свободното изграждане на новия живот, върху основата на трудовите братски задруги.

Братската задруга е живо, реално въплотение на онова единство, на онова братство, за което говорим от толкова години, към което се стремим толкова време, и което единствено ще ни спаси и обнови.

Братската задруга е плътта и кръвта – носителя, проводника на новия живот, на новото учение; тя е неизбежната, логичната, естествената форма, в която ще се въплотят, чрез която ще се проявят на земята ония велики идеи на най-възвишеното учение – това на Великото Всемирно Бяло Братство.

Братската задруга е оня жив, ясен и неотразим пример, който единствен е в сила да вдъхнови масите, да им вдъхне вяра и жажда за нов живот и да ги поведе към неговото осъществяване.

Народът е разочарован до дъното на душата си. Той е хиляди пъти поругаван, измамван, подиграван от ония, които претендират да са негови водачи. Народът е сит на думи, сит е на голи обещания, които му се дават от стремящи се към власт, за да се забравят още на другия ден.

Но – най-ужасното – народът е отровен от страшната хипноза: да очаква от другаде, от властта, от своите днешни и утрешни управници, това, които той може и трябва да направи сам, единствено сам.

Внушили са на този народ, като на малко дете, че неговия живот е напълно в ръцете на управниците му, че от тях зависи всичко, че сам той е безпомощен.

Тая страшна хипноза – да се не надява на себе си, а да очаква всичко „от горе“, е онази отровна змия, която е изсмукала силите народни и е превърнала мощния великан в жалък, безпомощен роб.

И ето че първата и неотложна задача на истинските приятели народни, първата задача на ония, които чуват в дълбините на душата си да ги зове тихия глас към подвиг и жертва, е да събудят в народа съзнанието за неговата собствена сила, да събудят в него съзнанието, че сам той е господар на съдбините си и че само той и никой друг, може да си създаде ония желани условия, при които да може да заживее смислено и човешки.

Първата задача и свещен дълг едновременно, на ония, които са призвани да бъдат истински водачи на народа си, е да го научат да вземе сам съдбините си в ръцете си, да се не надява ни на червени, ни на черни, ни на сини, ни на оранжеви вълци, стремящи се към власт и плячка, а надявайки се на своите сили, на своята естествена мъдрост, да заизгражда бъдещето си.

Трудовата Братска Задруга, съединението на всички сили и воли, на всичко материално и духовно, с което разполагат група едномислящи хора, е пътят, по който трудещият се народ от градове и села, ще изгради сам, с ръцете си и с ума си без да го чака от комунистическа, демократическа или фашистка власт – своето велико и светло бъдеще.

Братската задруга е онази истинска революция, онази дълбока, основна, коренна промяна, която преобразява едновременно цялото битие на човека – и духовния и материалния му живот, и съзнанието му и заобикалящите го условия. Защото тя е краен резултат на един вътрешен копнеж, на един свободно и естествено извършен акт, а не на външни сили и закони.

Защото тя е наше собствено дело, осмислено, решено и извършено от самите нас, а не от нашите, каквито и да били те, управници. Защото в нея всичко става естествено и свободно, а не изкуствено, насилствено да се насажда отгоре.

В Братската задруга е изхода и спасението за тия, които дирят път из днешния хаос, и които са готови да живеят, да работят и даже да умрат за общото благо – за братството и единството на всички хора.

В Братската задруга ще намерят своя идеал, своя път и смисъла на своя живот тези, които искат да вървят напред, към истинско, всестрано съвършенство, които искат да служат, които искат да помагат, които искат да лекуват раните и да посочат пътя на заблуденото човечество.

Тия, които са готови за жертва, за себеотрицание, да започнат.

Животът зове силните, които могат да дадат пример.

Народът ни чака! Той иска да види живо дело, за да ни последва!

87. СТАТИЯТА „ОСНОВИТЕ НА БРАТСКАТА ЗАДРУГА“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ОСНОВИТЕ НА БРАТСКАТА ЗАДРУГА

Братство, Севлиево. Г. 6, бр. 85, 25.02.1934, с. 2–3.

Изграждането на новия свят трябва да започне. То трябва да започне още сега. Още днес. Време за чакане няма. Напротив, опасно е да не захъснем. Опасно е да не ни преварят тия, които върху основите на неправдата и със средствата на насилието искат да изградят някакъв „нов“ свят.

Времето е дошло. Часът е ударил. Условието са достатъчно наизраснали. Остава само да се започне. Но как да се започне? С какво да се започне? – ще попитат някои. – С най-малкото, което имаме днес. С две голи ръце дори. Безстрашно, смело трябва да направим решителната стъпка, твърдо решени да се не отклоняваме и да вървим безспирно напред.

Защо ни са големи капитали и богатства? Нима за реализиране на трудовия, братски и творчески живот са нужни капитали? Нима капитала не е продукт на човешкия ум и на човешката воля?

Ето где са капиталите, истинските капитали – те лежат заровени вътре в самия човек. Имаме ли ги ний? – Имаме ли този светъл ум, който да начертае плана за новия живот, да го обмисли всеотдайно, да предвиди всичко, да го запечата завинаги в съзнанието ни? Имаме ли тази диамантена воля, която да не се спре пред никакви пречки, която да превъзмогне всичко и с всички възможни жертви и усилия, да осъществи, да изгради на дело този план? Най-после, имаме ли ний това любящо сърце, което да обгради цялото това дело в атмосферата на братството, любовта и хармонията, която да ни съедини в едно неразривно цяло, като направи живота ни радостен и щастлив, въпреки всички пречки, лишения и трудности, неизбежни за пионерското изграждане на новия свят!

Ако имаме тези трите – ако имаме светъл ум, силна воля и любящо сърце, ние имаме най-великият, най-мощният капитал, ние разполагаме с най-могъщата сила, и затова можем и трябва да започнем.

Да започнем още днес. При условията, при които се намираме. С това, с което сега разполагаме.

„Условието“, които плашат мнозина, с които се оправдават мнозина, не са ли наше дело? Ние ще ги преобразим. Ние ще си създадем нови условия. Такива, каквито ний искаме.

Тогава, защо чакаме?

Човешкият дух стои над условията. Той дава на живота една или друга форма. Той твори условията, такива, каквито ги желае. Ако ние решим, и ако ние се заловим здраво на работа, ние ще си създадем условия такива, каквито ни са нужни.

Да се пробива път на новия живот всред грубите противоречия, предразсъдъци, навици на стария, това е трудна работа. Да бъдеш пионер на светлината всред море от заблуда и невежество, е дело не по силите на всекиго. Не всички са подготвени и предназначени да влязат в челния отряд на фалангата борци, които идват да обновят света.

Затова ние се обръщаме към ония, малцината, които чувствуват в себе си – и не се лъжат в това – достатъчни сили, за да издържат на изпитанията, които непременно ще дойдат. Обръщаме се към тия, които са твърдо решени да вървят и да отидат докрай. Обръщаме се само към

тия, които са способни на всички жертви, на всички лишения и усилия, нужни за пробиване на пътя към изграждане на новия братски живот.

Към тях ние се обръщаме и казваме: Братя и сестри, които сте вече готови, започнете!

Време за чакане няма. Часът е ударил. Условия има – вий ги носите в себе си.

Народът чака пример – велик пример, който да се запечати с неотразима сила в неговото съзнание. Той чака нас. Той желае да му бъде посочен на дело, а не само с думи, пътя към новия, по-добър живот. Той иска да види хора искрено преданни нему, които не заради власт и облаги, а в името на една велика идея са се обрекли да служат.

Дайте му този пример. Отдайте му своите сили. Посветете му вашия ум и вашето сърце, и с това изпълнете предназначението на живота си.

Трудовата Братска Задруга, като економическо-духовно обединение на група едномислящи хора, като форма на новия живот, който иде, може да се реализира днес, при тези външни материални условия, при които живеем, при този политико-економически строй, който днес владее.

Нужни са мъдрост, такт и умение. Нужни са любящи сърца, възпламенени в стремежа към един идеал, нужни са крепки воли. С една дума казано – нужни са хора.

Хора са нужни! И нищо друго. За капитали, за материални условия не става и дума. Тях ги има. Има ги предостатъчно. Дайте ми хора, истински готови и преданни хора, и условията от само себе си ще дойдат, условията са осигурени.

Защото, за изграждането на една истинска братска задруга е нужно толкова малко, че всяка група хармонизирани и вдъхновени от един идеал хора, може да си го създаде в една година време.

И там е именно мъдростта, там е и силата – да се започне от малкото! Сложете със свещен трепет в душите си неговото начало и не се безпокойте. Колкото и скромно да бъде изпървом, то постоянно ще расте, подхранвано, засилвано от вашата преданност и грижи и ще дойде ден, когато то ще затъмни много „големи“ работи, големи предприятия, в които липсва жизнения елемент на новия живот.

А хора, които искат много, които търсят големи предприятия, големи капитали, хора, които искат наготово създадени условия – пазете се от тях. Те ще пропилят всичко, докато сами най-после се разпръснат на разни страни.

Ето защо започвайте от малкото, вървете смело напред и не се безпокойте. – С трезва мисъл, крепка воля и любящо сърце, па ако ще би и без всякакъв материален капитал, вие ще успеете много повече, отколкото с голям такъв капитал, но без тия основни от първа необходимост качества.

Братската задруга е трудова, защото нейните членове с личен труд изкарват препитанието си, защото свещеният труд е първото и най-мощно оръжие, с което той борава в материалния свят. Тя трябва да бъде трудова, защото „задруга“ за търговия и банкерство, не е братска, а спекулантско и лихварско предприятие. В Братската задруга трябва да се произвежда нещо. То може да бъде и най-незначително и най-маловажно наглед, но то е от съществена важност. И само като с второстепенна дейност, задругата може да се занимава и с търговия, предимно на продукти, произведени от самата нея.

Трудът е първото условие за съществуването на братската задруга и тия, които не могат с радост да работят, не са годни за нейни членове.

В Братската Задруга въпросите не се решават по вишегласие, с избори, при безконечни спорове, в които излиза винаги прав по-красноречивия. В нея има разпределение на функциите, така че всеки да бъде на съответстващото най-подходно за него място, а общата дейност се направлява от един ръководител, който в случай на нужда, за всяко важно решение, се съветва с останалите членове на задругата.

Фалшивата, гнилата страна на демокрацията, чрез която почти винаги изпъкват на първи места най-ловките измамници и спекуланти с народното доверие, е отречена напълно в Братската Задруга. В нея ръководството естествено, като дълг и право едновременно, е в ръцете на тоя, чиято идея и дело е реализирането на задругата. Това не значи, обаче, че в нея царува диктатура, тъй като диктатурата предполага упражняване на насилие, а в братската задруга никакво насилие не се употребява от страна на ръководителя. Тя е едно истинско семейство, в което мястото на бащата се заема от ръководителя. При това, последния предава ръководството на различните отдели в ръцете на лицата, които са най-добре подготвени за това, а той има само общото ръководство.

Фактически, обаче, братската задруга се ръководи от колективния ум на всички нейни членове. И ръководителят е длъжен да се вслушва във всички идеи, които възникват в общата среда и да бъде изразител на това, което е разумно и добро.

/следва в брой 86./

88. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. КОГА ЩЕ СЕ ОПРАВИ СВЕТЪТ?

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ КОГА ЩЕ СЕ ОПРАВИ СВЕТЪТ?

Из беседи от 14.01.1934 г.

Братство, Севлиево. Г. 6, бр. 85, 25.02.1934.

„Първото отношение на човека трябва да бъде към Божественото начало в Битието. Който иска да има правилна философия, успех и постижение в живота си, трябва да има най-първо разумно отношение спрямо Божественото начало в себе си и да разбере неговите закони. Да знае човек преди всичко, че туй Божествено начало е основата на неговото Битие”.

„В своя външен израз Божественото е една придобита ценност, в която е вложено много човешки труд и съзнание. Следователно, Божественото трябва да бъде достояние на цялото човечество и всеки човек да има право само по една малка част на това богатство – толкова, колкото му е потребно за един разумен и сносен живот”.

„Според мен светът ще се оправи само тогава, когато богатите и сиромасите станат съдружници при сдружаването върху принципа на Любовта, ще изчезне частната собственост и никой няма да мисли само за себе си, а всеки ще мисли за всички и всички ще мислят за един”.

„Защото нашето щастие се гради върху хармоничните ни отношения с окръжаващите ни, които са обективен израз на правилните ни отношения към Първичната причина. Затова трябва да се научим да си създаваме

правилни отношения най-първо с Първичната причина на живота, с Бога, а след това и с всички същества, защото щастието е резултат на хармоничните ни отношения с Бога и с хората”.

89. СТАТИЯТА „ОСНОВИТЕ НА БРАТСКАТА ЗАДРУГА” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ОСНОВИТЕ НА БРАТСКАТА ЗАДРУГА
Братство, Севлиево, Г. 6, бр. 86, 4.03.1934, с. 1.

Духовните основи на Братската задруга се крепят върху балансирането, хармонизирането на различните човешки характери, с техните различни навици, стремежи, потици.

Не винаги може да се направи съвършен подбор на всички членове на задругата. Родени и откърмени от стария свят, израстнали всред него, ние всички носим по нещо от неговите отрицателни черти. Тия именно недостатъци са, които могат да ни опълчат едни срещу други, и да нарушат, за по-късо или за по-дълго време, хармонията в Братската Задруга. Те са именно, които, при липса на една здрава обединяваща идея, могат да разрушат напълно делото на една братска задруга.

И тук е именно изкуството в ръководството на братската задруга – да се примирят вътрешните противоречия. Да се хармонизират мислите, чувствата, стремежите и постъпките на отделните членове така, че в края на краищата да се получи едно единство – да се запази основното, вътрешното, същественото единство, при наличността на външното разнообразие.

Как ще стане това? – Всички членове на Братската Задруга имат пред себе си голямата задача, да научат изкуството на търпението, на себевладането. Трябва да се прощава, много трябва да се прощава и много трябва да се търпи. Защото само така ще израстнем духовно, ще имаме истинска полза за себе си, а и за другите, с примера, който им даваме. Само така ще можем да запазим хармонията, да примирим противоречията, да закрепим основите на скъпото ни дело.

Няма хора без недостатъци. И няма хора, които да са съвършено еднакви във всяко отношение. Следователно, разнообразието в мисли, мнения и постъпки, е една неизбежна действителност. Едному може да не харесват мислите и проявите на другите, но той е длъжен да съзнае, че всички не могат да мислят и постъпват еднакво, че разнообразието е нещо естествено и трябва да бъде прието без противопоставяне.

В разнообразието именно е красотата на живота, но трябва да знаем да турим всяко нещо на мястото му. Да осмислим всяко нещо, което става, и да извлечем поуката, която то носи за нас. Да разберем нещата и хората, и да ги поставим на местата им, значи да запазим необходимата хармония. Всеки човек е годен за нещо полезно и добро. Всеки човек, като творение на Бога, като син Божий, има своето място и своето предназначение в живота. Съумеем ли да го разберем, да се отнесем както трябва, и да го поставим на подходящото му място, хармонията е запазена.

Ще търпим някои отрицателни черти и прояви на другите, защото и другите ще трябва да търпят това, което не харесват в нас. Всъщност, ние много не трябва да се занимаваме с отрицателното, което виждаме в другите. Нещата постепенно се изправят. И едно вътрешно духовно

въздействие носи много по-добри резултати, отколкото едно външно противопоставяне.

И тъй, духовната основа на братската задруга е хармонията – достигането на духовното единство при наличността на външното разнообразие, примиряване на видимите противоречия, като всяко нещо бъде добре разбрано, осмислено и поставено на мястото му.

За членове на Братската задруга са нужни хора, които да имат поне една минимална способност за жертва. Жертвата, каквато и да бъде тя, е винаги богато възнаградена. Като нейно следствие именно ще се яви хармонията и всестранния успех и напредъка на общото дело. За да може пък жертвите и усилията, които отделните членове на задругата правят, да не представляват непосилна тежест за тях, те трябва да бъдат здраво свързани от една основна идея, от една обща цел.

Тази основна идея е най-важното, най-същественото нещо в братската задруга. Тя е духовната ост, около която се движи целия живот на задругата. И тя, тази обединяваща идея, трябва да бъде нещо повече от материалното благополучие на задругата, макар че не изключва и него. Общият материален интерес няма достатъчна сила да свърже здраво и да обедини завинаги хората.

Основната обединяваща идея в Братската задруга, в името на която се правят всички жертви и усилия, в името на която претърпяваме и прощаваме много неща на другите, в името на която сме се събрали да работим, това е идеята за служенето на целокупния живот, това е горещото желание да дадем и ние своя дял за подтикването на целия живот напред, това е волята да се живее и работи не лично за себе си, а за безкрайното единство на живота.

В Братската задруга всички се събират да служат на една велика идея, да служат на Бога, на човечеството, на братята хора и на себе си, да осъществяват единството и така да подтикват живота напред.

Идеята за служенето е най-здравата спояваща връзка, тя е оня духовен цимент, който ни обединява и свързва в едно цяло и който ни дава сила да вървим напред, творейки формите на новия живот.

90. ИЗ СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ. ВЪТРЕШНО РЪКОВОДСТВО НА ЧОВЕКА

**СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ
ВЪТРЕШНО РЪКОВОДСТВО НА ЧОВЕКА
Из беседа, държана на 21 януари 1934 г.
Братство, Севлиево. Г. 6, бр. 86, 4.03.1934.**

„Разбирам не само човека като личност, но целокупния човек, който е израз и възплъщение на Космичната Мъдрост, която именно обичате в себе си и която ви ръководи и направлява”.

„Всичкото падение на хората иде от това, че те не вървят и не слушат това вътрешно ръководство. Човек трябва да слуша този глас на Мъдростта в себе си, за да избегне внушенията на adeptите на Черната ложа, които искат да го спънат в неговия път и да го използват само за свои лични интереси. Когато се научите да слушате гласа на Мъдростта в себе си, вие ще сте близо до Истината и до вратата, която води към познаване на Реалността. Не се съмнявайте никога в ръководството на

Мъдростта и вратата на реалността като се отвори, ще ви поканят да влезете".

„И като погледне на света, човек ще бъде радостен, че е дошел в него да се учи и да работи за своето усъвършенстване и това на ближните си. И ще разбере, че няма друг отделен свят, освен Божествения свят, в който живее. Реалният свят сам по себе си е един, но е разумен според степента на съзнанията на съществата, които го населяват. Има много светове, но Божествения свят е един, който включва всички светове в себе си. Когато човек дойде до познанието на единния реален свят, който включва всички останали в себе си, той ще обикне всички същества. Тогаз неговото съзнание ще е минало вече в нова фаза – ще е преминало от фазата на самосъзнанието във фазата на свръхсъзнанието“.

Из беседа на Учителя от 21 януари 1934 г.

91. СТАТИЯТА „ОСНОВИТЕ НА БРАТСКАТА ЗАДРУГА” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ. Продължение

ОСНОВИТЕ НА БРАТСКАТА ЗАДРУГА

Братство, Севлиево. Г. 6, бр. 88, 25.03.1934, с. 2.

След като поговорихме за вътрешните, за духовните условия, които са необходими за реализирането на Братската задруга, нека кажем няколко думи и за външните т.е. за материалните условия, които са нужни за същата.

Ако неколцина Рочдалски работници, отделяйки само по няколко лева от седмичната си заплата успяха да образуват своята първа кооперация, давайки с това началото на едно мощно движение, което днес е обгърнало целия свят с милиони кооперации и стотици милиони кооператори, то колко по много може да се очаква, ако група хора, обединявайки се в едно духовно и материално цяло, му отдадат не само няколко свои отделни, спестени лева, във форма на дялове, а – целия свой живот, всичко каквото имат – духовно и материално?

Братската задруга, по идея, по вътрешна сила и по възможности за коренна обнова на живота, стои несравнено по-високо от кооперацията, такава, каквато я виждаме днес.

Братската задруга ликвидира напълно, в своята собствена област, с днешния обществен строй на частната собственост, вършейки това по най-разумния, естествения, мирен ненасилствен начин, и чрез това изгражда истинския нов свят в самите недра на стария, който, по силата на един естествен неотменим закон, ще изгние, ще се саморазруши, когато силите, които са му давали живот, се оттеглят от него и почнат да действуват за изграждането на новите форми на живота.

На братската задруга е възложена мисията да обнови живота по най-разумния, по най-правия път, и затова без съмнение, тя ще намери силите и средствата, които ѝ са нужни за това.

Животът ще ѝ ги даде, като нейно неотмемливо право, тъй както на всеки дошел на земята човек той дава нужните му условия.

Ние и по-рано казахме, че за Братската задруга, в начало, не е нужно много – разбрано по отношение на материалните средства. Защото малкото там, където има една жива, разумна, организираща идея, ще порасте, ще стане много.

Малкото материални сили и средства на задругата, когато при тях е живота, инициативата и творчеството, ще се увеличат и ще вземат постепенно надмощие над многото сили и средства на стария капиталистически свят, от който се е оттегил живия живот, който прогнана и се разпада сам по себе си, защото нему липсва основната обединяваща идея за справедливостта, която единствена свързва частите в едно неразривно органическо цяло.

Силата на Братската задруга лежи именно в реализирането на тази идея за справедливостта; в това, че всичко е на всички, че няма експлоататори и експлоатирани, насилници и насилвани.

Защото само при тия условия може да се достигне едно цялостно материално и духовно единство, а всекиму е известно, че „съединението прави силата“.

Работата, дейността на Братската задруга е многостранна, тъй както животът е многостранен. Нейната задача не се ограничава само в това, да създаде нови икономически и духовни отношения между отделните хора, но да създаде или, по-право, да възстанови първичните, естествени отношения на своите членове към майката природа и към Върховната Реалност, която ни обкръжава и прониква – към Бога.

Ние мислим, че Братската задруга, която не притежава земя, т.е. чиито членове се прехранват от някаква друга дейност, без да имат непосредствено отношение със земята, обработвайки я лично с труда си, такава задруга не е още напълно сформирувана, не се е още развила до пълно и всестранно реализиране на вложената в нея идея.

Защото разумния и естествен живот, който Братската задруга се стреми да осъществи, е невъзможен ако ние не възстановим постоянната и непосредствена връзка с природата.

Природата е извор на сила и живот. Чрез работа всред нея и чрез прислушване към нейния глас и нейните закони, ние черпим в изобилие това, което е най-необходимото за живота ни – жизнена енергия, хармония и здрав смисъл в живота си.

Ето защо, каквото и да бъде главното занятие, от което членовете на Братската задруга изкарват прехраната си, те трябва да се стремят и към това, щото задругата да притежава и земя, защото без връщане към земята, няма връщане към разумния, трезвен, естествен и щастлив живот.

Целта на Братската задруга, така, както я виждаме ние, е да се устрои всред природата, като се застъпят различни занаяти, различни производства и служби, между които земеделието да бъде на едно от първите места.

Връщането към природата, разливането на мощния поток на организирания човешки живот и на творческата енергия на човека всред природата, насочени към нейното облагородяване, обработване, за да ни даде най-големите възможни блага – това е задачата на истински разумния човек.

Трябва да се скъса с протиестественния извратен живот на днешната болна, разлагаща се цивилизация, с нейните гноини язви – големите градове. Животът трябва да се разлее навред всред Природата, всред нейните китни и плодоносни градини, ниви и лозя, от които направо, с ръката си, трябва да взема нужните за живота си плодове.

Днес земята е недостатъчно, непълно, недообработена. Защото при нейното обработване, в отношенията си към нея, хората се ръководят от меркантилни съображения, а не от върховното съображение, че тя е

нашата истинска майка-хранителка, в чиито скути винаги трябва да бъдат и за която винаги трябва да се грижим повече от всичко, без да гледаме на това, че от друго можем да получим по-голяма материална печалба.

Защото живота и здравето, радостта и щастието, които непосредственото общуване със земята ни дава, превъзхождат многократно материалните печалби.

Земята трябва да бъде превърната в райска градина! Човечеството трябва да се възвърне към земята, към природата. Всеки разумен човек, какъвто и висок пост да заема той в живота, каквито и способности и таланти да има, трябва да отдели поне малко от своето време за работа над земята. Поне до тогава, докато над нас тегне проклятието – „с пот на челото си да изкарваме хляба си“ – това е така.

Паралелно с бързото увеличаване на вегетарианците, земята постепенно ще се превърне в една безкрайна овощна градина, преливаща с изобилие на плодове, зърнени храни и зеленчуци, които ще бъдат храната на човека. Паралелно с възвръщането към естествения, природосъобразен живот, наместо сегашната централизация на живота в големите градове, ще се започне една децентрализация, едно опразване на градовете, и изграждане на новите безкрайни заселища – градини.

Това е, още неясно очертаната, но все пак твърда и непоколебима тенденция на новия, разумен живот. И една от главните задачи на Братската задруга е да съдейства съзнателно на тази нова струя, на този обрат на живота към природата.

От друга страна, погледнато чисто икономически, земеделието, особено в днешните години, не може винаги да задоволи нуждите на едно стопанство, не може винаги да му даде достатъчно средства за преживяване и развитие напред. А като се вземе предвид още и това, че живота има и други нужди, то добре ще е в Братската задруга да има и някакъв друг занаят, някакво друго производство, а най-добре е да се застъпват няколко такива, нужни за самата задруга и за пласиране вън от нея.

В една добре организирана задруга например, при увеличаване на нейните членове, освен необходимото земеделие, трябва да се застъпят и шивачество, обущарство, дърводелство и др. от първа необходимост занаятия. После за разпространение на своите произведения, задругата може да отвори един магазин, представителство и т.н.

Има много различни комбинации, на земеделието с други занаяти, които за доброто на задругата, ще трябва да се осъществят.

Накрай, още веднъж ще повторим: всичко отведнъж не може. Нека тогава се започва от малко, със стремеж за постоянно развитие. Така ще действваме по-разумно и изграденото от нас ще бъде по-здраво.

С най-малкото, с което разполагаме в областта на материалните възможности, но със силен дух и с всестранно и разумно обмислен план, нека започнем Братската задруга, и нейното развитие и успех ще дойдат като една необходимост, защото животът ги иска.

С. Калименов

92. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. РАЖДАНЕТО НА НОВИЯ СВЯТ

**СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ
РАЖДАНЕТО НА НОВИЯ СВЯТ**
Из беседа, държана на 04.02.1934 г.
Братство, Севлиево, Г. 6, брой 88, 23.03.1934.

„Цялото човечество сега преминава фазата на самосъзнанието, в което всеки индивид чувства в себе си като отделност, със свои нужди и интереси, със свои идеали и копнежи, всеки иска да се издигне, да стане виден, без да държи сметка за стремежите на другите“.

„Само чрез пробуждане на колективното съзнание в човека, отделните индивиди и народите ще извоюват своята свобода. Но докато хората живеят с разбирането на самосъзнанието, те винаги ще очакват, да дойде някой месия, Учител или държавник – да ги спаси и освободи“.

„Цялото човечество сега се намира в утробата на природата, където са ограничителните условия. Но сега вече хората са в периода на раждането на едно ново съзнание в тях, с което ще се добият, и повече отношения към Бога, към природата, и към ближните си; но при това раждане са необходими откън разумни същества, които да ръководят хората в този преходен период, за да не се осакати раждането на новото съзнание. А когато се роди вече това ново съзнание у хората, ще имат това схващане за живота и съвсем нови отношения помежду си. Тогава всичките хора ще излезнем из рамките на семейството, на нациите, дори и на човечеството, което е ограничено да живее само на Земята и ще станем граждани на необятния Космос. Тогаз ще разберем какво значи разумен живот, братски отношения и Любов. Ще влезнем в общение с всичките разумни хора и ще разбираме правилно хората и те ще ни разбират правилно. И няма по-красиво нещо от това“.

„Новият човек и новият свят се раждат вече и утрешния ден принадлежи на него“.

Из беседа на Учителя от 04.02.1934 г.

93. СТАТИЯТА „КООПЕРАЦИЯ ИЛИ ЗАДРУГА“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

КООПЕРАЦИЯ ИЛИ ЗАДРУГА
Братство, Севлиево, Г. 6, бр. 101, 14.10.1934, с. 1.

Прочитайки горното заглавие, може би някои от нашите читатели ще помислят, че тук се касае до думите: да се замени чуждата дума „кооперация“ със славянската дума „задруга“. Ще побързаме да предупредим навреме: Не, не е въпроса за промяна на думата, на външната дреха – наименованието. Въпросът тук е до промяна на съдържанието, на същността на кооперацията, или по право, до изграждане на нещо ново, на един нов, по съвършен тип „кооперация“ или свръхкооперация. Въпросът тук е: от това място, до което сме достигнали, да се направи една крачка напред.

Кооперацията в света, явила се като отговор на една належаща нужда за взаимно сътрудничество и преди всичко, като резултат на едно повишено съзнание за общността на интересите на хората, разрасла се до неимоверни размери, несъмнено, дава резултати.

Но са ли тия резултати от естество да отговорят на надвисналите като дамоклев меч искания, нужди на времето? В състояние ли е кооперацията, в днешните ѝ форми и развитие, да задоволи нуждата от коренни реформи, без които световния стопански хаос не ще бъде преодолян? Може ли кооперацията наистина да разреши болния социален въпрос, като изгради нов, т.н. от някои „кооперативен строй“?

Резултатите от кооперацията, във всичките области на нейната дейност, са днес на лице. Като повтаряме, че те са донесли и носят много положително, ние, обаче, не можем да не констатираме, че те не оправдават големите надежди, възлагани на кооперацията, и не дават цял за днешните болки на живота. Да подкрепим думите си с факти.

В областта на потреблението, в която област кооперацията е най-силна, нейната дейност се превърна в това, което някои на подбив наричат обикновена „бакалска“ дейност. Нима сериозно се мисли, че с няколкото лева месечно, които подлежат на връщане на консуматора във форма на дивиденкти, се прави нещо от естество да премахне или поне да намали противоречията на днешния стопански живот? Не е лошо да се работи и така, защото и малкото все пак е нещо, но да се мисли, че с това се разрешават големите въпроси на живота, е глупост и семазабравя. Потребителната кооперация, в ръцете на честни и способни хора, т.е. когато това име не служи за параван, зад който се охраняват интересите на функционери, може да донесе една минимална справедливост в разпределение печалбите от консумацията, т.е. една малка икономия за консуматора; тя би могла, ако това се желае от върховете на управата ѝ, да помогне за регулирането цените на пазаря, за избягване свръхпечалбите на безбожни спекуланти, и за изнасяне на по-доброкачествени продукти на пазаря. Но вън от това, общо взето, потребителната кооперация не може да допринесе нещо повече. Нека я подкрепяме за доброто, което тя носи, нека бдим над нейното правилно ръководство и насочване, нека я пазим от посегателства и от ловки използвачи, но да не очакваме от нея някакво спасение, да не очакваме от нея разрешението на световните стопански проблеми.

Дейността на кооперацията в кредитната област, която се упражнява чрез кредитните кооперации в селото и чрез популярните банки в града, също така е една малка стъпка напред, която се достига чрез регулиране и ограничаване на лихварството и зеленичарството, чрез парализиране до известна степен на безбожната дейност на лихварите от стария тип, тъй ярко характеризирани от народния поет с произвисяето „пара на грош на ден“. Но популярната банка, но кредитната кооперация е също така едно учреждение, което не само че не може да задоволи крещящите искания за повече справедливост в стопанския живот, не само че не може да излекува болките на тоя живот и да проведе реформите, нужни за неговото възраждане и които да му дадат огромен тласък напред, но тя не може да отговори дори както трябва и на нуждата от евтин и леснодостъпен за цялото население кредит – област, в която е нейното специално предназначение. Неотдавна един познат в София ми се оплакваше, че като направил точно изчисление на това, което дал като лихви, такси и т.н. в замяна на получения кредит от една популярна банка, то се е получавал почтения процент 15 на сто. Това не е извънредно много

далеч от прочутото „пара на грош на ден“. Явно е, че популярната банка не само измести старите лихвари, но и до голяма степен върви в техните стъпки. Трупат се големи печалби, плащат се големи заплати /особено в по-големите градове/, но за разрешението на главната задача – евтин и леснодостъпен кредит, малко е направено.

Остава производителната кооперация. Но тъкмо тук е най-слабото място на днешната кооперация. Работата е там, че производителната кооперация изобщо не върви. Трудно върви. Тъкмо в тая област на кооперативната дейност се намират най-много „кооперативни гробища“, както някои се изразяват. С други думи, тъкмо тук кооперацията е срещнала най-много и най-големи пречки, претърпяла е най-много неуспехи и катастрофи, които до голяма степен са убили куража, вярата и ентусиазма, нужни за нови опити в тая насока. Производителната кооперация е пробния камък на кооперацията въобще. Там е нейната сила и нейната слабост. Защото тъкмо тя, производителната кооперация е истинска кооперация. Тъкмо там се явява категоричната необходимост от пробудено кооперативно съзнание – съзнание за единството и общността на интересите, което неутрализира и парализира стремежите на нисшата човешка природа, на грубия личен егоизъм. И констатирано е, че липсата или наличността на това кооперативно съзнание е първия и най-главния фактор за успеха или неуспеха на кооперацията.

Защо производителната кооперация изобщо слабо прогресира? Защо тя търпи толкова неуспехи и поражения? Безспорно, преди всичко поради липсата на достатъчно издигнато кооперативно съзнание и на разумно и умело ръководство. Ето защо, тук именно трябва да се насочат главните усилия. В това направление трябва да се действа непрестанно и неуморно: пробуждане, издигане и затвърдяване на кооперативното, на колективното съзнание за общност на интересите и подбиране и създаване на разумно, на способно ръководство. Без това всяка стъпка напред е обречена на неуспех.

Но има още една, не по-малко съществена причина за неуспеха на производителната т.е. на истинската кооперация. Тази именно причина, която е в по-голяма степен зависима от нас, от нашето желание и разбиране, отколкото гореизложените две причини, която е, тъй да се каже, в нашите ръце, под нашата власт, е същата, която изследвана и проучена добре, ни насочва към трансформиране на днешната производителна кооперация в това, което ние наричаме трудова задруга, която фактически ще обгърне всички области на досегашната кооперативна дейност т.е. производство, потребление и кредит едновременно и която, при това, ще превърне външното, механическо свързване на група хора в досегашните кооперации в живо, органическо и идейно обединение, в пълно икономическо и духовно единство, което ще даде мощен тласък напред на целокупния живот.

За тази по-висока, по-съвършена стопанска форма, която животът днес настоятелно изисква, ще продължим в следния брой.

94. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. НОВИТЕ ПРИНЦИПИ И МЕТОДИ ЗА ВЪЗПИТАНИЕТО НА ЧОВЕКА

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ НОВИТЕ ПРИНЦИПИ И МЕТОДИ ЗА ВЪЗПИТАНИЕТО НА ЧОВЕКА

Из беседа, държана на 2.09.1934 г.

Братство, Севлиево. Г. 6, бр. 101, 14.10.1934, с. 2.

„Добрият живот е път за организиране на мозъка. И ако един човек живее добре, това ще е за негова полза.”

„Сега всичкия стремеж на човечеството е да организира най-първо човешкия мозък, а за това трябва една наука”.

„Търсете най-първо опора в себе си и после извън себе си. Защото, ако вие вървите паралелно в своето развитие с другите хора и ако техните мозъци са организирани като вашия и техните чувства и способности функционират като вашите, вие ще бъдете в хармония с тях и ще имате тяхното добро мнение. Но ако техният мозък не е организиран като вашия и техните чувства и способности не функционират като вашите, вие не можете да имате тяхното добро мнение. И ако отидете в различните страни ще видите, че законите се различават. Всяка една държава, според степента на развитие на народа си, има и законите си.

Колкото един народ е по-високо развит, по-добре е организиран неговия мозък, според онези закони и правила, които съществуват в природата, толкова по-разумни са и неговите закони. Защото животът не е произволен. В света има една правова държава, има съвършени хора. Дали вий ги знаете или не, няма какво да ви го доказвам”.

Из беседа на Учителя от 02.09.1934 г.

95. СТАТИЯТА „КООПЕРАЦИЯ ИЛИ ЗАДРУГА” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ.

Продължение

КООПЕРАЦИЯ ИЛИ ЗАДРУГА

/Продължение от брой 101/

Братство, Севлиево. Г. 6, бр. 102, 28.10.1934, с. 1.

Ако човечеството, при днешния стопански хаос в света, може да се надява за някаква съществена помощ от страна на кооперацията, за облекчение на тежкото му положение, то тази помощ може да се очаква именно от производителната кооперация, или още по-добре, от интегралната, всеобхватна кооперация т.е. тази, която обгръща едновременно производство, потребление и кредит, но в която първото нещо, основата, е пак производството.

Лесно е, сравнително, да се търгува, а също така да се раздават заеми, носещи лихви. Кооперацията, обаче, за да бъде истински полезна, трябва да насочи вниманието си и да опита здравата силите си в най-важната област на стопанския живот – производството.

Казахме в миналия брой, че производителната кооперация, доколкото тя съществува днес, има един важен недостатък, който е една

от съществени причини за нейния неуспех. Този недостатък, според нас, е липсата на достатъчно, на пълно обединение.

Преди всичко, в голяма част от т.н. производителни кооперации, кооперативна е само преработката на веднъж произведените по частен начин основни материали. Най-същественото, обаче, е това, че при всичките производителни кооперации, отделните кооператори участвуват не всецяло, не с всичкото си имущество, с цялата си стопанска мощ, а само с една малка част от своя капитал. Те са, тъй да се каже, само с единия си крак, или дори само с един пръст в кооперацията. При това положение, естествено е, че тяхното внимание, тяхната ревност и усилия ще бъдат насочени предимно към частното, та това към общото, кооперативното. Всеки ще гледа да уреди първо това, което е лично негово, а после ще се грижи за общото. По такъв начин това общо или кооперативно няма зад себе си, в основата си, оня комплекс от живи движущи сили – сбора от волите, инициативата, опитността на всички членове, който да бъде един фактор, постоянно бдящ над неговото развитие.

Тука именно е причината, която налага трансформирането на днешните производителни кооперации в един по-висок тип такава, която ние наричаме трудова задруга и при която обединението на силите и средствата, на капиталите, волите, опитността и интелигентността ще трябва да бъде пълно.

Пълно обединение на всички живи творчески сили, на целия духовен и материален капитал, за достигане на най-големи резултати, за реализирането на нещо ново, на нещо по-високо и по-мощно, това е лозунг на трудовата задруга.

„В съединението е силата“. Това е един принцип, който едва ли някой би смее да отрече. И затова, колкото по-голямо, по-пълно е нашето обединение, толкова по-големи ще бъдат и неговите резултати.

Въпроса тука е да се направи една крачка напред. Да се не спираме там, до където сме достигнали, но да продължим напред. Защото, ясно е, при досегашното положение, големи резултати не може да се очакват. Световният стопански хаос не може да се премахне от кооперацията, такава, каквато я виждаме днес. Задачите и противоречията на днешния стопански живот не могат да бъдат разрешени от тази кооперация. Най-после, чувството за справедливост, стремението към равенство в използване богатата на живота и към създаване добри условия за всички, не могат да бъдат задоволени.

Нужна е една по-здрава, по-мощна, по-цялостна и жизнеспособна форма на стопански живот, която да отговори на големите задачи на днешното време, да отстрани противоречията и да хармонизира действащите сили. Тази нова форма не може да бъде друга освен трудовата задруга, която се нарича „трудова“, защото основното нещо в нея е производството, но която, по един съвършено естествен начин, ще обгърне едновременно и всички други клонове на живота.

Не ще съмнение, говорейки за нуждата от тази по-висока форма на живот, за реализирането на трудовата задруга, ние не можем да не отбележим, че за тая по-висока форма на живот, се изисква и по-високо съзнание. Именно, по-високото съзнание е, което ще я направи възможна, реална и годна да отговори на големите задачи, които ѝ се поставят. Ще трябва да се внесе един нов елемент в т.н. кооперативно съзнание, това е елемента на братството. Истинската трудова задруга е именно братска задруга, защото трябва да представлява едно истинско братство по подобие на семейството.

Без това братско чувство и братско съзнание, трудовата задруга е невъзможна. Ето защо, налага се извънредно голямо внимание и бдителност за тези, които започват опитите за реализиране на трудовата братска задруга.

Не всички хора са годни да изнесат успешно този жив, труден и често дори мъчителен опит. Малцина са тези, които ще могат да отъждествят своето съзнание със съзнанието за колективитета и така да станат строители, непоклатими стълбове в новостроящата се сграда. Както навсякъде тъй и тука ще се намерят рушители, в повечето случаи несъзнателни проводници на известни отрицателни сили и затова подбора на хората, които ще влязат като постоянни и редовни членове на трудовата задруга трябва да бъде извънредно строг като при това се предвижда известен стаж – една, а при нужда и повече години за опознаване и проучване наклонностите и характера на кандидата. За членове на задругата, която, до колкото това е възможно, трябва да представлява и едно общежитие, трябва да се подбират хора, които си хармонират по характер и които имат еднакъв мироглед и разбиране по най-важните въпроси на живота.

При това положение ясно е, че за сега, трудовата братска задруга се намира в своя първоначален етап – в периода на опита, на пробването нейната жизнеспособност. От резултатите на този именно опит ще зависят нейното бъдеще развитие и успехи. Затова не трябва да се бърза – осъществяването на идеята за задругата трябва да бъде плод на дълъг процес от предварителни проучвания и обмисляне.

Пречки ще има, и неуспехи ще има, но една жива вяра и една непоколебима воля, ще преодолеят всички трудности.

Бъдещето е на задругата. Въпреки всичко тя е, която ще се наложи в живота, защото само тя може да установи хармония в него и да разреши крещящите му противоречия. Дали по-рано или по-късно ще стане това, зависи от нас, хората – т.е. от нашето съзнание и постъпки.

Но ако ние се противопоставяме на изискванията на живота, ограждайки се в тесните граници на личното егоистично съзнание, животът ще намери пътища, по които да наложи своето.

Пречките и трудностите при изграждане на братската задруга са преди всичко вътрешни – лежат в съзнанието, характера и склонностите на хората. Натам трябва да бъдат насочени всички усилия.

Издигането на съзнанието, приобщаване личното, индивидуалното съзнание към колективното, към космичното дори, съзнание – това е днес най-важната задача на живота.

Външните трудности и задачи, пътищата, по които ще се формира, организира и легализира достигнатото като резултат и на колективното съзнание, на общия идеал и стремежи, са неща, с които, сравнително леко ще се справим.

Трудовата задруга е едновременно резултат на издигнатото съзнание и средство за неговото по-високо издигане.

Тя е разрешение на болния социален въпрос и отговор на належащите нужди на времето. Тя е реализация на идеала за истински нов живот.

Сава Калименов

96. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. НОВИТЕ ПРИНЦИПИ И МЕТОДИ ЗА ВЪЗПИТАНИЕТО НА ЧОВЕКА

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ НОВИТЕ ПРИНЦИПИ И МЕТОДИ ЗА ВЪЗПИТАНИЕТО НА ЧОВЕКА

Из беседа, държана на 2.09.1934 г.

Братство, Севлиево. Г. 6, бр. 102, 28.10.1934, с. 2.

„Всеки човек трябва да използва външните условия, при които се намира и вътрешните възможности, които има, за да се повдигне. И след като се повдигне, ще трябва да работи и за подигането на света. Във всички области се искат работници. Ние сега очакваме един по-добър ред и порядък, но всички тези хора трябва да се превъзпитат и пресъздадат. Тогаз ще имаме едно общество такова, каквото ние го желяем. Но ако искаме да създадем едно ново общество с тези чувства и способности, които имаме сега, нищо няма да излезе.”

„За да се създаде новото общество, хората трябва да превъзпитат и пресъздадат всичките си чувства и способности”.

„Когато всички хора съзнателно се заловят за развитие на всичките си сили и способности и за организирането на мозъка си, те ще навлезат в един нов свят, в който противоречията постепенно ще изчезнат и те ще заживеят новия живот на Любвта.”

Из беседа на Учителя от 2.09.1934 г.

97. ТРУДОВА ЗАДРУГА „БРАТСТВО”. ТРЕТИ ОПИТ

С.К.: В сравнение с тях пък след 9.IX.1944 г. дойдоха едни такива форми. В.К.: И какво ще ми кажете за задругата? С.К.: Ти искаш аз за нея, тъй. В.К.: Втори опит или трети опит. С.К.: Аз го считам трети, заради туй, щото първия считам с Влад Пашов така, макар че той не се реализира до край, но той беше опита, тъй да се каже, остана повече в духовния свят, в света на идеите и на мислите, на плановите, а не можа да се реализира, но така за мене тогаз може би бях вложил очаквания най-много от себе си като идея, като мисъл най-много съм се вложил тогава. Както и да е с всичкото си искрено желание, макар да не се реализира, остана с една зачатъчна печатничка, която оставихме. И така, но за мене той е първия ми опит, така го смятам аз, лично за мен.

Ами втория опит беше в 1933 г., когато дойде Атанас и някои други и което го описав вече, да не се връщаме към тоя втория опит.

И туй го считам за трети опит, когато след 9.IX.1944 г. вече в 1947 г., значи три години след 9.IX, тъй да се каже или 2 години и нещо така, нали направих това заедно, като работниците влязоха като съдружници и членове на предприятието, съчленове, освен тях влязоха и някои наши хора, които пратиха по известна сума така от различни места, даже и непознати на мене някои, пак наши хора, но без лично да ги познавам са пратили по някоя сума отнякъде и те с таз сума са станали участници в предприятието.

От друга страна аз лично пък, по съображение, че аз го направих не кооперация, защото зная, че като е кооперация там гласуват поименно,

значи аз фактически нямам думата, нямам никаква тежест, самичък ще бъда срещу другите, а пък другите отвън могат да бъдат командвани. И затова част от моя капитал раздадох пък на мои близки в смисъл така да участвуват така, а не че съм мислил, нито мисъл съм имал да бъде моя, но на тяхно име, не. Направо им го подарих, между другото затуй, защото когато след смъртта на баща ми ний тъй да се каже се делихме, те ме облагодетелствуваха, просто много малки суми взеха от мене, всичко туй, нова постройка, печатница, книжарница го дадоха на мене разбираш ли. Те ми го дадоха като го оцениха съвсем евтино, те са мои близки, сестрите ми така де, и дето се казва те ми го подариха едва ли не. Аз наистина тогава нямах почти никакви средства да им плащам, но после работата се засили така доста.

Чакай, то беше пролетта, януари 1935 г. Наистина аз тогаз нямах средства и те от туй гледище виждат, че той няма нищо, какво ще му искаме, те просто ми подариха като определиха едни съвсем ниски цени и аз постепенно с течение на времето така им ги давах, на сестрите ми изобщо и на една моя починала сестра в Ст. Загора на двете дъщери и това бяха наследниците. Та заради туй аз се чувствах длъжен, викам, те тогаз просто наследството от баща ми ми го подариха, което разбира се, се състоеше в една къща, от която къща няма никакъв доход, но оставят ми печатницата на баща ми, книжарницата, макар и малко така останало нещо и заради туй аз се считах длъжен и определих на тях известни дялове в предприятието, на сестра си, на другата сестра, по-възрастната в Севлиево, и на двете дъщери тука на другата ми починала сестра.

И на някои мои близки така от нашето Братство пак съм разхвърлил, тъй че и моят капитал, така да се поразхвърли и да имам хора на които мога да разчитам, щото викам си, утре може пък да ме изгонят така, когато пожелаят да ме изгонят. Щото нали при едно гласуване може да стане, допусках го туй нещо и затуй не го направих кооперация, още повече като имах предвид, какво изискваше Земеделска банка, което ръководеше тия работи. Те ми казаха, ходих да ги питам, те ми казаха, че туй не може, туй не може, не зная какво, например не може предприятието да върши търговия, в смисъл да продава, то производствено можело да бъде, само производствено, като кооперация, тъй ми казаха.

Викам, щом е тъй и джанъм направихме го ООД дружество. Работниците, както казвам, имаха близо, не цял един милион. В.К.: Какво значи ООД дружество? С.К.: Дружество с ограничена отговорност. Така е формално по закона. Дружество с ООД. Значи в случая, туй което в дадения случай интересува е, че те вземат решения на годишни събрания или избор кога правят за управителен съвет, за управа и т.н. гласуват съобразно капитала си. Действа там капитала. Капиталът е като дял, да речем определена сума 10 хиляди лева са един дял и тъй се гласува. Не се гласува като личност отделно както е в кооперацията. Това е разликата да речем де, в случая.

В.К.: И какво стана накрая с тая задруга? С.К.: Ами много ясно какво стана. В.К.: Работи ли тя, преуспяваше ли? С.К.: Задругата работи тя, даже ний бяхме започнали преди да я регистрираме. Ний започнахме от първия месец, от януари, и си водехме и книгата вече се завеждаха, приход, разход, имахме си счетоводител, който не беше на постоянна служба, той си беше чиновник, обаче пак счетоводител, държавен, обаче в свободното си време водеше нашите книги, заведени така, регистрирани, подпечатани книги така за приходи и разходи и той си пише всичко. Вечер идва, вижда това, което е станало, прехвърля го по книгите. Всичко туй

от 1 януари 1947 г. почнахме туй формално водене на книгите, а пък регистрацията става на 22 март 1947 г., аз избрах тази дата.

И обърнах се най-напред за адвокат към този, бившия околийски началник, който беше един симпатичен човек, произхождащ от род социалисти, той беше и преди девети околийски началник, но изглежда, че по едно време като вижда какви работи стават така нали нередни, преследванията на комунисти, партизани туй-онуй навярно, той сам се оттегли, щото искаше да бъде настрана така от тези неща, които сам той не ги приема. Казва се Асен Каракунев, значи човек с известна доза благородство и предвидливост за нещата и се отдръпна от тази си служба. Сега те го бяха назначили още по-рано, той е назначен като широк социалист, може би още от времето на Дамян Велчев и тези, още тогаз те понеже той тогаз Димо Казасов беше от широките социалисти, по тази линия ще е назначен. По линията на Димо Казасов, щото той с Дамян Велчев 1934 г., когато взеха властта, както и да е. Та аз го уважавах тоз човек, щото и той мен много неща така, тъй да са каже, където друг някой би могъл да ме преследва, у мен спаха партизани, не партизани, но ученици с нелегална връзка. Дойдоха те в моята книжарница, изглежда, че като явка е била, без аз да зная. И идват тези там и се срещат с комунисти, ученици са, срещат се. Добре, ама съществуват пък и тези другите легионери, те разкриват, те виждат, че идват чужди лица и заобикалят там книжарницата и т.н. Нашите севлиевски комунисти-ученици като виждат тази работа един по един се измъкват и остават на мене тия две момчета ученици. Аз ги приемам, щото там дето ми е жилището, там ми е и книжарницата, вътрешна врата има, приех ги, задържах ги да спят и т.н. Преспяха. Имаха оръжие, оставиха го на мене, щото те предчувстваха, че са заобиколени и аз предчувствах тази работа, че няма да излязат свободно, обаче отивам да ги изпращам до портата сутринта и то веднага излизат полиция. Полицията цяла нощ са вардили там наоколо и веднага ги прибират. Всичко туй за което аз можех много да загазя, макар че аз почти, просто не ми се е наложило на мене някак си, не съм имал никаква връзка с тях преди туй, просто ми се наложи да се намеся така. Обаче Каракунев не ме извика в Околийския, не ме разпитва, нищо. Само по едно време получих една малка глоба, разбираш ли. Виж как е постъпил тоз човек. Нито дума, нито в полиция, той ме извика така абсолютно думица. Но след, да речем след известно време получих така заповед за една малка глоба, задето съм приел хора, външни хора така, ей това беше.

И друг един случай много по-важен случай. Бяха дошли да вземат от мене хартия. Аз им дадох много хартия. Верно, че и тогаз не знаех точно, обаче тя стана след туй такава голяма работа, че цялата околия комунистите във връзка с туй ги изловиха и ги биха и ги затвориха и напълниха затворите, защото тъй като аз не ги и познавах тези. Наша помощника в книжарницата имаше, тя ми каза кое е едното момче, другото било турче.

В.К.: Но те са изнасяли хартия за печат или за позиви? С.К.: Не, те си имат таен циклостил, това в партизанско време вече де, и аз им дадох, и аз не знаех в момента наистина, може и малко да съм се усъмнил. Но преди туй са идвали някакви студенти, казват, че „искаме да си печатим лекции“, какви бяха там, да си преписват там както и да е. След туй стана провала, защото те през нощта натоварят на някакво магаре тази хартия и тръгват да я носят за пунктовете там, някъде, където си имат те скривалища. Добре, ама от полицията ги усещат и ги погват и той, който е бил с тях, един ли са били, двама ли са, се разбягват, а остава магарето с

хартията, тази, която са натоварили от мене. Те разбира се не са я товарили с магаре, те я товариха, на ръце си я взеха, но после са я натоварили. И полицията нали си има метод и ги оставят свободно, и гледат магарето къде ще отиде. И магарето като е без ръководител полека-лека завръща се еди-къде си там, в един училищен слуга беше той, тоз човек, обаче той е дал туй магаре на тези. И вече от там почват. Бой, та бой, та бой. А и освен него сутринта залавят един тези, който е бил, не от тези мои познати, но който е брат на ръководителя на партизаните – Иван Райков се казва, този брат му. А пък този беше по-млад, не си спомням името му, по-млад от него, така се наложи да направят контакт.

98. ЗОВ ЗА РЕАЛИЗИРАНЕ НА ТРУДОВА ЗАДРУГА „БРАТСТВО” И ПРОЕКТО-ДОГОВОР НА ТРУДОВА ЗАДРУГА „БРАТСТВО”

98.1. ЗОВ ЗА РЕАЛИЗИРАНЕ НА ТРУДОВА ЗАДРУГА „БРАТСТВО”

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „БРАТСТВО” – СЕВЛИЕВО

З О В

към всички съчувстващи на идеята за Братство

Драги приятели,

Една нова ера идва на земята. Ние днес живеем в първите трепети на нейната утринна зора. Разсъмва се – за нашия народ и за цялото човечество. Из пазвите на грохващия постепенно стар живот, незабелязано започват да се подават кълновете на новото. Въпреки всички пречки и трудности, обикновен спътник на всяко начало, то ще си пробие път – негово е бъдещето, защото то е извикано на живот от една сила, на която нищо не може да се противопостави.

Това ускорено движение напред, това навлизане в един нов кръг от спиралата на възходящия път на човечеството, трябва да бъде подкрепено от нашите съзнателни, организирани усилия. Ние трябва да се явим в подкрепа на новото. Ние трябва да съдействуваме за избистряне и правилно оформяне на идеите – творческите сили, които ще го изградят. Ние трябва да съдействуваме за проправяне верните, сигурни пътища към него.

Водими от тази мисъл, ние основателите на книгоиздателство „Братство” в Севлиево, решихме да поставим нашата работа на по-широка основа, за да могат да вземат участие в нея повече хора и за да може да се заработи в по-голям обхват, съобразно нуждите на времето, за реализиране на великата идея за Братството и Любовта между хората и народите, за обединение на враждуващото досега човечество, за изграждане новите форми на живота, за изпълването им с новия дух на Божествена разумност, красота и свобода, за разпространение свещеното Слово на Учителя навред из нашата страна и по целия свят.

За да можем да изградим едно по-здравео, по-мощно и по-сигурно средство за работа в тая насока, ние решихме да превърнем досегашното предприятие книгоиздателство и печатница „Братство” в едно дружество с ограничена отговорност, под название

ТРУДОВА ЗАДРУГА „БРАТСТВО“

О.О.Д-во за печатарство и книгоиздателство

като с течение на времето ще се стремим да разширим неговата дейност и в други области.

Що се отнася до формата на предприятието, то нейното функциониране и ръководство са определени от съществуващите в страната закони. В тази твърде обикновена форма обаче ние ще се постареем да внесем нещо ново – да влеем един нов дух, отговарящ на нуждите на времето, в което живеем, което ще се изрази, както в общото ръководство на предприятието, така също и в характера на неговата работа и в разпределението на печалбите, добити от неговата дейност. Едно от основните положения в трудова задруга „Братство“ е това, че в нея ще влезнат преди всичко работниците и служащите, вземащи непосредствено участие в работата на предприятието. За да засилим, обаче нейната дейност, като увеличим капитала ѝ и привлечем повече сили, необходимо е в нея да влезат като участници колкото се може повече хора, съчувстващи на идейната насока, в която ще бъде отправена нашата дейност.

Ето защо, ние ви поканваме да станете член на нашето дружество „трудова задруга „Братство“, като внесете известна сума във форма на дялове, за увеличаване основния капитал на задругата. Според закона за дружествата с ограничена отговорност, най-малкото участие в тези дружества е със сумата 10 000 лева. Ние апелираме към вас да вземете участие в задругата, макар и с най-малкото, макар и само с един дял. Ако пък ви е трудно да внесете наведнъж стойността на един дял, то можете да направите това на няколко пъти, като ни съобщите датите на следващите вноски. Имайте предвид, че ние ви молим да се присъедините към нашето дело не толкова поради нужда от увеличение на дружествения капитал, колкото поради желанието ни да приобщим колкото се може повече хора, следващи идеите за братство, мира и любовта, към това дело, което впоследствие ще трябва да се разрасте в един мощен фактор за изграждане на новия живот.

Да направим от трудовата задруга „Братство“ в Севлиево един разсадник на идеите на нашия велик Учител, да направим от нея разсадник, който с течение на времето ще извика към живот десетици и стотици подобни задруги, всички обединени от великата идея – да служат преди всичко на живота, да служат на Цялото, да работят за изграждане на новия свят, а не за трупане на частни печалби – ето, това е нашата истинска крайна цел, към чието осъществяване ще се движим постепенно.

Може би ще се явят някои възражения в смисъл – щом предприятието се поставя на идейна почва, защо то да не се оформи като кооперация? – Имахме това предвид и дълго време проучвахме въпроса. Оказа се обаче, че поне за сега, ако възприемем кооперативната форма ще срещнем доста пречки, както при самото организиране, така също и за правилното ръководене и развитие на предприятието. Впоследствие, обаче, когато бъде намерено за нужно, не е изключено предприятието да бъде превърнато в кооперативно.

Фактически, трудова задруга „Братство“, по своя дух, е нещо много повече от множество кооперации, които само по форма са такива. Тя е изпълнена с новия дух, а в случая това е същественото.

Драги приятели,

Заедно с това ние ви изпращаме: 1) Проект-договора за основаване на трудовата заедница „Братство“, 2) Формуляр за записване като съдружник в дружеството, 3) Пълномощно за подписването ви на дружествения договор и на другите дружествени книжа при основаването на дружеството, в случай, че не можете да се явите лично на учредителното събрание и 4) Вносна бележка за изпращане сумата на вашето участие в основния капитал на дружеството.

Във връзка с всичко това ние ви дължим следните обяснения:

1) Изпратения ви проект-договор действително е само един проект, който ще се оформи в истински договор, регистриран в Севлиевския областен съд, било в същия си вид, било с някои изменения, само след като Вие и другите участващи изкажете Вашето мнение, като го одобрите или като посочите нуждата от някакви поправки, изменения и допълнения. Учредителното събрание на дружеството, датата на което ще се съобщи на всички, които пожелаят да участвуват в дружеството, ще се занимае с всички изказани мнения и ще даде окончателната форма на договора.

2) При основаването си, дружеството ще поеме целия актив на книгоиздателство „Братство“, състоящ се от печатарски машини и друг печатарски инвентар, изобщо от една добре организирана за печатане на книги и акцидентна работна печатница, от почти цялото количество печатни издания, хартия за печат и др. на книгоиздателството, от неговите вземания и т.н., което ще възлезе приблизително на около един и половина милиона лева (точната сума ще се определи при оценката, направена и приета при основаването и вписана в подробен опис, който ще се приложи към договора).

3) При основаването си дружеството ще поеме и стопанисването на фонда „Всемирно Братство“, който е съществувал досега при книгоиздателството и възлиза на около половин милион лева.

Понеже за подписване на дружествения договор, (в който влиза и подробния опис на приетия във форма на печатарски инвентар и стоки капитал), както и за самото учредяване на дружеството е необходим подписа на учредителите, било личен, било чрез нотариално пълномощно, то ще е нужно тия, които желаят да присъствуват при основаването на дружеството, да ни съобщят веднага това си желание, за да им съобщим датата на Учредителното събрание, а тия, които желаят да участвуват в дружеството, но не ще могат да присъствуват лично при неговото учредяване, да ни изпратят приложеното тук пълномощно, попълнено и заверено от съответния нотариус. Пълномощното може да бъде издадено на едно от следните лица: Сава Калименов, Атанас Николов, Стефан Тошев, всички от гр. Севлиево, или на някой друг ваш познат, който ще вземе участие в учредителното събрание на дружеството.

Драги приятели,

Както ще видите от приложения проект-договор, нашата цел е преди всичко идейна, тя е в духа на новото – повече от половината от печалбата на дружеството се определя за идейни цели, без обаче да се лишават от участие в същата и вложения капитал и участващите с труда си в предприятието работници и служаци. Ние сме преизпълнени с вярата, че доброто начинание ще намери добра почва преди всичко в сърцата на тия, които работят за братството, мира и любовта. Ние вярваме, че вие ще оцените правилно нашите усилия и ще подпомогнете нашия малък опит да изградим една нова форма, като средство за дейност в посоката на

новото, ние вярваме, че Бог ще благослови това дело с изобилни плодове, които ще бъдат за всички.

Ние очакваме Вашия отговор и Ви поздравяваме братски:

Книгоиздателство „Братство“
гр. Севлиево, 7 юлий 1945 г.

98.2. ПРОЕКТО-ДОГОВОР ЗА ОСНОВАВАНЕ НА ТРУДОВА ЗАДРУГА „БРАТСТВО“

ПРОЕКТО – ДОГОВОР ЗА ОСНОВАВАНЕ НА ТРУДОВА ЗАДРУГА „БРАТСТВО“ О.О. ДРУЖЕСТВО ЗА ПЕЧАТАРСТВО И КНИГОИЗДАТЕЛСТВО

Севлиево – 1945 г.

Днес на.....1945 г. подписаните..... сключихме
следния договор:

ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Чл. 1. Всички подписани образуваме заедно дружество с ограничена отговорност, под името: „Трудова задруга „Братство“, О.О. Д-во за печатарство и книгоиздателство, със седалище гр. Севлиево.

Чл. 2. В различие от другите, о.о. д-ва, трудовата задруга „Братство“ е такова дружество с ограничена отговорност, при което частния капитал, специално неговите печалби, са ограничени в известни рамки, като за сметка на това се дава възможност на работниците и служащите да вземат участие в печалбите на предприятието, а останалата част от печалбата се отделя за идейни – културни и благотворителни, общополезни цели.

Чл. 3. Предмет на предприятието е издаването и отпечатването на книги за четене и всякакви други печатни издания. При възможност дружеството разширява своята дейност и в други области на стопанския живот – земеделие, занаятчийско или индустриално производство, търговия и т.н.

Чл. 4. Дружеството се съставя за неограничено време.

Ц Е Л

Чл. 5. Целта на дружеството е:

1) Да работи за създаване на добри материални и духовни условия за живота на своите членове и на всички, които вземат участие в него с физически или умствен труд.

2) Да даде своята морална и материална подкрепа на идеята за братството между хората и народите, чрез изграждането на „Дом на Всемирното Братство“ с богата библиотека към него на български и на всички по-важни чужди езици, който Дом да послужи като център за разпространение идеите за братството и за обединение на народите.

3) Да подпомага образуването на трудови задруги, подобни на тази, в други населени места на страната.

4) Да извършва и подпомага извършването на благотворителна и културна дейност, да подпомага нуждаещи се да продължат образованието си и т.н.

ОСНОВЕН КАПИТАЛ

Чл. 6. Основният капитал на дружеството, разпределен в..... основни дяла, възлиза на.....лева. Част от този основен капитал, а

именно.....лева, е внесен в пари, а останалата част от.....лева, е внесен в движими имоти – печатарски машини, букви и друг печатарски инвентар, печатни издания, хартия за печат и т.н. – според приложения към настоящия договор подробен опис, съставляващ неразделна част от него, съгласно предварителната оценка на съдружниците.

Чл. 7. Този капитал се притежава от съдружниците, както следва: 1).....2).....3).....и т.н.

ФОНД „ВСЕМИРНО БРАТСТВО“

Чл. 8. При основаването си дружеството получава от книгоиздателство „Братство“, Севлиево сума лева, внесена в отпечатани книги и печатарски инвентар, която сума се подарява от поменатото книгоиздателство за да послужи за основаването на специален фонд при дружеството на име фонд „Всемирно Братство“.

Чл. 9. Целта на фонда „Всемирно Братство“ е да изгради „Дом на Всемирното Братство“ с богата библиотека към него и да подпомага образуването на трудови задруги „Братство“ в други населени места на България, било като влага част от средствата си като свой дял в новооснованата трудова задруга.

Чл. 10. Трудова задруга „Братство“ о.о. д-во приема фонда „Всемирно Братство“, като се задължава да го олихвява с 5% годишна лихва, да отделя всяка година част от печалбите си за неговото увеличение и впоследствие да го обособи като отделна юридическа личност.

Чл. 11. До обособяването на фонда „Всемирно Братство“ в отделна юридическа личност, той се управлява от дружеството.

Чл. 12. В случай на ликвидация на дружеството, членовете на последното нямат никакви права върху фонда „Всемирно Братство“, чието стопанисване и управляване се поема от управителен съвет на същия фонд, избран от общото събрание на дружеството и действащ съобразно специален устав.

РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПЕЧАЛБИТЕ

Чл. 13. При годишната равностметка, след като се спадне законната амортизация на инвентара и направените през годината разходи, включително лихвите на фонда „Всемирно Братство“, изчислява се чистата печалба, която се разпределя както следва:

25% за дивидент на дяловете, който не може да бъде повече от 12% върху стойността на дяловете. Остатъка в повече, ако има такъв се прехвърля към фонд „Всемирно Братство“.

15% за допълнително възнаграждение на работниците и служащите в предприятието, според получените от тях през годината заплати. Това допълнително възнаграждение не може да възлиза на обща сума повече от 50% върху изплатените през годината заплати на работници и служащи. Остатъка в повече, ако има такъв, се отнася към фонд „Всемирно Братство“.

35% за фонд „Всемирно Братство“, предназначен за изграждане Дом на Всемирното Братство, библиотека към същия и за подпомагане образуване на трудови задруги в други населени места, с дух и цели, подобни на тези на трудова задруга „Братство“ в Севлиево.

5% за културен фонд, който се употребява за културни и благотворителни цели, подпомагане нуждаещи се да продължат образованието си и т.н.

10% резервен фонд.

10% фонд разпространение беседите на Учителя Петър Дънов, който се изразходва всяка година за една и съща цел, по решение на общото събрание.

Заб. по отношение на последния „Фонд за разпространение на беседите“, ония съдружници, които заявят, че не са съгласни с него, получават лично съответната част от процента, определен за тази цел, който им се припада.

УПРАВЛЕНИЕ

Чл. 14. Дружеството се управлява от един или повече управители, избора на които става от общото събрание. За управители, в случай на нужда, може да бъдат назначени и нечленове на дружеството, но в такъв случай трябва да има поне един управител, който да е член на дружеството.

Чл. 15. Надзора на дружествените работи се извършва от надзорен съвет, състоящ се от трима членове, които се избират също от общото събрание.

Чл. 16. Както управителите, така също и надзорниците може да бъдат уволнявани във всяко време от общото годишно или извънредно събрание, като в такъв случай същото избира техни заместници.

Чл. 17. При избиране на управители и надзорници, избират всички, които участвуват в дружеството, съобразно вложения от тях капитал, включително и избираемите.

Чл. 18. Пред всички власти, фирми и частни лица дружеството се представлява от управителите или от техни пълномощници. Управителите действуват и подписват фирмата заедно или поотделно. Подписването става, като под фирмата на дружеството се поставят подписите на управителите, заедно или поотделно.

Чл. 19. Правата на управителите или на някои от тях, за представляване на дружеството и за действуване от негово име, могат да бъдат ограничавани или да им се дават специални пълномощия от общото събрание.

Чл. 20. За начина, по който ще бъде подписвано и управлявано от своите пълномощници – управителите, дружеството уведомява фирмите, с които работи и гражданските власти.

ОБЩИ СЪБРАНИЯ

Чл. 21. Общото годишно събрание става всяка година най-късно до края на м. май и се свиква от управителите.

Чл. 22. Извънредно общо събрание може да се свика във всяко време на годината, по желание, изявено в писмено заявление, до управителите, представляващо поне половината от дружествения капитал. В случай на нужда, управителите и надзорния съвет също имат право да свикват извънредно общо събрание.

Чл. 23. Решенията на общото събрание се вписват незабавно в протоколната книга, която може да бъде преглеждана от всеки съдружник. Препис от взетите решения, подписан от управителите, се изпраща на всеки съдружник след закриването на общото годишно или извънредно събрание.

Чл. 24. Събранията на дружеството са законни, ако в тях е представен поне половината от внесенния капитал.

Чл. 25. Решенията на общите събрания са законни, ако са взети с болшинство, представляващо повече от половината от представения капитал.

Чл. 25. Отсъстващите от общото събрание могат да бъдат представени от пълномощници, били те членове или нечленове на дружеството, за която цел опълномощените трябва да представят нотариално пълномощно.

Чл. 26. Решенията на дружествените събрания се вземат чрез гласуване, при което един глас се равнява на 10 000 лева от дружествения капитал.

РАЗНИ

Чл. 27. Всички членове на дружеството се задължават да продължат своето участие в дружеството най-малко две години от основаването му.

Чл. 28. Най-малкото участие в дружеството е с 10 000 лева, които се равняват на един дял от дружествения капитал и дават право на един глас.

Чл. 29. Ако някой от съдружниците пожелае да излезе от дружеството, то това става в края на търговската година, при приключването на годишната равностметка. Ако дружеството бъде затруднено да изплати наведнъж дяла на напускащия, то това става чрез разсрочване изплащането за една или няколко години.

Чл. 30. Приемането на нови съдружници и увеличението и намалението на внесените дялове става от общото събрание.

Чл. 31. Суми, внесени в течение на търговската година, се олихвяват до деня на годишната равностметка, след което вече се вписват като дялов капитал.

Чл. 32. В случай на разногласие по управлението на дружествените работи, въпроса се разрешава от общото събрание.

Чл. 33. В случай на нужда, дружеството открива свои клонове и в други населени места на страната.

Чл. 34. При излизането на един съдружник от дружеството, той получава основния си дял, чистата печалба, която му се пада според годишната равностметка, а така също и припадащата му се част от резервния фонд.

Чл. 35. Дяловете от дружествения капитал са наследствени. След смъртта на някой от съдружниците неговите законни наследници имат право да заместят наследодателя си като участници в дружеството или да го напуснат. В последния случай сметката им се ликвидира в края на стопанската година или чрез разсрочване.

Чл. 36. Ония от съдружниците, които полагат свой труд в управлението или в каквато и да било работа в дружеството, получават възнаграждение, определяно от управителите. Същите определят възнаграждението и на всички други физически и умствени работници в предприятието, освен ако това става по силата на някакъв закон в страната. Заплатите на управителите се определят от общото събрание.

Чл. 37. Управителите и надзорниците не могат да получават никакви проценти от печалбата на дружеството. В случай на особени заслуги по разширяване и засилване дейността на дружеството последвани от несъмнени успехи, общото събрание на дружеството може да гласува определено извънредно възнаграждение на управителите и надзорниците, или на някои от тях. Общото събрание може да гласува извънредно възнаграждение и на отличили се работници, независимо от уговореното в чл. 13 на настоящия договор участие в печалбите на предприятието.

Чл. 38. Отчетната година свършва в края на м. март, след което се свиква общо годишно събрание.

Чл. 39. Дружественият договор може да бъде изменен само по решение на съдружниците, взето с болшинство, представляващо поне 3/4 от основния капитал.

Чл. 40. Дружеството прекратява своето съществуване по решение на съдружниците, взето с болшинство поне 3/4 от основния капитал.

За всички случаи, неспоменати в настоящия договор, дружеството се намира под разпорежданията на Закона за дружествата с ограничена отговорност.

Оригиналът на настоящия договор се депозира в Севлиевокия Областен Съд, а препис от него се представи на всеки от съдружниците.

гр. Севлиево,.....1945 г.
Съдружници-основатели

99. НАЦИОНАЛИЗАЦИЯ И ЕКСПРОПРИАЦИЯ

В.К.: И това беше третият опит. С.К.: Третият опит, виж какво, завърши, да не се такова много, защото те са безкрайни тези работи.

Третият опит завърши при национализацията на 23 декември 1947 г. бе национализацията. Преди туй идваха да ме питат изпратени от вечерта така, изпратени от тия, които ще национализират да ме питат кооперация ли е или какво. Викам: О.О. д-во един от властта така де, не от тези, които бяха ръководители там на движението, де. И на другия ден идват там с оръжие трима души: „Горе ръцете“, горе, горе, хайде и това е. Ето как експроприацията стана. Цял живот съм мечтал за нея, най-подир стана и то с мене. И ако искаш да ти кажа фактически аз я посрещнах съвсем другояче. Има хора, които до отчаяние са идвали, понеже целия живот им е бил в частната собственост, а за мен парите и сега за мен нищо не са. Парите за мен са само да си купиш ей тъй това, което ти е необходимо, тъй да имаш пари, какво ще те ползва?

В.К.: Значи онези идеи от юношеството срещу частната собственост не са били забравени. С.К.: Са си останали, но да ти кажа факта, че не само аз, но и цялото ми семейство, които бяхме тогаз, бяхме спокойни. Те понеже ни оставиха в една стая, а те почнаха да обискират и къщата насамнататък. Имахме си пиано, дъщерята седне да свири и ние пейме. Те си шетат из къщата, ние си пейме. Дъщеря ми свири на пиано, а ние с жена ми пеем, това е. Щото жена ми и тя така имаше такива идеи социални още като работничка, и тя си имаше таз идея, симпатизираше на комунизма. Та никак не ме е трогнало така, че са ми взели туй, взели онуй.

И фактически те ми взеха повече товара, щото печатница, издателство, всичко туй беше голям товар, идваше време, когато хартията се свърши, аз тия работници какво ще ги правя и т.н. като няма хартия.

Пък книжарницата не можеха по закон да я вземат и ми я оставиха. Тъй че аз се почувствах даже много облекчен от тази работа. Не съм почувствал някаква изненада, нито съм се отнесъл с някаква омраза или с някакво огорчение от туй, аз го знаех, че то си е редно да стане. И така стана, че аз продължих книжарницата, обаче понеже бях идеалист, как да кажа, то един търговец от Търново мина и ми каза: „Момче, момче, абе какво правиш ти, бе?“ Искаше да каже какво съм украсил витрината,

сложил съм не знам какви украшения във връзка с Коледата там, книги така, направил съм витрината много хубава. Искаше да ми каже, какво правиш. Той понеже бе стар и възрастен човек, опитен, иска да каже, че туй е нещо, което ти правиш, ще ти завидят или ще те премахнат. И действително тъй стана.

Едва ли мина година и половина след това и ме вика главния секретар там на партията, вика ме при него и това-онова, със заобикалки да им дам книжарницата. Какво ще правя, той после ми каза един комунист-адвокат: „Защо бе, той няма никакво право.“ И аз виждам сега, знам, че това е комунистическа власт вече и се съгласих така. „Ще те направим, кай, управител“. Те имаха вече партийна книжарница. Значи 1947 г. като е национализацията декември, туй 1948 г. аз продължавах книжарството частно, 1949 г. е станало туй нещо.

Както и да е дадох им книжарницата. Сега те ми платиха нещо. Те почнаха описи, описваха, описваха, пък то имаше до безкрайност книги и по едно време оставиха, вече престанаха да описват, оставиха ми ги на мене, щото видяха че са много. Те, партията на комунистите, те тогаз не са имали много средства и трудно са поели тоз дълг и затуй спряха по едно време и както и да е. Мен ме назначиха не на същото място, на същото място оставиха жена ми, като магазинерка и още един техен човек, а пък мене ме пратиха в централната им книжарница, там, която беше едно голямо помещение така на централния площад и там аз бях около една година, бях като магазинер, не като управител. Те, гледай какво, тя беше една бюрократична работа. Работата им беше много малко. Не бяха организирани, нямаха опитност, сложили директор, сложили счетоводител, сложили доставчик, касиер. Той счетоводителя едновременно и касиер. А пък работа малко. При мене бяха сложили жената пък на този от висшата партийна школа от техните хора и после като дойде, го назначиха за първи секретар.

Нямаха опитност и аз отидох в таз книжарница със същото желание да работя както бих работил на моя работа. Абсолютно никаква мисъл за кариера и понеже бяха ми оставили на мене задължението така и правото да давам поръчки за неща, аз почнах като на своя работа.

Наближава Нова година. Срещу Нова година аз имах такъв голям оборот, толкова хора, че просто не мога да ги посрещна. Пълни се цялата книжарница с хора и книги, книги, аз зная детски, особено за децата и какво не още, украшения за елха, играчки, абе какво не и то така много, много вървеше. Аз исках тъй да се каже, нали дошъл съм тука, туй нещо да го възпроизведа докъдето е възможно и нали така връзките ги имам, зная къде има, кои доставят тия неща и почнах тука. В.К.: По същия начин. С.К.: Пак в ограничени размери, но да има нещо срещу Нова година, да се посрещне. Те ме подозряха, че правя някакъв съботаж нещо, разбираш ли, те макар не ми го казват в очите, но разбрах ги, пък то са били ръководени повече от туй, че виждали, че няма средства достатъчно да посрещнат. Добре, ама същите тия неща, щяха да им се възвърнат с печалба така. И заради туй веднага ме прекъснаха, да не давам, отмениха ми правото да давам поръчки. И те неопитни хора, разбираш ли, този управителят, никога не се е занимавал с търговия, доставчикът, той е бил частен търговец в едно село там, ама и неговата опитност съвсем ограничена. Преди всичко той няма връзки, той е вземал от мене и от други севлиеВСКИ книжари стока, не е имал непосредствени връзки. Счетоводителят пък и той малко надут така и той гледа на мене като на бивш капиталист, значи съм враг. Враг и така почнаха те, обаче нищо не направиха. Дойде Нова година, е

нищо не можеш да дадеш, хора може да ти влизат, но какво ще им дадеш, когато няма нищо. Има някоя и друга книга тука провесена, те ако са ме оставили аз да сложа детска литература, тя се продава толкоз много, от „Хемус“ да речем. И работата вървя така едвам, едвам, двама души се разхождаме из книжарницата, тя бе много голяма. Разхождаме се, но ще дойде от време на време клиент, защото няма и какво да купува точно. Е, някои най-необходими работи имаше, да речем моливи, гуми, туй-онуй, обаче само с туй не се покриват разходите.

И по-нататък и аз пожелах да напусна, но аз сам първоначално пожелах да напусна, но после тъй се оказа, че и да не бях напуснал щяха да ме махнат, по следната причина, по две причини по право.

Първо, защото в туй време, когато аз нямах вече печатница, напечатах осем хиляди каталога на беседите. Тук ги напечатах в София, аз нямам печатница де, в София ги напечата нашата печатница, на Изгрева имаше вече печатница с машина и т.н. не онази по-раншната. Таз друга, тя оназ машина не я има. Имаше печат, напечатах 8 000 каталога и същевременно аз направих една много голяма поръчка за беседи, разбираш ли, беседи към 150 000 лв. тогавашни пари май бяха и ги доставих. И когато тез беседи са дошли, те много колети, може би за цяла кола или повече от кола даже колети. Ето какво стана. Аз, като ми съобщават от пощата, намират ме в книжарницата, партийната и ми казват: „Ела да си вземеш колетите, че няма къде да ги слагаме“. И тогаз аз напускам така книжарницата и тя остава там другата така, жената, не е заключена, добре ама счетоводителя се научава къде съм отишъл и що съм и взема началника на милицията и идват там при мене както аз разтоварвам от колата колетите. Стоят, нищо не ми казват, но гледат ме така само, виждат че разтоварвам колетите от колата без да ме питат. Викам, това са беседи от Петър Дънов и толкоз, те си отидоха. Друго нищо. Но туй е една от причините заради които ме махнаха.

Пък аз бях започнал тоз каталог да го разпращам, масово го разпращам по разни адреси така. Изглежда, че нито един екземпляр не е отишъл до получателя. Те са ги задържали като този каталог и плюс туй още една работа се яви пак във връзка с туй, че кой знае как е попаднал тоз каталог на някакъв учебник в едно съседно село, те тогаз правеха гимназии в селата, временно беше това, после се отказаха от таз работа, ама има едно голямо село Крамолин бяха направили и там гимназия, както и в Сенник имаше. Те после ги ликвидираха. И някакъв ученик ми пише, да му пратя беседи, разбираш ли? Сега туй писмо какво е било, що е било, но минало изглежда писмото през директора, който май, като че ли някакво дело бяха завели по тоз въпрос, че съм разпространявал беседи в училищата специално. Пък аз нито съм ходил в училището, нито го познавам, той не знам от къде ми го върнал каталога и ми пише. И бяха завели дело по този въпрос, и значи. В.К.: Трябва да те махнат. С.К.: Аз бях решил вече така, но като се явява туй, те непременно щяха да ме махнат.

Напуснах и после туй дело се разгледа, разбираш ли, ама то беше дело като не така криминално, ами нещо как да кажа, като гражданско или какво значи, не бяха формални съдии, а бяха хора, тези дето ме съдиха в дадения случай, бяха хора мои, тъй да се изразя, мои близки хора и двамата. Сега трети имаше ли, не зная. Единият беше бивш работник при мене, бивш работник обаче сега като комунист, те ги вземат като другарски съд са били те, допълнително нещо беше, аз нямам точно представа. Другата беше дъщеря на един наш брат Иван Гелинов, омъжена за един

голям комунист. Наистина и така се проявяваше като комунистка, а пък заседателите и те какво сега там нали, виждат, явявам се пред тях, пък те мои хора тъй да се каже и двамата. И не знаех какво решиха, май ми определиха една малка глоба и даже тази малка глоба кой знае защо не я потърсиха. Нито я потърсиха, нито пък аз съм ги потърсил, тъй че не съм платил и глобата, но те и двамата се споразумяха, понеже ме разпитаха. Бъркам ги малко. Хайде да оставим.

В.К.: Искам друго да питам. Ти през това време попълвал ли си марки за социално осигуряване в своята трудова книжка? С.К.: Не, никога за мене си, никога за мене си. На работниците нито една стотинка не е пропусната да им се облепят трудовите книжки и даже закона мисля, че беше половината да е за тяхна сметка. Доколкото си спомням всичко беше за наша сметка. Даже имаше един от работниците, който е хем наш брат, този ръководителя на печатницата Чернев, който сега е в Севлиево, който пък тъй се изхитри, че не, половината трябва да е било за тяхна сметка, щом като е такава. Той пък не искаше да му лепя, щото да се не ощетява така да, разбираш ли, не половината наистина съм задържал в такъв случай сега. И не съм му лепил, защото не иска да му лепя, да не се ощетява, заплатата му по-голяма.

В.К.: Ти своя книжка не си имал? С.К.: Аз не съм си за мене, нивга. В.К. Накрая остана без пенсия. С.К.: Без пенсия. Сега ми дадох туй едно време го наричахме „за бедност“, а сега „социална пенсия“. Взимам я и съм доволен, благодаря. Благодаря на властта, достатъчно ми е.

КОМУНИ, КООПЕРАЦИИ, ЗАДРУГИ

Вергилий Кръстев

1. Преди отварянето на Школата и след това от 1922–1944 г. в съзнанието на последователите на Учителя Дънов кръжат тези идеи.

2. Комуната и комуналния живот.

Направените опити доказват, че човешкото съзнание не може да схване същността и принципите на комуната, комуналния живот, защото се движат в света на самосъзнанието.

3. Кооперациите се откриват в България, като опит да се защитят онези хора, които са ограбвани. Но принципа за комуналния труд не е застъпен в тях, а се комунизира капитала и с това се измества идеята за съдружие между свободни съзнания.

4. Задругата като идея излиза от идейните течения в България на толстоистите, които правят своите опити, но всички пропадат.

Идеята за задруга издигната чрез вестник „Братство“ се осъществява чрез няколко опита и те всички пропадат. Не е готово човешкото съзнание за тази идея.

5. От 1922–1945 г. комунизиране на капитала и на труда се прави в СССР като колхози.

6. От 1945–1990 г. се правят опити във всички социалистически страни в Източна Европа.

В България земята се изземва и се създават ТКЗС. Но този опит направен от милиони хора в името на една идея за братство пропада, защото не е поставен на идейна основа, че всички хора да се движат и живеят в Бога.

7. Ето защо се прилага едно изявление на Учителя за кооперацията и за този опит в България.

„ЦЕЛИЯТ ИЗГРЕВ Е ЕДНО УЧИЛИЩЕ.
ТО НЕ Е МЯСТО ЗА ТЪРГОВИЯ.
АЗ НЕ СЪМ ДОШЕЛ, ЗА ДА УСТРОЙВАМ БРАТСКИ ТРАПЕЗИ И
КООПЕРАЦИИ.
КООПЕРАЦИЯТА НЕ Е ТЪРГОВСКО ПРЕДПРИЯТИЕ.
ЧОВЕК, КОЙТО РАБОТИ ЗА СЕБЕ СИ, ЩЕ ПРОПАДНЕ.
ГЛЕДАЙТЕ ДА ПРИДОБИЕТЕ НЕЩО НА ЗЕМЯТА СЕГА.
НЕ ЗНАЕТЕ КОЛКО ВРЕМЕ ЩЕ БЪДЕТЕ ТУК.
ГЛЕДАЙТЕ ДА РАЗВИЕТО ШЕСТОТО ЧУВСТВО – ДА ВИЖДАТЕ И
ДА ЧУВСТВУВАТЕ НЕЩАТА.
ВСИЧКО ИЗПИТВАЙТЕ И ЛЮБОВТА УПОТРЕБЯВАЙТЕ.
ВСИЧКО ИЗПИТВАЙТЕ И ПО ПЪТЯ НА МЪДРОСТТА И ИСТИНАТА
ВЪРВЕТЕ.
ГЛЕДАЙТЕ ДА СТАНЕТЕ ГРАЖДАНИ НА НЕБЕТО.
НЕ ОТЛАГАЙТЕ ЗА ДРУГО ПРЕРАЖДАНЕ!"

Учителят – 18.X.1936 г., 10 ч., неделя.

IV.

КОЙ ДВИЖИ СВЕТОВНИТЕ СЪБИТИЯ И КОЙ УПРАВЛЯВА СВЕТА В СТРАНИТЕ, ОБЩЕСТВОТО, ДОМА?

Вестник „БРАТСТВО”, Севлиево.

Год. 7, бр. 103, 7.11.1934 –

Год. 17, бр. 322, 1.12.1944

**Магнетофонен запис
от Вергилий Кръстев
направен през 1982 г. във вилата на
Сава Калименов в Горна баня**

БРАТСКИЯТ ЖИВОТ В СТРАНАТА

100. БРАТСКИЯТ ЖИВОТ В СТРАНАТА И ЧУЖБИНА

В.К.: Искам да се върнеме към някои други неща, пак към вестник „Братство“. Сега това е **брой 96**, година шеста. Сега тука пак продължават твоите уводни статии са твои, тука виждам из „Интервю с един Учител“, това продължава да се печати, да се превеждат някои неща. С.К.: „The Templ Artisan“ – „Темпъл артизан“, това пак в Калифорния излизаше там теософски, окултни такива списания. Това са беседите винаги на втора страница от брой 45 те почнаха. В.К.: Тука виждам „Видимият и невидимите светове“ от Макс Хайндл.

Вестник „Братство“, **брой 98**. Сега тук е „Мисията на славянството“. С.К.: Сава Калименов, ето тука пише, че е автора. В.К.: Интересно тази идея, нали, тя е идея на Учителя, но прави ми впечатление, че ти я застъпваш още от първите години и продължаваш да я развиваш. С.К.: Аз ти казах, че още баща ми ми внуши обич към Русия, към русите изобщо, по-късно тя е потвърдена и с туй, когато се опълчих против, че враждуваме със сърбите и Учителя я прокарва с голяма сила, тъй че тя има големи основи.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 99**. С.К.: „Безграничното“, това е мое пак така. В.К.: „Министър-председателят за Българо-югославянско сближение“. Ти радуваш за Българо-Югославско движение. С.К.: Абе, виж какво, смятах, че трябва, да. Ако искаш да знаеш, първите години социалистите в началото са прокарвали, самите социалисти, тесни, широки там, идеята за Югославянска федерация. Те са държали на туй, после са се отказали.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 100**. Тука вече имаш сто броя на вестника. Така. А ти участвува ли през туй време в „Житно зърно“? С.К.: В „Житно зърно“ нищо не съм печатил. Ми се струвало така, че те тия хора малко като че ли отгоре гледат на мене и като имам къде да се реализирам, да се пласирам, достатъчно е било това за мене. Не съм правил опити. И опити не съм правил така.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 101**. Ето тука „Кооперация или задруга?“ С.К.: Тука почва да се кристализира тази идея.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 102**, статията продължава. С.К.: Интересно, защо е това. В.К.: Това е вече въпроса за задругата. С.К.: А, това е продължение на същото. Е, то е точно, когато още бяхме въввлечени с тия работи. В.К.: „Окултизм и йога“. С.К.: А, това е връзката с д-р Асеев вече този, който на Агни йога, който пропагандира идеите й, от когото получих връзка и ми праснаше книги на руски език и списанието си, от Югославия беше.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 103**. Виждам един списък на всички неща, които са при тебе. С.К.: Да, които можем да продаваме, нали, защото ние почнахме вече, много книги се събират при нас и от толстоисти и от други издателства като книжарница.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 106**. Сега тука „Великата битка“. С.К.: Тази статия е от Нина Рудникова, туй съм го взел от „Окултизм и йога“, от туй списание съм го взел, тя е пак към тези „Агни йога“. В.К.: Тука продължаваш да даваш от „Тайните на живота и смъртта“ от Макс Хайндл. Той какъв е? С.К.: Той е ръководител на розенкройцерите, окултно движение в центъра им в Калифорния. В.К.: Поначало ти си ги превеждал, нали? С.К.: Аз съм ги превеждал.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 108**, „Съзнателно и самовъзпитание”. С.К.: Това е от Влад Пашов. А „Съновидение”. В.К.: На Олга Славчева. Тука виждам, че вестник „Братство” в тези броеве тук **121, 122, 123, 124**, доста статии има за „Агни йога”. В онзи момент и в онзи период не си знаел за мнението на Учителя за „Агни йога”. С.К.: Тука е д-р Асеев. В.К.: Александър Асеев. С.К.: Той е, който сложи връзка между мен и тях. В.К.: Но в онзи период не си знаел становището на Учителя. С.К.: Не съм знаел и не съм така.

В.К.: Тук във вестник „Братство”, **брой 125** има за Пакта на Ръорих. С.К.: То пак от там съм го взел аз, от неговото списание.

В.К.: Вестник „Братство”, **брой 126**, „Химни на слънцето”. Коя е тая Нина Рудникова? С.К.: Виж какво, тя е също така от неговото списание, от него съм взел туй стихотворение, тя е една от тяхните така подържници, де. То е хубаво стихотворението, много е хубаво, сега не може...

В.К.: Гледам във вестник „Братство”, **брой 127** от Олга Славчева има доста неща. С.К.: Ами тя понеже пращаше редовно, аз обикновено рядко съм пропускал някои, каквото прати, печатам така пълня вестника, та на тази основа има и някои неща, които не са напълно издържани. В.К.: Как се казва това? С.К.: Аврора или Аурора, то е на есперанто така. В.К.: Тя откъде беше? С.К.: От Сливен беше. Тя почина. Тя понеже е есперантистка. Аз ѝ напечатах и една книжка на нея „Вечната поема”. В.К.: Как се казваше тази, спомняш ли си? С.К.: Абе излезе ми из ума.

В.К.: Вестник „Братство”, **брой 132**. Тука на Олга Славчева има още неща. Тука вече виждам, че за пръв път има вече и снимка. Ти имаше вече печат. Те ти изпращаха. С.К.: Те ми изпращаха. Аз имах връзка с цинкографиите и им изпращам цинкографията клишета да ми направят и да, ето и Учителя е тука. В.К.: Ето виждам вече, че има и „Идеите на Всемирното Бяло Братство в чужбина”, „Към читателите”. Тука виждам вече от брой 132 започва „Белият лотос”. С.К.: Цялата книга съм я превел от Мобел Колина, но така в подлистници, излиза от **брой 132 до 163** в 29 подлистници. В.К.: И ти вече я пускаш. С.К.: Тя е окултна така, с окултно съдържание. В.К.: Да, ето рисунка. Да, виждам тук участва Цветана Симеонова. Тя ти изпращаше тези скици, така ли? С.К.: Ами сигур тя ги е изпращала.

В.К.: „Белият лотос” продължава в **брой 136** виждам скица на заглавната страница. С.К.: Т.е. в самата книга го е имало в оригинала и аз от там съм го взел. В.К.: Добре. Прави впечатление, че се увеличават статиите на Учителя. С.К.: Е, да от текущите беседи, не стари, но Влад ми ги пращаше.

В.К.: Сега тука виждам снимка от лагер в Рила във вестник „Братство”, **брой 139**. Кои години ходи ти на лагер? С.К.: Аз съм ходил доста пъти, но не мога да уточня точно кои години съм ходил. Помня само туй, че последната година, когато е имало най-много хора от много страни и най-хубаво е било, 1939 г. ще е било, аз, кой знае защо, не съм можал да отида. Не съм отишъл и не съм могъл тоз контакт да имам с тия чужденци, но преди туй с някои от тях, особено с тия от Рига съм имал контакт.

В.К.: Вестник „Братство”, **брой 140**. „125 години от смъртта на Лев Толстой”. В **брой 141** има също статии за него. Тука във връзка с Толстой. Прави впечатление, че на Учителя беседите се увеличават във вестник „Братство”, **брой 143**. Тука виждам „Чешмата на Тополица”. С.К.: „Чешмата на Тополица”, туй е от Боян Боев.

В.К.: „Чешмата на Тополица” продължава във вестник „Братство”, **брой 144**. „Кой и кога освободи българския народ?” С.К.: Туй кой ще го

е написал, бе? В.К.: Тая е много интересна работа. Завършва така: „Българският дух освободи народа ни, когато Той се пробуди“. С.К.: Чакай сега, това е 1935 г. В.К.: Туй може да е твое. С.К.: Не, не е мое. Щом има туй „М“. Обикновено аз пишех уводните статии. Моята заслуга е туй, че съм го сложил за уводно, в такъв смисъл. Значи харесал съм го, щом съм го сложил. Вестник „Братство“. Тук виждам снимка в **брой 148**, един общ обед на Витоша, седнали в кръг. Ти като си идвал тука си се качвал и нататък? С.К.: Разбира се. Когато е имало екскурзия обща, тогаз съм бил.

В.К.: Тука е снимка от Витоша в **брой 150**. С.К.: Величко Недев, от него има доста стихове, този текст е от него.

В.К.: Този вестник „Братство“, в **брой 154** възрастните сестри, които са се качили горе 1931 г. на Мусала и Рилските езера [Интересен е подписът под тази снимка за сестра Попова]. Интересно е, че вече Словото на Учителя е доста голямо. С.К.: Виж какво, той, брат Влад пращаше доста обемисто, но аз според възможностите посъкращавах малко така от туй, което ми пращаше и печатех, иначе, ако съм поместил цялото, щеше непременно да заеме целите две страници и повече може би.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 156**. Коя е тая П. Петрова? С.К.: О-о, не помня, забравил съм.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 157**. Тука има „Прераждане и карма“ и „За прераждането на човешката душа и за възмездieto“ от зъболекар Стоицев. Той вече пращаше. С.К.: Почина, почина той. В.К. Можеш ли да си спомниш нещо за него? С.К.: Мога да кажа, че аз му отпечатах една книга под заглавие ... за храненето беше то. [Виж „Изгревът“, том XXIII, с. 49–60 и с. 50].

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 159**. Тука имаме от Олга Славчева „Ураган“. Какво ще ми разкажеш за Олга Славчева? Понеже имаме вече много стихове. С.К.: Аз съм помествал почти всичко което тя ми е пращала, ама така нещо особено да кажа, не зная. Защото иначе личен контакт не съм имал много, докато бях в София, тука те много хора с кого най-напред да контактуваш. Туй мисля, че ти ми го беше казал, че баща ѝ бил Славков там един от Ботевите честници. Тя беше един енергичен, влиятелен, активен човек така, външните им прояви, но така нещо подробно не бих особено нещо могъл да кажа.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 167**. Чужденец се запознал с Братството и пише едно писмо там до всички братя и сестри в България. Подписал се е, че е от Белгия. С.К.: Белгиец обаче идвал е тука, запознал се е с Братството и пише така едно писмо.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 170**, „Грижа от другия свят“ от Benita. С.К.: По истинска случка е писано. Това е от Невена Неделчева. Неин псевдоним. В.К.: Любомир Лулчев от този брой започва статии „Изучаване на човешкия характер“. С.К.: Те продължават и в брой 171, 172, 173, 174, 175, 176 и 180.

В.К.: Сега тука продължават тези статии в **брой 172**, „Изучаване на човешкия характер“. С.К.: От Иван Антонов има статия, този който е направил първия контакт с оня от Централния затвор със Стоил Стефанов.

В.К.: Кой е тоя Светослав от **брой 173**, „Основи на възпитанието“? С.К.: Не мога да ти кажа. В.К.: За Димитринка Антонова, какво ще ми кажете за нея?

Вестник „Братство“, **брой 174**. С.К.: Ще кажа туй, че между нашите поети аз така поставям нея на първо място, щото така някак си съм видял по-задълбочени нейните стихове.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 175**. Сега тука пак има „Предназначението на славяните“. С.К.: От Иван Антонов е това нещо. В.К.: От Иван Антонов. Тука има от Сава Калименов „Най-важното“. С.К.: По повод на една статия. В.К.: Тука продължава – разкази от Дядо Благо и стихове от Д. Антонова. С.К.: Димитринка Антонова, да. Този Пампоров от полски е превел. В.К.: Какво той е превел? С.К.: „Отче наш“ от Август Тйежковски. Това е една много голяма книга, той е извадил същината, есенцията. Аз съм я издал. Има съобщения за нея в брой 196, 199.

В.К.: Искам да питам нещо друго. Понеже виждам, че тука във „Братство“ има нали реклама и съобщение за книги на Учителя. Не е ли правен опит във твоето книгоиздателство да печати беседи? С.К.: В туй отношение наистина аз така малко бих, може би е трябвало да направя, обаче не съм направил може да се каже нищо, освен туй, което на есперанто сме печатили, книги, пък и вестник „Фратецо“ и спомням си, че не по моя инициатива, а по инициатива на сестра Паша, тя ми прати тогава да напечатаме „Високият идеал“. Само това съм печатил отделно, а иначе както виждаш във вестника, във всеки брой съм отпечатвал резюмета от беседи на Учителя и вече съм поддържал така.

В.К.: Тази „Мисията на Богомилството“ във връзка с „Мисията на Славянството“ от брат Боев. С.К.: Отпечатана е в гр. Казанлък на Камбуров. С.К.: На Боев аз печатих „Наука за дишането“

В.К.: Ти просто не си имал идеята да печатиш Словото на Учителя или не си се сетил? С.К.: Не съм се сетил просто така да им предлагам. После, виж какво, то има и известно неудобство, понеже тия неща минават не само пред една, може и повече корекции. А за да се печатат беседи, когато се печатат в провинцията, Паша е отивала там през време на печатането да коригира, защото едно изпращане до София и връщане обратно е сума време.

В.К.: Вестник „Братство“ в **брой 195** виждам, че си публикувал и една песен на Учителя „Мога да кажа“. С.К.: Та не че не съм искал, но просто идея не ми е дошла и наистина то би било свързано да се напечати нещо от беседите на Учителя, непременно трябва да дойде човек, който да коригира така, да преглежда, защото тъй не може да се печати. В.К.: Сега тука има съобщение за „Лица и души“. С.К.: От Георги Радев, а не, не съм я печатил аз.

В.К.: Ето вестник „Братство“, **брой 197** от Буча Бехар разказ.

Вестник „Братство“, **брой 200** от Ст. Тошев „Същинският живот“. С.К.: Отдавна беше печатано. Това са извадки от него.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 201** „Богомилството възкръсва“. С.К.: Това е, аз имах едно пътуване до южна България и тогаз като посетих Айтос, написах тази статия. Тя е тука отпечатана.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 206**, има една френологическа карта. С.К.: Обаче той по-късно, ние закупихме това количество, което беше останало и беше при нас така. В.К.: По идея на Учителя или как? С.К.: Не, това е принцип на френологията, не е непосредствено от Учителя. Една книга по френология, която е преведена и още по времето на Учителя издадена от Димитър Голов.

КОЙ ДВИЖИ СВЕТОВНИТЕ СЪБИТИЯ?

101. ЮГОСЛАВЯНСКО СБЛИЖЕНИЕ

В.К.: Вестник „Братство“. Сега тука виждам в **брой 207** „Югославянско-български кооперативен съюз“ – позив. С.К.: Белград–София от 1937 г. Ами виж какво, аз получавах някои списания, които ратуваха за обединение така и даже си спомням тази статия „Воля за мир“. Аз напред не казах, но доколкото зная тя бе препечатана от „Политика“, от този големия югославски вестник и друг един вестник също изглежда е препечатан, те ми го пратиха и с отзива си там. Та отишла статията, аз изглежда на „Политика“ аз съм го пратил. Както и да е, то минали работи, де. Спомням си още, че във вестник „Братство“ брой 90 от 22.IV.1934 г. поместих една уводна статия „Към братята сърби!“ А като подзаглавие бе „Гласът на българския народ“. А тук имаше идеи от Учителя Дънов. Тук се засяга обединението на южните славяни, както сърбите искаха да го направят, като те да бъдат хегемония в него. А ето какво съм написал: „Жертвата, която не само ние искаме, но която и самото Провидение ви налага. **ДА СЕ ОТКАЖЕМ ОТ НАСИЛСТВЕНАТА ХЕГЕМОНИЯ, ОТ НАСИЛСТВЕНОТО ОБЕДИНЯВАНЕ И ПРЕТОПЯВАНЕ НА ЮЖНОТО СЛАВЯНСТВО.**“ Накрая съм написал ето така: „Идеята ви – обединение на южното славянство е велика и свята. Променете само метода си на действие. Вместо с насилие, действавайте с любов. Вместо робство – свобода разнасяйте навред. Тогава и ние ще се присъединим към вас във великото дело за изграждане на новата югославянска култура. Тогава всички южни славяни ще бъдат свободни творци на своя живот, няма да има „наш“ и „ваш“ всички ще бъдем едно и в това единство ще бъде силата ни. Единство, постигнато и запазвано доброволно, съзнателно и свободно. Ние ви чакаме! Почнете!“ А те изобщо не знаеха, че в България е Великия Учител.

В.К.: Тука виждам един каталог във вестник „Братство“, **брой 208**. С.К.: То е каталог, но като приложение аз съм го изпратил заедно с вестника на всичките абонати. В.К.: Какво е излизало там? С.К.: Това са книги, които ние ги разпространяваме. Да видим, отпред има ли наши издания? Наши издания накрая съм ги сложил. Да видим кои са. Има ли наши издания тука? Разни, не съм ги отделил значи.

В.К.: Влад Пашов виждам от вестник „Братство“ в **брой 207** започва вече да публикува за астрология. С.К.: Които впоследствие му отпечатахме в отделна книга. В.К.: Ето виждаме и на Стоицев книгата. С.К.: „Проблема на храненето“.

В.К.: Сега тука за пръв път вече виждам вестник „Братство“, **брой 212** на руски. С.К.: Този брой е посветен на братята славяни. Това е една статия „Ново небе и нова земя“ на един наш брат от Рига – Николай Калертс – Н.К. Това са неговите инициали. Текста е на руски и на български едновременно. „Ключ на социалния живот“, това е от Георги Радев, обаче преведено на руски. „За беседите“, туй не мога да си спомня точно от кого е. И туй „Великое Всемирно Братство“ е от Словото на Учителя. В.К.: „Мисията на Славянството“ е от Пампоров. Той целия брой е посветен на братята славяни.

102. ПОЛЕМИКА С ПРОФЕСОР КОНСУЛОВ

В.К.: Кога ви дойде идеята да ги съберете всички броеве на вестник „Братство“ и подвържете? С.К.: Ами как да Ви кажа, аз нали все пак това е един мой труд така, пожелах да ги събера и това е единствения ми останал така, може да се каже пълен екземпляр. Другият, който беше малко непълен, както казах, дадох го на един приятел и там изчезна.

В.К.: Тука виждам вестник „Братство“, **брой 214**, „Научни и етични основи на вегетарианството“ от Пампоров. Имаше ли в Севлиево вегетариански ресторант? С.К.: В Севлиево имаше вегетариански ресторант в едно доста отдалечено време, то беше непосредствено след първите години след Първата световна война. Беше основан вегетариански ресторант от вегетарианци. Готвач имаше отвън, дошъл Борис Биров беше, други са били, Кадънков Кръстю. Имало е известно време, но не е могъл да се удържи дълго време. По-дълго време имаше в Търново, в Габрово също, но и те след време така един по един не можаха да устоят вегетарианските ресторанти. Севлиево е малък град, по-трудно е.

В.К.: Сега виждам в другите **броеве 214–215** продължава Влад Пашов да пише Астрологията. Тука на Стоицев има съобщение за „Проблема на храненето“. С.К.: Да, ние я издадохме. Ние му я издадохме. Тя като наше издание беше. Не помня тези инициали на кого са, защото то много време минало. В.К.: Прави ми впечатление вече, че вестника набира повечето за Учителя от някои приятели тук. Влад Пашов продължава. С.К.: В.С. Недев, ами как да ти кажа, това е едно момче, което дойде от тия търновските села там, от Дъскот ли, кое точно беше, не беше май Дъскот, друго беше и като студент тука бе направил контакт с мене и така ми пращаше стихотворения, които печатах и по-късно ги издадох. Голяма част от тях в една книга, как беше книгата?

В.К.: Сега тука виждам вестник „Братство“, **брой 221**, „Науката и живота“, статия и полемика с някакъв Консулов. С.К.: Консулов, да. В.К.: Тука един диалог със Стефан Консулов. С.К.: Трябва да е накрая. А, защо го няма? А, може да следва в другия брой 222. В.К.: Да. С.К.: Следва, той ще е в следния брой. „Науката и живота“ ще го търсим в другия брой. Ето го. А, това е мой, бе. Чакай да видим. „Науката и живота“ – С. Калименов. Да, мое е. В.К.: Това е един диспут с него. С.К.: А, виж какво, тоз човек после се обърна. Той влезе в Братството, стана ученик на Учителя и съм го намирал, запознах се лично с него при брат Боев. Той имал такива опитности, че възприел окултизма тоз човек, който беше един голям борец против окултизма. В.К.: А, той беше против окултизма. С.К.: А стана подръжник. Аз тук му опонирам като противник на окултизма със статията „Науката и живота“, в брой 221. Той после стана подръжник, влезе в Братството и голямо приятелство с брат Боев има. Намирам го веднъж при брат Боев и ме запознава с него, точно този човек. В.К.: Значи тоя, не се ли сети, че си писал срещу него? Не. С.К.: А, той нито ще е знаел, то няма значение, нали.

В.К.: Тука „Бъдещето на Славянството“, **брой 222**. С.К.: „Науката и живота“, то продължава и тука в брой 222.

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. За професор Стефан Консулов виж „Изгревът“, том VIII, с. 468–472 под № 31.
2. За професор Стефан Консулов виж „Изгревът“, том III, с. 119–120.
3. Професор Стефан Консулов срещу теософията и Всемирна летопис“ в Изгревът, том XV, с. 768–777.
4. „Кой е професор Стефан Консулов?“, виж „Изгревът“, том XV, с. 810.
5. Представям статия на проф. Консулов напечатана в сп. „Природа и наука“, год. 8, 1937–1938, юни, кн. 10 – „Научни и ненаучни обяснения на живота“.

СТАТИЯТА „НАУЧНИ И НЕНАУЧНИ ОБЯСНЕНИЯ НА ЖИВОТА“ ОТ СТЕФАН КОНСУЛОВ

НАУЧНИ И НЕНАУЧНИ ОБЯСНЕНИЯ НА ЖИВОТА

проф. д-р Ст. Консулов

Природа и наука. Г. 8, кн. 10, юни 1938, с. 145–147.

Да опознаеш същността на живота, това значи да опознаеш своята собствена съдба, да опознаеш неизвестното бъдеще след смъртта. Кой, млад или стар, не е блъскал ума си над тези въпроси? Какво съм аз, какво ще стане с моето „аз“, когато някога умра? Това е било въпросът на въпросите в миналото, такъв ще си остане той и в бъдеще. И философията и науката векове наред са се мъчили да го разрешат, но в края на краищата ние си оставаме там, дето бяхме някога.

Като изследвах живота, отдавна още хората на науката намериха, че и там са приложими законите на физиката и химията: човек чрез храната вкарва в себе си точно толкова енергия, колкото изразходва, и той в това отношение е нещо като машина. Но къде е тогава разликата между живата и мъртвата машина? – Като не можеше да намерят друга разлика, допуснаха, че в живата машина, покрай другите познати нам сили, действа и една особена сила, живата сила. Така в науката се роди витализмът. Когато, обаче, подложиха на опитна проверка тази теория за живота, тя не можа да издържи. Ако живата сила съществува, за да движи живота, защо са тогава другите сили? Щом другите сили обгръщат всичката енергия, която проявява човек, къде е тогава енергията на живата сила? – Самите привърженици на витализма трябваше да се отрекат от своята теория.

Щом в живота няма специална жива сила, остават значи там пак само обикновените сили в мъртвата природа. Човек, следователно не е нищо друго, освен една машина, наистина много сложна. Така се дойде до крайния материализъм: всичко в живота да се обясни само с физика и химия. Наистина, като изследваме обмяната на материята и на енергията в живота, ние потвърждаваме напълно приложението на законите на физиката и на химията и по отношение на човека. Но въпросът е другаде: с прилагането на законите на физиката и химията при обмяната в човека, изчерпва ли се всичко в човека? Всеки има съзнанието за своето „аз“. Какво съм „аз“, съзнанието за моето „аз“? Това физика и химия ли е? А то е, което ме интересува, не това, как едно вещество преминава в друго в моето тяло. Какво става именно с това съзнание за моето „аз“, когато

умра? Какво е отношението между съзнанието за моето „аз“ и химическите процеси в моето тяло?

Поставят ли се така въпросите с материализма по-напред не може да се отиде. Той си остава за нас само една основа за разработка на достъпното в живота, но с него не можем да се доберем до крайната същност на живота. А тя е нашата цел.

На наше време видни хора на науката, като изследват възможното за изследване в живота по пътя на материализма, приемат логически съществуването там и на нещо в повече отколкото в мъртвата природа, без обаче да могат да кажат какво е това „нещо“. Нарекоха го ентелехия, нещо, което дава характерното на живота. Това са неовиталистите. С неовитализма някакъв особен напредък не се прави, с него, обаче, се подчертава вече по научен път, че ние трябва да правим разлика между това, което става в мъртвата природа от една страна и в живота от друга и че не бива да очакваме разрешението на въпроса за живота само по пътя на изследване на материалните процеси.

Така хората на науката стигнаха днес до скромното признание, че поне на наше време, науката не може да ни даде отговор на най-големия въпрос, който вълнува всеки човек. Хората с научен дух се примириха с това признание. Но онези, които стоят далеч от нея, търсят отговор на въпросите, макар и да не съдържат те нищо научно в себе си. Така са се създали, независимо от науката, редицата ненаучни обяснения за същността на живота. Още пещерния човек си бе представил, че когато спи, неговото „аз“ излиза от тялото, пътува далеч и после пак се връща в тялото, за да го събуди. Съществуването на такава душа, която влиза и излиза от тялото, са приемали хората от всички векове. Едно подобно обяснение може да донесе успокоение на търсещия човек, но то не е научно обяснение на въпроса.

Там, където спира науката, започва областта на религията. Всеки трябва да бъде свободен в своята вяра, която не търси чрез химията и физиката да доказва онова, в което се вярва. Науката пък нито доказва, нито отхвърля онова, което е извън границите на нейните методи на изследване. Хората на положителната наука с религиозни догми не се занимават, нито хората на религията с физика и химия.

Но има една категория хора, които искат да създадат нещо като „религиозна наука“ или „научна религия“. Такива са, например, тъй наречените теософи. Като слушат проповедите им, остават с впечатлението, че те и само те са се добрали до някаква наука, непозната нам, с която обясняват всичко в живота, всичко в религията, всичко на този и на онзи свят. И много наивни хорица, жадни за нещо ново, ги слушат. За тях логиката на чистата наука не е задължителна, затова и „обясненията“ им за живота са пълни със смешни измислици.

Има ли някаква полза от такива ненаучни опити за обяснението на живота? Когато наивните хора си създават своите представи за караконджули, за змейове, за дяволи с опашки, с това допринася ли се за обяснението на живота и на смъртта? Така е и с ненаучните обяснения на живота. Разликата е само в това, че тук се употребяват научни фрази и простият човечец си мисли, че това е някаква наука. Когато пък един човек на науката се спре върху техните писания или приказки, изведнъж става ясно, че тук се касае само за плод на фантазията или пък за мошеничество. От това някои правят занаят, с такава „наука“ те си изкарват хляба.

Човешкият дух винаги се е стремил и ще се стреми към разрешението на въпроса на въпросите: какво е всъщност животът, какво съм аз, какво

става със съзнанието за моето „аз“ след смъртта? До днес положителната наука не е могла да се справи с този въпрос и затова истинският човек на науката скромно ще каже: това е най-великата тайна на природата, която стои забулена за мене.

Забележка на съставителя:

Отговорът по тази статия виж във вестник „Братство“, брой 221 от 26 юни 1938 г., от Сава Калименов, публикуван в точка 103.

103. СТАТИЯТА „НАУКАТА И ЖИВОТА“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

НАУКАТА И ЖИВОТА

Братство, Севлиево. Г. 10, бр. 221, 26.06.1938, с. 1.

В последния брой на сп. „Природа и наука“, уважаемият г. проф. д-р Ст. Консулов излиза с една статия на тема: „Научни и ненаучни обяснения на живота“, в която, след като разглежда някои досегашни опити на учените да хвърлят светлина върху същината на живота, да отговорят на загадката: „какво съм аз, какво става със съзнанието за моето „аз“ след смъртта?“ – идва до заключение, че до днес положителната наука не е могла да се справи с този въпрос, и затова истинският човек на науката ще каже: това е най-великата тайна на природата, която стои забулена за мене“.

Вън от това, г. Консулов тегли една строга и според неговото мнение, абсолютно непреодолима граница – истинска бездна – между науката и религията, защото: „хората на положителната наука с религиозни не се занимават, нито хората на религията – с физики и химия“. Следователно, всички днешни и бъдещи опити да се хвърли мост между наука и религия, да се хармонират и изравнят, да се обхванат от една по-висока точка, в един общ синтез, вечните истини на живота, безразлично дали те спадат към областта на науката или на религията или, както се изразява г. Консулов, да се създаде нещо като „религиозна наука“ или „научна религия“ – са предварително осъдени на неуспех. Науката винаги ще си остане само наука, а религията – религия. Между тях допирни точни няма и не може да има. Защото едната борави с опита, а другата строи своите системи в областта на вярата. Тези, които търсят връзка между науката и религията, са или фантазьори или чисто и просто „мошеници“. Техните думи и писания, именно, представляват „ненаучните обяснения на живота“.

Ние не ще се спираме да питаме г. Консулов – кое е това „научното“ обяснение на живота? – Има ли такова? – Защото сам той признава, че такова няма: „Науката не може да ни даде отговор на най-големия въпрос, който възбужда всеки човек. „Хората с научен дух се примириха с това признание“. Следователно, тази наука, от името на която г. Консулов говори, такава каквато той я познава и доколкото той я познава, твърди, че „поне на наше време“ тя не може да обясни живота, не може да даде едно задоволително обяснение на същината на процеса на живота, не може да отговори на въпроса: „Какво съм аз, какво ще стане с моето „аз“ когато някога умра?“, не може със своите опити, със своите физически и химически процеси да обясни тайната на съзнанието и мисълта на човека.

Това нас, поддръжниците на спиритуалистичното или по-право, на синтетичното, цялостното схващане на живота, е вече доста много. – Да признаеш, че не знаеш нещо, това е първата сигурна стъпка към неговото познание. Както Сократ в своето „незнание“ е знаел много повече от своите „знаещи“ съвременници, така и учените, които признават че „не знаят“, изглежда са много по-близо до истината, отколкото тия, които твърдят с пълна сигурност, че „знаят“ – какво, че живота не е нищо друго освен физикохимически процес, че съзнанието и мисълта се отделят от мозъка, както жлъчката от черния дроб, че „духът“ е само една функция на материята, т.е., че чисто и просто, никакъв дух не съществува, а съществува само една вечна вездесъща и всемогъща материя, която твори всичко, от която произлиза и към която се възвръща всичко, което е твърдението на материалисти, учени и неучени.

Да кажеш, че не знаеш, е много повече, отколкото, чисто и просто, да отречеш съществуването на духа, и с това, спокойно, безгрижно и леко да освободиш ума си от тежката задача за разрешаване загадката на живота. Да кажеш, че не знаеш, това значи, че си на прав път – то значи, че си скъсал с материализма, който твърди, че „знае“. И ние най-искрено поздравяваме г. Консулова за неговото смирение пред великата загадка на живота, отличителен белег на всеки истински учен и за неговата доблест да отхвърли твърдението на материализма, че „всичко в живота може да се обясни само с физика и химия“.

Но да кажеш, че не знаеш, значи същевременно да оставиш въпроса открит! То значи да продължаваш да работиш, да търсиш, да се стремиш да разкриеш скритата истина. Да кажеш, че не знаеш, не значи, че с това трябва да туриш бент, преграда на всеки човешки стремеж към повече знание в дадено направление. Да кажеш, че не знаеш, че трябва да издадеш присъдата на някакво съдбоносно „вето“, което забранява всяко придвижване напред от точката, на която ти си застанал. Да кажеш, че не знаеш – колкото благородно и доблестно да е само по себе си това – съвсем не значи да забраниш на другите да се стремят да узнаят това, което ти не знаеш.

А тъкмо това, струва ми се, прави г. Консулов в поменатата статия, като пише, че докато „хората са научен дух се примириха с това признание“ (за незнанието), то „онези, които стоят далеч от нея, търсят отговор на въпросите, макар и да не съдържат те нищо научно в себе си“. Или, с други думи, „хората на науката“ престанаха да търсят истината по най-важния въпрос на живота – въпроса за самия живот – примириха се със своето незнание, и само тези, „които са далеч от науката“ и независимо от нея, продължават да търсят, продължават да се стремят към истината и в своето търсене те създават „редицата ненаучни обяснения за същността на живота“.

Това очебиющо противоречие, в което г. Консулов неволно е навлязъл, в стремежа си да разграничи „научните и ненаучни обяснения на живота“, не може да задоволи ничия логика.

Може ли учените да се откажат да търсят истината, защото, както заявява г. Консулов, науката нито доказвала, нито отхвърляла онова, което било извън границите на нейните методи на изследване, и защото „хората на науката с религиозни догми не се занимават“?

Но, преди всичко, тук въпроса съвсем не се касае до някакви религиозни догми!

Тук въпроса е за самия живот. Това е най-капиталният, най-важният, най-болният, съдбоносният въпрос на живота – въпроса за себепознанието

и познанието на същината на живота, това е „въпроса на въпросите“, както се изразява сам г. Консулов.

Може ли науката да го изостави?

И наистина ли го е изоставила тя?

Но, преди всичко, що е науката? И кой я представлява?

Можем ли да отъждествим науката с един или с известен брой учени, които имат едно или друго схващане по въпросите на живота?

Можем ли да я ограничим в рамките, които един или друг учен ѝ дава?

Кой може да говори от името на науката?

Г-н Консулов е един учен. В това не може да има никакво съмнение. Но той не е науката. Той не може да представлява цялата наука. Неговите думи не могат да се считат като непогрешим извод на самата наука, на цялата наука, на истинската наука.

Науката е нещо много повече от това, което един човек, колкото и да бил той учен, може да ни даде.

За науката граници няма и не може да има. Смешно е да ѝ се налагат такива.

И ние твърдим, че науката, в лицето на редица свои първи представители, е навлязла отдавна в тая област, която г. Консулов като че ли счита за „ненаучна“, за „terra incognita“, за „забранена зона“, за област, в която само простите, суеверните или мошиниците навлизат. Това е тази област на живота, въз основа на чието изследване, професора, от Дублинския университет Сър Уилям Барет, в своята книга „На прага на невидимото“ ясно и категорично заявява: „Аз съм абсолютно убеден, че психичната наука е доказала, по експериментален път, съществуването на една нематериална същност, на една душа у човека. Тя е също така установила съществуването на един невидим, духовен свят, от живи и интелигентни същества, които могат да влязат във връзка с нас при известни условия“.

В следния брой ще видим докъде се простират завоеванията на положителната наука днес, в това направление и дали, наистина, както казва г. Консулов, „съществуването на такава душа, която са приемали хората от всички векове“ е ненаучно обяснение на живота.

104. ИЗ СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ ОТЛИЧИТЕЛНИТЕ ЧЕРТИ НА ЖИВОТА

**Из Някой си стотник. 29 неделна беседа, държана от Учителя
на 1 май 1938 г., София–Изгрев.**

СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ ОТЛИЧИТЕЛНИТЕ ЧЕРТИ НА ЖИВОТА

Братство, Севлиево. Г. 10, бр. 221, 26.06.1938, с. 2.

„... Кой са отличителните черти на живота? Отличителното нещо на живота се заключава в това, да се създаде човека. Животът има смисъл само тогава, когато се създаде човек. Щом живота не служи за създаване на хората, този живот е безпредметен.

Какво нещо е Бог? Бог е онова същество, което иска да индивидуализира човешката личност, да създаде една личност с такъв характер, който да има дух в себе си, да разсъждава правилно; да има любвеобвилна душа в себе си, че да могат всички Божествени сили, които

излизат от душата, да бъдат за благо на цялото. Умът на тази личност да бъде проводник на Божествена светлина. Сърцето на човека да бъде проводник и изпълнител на всички блага, които сега човек притежава.

Ние не сме изпратени в света да го оправяме. Всеки от вас е изпратен да реформира себе си.

Всеки от вас е изпратен да реформира своя дух, своята душа, своя ум, своето сърце и своята воля. Това е една задача, дадена на всички хора. Казвате, че трябва да се създаде човешкия характер, трябва да се направи едно преобразование в човешкия дух."

Из Някой си стотник. 29 неделна беседа, държана от Учителя на 1 май 1938 г., София–Изгрев.

105. СТАТИЯТА „НАУКАТА И ЖИВОТА” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ **Продължение**

НАУКАТА И ЖИВОТА

Какво говорят фактите

/продължение от брой 221/

Братство, Севлиево. Г. 10, брой 222, 10.07.1938, с. 1.

Не е възможно в една малка статия, като настоящата, да се даде пълно и системно изложение на безбройните факти, които оборват материализма и изграждат непоколебимата основа на спиритуализма; затова ние тук ще се постареем да хвърлим един съвсем кратък, непълен и бегъл поглед върху трудолюбивите и многостранни изследвания на множество учени в областта на скритото, невидимото и непознатото, отричано от мнозина, но все пак реално съществуващо.

Преди всичко, ние искаме да подчертаем, че тук въпроса съвсем не се отнася до думи – до теории и словопрения, до схващания и умозаклучения, а до самите факти.

Убежденията и разсъжденията на хората – били те учени или неучени – са едно, а фактите са съвсем друго нещо. Ние, колкото и учени да сме, можем да си живеем в течение на десетки години в един свят на собствени представи за живота, но самият живот, живота на фактите, е нещо друго.

Следните думи на големия английски физик – Сър Алфред Ръсел Уолес – ще ни покажат какво нещо именно са фактите: „Аз – казва проф. Уолес, бях един тъй строг и краен материалист, че не можех да допусна в мисълта си и най-малката представа за съществуването на нещо духовно, за нещо повече от материя и механическа енергия. Фактите, обаче, са нещо упорито. Моето внимание първом бе привлечено от едни дребни наглед, но необясними явления, констатиращи в семейството на един приятел. Моето желание да зная и моята любов към истината ме подтикнаха да направя една анкета. В течение на тази анкета аз констатирах, че фактите стават все повече и повече обширни, все повече и повече разнообразни, все повече и повече отдалечени от това, което учи съвременната наука и с което се занимава съвременната философия. Те ме победиха, те ме заставиха да ги приема като факти, дълго време преди да мога да им дам съответното спиритуалистично обяснение. Тогава, в системата на моите схващания и мисли, нямаше място за тях. Малко по малко, обаче, такова място се образува”.

Преди всичко, фактите, които известният професор по физиология Шарл Рише можа да наблюдава и проучи, доказаха, че у някои лица, съществува една способност, наречена от него „шесто сетиво“, с което те виждат, чуват и узnavат неща, които с нашите обикновени пет сетива не можем да доловим. Това не е теория, а факт, обоснован и доказан с множество най-грижливи наблюдения и експерименти.

Следователно, има хора, които освен с обикновените пет сетива, с които разполагат всички, разполагат и с други средства за познание на заобикалящата ги действителност, могат да проникнат в един свят, който е скрит за другите. Ясно е, значи, че днешната положителна наука, по един много експериментален път, по пътя на необоримите факти, дойде до признание на ясновидството, за което окултизмът говори от толкова векове.

Защото, какво друго, ако не начални стадии на ясновидство са проучените от Ш. Рише случаи в неговата книга „Шестото чувство“?

Разбира се, това е само една стъпка, малка стъпка на съвременната наука, към познание и признание на великите и вечни истини на живота, така както ги познава от векове окултната наука.

Разбира се, това е само една стъпка, малка стъпка на съвременната наука, към познание и признание на великите и вечни истини на живота, така както ги познава от векове окултната наука.

Ето, обаче, че по пътя на опита, по чисто експериментален път, учените, за които забранени зони не съществуват, които не се страхуват да навлязат в областта на „тайнственото“, сполучиха не само да отделят т.н. човешка душа, т.е. съзнанието, азът, заедно с астралното и етерно тела от физическото тяло, но и да ги фотографират поотделно. Първите сполучливи опити в това направление, направени от полковник де Роша, бяха подети, разширени и углъбени от Хектор Дюрвил и Шарл Ланслен и могат да бъдат проучени подробно от всеки в книгата на последния „Méthode de dedoublement personnel“. „Душата“ т.е. самият човек – съзнанието, азът е нещо отделно и независимо от физическото тяло. Това е един факт, това е една истина, доказана по строго експериментален път и ако някой се съмнява в това, преди да го отрича, нека проучи съчиненията по тези въпроси на горепоменатите учени.

Отдавна преди това, тримата английски учени Майерс, Гърней и Сидуйк, в 700 страници на своя труд за „Човешката личност“ представиха на тези, които се интересуват необорими доказателства за запазването на човешката индивидуалност след разпадането на физическото тяло.

Работите на професорите Уилям Барет, Алфр. Уолес и Оливер Лодж и тримата първостепенни учени, в същото направление, затвърдиха стъпките на експерименталното изследване в тази област и доказаха окончателно великата и вечна истина за съществуването на душа, отделна и независима от физическото тяло.

Ние няма да се спираме да изброяваме подробно многобройните сродни факти натрупани и изследвани в последните 50 години от проф. Крукс, проф. Аксаков, проф. Боцано, проф. К. Фламарион, проф. Бойрак, проф. Уилям Джеймс, проф. Ломброзо и мн. др.

Ако българските учени не ги познават и не ги признават, то толкова по-зле за тях. Защото това съвсем не показва, че тези факти не съществуват.

Наистина, не са само българските учени, които ги отричат и negliжират. И в странство има много учени, които държат същото поведение.

И затова проф. Лодж с право казва: „Науката още не е добила своята свобода. Все още съществуват области на изследване, които не са популярни, все още съществуват предмети, за които е забранено да се говори”.

Това неестествено и противно на всякакъв разум, на всякаква логика държане на голям брой съвременни учени или само образовани хора, ние не можем да наречем другояче, освен страх от истината. Да, това е чисто и просто страх пред истината – да не разруши техните любими кумири, техните близки до сърцето им схващания, техния вкостенел мироглед, с които те са живели десетки години, с които са се сраснали и с които не искат и като че ли не могат да се разделят.

Този именно подсъзнателен страх от истината, който се проявява в едно презрително и пренебрежително обръщане гръб на фактите, кара днешните учени и интелегенти да считат, че има области на живота, в които е срамно и унижително за тях да навлизат.

Срамно, унижително и недостойно е за днешния „учен” и „интелигент” да се занимава сериозно с въпроса за безсмъртието на човешката индивидуалност, с въпроса за съществуването на душа, независима от тялото!

Това било област за фантазьорите и шарлатаните!
Свещенна простота!

Простота, която изпълва сърцета и умовете на учените и интелегентите повече, отколкото тия на „простия” народ!

Ние видяхме, обаче, макар и в няколко кратки примери, че истинските учени и истинската наука никога не са дохождали до това фалшиво положение, да отрекат сами себе си, като се откажат, чисто и просто, да се занимават, да изследват и проучават една обширна област на живота, едно безкрайно количество от факти, само затова, защото тия факти влизат в противоречие с установените схващания. Или, както казва г. Консулов, „защото били извън границите на нейните методи за изследване”.

Не! Науката още не е дошла до това положение, да сложи такива неестествени граници на своята дейност. Ако има учени, които се страхуват да навлязат в „забранената зона”, то има и такива, за които подобен страх е с нищо неоправдан фалимент, с нищо неоправдано бягство пред свещените задачи на науката.

Служейки си напълно с научните методи на прякото наблюдение и експеримента, тия учени, стъпка по стъпка, доказаха по неопровержим начин съществуването на „душата”, независимо и отделно от физическото тяло и с това опровергаха твърденията на материализма, че това било „ненаучно обяснение на живота”.

Науката, която искрено и незаинтересовано търси истината, не е спряла и няма никога да спре пред каквито и да било изкуствени, фалшиви прегради. Тя не е замръзнала в една точка и по въпроса за безсмъртната душа на човека.

Твърдението на г. Консулов в този смисъл е несъстоятелно и не отговаря на действителното положение на нещата.

С. Калименов

106. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ЖИВОТЪТ Е БОЖЕСТВЕНА КНИГА

**Из Който не носи кръста си. 3 неделна беседа,
държана от Учителя на 8 май 1938 г., София, Изгрев.**

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ЖИВОТЪТ Е БОЖЕСТВЕНА КНИГА

Братство, Севлиево. Г. 10, бр. 222, 10.07.1938, с. 2.

„Човек трябва да страда, но разумно. Човек трябва да прави жертви, но разумно.

Мнозина казват, че кръстът бил сила Божия. Силата седи в истината. Истината е, която дава свобода на човека. Любовта пък влива живот в човека. Мъдростта внася светлина и знание. Лиши човека от живота, от свободата и от светлината, той е мъртъв вече.

Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго Истиннаго Бога и Христа, когото си проводил“. Кой е Христос? – Оня, който изявява любовта в света.

Същественото нещо в света е Божията Любов и Божията Истина. Върху тия неща е основан животът. Във всеки живот това са съществените неща, това са реалностите. В който момент сгрешиш в една от тези области, веднага ще те сполети най-голямото нещастие. Всички неприятности или нещастия в живота произтичат от три причини: или от едно прегрешение в областта на любовта, или от прегрешение в областта на Божията мъдрост и знание, или от прегрешение в областта на Истината и свободата. Някой казва: ние трябва да си поживеем. – Ако вие мислите, че можете да си поживеете както разбирате, вие се лъжете. Господ, който е толкова мъдър, ще ви покаже, че нито един косъм от главата ви не може да падне без Неговата воля.

Цялата природа, с всички живи същества в нея, е една Божествена книга.

И ние представляваме листа на тази Божествена книга, върху която са написани всички закони, според които ние можем и трябва да живеем. Казано е в Писанието: „В последните дни ще напиша закона си върху човешките сърца“. Питам: Тези закони сега ли ще ги напише Господ или са написани вече? Под думата „написване“ разбирам кръста, за който Христос говори. Ние не разбираме онзи пасивен кръст, който е свързан със страданията на хората. Който разбира кръста като носител на страдания, според закона на любовта, той трябва да се ползува от тия страдания. Щом разбираш страданията от гледището на Божията мъдрост и от гледището на Божията истина, ти трябва да се ползуваш от тях. Не разбира ли страданията, човек не може да ги използва. Не е лошо да страда човек, но лошо е ако не разбира страданията.

Ако всички хора приложат Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина в живота си, всички социални въпроси постепенно ще се разрешат.

Умни хора се изискват сега. Много умни хора има на света, но някои от тях и досега още мислят, че времето за новото още не е дошло. Не само че времето е дошло, но даже сме закъснели малко. Казват някои, че второто пришествие щяло да дойде. Второто пришествие е второ идване на Христа не да съди хората, но да оправи света."

Из Който не носи кръста си

3 неделна беседа, държана от Учителя на 8 май 1938 г., София, Изгрев.

107. СПОМЕНИ ОТ МИНАЛОТО

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 223** е отново посветен на есперанто и Заменхоф. За мен сега това не значи нищо. С.К.: Идеята на общия, международен език е идея за побратимяване на народите. Тази идея беше идеята на много духовни движения. Наши приятели на Братството кореспондираха от цял свят. Пращаха на есперанто преводи на Словото на Учителя. Имаше тогава успех. В.К.: За мен това е отминала епоха. С.К.: Сега да. Но тогава епохата се движеше и ние бяхме в нея. В.К.: Кой е тоз Дочо Станев? „Спомен от миналото“. С.К.: Това един севлиевец. От Севлиево, човек много по-възрастен от мен, който е иначе възрастен и уж от прости хора, но буден, много буден и знаеше много добре есперанто. Абаджия беше, неговото дюкянче беше сборник на будни младежи, есперантисти, вегетарианци ивъзрастни даже, щото той с всички можеше да общува. Много буден човек така. Стар, обаче буден човек.

СТАТИЯТА „СПОМЕН ОТ МИНАЛОТО“ ОТ ДОЧО СТАНЕВ

СПОМЕН ОТ МИНАЛОТО

Братство, Севлиево. Г. 10, бр. 223, 17.07.1938, с. 3.

Годината 1901 е една от хубавите дати в моя работнически живот. Когато бях калфа трети хак, случайно ми попадна учебникът „Есперанто в десет урока“. За какво ми е този учебник, и как ще изучавам това „Есперанто“? – съвсем не ми идеше на ума. Но, все пак, като се прибрах в стаята при моите още трима съкалфи, аз започнах да шия и от любопитство отворих малкото учебниче. Азбуката ми беше непозната, но аз впирах поглед и в продължение на два дни се запознах с нея и научих думите аво и patro. Чакай сега, като изучавам този език, с кого ще разговарям и с кого ще си пиша, като не познавам нито един „есперант“? От малкото разочарование, което настъпваше, аз скривах учебника, за да го разтворя наново след един два часа и така шиейки, аз продължавах да изучавам речничетата, които бяха нагодени при всеки урок, а в празничните дни аз образувах фрази, които изговарях гласно, а това предизвикваше смях между моите другари, защото съм говорил непонятни за тях думи и съм се разговарял сам със себе си като луд. Но... аз упорито изучавах думите, обръщах внимание как са употребявани правилата и така, най-после успях да изуча целия учебник наизуст, от кора до кора, и знаех коя дума къде се намира.

Тук му е мястото да спомена едно име, което е тясно свързано с моето говоримо изучаване на есперанто, това е Ив. Коев Новхристов – мой съгражданин, който сам, негде другаде, изучавал езика; срещнахме се и от първия ден започнахме да говорим и по такъв начин станах есперантист. В 1905 г. се абонирах за списанието „Espero Pacifista“, 60 ст. излизащо в Париж. В това списание се публикуваха имената на всички абонати, също и моето име беше поместено. В началото на идната година получих писмо на E-to и откъде мислите? – от Австралия. Ето една радост, която не можеше да се опише: три нощи не можах да спя. Аз, абаджийчето, да получа картичка на чужд език и то от тъй далечна страна. Картичката беше илюстрирана с жена възседнала бизон. Разбира се, че и аз отговорих с илюстрирана картичка, с изглед из нашия Балкан. След това време извадих адреси от същото списание и започнах да кореспондирам с целия свят.

На 6–7 август 1907 г. стана първия български есперантски конгрес, организиран от търновската есперантска група „Лумо“ в гр. В. Търново. Конгресът беше посетен от 25 души, между които и високоуважаемият о.з. полковник Силвестриев, тогава поручик. От Севлиево присъствувахме Ив. Коев Новхристов, Хр. Златев и моята скромна личност. По такъв начин почна да расте и се развива есперантското движение, за да се дойде до днешното положение 25 юбилеен конгрес на българските есперантисти в гр. Севлиево.

Дочо Т. Станев

В.К. Тука във вестник „Братство“, **брой 224** виждам за „Безсмъртната любов“ се набират абонати. Окултен роман от Дук де Попар. По нататък има вегетариански рецепти. Ами, те за готвене ли са? С.К.: Те, Борис Биров ги е пращал.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 226**. Тука вече за Рила има снимки, статии за братския живот. „Рила, която проговори“ от Орионо – Стефан Кадиев. Тука има вече повече снимки. С.К.: „Летният лагер на Всемирното Братство“, както и статия за Рила. Това е за 1938 г. Това е от мен. Ето и две стихотворения от Рила на Димитрина Антонова.

СТИХОТВОРЕНИЯ ОТ ДИМИТРИНА АНТОНОВА ***Братство, Севлиево. Г. 10, бр. 226, 16.10.1938***

ПОЗДРАВ ОТ ПЛАНИНАТА

Щом се спуснеш ти надолу, спри се, ветре, край града
и кажи на моята майка, че безкрайно съм добре,
че свободно аз живея по високи върхове
и от камъни и слънце своя чуден дом градя.

Спри се, ветре, и кажи й, че живот намерих нов,
че сърцето ми е младо и трепти в една любов
неизказано красива, лъчезарна кат зора,
и гореща като слънце, твърда като канара.

О, кажи й, ветре буен, че съм влюбена във върха,
че обичам аз водите и прозрачните мъгли,
и лъчите, и звездите, тишината и ека,
и цветята и тревата, и гранитните скали.

Вечер песен ме приспива, а ме буди вечността.
Ставам рано и поемам аз нагоре към върха
и на слънце изгрев светъл, аз запявам песента,
или тласкана от буря в мен запява пак духа.

Денем чудни дни прекарвам по скали и езера,
по поляни неогледни и изпъстрени с цветя,
и се радвам, че живея, че съм в свят един велик,
вечността где преживявам само в миг, о, дивен миг!

Д. Антонова

ЕЛАТЕ НА РИЛА

Елате на Рила, в копнеж закопнели,
в копнеж закопнели по новия свят.
Край нашия огън ще чуёте песни,
край нашия огън се мъки топят.

Ще гледате сутрин как слънцето мощно
изгрява, събужда и топло се смей.
Водата прозрачна как бяга надолу
и чисти, и мие, и радостно пей.

Елате на Рила, без страх изкачете
високите чуки на волни орли.
Оттам да запейте и нашата песен,
далеч да се пръснат съгъстени мъгли.

Елате на Рила, над вас ще проблесне
лазурен и светец небесния свод.
От чистия извор вода вий ще пийте,
от вечния извор за вечен живот.

Д. Антонова

108. ОКУЛТНАТА ЛИТЕРАТУРА

В.К.: Тук има съобщения за книги. „Светлината на Азия“ от Арнолд Елвин. Кой го е превеждал това? С.К.: Ами виж какво, аз не знам точно кой, обаче то беше издадено от Стоян Стефанов Атанасов, неговото издателство. В.К.: „Древни и нови мъдреци“. С.К.: Пак същото издателство. Той, виж да ти кажа, той паралелно с него работеше Николай Райнов, го е ръководел да издава окултна литература така. Близък беше на Николай Райнов. Той издаде на Николай Райнов книгите, много книги издава той, даже какво имаше „История на изкуството“ 10 тома ли, 12 тома ли му издаде и приказки пак народни към 20 тома и башка негови съчинения. Той е издателя на Николай Райнов. В.К.: Сега, тука между другото, понеже пише редакция „Братство“. Значи това не е при Вас печатано. С.К.: Има наши, има и чужди. Да речем „Безсмъртието на човека“, това е наша книга. Рише „Шестото чувство“ е наша книга. Тез двете аз съм ги превел и издал. Това е чужда книга. От Ани Безант „Езотерическо християнство“, тя е теософска книга, също „Посвещение“ от Ани Безант. В.К.: Тука искам друго да питам. „Окултизм и мистицизм“ от Граблашев. Вие ли сте го издавали? С.К.: Не, не е. То тука беше издадено в София.

В.К.: „Где е Истината“, това е от Иван Радославов. С.К.: Също тука е издадено.

В.К.: Ами тая книга от Waniel „Съвременния обществен морал и Дънов“. С.К.: Това е от Лулчев. А пък „Где е Истината“ Иван Радославов е автора, обаче той е по псевдоним Джовани Веротиеро. По псевдоним, тя доста дебела книга беше, но той е един учител, доста възрастен по история. Историк така. Негово е мястото, дето се изгради салона на ул. „Оборище“ № 14, в неговия двор.

В.К.: Тука виждам „Лица и души“ на Георги Радев. Не е правено при вас. С.К.: Не, не е, тука е печатано, тука.

В.К.: Добре. „Ръководство по френология“ от Иван Антонов. Нещо друго знаете ли за Иван Антонов? С.К.: За Иван Антонов знам, че е бил анархист така на младите си години и с него как е станало да направи връзка с нас? Някъде са го подгонили из оня край към западния край на София, към ул. „Опълченска“ било близо до Учителя някъде. И той случайно ли, как е, като го гонят, той взел, че влязъл в нея къща да се скрие, разбираш ли? Такъв е случая с него. Трябвало да се скрие и от там станал контакта вече след време да се приобщи към учението. Такъв е бил доколкото зная случая. Подгонен е бил и се скрил там.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 229**, „Слънчевата енергия и човечеството“ от П. Бакалов, статия. С.К.: Взел съм я отнякъде, но то си пише откъде съм я взел от сп. „Природа и наука“, година 9, кн. 2.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 230**. Д-р Жеков-натурист. „Що е болест и що е здраве?“ С.К.: Той е един от нашите приятели от Варна, но тука живееше. В.К.: Тука си правил „Джобен календар на Братство“. С.К.: Да, правил съм календари, издавахме почти всяка година, по едно време така издавахме.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 232**, „Любовта, която чака“ от Georg Nordman. Псевдоним Жорж Нордман. Значи това е Томалевски. С.К.: Томалевски. Той на български се подписва някъде Георги Северов. Това Жорж Нордман, буквално това Георги Северов. По туй го познавам, че е негово, на Георги Томалевски. В.К.: Ти си издавал във вестник „Братство“ много окултна литература? С.К.: И написах две книги „Що е окултизъм“ и „Човек и Бог“. Писал съм и много други неща. В.К.: Виждам една листовка „Що е окултизъм“ и на трета и четвърта страница си дал каталог на окултната литература, която продаваш. С.К.: Тази листовка я пращаме заедно с издателските книги и вестник „Братство“. В.К.: Ето отзад виждам, че си издал три книги на Бо Ин Ра: 1. Книга за Живия Бог. 2. Човек за човека и 3. Книга за Отвъдния свят. С.К.: Издал съм ги. Направил съм грешка. Не съм знаел. Георги Радев, гдето е бил на Изгрева на 50 метра от салона, там ги е превеждал. И не е питал Учителя за това. И те ми ги изпратиха и аз ги издадох. В.К.: Аз знам, че те са знаели, че Учителят не е одобрявал, но главно Елиезер Коен е бил инициатора на превода и на издаването.

СТАТИЯТА „ЩО Е ОКУЛТИЗЪМ“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ Братство, Севлиево. Г. 10. Притурка

ЩО Е ОКУЛТИЗЪМ?*

Окултизмът е една велика наука, завещана ни от дълбоката древност, която изучава нещата в тяхната скрита същност, недостъпна до сега за съвременната официална, общопризната наука. Окултизмът е наука за това, което е скрито за обикновения, повърхностен поглед и затова той започва от там, където съвременната официална наука свършва. Всъщност в последно време, цяла редица открития и факти, до които дойдоха в своите изследвания най-напредналите от съвременните

*Забележка на съставителя. Това е притурка към вестник „Братство“. Там е поместена тази статия, а на следващата страница е поместен списък на окултната литература, издадена от издателство „Братство“, гр. Севлиево

учени, хвърлиха мост между съвременната официална наука и окултната такава.

Редица твърдения, редица истини, които окултистите от хиляди години насам поддържат, се потвърждават, едно след друго, от най-новите изследвания на съвременните учени.

Окултистите отдавна говорят за „аура на човека“, състояща се от излъчванията на човешкото тяло и днес официалната наука е вече на път да я открие: констатирани са вече тия излъчвания и са направени много опити и проучвания върху тях.

Окултистите от хиляди години говорят за шесто чувство, за ясновидство, за по-високи способности на човека, за скрити, непроявени дарби в него, а ето че днес те са вече на лице: на друг, а всемирно известния френски професор Шарл Рише, в своята книга „Шестото чувство“, заявява, че ясновидството е един факт, в който не може да има никакво съмнение, защото е потвърден хилядократно.

И щом ясновидството е доказано, тогава кой учен, кой философ или обикновен интелигентен човек, без да притежава тая способност може да отрича невидимите неща и светове, за които ясновидецът говори?

Истинското и пълно ясновидство на посветените, на най-напредналите представители на човечеството, на окултните учители, е оня свършен научен метод, онова най-мощно средство за добиване знания, чрез което се гради истинската, пълна и всеобгръщата наука –

ОКУЛТНАТА НАУКА,

за която няма нищо скрито, нищо невидимо.

Животът на човека, неговия произход, неговите цели и смисъл и неговото бъдеще, не са вече тайна. Окултизмът прониква в минало, настояще и бъдеще, тука и навсякъде. Окултизмът ни изяснява великите закони на живота, които като скрити пружини, го движат напред, в пътя на еволюцията, и които са:

ПРЕРАЖДАНЕТО, по силата на което човек идва многократно на земята, за да продължи своето усъвършенствуване в това велико училище на живота, като всеки път научава нещо ново, нещо повече, обогатявайки все повече и повече опитностите си, силите и способностите си.

КАРМА или Законът за причините и последствията, който въздава всекому това, което си е заслужил и по силата на който човек е точно такъв, какъвто сам той, в течение на много животи, се е създал. Законът за Кармата е израз на абсолютната Божествена справедливост, която вечно бди над човешките дела и по-рано или по-късно, въздава справедлива награда всекому според делата.

ЖЕРТВА или Пътят за крайното и пълно освобождение на човека от веригите на несъвършенството и страданието, което се достига чрез доброволното отдаване в безкористна служба на Божественото начало в живота, като пожертвуваме нисшето за висшето, временното за вечното, измамните облаги и удоволствия на плътта, за вечната красота и сила на Духа. Само чрез безкористната жертва пред олтаря на общото благо, чувствайки се като клетки в целокупния организъм на човечеството, на Всемирния живот, ние ще достигнем великото благо на свободата.

И тогава човек ще научи великия Закон на ЕДИНСТВОТО ще разбере, че неговия живот е неразривно свързан с целокупния живот на Всемира, че няма българи и сърби, черни и бели, богати и бедни, а има само братя хора, че животът е един, неразделим и вечен, че страданията и радостите на всички същества са наши страдания и радости, че това, което правим на другите, правим го на себе си. Така заживели в Колективното

съзнание на Единния живот, ние ще реализираме Царството Божие на земята, ще си възвърнем наново изгубения Рай.

Лишен от светлината на окултната наука, човек се движи като слепец в живота. С нейна помощ, обаче, той осмисля живота си, вижда причините за страданията и за всичко, което му се случва в живота, проучава законите и методите на разумния и природосъобразен живот и става съзнателен творец на своето настояще и бъдеще.

Без знанията, които окултизмът ни дава, ние не можем да познаем нито себе си, нито заобикалящия ни свят: същественото се изплъзва изпред очите ни и ние виждаме само външната страна на нещата.

Без солидната основа на окултното знание, което е пълно знание, не може да се изгради една истински нова култура на земята, в която хората да живеят братски и да бъдат щастливи.

Окултната наука, стара като света и достъпна само на посветените в египетските, халдейските и др. храмове в миналото, на индийските йоги и други ученици на тайното знание в наше време, се вече разкрива за всички, става вече достояние на цялото човечество, на всеки, който е жаден за истинско знание и търси пътя към светлината.

Окултната наука е светлата зора, която днес изгрява над човечеството и която ще му даде методите, силите и средствата за изграждане на новата култура, която идва.

109. ГОДИНАТА НА ГОЛЕМИЯ БРАТ

В.К.: Тука виждам една статия на Георги Радев във вестник „Братство“, **брой 235**. „Балансът на съвременната цивилизация“.* Какво ще ми кажете за него? Можете ли да си спомните някои опитности. С.К.: Сега специално за тази статия нищо не мога да кажа, защото аз съм забравил, но иначе може да се произнесе както не само аз, но и други ще се съгласят, че той беше между нашите млади хора така най-изтъкнат, като най-голям интелектуалец, с най-много познания, с владенето на най-много езици, най-много различни науки така. Не само се беше ограничил, но между другото докрай всички други науки, даже и с музика се занимаваше, понеже нали виждал съм, оркестър имаме братски там. Той свиреше и в оркестъра, на виолончело, макар че същевременно го занимаваха много още науки, та той беше за нас голям авторитет де, но както казахте и той сбърка някъде. Той в Севлиево идва, когато му печатихме книгата, която беше сборник от негови статии, почти всички печатани в „Житно зърно“, заглавието ѝ беше „Пътя на звездата“. Понеже това заглавие беше на една от статиите, затуй той я беше озаглавил така. Та той стоя, докато изкараме книгата у нас, за да я коригира. Това беше неговото престояване. Сега във връзка с това мога да кажа, че и брат Боев ни е гостувал на два пъти, обаче не за да печатаме, а за да пишем. Понеже тука не са му давали възможност да пише. Стаичката му беше в центъра на Изгрева, кой от къде мине, от центъра или от провинцията, ще трябва да се отбие при брат Боев за няколко думи, брат Боев трябва да го посрещне и той не може да си гледа работата. И затуй, дали Учителя му даде тази идея, той гледаше, когато има важна работа да избяга някъде настрана, да не го знаят къде е, та на два пъти е идвал в Севлиево, така

*Забележка на съставителя. Прилагаме въпросната статия, публикувана във вестник „Братство“ от 26.II.1939 г.

гостувал е у нас, за да може да се съсредоточи, да пише така. Иначе на Изгрева му беше много трудно, освен откъслечни работи или да речем нощем да работи. Иначе квартирата му всеки ден все бе пълна с хора. Ти виждаш, че и тука при мен идват посетители ненадейно, приемам ги. В.К.: При него имаше много хора. С.К.: При него всички приятели, никой не е пропускал да отиде.

В.К.: Тук виждаме вестник „Братство“, **брой 236**, една статия на Неделчо Попов „Пролет в пролетта“. Той също се е занимавал с печат. Какво ще ми кажеш за него? С.К.: Неделчо Попов беше един пак от младите хора измежду нас. Той имаше някаква служба в Държавната печатница, дали счетоводител беше, дали нещо експерт беше там, не знам, но доста голяма служба беше в Държавната печатница, като че ли беше оценител на книгите там. И доколкото си спомням по-късно спомогнал е така за отпечатването, когато са печатили някои по-големи работи в Братството, той така е спомогнал. Сега по какъв начин не знам, но може би и при отпускане на хартия или други работи, знам, че е съдействувал. Той почина доста рано този човек. Помня го, обаче не съм имал постоянен контакт. Това е Неделчо Попов. Не е тука вече на земята.

109.1. СТАТИЯТА „БАЛАНСЪТ НА СЪВРЕМЕННАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ“ ОТ ГЕОРГИ РАДЕВ

БАЛАНСЪТ НА СЪВРЕМЕННАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ ***Братство*, Севлиево, Г. 11, брой 235, 26.02.1939, с. 1.**

Мнозина учени, които изпитват сериозно безпокойство за бъдещето на човечеството, са се заели да направят един обективен баланс на съвременната цивилизация. След като констатираят безспорното въздействие, което напредъкът на науката и техниката е упражнил върху материалното съществуване на хората – върху техния начин на живеене, върху строежа и обзавеждането на жилищата, подобрене на храната, възпитанието, образованието, те не могат да скрият факта, че всичко това е довело до един непредвиден резултат, който е точно обратен на очаквания: животът на хората не само не се е подобрил по същина, а напротив – дори се е влошил. На какво се дължи този странен на пръв поглед резултат, се питат те. И всичко ги принуждава да отговарят по един колкото кратък, толкова и категоричен начин: съвременната цивилизация е злополучна за човека, защото е създадена да познава истинското му естество. Тя чисто и просто не съответствува на неговия дух и не може да задоволи съществените нужди на неговата душа. Тя е годна, може би, за един изкуствен човешки механизъм, създаден в интелектуалните представи на човека, ала е абсолютна негодна за живия, същинския човек, който далеч не съвпада с интелектуалните схеми на съвременната материалистично ориентирана наука.

Ясно е, следователно, че ако иска човек да си създаде един свят, който да отговаря на неговото естество, трябва да насочи погледа си към себе си, към своята душа. Без познаване истинската същина на човека и света, хората ще създават изкуствени построения, в които ще се чувствуват нещастни, подтиснати, ограничени като в затвор.

До тия изводи по необходимост идват най-будните умове на съвременната наука, способни за една обективна и безпристрастна

преценка. /Вж. например, книгата на, която произведе голям шум в Европа и Америка/

Тия изводи, както би трябвало да се очаква, са насочени по линията на ония идеи, които Учителят на Великото Всемирно Братство, който действа в България, дава в своите беседи от преди много години. За да подкрепя това твърдение, ще приведа един цитат из една негова статия: „Пред новата епоха“:

„Съвременните народи от бялата раса са достигнали вече върха на своето външно физическо развитие. Сега вече иде втория процес: вътрешното развитие. Никой народ не може вече да расте. Сегашните народи могат да се смаляват, но не и да растат. Всичкият стремеж трябва да бъде насочен към тяхното вътрешно развитие; да се създадат по възможност условия за всички индивиди, за да могат да работят.

Най-първо съвременните народи трябва да определят какви трябва да бъдат техните идеали, тяхното верую, техният мироглед и към каква цел да се стремят. Защото те са опитали вече материалната сила, опитали са богатството, опитали са удоволствията – с една реч, всичко, което може да се вкуси на физическото поле, те са го опитали. Няма храна, от която да не са вкусили, няма плод, от който да не са яли, няма удоволствие, което да не са преживели. А законът в природата е, че тя не търпи еднообразие, повторение, тя обича разнообразие в прогресивна и възходяща степен. Единственото прочее, което става сега, то е чисто духовното развитие, проявяването силата на човешката душа. Най-възвишените и благородни чувства, върху които се изгражда духовната култура на хората, се намират още в латентно състояние, а те трябва да се проявяват във всичката си сила, за да донесат великото благо, което е скрито в тях. Всички народи, общества и индивиди, всички системи, каквито и да са те, трябва да се насочат само към тая област. Ако съвременните народи не вземат в най-скоро време тая насока, те ще бъдат заставени за това от природата чрез изтощаване на тяхната нервна система; ще станат всички неврастеници и така, дали го желаят или не, ще бъдат принудени да напуснат старите понятия, разбирания и стремежи и да тръгнат по новия път.”

Георги Радев

109.2. СТИХОТВОРЕНИЕТО „ДЕН ПЪРВИ” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ДЕН ПЪРВИ

Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 236, 22.03.1939, с. 1.

Ден Първи на Великата Пролет!
Отдавна душите Го чакат!
Очите изглеяха от взирание.
Погледът се примрежи от очакване.
Сърцето туптеше до пукване.
Най-после Той дойде!...
Великият Ден на Великата Пролет.
Великият Ден на вечната, на Божествената, на Духовната Пролет.

Ден Първи!...
Ден Първи за душата!
Ден Първи на Новата Ера!

Ден Първи на Космичната Пролет, когато цветята на душата
имат вече всички условия свободно да растат, свободно да
цъвтят,
свободно да вързват плод в обилната светлина на Новия Ден.

Чуйте думите на Учителя!

На езика на душата ви се говори:

"...1939 година е епохална*. Желая ви разумно да използвате
всички условия, които тя носи.

Вие сте работили стотици години именно, за тази година. Ако
тази година работите съзнателно върху себе си, вие ще имате по-големи
постижения от тия, които сте имали от времето на Адама до днес..." *

Пролет е!

Да хвърлим старите дрехи!

Да облечем новата премяна на душата!

Да облечем премяната на Любовта.

На Новата Любов!

Колко душно, и тежко, и студено беше през зимата!

Какъв смрад излъчваше старият живот!

Какъв ужас бе за душата да живее – ден след ден,
година след година, разпъната на кръста на материята,
окована във веригите на плътта!

Днес вече е Пролет!

Който иска, може да добие своята свобода.

Който иска, ще се бори и ще победи!

Победа на Духа над плътта;

победа на душата над материята; победа на Любовта –
ни вещае Новият Ден.

Ден първи на великата Духовна Пролет!

Пламен [Сава Калименов]

109.3. СТАТИЯТА „ГОДИНАТА НА ГОЛЕМИЯ БРАТ” ОТ ГЕОРГИ РАДЕВ

ГОДИНАТА НА ГОЛЕМИЯ БРАТ

Георги Радев

Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 236, 22.03.1939, с. 1.

С встъпването на слънцето в пролетната равноденствена точка,
започва новата астрологична година. Астролозите и прорицателите от
всички страни и от всички сортове, пак ще запечат вестници и списания
със своите предсказания за събитията, които пролетната „ингресия” –
както астролозите наричат встъпването на слънцето в знака на Овен – ще
донесе на човечеството.

Така беше и при влизането на настоящата 1939 година. Вестниците
бяха възгъмжали от предричания. Главната тема, около която се въртяха
тия предричания беше: ще има ли война през тази година или не. Кой
смело и уверено, кои колебливо и с недомлъвки, но повечето гадатели

*Забележка: „Големият брат” – новогодишна беседа от Учителя,
държана на 31.12.1938 г. вечерта

предсказаха, че тази година, въпреки всички политически напрежения, ще мине без война.

Без съмнение, много от предсказанията на астролози, ясновидци и гадатели ще се сбъднат и тази година, както са се сбъждали предричанията им и през миналите години. Но едно прави впечатление в предсказанията, които се дадоха за 1939 година – че те се отнасят до нейната чисто външна страна. Никой не видя в 1939 година нещо особено, нещо изключително. Година като всяка година! И наистина, външно погледнато, тази година по нищо не се отличава от миналите години – въоръженията напредват с още по-усилен темп, политическите недоразумения между народите продължават да си съществуват, стопанските мъчнотии се изострят, войнствените напрежения, създадени между някои страни, постоянно навяват заплахата от избухване на война и т.н. и т.н. С една реч, и тази година като всички следвоенни години, не обещава нищо, освен борби, напрежения и мъчнотии от всякакво естество. И фактите като че ли потвърждават тия изводи не само на предсказвателите, а и на всички ония, които се вмислят над съдбите на човечеството.

И тъй, никой от ясновидците и прорицателите не видя нещо изключително в новата 1939 г. Никой не прозря нейното вътрешно съдържание. Защото годината си има и своята вътрешна страна. Тя, изобщо, не е само една низа от дни, които автоматически донасят известни събития. Тези събития, които идват за нас по силата на една необходимост, са резултат от действието на много воли, на много същества, видими и невидими за нас. Тези тъкмо невидими същества, които действуват през годината и направляват всички събития в живота на човечеството, представят нейното вътрешно съдържание.

Всяка година действуват различни интелигентни сили, от разни степени и категории. През настоящата 1939 година действуват, според Учителя високо интелигентни същества, пълни с любов и милост, със сила и мощ, които той олицетворява в образа на „Големия Брат на човечеството“. Спирайки се върху символиката на числото 1939, което крие в своите цифри същината на онези сили, които действуват през годината, Учителят казва:

„Числото 39 в новата 1939 година представя двамата братя: тройката е братът, който живее в Божествения свят, а деветорката е големият Брат, който живее на земята и ръководи цялото човечество. Този брат иде сега в света да помага на всички страдащи“.

Аз няма да цитирам повече от новогодишната беседа на Учителя: „Големият Брат“. Препоръчвам я на читателите сами да я прочетат. И може би у тях ще се пробуди поне усета за ония особени трептения, които проникват настоящата година и образуват нейното вътрешно съдържание. Защото, ако човек е чуток, той ще има възможност да провери не веднъж през годината истинността на думите на Учителя. По два пътя може да се провери изключителността на тази година – по чисто субективен път, чрез наблюдаване на своя личен живот и по обективен път, чрез който наблюдаваме събитията във външния свят. И наистина, за тънкия и прозорлив наблюдател, който следи събитията, които днес се развиват в света, има не един случай да провери истинността на горното твърдение. Зад обикновения ход на събитията, в които, външно погледнато, няма нищо необикновено, нищо изключително, той ще прозре действието на една разумна воля, която с удивителна мъдрост поддържа разклатеното равновесие на света. Той ще види, как въпреки всички напрежения, въпреки всички постоянно възникващи конфликти, агресивните сили са обуздани

и парализирани. Разбира се, отвън няма да стане нищо необикновено – животът ще си тече все така както е текъл до сега, а може би и с още по-големи противоречия. Защото действието на известни духовни фактори в живота на човечеството не означава, че ще станат някакви чудеса, някакви извънредни и поразителни събития, както често си мислят наивните религиозни хора. Напротив, то е понякога толкова по-скрито, колкото посъдбоносна за човечеството е дадена година.

Ще завърша тия редове с един цитат от Учителя, взет из неделната му беседа, държана на 1 януарий 1939 година. Думите, които Учителят изказва в следващите по-долу редове, не са резултат на „гадание“, те са положително знание на човека, който сам участва в работата, която вършат ония възвишени същества, за които той говори.

“Понеже 1939 година е епохална, желая ви разумно да използвате всички условия, които тя носи. Ако не ги използвате, същите условия ще дойдат, но в 1999 година. Вие сте работили стотици години, именно, за тази година. Ако тази година работите съзнателно върху себе си, вие ще имате по-големи постижения от тия, които сте имали от времето на Адама до днес. Като мине това време, ще се убедите в истинността на думите ми. Благото, което тази година носи е резултат на Божието Слово, на Великото в света”.

109.4. СТИХОТВОРЕНИЕТО „ОТНОВО” ОТ S.

ОТНОВО

Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 236, 22.03.1939, с. 1.

Отново лазурното небе се усмихва
и слънчевият диск се на север стреми,
отново в простора безбрежно се носят
обилните струи на радост и мощ.

Че пролет възшебна с надежди и песен
пристъпва кат дева невинна в олтар,
след тайнство свято отнова се готви
земята да ръси с най-скъпия дар.

Тъй всяка година и много години
ний чакаме с трепет във будни души,
да дойде и друга – да, вечната пролет
сърцата на всички с любов да залей.

S.

109.5. СТАТИЯТА „ПРОЛЕТ В ПРОЛЕТТА“ ОТ НЕДЕЛЧО ПОПОВ

ПРОЛЕТ В ПРОЛЕТТА

Неделчо Попов

Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 236, 22.03.1939, с. 1.

Едно дълбоко предчувствие, едно интуитивно прозрение ни разкрива великото чудо, което става в света. Спрете се. Вслушайте се със спокойно и чисто сърце в себе си и един тих глас ще ви проговори. Тоя глас нека бъде доказателство за истинността на думите, които изказвам.

Тези думи не са мои. Нека ги наречем безсмъртните думи на вечната пролет. Тя блести върху вълшебната корона на времето с чудна Светлина, а гласът ѝ се носи по цялата земя: Аз съм ваш брат на светлината и нося благословенията на вековете. Аз ида да ви подкрепя, да ви помогна.

Тази пролет на живота, пролет на човешката душа, очаквана от хиляди години е новата 1939 г. Учителят я нарича Големия брат, който иде да помага на човечеството.

Вечер, когато звездите се явят на небосвода със своите премени, човек неволно се пита: какво са те? – Служители на Тоя, който ги е направил звезди. Какво е слънцето? – Служител на любовта. Какво са хората тогава – същества, които имат за идеал слънцето и звездите – безсмъртни служители на вечния живот.

Един единствен е пътя за постижение, написан върху звездното небе, написан върху слънцето, написан върху пролетта – служене на Бога.

Може човек да има много знания на ума, но какво се ползува, ако разумно не ги приложи в живота? Нима съвременното човечество няма знания, нима то няма богатства? Има, и то преизобилно, но уви, хората не са щастливи.

Знанието на ума е външно. Знанието на духа е приложение. „Духът е великият изпълнител в човека. Щом той започне да прилага, човек придобива любов, светлина и свобода“.

Пролетта е творческия принцип, който наричаме Истина, която освобождава, която създава.

Пролетта е изявление на Божественото, което е хармония и красота. Пролетта е безсмъртното слово на Великия, който ни изпраща живота...

Пробужда се зората и слънцето на новия живот в пурпурна одежда, със светла ръка отмахва нощта над земята. Настава ден. Гори и поляни, ниви и ливади цъфтят. Води текат. Вятър вее. Всичко пее. Пролет във и вътре е дошла. Пролет в пролетта!

Привет на теб, о, първи ден на пролетта, о, ден желан на свободата, о, ден на светлата победа.

Приятели от целия свят, в чиито сърца е запален свещения огън на новото, да раздадем от градината на сърцето си плодове на любовта – топли чувства. От градината на ума плодове на щедростта – светли мисли. От градината на волята плодове на истината – постъпки благородни. Залог, чрез който невредими ще минем през бурята, която очаква света, която ще покаже на хората за сетен път техните заблуждения и резултатите на онова, което те са създали.

Големият брат подава десница на своите малки братя и сестри и им казва – Тръгнете след мене! – Носете светлина на душите, помагайте.

Служете на себе си и на ближните, но най-първо служете на Бога и ще получите венец от цветя на Вечната Пролет.

110. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

110.1. ГОЛЕМИЯТ БРАТ

**Из Големият брат. беседа, държана от Учителя на 31.12.1938 г.,
12 ч. вечерта, София–Изгрев
Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 236, 22.03.1939, с. 6.**

„Новата 1939 година, крие в себе си нещо велико и красиво. Изобщо, числата 3 и 9 съдържат трите велики добродетели – любовта, мъдростта и истината, а същевременно и живота, знанието и свободата.

Числото девет представя крайния резултат на всеки живот. Никой не може да отиде по-далеч от числото девет. Тъй щото, новата година отнима от човека всички възможности да проявява своите стари навици и погрешки. Който иска през тази година да продължава по стар обичай да греши, той ще фалира.

Новата година носи всички условия за добър живот. Който иска да живее добре, да проявява своите добри мисли, чувства и постъпки, той ще намери благоприятни условия за това именно, тази година.

Който мисли, че ще може да държи своя стар живот, пълен с лоши мисли и желания, той ще се разтопи като лед и ще се изпари като вода.

Новата година е за добрите хора. Тя носи благоприятни условия за всичко, което ви е дадено. През тази година трябва да извадите от хамбара всички хубави семена и да ги посадите на нивата си.

Който търси истината, той първо трябва да намери душата, т.е. да съзнае, че има душа и живее в нея. Душата говори на човека чрез всичко, което го заобикаля. Слънцето, което грее, вятърът, който вее, реките, които текат, цветята, които растат, това е все говор на душата – великата майка на човечеството.

Когато човек не слуша душата си, тя се оттегля от него и той се стопява, както ледът от слънчевите лъчи. Душата може да стопи човека на своя огън, както вие топите восък. От стопения восък тя прави нови форми дотогава, докато ги хареса. Тази година ще бъдат излети много добри хора, т.е. добри хора ще се родят.

Като знаете това, бъдете готови тази година да ви стопят и отново да ви излеят. Това ще стане с мнозина, но не с всички. Нищо страшно няма в стопяването и изливането на новите форми. Има нещо страшно в света, но то не е в умирането. Страшно е, когато човек влезе в противоречие със себе си.

Новата година ще бъде една от добрите и плодородни години. Бъдете будни, да съберете храна в запас; да имате за другите години. Не взимайте думите в буквален смисъл. Аз не говоря само за физическото плодородие.

Велико, красиво нещо е човешката душа. Да се прояви душата на човека, това значи да се дигне надгробната плоча, която я е затискала от хиляди години, и да се събуди от дълбокия сън.

Събудете се от този сън и не спете вече! Заспите ли, големи нещастия ще ви сполятят. Не заспивайте на места, гдето минават крадци и разбойници. С други думи казано: никога не допускайте в ума си нито една отрицателна мисъл и в сърцето си нито едно отрицателно чувство.

Искате ли да запазите съзнанието си будно, никога не допускайте крива мисъл по отношение на Божественото в света.

Човек е създаден добър, но ако той доброволно не иска да се прояви такъв, насила никой няма да го застави да прояви своето естество. Да прояви доброто в себе си, това е право на човека. Ако не го прояви, той носи отговорността, че не се е проявил такъв, какъвто е създаден.

Следователно, новата година иска от всички ви да се проявите такива, каквито сте създадени, т.е. да проявите доброто в себе си. Всеки трябва да прояви любовта на сърцето си без страх. Невъзможно е да любиш човека, докато не цениш душата му. Любовта е възможна само тогава, когато се научите да цените човешката душа. Да ценим човешката душа, това значи да познаем в нея Божия образ.

И тъй, числото 39 в новата 1939 г. представя двамата братя: тройката е братът, който живее в Божествения свят; деветорката е големият брат, който живее на земята и ръководи цялото човечество. Този брат иде сега в света да помогне на всички страдащи. Пригответе се да посрещнете този брат и да се запознаете с него.

Да посрещнете своя голям брат, това значи да съедините на едно място физическия, духовния и Божествения светове."

Големият брат. беседа, държана от Учителя
на 31.12.1938 г., 12 ч. вечерта, София–Изгрев.

110.2. СЪОБЩЕНИЕ ЗА ПРЕИЗДАНИЕ НА КНИГАТА „ГОЛЕМИЯТ БРАТ”

СЪОБЩЕНИЕ

Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 236, 22.03.1939, с. 6.

Излезе от печат второто издание на книгата
Големият брат – новогодишни беседи от Учителя

Първото издание на „Големият брат” се изчерпа веднага и стана нужда да се издаде втори път. Значението на тия новогодишни беседи от Учителя е огромно. В тях той говори за 1939 година, говори какво носи тя и как могат да се възприемат, оценят и правилно използват великите благословения, които настоящата година носи. Поради голямата си важност, тази книга в едно непродължително време трябва да залее цялата страна. Нека всички братя и сестри вземат по 5–10–20 екземпляра от тия книжки и ги разпространят между свои познати.

Цената на книжка е 5 лв. Доставя се от Братското книгоиздателство, ул. „Опълченска” № 64, София 3. Отделни екземпляри може да се доставят и от редакцията на в. „Братство” – срещу 5 лв. пощенски запис.

110.3. МАЛКИЯТ БРАТ

Из Малкият брат. беседа от Учителя,
държана на 1 януари 1939 г., София–Изгрев.
Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 234, 12.02.1939, с. 2–3.

Съвременното човечество живее в една от най-важните епохи. Тази епоха е важна по своите последствия. Тя е толкова важна и сериозна, колкото е сериозно положението на мъртвия, който е заровен в земята. Близките и роднините плачат над гроба му, той чува плача им, но нищо не може да им каже. Страшно е положението на този човек. Той мисли, че всичко, каквото е имал – знание, слава, богатство, е заровено с него заедно. Най-важно за него в този момент е да дойде някой отвън и да каже: отворете този гроб! Чуе ли тези думи, това значи, че е дошел часът на неговото спасение.

Сега аз искам да обясня ценността на нещата, без да изнасям никакви нови хипотези или теории, нито да казвам кое е право и кое – криво. Правите и кривите работи са все човешки. В човешките работи има права, а в Божествените – има ценности. Тъй щото, когато се говори за ценността на нещата, ние разбираме Божествените работи.

Три неща правят живота ценен и разбран: любовта, мъдростта и истината. С други думи казано: без живот, без знание и светлина, без свобода, без движение, без постижения животът всякога остава неразбран.

Без любов животът няма смисъл. Любовта е онзи велик принцип, който стимулира духа и го заставя да прояви своите възможности. Животът е скрит в Любовта, както плодът – в костилката. За да се прояви животът на плода, светлината и топлината трябва да дойдат отвън да действуват върху костилката. Хората отричат, именно, тази семка или костилка. Тази семка представя човешката душа – същината на нещата. Тя е стояла милиони години в божествената житница, докато дойде вермето на нейното проявление. Ако не влезе в живота при условията на любовта, на мъдростта и на истината, тя не може да узрее.

Като говорим за любовта, за мъдростта и за истината, ние ги разбираме в техните динамически, а не статически прояви. Ако дойде в статическо положение, любовта се превръща в безлюбие. Безлюбието всякога отнима, а любовта всякога дава.

Знанието внася светлината в човешкия ум, а невежеството – тъмнина. Светлината освобождава човека, а тъмнината го ограничава. Нещастията в света произтичат от тъмнината.

Съвременните хора се нуждаят от приложение. Те имат истаната в себе си, но трябва да я приложат. Всяко нещо, което не може да се приложи, е мъртво. Най-малкото парче хляб, което човек е приел, трябва да се приложи, да даде плод. Ако парчето хляб не се превърне в красиво чувство, чувството – в светла мисъл, мисълта – в доброкачествен плод, яденето няма смисъл. Тези процеси са свързани помежду си. В яденето е скрито нещо, което ние не познаваме. В самия човек е скрито нещо, което сам той не познава. Скритото в човека се проявява само тогава, когато той страда.

Съвременният човек не разбира какво нещо е страданието. Страданието е процес на растене. То е признак на това, че човек е вън от лошите условия. Докато не е почнал да страда, човек се намира в робство. Почне ли да страда, той вижда вече светлината в себе си и вън от себе си.

Днес всички хора бързат да се родят, вследствие на което са нещастни. Те казват: Трябва да се родим! Добре е човек да се роди, но навреме. Велико нещо е раждането. Който прибърза с раждането и се роди преди деветия месец, той не може да живее. Който се роди през 1939 г. година на деветия месец, добре ще бъде за него. Роди ли се по-рано или по-късно от това време, той ще умре. Ако се родите тази година, бъдещето е ваше. По-добра година от тази не сте срещали досега в живота си. Ако тая година не се родите, ще чакате 1999 година, когато ще се повторят същите условия.

Сега аз не искам да доказвам истинността на моите думи, защото доказването е гимнастика, а гимнастиката изисква много време. За да даде един концерт, който трае най-малко един час, цигуларят се упражнява усилено цяла година. Като свири един час пред хората, той доказва, че е свирил, че се е упражнявал дълго време. Като живее човек, ежедневно прави упражнения. В това отношение животът е музика. По-велика музика от живота не съществува. Да живееш, това значи да се упражняваш, да изучаваш законите на великите добродетели в света.

Историята за блудния син и до днес се повтаря в света. Вследствие на което хората са недоволни едни от други и се сърдят на Господа, на своя велик Баща, защо едни е облагодетелствувал за сметка на други, защо на едни е дал къща, пари, добри деца, а други е лишил от тия блага. Едни не се молят, не упоават на Бога, а въпреки това имат неговото благословение. Други се молят, водят добър живот, а въпреки това са бедни, болни. Хората се натъкват на тия противоречия и не могат да ги разрешат. – Защо? – Те не са се домогнали до ценностите на нещата.

В какво седи ценността на нещата? – В любовта. Бащата казва на по-големия си син: Синко, всичко, каквото имам е на твое разположение. Аз не те лишавам от нищо. Ти трябва още да учиш, да придобиеш онова смирение, което брат ти придоби. Ти не си още смирен.

Какво по-ценно нещо за човека от това, да знае как да употребява сърцето си, да знае как да разговаря със своята душа? Няма по-велико нещо за човека от това, да чуе гласа на своята душа и да се разговаря с нея.

Мнозина казват, че душата е нещо отвлечено, невидимо, на което не може да се чуе гласа. Според мене, невидимите неща, именно, са реални, а видимите са сенки на реалността. Зад видимите неща седят невидимите, реалните. Следователно, реалността създава видимите неща. Реалността сама по себе си не може да се въплоти в никаква форма и след като създаде безброй видими форми, тя пак остава непроявена. Колкото видими форми да създава, реалността не може да се прояви в своята пълнота. Тя всякога ще остане непроявена, все ще има още нещо непроявено от нея. Това може само да ви радва, защото пред вас се отварят бъдещи възможности.

Ето, и човешкото сърце не е проявено напълно. Днес човек издържа най-много до 41 градуса топлина. Мине ли тази граница, сърцето не издържа и човек умира. Нормалната топлина на сърцето е 37 градуса. Нервната система на съвременния човек е така устроена, че може да издържи напрежение само до известна степен. Мине ли тази граница, човек се разстройва. Всеки човек иска да има повече любов, но не може да издържи високата температура на Любовта. Също така човек не може да издържи и високата температура на знанието.

Много от новите теории са недостъпни за умовете на всички хора, вследствие на което някои са разстроили нервната си система. Теорията

на Айнщайн, запример, създаде голямо умствено и нервно напрежение на много учени. Щом не може да издържи на големи напрежения, нервната система се разслабва, както металите се стопяват при висока температура.

Мнозина се стремят към духовния живот, искат да го изучат, но се натъкват на големи мъчности. Те говорят за духовната любов, но не знаят каква сила крие тя в себе си. Хората не могат да издържат на материалната любов, а колко повече на духовната. Голямо е напрежението, което Духът създава в човека. Малцина издържат на това напрежение.

И тъй, числото девет в 1939 година означава резултат на Божествени процеси. Това число изисква съвършенство. Всички форми на физическия свят, всички чувства и мисли на човека трябва да бъдат съвършени. Това число означава завършени процеси, вследствие на което човек не може да отиде по-далеч от него. Числото три показва пътя, по който човек може да достигне резултата на числото девет. За да постигне резултата на трите, човек трябва да работи с три велики сили: с живота, със знанието и със свободата. Работи ли с тия сили, човек непременно ще има резултат на физическия свят. Всеки човек иска да бъде красив, да има красиви вежди, очи, нос, уста, но за да придобие тази красота, той трябва да разбира основните закони на живота. Животът не е нещо празно. Той е велика реалност, велико благо, което ни е дадено.

Съвременните хора се стремят не само към външна красота, но и към вътрешна. Вътрешната красота подразбира съвършенство. Светските хора се стремят към външна красота, а религиозните и духовните – към вътрешна. Да бъде човек вътрешно красив, това значи да е ликвидирал със своите слабости и погрешки. В един момент човек може да бъде съвършен. Ако приложи закона на любовта, на мъдростта и на истината, в един момент той може да се освободи от погрешките си, да стане съвършен. Когато работел в лабораторията си, дето правил своите опити, от погрешките на които се натъквал, Едисон често цапал дрехите си. За да ги изчисти, той стъпвал на особен електрически диск и пуцал ток върху дрехите си. В няколко минути дрехите му ставали съвършено чисти.

Следователно, искате ли да се изчистите, да се освободите от погрешките си, стъпете на диска на любовта и пуснете нейния ток да тече върху вас.

Само любовта е в състояние моментално да изчисти човека и да го върне в положение на новородено дете.

Възрастният и старият казват, че в грях ги е заченала майка им. Обаче детето никога не може да каже, че майка му го е родила грешно и нечисто. Човекът е създаден чист и без погрешки. За да запази чистотата и съвършенството си, човек трябва да прилага в живота си Божията любов. Така той ще прояви всичко красиво и възвишено, което е вложено в неговата душа.

Какво говорят хората за вас, това не трябва да ви спъва. Те говорят отвън и вътре във вас, но вие трябва да различавате техния говор от този на вашата душа. Запример, вие решавате да направите едно добро, но нещо отвътре ви казва: Не бързай да правиш това добро, не му е дошло времето.

– Направете доброто, без да се вслушвате в този глас. За правене на добро няма определено време. Добро можете да правите всякога. Само Бог трябва да знае за доброто, което човек е намислил да прави – никой друг.

Мнозина говорят за свободата, търсят я, но въпреки това не са свободни. Да изказваш мнението си, това още не подразбира свобода. Ти си толкова свободен, колкото и онзи, който влиза в гостилницата без пари. Той е свободен да влезе в гостилницата, да си поръча едно или две яденета, да си хапне от тях. Рече ли да излезе от гостилницата, той не е свободен. Гостилничарят веднага го посреща и му казва: плати! Свободен е само онзи, който носи хляба в торбата си и когато огладнява сяда и яде. Този човек е свободен, защото яде от своя хляб. Яде ли от чуждия хляб и не може да плати, той не е свободен. Кое е наше и кое – чуждо?

Само Божественото е наше. Човешкото е чуждо. Божественото освобождава, а човешкото – ограничава. Следователно, всяко нещо, което ограничава любовта, значи и свободата в човека, е чуждо.

И тъй, приеми ли Божественото, дадете ли му път в себе си, вие всякога ще бъдете свободни. Тогава любовта ви ще се прояви така, както слънцето проявява своята топлина и светлина. Далеч е слънцето, но голяма е любовта му. Когато срещне на пътя си, слънцето го прегръща и целува със своите лъчи. Няма същество на земята, което да не е прегръщано и целувано от слънцето. То намира и ония същества, които се крият в тъмнина. Любовта на слънцето прониква навсякъде. За слънцето няма нищо скрито-покрито. Всеки, който се лишава от светлината и топлината на слънцето, т.е. от неговата любов, той е осъден на смърт.

Светлината и топлината – това е изявление на Божията любов. Затова е казано в Писанието: „Ние живеем и се движим в Бога“. Това значи: ние живеем и се движим в светлината и топлината.

Сега като наблюдавам лицата на хората, намирам, че някои от тях мязат по лице на блудния син, който се е върнал при баща си разкаян и смирен. Затова именно баща му го прегръща и целува, и в негова чест дава угощение. Лицата на другите мязат по лице на по-големия брат, който, като се връщал от нивата, видял тържество в дома на баща си и навъсил лицето си, като разбрал, че това става в чест на малкия му брат, който се върнал от странство. Той останал недоволен от поведението на баща си и го осъдил в несправедливост. Защо да не светне лицето на този син, като чуе, че малкият му брат се е върнал жив и здрав? Защо и той, като баща си, не се затича към него да го прегърне и целуне?

Тази година изисква от всички хора да изправят мнението си и възгледа си, който имат за Баща си. Не дръжте в ума си мислите на големия син, който не оценява живота, който се отчайва от работата си и казва, че животът му е дотегнал. Бъдете готови, като блудния син, да се разкаете и да съзнаете, че като сте яли и пили, като сте водили лек, повърхностен живот, отклонили сте се от правия път, от великия закон на любовта. Какво е научил той от жените? – Не само че нищо не научил, но даже е изгубил свободата си. – Защо? – Жената е чуждо същество за човека. Сестрата, обаче, това е Божественото, с което човек трябва да има общение. Търсите ли жената, търсете я като ваша сестра. Не казвайте като Давида, че в грях ви е родила майка ви. В любов ме роди майка ми, и аз ще живея по любов. Колкото да е лош животът на вашето минало, един ден той ще се превърне в скъпоценен камък. Няма да остане нещо в света, с което Бог да не примири човека, но за това се изискват дълги години. Човек трябва да мине през големи опитности и страдания, докато разбере, че всичко, което Бог е създал, е велико. Човек трябва да разбере, че от нищо не е лишен. Стремете се тази година към придобиване на Божествени неща, защото само те не произвеждат противоречия.

Всяка Божествена идея носи светлина за човешкия ум и за човешкото съзнание.

Бъдете свободни да проявите любовта си тази година така, както никога не сте я проявявали. Това значи: проявете любовта си в светлината на живота. Проявете мислите и постъпките си в светлината на живота. Проявете свободата си в светлината на живота. Радвайте се на всичко, което направите при тези условия, без да съжалявате някога. Каквото направите, знайте, че има Един, Който постоянно ви наблюдава. Той е Онзи, Който ви обича и Който живее във вашия ум и във вашето сърце. Той говори тихо на ухото ви, като ви показва начин, по който можете да изправите живота си. Ако Го слушате, живота ви ще бъде изправен.

Желая ви тази година да се подмладите. Любовта подмладява човека. Тя доставя необходимите вещества за подмладяване; знанието прилага тия вещества, а истината ги показва. Любовта е козметиката на живота.

И тъй, понеже 1939 година е епохална, желая ви разумно да използвате всички условия, които тя носи. Ако не ги използвате, същите условия ще дойдат, но в 1999 година. Вие сте работили стотици години, именно, за тази година.

Ако тази година работите съзнателно върху себе си, вие ще имате по-големи постижения от тия, които сте имали от времето на Адама до днес. Като мине това време, ще се убедите в истинността на думите ми. Благото, което тази година носи, е резултат на Божието Слово, на великото в света. Всички трябва да работим за възстановяване Царството Божие и Неговата правда в нашите умове, сърца и души. Приложете ли това нещо в живота си, ще бъдете радостни и весели.

Желая ви тази година да се запалите със свещения огън на любовта. Желая ви поне да посадите всички желания на вашата душа, ако не можете изведнъж да ги реализирате. През тази година не се позволяват никакви оплаквания. Желая ви да посадите своите добри мисли, чувства и постъпки и като ги поливате грижливо, да видите, че сте реализирали нещо.

За онези, които изпълняват изискванията на 1939 година, тя ще се продължи и следваща. За онези, които не изпълняват великите закони, ще дойде 1940 година, която завършва накрая с нула, с яйце. Значи през тази година човек трябва да мъти това яйце, докато се излюпи. За да реализира своите желания, той трябва да чака добри условия на живота, които ще дойдат едва през 1999 година. За онези, които слушат и изпълняват това, което им се говори, ще бъдат постоянно в 1939 г. За тях ще се закопи най-угоеното теле и ще им се даде угощение. Всички, които присъствуват на Божествената трапеза, ще бъдат благодарни за онова, което им е дадено.

Дръжте в ума си мисълта: Пътят на Божията любов е осеян с всички възможности и условия за постижение.

ГОЛЕМИЯТ И МАЛКИЯТ БРАТ И 1999 ГОДИНА

Вергилий Кръстев

1. Вестник „Братство“ брой 234 от 12.02.1939 г. с резюме е поместена беседа от Учителя „Малкият брат“ (Същата беседа е поместена в „Изгревът“, том XX на с. 1001–1009 от оригиналната книжка), държана на 1 януари 1939 г. в 10 часа сутринта на Изгрева в София.

С дебели букви е подчертано следното:

„Ако се родите тази година, бъдещето е ваше. По-добра година от тази не сте срещали сега в живота си. Ако тази година не се родите, ще чакате 1999 г., когато ще се повторят същите условия“.

„И тъй понеже 1939 г. е епохална, желая ви разумно да използвате всички условия, които тя носи. Ако не ги използвате, същите условия ще дойдат, но в 1999 г. Вие сте работили стотици години, именно за тази година“.

2. Вестник „Братство“ брой 236 от Георги Радев има написана статия „Годината на големия брат“. Тя е във връзка с беседата, която Учителя държи вечерта в 24 часа на 31.XII.1938 г. срещу 1.I.1939 г., обозначена като „Големият брат“. (Тук е публикувана в резюме от брой „Братство“ брой 234 от 22 март 1939 г. Същата беседа е публикувана в „Изгревът“, том XX, с. 997–1000.). Цитирано е следното:

„Числото 39 в новата 1939 г. представя двама братя: тройката е братът, който живее в Божествения свят, деветорката е големия брат, който живее на земята и ръководи цялото човечество. Този брат иде сега в света да помогне на всички страдащи. Пригответе се да посрещнете този брат и да се запознаете с него.“

3. Във вестник „Братство“ брой 236, Неделчо Попов е написал статия за големия брат под надслов „Пролет в пролетта“ и завършва така:

„Големият брат подава десница на своите малки братя и сестри и ни казва: „Тръгнете след мене! Носете светлина на душите, помагайте. Служете на себе си ина ближните, но най-първо служете на Бога и ще получите венец от цветя на Вечната Пролет“.

Във вестник „Братство“ брой 236 на с. 6 е написано резюме от „Големият брат“. Беседата завършва така:

„Да посрещнете своя голям брат, това значи да съедините на едно място физическия, духовния и Божествения светове“.

4. Пророчеството за 1939 г. Виж в „Изгревът“, том XX, с. 995–996.

5. Бележки за 1999 г. Виж в „Изгревът“, том XX, с. 1010.

6. Същата беседа е поместена в „Изгревът“, том XX на с. 1001–1009 от оригиналната книжка.

7. И как се развиха събитията с Големият и Малкият брат от 1945 до 1990 г.

Това беше комунистическа диктатура и ограничение на последователите на Учителя и унищожение на Изгрева, както и претопяването и изгарянето на книгите му.

През това време непрекъснато от живите последователи на Учителя се споменаваха за 1999 г. и я очакваха. Но малцина я доживяха. Само един беше, който знаеше, че 1990 г. след 45 години ще се смени строят. Това беше Борис Николов, който бе стенографира изказването на Учителя и бе ми го прочел и аз го бях записал още през 1972 г., знаех за него, вярвах и чаках.

От 1990 г. дойде нова епоха. И нови условия за работа на „Малкият брат“. От 1992 г. започна излизането на „Изгрева“ и до 1999 г. до месец март на 2000 г. излезнаха 12 тома.

От 1996–1999 г. за три години „Малкият брат“ организира и издаде оригиналното Слово на Учителя по оригинала и излезнаха 55 заглавия отпечатани томчета.

8. Със завършването на 1999 г. и духовната година на Големия брат, ние го посрещнахме с издаването на неговото оригинално Слово и издаването на „Изгрева“, което е история на Школата му.

Големият брат, който бе на земята между българите бе Всемировия Учител на Вселената Беинса Дуно.

Малкият брат е онзи, който изпълнява Словото на Учителя в Живот, Дух и Сила.

Амин.

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. В „Изгревът“, том XX на с. 995 има заглавна страница „Пророчествата за 1939 година“. На същата страница са посочени онези статии, които ще се отпечатат.

2. На с. 906 има бележка от мен за „Пророчествата за 1939 г.“. Те се изпълниха през 1999 година.

3. На с. 997–1000 е отпечатана беседата „Големият брат“ по отпечатаната книжка.

4. На с. 1001–1009 е отпечатана беседата „Малкият брат“ от същата книжка.

5. На с. 1010 са дадени бележки, че пророчествата на Учителя от 1939 г. за 1999 г. бяха изпълнени от програмата на „Изгревът“, която се ръководи от мен.

6. Защо ние публикуваме беседата „Малкият брат“ от брой 234 на вестник „Братство“?

Тук има една тайна, която искам да изясня. От къде я знам? Аз съм работил с възрастните приятели и я знам от тях.

А тя е следната:

Учителят говори, беседата се стенографира, после се дешифрира и се пише на пишуща машина в 4 екземпляра. Прибира се и се чака издаването им. Но Влад Пашов знае, че има свободно копие, отива, взима го и го изпраща на Сава Калименов, да го публикува на 2-а страница на брой 234 на „Братство“. Вестникът пристига в София, той го показва на стенографките, че нещо е отпечатано. И те одобряват това. Спокойни са, че копие то не е изгубено, но е отпечатано.

7. По този начин Влад Пашов изпраща и зарежда броевете „Братство“ с беседи от Учителя. А Сава Калименов ги отпечатва и така се четат от мнозина.

8. Но идва времето онова, което е отпечатано във брой „Братство“, да се отпечати в беседи, организирано от Братския съвет и от печатницата на Изгревът. И какво се случва?

Стенографката Паша Теодорова като всеки път започва да редактира беседите и да ги преработва. После се отпечатват в изменен вид. Някои приятели реагират остро, но Борис Николов ги спира, за да не обидят Паша, и да не се спре работата по издаване на беседите.

9. Такива примери съм дал в „Изгревът“, том IX, където Елена Андреева не е била съгласна с промяната и редакцията на Словото на Учителя. Аз съм дал примери от с. 695–697. За промяна на Словото на

Учителя, виж с. 783–789. Аз съм отпечатил 12 доказателства на с. 805–824 за промяна на Словото на Учителя. Точно и ясно. И без възражения.

10. Трябва да се запознаете с материала на с. 825–848, за да проверите как работят двата триъгълника на Черната ложа в България.

11. В „Изгревът“ том XXIV, с. 427–434 ще прочетете две беседи, едната редактирана, а другата по оригинала, която съм издал по програмата на „Изгревът“. Ще проверите как Паша Теодорова е изхвърлила името на учителя по цигулка на Петър Дънов, на име Фалтес.

12. Защо описвам всичко това? Защото само аз знаех, че публикуваните беседи в броевете „Братство“ са по оригинала и знаех, че трябва да се публикуват отделно по дати в „Изгревът“.

Но това аз споделих с Кралю Кралев, който тогава беше мой гъст. Тогава те запомниха това и ги публикуваха тези беседи в отделна книжка. Откраднаха от мен идеята, отстраниха ме, изиграха ме. И накрая се провалиха по всички линии. Но идеята е моя и тя е жива и съществува.

13. Затова трябва да проверите в „Изгревът“, том XXIV, с. 399 за най-големия предател–протестантин Кралю Кралев. И понеже аз разказах много неща, те запомниха и започнаха да издават в Бургас и да реализират моите идеи от тяхно име. Отстраниха ме.

Пиша го това, за да се знае и да не си приписват заслугите този или онзи, защото е лъжа.

14. Ето защо аз публикувам от „Братство“, брой 234 от 12 февруари 1939 г. беседата „Малкият брат“, която е по оригинала.

15. Ето защо аз публикувам от брой 236 на „Братство“, цялата първа страница и от 6 с. „Големият брат“ – извадки от беседата на Учителя. Отдолу е съобщение за издадената книга „Големият брат“.

16. Следващите поколения трябва да знаят при какви условия съм работил.

111. НИКОЛАЙ РАЙНОВ

В.К.: Ето във вестник „Братство“, брой 236 има поместена статия от теб за Николай Райнов. С.К.: Той премина през голяма еволюция. Отначало бе противник, после опонент и накрая призна и коленичи пред Учителя. В.К.: „Псалом на слънцето“ от Николай Райнов. Значи сега искам да ми разкажеш нещо за Николай Райнов. Тук има статия за него от теб. С.К.: За Райнов мога да кажа някои работи и общо, и във връзка с туй. Лично, аз ми допаднаха още първите книги на Николай Райнов, като нещо извънредно, необичайно в нашата литература със своя стил, със своята музикалност, с темите, които засягаше, които нашите и други писатели така не задълбочаваха. Той навлиза направо в окултни теми и аз почнах да ги чета тези книги още преди да навляза в окултизма. Още тогав, щото преди още така, нали, да се запозная с окултната литература те бяха почнали да излизат, та така бяхме го издигнали като един много голям така писател и нали после, след като минаха тия моите разни разпавии по затвори и чужбина, като се върнах бяха излезли вече много негови книги. Така четях, макар, че той бяга от тях така, как да кажа, много се увличаше така, не знам и аз как да се изразя така в тия отношения. Полът така, полът доста играеше роля в неговите художествени произведения. Но помня и туй, че още първите години той минаваше нещо като, той може би и сам си минаваше нещо като ръководител, като учител и т.н., нещо имаше поклонници. Та във връзка с туй имал е някакво до известна

степен пренебрежително отношение към Учителя, така за известен период от време, който после се коригира. А тука сега, за това което е тука, ще кажа, че 1939 г. тогава по него време е дошло време при някаква негова годишнина, някакъв юбилей, може би 60-годишнина ли е било, 50 ли, не си спомням. И се проектираше този юбилей да му се устрои, обаче църквата, в лицето на Синода се възпротиви и наложи на държавните власти да не се празнува юбилей на Николай Райнов, защото църквата го таксуваше като враг на християнството, в смисъл в специална връзка с издадения от него роман „Между пустинята и живота“. В този роман Николай Райнов, нали, след като така Исус е едно от действащите лица и разни други римски благородници и еврейски, разговарят помежду си, но туй, което да речем, те са разни философски теми, но туй което църквата така, против, което възстава и против което даже и Учителя се произнесе, в началото на книгата, на този роман, Николай Райнов описва зачатие на Христа тъй да се каже и раждането му, един вид той така описва една такава сцена, че майката на Исуса случайно среща някакъв римски благородник в околността там на Юдея и от туй тяхно събиране се е родил. Значи това е едно противопоставяне на, как да кажем, догмата и твърдението на християните, за безпорочно зачатие на Христа, на Исуса. И от там църквата го обвинява като е така, а може би го и изключва от религията. Но вижте какво сега: във връзка с тая работа и Учителя се е произнесъл. Имаме един брат, той почина, зъболекар от Ямбол, Тодор Попов май се казваше. Той като студент още тука е бил един от хората, които така се много вдъхновявали и много възхищавали и така боготворели Райнов и са му ходили така заедно с други млади, считали са го така за един много голям окултист, някакъв бивш египетски жрец, и т.н. Туй го описва този Тодор Попов, го описва в своите спомени и когато излиза тази книга „Между пустинята и живота“ Тодор Попов като я прочита, това му прави впечатление и отива при Учителя и казва, тъй, тъй Учителю, Николай Райнов еди какво си е написал, еди каква си книга, еди какво си, какво ще кажете за туй. Аз казва така за другите му книги го уважавам, туй говори Тодор Попов нали, аз ги приемах и така.

Учителят казал така. Туй са думи на Учителя вече: „Когато е писал, той е бил с гръб към Истината“, така се изразил Учителят. „С гръб към Истината е бил“, Николай Райнов, когато е писал тази книга.

Та туй сега нали малко ме охлади към него, обаче неговите книги изобщо като литература в художествено отношение са един образец на българския език по своята музикалност, по своята художественост, та аз не съм престанал да го слагам много високо в туй отношение. И когато по настояване на Синода се отложи, не, ами се забрани чествуването му, аз използвах случая тука хем да поместя от Николай Райнов нещо, хем да напиша нещо за него. Разбираш, като се противопоставях на Синода и накрая пиша, че как така, една индулгенция му дадох, човек като е извършил нещо той си отговаря за грешките.

Таз е моята статия за него, която завършва така, след като го хваля и го издигам до небето като творец на художествената литература, казвам: „Но все пак Николай Райнов е човек. И като такъв и той може да изпадне в грешка както и всеки един от нас. Когато човек върви по нови пътища били непонятни за обикновения ум, въпреки всичката си искреност, въпреки чистия си стремеж към истината, той може някъде да направи погрешна стъпка. Такава погрешна стъпка е според нас известно прокарвано от автора схващане в един негов роман“. Така съм се изразил. В.К.: Значи това се отнася за този роман. С.К.: За този. „Да забравим това и да не се

занимаваме с него. Всеки сам трябва да търси и да изправя грешките си". И завършвам: „Николай Райнов е истински творец на нетленна духовна култура и като такъв той заслужава нашето преклонение и благодарност". И не се мина много време, година или две и Николай Райнов току се изтърси в Севлиево със своя издател така. В.К.: Понеже той чел това нещо. С.К.: Ами ще го е чел, разбира се, аз го пращам вестника и на Райнов и на Стефан Атанасов. Идва не само за мен, той си обикаля клиентите. Щото той даваше книги и там имаше книжарница на Кооперацията, на кооперация „Напред", на широките социалисти я бяха организирали, обаче понеже бяха много силни особено в тази дейност, те си имаха магазин на кооперацията и за потребителни стоки и книжарница имаха. Тя беше близко до нас и те най-напред там отиват и от там пък идват при нас. Николай Райнов с издателя си Стефан Атанасов, те с кола изглежда са били. Та Райнов дойде и беше жена ми, той ѝ целуна ръка, там имаше един брат по-възрастен от мене, понеже той по-представителен и така по-стар, той помисли, че той е Сава Калименов, сигур за него, и той го целуна Николай Райнов, целуна него, другия. В.К.: Она мисли, че е Учителя. С.К.: Не, той мисли сигурно, че съм аз, с брада. В.К.: А, той мисли, че това си ти. С.К.: Сигурно, така предполагам. И сигурно е така, щото, обаче това е благодарност за тази статия. Щото аз го хваля много тука. Може би един пасаж ще прочета: „Николай Райнов е създателят на новия художествен стил в българската литература. В това отношение той издигна българската реч до небивала висота, хармония, музика, пластичност, жива пленителна образност, това е художественото слово на Николай Райнов, където опива душата със своята магична мощ".

В.К.: Разказвали ли са нещо друго възрастните приятели как се е проявил по отношение на Учителя? С.К.: Да, знам това. Сега ти си го чувал и от други места. В.К.: Не, не съм чувал. С.К.: Следното мога да кажа аз. В последните години на Николай Райнов той коригира напълно отношението си към Учителя и сега първо мога да кажа туй, което съм слушал лично аз от устата на един брат от Пловдив, бивш учител Антоний Николаев. Той като студент тука още преди да завърши, е бил връзка между Учителя и Николай Райнов. Николаев учителствува една година в Севлиево, та тогаз съм имал възможност с него така да бъде в по-близък контакт, беше учител, той май по руски им предаваше литература, както и да е, та от него съм чул следното. Тогава, когато той завързал отношения така Райнов с Учителя.

Учителят е наредил на Николаев да иде да му купи някои книги на Райнов, сега не знам за кои точно се отнася. Щото Райнов беше издал 23 тома народни приказки, туй издателство на Стоян Атанасов, разбираш ли. Преразказани от него народни приказки. Обаче той е бил много работен, така например 10 или 12 тома ли бяха „История на изкуството", негови лични книги, които съм виждал. Та също, той непрекъснато е работил, та не знам, мисля, че се отнасяше именно за тия приказки, които бяха към 20 тома и те са издадени за юноши, за млада възраст повече, издадени са от този същия издател Стоян Атанасов, с когото отидоха там и който този Стоян Атанасов под влиянието на Райнов също издаде много окултни книги. Той издаде между другото и на този, французина, на Едуард Шюре „Великите посветени" два тома, „Енциклопедия на окултизма" от Тухолка и още доста. Оная книга, за която питаше „Светлина на изтока" и тя е издадена от него, изобщо доста окултна литература излезе от туй издателство, благодарение на намесата и на туй, че той беше под влияние на Райнов.

И както казах, когато този Антоний ми каза, че е занесъл книгите, Учителя му наредил да ги купи от книжарницата и да му ги занесе. И същевременно Учителя е пратил свои беседи на Райнов и така били надписани според думите на Антоний Николаев, надписани, дали пакета или „На добрия Николай Райнов“, туй Учителят го писал с ръката Си. На добрия, значи Той има пак така положително отношение, независимо от туй, че Николай Райнов преди време е направил грешка лично против Него и грешка още по-голяма така в онзи роман.

И още по-важно е туй, което вече брат Боев разправя пък. Брат Боев разправя, че пак по него време, той е значи присъствал, бил в това нещо, когато Райнов решава да отиде при Учителя. Райнов е отишъл при Учителя и е бил придружен от Боев. Заедно с Боев, той сигурно се е отнесъл до Боев, за да предупреди Учителя, да вземе съгласието Му. И Боев казва, че Райнов буквално паднал в краката на Учителя, и се обръща към Него и вика: „Учителю, винаги когато се моля, Вашия образ се явява пред мене“, нещо подобно, разбираш ли. И значи Райнов в края на краищата се оправя така. Та мен ми е бил винаги и сега симпатичен Райнов, независимо от туй, че е правил грешки. Щото както казвам, то никой абсолютно не е застрахован от това да не прави грешки в живота си, тъй както има и сили, които нявга помрачават съзнанието на човека и могат да го тласнат къде ли не, без самия човек така да съзнава, че прави нещо.

Та аз тука сложих „Псалом на слънцето“ от Райнов, което е описание на 12-те зодиакални знака, един вид като доказателство на нашите хора, че действително това е един човек така, едно, че като окултист, друго, че в художествена форма излива нещата. Можеш да видиш ти как отначало започва: „Щерна от неугасим светлик – вселенска багреница от лъчи: що е по-велико от Слънцето? Моите немощни устни пеят псалом на Оногова, който е син на Безсмъртието и баща на Живота“. Това из една от книгите му. Аз защитих против Синода Райнов и той заради това се чувстваше така разположен.

И после нали имавме контакт, Атанас Николов водеше преводите на есперанто, искал от него позволение да преведе един разказ от Райнов. Той разбира се, веднага му позволява и му е разрешил, дали лично е ходил или с писмо е било не си спомням, му е казал, че всичко каквото искате може да превеждате, без да го питат даже. А по-късно той бе пратил една статия за „Братство“, която, когато я получихме бяха го спрели. Спряха го през време на самата война, щото аз писах една статия непосредствено след като навлезе Хитлер в Русия, написах статия „Славянство“, заради която я спряха. Щото статията казва, тя виж е една от важните статии, която казва: „Славянството е непобедимо“, то не може да бъде победено, понеже на него е определено новата култура да изнесе на плещите си, и веднага спряха вестника.

И вестника беше спрян, статията на Райнов се получи, стоя до тогав, докато излезе първия брой след 9.IX.1944 г. я поместих там. „Виолетовият лъч“ беше. Единственото нещо, което той лично е пратил за вестника.

СТАТИЯТА „НИКОЛАЙ РАЙНОВ” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

НИКОЛАЙ РАЙНОВ

Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 236, 12.02.1939, с. 5.

Николай Райнов е създателят на новия, художествен стил в българската литература.

В това отношение той издигна българската реч до небивала висота. Хармония, музика, пластичност, жива пленителна образност – това е художественото слово на Николай Райнов, което опива душата със своята магична мощ.

Не само в България, но доколкото знаем и в цялата световна литература, той няма подобен на себе си майстор на художественото слово.

Той е сам за себе си оригинал, сам за себе си първоизточник. Той не подражава никому, а твори. В областта на езика той създаде нещо небивало, нещо неочаквано.

Николай Райнов издигна българския език до такава висота, на която биха могли да завиждат езиците на най-големите културни народи на днешното време.

По отношение на езика, Н. Райнов направи малкия и скромнен български народ равен на най-големите и най-напреднали народи.

А не е ли езикът един от най-важните елементи в духовната култура на един народ?

Ако само това беше направил Н. Райнов, той заслужава не само един, но и двадесет юбилея. Всъщност, външното, официално признаване, „юбилеите“ и шума не са били никога необходими за истинския творец. Н. Райнов има и ще има вечната признателност на българския народ, на сегашните и на бъдещите поколения за това, че той издигна на недостижима висота българското художествено слово и с това ни направи равни на най-големите.

Що се отнася до съдържанието на неговото литературно творчество, то също така е необикновено и поради това, в една голяма своя част е непонятно и недостъпно за мнозина, ограничени в един тесен кръгзор хора.

Николай Райнов познава живота и неговите тайни много по-добре от всеки друг български писател. Той знае вечните истини – истините на окултизма, познава свещения път на душата през дванадесетте знака на Зодиака, знае законите на карма и прераждане, и това му дава възможност да прониква до дълбините на човешката душа.

Но, все пак, Н. Райнов е човек. И като такъв и той може да изпадне в грешка, както и всеки един от нас. Когато човек върви по нови пътища, непонятни за обикновения ум, въпреки всичката си искреност, въпреки чистия си стремеж към истината, той може някъде да направи погрешна стъпка. Такава погрешна стъпка е, според нас, известно прокарвано от автора схващане в един негов роман.

Да забравим това и да не се занимаваме с него. Всеки сам трябва да търси и да изправя грешките си.

Николай Райнов е истински творец на нетленна духовна култура. И като такъв, той заслужава нашето преклонение и благодарност.

Сава Калименов

ДЕКЛАРАЦИЯ

Николай Райнов бе окултист и член на теософското общество. При посещенията на Учителя в с. Мърчаево, бива приет от Него в присъствието на Боян Боев.

На прощаване е казал:

„Учителю, с вълнение Ви благодаря за вашето велико дело и за всичко, което правите за подигане на българския народ, на Славянството и цялото човечество!”

Тези думи бяха стенографирани от Боян Боев, който аз, Сава Калименов, предавам за уведомяване.

112. КОЙ ДВИЖИ СВЕТОВНИТЕ СЪБИТИЯ

В.К.: Вие, последователите на Учителя, бяхте свидетели на много политически събития по негово време. С.К.: Бяхме. На мнозина каквото каза, това се и сбъдна. Така се развиха събитията. Господ ги управлява. В.К.: Господ и Учителят. С.К.: Господ, Бог, Учителят.

В.К.: Вестник „Братство”, **брой 237**, „Изгрев – градът на слънцето” (В „Братство”, брой 226 от 22 март 1939 г. има същата статия „Изгрев – градът на слънцето”). С.К.: Елисавета Кидалова. Абе, виж какво, тя е рускиня от емигрантите, така беше малко по-възрастна от мене, библиотекарка е била в Белград, обаче като окултистка е привърженица на Учителя. Тя много е писала за Учителя. Аз съм помествал много нейни статии в брой 229, 230, 235. В.К.: Идвала е на Изгрева при Учителя, нали? С.К.: Да бе, една от нашите сестри.

В.К.: „Живите сили на слънцето”. С.К.: Това е на Георги Радев. Ний ги печатихме, то второ издание е нашето. Първото издание го издаде един наш брат в Лом. Туй второто издание ний го издадохме.

В.К.: „Пътят на звездата” значи, това е за което... С.К.: Това е, за което казвах за Георги Радев, когато идва в Севлиево, той стоя докато излезе книгата.

В.К.: Вестник „Братство”, **брой 239**, К. Величков. Кой е тоя К. Величков? С.К.: Той е един наш брат, май от Ямбол беше. Той ни го дава туй някакво преживяване, „Сън и будно състояние”.

В.К.: Вестник „Братство”, **брой 240**, „Кой движи световните събития?”. С.К.: Беше 1939 г., Учителят говори за световните събития, които трябваше да дойдат. По това време в Германия дойде Хитлер. Всички говореха, че той движи световните събития. Но друг беше, който ги движеше. В.К.: Пишеш за Хитлер. С.К.: Не специално. Аз ти казвам, понеже годината посочва във връзка с какво е писана статията. С туй, че хората са си мислели различни неща, даже гледай какво, даже и между нашите хора, този дето умря скоро д-р Методи Константинов. И той си мислел, че Хитлер, това е то, свърши се, няма нищо друго освен Хитлер. И ходил при Учителя и Му казва, че иска да напише той хвалби за Хитлер. А Учителя му рекъл: „Хитлер е един глупак и който иска да го възхвалява е по-голям глупак от него”. Тъй му казал Учителя. В периода, когато Хитлер беше в най-големия си възход. В.К.: „Практическа граматика на есперанто” – Емил Стратев. С.К.: Обесиха го този. Обесиха го. Той е, чакай сега, как беше. А, той, беше женен за Гита, сестрата на жената на Атанас Николов. Тя беше още жива, неговата жена, казваше се Лили. Абе виж какво, този

човек есперантист така, обаче взел е участие в това, някакво разузнаване против германците, във връзка с руската разузнавателна дейност е бил и още няколко души са ги хванали германците и ги обесиха тука. Та той беше във връзка с Атанас. Аз лично не съм във връзка с него. Атанас изглежда на него му прашаше да преглежда текстовете, да ги ревизира и тази негова граматика напечатихме, обаче обесиха го тогаз, преди 9.IX.1944 г., фашистите го обесиха.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 241**. Тука пак има на Георги Радев „Има ли днес пророци и светии“. С.К.: Из книгата „Пътя на звездата“ от там е. В.К.: Все пак един малък град, какъвто е Севлиево. С.К.: Да, да, все пак, да. В.К.: Не е малко направено и създадено.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 246**, „Война, в която ще има само победени“ от Георги Радев. На 1.IX.1939 г. Германия нападна Полша и започна Втората световна война. „Ако има победител, то той ще бъде самата война. Днешната война ще победи всички“.

СТАТИЯТА „КОЙ ДВИЖИ СВЕТОВНИТЕ СЪБИТИЯ“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

КОЙ ДВИЖИ СВЕТОВНИТЕ СЪБИТИЯ? Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 240, 14.05.1939, с. 1.

Обикновеното, всеобщо разпространено схващане е, че големите събития в света се движат от стопанските и политически интереси на народите, чиито изразители са съвременните техни водачи.

Без да отричаме голямото значение на политическите и стопанските интереси на народите за развоя на световните събития, без да умаловажаваме и ролята, която играят във времена като нашите отделните личности, издигнали се, благодарение на своите ум, енергия, воля и проникателност, до степената на водачи, ние само ще подчертаем, че освен това, което е на лице и което всички виждат, освен тия видими интереси и видими водачи, съществува и нещо друго, нещо скрито, нещо, което стои зад видимото и което е истинския двигател и първоизточник на всичко, което става на световната сцена.

Казва се, че „историята е учителка на народите“ и това е напълно вярно. Също така, и това което става днес по света е един пълен със съдържание урок за хората и народите. И ние ще подчертаем, че тези уроци не са случайно следствие на механическия развой на събитията, а са напълно съзнателно и разумно дадени на човечеството за негово поучение и поука.

Целта на световните събития, скрития смисъл на историческия развой, обединяващата нишка между отделните исторически процеси – това е, в своята основна същност, възпитание на човечеството, възпитание на народите, които биват водени, изпитвани, подтиквани, от различните събития, към все по-зряло, към все по-мъдро и по-правдиво разрешение на въпросите, които се представят пред тях.

В живота има много „несправедливости“. Както в отношенията на отделните личности, също така и в отношенията на народите помежду им, ние всекидневно виждаме неща, които ни изпълват с негодувание поради тяхната несправедливост. И ние сме готови да отречем всякакъв промисъл, всякакъв вътрешен смисъл, всякаква висша намеса в това, което става на земята, между хората и народите.

Ако, обаче, се взрем по-внимателно в нещата, ако се отърсим от чувствата, които в даден момент ни вълнуват и замъгляват проникателността на нашия духовен поглед, ние ще видим, че често пъти една несправедливост спрямо нас е дошла само като следствие на една наша грешка, и че нейната задача е именно да ни научи да станем по-разумни, по-мъдри, по-предвидливи, по-справедливи, за да не повтаряме в бъдеще тази грешка.

„Несправедливостта“ е урокът на Проведението, чрез който то иска да ни възпита, да ни изправи, да ни издигне, да ни тласне към правия път. Страданието, което в случая Провидението ни е отредило, има само една цел – да просвети съзнанието ни, да осъзнаем колкото се може по-ясно сторената грешка, за да станем неспособни да я повторим пак.

Щом това е така, ние трябва да научим добре, колкото се може по-добре урока, който историята ни дава. Научим ли го както трябва, нека не се съмняваме, че „несправедливостта“ ще бъде премахната, че страданието ще премине, че злото ще се свърши.

Това, което стана и става с нас, това, което стана и става навсякъде по света, не е само резултат на груби, земни сили, не е само следствие на надмощието на оръжието на тогава или оногава. Не е грубата сила, която стои в основата на всичко, не тя разрешава въпросите, не тя движи събитията в една или друга посока.

Във всичко това има един скрит смисъл. Във всичко това има една невидима ръка. Във всичко това има една друга Сила, много по-мощна от всички земни армии, взети вкупом.

Историята учи народите. Тя ги е учила вчера, учи ги и днес. Тя ги учи да изправят своите грешки. Учи ги да разберат единството на интересите си. Подготвява съзнанието им за онова велико бъдеще, което идва и в което обединеното и свободно човечество ще се радва на плодовете на своя труд, вместо да се самоунищожава.

Под лъчите на тази светлина, няма трудна задача, няма безизходно положение, няма неразрешим въпрос в живота на народите. Когато светлината те озари и от най-трудното положение ти ще намериш изход. Научи урока на историята, слушай гласа на Провидението, върви по правия път и не се съмнявай, че ти ще изведеш своя кораб на желаното пристанище.

Търпение, самообладание, вяра в Провидението; разумност, предвидливост и добра воля – останалото ще извърши Този, който знае да върши всичко много по-добре от всички нас.

Сава Калименов

113. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ПРИЧИНА НА СТРАДАНИЯТА

ПРИЧИНА НА СТРАДАНИЯТА

Словото на Учителя

Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 240, 14.05.1939, с. 2.

„Всяко благородно желание, което се породи във вас, колкото и микроскопично да е то, ще определи вашето щастие за в бъдеще. Това желание ще обърне от този ден крана на вашия живот и от тогава и земята и небето ще работят за вас.”

„Онази работа, която providението ти е определило, не трябва да я отлагаш. За всяка мисъл, за всяко желание, за всяко действие има определено време, което като пропуснеш веднъж, няма вече връщане назад.”

„Когато аз говоря за свободата, това подразбира най-висшето, което има у човека. Само разумният човек може да бъде свободен”.

„Първоначално всички същества са били свободни. И ако днес свободата е изчезнала от света, причината сме ние.

Не, единственото същество, което е свободно, това е Бог. И когато казвам „Истината ще ви направи свободни”, то значи, че само висшето, разумното в света е, което ще ни направи свободни”.

114. ФРАНЦУЗИ НА РИЛА ПРИ УЧИТЕЛЯ

В.К.: Във вестник „Братство”, **брой 246** има статии за гостуването на французи през 1939 г. на Рила. С.К.: Изпратиха ми приветствията, които бяха стенографирани. Този брой е от 22.IX.1939 г., а войната в Европа бе започнала вече. В.К.: Какво ще ми кажеш за французите? Първите статии и дописки за французите. С.К.: Там е работата, че аз не съм бил, когато са дошли те по-масово. Преди това, когато дойдоха само няколко души, така се запознах с една от тях, която после Михаил Иванов изглежда при нея квартируваше, както и да е, забравих й името. В.К.: Стела. С.К.: Стела Белмен, да Стела. В.К.: Прави ми впечатление, че ти тук си поместил техни приветствия. С.К.: Разбира се, обаче тия неща ми ги изпращаха. Туй аз съм го вметвал, сигурно си го чел ти, ти го знаш. То го има туй нещо и в голямата книга Учителят. Ей го: „Двадесет души французи предприехме тая година едно пътуване до София, за да прекараме три седмици при Учителя Дънов”. Така започва статията „Французи при Учителя Дънов”. Туй станало в мое отсъствие. Това е било най-голямото събиране на хора при Учителя, последна година 1939 преди войната. След това е било невъзможно. Много е имало: от Финландия е имало, от Рига, от Франция, от много места е имало, имало е много хора, но аз не съм присъствал, кой знае защо. В.К.: Поне си ги поместил. С.К.: Поне съм ги поместил, да. Атанас изглежда е бил, пък той Атанас като е отишъл, аз пък трябвало да остана, защото не може. Бих искал да обидя, ако Атанас остане.

В.К.: Тука виждаме вестник „Братство”, **брой 247** снимка на Учителя с чужденци. Това са част от Рига. Ти имаш ли някакъв контакт с тях? С.К.: Ами както казах, аз нали познавах някои от тях и този Николай Калертс

и с него лично се бях запознал от когото бяха поместили нещо там за Учителя. Тази Амалия Вайланд се казваше, ръководителката им, също съм се запознал с нея и тя ми прати писмо по отношение на „Агни йога“, да та като ме предупреди така как е всъщност работата. Но кой знае защо не съм обърнал внимание.

114.1. СТАТИЯТА „ФРАНЦУЗИ ПРИ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ” ОТ ПРОФЕСОР АЛФРЕД ЛОМОНИЕ

ФРАНЦУЗИ ПРИ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 246, 22.11.1939, с. 1–2.

Двадесет души французи предприехме тая година едно пътуване до София, за да прекараме три седмици при Учителя Дънов.

Какво значи това? То значи, че неговото учение представя за нас нещо жизнено, което създава занапред една неразривна духовна връзка между България и нас. Достатъчно бе за нас да прочетем седемте книги, които са преведени вече на нашия език, и да чуем в Париж живото слово на Михаил Иванов, ученик на Учителя Дънов, за да бъдем спечелени и да почувствуваме несъпротивимия зов на тая Мъдрост, която е знание и любов, която е красота и доброта.

Преди години вече ние търсихме в самите нас и вън от нас тоя единичък и съществен синтез на сърцето и ума, или на науката, религията и изкуството. Сега ние вече намерихме тоя синтез и искаме да изявим с висок глас пред всички българи нашата голяма радост и нашата дълбока признателност. Впечатленията и духовните уроци, които ние всички отнасяме със себе си от нашия кратък престой на Рила и на „Изгрева“, надминават всичко онова, което можехме да си представим по-рано: те са такива, че самият наш живот се е преобразил от тях завинаги, както и животът на всички ония, които ни окръжават във Франция и които ще изпитат, от своя страна, чудесното намагнитване.

Учителят Дънов не проповядва теоритична и отвлечена философия, а излъчва пълната наука на живота, която почива на Любовта: именно любовта и почитта към природата ни разкриват нейните най-съкровени тайни, именно любовта към ближния създава братството между хората, което горещо се желае от вси люде на добрата воля; а пък любовта към Бога ни свързва с всички сили на всемирния живот, дава ни здраве и радост, осмисля нашето съществуване и повишава неговата стойност. Тая възвишена философия се предава чрез музиката и паневритмията — отлични божествени изкуства, чрез които човек се съобщава наистина с най-благородните скрити сили, които управляват света. Песните и ритмичните движения на Учителя Дънов са художествени творби, толкова прости и същевременно толкова мощни, че никой измежду нас при величието на рилските езера, не е могъл да противостои на оная трептяща магия, която образуваше от 400 души участници дивно живо единство.

А във всекидневния живот, какъв рядък урок ние можахме да почерпим от примера и допира с нашите братя българи! Непринудената любезност и естествената топлина на българското сърце, отглеждани от дълги години чрез словото, влиянието и присъствието на Учителя Дънов, са създали образец на човешко братство. От това духовно братство, основано на най-възвишените форми на живота, ние дойдохме тук да вземем семе,

за да го посеем в душите си и в родината си. Като изпълняваме това, ние съзнаваме, че работим за бъдещето, което ще бъде дело на живата любов, на живата наука, на живото изкуство, на живата религия.

Орфей се завърна на земята, не само да опитоми зверовете със звуковете на своята лира, а да слее и обедини людеите с песните, паневритмията и примера на евангелската любов. Следващите години ще стегнат и ще умножат тия връзки на топлина и светлина, ще обединяват занапред Франция и България. Нашата радост е безгранична, загдето ние имаме предимство да бъдем между първите звена от тая верига на любовта. Тая верига от чисто злато ще се разпростре надлъж и нашир, напук на вси общи страдания, които ни чакат. Тя ще стане един ден мрежа, здрава тъкан, която ще покрие вси народи и най после ще им донесе мир и щастие!

Алфр. Ломоние

– професор в историко-философския университет в Тулуза

114.2. ПРИ ЕЗЕРОТО НА ЧИСТОТАТА БЛАГОДАРСТВЕНО ПИСМО ОТ ТОНИ БЕЛМЕН

ПРИ ЕЗЕРОТО НА ЧИСТОТАТА

Учителю,

От както сме дошли в България, първо на Изгрева, и сега тук на планината Рила, при вас и при всички наши братя българи, ние чувствуваме около нас такива добри мисли, благи думи и духовна радост, та имаме впечатлението, че сме станали вече жители на Небето.

И ние си спомняме за нашето детинство, когато дните ни бяха свободни и открити за радостта, игрите и учене всред природата.

Ние можехме да обичаме природата и да прекарваме всред нея от сутрин до вечер, да вдишваме нейните благоухания и нейния живот – без ограничения и без страх.

С какви мечти се пълнеха тогава душите ни за вълшебните богатства на планината и за красивите дарове, които тя пази за нас.

Ние мечтаехме за една страна, дето цари истинско щастие, истински свободен живот – чистата радост на истинската младост.

После, когато порастнахме, ние трябваше да напуснем нежната природа и да се приспособим към онова, което хората бяха организирали в модерните градове.

Тогава около нас ние срещнахме хора, които ни дадоха пример на страх, на егоизъм, на подозрение, на лични долни сметки и интереси, и бяхме принудени да се подчиним на техните правила на цивилизацията и на техния неестествен живот.

И затова ние трябваше да пазим грижливо, тайно в душата си, нашия дивен блян за рая на земята.

Но днес, бидейки тук, ние виждаме и чувствуваме, че нашите детски мечти стават действителност.

Ние се уверяваме в това, като констатираме, от много месеци насам – откакто изучаваме Вашето Божествено Учение – неочаквани големи промени в нашата душа и в нашето физическо тяло, а постепенно и в нашите семейства и в нашите приятели.

Тези резултати са така важни, че те не могат да се сравнят с малкия напредък, който правехме по-рано с голям труд и бавно, година след година.

Ритъмът на нашия живот се промени, всичко приема за нас нов смисъл, и сега за нас започва нов живот.

Аз изказвам тези мисли от името на всички французи и от името на всички приятели, които са останали във Франция, но които са свързани с нас в този момент с всичката искреност на своето сърце.

Мнозина ни натовариха да почерпим за тях от тук, от Извора на Живота. И те очакват нашата помощ и подкрепа, когато се завърнем там.

Ние ще им кажем, че сме намерили тук своето истинско Отечество: страната на Любова, на Светлината и на истинската Радост. И ще им занесем с отворени сърца, всички неоценими богатства, които получихме тук.

Учителю,

Ние искаме да Ви изкажем своята дълбока благодарност, за ония благословения, които Вие изляхте върху нас. Ние ви благодарим от все сърце, дето ни изпратихте във Франция един от своите ученици. Той е за нас жив пример на добродетели, на самоотверженост и на Любов.

Благодарение на него днес в повече от тридесет града във Франция вече знаят за Вас и започват да Ви обичат.

Той ни носи Вашето Божествено Учение, като го приспособява за нас.

Ние изказваме също дълбоката си благодарност на всички наши братя българи, които от четиридесет години извършват първата най-мъчна работа, с такова търпение и любов, за всички свои братя човечи. Те са за нас едно голямо огнище на топлина и на светлина. Ние ги обикнахме и благодарение на тях чувствуваме голяма сила в себе си да вървим напред.

Тази сила ние ще я занесем на всички добри французи, които очакват и се надяват в своите сърца да дойде за всички хора Царството на Свободата, на Правдата и Братството.

Лион, Тони Белмен

114.3. РИЛА – ЕЗЕРАТА БЛАГОДАРСТВЕНО ПИСМО ОТ АЛФРЕД ЛОМОНИЕ

РИЛА – ЕЗЕРАТА

Учителю,

Изпитвам най-голямо съжаление, че не мога да говоря на Вашия език, за да мога направо да изразя чувствата, които преливат в нашите души и в душите на братята от Франция, които са тук сега и които са далеч от нас. Трудно е човек да се изкаже дори на родния си език! Какви думи да намеря за да изкажа крайната благодарност, която изпитваме към Вас, за всичкото благословение, което ни изпратихте в нашата страна посредством един от Вашите ученици! Но нашето присъствие тук не е ли вече едно доказателство за тази благодарност? То е също така потвърждение за нашата добра воля за в бъдеще.

Ние дойдохме да Ви благодарим от всичката си душа и всичкия си дух, но също така и да Ви искаме нови благословения, съвети, пример, допир, физическа, интелектуална и морална сила за да можем по-добре

да служим на Бога. Сега ние все повече и повече съзнаваме нашата задача. Тя е още много малка, понеже ние сме много слаби. Ние искаме да станем по-силни, за да могат да ни се възлагат по-големи и по-трудни задачи.

Онова откровение за живо братство, което ни се даде чрез трогателния пример от страна на всички братя българи и чужденци, което ни се изявява в атмосферата пълна с мир и мекота wśród планини и езера, вашето присъствие и вашето слово разтърсиха цялото ни естество, за да го преустроим. Ето ни пред основите на нашия нов живот. Ние сега искаме да изградим стените на нашия дом; да станем по-добри и по-възприемчиви за Божията Любов и мъдрост. Ние искаме да излъчваме все по-голяма и по-чиста светлина. Големият урок, който научихме вече тука, между другото е съществена роля на музиката, на песните, на паневритмията, които могат да ни помогнат в изпълнението на нашата задача. В нашите неспокойни механизирани западни страни, в нашите изкуствени и тъжни градове, музиката и паневритмията са най-доброто средство за засилване на духа и за обединение на душите. Ние си поставяме за задача да ги изучим, колкото се може по-добре, и след това да ги разпространим, за да може всеки един от нас да стане в своя град малко по малко едно живо огнище, един малък Изгрев, една малка Рила, съвсем малка, дребничка в началото, но дълбоко и завинаги свързана с големия Изгрев, с голямата Рила.

Обещаваме пред Вас, Учителю, пред всички братя българи, които вие вече отдавна сте обединили чрез толкова хубави връзки, пред тази величествена и чиста природа, която Вие превърнахте в източник на Любов, ние обещаваме да станем добри служители на Божественото. Ще ни трябва много, много време и търпение; но тъй като Божественото е слезло при нас, понеже Вие ни протягате ръка, ние се надяваме и вярваме, че ще можем да изкачим пътеката на духовния живот, тъй както се изкачихме тази вечер с Вас при езерото на Чистотата.

Учителю, ние изпитваме радост поради вашите вчерашни благословения, под влиянието на благословенията от днес и в очакване на утрешните ви благословения.

Ал. Ломоние – професор, Рила, неделя 13.VIII.1939 г.

114.4. СЛОВО НА УЧИТЕЛЯ. ПОСРЕЩАНЕ НА ФРЕНСКАТА ГРУПА

СЛОВО НА УЧИТЕЛЯ

Към френската група от 16 души, която пристигна на 11 август 1939 г. в 4 ч. след обед при Рилските езера. Веднага групата отиде горе при Учителя. Той ги приветства със следните думи:

Поздравлявам ви с добре дошли!

Подвигът за Любовта е най-великият подвиг в живота.

Извършеното дело чрез Истината – това е най-великото дело.

И служенето на Бога – това е най-приятната работа, която човек може да извърши.

Това служене става чрез Любовта, чрез Мъдростта и чрез Истината.

По този път само могат човешките души да се освободят от ония вечни ограничения, в които досега са живели.

Аз ви поздравлявам. Вие идете да проверите не само чрез теория, но и чрез практика.

Желая да посрещнете всичко с радост и веселие.

Радостта – това е човешкото право. Веселието – това е Божието право.

Всички сега се поканват в служенето на Любовта без насилие и без страдание.

Страданието трябва да оставят отвън вече и радостта да приемат вътре.

114.5. НА ИЗПРАЩАНЕ ФРАНЦУЗИТЕ ПРИВЕТСТВИЕТО ИМ КЪМ УЧИТЕЛЯ

Изгрев, 28.VIII.1939 г.

Скъпи Учителю,

Голямо възмущение ни изпълва при мисълта за нашето близко заминаване за Франция, защото ние виждаме големите промени, които ще станат в нашия живот, когато ще бъдем отдалечени от вас и от всички наши български братя и сестри.

При нашето пребиваване, ние бяхме приети и обиколени с толкова доброта и благосклонност, че не знаем вече как да изразим нашата признателност и симпатия.

Нашата радост не може да се предаде с думи. Думите са много безсилни за да изкажем това, което нашите души са изпитвали всеки ден, при общение с нашите братя, които са сега нашата истинска намерена фамилия. Ние намираме, че нашето пребиваване в България бе много късо. Едва можахме да се запознаем един с други, но въпреки това, нашата радост е голяма, защото нов живот започва за нас сега.

Напред на хоризонта ние виждаме големите задачи, които има да изпълним между нашите братя-човеци и естествено пред нас изпъква слабостта на нашите лични, индивидуални средства. Въпреки, че нашите желания са добри и честни в основа, но когато наблюдаваме с откровеност нашата практика в живота, ние намираме и в най-малките си действия толкова слабост и празнини и погрешни постъпки, че понякога мъгла ни обикаля, скривайки истинския път. Обаче в същия момент когато се изразява нашето мнение от самите нас, в светлината на истината ние откриваме това, което в действителност е истинско братство. Това откритие ще бъде големия урок на живота, който ние ще занесем от нашето пътуване. Ние знаем сега, че братството е една велика сила на новата култура, която иде. Без това братство, ние сме само едни индивиди, малки и слаби, блъскайки се при най-малките пречки в живота, когато обаче в братството всичко става възможно и всичко се нарежда. Когато ние се съединяваме сърдечно едни с други в нашите сърца, ние ставаме едно голямо тяло, живо, способно да предприема и разрешава най-трудните човешки задачи.

Сега всички ние чувствуваме, че братството не е само един хубав идеал, сблизявайки мислите на хората, но че то е единствения път за прогреса на човека и единственото средство за разрешаване проблемите на нашия живот на земята.

Вървейки всички заедно, свободно и искрено съединени в истинско духовно братство, такова за каквото примерът ни е даден тук, ние ще можем да реализираме малко по малко тази велика цел за мира

между хората – надежда на всички хора с добро желание във всички страни.

Ние ще се завърнем във Франция сега всред общата загриженост и ще бъдем първите пионери на великия мир. После ние ще се помъчим да бъдем работници на светлината. Ние ще започнем работа с доверие – без да чакаме другите да почнат.

Каквито и да са времената, всеки ден, с всичките си сили ние ще вършим добри дела – творчески и съграждащи, и достатъчно е да мислим за великите дни, изживени тука, за да придобием кураж и вяра.

Ние ще си спомняме също за всекидневните постоянни усилия на нашите братя българи, събрани тихо за 40 години, под Вашето светло ръководство.

За да може един ден да се разлее върху земята Божията Любов, тъй както Бог ни е казал.

Учителю! С всичката си душа, с всичката си сила, ние, французите, Ви молим да ръководите и нас в усилията ни към светлината и истината, за да можем да успеем в нашия живот и да станем от сега истински Божии работници на земята, за доброто на всички хора.

114.6. ГОСТИ ОТ ЧУЖБИНА

През лятото на 1939 г. бяха дошли на Изгрева и на Рила много гости от чужбина, повече отколкото друг път. Те бяха дошли специално да видят Учителя, да Го чуят и да участвуват в летуването на Всемирното Братство в Рила. Гостите бяха от различни страни: от Франция, Латвия, Югославия, Швеция, Финландия и др. Френските гости бяха от Париж, Бордо, Лион, Тулуза, Алжир и др. Между тях беше един университетски професор, който беше изложил идеите на Учителя в три сказки по френското радио и после ги отпечата в отделна брошура под заглавие „Свобода, равенство, братство“. След като говори по радиото, той получи 150 възторжени благодарствени писма от цяла Франция.

Красиви бяха думите, които произнесе Учителят, когато французите се явиха при Него, след пристигането им на Рила. Словото на Учителя беше пълно с дълбоки мисли за новата насока на развитието и нуждите на днешния момент. Между другото Той каза: „Подвигът на Любовта е най-великият подвиг в живота. По този път само човешките души могат да се освободят от онези вечни ограничения, в които досега са живели. Всички сега се поканват към служене на Любовта, без насилие и без страдания“. В речите си, които държаха на Изгрева и на Рила, гостите дадоха израз на дълбоките преживявания, които вълнуваха душите им. Каква мила картина беше срещата и бързото сближаване на представители от различни народи в името на една велика идея! Колко ясно се чувствуваше, че всички хора на земята са близки, сродни, членове на едно семейство!

Идейното общение на народите – ето най-късият и най-сигурният път за тяхното взаимно опознаване и единение. И коя беше оная идея, която събра тук хора от разни краища на земята и ги обедини в едно цяло? Това беше следната идея: изграждане на земята на един нов свят – свят на хармония, красота, мир, свобода и братство. И всички те се събраха горе, при свещените, чистите Рилски езера и върхове, за да почерпят нови сили, ново вдъхновение от Словото на Учителя и от общението с живота Разумна Природа. И с тия нови сили те слязоха долу, за да градят този нов свят, който иде, да работят за тая светла, красива идея, която сгрива душите им.

114.7. ФРАНЦУЗИ ПРИ УЧИТЕЛЯ В РИЛА

При Учителя идваха посетители от различни страни, привлечени от идеите му. В последните събори, особено след 1932 г. много гости са присъствували. В 1939 г. една голяма група французи ни гостуваха на Изгрева и на Рилските езера.

Те казаха: „Това, което видяхме и чухме в България – на Изгрева и на Рила – надминава туй, което ни разказваха във Франция. Братската среда, топлотата, новите отношения – всичко това остави неизгладими впечатления в нас.“

ИЗКАЗВАНЕ НА РОЖЕ ФАЕТОЗ

– доктор по физика от Парижкия Университет

Учителю!

Братя и сестри!

Откакто сме между вас ние изживяхме нещо неизразимо хубаво, неизразимо велико!

Преди няколко години един измежду вас дойде във Франция и ни донесе една вест, каквато, вярвам, малко хора по цялата земя и във всички времена са имали щастието да чуят. Следователно, аз бих искал да започна с изпращането към този брат на нашите хубави мисли, нашата дълбока благодарност за всички хубави неща, които ни донесе.

След като видяхме Рила, след като видяхме Изгрева, ние знаем, че всичко това, което се съдържа в неговите думи, е една велика действителност. И сега в този Изгрев, за който той ни е говорил толкова често, ние искаме да обещаем, че ще бъдем помощници в изпълнение на великата работа в света. Ние искаме да помагаме, като даваме най-хубавото от нас самите. Ние искаме да помагаме по единствения ефикасен начин: чрез примера на нашия живот.

Драги братя и сестри българи,

Мнозина от вас са ни питали, какво ни е направило най-силно впечатление при нашето пристигане тук. Ето отговорът: Това, което ни направи най-силно впечатление, не е Учителят, защото още когато бяхме в Париж, четейки книгите на Учителя, слушайки сказките, държани там, ние почувствувахме неговата Любов, неговата Мъдрост, неговата красота, неговото величие. Но това, което най-много ни порази, то е, че намерихме толкова много братя и сестри, достойни да се нарекат истински ученици на Учителя. В първия ден на нашето пристигане, когато прекрачихме вратите на Изгрева, ние видяхме в очите на мнозина от вас една светлина – светлината на тези, които не живеят живота на обикновените хора. После, когато влязохме в допир с всички вас, ние почувствувахме едно излъчване на любов, един нежен братски възторг, който ни трогна дълбоко.

След това срещнахме Учителя. Там горе, близо до това малко езеро, което ще остане занапред запечатано в нашите сърца и в нашата памет – между това езеро и планинския гребен, дето всяка сутрин поздравявахме слънчевия изгрев, Учителят ни прие. Ние го поздравихме. Той произнесе няколко думи на Любов, братя и сестри плакаха. Ние получихме нещо като ново кръщение. В най-големите глъбини на самите нас ние ще запомним спомена за това кръщение като нещо свято. Ние сега се чувствуваме по-силни в усилията си да създадем във Франция едно мощно ядро на Всемирното Бяло Братство. Ние се чувствуваме по-силни да служим на

Цялото, да служим на Безграничния и да служим на хората, които са създадени по образа Божий.

114.8. ВЕСТИ ОТ ЧУЖБИНА

Жул Ербен – инспектор на пощите, телеграфите и телефоните във Франция, в писмото си между другото казва:

„Ние претърпяхме истински духовен прелом, откакто се запознахме с Учителя и с неговото учение. Останахме възхитени от истинското братство, което констатирахме да се практикува между нашите братя българи, и ние не преставаме да го практикуваме тук. Надяваме се да можем да напреднем в изучаването на българския език, за да можем лесно да четем Учителя на български и да можем да се разговаряме с неговите ученици в благословения ден, когато ще ни бъде позволено да видим пак Учителя и тях.

Всеки четвъртък, от 17 до 20 часа ние се събираме, за да мислим за Учителя и за всички наши братя по целия свят. На 22 март ще отидем в планината по случай настъпването на новата духовна година, за да могат нашите души да бъдат в пълно единение с всички наши братя. Нека тя ни донесе радост и надежда”.

„Льо Фратернист”, вестник излизаш в Син-льо-Нобл, Северна Франция, в два последователни броя помества беседата „Бог” от Учителя.

Това показва на каква висота се държи Словото и учението на Учителя в чужбина. Навсякъде се чувства не само голямата оригиналност на това Слово, но и неговата истинност.

Във връзка с това си спомняме думите на един реформатор на живота, който върви по свой път – Вьолебер, от Цюрих, Швейцария, който казваше:

„Думите на Учителя не са само оригинални – оригинални слова има много – те са истинни. Тяхната истинност те покорява. Тя те издига и ти дава друг смисъл”.

Бавно, но сигурно се гради пътя на новото. То става главното нещо в сърцата на хората.

114.9. ИДЕИТЕ НА ВСЕМИРНОТО БРАТСТВО В ЧУЖБИНА

Идеите на Всемирното Братство намират разбиране в чужбина. Във Франция има вече в 70 града ядра, дето се изучават идеите на Учителя. След гостуването на френските гости на Изгрева и Рила още повече се разраства движението на Всемирното Братство във Франция. В Париж всяка седмица се правят в един от големите салони репетиции на Паневритмичните упражнения при голям възторг и очарование от тия чудно красиви ритмични движения, които внасят сила, здраве, живот и духовен подем във всички участващи.

Защо тия идеи намират такъв голям отзвук във Франция и другаде? Защото тия идеи съдържат методи за един нов, красив, разумен живот, посочват път за излизане от всички днешни противоречия, в които се намира човечеството. Със старите методи не може да се работи вече. Човешкото съзнание отдавна е надраснало вече всички стари методи, стари разбирания за живота. Днешните страдания и противоречия в човечеството показват, че трябва да се тръгне по съвсем нови пътища.

Дали ще трябва пак новите идеи, творческите идеи на Всемирното Братство, да се наложат на нашето общество отвън?

Из списание „Житно зърно“

Б.р. Горните сведения за Франция са отдавнашни. Сега Паневритмията се играе във Франция на много места, както и в много други страни по света.

114.10. ЕДНО МНЕНИЕ ЗА ПАНЕВРИТМИЯТА

Няколко чужденци посетиха Изгрева. Един от тях, немец, живущ във Швейцария, който изучава космичните лъчи, така каза за Паневритмията:

„В днешната дисхармонична епоха в Паневритмията чувствавам изразена космичната хармония. Музиката на Паневритмията е необикновена. Чрез музиката и движенията на Паневритмията се изразяват и предават космичните енергии. Тези упражнения обновяват, освежават и възбуждат човека. Те ме свързаха с космичните енергии и аз добих ново прозрение за нещата“.

ФРАНЦУЗИ В БЪЛГАРИЯ

Бележки на д-р Вергилий Кръстев

1. Първо идват две еверейки, но францужойки, и присъствуват на Рила през 1936 г. Има ги заснети на снимка, седят на столове, с които стърчат над останалите.

Виж „Изгревът“, том XVIII, снимка 73, вляво с панделката на главата е Карден, а вдясно с бялата шапка и черни очила е Сабхай.

2. През 1939 г. идва една група французи от ... човека. Те са заведени на Рила през м. август и прекарват с Учителя и Братството цяло лято. Те идват по линия на Михаил Иванов.

3. Историята с Михаил Иванов е много драматична. Той присъствува на 27 места в Изгревът. Ето защо аз ги извадих и сега ще ги публикувам, за да бъдат обект на проучване.

4. Той се провъзглася за Миров Учител, тук в България му публикуваха книга с такова заглавие.

5. Публикувана е кореспонденцията между Михаил Стоицев и Михаил Иванов в „Изгревът“, том XXIII, с. 182–201, и виж с. 199–200.

6. Публикувана е също кореспонденцията между д-р Иван Жеков и Михаил Иванов в „Изгревът“, том XXIII, с. 297–315. Отбелязана е справка по томове от Изгревът, том XXIII, с. 313–314.

7. Дейността на т.н. „михайловици“ днес е много голяма и мнозина са под тяхно влияние и затова са отклонени. Целта е да се замени Учението на Учителя Дънов и с това да се разруши България.

ЛЪЖЕУЧИТЕЛЯ МИХАИЛ ИВАНОВ

Бележки на д-р Вергилий Кръстев

1. Виж „Изгревът“, том I, с. 283–310, спомени на Мария Тодорова.

1.1. Женитбата на Михаил Иванов и Кръстю Христов за света, с. 293–295.

1.2. Ясновидци и светци, с. 295–297.

1.3. Котката, която мижеше, с. 297–300.

1.4. Самозванецът, с. 300–310.

2. Виж „Изгревът“, том I, с. 469–472, спомени на Борис Николов.
 - 2.1. Отклонението, с. 469–472.
3. Виж „Изгревът“, том III, с. 210–214, спомени на Борис Николов.
 - 3.1. Как се издаде книгата „Учителят“ на френски език в Париж – с. 210–212.
 - 3.2. Михаил Иванов – с. 212–214.
4. Виж „Изгревът“, том IV, с. 343–344, спомени на Драга Михайлова.
 - 4.1. Михаил Иванов – с. 343–344.
5. Виж „Изгревът“, том IV, с. 515–516 и с. 517–521, спомени на д-р Методи Константинов.
 - 5.1. Самозванецът – с. 515–516.
 - 5.2. Михаил Иванов – с. 517–521.
6. Виж „Изгревът“, том IV, с. 638–639 и с. 641–642. Бележки на Вергилий Кръстев.
 - 6.1. Получаване на пари във валута – с. 638, точка 11.
 - 6.2. Първородство за паница леца – с. 639, точка 13–15.
 - 6.3. Българи – просяци към чужденците – с. 641, точка 21.
7. Виж „Изгревът“, том VI, с. 389–390, спомени на Златка Георгиева Константинова.
 - 7.1. Михаил Иванов – с. 389–390.
8. Виж „Изгревът“, том VI, с. 447–448, спомени на Симеон Арнаудов.
 - 8.1. Магия за дъжд – с. 447–448.
9. Виж „Изгревът“, том VII, с. 143–145, спомени на Драган Петков.
 - 9.1. Французите и Михаил Иванов – с. 143–145.
10. Виж „Изгревът“, том VII, спомени на Цанка Екимова за Юрданка Жекова.
 - 10.1. За светците няма храна
11. Виж „Изгревът“, том VII, с. 652–666, спомени на Анина Бертоли.
 - 11.1. Михаил Иванов в Париж – с. 652–655.
 - 11.2. Лъжеучителят Михаил Иванов – с. 662–666.
12. Виж „Изгревът“, том VII, с. 689–692, спомени на Крум Божинов.
 - 12.1. Ясновидката Ванга и Михаил Иванов – с. 689–692.
13. Виж „Изгревът“, том VIII, с. 217–220, спомени на Димитър Грива.
 - 13.1. Истинският Учител не се подменя – с. 217–220.
14. Виж „Изгревът“, том VIII, с. 475–476, спомени на Веска Величкова.
 - 14.1. Михаил Иванов – с. 475–476.
15. Виж „Изгревът“, том, VIII, с. 518–527, спомени на Виола Йорданова.
 - 15.1. „Сродната душа“, определена от съдбата – с. 518.
 - 15.2. Истинският Учител и необикновената лъжа – с. 518–519.
 - 15.3. Написано с черно мастило – с. 520–521.
 - 15.4. Кармичната развръзка – с. 524–525.
 - 15.5. Лъжеучителят – с. 525.
 - 15.6. Опорочението на Високият идеал – с. 525–526.
 - 15.7. Размишление и поучение – с. 526–527.

16. Виж „Изгревът“, том VIII, с. 550–558, спомени на Величка Няглова.

16.1. Михаил Иванов – с. 550–555.

16.2. Едно писмо за истината и лъжата – с. 556–558.

17. Виж „Изгревът“, том XV, с. 369–370, 819–822, спомени на Николай Дойнов.

17.1. Михаил Иванов – с. 369–370, 819–822.

18. Виж „Изгревът“, том XVII, с. 811–821, спомени на д-р Стефан Кадиев.

18.1. Писмо от Михаил Иванов до Стефан Кадиев от 20.IV.1966 г. – с. 811–814 – на френски и превод на същото писмо на български – с. 814–815.

18.2. Писмо от д-р Стефан Кадиев до Михаил Иванов от 27.IV.1966 г. – с. 815–818.

18.3. Писмо от Михаил Иванов до Стефан Кадиев от 23.XI.1977 г. на български – с. 818–819, и скенер копие на френски на с. 820–821.

18.4. Забележки на съставителя Вергилий Кръстев на с. 819–822, че Михаил Иванов не е българин, а македонец и че е роден в село Магарево, около Битоля, Македония. От село Магарево се раждат и пръкват само магарета. Това е отговорът на думите на Михаил Иванов, който обижда българите, че са магарета.

19. Виж „Изгревът“, том XXI, с. 988, спомени на Величка Няглова.

19.1. Лъжеучителят Михаил Иванов от Франция – с. 988.

20. През 1956 г. Михаил Иванов изпраща Стефан (Тони) и Стела Белман – рождени брат и сестра французи, до София, които искат авторските права за издаване Словото на Учителя в чужбина. Отначало българите от Братството се съгласяват, но след намесата на Мария Тодорова се отказват. Случаят е описан. И след това започва разривът, който е описан в библиографската справка, която съм дал. Тогава Михаил Стоицев му пише писмо, което е изпратено, и не след дълго време се получава отговор. Тези две писма ги публикувам. Вие не можете да разберете нещо от тях, ако не сте се запознали с представената справка от I до XX за лъжеучителя Михаил Иванов.

21. От отговора на Михаил Иванов се вижда, че той не е случаен човек. По-късно и д-р Иван Жеков му пише писмо, което ще публикуваме в този том, към неговия материал. В отговор се получава писмо от французите, подписано от 31 души.

22. Разправата е налице. Разривът е пълен. Това ги спасява след една година, когато започва процесът срещу Братството от 1957–1959 година. Ако не си бяха скъсали връзките, щяха да бъдат обвинени, че са агенти на империалистите и щяха да ги осъдят на смърт. Това признават и следователите пред следствието. И дори съжаляват, че не могат да ги обвинят като френски шпиони.

23. След процеса 1957 – 1959 г. Изгревът е заключен, литературата е унищожена и започва официалното гонение на властта срещу Братството. То е унищожено. През 1972 г. Изгревът е разрушен и на неговото място са построени легациите на СССР.

24. След 1990 г. се явиха предателите, които докараха французите в България. Михаил Иванов приживе се беше обявил за Учител на Бялото Братство, после се объяви за Миров Учител на Бялото Братство. Неговите платени наемници му разпространяват книгите и неговата биография, че е Миров Учител.

25. Целта е да се подмени Учителят Петър Дънов с Михаил Иванов. За французите има Учител Михаил Иванов и има някой си Петър Дънов за българите.

Целта е да се подмени Словото на Учителя с писанията на Михаил Иванов.

Михаил Иванов използва Паневритмията и песните на Учителя, за да може да създаде поле – електромагнитно и психическо поле, и да се храни от него. Това е причината.

Целта е подмяната на Всемировия Учител, на Мировия Учител Беинса Дуно от Мировия лъжец Михаил Иванов с неговото ново име – Омраам.

26. За мен има един Бог, Един Учител и това е Всемировият Учител на Вселената Беинса Дуно. Има едно Слово и това е Слово на Бога, дадено чрез български език чрез устата на Петър Дънов. А Неговото Учение е учение за Шестатата раса на човечеството. Амин.

А поредицата „Изгревът“ е пътят Господен на Неговата Школа. Амин.

115. НЕВЕЖЕСТВОТО НА УЧЕНИЯ И ОТРИЧАНЕТО НА БОГА

В.К.: Тука виждам съобщение „Песни от Учителя“. Ти не си ги издавал. С.К.: А не, не. Рекламирам. В.К.: „История на изкуството“ от Николай Райнов. С.К.: Да, това са от том III до том XI, а те са май 12 тома, може онзи да не е бил излязъл още, последния том.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 245**, „Сфера на Урана“ на Георги Радев.

Вестник „Братство“, **брой 249**. И като касиер-счетоводител дойде Елвелюри, 1939 г. С.К.: Да.

В.К.: **Брой 250**, негови стихове. С.К.: Когато образувахме Трудова задруга „Братство“ в Севлиево, той дойде там със семейството си да завежда така писмената работа. Седя известно време и напусна така. В.К.: Тука виждам едно-две стихотворения. С.К.: Да, той е дал това, преди това още е давал стихотворения, пък аз на никого не съм отказвал, кой каквото е праснал, слагал съм, което търпи критика поне донякъде. Може нали, да не е съвсем слабо, но го слагам в „Братство“.

В.К.: Тука виждам вестник „Братство“, **брой 257**, „Пролетно утро на белия връх“ – „Г.К.“ С.К.: Да, това ми го искаха някои. В.К.: Как се казваше Георги? С.К.: Казанджиев, той почина, и той. Той бил първоначално при толстоистите, после така оценил Учителя, станал пак.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 263**. С.К.: А, тоз пък Кирил Чолаков, който изкарваше Учителя, както и всички други гении ги правеше все за такива, за ненормални така, за което написах „Невежеството на учения“. В.К.: Вестник „Братство“, брой 263. С.К.: Той е продължение от другия. В едно списание беше написана някаква статия, то и Учителя беше подредил с тях. Ей продължение от миналия брой. Я да видим какво е. Та аз му отговарям тука. А, ето го, оттук почва. В.К.: Значи ти го опровергаваш? С.К.: Някой си Чолаков, да. Лекар някой, обаче д-р Чолаков, ей тази статия е, тя в няколко броя е 263, 264. Казаха ми после, понеже някои от привържениците му се обърнали към него, към Чолаков, да се произнесе затуй, за моята статия, а той рекъл: „А, той тоз я е писал по кафенетата някъде.“ По кръчмите съм си писал статията, тъй се произнесъл. Както и да е, де. Тъй ми казаха сега, доколко е верно.

В.К.: Вестник „Братство“, брой 265. Тука виждам, че Жорж Радев някъде към 1940 г. си заминава. С.К.: Да. В.К.: „Георги Радев премина прага на земния живот“. Значи това е крушението на материализма.

СТАТИЯТА „ЗА НЕВЕЖЕСТВОТО НА УЧЕНИЯ“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

**отговор на статия на психиатъра д-р Кирил Чолаков
срещу Учителя Дънов**

ЗА НЕВЕЖЕСТВОТО НА УЧЕНИЯ

Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 263, 23.06.1940, с. 1–3.

Няма нищо по-лесно от това, да отречеш, да осъдиш и отхвърлиш всичко онова, което не познаваш и не разбираш.

Има един вид невежество, което от всички други видове невежество е най-гордо, най-самонадеяно, говори с най-голям апломб, подкрепя се с най-много и най-разнообразни доказателства и заблуждава най-много и най-успешно. Тъкмо затова то е и най-опасно. То е – невежеството на учения.

Разгърнете историята на човечеството и вие ще видите, че всички велики истини на живота, безразлично към коя област те спадат, дали към областта на чистата наука или към тази на приложните знания – са били отричани на първо време, винаги, навсякъде, безогледно и на всяка цена, преди всичко от учените хора на тяхното време.

Има ли някакво важно откритие в областта на науката и на практическия живот, авторът на което да не е бил посрещнат първоначално с хули, да не е осмян, подигран и отречен, да не е направен на луд от страна на своите колеги учени, които притежават достатъчно познания, за да говорят със самочувството, със самоувереността на учения, но които нямат достатъчно дълбочина и смелост да потърсят или дори само да допуснат съществуването, извън общопознатата и добре известна там действителност, на нещо повече, на неизвестни там закони и истини, на една друга, непозната там действителност, чието разкриване би хвърлило съвършено нова светлина върху познатото там и върху живота въобще?

За да не изглеждаме голословни и да дадем малка представа до каква абсурдност може да достигне невежеството, заслепението, консерватизма и страха на някои учени от всичко ново, ще дадем само няколко примери. Всеизвестно е, че Галвани беше наречен луд от колегите си учени и бе подхвърлен на цяла редица недостойни подигравки от тяхна страна, когато излезе пред света със своето епохално откритие на електричеството. При откриването сателитите на Юпитера, учените астрономи са отказали да гледат в телескопа, защото са вярвали, че тяхното съществуване е теоретически невъзможно. Когато Едисон е открил фонографа, академията на науките, която трябва да разгледа неговото откритие, се е произнесла, че това е чисто и просто една вентриложка измама /говорене чрез стомаха/ и т.н. Изобщо, всяко истински ново нещо, всяко по-важно и противоречащо на пръв поглед с дотогавашните схващания откритие е било посрещано враждебно от хората на науката...

Защо това е така, не е много трудно да се разбере. Известно е, че както в човека изобщо, така и частно в учените, съществува един консерватизъм, един стремеж да се запази достатъчно почва под краката им, върху която да могат да се обосноват досегашните техни знания и схващания. Следователно, всяко нещо, което повече или по-малко

разколебава тази почва, всяко нещо, което подхвърля на съмнение здравината, целостта и солидната обосновка на изгражданата с толкова усилия и труд научна постройка е посрещано като нежелано, като внасящо смут и разколебаване в умовете и душите и бива отхвърлено като такова. Но кои и какви са били тези учени, които винаги са отхвърляли откритията, нововъведенията, които винаги са се държали враждебно към всяка нова истина, която идва да осветли, да разкрие нова област в живота на човека или на природата? И дали и нашето време не гъмжи от такива „учени“, които не са способни да направят нито крачка напред, от това, до което веднъж са се домогнали и което за тях е една непоклатима основа и несъмнена истина? Най-сетне, кой е истинския учен?

Да натрупаш в главата си една голяма маса от знания, доказани, проверени, систематизирани и подредени в една стройна, логична система, да се специализираш в известен клон на науката, като обременяваш паметта си с безброй факти и подробности, с цяла редица положения, закони и изключения на законите в дадена област на науката или живота, според нас това не е отличителния белег на истинския учен.

Това са по-скоро машини за запаметяване, „натоварени камили“ с разкрити и обработени вече знания, както казва един мъдрец на нашето време, отколкото учени в истинския смисъл на тази дума.

Такива са днес всички ония „учени“, в чиито души съществува една здраво вкоренена „фобия“ против всичко „окултно“ и които се нахвърлят с ярост, с всички простени и непростени средства против всичко, което е от естество да разколебае основите на материалистичния мироглед.

Да отречеш нещата, които не познаваш и които хвърлят известна сянка и предизвикват известно съмнение върху здравината на твоя мироглед, това не е никаква ученост. Това е чисто и просто един страх пред истината, това е един вид умствен мързел, това е дълбоко скриваното в душата, подсъзнателно желание да останем незасегнати, да останем на спокойствие в умственото здание, в което се приютяваме. Това е един истински, сериозен и основателен страх за днешните материалисти от всякакво покушение срещу техния идол – стройно изградения материалистически мироглед, с когото те са се срастнали и от когото те на никаква цена не биха искали да се разделят.

За всички учени и неучени, образовани и невежи поддръжници на материалистическия мироглед, всяко нещо, което подкопава из основа или хвърля под съмнение здравината на техния мироглед, е невъзможно и недопустимо.

И това е същината на тяхната ученост и на тяхната логичност, които те отричат у другите: не съществува и не е възможно да съществува нищо такова, което да разклати, да обори, да постави под съмнение „научния“ материалистически мироглед.

Как другояче може да се нарече това поведение на учените и неучени материалисти, освен консерватизъм, умствен мързел и страх от истината?

Ако ти действително търсиш истината, ако ти наистина си способен да отидеш след нея докрай, ако ти наистина я обичаш повече от всички свои и изобщо човешки фетиши, то ти трябва да я приемеш, ти трябва да я последваш и да извадиш от нея всички необходими заключения, дори и тогава, когато те събарят из основа целия твой досегашен мироглед, дори и тогава, когато трябва да се разделиш завинаги с всичките си възлюблени и скъпи за сърцето ти схващания за човека, за живота и света.

Тъкмо това учените материалисти не могат да направят, тъй като тази голяма задача те не се чувстват способни да разрешат. Тъкмо тази безрезервна преданност към истината, към самата истина, липсва у тях, и затова те се дърпат уплашени при всеки намек за факти, за действителни явления и събития в живота, които са от естество да разклатят основите на възлюбения им и според тях непоклатим, единствено възможен и единствено научен материалистичен мироглед.

„Невъзможно“ – ето думицата, която веднага изпъква на устата на всеки материалист, па бил той и най-учения измежду тях, винаги, когато на вниманието му се предлага някой факт, който нарушава стройността на неговата система на схващания.

„Невъзможно“ – Да! Защото отвърщате погледа си, защото отказвате да се занимаете и да разгледате сериозно един сериозен въпрос, и защото, като камилската птица, предпочитате да наврете главата си в пясъка, за да не видите опасността, която заплашва изкуствените построения на вашия ум.

Но отгдето вие, господа, можете да знаете кое е възможно и кое не е? Въз основа на какво се чувствате достатъчно способни да определяте границите на възможното в живота и света? И дали тъй като, което вие считате за невъзможно, не представлява онази велика действителност, в сред която вий самите живеете, без да я забелязвате? Защо, поне за момент, да не допуснете, че може да съществуват и неща, които са от естество да обърнат наопъки цялата ваша представа за света, още повече, че цялата история на човечеството и днешния живот упорито настояват на факта за тяхното съществуване? Защо да не допуснете, че „невъзможното“ за вас е такова, само защото не го познавате?

Лесно е да се отрече, да се обяви за невъзможно и да се остави без всякакво внимание всичко, което е от естество да подкопае и събори основите на материалистическия мироглед. Трудно и много трудно е, обаче, да се разделим с идолите на ума си, да скъсаме сърдечната си, емоционална връзка с това, което с десетки години сме леляли и пазили като наш възлюблен мироглед и отказвайки се от всеки предразсъдък, от всяко предубеждение, ставайки напълно независими и безпристрастни, да отидем до край след стъпките на истината.

Към това убеждение ни довеждат писанията на някои наши и чужди учени, които са обявили под строга „научна“ възбрана областта на окултното и които не пропускат всеки удобен случай не само да отрекат неговата действителност, но и да хвърлят срещу личността на изучаващите окултизма всички възможни обвинения и нападки.

Какво по-лесно и удобно средство да постигнеш целта си от това, да припишеш ненормалност и психопатичност на всички, които приемат и поддържат едно учение, противоречащо на твоя материалистически мироглед?

Как най-лесно ще обориш вратата в действителността на окултните истини и да всееш недоверие и предубеждение срещу всички възможни прояви на една свръхсетивна и непозната теб действителност, освен като обявиш всички, които говорят за нея или твърдят, че имат известни опитности от тоя характер за мании и душевно болни?

Подобни писания, вместо да са „научни изследвания“, за каквито претендират, всъщност, не са нищо друго, освен едно майсторско, умело и самоуверено замаскиране на едно голо „учено“ невежество, на една неспособност да погледнем по-далеч от това, което е под носа ни, на една непростена за учения закостенялост, предубеденост и ограниченост.

От този характер са и претендиращите за голяма авторитетност писания на д-р Кирил Чолаков в последния брой на сп. „Душевно здраве“, който в своята галерия от „Именити психопати“, наред с цяла редица велики представители на човечеството, е поставил и Учителя на Всемирното Братство, Петър Дънов.

В следния брой на в. „Братство“ ще разгледаме, въобще доколко основателни са тия твърдения за психопатичността на гения и изобщо на надарения човек и в частност, дали наистина склонността към изучаване на „окултното“ е белег на психопатичност.

Сава Калименов

116. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

„И ЩЕ РОДИШ СИН“*

Из беседа, държана от Учителя на 28.I.1940 г., София–Изгрев.

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

„И ЩЕ РОДИШ СИН“

Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 263, 23.06.1940, с. 2.

„Великото в създаването на света е отбелязано със създаването т.е. с проявяването на човека. В този смисъл целият материален свят е създаден за човека. Значи създаването на човека съставя една от великите епохи в материалния свят.“

„Човекът има две естества. В свещените книги е казано, че човек е създаден от земя, от пръст. Това е едното естество на човека. Второто му естество е това, че Бог е вдъхнал в човека дихание и той е станал жива душа – духовното естество на човека. Значи едното естество на човека е от земята, а второто – от духа. Та злото в света се явява от човека, който е направен от земя, а доброто – от човека, който е излязъл от Бога.“

„Когато отричаш съществуването на Бога, това показва, че ти поставяш себе си на мястото на Бога. Тогава ти си Бог, ти си мярка на нещата. Ти казваш „Аз съм! Вън от мене никой не съществува“. Прав си. От това твое разбиране произлиза спора между хората. Съберат се две същества. Едното отрича другото и второто отрича първото и започват да спорят, кой от двамата е по-силен. От това, именно произтича злото. Щом отричаш реалността, злото се явява. Щом отричаш истината, веднага злото иде при теб. Злото е отглас на отричане на нещо съществено. Ако твърдиш, че реалността съществува, ти си съгласен с доброто. Доброто гради!“

„Та казвам: Човек трябва да се роди. Христос трябва да се роди. Под думата раждане аз разбирам да се роди у нас Любовта, да се роди у нас Мъдростта, да се роди у нас Истината. Да се роди у нас Живота на Любовта, да се роди у нас Знанието и Светлината на Мъдростта, да се роди у нас Свободата от Истината“.

И ще родиш син:

беседа, държана от Учителя на 28.I.1940 г., София–Изгрев.

*Забележка на съставителя. Тези цитати са от Учителя, поместени в същият брой на вестник „Братство“, като отговор на нападите срещу него.

117. НЕВЕЖЕСТВОТО НА УЧЕНИЯ И ОТРИЦАНИЕ НА ДУХОВНАТА СЪЩНОСТ НА ЖИВОТА

**СТАТИЯТА „НЕВЕЖЕСТВОТО НА УЧЕНИЯ“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ.
отговор на статия на психиатъра д-р Кирил Чолаков
срещу Учителя Дънов
Продължение**

**НЕВЕЖЕСТВОТО НА УЧЕНИЯ
/Продължение от брой 263/
Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 264, 12.05.1939/1940, с. 1–3.**

В последния брой 5–6 на сп. „Душевно здраве“, редакторът на последното д-р Кирил Чолаков започва статията си под заглавие „Петър Дънов“ със следните думи: „Проповядването на следовничеството на окултни и теософски учения, сами по себе си, като душевни прояви, вече свидетелствуват за психопатични заложи“. По-нататък същият, като отбелязва, че „значителен процент, сигурно повече от 15% на цялото население, е с психопатични заложи“. По-нататък същият, като отбелязва, че „значителен процент, сигурно повече от 15% на цялото население е с психопатични заложи“, заявява също така, че „трябва да имаме всякога предвид, че хората, които заемат челно място в културно-обществения живот на народите, обикновено са повече или по-малко с психопатични заложи. Нещо повече дори: творческият напор у всички гениални хора е бил подбуждан от психопатични заложи“.

Следвайки тя си основни твърдения, и обосновавайки се на привидни доказателства за „отчужденост от живота“, и на интерес и занимания с това, което според него било „нереално“ а също така и на предположения за „халюцинации“ и т.н., д-р К. Чолаков подрежда и Учителя на Всемирното Братство, Петър Дънов, в галерията на своите „Именити психопати“, между които, доколкото си спомняме, то постави вече: Шилер, Гогол, Шекспир, Достоевски, Толстой и др., а от нашите български писатели: Яворов и Кирил Христов. Във всеки случай, отделът „Именити психопати“ в списанието му продължава и не се знае още кои даровити представители на човечеството ще имат честта да влязат в него.

Преди да се занимаем с доводите на К. Ч. относно психопатичността на окултисти и теософи изобщо и тъй като не ни е възможно да се спираме да оборваме поотделно всичките му аргументи и цитати, черпени, в голямата си част, от брошурите издадени „против дъновизма“ от защитници на Православната църква, ние ще трябва да заявим, че чисто и просто, манията на д-р Кирил Чолаков да търси „психопатични заложи“ в основите на творческото вдъхновение, в основите и на гениалните прояви на най-великите синове и представители на човечеството – самия този факт вече много ясно говори за някаква ненормалност, за някаква болезненост, за някаква „психопатичност“ или най-малкото, за едно болезнено объркване на понятията и излизане из релсите на здравия разум.

Ние не можем да не признаем интелигентността, голямата начетеност и големите дарби на д-р К. Ч. в областта, която е избрал за свое призвание; ние не можем да не подчертаем, че той е създал и ръководи едно отлично и издържано във всяко отношение (като изключим само галерията на „Именити психопати“) списание; ние не можем, също така да отречем и стойността и последователността на неговата логика, която не би била повърхностна, не би била само видима, а би била безпогрешно

вярна, ако животът, действителният живот, не съдържа нещо повече от това, което нашият материалистичен век е свикнал да счита за реално и ако, освен всеобщопознатите и много добре познати на д-р К. Ч. истини и изходни положения на днешната наука и философия, не съществуваша още и такива, които не са познати или не са признати, защото все пак, еволюцията на научната мисъл върви, в известни направления, извънредно бавно, и защото хипнозата на материализма е сковала умовете на учени и неучени, на даровити и бездарни, на здрави и болни, на нормални и психопати.

Тъкмо там е голямото заблуждение, тъкмо там е основната грешка на К. Ч. както и на цялата безкрайна редица от мислещи като него, че всъщност, животът, действителният живот, съвсем не е само това, което всеки на пръв поглед вижда, а че той е нещо много по-дълбоко, нещо много по-велико и с много по-огромно съдържание, отколкото видимата за всички материалност. Тъкмо там е извора на всички заблуждения за днешните материалисти от всички видове и отсенки, че животът, реалният живот, не е само във видимото, а че той, всъщност, представлява една велика мистерия, крие в себе си големи, неподозирани от днешните „учени“ тайни и че изобщо, той, животът, в своята същина и пълнота, е нещо съвсем друго от това, за което днешните учени материалисти си го представляват.

Той наистина е нещо много повече, нещо много по-велико и много по-дълбоко, от това което се съдържа в материалистическата представа за живота.

Ние нямаме намерение нито време да доказваме това си основно положение, нито ще правим никакви усилия в това направление. По-скоро тези, които отричат духовната същност, великата тайна на живота и съществуването на безброй загадки и непознати истини в него; по-скоро тези, които считат живота за някаква голя механизност, за някаква движение на слепи, несъзнателни сили; по-скоро тези, които отричат великата разумност и непостижимата целесъобразност в устройството на всичко, което животът обгръща, по-скоро те би трябвало да дадат поне най-малките доказателства в защита на своите голи, безосновни твърдения. Да отречеш духовната същност на живота, да отречеш неговите тайни и загадки, да отречеш съществуването на невидимия свят и продължаването на човешкия живот и индивидуално съзнание след разпадането на физическото тяло, това съвсем не значи да отречеш само окултизма и теософията, като ги заклемиш с печата на психопатичността, а значи да отречеш дълбоките и трайни основи на всякаква религия, на всякакъв морал, на всякакъв разум и изобщо, да превърнеш живота на една непонятна безмислица, каквато той не е и не може да бъде.

Много естествено е след това, когато имаш в основата на своите знания това материалистично светоразбиране или, по-право, това материалистично неразбиране и непознаване великите и основни закони и истини на живота и света, много естествено е след това, сам да се заблуждаваш и да заблуждаваш другите на всяка крачка, без, разбира се, да желаеш това.

Всяко разглеждане, всяко изследване на които и да било важни въпроси на живота, всяко твърдение и обяснение на едно или друго явление в живота, изобщо, всяко „научно твърдение“, което е в по-голяма или по-малка връзка с фалшивото животоразбиране на материализма, е осъдено на яловост, е възплъщение на фалш, самоизмама и изкуственост, непочиващи на никаква здрава основа.

Колкото логични, стройни и безпогрешни да изглеждат повидимому доводите и системите на изградените върху материалистичната основа тези й твърдения, фактически те не могат да бъдат в никой случай верни, защото изхождат от едно фалшиво положение, от една фалшива предпоставка. Материалистичното схващане на света е основата на всички заблуждения, на всички безосновни критики и нападки против окултизма и окултистите, то е, също така, фалшивата почва, върху която е изградена теорията за „психопатичните заложи на гения“. Лесно е, когато не познаваш дълбоките и действителни основи на живота, когато имаш една фалшива представа за реалността на самия живот, лесно е тогава да наречеш всичко, което не познаваш и не разбираш и което не влиза в рамките на твоето светоразбиране – за нереално, за „халюцинации“, и да го смяташ за признак на психопатични заложи.

Че има нещо „ненормално“ в живота, в проявите, в творческите напъни и в самата индивидуалност на гениалните хора, ние не ще отречем, но то е, или по-право изглежда ненормално само по отношение на нас, обикновените хора гледано с нашите очи и измервано с нашите мерки, и още повече, с мерките на фалшивото материалистично светоразбиране. Това, което изглежда ненормално за материалистичния ум е само една по-висша реалност, напълно естествена и нормална в една по-висока област, недостъпна за материалистически разсъждаващия ум. Следователно, ненормалното е в ума, който вижда ненормалност там, където тя не съществува. Това се отнася еднакво, както до твърденията за съществуването на психопатични заложи в гения, така също и до твърденията за съществуването на такива заложи в окултисти и теософи.

Не че е изключена възможността в отделни единици от тия среди да съществуват някакви болестни предразположения и възможности. Като всички хора, като членове на това общество, на това човечество от което изхождат, те също така подлежат на и са уязвими от всички видове болести, от които страда човека, изобщо. Но това съвсем не може да служи за доказателство, че всички те, а също така и всички гении на човечеството, били обременени с психопатични заложи, което чисто и просто твърди д-р К. Чолаков.

Очевидно е, че мярката на К. Ч. е погрешна. Както в единия, така и в другия случай, той приема за признаци на психопатични заложи всичко това, което е във от кръга на материалистичното светоразбиране, което не може да се обясни, да се обоснове и да се хармонира с туй, което днес е общепознато и общепризнато и което се счита от някои „учени кръгове“ за единствено реално и единствено възможно.

Трябва, обаче, господ Чолаковци и всички подобни там, да имат малката скромност поне за момент да допуснат, че животът, в неговата целокупност и същност, не е само това, което те познават и признават, за да се уверят, за да видят с очите си, че техните стройни, логични системи и твърдения, рухvat веднага и се събарят до самата си основа, като някои огромни висящи във въздуха кули, веднага щом тяхната подпорка бъде отместена.

Такава е съдбата на всички построения на материалистичния ум. Те нямат основа. Те са изградени и привидно закрепени върху една излюзорна даденост. И, колкото разумно обосновани, логични и естествени да изглеждат, достатъчно е да дръпнем фалшивата подпора, върху която са изградени, за да се превърнат в развалини и да се види цялата тяхна несъстоятелност.

Ако се заловим да оборваме по точки отделните твърдения и доводи на г. д-р К. Ч. за това не биха стигнали страниците на нашия вестник. Нужно е да се каже много, дори извънредно много, за да се обясни, да се осветли и докаже на един човек това, което той никога не е допускарал и което е свикнал, по инерция на ума, да отрича. Ние не ще си правим този труд. Достатъчно е само човек да коригира основните си схващания за живота, достатъчно е да прозре и да види веригите, с които общопризнатия и „научен“ материалистически мироглед е сковал умовете на хората, достатъчно е да разбере, че животът не се състои само във видимата и очевидна за всички реалност, и той лека полека, ще разкрие белите конци, с които са изкуствено съшити различните материалистични теории, подобни на тия на д-р К. Ч.

И тогава, преди да търси психопатични заложби у гениите на човечеството, както и у окултисти и теософи, той, преди, това ще се постарее да потърси в себе си това, което подлежи на коригиране.

Геният не е ненормален. Ненормален може да бъде по-скоро този, който се осмелява да твърди това.

Как може извора на върховните блага за човечеството, дори и тогава, когато той е само техен проводник, да бъде заклеймен с печата на отрицателното, с печата на психопатичността? Не е ли тук, по-скоро, крива мярката на този, който мери гениите на човечеството с тази шаблонна, несъответстваща на предмета мярка? Как можеш да измериш несъизмеримото? Как може с обикновени, човешки, макар и „общопризнати“ мерки да измериш и определиш това, което не се подава на такова измерване и което далеч надхвърля твоите познания и разбираня?

Господин д-р Кирил Чолаков, въпреки всичките му лекарски дарби и въпреки всичките му познания по психопатология, не притежава нужната мярка, не притежава онзи основен критерий, който е необходим, за да може да измери, да окачестви и определи душевността на гения. А да измерваш нещата с несъответстващи за тях мерки, това е една „работа“, която по никой начин не може да се нарече сериозна.

Защото, за да имаш правото и възможностите да съдиш гения, да го определиш и рубрицираш в една от твоите научно-медицински категории, преди това ти би трябвало да имаш възможността да го обхванеш всецяло, да го разбереш напълно, да проникнеш в неговите най-съкровени дълбини, да се издигнеш до най-големите висини, до които достига неговата творческа мисъл, неговото гениално прозрение и вдъхновение, изобщо, да го познаеш напълно, а, за да стане това, ти би трябвало да имаш нещо сродно с него, каквото, изглежда г. К. Ч. няма, иначе не би се отнесъл тъй пренебрежително и отвисоко с него.

Още по-малко право и възможност има автора на въпросната статия да определя душевността и да произнася присъди срещу учителя на Всемирното Братство, с която именно задача се е нагърбил в последния брой на списанието си. Ти можеш да вземеш в ръката си една шепа вода от океана, ти можеш да вземеш в ръката си една шепа пръст от земята или да се опиташ да задържиш в ръката си една шепа въздух, и след това да твърдиш, че това е океана, това е земята, това е небето. Фактически, обаче, ти не ще познаваш нито земята, нито небето, нито океана. В такова смешно положение изпада К. Ч. опитвайки се да изследва, да прецени и окачестви г. Дънова, въз основа на отделни неправилно схващания и неправилно тълкувани цитати из беседите му, и още повече, въз основа на

някои изказани мнения и схващания на някои негови бивши или настоящи последователи.

Далеч е от вашите възможности, уважаеми г. Чолаков, да обхванете, в неговата цялост, това, което представлява от себе си Учителят на Всемирното Братство. Преди всичко вий не притежавате необходимия критерий, който е нужен за да можете да се справите с тази непосилна за вас задача, след като проучите и усвоите необходимата за тази цел и непозната вам материя. С вашата логика и с вашите мерки за нормално и психопатично, вий можете да отречете из основа не само г. Дънова, но също така и Христа и всички учители на човечеството от най-дълбоката древност до днес, защото никак не е трудно да се констатира, че както у г. Дънова, така и у всички тях, наистина липсва вашата външна, повърхностна, механическа логика, в замяна на която съществува една по-дълбока, основна, съществена и принципална логика, свързана със самия корен на битието, до която вашия поглед не може да проникне. Но ако вие не можете да измерите морските глъбини и небесните висини, ако не е по силите ви да проникнете и обгърнете това, което един велик дух представлява от себе си, това съвсем не значи, че имате правото да го третирате като нещо, което с вашите ограничени и шаблонни мерки можете да постигнете и изследвате.

Колкото пък за последователите на г. Дънова, за различните окултисти и теософи, там вие можете да отправяте колкото обичате вашите стрели, защото и те са хора като всички и подлежат на всякакви грешки, страдания и болести, не по-малко и не по-вече, отколкото и вий сам.

С. Калименов

118. ИЗ СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ СЛАВА ВО ВИШНИХ БОГУ*

Из беседа от Учителя, държана на 11.II.1940 г., София–Изгрев

СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ СЛАВА ВО ВИШНИХ БОГУ Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 264, 14.07.1940, с. 2.

„Кое осмисля живота? Три неща осмислят живота. Първото е човешкият ум. Второто е човешкото сърце и третото е човешките сили или човешкото тяло. Хората могат да имат различни философски възгледи за Битието, за природата, но природата има смисъл за нас дотолкова, доколкото нашия ум е в съприкосновение с нея. Природата има за нас смисъл дотолкова, доколкото нашето сърце е в съприкосновение с нея. Природата има смисъл за нас дотолкова, доколкото нашето тяло е в съприкосновение с нея. Това са факти, които вие трябва да свържете в ума си.“

„Светлината, която имаме, е сбор от хилядите лъчи на милиони същества. Ангелите пък са донесли тази светлина. И при това велико благо, което Бог ни е дал, ти седиш и си мислиш за неща, които не са толкова важни.“

*Забележка на съставителя: Това са мисли от Учителя Дънов като потвърждение на тази статия.

„Значи, всяко нещо в света, което ний считаме за зло има своето добро, то става за добро. Ние трябва да се ползуваме от всичко в света.”

„Бог ще превърне злото в добро. Един ден това зло, което днес ни мъчи, Бог ще го превърне в най-добър слуга. Та ще знаете, че Бог е във всичко и под всичко. И дяволът даже изпълнява Неговата воля. И воюващите в света вършат Неговата воля. Всичко в света върши волята Божия. Трябва да знаем, че това, което иде в бъдеще е светло. Но докато дойде това бъдеще, ще се минат още тъмни зони. Има още малко кал, но като мине и тя, ще дойде това, което ние наричаме ставане, оживяване и възкресение. Блажени сте, че сте достигнали до последните дни.”

Слава во вишних Богу.

беседа от Учителя, държана на 11.II.1940 г., София–Изгрев.

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. Двете статии на Сава Калименов във вестник „Братство”, в брой 263 и 264 под надслов „Невежеството на учения” са отговор на нападите на лекаря психиатър Кирил Чолаков срещу Учителя Дънов.

2. В списание „Душевно здраве”, брой 4, год. I „Окултизмът и теософията признак на психопатология ли са?” Започва злостна кампания.

3. В сп. „Душевно здраве”, год. II, кн. 5–6, 1940 г. от с. 161–169 в рубриката „Именити психопати” е поместена статията „Петър Дънов” от д-р Кирил Чолаков в която доказва, че „учения подобни на дъновизма представляват обществена опасност”.

4. В сп. „Душевно здраве” кн. 7–8, год. II, 1940 г. на с. 199–203 е поместена статията на Ив. Москов под заглавие „Дъновизмът като морално и здравно зло” в рубриката „Социална патопсихология” доказва, че дъновизма „като здравно и социално зло е достатъчно голямо, за да бъде публично изнесено”.

5. В сп. „Душевно здраве” кн. 9–10, год. II, 1940 от с. 279–284 от К. Д. Тодоров е поместена статията „Древноиндийската мистика като основа на Дъновата нелогичност”, като доказва психоаналитичната основа на дъновизма.

6. В сп. „Душевно здраве” кн. 9–10, 1940 г. от с. 291–303, от д-р Кирил Чолаков в рубриката „Именити психопати” е публикувана статията „Лев Толстой” доказва за психопатичните заложби на големия писател. Това е една целенасочена и режисирана кампания и то добре заплатена, за да могат да участвуват лекари-психиатри срещу борбата им срещу Учителя Дънов.

7. А това бяха българи, изпратени да се родят в този народ, за да могат да хулят Учителят Беинса Дуно.

Учителят заявява: „Всяко едно престъпление може да се опрости, но хулата срещу Святия Дух и Христовия Дух, който е в мене, не може никога да се опрости до веки веков.”

8. Къде са тези човеци днес, към 2011–2012 г.? Няма ги. Изчезнали са в Небитието. Тях ги няма, но силите, които стояха зад тях съществуват и воюват днес срещу Учителя чрез своите подставени и подкупени човеци.

9. Днес ние питаме: Има ли такъв народ днес, който да приеме и приложи Учението на Учителя Дънов? Отговаряме: Още го няма!

Амин.

119. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. „ИСТИНСКИЯТ ЧОВЕК“*

Из беседа държана на 4 юни 1939 г., София-Изгрев

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ИСТИНСКИЯТ ЧОВЕК

Братство, Севлиево. Г. 12, бр. 246, 22.09.1939, с. 2–3.

Всичко в света има своята цена, но съвременният човек не оценява онова, което има. Това неоченяване произлиза от три причини: Първата причина е, че той не познава Бога, както трябва. Втората причина е, че той не познава ближния си както трябва. И третата причина е, че той не познава и себе си, както трябва. От хиляди години насам човек е работил изключително само за себе си. От това едностранчиво разбиране са произлезли всички противоречия в самия човек, както и в народите, които са съставени от същите хора. Днес всеки човек, религиозен или светски, като говори за Бога, употребява името му само като предлог за постигане на някоя своя цел. Така се зараждат всички противоречия.

Всеки се оплаква, че глава го боли, че корем го боли, че краката или ръцете го болят, че обуща или дрехи няма, че къща и пари няма и т.н. Всеки говори за своя личен живот.

Понеже всички хора работят само за себе си, в света съществува един недоимък. Всеки гледа да вземе повече, отколкото може да употреби. Питам: ако един милионер има 500 милиона лева, или няколко милиарда лева, как ще ги изяде и къде ще ги употреби той? Ако един човек има в хамбара си хиляда килограма жито, може ли той сам да го изяде? Той има на разположение хиляда килограма жито, а друг няма нито един. Първият казва: „Това жито е мое“. От това именно, произтича злото.

От името, което му е дадено, се вижда, че човек е същество, което мисли, т.е. същество на светлината. Човешките мисли не са нищо друго освен форми на Божествената светлина, и понеже той съзнава това, той си мисли, че всичко, което е създадено в света, е създадено само заради него. Той си мисли, че има право да върши каквото си иска. Човек има право да върши всичко, каквото си иска, но само когато това, което върши, е добро. Не е ли добро това, което върши, той няма право да върши каквото иска.

Като прави добро, човек се подига, освобождава се. Но като прави зло, той се ограничава.

Като се ограничава в доброто, злото ще доведе човека до онова положение, до което са останали малките животинки.

Често ми задават въпроса, как разбирам живота. Кой живот? – Сегашният. – Че сегашният живот не е живот, той е фиктивен. Аз наричам реален живот онзи, в който хората живеят братски. Нима животът между вълка и овцата е реален? Какво ще прави вълкът като изяде всички овце и не остави нито една жива? Мнозина мислят, че другите хора са причина за техните нещастия. Кои хора? Че хората, това са съществата, които мислят.

*Забележка на съставителя. За завършек на този раздел, в който се напада Учителя Дънов като „психопат“, прилагам статията „Истинският човек“, в която четем, че човек е слезнал на земята преди 250 милиарда години и човешкият дух е преминал през всички форми, докато си изгради човешкото тяло. Ето това е истинското знание. Останалото е невежество.

Всеки човек се бори със своето минало. Той се чувства, че е лош. Това е неговото минало. Когато някой професор прави бележки с червено мастило върху тезата на някой студент, професорът ли е виновен? Или когато някой учител по български език или по друг някакъв език прави зачерквания с червено мастило по тетрадката на ученика и намери около 20 погрешки, за които пише слаба бележка на ученика, той ли е виновен? Че ако вие се родите между ангелите и почнете да изучавате техния език и тяхната граматика, мислите ли, че това ще бъде лесна работа за вас? Ако вие си позволите да кажете в ангелския свят само една лоша дума, ще ви изпъдат за десетки и стотици години от там. Вие благодарете, че сте на земята, гдето казвате по десет пъти повече лоши думи, а пък ви оставят да живеете тук. Ако в ангелския свят си позволите да помислите нещо лошо, веднага ще ви изпъдат за пет хиляди години. Ако пък си позволите да почувствувате някакво лошо разположение, ще ви изпъдат за две хиляди години от техния свят.

Мнозина мислят, че и ангелите са като нас. Като нас са, но само че те със своята възлюбена имат отношения на души. Ако възлюбената на едни ангел си позволи да изпрати един лош поглед на своя възлюбен, тя ще изчезне от света. Та ако вие отидете в ангелския свят, едва ли бихте могли да преживеете два деня между тях. Вашата мисъл веднага ще бъде видима за тях. Някои искат да отидат на небето, да видят Христа. Но знаете ли, какво ще бъде положението ви? Всички ваши мисли ще тръгнат подире ви, както едно време Аврам при напущане на бащиния си дом, с цел да отиде в Ханаанската земя, взе със себе си всичката си стока – говеда и камили. Какво ще правите, като се видите заобиколени със своите мисли? Ако вие носите птици, риби, както и да е, но ако носите къртове в себе си, какво ще правите? Небето няма нужда от къртове и от свине. Ще кажете, че това са отвлечени работи. Не, питам ви: Ако имате една мисъл, която като кърт постоянно рови пръстта ви, какво ще ви ползува тя? Какво ще ви допринесе оная мисъл или онова чувство, което постоянно рови и разваля нещата?

Та, при сегашното положение, в което се намирате, човек трябва да изучава своите мисли и своите чувства, да знае в какво състояние се намират. Той трябва да знае от какъв род са те. Същевременно, той трябва да знае от какъв род са и неговите постъпки, защото от съчетанието на неговите мисли, чувства и постъпки зависи, както неговото бъдеще, така и неговото щастие. Следователно, като същество на светлината, човек трябва да мисли.

Като знате това, ще ви прочета една глава за „Човека“ от книгата „Учителят говори“, с. 53:

„...Днешният човек не е дошел още до положението на истински човек. В него има по-голямо или по-малко надмощие на животинското естество. Истинският човек отсега нататък ще се прояви.

Сегашният човек не може още да се обуздава. У него има още много животински прояви. Всички престъпления, които човек днес върши се дължат на животинското у него. И той трябва да прояви много усилия, за да се освободи от животинското, да го превъзмогне.

Човекът, обаче, е съчетание на добродетели, а не на престъпления.

Човек сам по себе си, по своя произход, по своето естество, е нещо велико.

Бог, като се е ограничил сам в себе си, е създал човека. Ала със създаването на човека са се явили и страданията в космоса. Защото там, гдето има ограничение, има и страдание.

Велико нещо е човекът! Ако вий разбирате човека, ако вярвахте в него, ала не в това, което се вижда отвън, което отвън се проявява, щяхте да видите колко велик е той. Защото това, което отвън се вижда е израз на известни мисли, чувства и действия. Човекът не е онова, което днес се мисли за него. Той не е само едно материално същество, което изчезва със смъртта. Това, което умира, не е човекът.

Ако човек изчезваше със смъртта, тогава няма защо толкова да се философствува за него. В такъв случай е една вещ, един предмет, един автомат, който утре ще се разсипе в прах.

Това, че човек ще умре, е първата лъжа, която е внесена в света.

Има нещо в човека, което не умира – и в този и в онзи свят. Това, което не умира, това, което не се разлага, това, което не изчезва, то е човекът. То нито остарява, нито се подмладява.

Когато говорим за човека, ние разбираме душата. Ако има нещо Божествено у човека, то е светлата душа, която мисли.

Отделете от човека разумната, светла душа и той става същинско животно. Той по нищо не се различава от него – яде, спи, има с една реч, всички нужди и слабости на животното.

Човек е жива душа, която има всички възможности на вечния, безсмъртен живот. Тази душа притежава всички методи за работа вътре в себе си, и тя ги влага в мозъка и въобще в цялото тяло, чрез което се проявява.

Ето защо ние казваме: човек съдържа в себе си всички възможности на един разумен живот. Човек съдържа в себе си всички възможности за един живот на любовта. Човек съдържа в себе си всички възможности за един живот в истината.

Когато човек започне да осъществява всички тези възможности, той постепенно се трансформира, постепенно минава от едно състояние в друго.

Той постепенно се изкачва съпало след стъпало; от обикновен човек той става талантлив, после гениален, след туй светия и най-после Учител.

Има степени на човека. Под „човек“ ние не разбираме само онова същество, което живее на земята.

Човекът съществува не само на земята, не само в слънчевата система. Той населява цялата звездна вселена – всички слънца и планети. Планетите и слънцата са населени със същества от разни степени на интелигентност. Не е важно какви тела имат те. Те са разумни същества и принадлежат към една и съща човешка раса. Тази раса постепенно се развива. Много от човешките същества по другите системи са далеч по-напреднали от човека, защото са излезли далеч по-рано от великия първоизвор на живота. Тяханата мъдрост е толкова велика, че културата на хората, в сравнение с тази на Сириус, например, е още в своите пелени. Съвременните хора пред съществата на Сириус не са даже и деца.

Но човекът е вечен пътешественик. Земята не е била и няма да бъде едничкото негово жилище.

Земният човек, след като завърши своето развитие на земята, няма да отиде на „небето“. Той ще странствува от система в система на физическата вселена, докато се развие в своята пълнота. Следната станция на неговото развитие ще бъде именно, Сириус.

Човешкият дух е сплязъл на земята от около двеста и петдесет милиарда години. Той не е бил в това състояние, в което днес се намира. През тия двеста и петдесет милиарда години той е минал през много форми и много фази на развитие.

И целият почти безкраен ред от органични форми, които природата е създала, представят все стадии, през които човешкият дух е минал. Те са едно велико училище, в което той се е учил.

Всички знания на човека, придобити в течение на тези двеста и петдесет милиарда години, са написани в неговата малка глава, в неговия мозък.

От гледище на по-напредналите същества обаче, от гледище на ангелите, например, човек все още е едно малко дете. Тези двеста и петдесет милиарда години за тях са като две и половина години. От тяхно гледище човек е едно дете на две и половина години.

Много още има да учи човек! Затова той е минал и ще мине през безброй форми и степени на живот.

Хората, които имат жалка представа за човека, мислят, че веднъж като се роди човек и всичко е свършено.

Не, раждането е един вечен, непрекъснат процес.

Безброй пъти човек се ражда, като минава от една фаза на развитие в друга.

Имайте предвид едно: въпросът за раждане и прераждане е въпрос за просветения човешки дух, за просветената човешка душа, за просветения човешки ум – това не е въпрос за обикновени умове.

Човек се учи едновременно в три училища. На земята се учи тялото. Всички клетки в организма вършат известна служба, ала едновременно с това те се учат. В духовния свят се учи душата. В Божествения се учи духът.

Ето защо, идеалът на човека е да разбере себе си, да разбере ангелите, които се проявяват у него като светла и чиста мисъл, да разбере най-после Бога, т.е. Любовта.

Понеже човек е свързан с ангелите, които са създали мисълта, затова го наричат същество на мисълта – „манас“. Разумът е дар на човека от ангелите. И това, което го отличава от животните, което го е изправило на два крака, това е неговият разум.

Но аз ви казвам, че човек е нещо повече от това, което мисли. Великото в света не може да се определи напълно.

Едно помнете: първото качество на истинския човек е любовта. Любовта е Божественото в човека. Без любов човек се превръща в животното. Без любов той е изложен само на грехове и престъпления.

Който не е възлюбил Бога, той не е още истински човек. Той няма още „образ и подобие Божие“.

Впрочем, когато се говори за човека като образ и подобие Божие, подразбира се човекът в неговата първична проява, така наречения „космичен човек“. Всеки човек, всяка човешка душа е един първичен елемент от космическия човек. Като такъв той заема точно определено място в живата природа и играе опередела роля. Без него вселената не може да се прояви в пълнотата на своята хармония. Ето защо и всеки човек тук на земята, си има своята определена роля. Без него животът не може. Явяването на толкова милиони души в света не е нещо случайно. И затова дръж постоянно в ума си мисълта: Човек е най-великото създание на земята.

Радвай се, че носиш името човек. Стреми се да отговаряш на това име! Не забравяй, че като дух, като душа, като ум и като сърце, ти си важен елемент във вселената – без тебе тя не може да се прояви в своята хармония.

Ти все още не знаеш какво си. В човека се крият сили, които са в спящо състояние и той трябва да работи за тяхното пробуждане и правилно използване. Когато човек се свърже с Бога, у него се пробуждат всички спящи сили и способности. По какво се познава човекът, който е свързан с Бога по това, че той е готов всичко да жертвува за Него.

Вие питате защо сте дошли на земята. Казвам ви:

Да проявите Божията Любов. Да проявите Божията Мъдрост. Да проявите Божията Истина. Да проявите Божията Правда. Да проявите Божията Добродетел.

Дошли сте да проявите всички тези добродетели, да проявите всичко онова, което е вложено във вашите души от вечността.

И помнете, че велико е предназначението на човека.

Великият живот има нужда от човеци, които са „родени изново“, които са видели „Царството Божие“.

А не забравяйте, че който иска да види Царството Божие, очите му трябва да бъдат чисти. Чистите очи подразбират чисто сърце. Чистото сърце подразбира светъл ум. Светлият ум подразбира благородна душа. А благородната душа подразбира един любящ дух, който е излязъл от Бога на вечността.

КОЙ УПРАВЛЯВА СВЕТА?

120. ЦЕНЗУРАТА

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 267**, статия „Боже, пази България“. С.К.: Сава Калименов, датата 1.XI.1940 г. Не, туй съм го писал в смисъл, намираме се пред едно опасно положение, когато светът се разбунтува, почват войни, да не бъдем въвлечени и ний в такава война. Това е идеята, да бъдем запазени, настрана да останем.

В.К.: Ето следващия брой вестник „Братство“, **брой 286**, „Това което иде“. С.К.: Пламен. В.К.: „Нещастieto, което може да бъде избегнато“. С.К.: Това е мисълта, да останем настрана. В.К.: „Славянската стихия“. С.К.: Това е от Георги Томалевски.

В.К.: Това е вестник „Братство“, **брой 269**, 1940 г., „Мир“. С.К.: Сега той нали тогава с малките държави се разправяше, пък 1941 г. навлезе в Русия другаря Хитлер.

В.К.: Това е вестник „Братство“, **брой 270** от 1.I.1941 г. С.К.: Да, и тук сега тази година ще срещнеш статията за Славянството, която така ги накара да спрат веднага вестника, макар че иначе не ми направиха никакви лични неприятности. Непосредствено след нападението на Хитлер срещу СССР я написах – „И все пак ние вярваме“.

В.К.: А, това е вестник „Братство“, **брой 272**, чакай да видим датата – 15.II.1941 г. С.К.: Тогава съществуваше цензура вече. Бях длъжен да нося вестника, да се прегледа цензура, защото те, германците, тогава бяха нали така господари, макар и не бяха влезли още в България, ама те нареждаха, заповядваха на правителството и сега Околийския началник изглежда, че имат заповед. В.К.: Пише тук: „Забранен от цензурата“. С.К.: Бе предварително забранен от цензурата.

И излезе **брой 273 (9)** на 9.III.1941 г. без уводната статия. Значи туй същото е излязло без тази статия. Виж какво, аз отивам там да го нося в Околийското управление и този Каракунев, Околийския управител за когото ти казах толкоз хубави думи, обаче ето какво написа: „Сега не може, 8.II.1941 г.“. Сега не може. Значи такива нареждания е имало, макар че кой знае какво лошо не пише, обаче виж какво стана после. Когато аз отидох при него, не беше само той, беше и брат му Цанко Каракунев, който беше тогав директор на Врачанската област, тогава беше на области, не на окръзи и този може би, той му повлия Цанко Каракунев брат му, те и двамата произхождаха от средите на социалистите. Цанко, не може би, но е имало вероятност да стане и министър, обаче аз не съм съобщавал на Лулчев, но Атанас съобщил на Лулчев и зарад премахването на таз статия Цанко не е можал да се домогне до министерски пост. В.К.: За премахването на тази статия. С.К.: Лулчев е направил това по своя инициатива без мое знание, нито аз съм му съобщавал, но Атанас е докладвал, щото Атанас беше близък с Лулчев. И така те махнаха таз статия, обаче Цанков е отрязан. Цанков е бил от кандидатите за министър, обаче Лулчев и Царят нареждаха министрите тогав. Лулчев беше с Царя, Лулчев имаше голямо влияние. С.К.: Туй е мой почерк де, „Забранен от цензурата предварително“. Вместо тази статия, сложихме друга, туй аз съм го писал, значи същия вестник, само че сложили сме брой 273 (9), ама таз статия сме я заменили с други. Сега ще видим. В.К.: Ето, тука виждаме, как е написано, че брой 272 (8) фактически, ето го същия брой 8, той е спрян. С.К.: Интересно, аз пак съм запазил заглавието, не съм го запазил, но пак горе-долу на темата, че в какво ще е разликата? В.К.: Тука вече друга статия. С.К.: Друга статия съм написал „По пътя на мира“, пак моя, но пак е близко до това. „Нищо, взето насила, не е завинаги взето“.

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. За автоцензурата на баша му говорихме за вестник „Братство“ брой 20, год. II от 15.V.1930 г., когато написал статията „Към живот и смърт“, която е спряна от печат. Има запазен вестника с въпросната статия, но останалите страници са празни. Вместо тази спряна статия той написва „Религиозно-философския мироглед на Петър Дънов“.

2. Вестник „Братство“ брой 272 (8) от 15 февруари 1941 г. е спряна статията „Това, което иде“ от цензурата, а вместо нея е сложена друга статия „По пътя на мира“, която я има в запазените вестници.

3. Вестник „Братство“ брой 273 (9) от 9 март 1941 г. цензурата също спира уводната статия. Сложена е друга статия „Нагорє“. Отменената статия е запазена от Сава Калименов със сложен на нея почерк „Забрана от цензурата“.

4. При положение, че ни бъдат предоставени отменените статии на цензурата, то ние ще ги публикуваме в този том на „Изгревът“.

Магнетофонният запис на спомените на Сава Калименов е правен есента на 1982 г. Но досега – 2011 г., цели 29 години, не са ми предадени, въпреки настояванията ми.

121. НАУКА ИЛИ ОГРАНИЧЕНИЕ

В.К.: Вестник „Братство“, брой 272 има една твоя статия защита срещу нападите от сп. „Душевно здраве“ срещу Учителя. С.К.: Да, беше написана статия в брой 9–10 на „Душевно здраве“ от 1940 г. от някой си К. Д. Тодоров „Древноиндийската мистика като основа на Дъновата нелогичност“. В.К.: Много атакуват Учителя. Вероятно са подкупени от църквата. С.К.: Ако прочетеш статията ще видиш, че те нищо не разбират нито от източна, нито от западна мистика. В.К.: Тук в същия брой има и друга статия „Толстой психопат ли е?“ – отговор на Чолаков. С.К.: Те имаха рубрика в „Душевно здраве“ озаглавена „Именити психопати“ и там бяха сложили и Лев Толстой и аз им отговарям.

СТАТИЯТА „НАУКА ИЛИ ОГРАНИЧЕНИЕ“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

НАУКА ИЛИ ОГРАНИЧЕНИЯ?

(По повод на една статия)

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 272, 15.02.1941, с. 1, 4.

Жестоко се лъжат всички съвременни образовани хора, когато мислят, че съвременната наука може да им даде една колко-годе ясна представа за живота и една колко-годе правилна ориентировка в него. Въпреки безбройните си и често изумителни постижения в различните свои области, по отношение на съществените въпроси на живота днешната наука е там, където е била преди хиляди години, а дори и много по-назад.

Безбройните придобивки на науката ни най-малко не помогнаха на съвременния човек да си уясни същината на живота. Безбройните познания по: химия, физика, математика, анатомия, физиология, психология, биология, астрономия и т.н. и т.н., ни най-малко не помогнаха на човека да познае себе си – да узнае какво е той сам и какво е неговия живот, по своята същина.

Учени и неучени, образовани и необразовани, днес са еднакво невежи по най-важните, съществените въпроси на живота. Макар че мнозина от тях си въобразяват, че притежават някакви сигурни, положителни „научни“ знания и схващания за живота и света, фактически, живота за тях е една загадка, под чието плътно покривало те не са успели и най-малко да надзърнат.

Но понеже никой не може да живее без известна своя концепция за света, и съвременните образовани хора, вярващи във всемогъществото и безсъмнената положителност на днешната наука, са си изработили свои мерки и понятия за реално и нереално, за логично и нелогично, за нормално и ненормално, за научно и ненаучно, за естествено и „свръхестествено“ и т.н.

Разбира се, тия мерки и понятия не почиват върху нищо абсолютно – те са в пълния смисъл на думата относителни, т.е. временни, непостоянни, човешки схващания, които далече не отговарят на действителното положение на нещата. Те са залъгалки за тия, на които липсва някаква по-твърда база. И въпреки това, тия, които боравят с тях, ги считат за достатъчно здрава база и достатъчно силно оръжие, за да се нахвърлят с тях върху неща, чието здравина и жизненост са изпитани в течение на много хилядолетия на човешката история.

Едно такова, най-обикновено, разбира се, надценяване средствата, възможностите и достиженията на материалистично обогатената наука намерихме в статията „Древноиндийската мистика като основа на Дъновата нелогичност“ от К. Д. Тодоров, поместена в последния брой 9–10 на сп. „Душевно здраве“.

Преди всичко, коя е сигурната положителна и истински „научна“ мярка на автора, както и на всички ония, които мислят по подобие на него, за „логично“ и нелогично“?

Кое е логично и кое е нелогично?

Ако ти гледаш земята, застанал върху една точка от нейната повърхност, и не притежаваш други, предварителни знания, разбира се, за тебе ще бъде напълно логично, че тя не е нищо друго, освен една плоскост.

Но ако ти имаш възможността да се отдръпнеш от земята и да обхванеш с един поглед нейната повърхност, естествено, единствено логичното заключение за тебе ще бъде само това, че тя представлява една сфера.

Следователно, дали известни съждения са логични или не, ние можем с известна сигурност да удостоверим само тогава, когато можем да обгърнем живота в неговата цялост, в неговата пълнота, а не да наблюдаваме само неговата повърхност?

Имат ли днешните учени някакво цялостно, пълно и сигурно знание за живота? Безспорно, не! Защото само едни слепи фанатици и манияци биха подържали, че съвременната наука има някакви положителни знания за същината – за скритите пружини на живота. Щом е така, днешните учени не могат да обхванат живота в неговата същина и целокупност, естествено е, че те не могат и нямат право да се произнасят с пълна сигурност и за това – кое е логично и кое е нелогично.

Авторът на поменатата статия, както и мнозина други, отричат стойността на учението на беседите на Учителя, защото те били „без форма и без догма“ – защото в тях не проличава някаква стройна системност, някакъв установен ред, какъвто те са свикнали да виждат в научните съчинения на нашето време.

Обаче, неоспорима истина е, че всички свещени писания, от най-дълбока древност до днес, всички велики откровения на човечеството, без никакви изключения, са му давани винаги в тази същата „безсистемна“, „нелогична“ и „нестройна“ форма. Живото знание, духовният хляб на народите, който е бил и продължава да е неговата насъщна храна за хилядолетия и чиято творческа сила е изградила великите цивилизации на цялата човешка история – свещените писания на браманисти, будисти, християни, мохамедани и т.н. са все от същия характер, както и беседите на Учителя – те всички са лишени от външната систематика и привидната логичност на днешните „научни съчинения“.

Разбира се, това ни най-малко не може да опровергае факта, че в „безсистемните“, „нелогични и изпълнени с противоречия“ откровения на човечеството се съдържат вечни, безсмъртни и скъпоценни истини за живота, докато често стройните и логични системи на учените са само кухи постройки, без никакво вътрешно съдържание и устойчивост, които рухват при първия удар на изпитанието.

Защо това е така? Защото „нелогичните“ и „противоречиви“ откровения на Божествения дух съдържат в себе си вечните истини на живота, които са източник на творчество и безсмъртие, докато „логичните“

и „стройни“ научни системи на „учените“ – невежи, съдържат отровни заблуждения, чийто резултат е разрушение и смърт.

Ние, разбира се, ни най-малко не се опълчваме против науката.

Нейното предназначение е да носи светлина за човека и ние твърдо вярваме, че по-рано или по-късно, тя ще разбие тежките окови, в които е окована днес и ще приеме ролята на своето истинско предназначение. Ние се отправяме само срещу тези, които в името на науката, и претендирайки, че стоят на нейна база, изграждат фалшиви постройки, в които пленяват, омагьосват и обграждат с илюзии човешкия ум.

Между истинската наука от една страна и лъженаучните твърдения на тези, които отричат силата и безсмъртието на Духа, от друга страна, съществува цяла огромна бездна.

Не наука, а суеверие и невежество е отричането на духовните закони на живота.

Не наука, а ограничение и слепота е проповядването като „научен мироглед“ материалистическо разбиране на живота.

Нашите учени и образовани хора, в своето огромно болшинство, все още плащат данък на материализма. И дотогава, докато продължава това, техните очи ще бъдат затворени за реалността на живота.

Страшна е тъмнината, която ги обгръща, въпреки всичката им „ученост“. И едва когато те се освободят от веригите на материализма, техните очи ще се отворят и те ще видят светлината на живота.

Сава Калименов

122. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ КАТО РОДИ ДЕТЕ

Из беседа от Учителя, държана на 6.10.1940 г., София–Изгрев

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ КАТО РОДИ ДЕТЕ

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 272, 15.02.1941, с. 2.

„От досегашната бяла раса се ражда една нова раса. Едно дете на доброто се ражда. Детето, което човечеството трябва да роди, ще се роди. Сега се ражда туй дете.“

„Всичко онова, което Бог е създал, то е обмислено. Всичко в края на краищата ще се превърне на добро. Имайте тази вяра, щом дойдете до Божественото, никого не вземайте за авторитети. Вярвайте, че онова, което притежавате е за ваше добро.“

„Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави.“ Това е туй, което трябва да се роди в нас и от Бога. Докато не се роди, ние не можем да бъдем щастливи. Докато не се роди детето, жената не може да забрави своята скръб.“

„Жена, която ражда, на скръб е. Трябва съвременното човечество да роди онова възвишено чувство в света.“

Братство трябва да се роди.

Братство и сестринство трябва да се роди. Трябва да се роди новия брат, трябва да се роди новата сестра. Това е Любовта, в двете ѝ фази. Докато новият брат не дойде, докато новата сестра не дойде, Любовта не

може да се прояви. При сегашните условия Любовта е непонятна. В този смисъл, когато дойде този брат, той ще отвори света. Братът ще отвори света на мисълта и тогава ще видим защо е било създадено небето. Сестрата като дойде, ще отвори света да видим вътрешният смисъл на живота, защо са били всичките страдания.”

Беседа от Учителя,
държана на 6.X.1940 г., София – Изгрев.

123. ОСНОВА НА НОВОТО УЧЕНИЕ

В.К.: Във вестник „Братство“, **брой 273** има отново статия „Основа на новото учение“ срещу писачите на хули и лъжи срещу Учителя в „Душевно здраве“. С.К.: Аз тука отговарям и на Чолаков и Тодоров по принцип, по същество и чрез факти. А онова, което те са писали, се вижда, че нищо не са чели от Учителя Дънов. И да си напишат заплатената статия от хули от църквата, те цитират съвсем неподходящи изрази. Причината е, че те изобщо не познават тази материя. В.К.: Тя е чужда и непонятна за техния ум. И да искат не могат да я разберат. Тя е заключена за тях. С.К.: Ама аз искам да я отключим за тоя народ. В.К.: Отключи я, ако можеш. Но днес всичко е заключено и отвътре и отвън. Докторското съзнание е затворено, а пък комунистическата власт продължава да преследва.

СТАТИЯТА „ОСНОВА НА НОВОТО УЧЕНИЕ“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ОСНОВА НА НОВОТО УЧЕНИЕ

Братство, Севлиево, Г. 13, бр. 273, 9.03.1941, с. 1, 4.

Г-н К. Чолаков, лекар по душевни болести и редактор на списание „Душевно здраве“, със свои приятели по схващане се заели да намират грешките и слабите страни на великите люде – фаровете на човечеството и да ги характеризират като психопати. Зер, като лекари, които постоянно се занимават с болни и ненормални люде, те намират и в напълно здравите болезнени и ненормални симптоми. Обаче, това тяхно занимание и проява в живота е напълно погрешно, а да търсят психопатичност в здравите люде е маниящина и болезнено състояние по две причини:

1. Или те страдат от манията, че са най-здрави, а всички други ненормални, и

2. Или те, като наблюдават в лудниците си болните, са до такава степен заслепени, че виждат същите прояви и навън в обществото и даже в проявите на великите люде, в ония светилници, които пръскат светлина, които чертаят прави пътища и показват изходния път от заблужденията и кривите схващания.

Действително великите люде не са като обикновените. Те носят нещо повече в себе си и от него дават на света. Да, те не са като обикновените люде, защото ако бяха като тях, те не биха дали нищо, а щяха да се ровят в тинята на живота както правят всички.

Проявата на тия велики люде не е ненормална, както я виждат нашите авторитетни български „лекари“, а напълно нормална, здрава и положителна, защото те дават нещо от себе си, което ползва другите, те поне могат да осветят пътя на ония, които могат да виждат.

В една от последните книжки на списанието „Д. здраве“ е поместена статия от К. Д. Тодоров, в която автора клейми Г-н П. Дънов. Обвинява го в нелогичност, и че основата на неговото учение е древно-индийската мъдрост. Само това твърдение е достатъчно да изложи автора на поменатата статия, че той дава мнение и заключение без да е чел нещо от Г-н Дънов, или, ако е чел нещо, той не е проникнал внимателно в писаното, не се е отнесъл към него с всичката сериозност или като е чел единствената му цел е била да търси погрешки. От всичко онова, което той е писал в тая статия се вижда ясно, че той излага всичко тенденциозно и се отнесъл извънредно леко към въпроса, защото учението на Г-н Дънов не е основано на древно-индийската мъдрост, а на ХРИСТИЯНСКОТО УЧЕНИЕ на всички научни положителни постижения на чистия спиритуализъм, на положителни знания, а най-главно основата на учението, което проповядва Учителя П. Дънов е висшата Любов, оная Любов, която вдъхновява светията и чистите души, които търсят искрено Истината и правдата в живота.

Да, новото учение няма догматични форми. Защото догмите сковават духа и го правят негоден за живота. Но то има невидими форми, здрави принципи, които събуждат божествената искра в човека и го правят достоен да носи това име.

Докато християнството не бе догматизирано от черковниците, то имаше друга основа, и беше живо в душите на неговите носители. След като се окова във веригите на догмите, то стана мъртва буква, отдалечи се от новия живот, който то чертаеше и прилагаше в началото.

За пример да ни послужат съвременните християнски народи, които допуснаха войната (най-черното петно в живота) помежду си. С това те доказваха, че макар да са християни, това е само по име, че християнството е оковано в догмите им, а далеч от тях самите, защото ако действително те бяха християни в пълния смисъл на думата, по никакъв начин не би се допуснала съвременната касапница. Друго доказателство, че съвременните християни са далеч от християнството, е съвременната наредба, в която съществува груба неправда.

Съвременното човечество, по специално християнския свят е напълно езически, който се покланя по всичките правила на Бог, егоизъм и ако продължава така, ще намери пропастта.

Г-да Чолаков и Тодоров издигат в култ солта, която обезсолява. А злословят и клеймят солта, която не е обезсоляла, възстават против здравето, което ще съгради утрешния живот, новия свят.

Стария свят вече рухва. Колкото да се мъчат да го подкрепят, това е изкуствено продължение на агонията му. Ние виждаме стъпките на новия свят и на новия ред, в който човек за човека ще бъде брат.

Единственото ново, здраво и положително, което днес се влага в живота, това е учението на Братството и Любовта, която Учителят П. Дънов от десетки години проповядва.

В новото учение има и практически науки като: Грифология, Френология, Астрология, Хиромантия, Физиогномика, Ирисова диагноза и пр.

Когато се гради ново здание архитекта ръководи и наблюдава работниците. Разхвърлените материали – камъни, тухли, греди, вар, цимент и пр. не са в безпорядък и негодни, както ги вижда случайния и невест минувач. Те са на своето място на оня, който има плана, който гради.

Людете около „Д. здраве“ можем да наречем една клика, която чрез статии в списанието си, пълни със злоба, завист и тенденция хвърлят кал и петнят чистото, здравото, най-ценното и най-положителното, което българският дух е излъчил до сега. Ако днес нашето общество не може да прозре това, то ще го види непременно, може би след много години, когато му се наложи отвън, когато чужденците го възприемат и похвалят. Нашите събратя българи се кланят само на онова, което вее от запад. Те не проникват в истината и положителното, което се излъчва от неговата среда. Те не могат да оценят ценното между тях. Това показва, че те нямат собствен критерий, и че са слуги на онова пагубно обществено мнение, създадено преди години в пресата от заинтересовани и уплашени свещеници. Г-да Чолаков и Тодоров се напъват да докажат, че в беседите на г-н Дънов, няма нищо свестно, нищо научно и логично. Това показва, че те не са чели нищо и че те черпят всичко от „чуто и видено“. Ние им препоръчваме да прочетат „Живот за цялото“, „Учителят говори“, „Свещенните думи на Учителя“, „Възпитание и наука“, беседи серии от първа до дванадесета.

Да се критикува едно учение от „чуто и видено“, това показва, че тия господа са се отнесли много леко към въпроса и го разглеждат без да са го проучили.

Преди хиляди години българите гонеха богомилите. Горяха ги живи, полени с катран. Обаче след хиляди години, днес, западния сват каза: „Ако България е дала нещо ценно на света, това е Богомилството, единствения принос към културната история на света“. Нашите учени едва тогава се опомниха от вековното опиянение и почнаха да проучват и изследват Богомилството като положителна проява. Така ще бъде и за учението на Всемирното Братство, защото днес не само в България, но и в цял свят, ако има нещо положително, здраво, чисто, което носи живот и светлина, което проповядва мир и разбирателство, което внушава на управляващите спасителният път на човечеството, справедливост и братство, това е учението на г-н Дънов.

И ако около г-н Дънов има учени люде, видни музиканти и пр. както сп. „Душевно здраве“ само признава и всеки вижда, то не се дължи на нищо друго освен на факта, че те тук намират нещо повече, нещо по-логично от това, което вие във вашите клиники им давате. Да, така е, защото всеки ще се съгласи, че лудите в техните болници, с които се занимават цял живот още последователи не са спечелили, учения не са създали, пък и нищо свястно не са казали, нито някого на добро са научили.

Накрая ще дадем един цитат от г-н Дънов от книгата му „Божествен и човешки свят“.

„Днес вярващи и безверници се оплакват от мъчнотиите в живота. Защо имат мъчнотии? – Защото не прилагат това, което знаят. Всички хора говорят какво е казал Сократ, Толстой, Христос, но не правят опити да следват примера на великите хора. Великите и гениални хора са станали такива, защото ден и нощ са работили върху своя ум и своето сърце, разработвали са ги. Каква полза имате от житните зрънца, които Христос Ви е оставил в наследство? Трябва ли тия зрънца да стоят и до днес още в хамбарите на хората? Щом са посети зрънца, те имат условия да растат. Посейте ги на нивите си, и търпеливо очаквайте техния плод. От две хиляди години насам тия зрънца стоят в хамбарите и се пазят да не загинат. Посейте ги на нивите си! Нека изгният. Казано е в Писанието: „Ако житното зърно не се посади в земята и не изгние, не може да даде

плод". Ако от две хиляди години насам семената на Христовото учение се посаждаха в земята, целия свят щеше да живее в изобилие и доволство."
Сава Калименов

124. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ СЛОВОТО СТАНА ПЛЪТ

Из беседа от Учителя, държана на 27.10.1940 г., София–Изгрев.

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ СЛОВОТО СТАНА ПЛЪТ

Братство, Севлиево, Г. 13, бр. 273 (9), 9.03.1941, с. 2.

„Всеки човек е проявление на Бога. Бог се изявява на всички ви. Следователно всеки един да даде онова проявление на Бога, което Бог изисква. Има дни, когато вие трябва да проявите Божията Любов. Какво ще ви коства това. Има дни, когато вие трябва да проявите Божията Мъдрост и има дни, когато трябва да проявите Божията Истина. След това времето, което ви остава, ще го употребите за себе си.”

„И Словото стана плът”. Целият свят не е едно място за удоволствие. Светът е едно велико училище за развиване на човешкия ум, за облагородяване на ума, за облагородяване на сърцето. Светът е едно училище за развитие на човешката воля. Всичкото зло сега седи във волята на човека.”

„Никой не може да влезе в Царството Божие, който не е тръгнал по пътя на Любовта. Никой не може да влезе в Царството Божие, който не е влезнал в пътя на Божественото знание, на Божествената Мъдрост. Никой сега не може от земята да влезе в Царството Божие, понеже всички сме опетнени. Трябва да се очисти човешката душа. Само в закона на Любовта ние може да се очистим!”

„Единственото място, където Господ говори, то е човешкото сърце”.

„Единственото място, гдето Бог говори и гдето по някой път Господ прави визита, то е човешката душа”.

„Старайте се да обичате всичко, което Бог е създал”.

Беседа от Учителя,
държана на 27.X.1940 г., София – Изгрев.

125. НОВОТО БЪЛГАРСКО СЕЛО

В.К.: Във вестник „Братство“ в **брой 274** има статия за „Новото българско село“. С.К.: Новото българско село трябва да се съгради от човешкия дух, а не от капиталите. В.К.: Разказвах ми приятели, че навремето е била голяма беднотия и немотия по селата. С.К.: Виж какво. Условията са трудни и всеки, който малко се изучи бяга от село, отива в града занаят да учи и там по-лесно се живее. В.К.: За селото трябва апостоли по дух да работят там. С.К.: Не само да работят там, но да живеят по дух. Това е разрешението на въпроса. Аз написах една пиеса „Ново село“, но властите я забраниха. Дойдоха и я конфискуваха. После ще се спрем на нея.

СТАТИЯТА „НОВОТО БЪЛГАРСКО СЕЛО“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

НОВОТО БЪЛГАРСКО СЕЛО

Братство, Севлиево, Г. 13, бр. 274, 22.03.1941, с. 1.

България – това е преди всичко българското село. Докато то не се издигне, докато неговото културно равнище не достигне едно много по-високо ниво от досегашното, ние не бихме могли да кажем, че България е направила големи стъпки по пътя на своя напредък.

Не могат да се отрекат големите грижи, които днешното правителство и особено Министерството на земеделието, полага за издигането на българското село. Направено е вече доста в това направление и още повече ще се направи в бъдеще.

Централната власт на българската държава вече сериозно мисли и за селото – за подигането на неговото благосъстояние, на неговата материална и духовна култура, на неговото благоустройство и т.н.

За да намерим, обаче, най-правилните методи за достигане на преследваната цел – издигането на българското село – ние трябва да вземем предвид следното извънредно важно съображение.

Един действителен исторически процес – какъвто трябва и може да бъде издигането на българското село, а именно коренно, основно и всестранно пресъздаване на живота в село, а не само полагане на някакво външно лустро – един такъв мощен всестранин подем никога и по никой начин не може да бъде извършен изкуствено т.е. само с нареждане отгоре.

Главната инициатива, основните сили и средства за това трябва непременно да бъдат на лице в самото място, гдето предстои да се извърши този процес.

И тогава пред нас се явява въпроса: Имаме ли ний налице тези сили, тези средства тези възможности, без които истинско издигане, коренно пресъздаване на българското село е немислимо и кои са именно те?

Обикновено се мисли, че факторите за издигането, за творчеството, за напредъка са материалните, икономическите условия, капиталите, парите. Това е едно голямо и крайно вредно заблуждение, което се поддържа преди всичко от тези, на които липсват духовни сили – на които липсва инициатива.

Не една статия, а цели книги, огромни томове биха могли да се напишат върху това – как будният и деен човешки дух е превръщал дори необитаемите пустини и голи безплодни скали в земни райове, и как там,

гдето се е явил огъня на творчеството, винаги е избликвал буен нов живот, макар до тогава там да е било печална пустиня.

Нещата се творят от човешкия дух, а не от капиталите. Те изискват ум, воля и сърце, а не пари. Последните, без първите, не струват и не са годни за нищо.

И така, имаме ли ний днес на лице в нашето село истинските предпоставки за неговото коренно пресъздаване и издигане? Имаме ли оня творчески огън, имаме ли волите, умовете, имаме ли ония елементи и сили, които са първото и необходимо условие за това?

Да, хиляди пъти да!

Тези сили, този творчески огън живеят в сърцата и умовете преди всичко на будната селска младеж – те търсят път за проява, те се стремят да се проявят в творчество, в завършени дела, в достигане на идеали, в изграждане на нещо съвършено ново и хиляди пъти по-хубаво от старото.

Накъде ще бъдат отправени тези сили? Дали ще им се даде свободен път за творчество? Дали те ще могат да бъдат насочени по правилния път, вместо да бъдат прогонени по различни начини или тласнати към дейност на разрушение?

От разрешението на този въпрос зависи фактически бъдещето на българското село. Защото парите, капиталите, напредъка, творчеството, просветата, културата, всичко, целият живот в неговия победен ход, отива само там, гдето са хората, надарени с творчески огън, хората, способни да мислят, да чувствуват и да осъществяват своите мисли и идеали.

При това положение, нищо не може да издигне истински българското село и да го преобрази коренно, освен запазването на неговите живи сили, запазването на неговите будни и способни синове и дъщери – за самото него.

Позорно бягство, истинско дезертьорство и предателство спрямо родното си място вършат всички ония способни синове на селата и на малките градове, които искат на всяка цена и час по-скоро да напуснат „лошите условия“, да избягат от родните си места, за да могат по-бързо и по-лесно да се проявят в готовата вече среда на големите градове.

Истински годният, истински силният не търси никога наготово създадените условия. Той има непоколебима вяра в себе си, той има вяра в своите сили и той твори – превръща пустинята в рай, твори нови светове, прави чудеса.

Ние дълбоко вярваме, че тия, които бягат от родните си места, безразлично дали те са села или малки градове, търсейки да направят своята кариера, да проявят способностите си в по-подходящата и благоприятна среда на големите градове – не са истинските най-способни и най-годни за действително творчество синове на родната земя.

Защото – нека повторим и подчертаем – истинските творци не търсят готови условия – те винаги предпочитат да градят изново, върху голата, изравнена, гладка почва, некултивирана още от техни предшественици. В това е именно и същината на творческия процес – създаване на нещо ново.

И понеже тия мощни творчески сили, макар засега виждани от малцина, са в действителност на лице в село – то ние не можем да се съмняваме, че българското село, а заедно с него и целия български народ, го очаква небивал разцвет.

Нещо ново, нещо истински хубаво, нещо неподвижано и неочаквано ще се създаде.

Ний виждаме вече силите, които ще го изградят. Щом те са на лице, всичко друго е само въпрос на време.

Нова България, с нейния основен и най-важен елемент – новото българско село – са на път пред своето осъществяване.

Сава Калименов

126. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ СТАРОТО И НОВОТО

Из беседа от Учителя, държана на 1.12.1940 г., София–Изгрев.

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ СТАРОТО И НОВОТО

Братство, Севлиево. Г. 3, бр. 274 (10), 22.03.1941, с. 2.

„Казвате: физическа любов. Любовта с хипияди имена да я кръщавате, тя е любов. Какво лошо има във физическата любов? Казвате, че има и духовна любов. Какво има в духовната Любов? Казвате: има Божествена Любов. Че какво има в Божествената Любов? Във физическата любов има всичко Божествено, само че не го виждате. И в Божествената Любов има всичко физическо и него не го виждате. Във физическата Любов има всичко духовно, но вие виждате само външната страна на Любовта. Когато виждаш само външната страна на Любовта, то е физическата любов. Така не се разсъждава. Любовта е една, но тя се проявява. И тя има три проявления:

На физическия свят ще разбереш Любовта, както физическият свят изисква.

В духовния свят ще разбереш Любовта, както духовният свят изисква.

И в Божествения свят ще я разбереш, както Божественият свят изисква.

Ако не разбираш физическата Любов, ако не си разбрал духовната Любов и Божествената Любов не можеш да разбереш. Ти си излязал от Бога, а да не можеш да носиш Божествената Любов и да разбереш физическата любов”.

„Адът не е нищо друго освен свят на безлюбие. Всички лоши мисли, всички лоши чувства и всички лоши постъпки на цялото човечество са създали ада.

Всички хубави мисли, всички хубави чувства и всички хубави постъпки на цялото човечество са създали рая. Това е моето верою. Дали вие вярвате или не в това, то е ваша работа, вие сте свободни. Аз вярвам, че аз създавам рая и аз създавам пъкъл за себе си. Аз създавам моя рай и моя ад. Вие създавате вашия ад и вашия рай. Ще кажете, че Господ е създал рая. Господ е създал своя рай. И Той си има свой рай.”

Беседа от Учителя,
държана на София–Изгрев.

127. РУСИЯ И СЛАВЯНСТВОТО

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 279** (15) от 22 юни 1941 г. има „Генералната линия“, която завършва с „Мир и Любов“. А на 22.VI.1941 г. Германия напада СССР. С.К.: 22-ри, точно днес, обаче тази дата съм сложил, обаче може би още не се е написала онази статия за бъдещето на войната и мисията на Славянството, не е дошло още вдъхновението. Щото аз предварително съм го подготвил вестника, значи в следващия брой трябва да бъде. В.К.: Значи интересно, че на 22 юни 1941 г. ти пишеш „Мир и Любов“, „Мир и Любов“, „Мир и Любов“. С.К.: Това Бог иска от нас. Чакай сега, дали е точно даден отговора в следващия брой вестник „Братство“ 280 (16). Да прочетем. Сигурно е следния. „Мълчание“. Мълчание в смисъл, че туй което става, става само да мълчим и да видим какво има да става. Ето тази статия от 7 юли 1941 г. В.К.: Искам да ми прочетеш за генералната линия. С.К.: Генералната линия. Аз не знам дали съм я написал след навлизането, но ще я прочета. В.К.: Издадена е на 22.VI.1941 г. С.К.: Според мене „Славянството“ е по-важно да се прочете. В.К.: Ще прочетем и „Славянството“, точно на датата, когато е отпечатана. С.К.: Добре. Но аз не съм положителен дали съм го писал след като те са навлезли. Не съм сигурен, но то си личи от съдържанието. Има „генерални линии“, които биват измислени и определяни от човека. „Генералната линия“, това е едно мое предупреждение, да не би нашите да се намесят във войната, от туй гледище е писано това. Да се запази нашия народ, да не вземе участие във войната. Щото нали тогава всичко пламва, всичко гори, не остава след това нищо. Писал съм го след нападението. Хитлер е вече влязъл в СССР–Русия. Подписал съм го – Пламен, но според мене ей тази статия трябва да съм написал тогава. В.К.: Значи това е на 22.VI.1941 г. когато вече Германия е нападнала СССР. С.К.: Съобразявам, че е навлязъл вече, щом задавам този въпрос: „Кой разрешава силата на оръжието?“ Допускам туй, че е писано след нападението.

В.К.: Да. Сега втората статия от 7 юли 1941 г. е „Мълчанието“. С.К.: Тя е горе-долу на същата тема, но завоалирано като казвам, че каквото сега стане, ние ще видим, краят е важен. Такава е идеята, ще видим какво ще стане в края. Щото аз, виж да ти кажа, интересно е, че аз когато стана това, още първия ден в моето съзнание се очерта целия ход, целия ход как ще се развият нещата. Още при влизането му на Хитлер в СССР, аз видях неговия ход, какво ще направи и какво ще стане и с какво ще свърши. Буквално в съзнанието ми картината видях как той ще навлезе, ще успява, ще тръгне и как ще го подгонят, ще отстъпи назад, назад и как русите ще влязат и запашат цялата тази източна Европа и ний ще останем в тях. Туй ми беше ясно за мене, че русите ще дойдат тука в Европа и България, именно затуй, защото той навлезе, иначе те нямаше да могат да дойдат, туй ми беше ясно, така в съзнанието ми. И заради туй съм писал таз статия „Мълчание“. С други думи чакайте да се изтощат и да ги подгонят.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 281** (17) от 1 август 1941 г., „Славянството“. Въпросът с тази статия „Славянството“ има интересен случай с Руси Караиванов. С.К.: Да, да, той ми го е разказвал. В.К.: Разкажи го. С.К.: Руси, той произхожда от комунистите. Той е бил голям комунист и сега как се е прехвърлил в Братството, май че Влайчо Жечев веднъж, като че във връзка с него, той така му е отворил очите за нещо и той идва в Братството. Но той и той като мене, даже повече от мене, щото аз съм малко по-широко скроен, а той така си остава, хем в Братството, хем комунист, разбираш ли. Но остава си комунист по идея, прави връзка

с Учителя, обаче и от комунистите не може да се откъсне. Аз формално не съм бил свързан с партията никога. Аз бях с анархистите. За мене характерно е туй, че аз, за мене да ти кажа разграничение нямаше. Аз бях анархист, обаче за мене всички комунисти и социалисти, и революционери бяха еднакво братя и близки, както и анархистите, и смятах че всички тия противоречия, едни против други са голяма грешка и особено тогаз когато комунистическата партия, така много нападаше широките социалисти и други, за мен туй беше голяма грешка. Щото аз казвах така: предстои и трябва да се върши революция. Революцията трябва да се върши с обединени сили, а не едни други да се ядем така. Всички, които са за новото, поне временно трябва да отхвърлят разногласията, за да може да се проведе революцията. Сега да не се отклонявам.

В.К.: За Руси Караиванов. С.К.: Сега, Руси аз не го познавах, обаче като излезе тая статия „Славянството” получавам едно писмо, че иска 200 броя ли, 300 броя ли какво беше. 200 трябва да са били, както и да е, иска и аз му ги пратих веднага на Руси и той ги разпространи. Мисля, че платил ги е той, така де, нали, то туй няма значение, нали така стана. И толкоз. Той не ми е писал нищо по този въпрос. Но доста по-късно след 9.IX.1944 г. ме среща там в салона на Изгрева и казва. В.К.: Той е ходил да пита Учителя. С.К.: Аз казва, като навлязоха германците в Русия и като почнаха нашите вестници да пишат, че руската армия е разгромена, че германците влязоха в Киев, на Черно море излязоха, че те тези дни ще влязат и в Москва и т.н., туй с мои думи, щото не мога да го разкажа, голяма мъка ме налегна, плачеше ми душата. И като няма с кого да споделя и кой да ме успокои отивам при Учителя и викам: „Учителю, Ти толкоз време постоянно си разправял, че бъдещето принадлежи на Славянството, че Русия е така избрана страна и руския народ и т.н. виж какво става сега, германците напредват, ще унищожат там, ще превземат Русия, ще провалят всичко.” Учителят му казал тъй: „Сега ти като се върнеш на село, той беше там в село Ветрен, гарата, там ще завариш или ще получиш, може би ще завариш или ще намериш вестник „Братство”. Сега дали е бил излязъл, може и да не е бил излязъл, защото Учителят знае туй, което ще излезе и което не е излязло още. И там ще прочетеш отговора на въпроса си.” Туй той сам ми го разказва и това се отнася за тази статия. В.К. Да. С.К.: Отговора тук ще четеш. И гледай сега, по-късно сестра ми веднъж ми разказа, че не знам кой от нашите хора, жена ли, сестра ли, брат ли, ходил при нея и ѝ казал, че веднъж Учителят на Витоша чел една моя статия, „Братство” чел, и аз допускам, че е тъй и накрая казал: „Туй наш брат го е писал.” И аз допускам тъй, че това е тази статия, защото едва ли, няма друга статия, щото таз е напълно в духа на учението, но същевременно и позицията за славянството е изградена ясно.

Забележка на съставителя:

Статията „Славянството” поместена във вестник „Братство” в брой 281 от 1 август 1941 г. ще бъде поместена в раздел „Мисията на Славянството” (виж „Изгревът”, том I, с. 336 и том I, 2-ро издание, 2011 г., с. 388–389. Поместена е в брой 281 от 1.VIII.1941 г. в папката „Мисията на Славянството”).

Статията завършва така: „Славянството е определено от Бога да внесе елемента на Новото в живота на цялото човечество.

Това иска Бог, а не хората.

Нека знаем това. Нека го помним и никога да го не забравяме.

Пламен”

В.К.: Тя е доста силна тази тема. С.К.: Не, това е именно, което аз исках да кажа на тези, които смятаха, че Хитлер, това е то, друг Господ няма да има на земята тука. Той ще е Господа. Както виждаш и наши хора смятаха така. А аз знаех, че няма тъй да завърши. „Велика е душата на Славянството. Като небето безгранична, тайнствена, непостижима и дълбока е тя.” В.К.: Той, Руси ми разправяше, че към 800 броя е купил и е разнесъл. С.К.: Виж какво, цифрата е или 200, или 300 не мога да кажа, но може после пак да е искал. Силата на Славянството не е човешка, а Божествена и не може да се разруши. Това е моя позиция.

В.К.: Сега, този другия брой, от 22.IX. Значи от 1.VIII.1941 г. до 22.IX.1941 г. не излиза, значи чак тогава излиза на 22.IX.1941 г. „Мисията на България”. С.К.: Чакай сега, аз мисля, че го спряха още тогаз, бе. Или може би по-късно? Ще видим, то ще се разбере по това.

В.К.: Сега 1.VIII.1941 г. е **брой 282** (1). С.К.: А, това е на 1.VIII.1941 г. датирано, онзи брой 279 е от 22.VI.1941 г., след това брой 280 е на 7.VII.1941 г. беше онзи. В.К.: Да, после брой 282 е на 22.IX.1941 г. С.К.: Значи не е спрял веднага. А, чакай сега, тази статия е важна. В.К.: Тази статия е „Мисията на България”. С.К.: Тя е на 22.IX.1941 г. Колко разлика има? От единия до другия вестник, по време? В.К. От 1 август до 22 септември. С.К.: Август, септември – два месеца, значи продължил е вестникът, аз мислех, че по-късно са го спряли. В.К.: Значи това е „Мисията на България”, вестник „Братство”, брой 282 (1), тази статия, една много силна статия.

Вестник „Братство”, **брой 283** (3), „Ще победи Любовта”. С.К.: Тя говори, че от кумирите, че от земната сила, нищо няма да остане. Тя е по същата тема горе-долу.

В.К.: Продължаваме вестник „Братство”, **брой 284** (3), „В името на Христа”. С.К.: Това е моя статия.

В.К.: Вестник „Братство”, **брой 285** (4), статията е твоя „Временното и вечното”. С.К.: Продължавал е вестникът, значи той не е спрял тогаз.

В.К.: Прави ми впечатление, че вече темите тук са „Временното и вечното”, „Изграждай само върху правдата”, в **брой 286** (5). С.К.: Те са мои така уводните статии, във връзка със събитията след нападението на Германия върху СССР – Съветска Русия. В.К.: „България трябва да стане райска градина”. С.К.: Чакай сега, туй да, туй е писано от мене. То е идея на Учителя. Учителят препоръчва да се садят овощни дървета, даже и покрай шосетата, овощни такива декоративни, затова е написана тази статия.

В.К.: Вестник „Братство”, **брой 287** (6), „Внимание!”. С.К.: Чакай, датата е 15 декември 1941 г. Хитлер беше пред Москва вече там. Това е основната мисъл да се не намесим във войната, това е подтекста.

128. ЦАР БОРИС III УМИРА НА 28 АВГУСТ 1943 ГОДИНА

В.К.: Вестник „Братство”, **брой 288** има статия „Мир и братска Любов”. С.К.: Между всички хора и народи по земята. Това е мое.

В.К.: Вестник „Братство”, **брой 289** (8), „Духът Христов”. С.К.: Пак е мое. В.К.: „Днешната България”. С.К.: То е от Олга Славчева.

В.К.: Вестник „Братство”, **брой 296** (1) от 22.IX.1942 г. Тука имаме брой 1, значи година XIV, статия „Кой е този народ?”, с мотото: „Кой е този народ, който ще приложи”. (Статията „Кой е този народ?”, от брой 296 е поместена в „Мисията на славянството”). С.К.: Учението на Учителя.

В.К.: Вестникът продължава така. С.К.: Значи те по-късно са го спряли. Но кога са го спряли, ще видим.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 300 (5)** – „Учителят“. С.К.: Туй пък е от Весела Несторова. В.К.: Значи на 1.I.1943 г. С.К.: Не, то ще се види вече накрая, докъдето продължава, мисля, че докрая на годината. Сега ще видим. В.К.: Статията и „Боже, пази България“, това от кого е? С.К.: Това е мое.

В.К.: Така има във вестник „Братство“, **брой 301 (6)**, „Пожелание за щастлива България“. С.К.: Това е от Николай Райнов. Интересно, той ми го е пратил значи. Значи той пращал е тези неща.

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 312**, „По стъпките му“. С.К. Аз се отнасях възторжено към него, към цар Борис III, защото смятах, че той ни запази от войната и Хитлер заради туй го е отровил. И запази и евреите в България. От всички държави евреите ги замъкнаха, а той отмени издадената веднъж заповед за изселване на евреите. Той, веднъж издадена, я отмени, в която роля е играл и Учителя, който пратил Лулчев да му каже, че трябва да отмени заповедта за депортиране на евреите в Полша. Та туй са изглежда причините, които Лулчев го изпрати самия Учител. Та така много възторжено пише за царя. Аз, после, Лулчев като ме видя, каза: „Абе много хубаво си написал за царя, ама не отговаря на човека, не го заслужава“. Тъй ми каза Лулчев, сега кое е верно. В.К.: Значи не заслужава човека. С.К.: Не заслужавал. Сега той може по-добре да го познава от мене, аз тъй съм го почувствувал. В.К.: Значи казва „не заслужава човека“. С.К.: В такъв смисъл: „Не заслужва“.

В.К.: Значи вестник „Братство“, **брой 314 (3)**, „Духовна алхимия“ от Михаил Иванов. С.К.: От него е. В.К.: Това е брой 314, той ти изпраща. С.К.: Той ми изпраща тия неща. Изпраща и аз съм го поместил. Не съм имал някои отрицателни чувства към него. Абе виж какво, той каквото и да е, не може да не му се признае пак, че свърши голяма работа, независимо от личните му недостатъци. Той, гледай какво. Според мене той има лични недостатъци, има и лични качества. Аз го познавам лично Михаил. В.К.: След статията отпечатана от Михаил Иванов ти се спира вестника на 15.XII.1943 г. С.К.: А, тогаз ще е спрял вече. Тогава е спрял.

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. Поместваме статията от вестник „Братство“ брой 312 „По стъпките му“ във връзка със смъртта на Цар Борис III, където Сава Калименов възторжено пише за него.

2. В разговор с него, то Любомир Лулчев му казал, че статията му е хубава, но човека за когото е писана не заслужава такава хубава статия. А той най-добре е знаел това, като съветник на царя.

3. Дори Учителят Дънов пред Мария Тодорова е казал веднъж: „Този некадърен цар“.

4. След смъртта му Учителя казал: „Цар Борис сега в невидимия свят тръгна по пътя на Любовта“.

5. Какво ли означава това? Можем само да гадаем. Но Сава Калименов допавя интуитивно това и в същия брой пише статията „Царството Божие на земята“. Тя отговаря на всички въпроси. Ето защо я поместваме също.

6. Двете статии от вестник „Братство“ брой 312 ги поместваме последователно.

128.1. СТАТИЯТА „ПО СЪТЪПКИТЕ МУ“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ПО СЪТЪПКИТЕ МУ

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 312, 22.09.1943, с. 1.

Цар Борис III умира в София на 28 август 1943 г. Царува от 3.X.1918 г. – 28.VIII.1943 г.

Гордост е за България и за българите, че имаха такъв цар, какъвто беше покойният цар Борис III.

Днес, когато той вече отмина извън пределите на физическия свят, ние не можем да не се спомним с възхищение и с благодарност светлите черти на неговия духовен образ, който и днес, и винаги може да служи за пример на тия, които идат след него и на всички, които заемат някаква обществена служба.

Той бе пръв, но той никога не счете за унижение да застане на равна нога с последните от своите поданници.

Какво величие и какъв ярък и ослепителен пример за мнозина наши дребни чиновничета и управници (дребни по дух преди всичко), които щом заемат някакъв обществен пост, веднага започват да мислят, че са нещо повече от своите съграждани и да се държат отвисоко с тях.

Той наистина беше най-добрият, най-свободоплюбивият, и най-демократичният цар. Той обичаше и пазеше народа си. Той трепереше над живота му – скъпеше всяка капка народна кръв.

И ако в България, през време на неговото царуване, са станали неща, които можем да не одобряваме, то за това най-малко можем да обвиняваме него.

Ние самите сме виновни за всичко. Ние самите, често против неговата воля, сме вършили това, от което би трябвало да се срамуваме. Ние самите (в лицето на нашите ръководни и други среди) не бидейки дорасли до висотата и широтата на неговото съзнание често пъти действахме така, както той не би постъпил и както не би желал да се постъпва.

И като Бог, от висотата на своето всесилие, търпи нас, хората, търпи ни такива, каквито сме си, с всичките наши недостатъци и неразумни прояви и мълчаливо чака времето, когато сами ще можем да извлечем поука от делата си, така и нашият незабравим цар беше принуден да ни оставя да се проявяваме такива каквито сме си.

Защото той можеше да ни заповядва, но не можеше да ни промени. Последното е задача, предоставена преди всичко на самите нас. И то е много по-важно и по-съществено от първото. Не отвън, а отвътре, не по външни заповеди, а по собствено желание и съзнание ние трябва да се изменим – себе си и своите прояви.

И единствената истинска почит и благодарност, единственото истинско уважение към неговата светла памет – това е да вървим по стъпките му, да следваме примера му, да изпълним волята му, която всички знаят.

В тия бурни и съдбоносни времена, нека останем верни на завета му.

Той се бори за България. Той пази народа си тъй, както истински баща пази любимите си деца. Той се жертвува за нас.

И каква по-голяма почит, какво по-голямо уважение и благодарност бихме могли да имаме към Него, освен това – да продължим Неговото дело?

Думите нямат значение. С делата си ние трябва да го славословим: като вървим по неговия път.

И нека никой не мисли, че нашият велик, нашият мъдър и любящ цар е изчезнал напълно, че от неговото съзнание, от неговата мисъл и неговата воля нищо не е останало.

Не! Той е жив и днес, и може би много повече, отколкото преди, защото е свободен от физическите ограничения. Той бди денонощно над нас, следи всичките ни постъпки, знае всичките ни помисли, всичките ни колебания и изкушения.

И днес той ни пази. И днес неговото крило е простряно над нас. И днес той изпълнява дълга си към народа си, защото тази задача му бе поверена от Бога.

Но той живее и в сърцата и душите на милиони свои поданници, които горещо го обичат и чийто глас, чието съзнание, чиято воля трептят непрестанно в един зов, в една мисъл, за едно изискване към неговите заместници:

Вървете по стъпките му!

Пазете завета му! Изпълнете волята му! Защото нищо по-хубаво от това не можете направите, нищо по-хубаво от това не можем да очакваме и да изискваме от вас.

Нека неговият дух осени вашият дух, нека неговата воля изпълни съзнанието ви, нека неговата любов към народа продължава да гори във вашите сърца.

Да почетем неговата памет, като вървим по стъпките му!

Наистина, едва днес, когато го изгубихме, ние окончателно и истински го намерихме. Едва днес ние разбираме – кой бе между нази и кому трябва да благодарим за неопценимото благо, от което се ползуваме. Защото той беше добър проводник на Божията Воля – да се запази народа ни.

Затова, никой никога не ще изтрие от сърцето на българския народ спомена за неговия любящ и мъдър Цар-Баща.

И никой не може да спре думите, които хиляди уста, в безмълвно благоговение пред неговия светъл образ, непрестанно шепнат: – Великий, светлий, добрий, благородний Царю, не ни оставяй в тия тежки времена – стопли сърцата, просветли умовете.

128.2. СТАТИЯТА „ЦАРСТВОТО БОЖИЕ НА ЗЕМЯТА” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ЦАРСТВОТО БОЖИЕ НА ЗЕМЯТА

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 312, 22.09.1943, с. 1.

Мнозина с учудване ще зададат въпроса: как, нима днес, нима сега, в тия времена, когато земята се тресе от топовните гърмежи и когато човешката кръв се лее обилно, като река, по земята, нима днес ще говорим и ще сочим пътя към Царството Божие?

Нима още не са изгаснали надеждите, нима още съществува вярата в доброто, в истинското добро, вътре в човека, нима още не сме се отказали от стремежа да работим за нещо, което за мнозина „никога не е било и никога няма да бъде?”

Нима, най-после, не е извънредно преждевременно да се говори за това, което може би е отдалечено от нас в хилядолетията на бъдещето?

Колкото и далечна да е целта, колкото отдалечен да е идеала, колкото и трудно да е неговото постигане, ние трябва да хванем пътя към него.

Ние днес, още днес, трябва да опознаем този идеал, да му изградим олтар в душите и сърцата си, да научим пътя, който води към него и да изпълняваме своя дълг, като му служим според силите си.

Наистина, идеалът е далече, но дори и съвсем близко да беше, ние никога не бихме го достигнали, ако не се движехме към него.

Ние сме длъжни да хванем правия път и да се движим към него, а останалото не е наша работа. Защото само Бог знае, само Бог вижда какво ни предстои, през какви изпитания ще минем и кога какво ще достигнем.

Пътят обаче е начертан от Бога. От Неговата ръка е начертан пътя, който води от земята към Небето, пътя, по който ако вървим, ще превърнем земята в небе.

Като огнен стълб ноще и като светъл облак денем, непрестанно пред очите ни блести този път – начертан и сочен ни от Него.

Ние можем още да се двоумим, ние можем да се противопоставяме, ние можем да отричаме – обаче, ние не можем да се борим с Бога!

Да мислим, че ще можем да наложим нашата човешка воля и нашите човешки разбирания срещу волята и разбиранията на Бога, това е само наше, човешко, жалко и смешно схващане.

„Бог, който е направил света, ще изпълни думата си!“

Ние няма защо да се съмняваме в това. Жалки и смешни ще бъдем, ако се съмняваме.

Божие обещание не може по никакъв начин да се сравнява с човешките обещания и думи. Това, което е казал Бог, ще стане.

Ето защо, не са празни бълнуванията, не са откъснати от света на реалното видения на нашите стремежи, нашите усилия, нашите идеали за Царството Божие на земята.

Не! Всичко човешко ще премине, ще отmine и изчезне. Като прах, като дим, ще се развее по света, ще изчезне като нищо, и само Завета на Бога ще остане нетленен, в сърцата, в душите и в живота ни, и само върху Божият План, върху Божието предначертание никой и нищо не ще хвърли и най-слаба сянка.

Защото, ще изчезнат, о, хора, всичките наши днешни „реалности“, на които единствено разчитате, които ви се струват единствено действителни, и върху които мислите, че сте укрепени като върху скала, неуязвими и сигурни. И само образа и реалността на Царството Божие на земята ще останат все той планителни, все тъй действителни и излъчващи непобедима сила, както когато са излезли от съзнанието на Бога. Човешкото ще отmine, а Божественото ще пребъде!

Това е съдбата, това е бъдещето на света! Това е волята Божия!

А който иска да се бори с Бога, да се противопоставя на Неговата воля, той е повече от безумец.

Ще бъде пометен, както прахът бива пометен по кръстопътищата на света от буйните вихри.

За да знаят и помнят всички, че ние, хората, не можем да се борим с Бога.

Да служим на Бога, след това на ближните си, и най-после на себе си! – в това се състои пътя към Царството Божие на земята.

Да станем служители на великия и свещен живот, който Бог ни е подарил – това е нашата задача, която Бог ни възлага.

Да обичаме – да обичаме с тръпка на Божествена чистота и безкористие и да превърнем нашата обич в дела – ето как ний ще работим за идването на Неговото Царство.

Ние, днес, можем да бъдем несъвършени. Ние, наистина, всички сме такива. Кой повече, кой по-малко. Но това не ни освобождава от нашия дълг към Бога, към ближните ни и към самите себе си. В борбата с нашите недостатъци е залога за нашата вярна, истинска, резултатна служба на Бога, на близките си и на себе си.

Ние трябва да растем, за да можем да служим. Ние трябва да бъдем здрави, за да можем да служим. Ние трябва да събираме и да имаме сили и средства, само затова, за да можем да служим.

Всичко друго е лишено от съдържание и смисъл. Всичко друго е служба не Богу, а Мамону. И ние само си въобразяваме, че от него ще извлечем някаква трайна, действителна полза за себе си.

Учителят казва: „Този, който иска да иде на небето, който се готви за небето, трябва да почне от земята“.

На небето не приемат такива гости като нас. За да влезем в царството небесно, трябва да се подготвим на земята – трябва да станем съвършени.

На земята ние винаги имаме възможност да почнем. Земното училище е подготовка за звездните обители на Бога.

Това е смисъла и необходимостта от осъществяването на Царството Божие на Земята. То е мостът, по който единствено можем да минем, за да отидем в царството на небесата.

Нека тия думи не ни се струват отвлечени. Това са реалности, които отблизо ни засягат. Това е нашият, уречен ни от Бога път, по който ние, въпреки всичко, ще минем.

Всеки носи Царството Божие в себе си. Освен като служене, то може да се определи и като непрестанна благодарност за всичко, което ни се случва и което имаме, и непрестанна радост от живота. Непрестанна песен сгрива душата и сърцето, непрестанна песен се излъчва из устата на този, който е тръгнал по пътя към Царството Божие.

Достатъчно е да пожелаем истински, и Бог ще ни посочи Пътя, и ще ни научи как да вървим по него.

Царството Божие е колкото далече, толкова и близко. То може да бъде достигнато и днес, а може да бъде отдалечено и в безкрая на вековете и хилядолетията. Това зависи само от нас. То моментално може да изгрее в душата ти. Потърси го!

Идва вече Царството Божие на Земята.

Учителят дойде да ни донесе тази свещена и сладка истина.

То идва първом в сърцата и душите на най-будните. А утре по всички части на света ще чуят гласа на Бога и ще пробудят готовите души. И ще тръгнат по светлите стъпки на Тогова, който и днес стои разпнат на кръста на човешката жестокост на земята. Затова дойде Учителят!

А Българският народ е разсадника, в който ще бъдат отгледани чистите Божествени семена, благодатните плодове, които ще [...]. Царството Божие по всички други части на света.

Българското слово ще блесне като огнен меч и от всички страни и народи ще се стичат гладните и жадните да черпят от неговата светлина.

Защото Бог, който е направил света, ще изпълни думата си.

Пламен

129. СССР НАВЛИЗА С АРМИЯТА СИ В БЪЛГАРИЯ

В.К.: Значи вестник „Братство“ е спрян на 15.XII.1943 г. и повече не излиза. С.К.: Разрешиха да излиза, след 9.IX.1944 г. почва. Тогава започна, след този брой. Сега защо, как не зная.

В.К.: Сега кой прави новото заглавие на вестник „Братство“, това „Бурята“ ли е, войната ли е? С.К.: Ами да, нещо подобно, туй което света носи в небето. Забравих, май че един наш брат художник, как се казваше, от София. Той ми направи много други работи. Ами забравих му в момента името. В.К.: Защо тука вече от 3–4 броя започва вече друго заглавие на вестника. С.К.: Да, нещо друго започва.

В.К.: Вестник „Братство“ **брой 316** започва отново да излиза от 22.IX.1944 г. И сега какво значи тука? Чети го! С.К.: Привет вам дорогие товарищи.... В.К.: Как се развиха събитията? С.К.: На 5.IX.1944 г. СССР обявява война на България, за да може да влезнат войските на Червената армия. На 5.IX.1944 г. правителството на Муравиев скъсва дипломатическите си отношения с Германия. На 9.IX.1944 г. Отечествения фронт сваля правителството на Муравиев и се назначава Кимон Георгиев за Министър-председател. На 10.IX.1944 г. Отечествения фронт поставя българската войска на разположение на командването на СССР. В.К.: И Червената армия навлиза в България. С.К.: „Ден първи“ на руски и български език съм написал тази статия. В.К.: Тя е много хубава статия между другото. С.К.: Абе може малко да съм се поувлякъл, но аз си имам такива качества да се поувличам така малко. В.К.: Не, тука по отношение идеята на Славянството статията е добра. В.К.: Ето тука „Простете“. С.К.: Простете ни вий. Аз заради туй, понеже ний два пъти тъй да се каже се противопоставихме, пък и преди туй на русите в Първата световна война, нали в Добруджа сме воювали против руси. Във Втората световна война нали, станяхме пак проводници на Хитлер, повече или по-малко, както и да е. „Ключ социальной жизни“, това е статия от Георги Радев, обаче преведена на руски за случая така. Не е писана тя, кога, „Ден първи“, „Мисията на Славянството“. Значи съм писал освен уводната и таз статия съм написал на този брой „Мисията на Славянството“. В.К.: Я чети тая „Мисията на Славянството“. С.К.: „Мисията“, може да не е кой знае какво, ама съм я написал. Давам статията на руския поет Александър Блок, неговата поема „Скифи“. Това е обръщайки се към народите на запада. Изтъквайки той също идеята за Славянството, от същата поема.

СТАТИЯТА „ДЕН ПЪРВИ = ДЕНЬ ПЕРВЫЙ“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ДЕН ПЪРВИ

Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 316, 22.091944, с. 1, 3.

ПРИВЕТ ВАМ, ДОРОГИЕ ТОВАРИЩИ, БРАТЪЯ НАШИ, КРОВЬ
НАШЕЙ КРОВИ, ПЛОТЬ НАШЕЙ ПЛОТИ, ДЕТИ ВЕЛИКОЙ,
НЕОБЪЯТНОЙ СЛАВЯНСКОЙ СТИХИИ, КОТОРОЙ
ПРИНАДЛЕЖИТ БУДУЩЕЕ.

ПРИВЕТ ВАМ, НЕСУЩИЕ ЗНАМЯ СВЕТА, ПРАВДЫ, И ДОБРА
– ВАМ, ВСЕМ БРАТЪЯМ–СЛАВЯНАМ И ВСЕМУ ЧЕЛОВЕЧЕСТВУ.
ПРИВЕТ ВАМ, КОТОРЫХ ТАК ГОРЯЧО ЛЮБИМ, ТАК ДОЛГО
ОЖИДАЛИ, С ТАКИМ НЕВЫ РАЗИМЫМ ТРЕПЕТОМ ВСТРЕЧАЕМ
СЕГОДНЯ.

ПУСТЬ ЭТОТ ДЕНЬ— ДЕНЬ ПЕРВЫЙ НАШЕГО БРАТСКОГО
ОБЪЯТЬЯ, — БУДЕТ ДЕНЬ ВЕЧНЫЙ, ДЕНЬ, КОТОРОМУ НЕ БУДЕТ
КОНЦА, ДЕНЬ, ЗНАМЕНУЮЩИЙ НАЧАЛО ПОЛНОГО
ОБЪЕДИНЕНИЯ ВСЕХ СЛАВЯНСКИХ НАРОДОВ — ТВОРЦОВ
НОВОЙ КУЛЬТУРЫ И ВСЕЧЕЛОВЕЧЕСКОГО БРАТСТВА.

ДЕН ПЪРВИ

ДЕНЬ ПЕРВЫЙ

С изпълнени от неизразима радост сърца, с душа, развълнувана до нейните най-потайни, най-съкровени, свещени глъбини, със светнали лица, с усмивка на уста, целият български народ, като един човек, посреща днес нашите родни братя, синовете на нашите освободители — войниците и офицерите от славната Червена армия, децата на великия, братски, славянски, руски народ.

Едно непознато досега, едно никога неизживяно до днес чувство, мощно, велико, необятно, като първична стихия, е обхванало цялото ни същество, проникнало е до най-тънките фибри на тялото и душата ни, които горят в някакъв свещен, божествен, непонятен и неизразим пламък.

Колко велика, мощна, непобедима, колко възвишена и Божествена е славянската стихия! Колко велика, необятна, свещена, чиста е душата на славянството, ние, българите, започваме да разбираме едва сега, когато цялото ни същество е обхванато от един неизразим трепет — който е само слабо, далечно ехо от мощните вибрации на великата, необятна душа на славянството.

Като блуден син, напуснал своя Баща, напуснал своя роден дом, примамен от измамни миражи, от фалшиви блясъци; като малко, невръстно дете, загубило своята родна майка, залутано в сред някакво чуждо нему, студено, неразбиращо го и необичащо го множество, залутано в някаква тъмна и като че ли безизходна гора от заблудения — днес българският народ отново вижда светлината пред очите си, той отново се връща в своя скъп, роден, бащин дом, с неизразима радост и с пълно смирение се хвърлят в обятията на своя Баща, на своята скъпа родна майка — Всеславянската стихия.

Прости ни, майко наша, която тъй-дълбоко, безгранично, безкористно ни обичаш; прости ни, татко наш, прости заблуденото си чадло; простете ни вий, деца на руския народ, войници и офицери от Червената армия, синове на тези, които преди 67 години, заради нас — за нашата свобода и благоденствие, проляха кръвта си и оставиха свещените си кости по нашите полета и балкани.

Простете ни вий, свещени сенки на 200,000 души братя руси, които дадохте живота си, за да живеем ний; простете ни вий, благодарение на чиято жертва ний днес се радваме на свобода; простете ни вий, които вярно и достойно изпълнихте завета на Христа — положихте душата си заради ближния си!

Простете ни, братя наши, за нашето умопомрачение, простете ни, братя наши, за това, че макар и само отделни единици, макар само едно нищожно малцинство, една малка групичка от нашия народ, наши братя българи, приеха в себе си безумната мисъл, че ние, като народ, трябва да вървим по чужди на целокупното славянство пътища; простете тези, които се осмелиха да повярват, че е възможно славянството, в лицето на

неговия най-могътен представител, великият руски народ, да бъде потъпкано, смазано, поробено и заставено, да служи на чужди богове и идеали.

Ние, българският народ, който, в своята целокупност, в своето огромно, подавяващо мнозинство, никога не е вярвал на тия чужди богове, никога не се е оставял да бъде измамен, но винаги, дори в моменти на най-големи изпитания, е пазил в дълбините на душата си топлата вяра в неизбежната победа на доброто – ние им прощаваме, знаейки, че и вие, братя, ще им простите. Така, във великата, неизразима, необятна любов на великата славянска душа ще се стопят като малка, преходна, незначителна сянка всички болезнени, отрицателни, неотговарящи на действителността мисли и чувства, всички лъжливи представи, всички неоснователни подозрения и страхове, изпълващи временно душите на тия наши братя.

Защото грях, велик, най-голям, смъртен грях е за нас, българите, както и за всички славяни – да не вярваме в нашето общо призвание, да не вярваме в нашата мисия, да не вярваме в това велико Дело, към което Бог ни е призовал – да бъдем носители, да бъдем създатели, не само за себе си, не само за цяла Европа, но и за целия свят, на великата Нова Култура на братството, мира и любовта между всички хора и народи на земята!

Защото Бог е Този, който води мощните вълни на непобедимата стихия, която днеска залива страната ни в лицето на червеното войнство и която скоро ще залее и обедини в братска прегръдка цялото славянство. Защото това става именно по Негова, а не по която и да било човешка воля. И сега, когато червените войници, когато братята руси са вече на нашата земя, мили, скъпи, родни братя, ние виждаме в тяхното лице не само наши освободители, но също така освободители на цялото славянство. Днес, когато целият български народ с отворени обятия посреща братята руси, синовете на нашите освободители, вестители и носители на Новия Ден за народа ни и за славянството, днес обхванати от бурен, с нищо неизразим възторг, радостни, свещени сълзи избликат спонтанно из най-съкровените дълбини на душите ни и препълват очите ни!

Горещи, искрени, свещенни сълзи! Сълзи на роден брат, който отново, след дълга раздяла, се хвърля на гърдите на своя по-голям брат. Сълзи, продиктувани от най-мощното, най-великото чувство на братското единение, на братската любов на двама, разделени досега родни братя!

Толкова сълзи, толкова радостни, чисти, свещени сълзи, аз видях, о братя, преди още да ви видя между нас, преди още да стъпите на нашата земя, напоена с кръвта на вашите отци, преди още да стисна горещо вашата десница.

Плакахме, за първи път, когато след символичното обявяване война от страна на Русия, чухме на сутринта да се носят от Радио-София сладките звуци на любимите руски песни, дълбоки, тайнствени и завладяващи като душата на народа, който ги е дал – знак, че е избегнато най-страшното, което не е трябвало дори и да помисляме. Плакахме при завръщането на партизаните и политическите затворници. Плакахме при пристигането на първите представители на идващите братя-руси.

Днес, целият български народ плаче от радост, днес целият български народ с бурно въодушевление, посреща руските войски, които минават през България.

Плачете, българи, плачете! Плачете от радостен възторг вий, верни синове и дъщери на народа си! Плачете от радост вий, чиито души

са обсипани от светлите струи на всеславянската стихия, носителка на всечовешкото братство!

Плачете, за да стопите във вашите горещи сълзи и във вашата братска радост и последния остатък от каквото и да било лошо чувство и най-слабата сянка от каквото и да било лоша мисъл в душите на вашите заблудени братя.

Дълги години брат от брата бяха изкуствено разделени, дълги години се опитваха да насаждат в душите ни заблуждения и лоши чувства. Дълги години тъмни сили усилено работиха срещу нас против братството между славяните и против всечовешкото братство.

Днес вече това е невъзможно! Няма вече такава демонска сила, която може да спре нашия народ в неговия бурен, свещен устрем към славянско и общочовешко братство. Няма вече кой да спре, да отклони братската ръка, която подаваме на нашите братя и съседи, което ний винаги сме желали. Няма вече кой да запушва нашите уста, когато ние викаме с всичките си сили: мир, братство и любов между всички хора по цялата земя!

Една мощна гигантска ръка е завъртяла лоста, и с това е разкрила пред българския народ правия път по който винаги са го призовавали неговите най-будни синове.

С тъмното минало е свършено. Връщане назад не може да има. Ние отиваме към доброто, към по-хубавото, към истински възход. Няма значение през какви перипетии ще минем. Важното е едно: ние скъсахме с едно страшно минало и се движим към едно светло бъдеще.

Затова ние казваме: днеска е Ден – Ден Първи, в който българския народ стъпва здраво по правия път на своя живот и на своето развитие, в хармония със своите братя славяни, в хармония с духа на международното братство, от който път вече нищо не ще ни отклони.

Днес е ден – Ден Първи!

ДЕНЬ ПЕРВЫЙ

С переполненным невыразимой радостью сердцем, с душой, взволнованной до самых тайнственных, самых священных глубин, с улыбкой на лице, весь болгарский народ, как один человек, встречает сегодня наших родных братьев, сыновей наших освободителей – солдат и офицеров славной красной армии, детей великого, братского, славянского, русского народа.

Какое-то непонятное до сих пор, никогда непережитое чувство, могучее, великое, необъятное как первичная стихия, обхватило все наше существо, проникло до самых тонких фибр нашего тела и души, которые горят в каком-то священном, божественном, непонятном и невыразимом пламени.

Как велика, могуча, непобедима, как возвышена и божественна славянская стихия! Как велика, необъятна, свята и чиста душа славянства, мы, болгары, начинаем понимать это только теперь, когда все наше существо обхвачено одним невыразимым трепетом – который представляет собою только слабое, дальнейшее эхо мощных вибраций великой, необъятной души славянства.

Как блудный сын, оставивший своего Отца, оставивший свой родной дом, прельщенный лживыми миражами фалшиваго блеска; как маленькое дитя, потерявшее свою родную мать, попавшее среди какого-то чужого ему, холодного, непонимающего нелюбящего его множества, попавшее в

какой-то дремучий, непроходимый лес заблуждения, сегодня болгарский народ снова видит свет перед собою, он снова возвращается на свою дорогу, в родной, отеческий дом. С невыразимой радостью и полный смирения бросается он в объятия своего Отца, своей дорогой родной матери – Всеславянской стихии.

Прости нас, мать наша, которая так глубоко, безгранично и безкорыстно нас любишь; прости нас, отец наш, прости блудного своего сына; простите нас вы, дети русского народа, солдат и офицеры красной армии, синовья тех, которые 67 лет тому назад, за нас, за нашу свободу и благоденствие, пролили свою кровь и оставили свои священные кости по нашим полям и горам.

Простите нас вы, священные тени 200,000 братьев-русских, которые отдали жизнь свою, чтобы могли жить мы ; простите нас вы , благодаря чьей жертвы сегодня мы радуемся свободе; простите нас вы, которые верно и достойно исполнили завет Христа – положили душу свою за ближнего своего.

Простите нас, братья, за наше умопомрачение, простите нас, братья, за то, что, хотя и отдельные индивиды, хотя только одно ничтожное меньшинство, одна маленькая кучка людей, наши братья-болгары, приютили в себе безумную мысль, что мы, как народ, должны идти по чужим целокупному славянству дорогам. Простите тех, которые дерзнули поверить, что славянство, в лице своего самого мощного представителя – великого русского народа, могло быть затоптано, подавлено, пороблено и заставлено служить чужим богам и идеалам.

Мы – болгарский народ, который в своей совокупности, в своем огромном, подавляющем большинстве, никогда не верил этим чужим богам, никогда не позволил быть обманутым, но всегда, даже в моменты самого большого испытания, таил в глубине своей души теплую веру в неизбежную победу добра – мы им прощаем, зная, что и вы, братья, простите их. Так, в великой, невыразимой, необъятной любви великой славянской души расстают как переходная, незначительная тен все болезненные, отрицательные несоответствующие действительности мысли и чувства, все ложные предствы, все неосновательные подозрения, страхи, полнящие временно души этих наших братьев.

Потому что грех, великий, самый большой смертельный грех для нас, болгар, как и для всех славян – не верит в наше общее призвание, не верить в нашу мисию, не верить в это Великое Дело, и которому Бог призвал нас – быть носителями, быть создателями, не только для себя, не только для целой Европы, но и для целого мира, великой новой культуры братства, мира и любви всех людей и народов земли.

Потому что Бог ест Тот, кто водит мощные волны непобедимой стихии, которая заливает сегодня нашу землю в лице красного войнства и которая быстро заливает и объединит в братском объятии все славянство. Потому что все это происходит по Его, а не по какой-либо человеческой воле.

И теперь, когда красноармейцы , когда наши братья-русские уже на нашей земле, милые, дорогие, родные братья, мы видим в их лице не только наших освободителей, не только освободителей всего славянства, но также и всего человечества.

Теперь, когда весь болгарский народ, с открытыми объятиями встречает своих братьев-русских, синовей наших освободителей, вестителей и носителей Нового Дня нашему народу и всему славянству, теперь, обхваченные бурным, невыразимым восторгом – радостные,

свещенные слезы льются из самой сокровенной глубины нашей души и переполняют наши глаза.

Горячие, искренние, священные слезы ! Слезы родного брата, который снова, после долгой разлуки, бросается на грудь своего большого брата. Слезы, продиктованные самим могучим, самым великим чувством братского единения, братской любви двух разделенных до сих пор родных братьев.

Сколько слез, сколько радостных, чистых, священных слез я видел, братья, еще прежде чем я вас увидел между нас, еще чем вы ступили на нашу землю, напоенную кровью ваших отцов, еще прежде чем я мог бы сжать горячо вашу десницу.

Плакали, в первый раз, когда, после символического объявления нам войны Советским Союзом мы услышали, на другое утро, по Радио–София, сладкие звуки любимых русских песен, глубокие, таинственные, захватывающие, как душа народа, который их создал – знак, что избегнуто самое страшное, о чем невозможно без ужаса даже подумать. Плакали при возвращении партизан и политзаключенных. Плакали при прибытии первых представителей идущих к нам братьев-русских.

Сегодня целый болгарский народ плачет от радости, сегодня целый болгарский народ бурным воодушевлением встречает русские войска, которые проходят через Болгарию.

Плачьте, болгары, плачьте! Плачьте от радостного восторга вы, верные сыны и дочери своего народа! Плачьте от радости вы, чьи души объаты светлыми струями всеславянской стихии, носительки всечеловеческого братства! Плачьте, чтоб растаял в ваших горячих слезах и в вашей бурной радости и последний остаток ?????.....плохого чувства, и самая слабая тень какой бы то ни было плохой мысли в душах некоторых из ваших заблужденных братьев.

Много лет брат от брата были искусственно отделены, много лет пытались насадить в наших душах заблуждения и плохих чувств. Много лет темные силы усилено работали между нами против братства славян и против всечеловеческого братства.

Теперь это уже невозможно! Нет уже такой демонской силы, которая может остановить наш народ в его искреннем, свящем стремлении к всеславянскому и всечеловеческому братству. Нет уже силы способной остановить или отклонит братскую руку, которую мы подаем нашим братьям и соседям, чего мы всегда желали. Нет уже силы, которая может заткнуть наши рты, когда мы во всю силу кричим: мир, братство и любовь всем людям целого земного шара!

Одна могучая, гигантская рука повернула рычаг и таким образом показала болгарскому народу истинный путь, который всегда показывали ему самые разумные его сыновья.

Темное прошлое уже закончено. Возвращение назад не может быть. Мы идем к добру, к лучшему, к истинному восходу. Не важно через какие перипетии мы пройдем свою дорогу. Важно только-то, что мы положили конец одному страшному прошлому и идем к светлому будущему.

Потому мы говорим: сегодня ден – Ден Первый, когда болгарский народ вступает твердо на верный путь своей жизни и своего развития, в хармонии со своими братьями славянами и с духом международного братства – путь, с которого уже никто нас не отклонит.

Сегодня ден – День Первый!

130. МИСИЯТА НА СЛАВЯНСТВОТО И ДУХЪТ НА ТВОРЧЕСТВОТО

БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. За мисията на Славянството Учителя е говорил много. Също много неща за Славянството бе отбелязано и написано в „Изгревът“. Ето защо виж в следващите томове:

1.1. „Изгревът“, том I, с. 327–333, 333–334, 334–340.
„Изгревът“, том I, 2-ро издание, 2011 г., виж с. 739–742.

1.2. „Изгревът“, том I, с. 474.

1.3. „Изгревът“, том III, с. 305–330.

1.4. „Изгревът“, том IX, с. 846–853.

1.5. „Изгревът“, том XIII, с. 815–818.

2. Публикуваме статията на Сава Калименов от вестник „Братство“ брой 316 – 3, „Мисията на Славянството“, която той ми я прочете на глас и бе записана на магнетофон.

3. Публикувана е и статията „Непознатият Бог“ от Словото на Учителя, публикувана в брой 316, с. 2. Този незнаен Бог бе, който докара руснаците в България и се започна епоха от 45 години, от 1945–1989 г.

4. Историческият камък и стрелката север – юг. Виж „Изгревът“, том I, 2-ро издание 2011 г., с. 810–811, точка 40, за снимка № 75 и обясненията. Виж снимки № 70, 71, 72, 73, 74, 75.

СТАТИЯТА „МИСИЯТА НА СЛАВЯНСТВОТО“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

МИСИЯТА НА СЛАВЯНСТВОТО

Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 316, 22.09.1944, с. 3.

Да, так любить, как любить наша кровь
давно никто из вас не любит;
забыли вы что в мире есть любовь,
которая и жжет и губить.

Скифы – Ал. Блок

Удари вече часа на славянството, уречен му от съдбата. Изпълват се вече думите, казани някога от пророците на славянството: Достоевски, Словацки, Красински, Вронски, Вл. Соловьев, Гогол, Толстой и др. Изпълва се волята на Бога: славянството вече стъпва здраво на пътя към своето обединение, което ще го направи способно да изпълни мисията, възложена му от Бога.

Новата българска народна власт на правителството от отечествения фронт недвусмислено и твърдо заяви, че ще бъде изразителка и изпълнителка на всенародната воля, на всенародното желание – за братско единение на всички южни славяни.

Мощните удари на Червената армия разбиха и доразбиват организираната брутална сила, която искаше да изгради своето величие върху разединението и поробването на славянството.

В страшния огън на изпитанията, на които бяха и все още са подложени: поляци, чехи, словаки, сърби, хървати, словенци, се стопяват и последните остатъци от демонските наслоения в съзнанието на някои братя-славяни, стопяват се и последните отрицателни мисли и чувства,

които подхранваха омразата и правеха възможно разединението и братоубийството между славяните.

Със скъпи жертви изкупихме досегашните си грехове пред всеславянското братство и единство.

Но най-сетне удари часа уречен ни от съдбата. Славянството е вече на път към своето обединение. Славянството поема изпълнението на великата, свещена мисия, към която Бог го е призовал.

Братя българи, руси, сърби, хървати, словенци, черногорци, чехи, поляци и словаци, отворете съзнанието си за светлината на една велика истина, приемоте в сърцата си, в душите си, свещения огън на Любовта, която е вашето призвание, вашата велика мисия, тук, на земята.

Подайте си братски ръка и отхвърлете и забравете всичко, което досега ви е разделяло.

Откажете се от всякакви мисли за хегемония, за владичество на едни славяни над други, отхвърлете всички лоши мисли и чувства, всякакви подозрения и омраза, които досега са тровили душите и сърцата ви.

Отхвърляйте всичко, което може да ви направи недостойни за Великото Дело, към което Бог ви зове:

До положите основата за изграждане на всечовешкото братство на земята!

Това е вашата задача, това е вашето дело, това е вашата мисия, възложена ви от Провидението, от историята, от Бога. Не се съмнявайте в силите си! Не се страхувайте от пречките и трудностите, които се явяват по пътя ви. Тръгнете смело и с пълна вяра към разрешението на вашата задача.

Този, който ви е призовал, ще ви даде силите, нужни ви за изпълнението на свещената ви задача. Той бди непрестанно над вас, и никога не ще ви изостави. Той е начертал плана – Великия План за изграждане на Неговото Царство на земята – и Той е, който ви води напред – към неговото осъществяване.

От вас се иска само едно: да бъдете покорни на Неговия зов; да се вслушвате в Неговия глас, който шепне в потайните дълбини на душата ви; да изпълнявате това, към което Той ви зове.

Бог е с вас, славяни!

Никаква земя, никаква демонска сила не може да ви спре по пътя на вашия възход!

Слушайте Него и вървете напред!

Слушайте Словото Му и го изпълнявайте!

Разлейте, като мощна непобедима, всеобгръщаща вълна, с напрежение от милиони и милиарди волта, новото чувство на всечовешкото братство, новата мисъл за всечовешкото единство, новата любов – великата, слънчева, Христова любов към всички, дори и към врага, която Бог е положил в най-потайните дълбини, в най-чистата и свята съкровищница на душата ви – любовта, великата, истинската любов, която единствена може да ни спаси и която единствено вий можете да внесете в света.

С.Калименов

В.К.: Хубава е тази статия. И добре я прочете, че я записахме на документ. Има дух в тези статии за славянството. С.К.: Туй е за славянството. Аз съм писал и други работи. Веднъж, след 9.IX.1944 г. брат Стоименов, Учителят си беше заминал вече, а брат Симеонов четеше беседите и други, и брат Стоименов, той беше ръководител така, идва при

мене, поканва ме да седна при него след беседа в салона на Изгрева и ми казва: „Абе, брат Сава, ти как ги пишеш тези работи, казва, във вестника?“ Щото знаеш, че и той имаше една симпатия към комунистите. Крил е брата на Георги Димитров, бил е много близък със сестрата на Георги Димитров и с майка му даже. Успокоявал ги, утешавал ги, има връзка със самото семейство на Георги Димитров, този брат Стоименов и изобщо имал към комунистите една симпатия така. И ме пита: „Брат Сава, как ги пишеш тези работи?“ „Абе викам, как ги пиша, то си идва само, аз вземам перото и то си иде само така и аз го напиша без никакъв труд“. И така е, де, щото то е друго нещо, когато човек се мъчи, че как, че що така, нали понякога има такива да речем, но то само си идва. Отговорих на брат Стоименов, как идват. В.К.: На мен също ми е правило впечатление, че това идва от един висок идеен свят. Черпиш от един извор, който е над теб – голям и неизчерпаем. С.К.: Аз това на други не съм го казвал. Питат ме. Отговарям: „Вдъхновението е дошло. Взел съм молив и съм го написал“. Но истината е друга. Духът на осиянието и творчеството се е изявявало чрез мен. В.К.: Ние българите имаме голяма възторжена поезия от нашите поети за Русия и славянството. Това нещо не може да се оцени. Това го е дал Духът на творчеството и Духът на Славянството. С.К.: Е туй не могат го разбра. Нито вчера, нито днес. Дано утре го разберат. В.К.: Имат време – цяла вечност.

131. ВЕЛИКОТО ДЕЛО

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 317** от 1 октомври 1944 година е статията „Великото дело“. Днес, ако някой я чете по време на комунистическата власт ще те упрекне, че приветствуваш комунизма, който е дошъл в България. С.К.: Виж какво. Тогава това бе една стихия. Дойде огнена стихия по въздуха, по море и суша. Червената армия навлезе в България. Това бе невероятна вълна за описване. Цялото небесно войнство се яви на небето и ги съпровождаха. По митингите народа побесня от възторг. И ето, това съм го написал. Това не е мое. То е дошло от висините, които докараха огнената стихия на СССР.

В.К.: И после идеалът слезна на земята и всичко се опорочи. С.К.: После приятелите ме упрекваха, че съм писал това. Но много по-късно, когато започна комунистическата диктатура. Но това, което съм написал бе верно. В.К.: Аз направо се удивлявам на това, което е написано. Знам, че е велико дело, но това го е сътворил Учителят, за да дойде новата епоха. С.К.: Така е. Но това много по-късно осъзнахме, когато комунистическата власт създаде диктатура тотална.

СТАТИЯТА „ВЕЛИКОТО ДЕЛО” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ВЕЛИКОТО ДЕЛО

Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 317, 1.10.1944, с. 1, 3.

Като звън на далечни, грамадни камбани,
като гръм на стихийни вълни,
свободата зове непрестанно сърдца ни
към лазура на нови страни.

В миг крилата за полет безумен потрепнат,
в миг в очите искра заблести,

и отекват гръмовно постори далечни:
„Светлина! Красота! Висини!”

Смирненски

Тази есен, есента на 1944 г. е една Велика Пролет за българския народ. Една велика, дългоочаквана, свещена, Божествена Пролет.

Може би ще се намерят неколцина, които ще погледнат с надсмивка на тия думи. Може би ще се намерят единици, чиито души, чиито сърца, чиито умове и съвести още не са засегнати, още не са стоплени и озарени от оня дивен, бурен, слънчев поток, от онова всемошно движение на колективната народна душа, която днес празнува един Велик празник – празника на своето освобождение от тежки робски, вериги, които я сковаваха и я водеха насилствено, по криви пътища, към фалшиви идеали, зад които разтваряше жадна паст бездната на братоубийството ина периодичните национални катастрофи.

Може би ще се намерят неколцина, които до вчера минаваха за най-големи патриоти и родолюбци, и които днес гузно, смутено, с ледена усмивка на уста и с душа изпълнена с тревога, съмнение и страх, се дърпат настрана от народа си, обзет от бурен мощен устрем към нови простори, към нови хоризонти, и с примрежения си поглед виждат в настоящето само причини за тревога, а в бъдещето – само тъмни сенки.

Понеже Пролетта, истинската, Божествена Пролет идва за всички, понеже за нея прегради не съществуват и не могат да съществуват, понеже тя не може да бъде спряна от нищо, тъй, както нищо не може да спре цветята да цъвнат, дърветата да се раззеленеят, слънцето да свети и грее по-силно и снеговете и ледовете – да се разтопят, когато дойде уреченото за това време, то ний дълбоко вярваме, ний знаем, че не ще останат у нас хора, не ще останат у нас души, сърца и умове, незасегнати и нестоплени, дори въпреки нежеланието си и упорството си на първо време, от тази Велика Пролет, от тази необятна светлина и топлина, които започват да се разливат днес на мощни потоци по нашата земя.

Поради това, че наистина съществува едно ограничено, съвсем ограничено малцинство, отделни единици от нашия народ, които все още не знаят какво да мислят или със свито сърце гледат на Новото, което с бурен устрем навлиза в живота на народа ни, ние смятаме, че им дължим и ще отпразнуваме тях няколко успокоителни думи.

Братя българи, вий, малцината отделни единици, които все още се чувствувате незасегнати и стоите настрана от мощния устрем на всенародната душа, обърнете погледа си нагоре и размислете по-дълбоко върху това, което днес става в нашата земя. Направете усилие да се

абстрахирате от тежкия пласт на натрупаните досега предразсъдъци и се опитайте да погледнете истината право в очите. Забравете за момент своите лични егоистични интереси и спрете погледа си върху истинските общонародни интереси.

И тогава, ако вие имате очи, които могат да виждат, ако вие имате уши, които могат да чуват, ако вие имате сърца, които могат да чувствуват, то вий ще видите пред себе си една такава велика картина, вий ще чуете една такава велика симфония, вий ще почувствате свещения трепет на едно велико Сърце – сърцето на нашия народ, опиянено от свободата, премиращо от възторг пред блестящите хоризонти, които днес се разтварят пред него.

И тогава, ако вие наистина сте синове и дъщери – деца на този народ, ако вие наистина живеете с неговия живот, ако вие наистина го обичате, чувствувате сте свързани с него и му желаете доброто, то вий ще признаете искрено, дълбоко в себе си, в душата си, а не с устата си, своя велик грях пред него, пред този народ и ще посветите останалите сили и живота си в истинко служене нему.

Човек би трябвало да бъде повече или по-малко ясновидец, за да може да проникне в душите и в сърцата на тия, които бяха бити и убивани, преследвани като диви зверове и зверски измъчвани, чиито уста бяха запушени, чиито души и съвести бяха потиснати от тежкия камък на една народоубийствена и братоубийствена действителност.

Ако ний бихте могли поне малко откrehнем завесата и през една тясна пролука да надникнем в душите и сърцата на тези, които са поели днес върху плещите си новото велико народно дело, ако ний бихме могли да проникнем в душите и сърцата преди всичко на младежта и на подмладените от едно ново преизпълващо ги чувство възрастни – какво вий мислите, че ще открием ний в тях?

Някакъв скоропреходен, сялп ентусиазъм? Някаква дива, безрасъдна омраза? Някаква необузdana и отпусната на воля страст да се разрушава и унищожават?

He! He! He!

В техните души и сърца вие ще откриете съвсем малко омраза и много, много, извънредно много любов!

В тях вие ще откриете една непреклонна, непобедима воля, насочена към изграждането на един нов свят.

В тях вие ще откриете един висок идеал, комуто със свещен трепет и с пълна всеотдайност те служат.

В тях вие ще откриете истинска, искрена любов към правдата и истината и пълна готовност за всякакви жертви в името на всенародното добруване и на всечовешкото братство.

Душите и сърцата са изпълнени с творчески плам!

Душите и сърцата са изпълнени с велика любов, душите и сърцата са обзети от мощна жажда за изграждане на един нов, по-красив свят, свят на правда и добро.

При това положение, от какво има да се страхуваме? В какво има да се съмняваме? За какво има да съжالياваме? Народът ни ще бъде изведен на правия път!

Правилната насока е взета вече, а тя ще ни отведе само към добро. Дори и известни малки грешки, известни малки временни отклонения, неизбежни при трасирането на един нов път, не ще попречат на правилния ход и на истинския възход на народа ни.

Един нов свят ще бъде изграден!

У нас, в цяла Европа и по целия свят. Свързвайки се с мощните динамични сили, които са си поставили за цел изграждането на този нов свят, които, по-точно, са оръдията, проводниците, чрез които Бог изгражда този нов свят – ние, като отделни личности, и нашия народ, като колектив, нищо не можем да изгубим, а само можем да спечелим.

Правият, истинският, верният Път към Новото, към Великото, ще бъде намерен.

Пълна гаранция за това е свещения устрем към светлина, красота и висини, който буботи със страшна сила в душата на нашата младеж, пълна, абсолютна гаранция за това е простряната над нас десница на Бога, комуто служи „В Дух и Истина“ тази младеж, (дори и тогава, когато с уста си Го отрича) и Комуто принадлежи това Велико Дело, към което днес е призован да вложи своя дял и нашият народ.

Това Велико Божие Дело за освобождаване на света от всякакво робство, от всякакво зло, от всякакво насилие, и от позорното братоубийство и братоизползване; това Велико Божие Дело за изграждането на новия свят на Правдата, на Мира, на Братството и на Любовета, е толкова мощно, такъв небесен, безграничен, неизчерпаем извор от сили е впрегнат на работа за неговото реализиране, че съвсем жалка и смешна е всякаква мисъл за някакво противопоставяне срещу него.

То е Божие Дело!

Огромно, велико, необхватно. Ние се намираме само в началото му. В първите трепети на неговото зазоряване. Ние съвсем смътно, едва-едва можем да схванем да доловим само някои отделни, слаби черти от неговия велик образ. Ние можем да имаме само слабо, неясно предчувствие за това, в което ще се изрази то в близкото и далечно бъдеще. Ние не можем да видим и да знаем точно докъде и до какво ще ни доведе то, точно през какви перипетии ще премине Великия Божествен Процес, който е едновременно процес на очистване от старото и на възприемане и изграждане на Новото.

За да се оформи напълно този процес, за да се измине трудния първоначален път на прехода от старото към новото, може би ще са нужни още много страдания и жертви за нас, и за човечеството. Но и това не може и не трябва да ни плаши! Защото ние знаем едно:

Бог е Този, Който ни води!

Бог е този, който води народа ни, славянството и цялото човечество, през страдания и скърби, през тъмнина и заблуждение, през разрушения и кърви, през страшни изпитания – към Новия свят, към света на правдата, на мира, на братството и любовта!

Негово е Великото Дело, намиращо се още в своето начало, което ще изтрие всички сълзи, ще строши всички вериги, ще даде простор, свобода, възможности за развитие и живот на всички човешки души. Никакво съмнение, никакво колебание и неверие!

Бог знае какво върши и защо го върши! Не ние сме, които можем да даваме съвети на Бога!

Докато се изчистят огромните авгиеви обори на страшното минало, ще има смрад, ще има тиня, ще има страдание! Това е неизбежно. То е един велик, неизбежен, необходим процес – процес на очистване. И ние дължим само благодарност на тези, които са поели върху себе си тежката задача и които изцапват ръцете си, дрехите си, телата си, но не и душите си, за да очистят живота и света от страшните грамади натрупано през векове и хилядолетия зло.

Това е първата, най-груба, най-тежка, понякога дори и страшна работа, която трябва да бъде извършена. Тя ще пречисти терена, тя ще премахне старото, тя ще отвори пътя за новото.

И тогава ще дойдат светлите духове, които са призвани само да градят.

Те, с чисти, неопетнени ръце, със свещен трепет, с души, свободни от всякаква омраза и изпълнени само с любов, ще положат основите на вечното царство на Бога върху нашата земя.

И няма, никога вече няма да има война! Никога вече няма да има гладни, и голи, и боси. Ще паднат веригите, ще се сринат затворите, ще стават излишни оръжията, ще си подадат братски ръка всички хора и народи по земята, ще се разкрият небесата и буйни, небесни реки ще разлеят нечувана и неподозирана Божествена благодат, нечувано и неподозирано изобилие върху нас.

Великото Дело е дело на Бога!

То е Дело, на което служат с всички жар на сърцата си милиони души, тук, в България, и по всички части на света.

Великото Дело е дело на всички, защото то засяга всички и носи благодат за всички.

Всички ний трябва да осъзнаем своя дълг и да дадем това, което можем, за неговото изграждане.

С. Калименов

132. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ТОЙ ИДЕ!

**Из беседа, държана от Учителя на 12 юлий 1944 г., Петровден,
с. Мърчаево, Софийско.**

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ТОЙ ИДЕ!

Братство, Севлиево, Г. 16, бр. 317, 1.10.1944, с. 2.

„Единственият, който пръв ни е обикнал, това е Бог. И първият, когото ти обичаш, това е Бог. Ако първом Бог не те е обикнал, и ако ти не си го обикнал, ти не можеш да имаш никакво знание, никаква светлина, никаква свобода. Единственият живот, единствената светлина, единствената свобода, с които можеш да разполагаш, произлизат от любовта, която Бог е имал към тебе. И ти можеш да приемеш любовта, светлината и свободата дотолкова, доколкото си обикнал Бога.

Има една песен „Иде, иде“. Някои са против тази песен. То е защото Този, който сега иде в света, погна онези, които не изпълниха Неговия закон. Те хукнаха да бягат, та повлякоха и нас и ние бягаме. От любовта, която иде, всички бягат. Но аз ви казвам: Понеже Той иде, сега всички трябва да излезем да Го посрещнем. Вие не сте Го видели още как иде. Вие видяхте само ония, които дигат прах, те дойдоха, хвърлиха бомби, разрушиха каквото разрушиха и отминаха. След тях обаче, иде друг.

Онзи, Който сега иде в света, носи любовта, носи живота, носи светлината.

Онзи, Който иде сега в света, носи свободата за всички хора. Всички ще бъдат свободни в него. Не само хората, но и всички същества.”

„И най-малкото нещо, направено с любов, носи щастие.

Затова казвам: Ние хората, сега сме призвани. Призвани сме към това щастие, което никой не може да ни отнеме. Щастието, което носи любовта. Този, който иде сега в света, който винаги идва със сутрешното слънце и заминава с изчезването на слънцето, той идва с чистия въздух, който дишаме и заминава с нечистия въздух. Той иде с бистрата вода, която пием и заминава с мътната вода, която образуваме. Той иде с чистото ядене, което правим и заминава с нечистото ядене. Той иде в най-малкото нещо, което вие можете да посрещнете и обгърнете с любов."

„Същественото за нас е да бъдем доволни от живота.

Ти си доволен, когато имаш хубава мисъл, ти си доволен, когато имаш хубави чувства. Защото в хубавите чувства Бог се изявява. В хубавото разположение Бог се изявява."

„Животът никога не може да спре. Ние можем да спрем, но движението на живота не спира. Вие всички се смущавате от едно нещо, че можете да изгубите любовта.

Единственото нещо, което не се губи в света, това е любовта. Всичко може да се изгуби, но любовта не се губи."

„Да оставим човешките неща настрана, да възприемем Божието благо в нас. То е Божественото. То е новото в света, което очаквате.

Хубавото иде от Бога. То идва направо. То идва вътре във вас. За него няма да разправяте как е дошло. Туй, което иде от Бога, вие не можете да го разправяте никому. То е невъзможно."

„Казвам: Единственото нещо, което носи живота, то е любовта. Животът не се придобива, той иде от любовта. Знанието не се придобива, то иде от мъдростта. Свободата не се придобива; всички хора искат свободата, но тя иде от истината. За нея не разправяйте, не казвайте: „Аз съм свободен."

„Никога не трябва да се поставяте по-горе от другите хора. Считай, че имаш толкоз право, колкото Бог ти е дал.

Няма да превишаваш правата си."

„Три неща научете в света, които са невъзможни:

Животът ви никой не може да вземе.

Светлината ви никой не може да премахне.

Свободата ви никой не може да ограничи.

Вий трябва да знаете това, защото Бог живее. Ако Бог не живееше, то е друг въпрос.

Първото нещо: днешния ден да благодарим на Бога за всичките добрини, които ви е дал и за доброто, което иде. Старото си отива, доброто иде. Що е новото? – Любовта. Старото си отива. То са онези, неразбраните работи. Новото е да виждаш доброто в себе си и в другите. Старото е робството в света. То си отива. Иде свободата, Божията свобода. Да се освободи ума от терзания, да се освободи сърцето от терзания и тялото от болести. Да станем всички здрави, да бъдем всички радостни и весели за Божествения живот.

Сега ще видите като дойде Господ в света. Той иде, и като дойде, мирът ще дойде в света. Той иде. Още не е дошел. Още една стъпка като стъпи и мирът ще дойде. Ще престане бумтенето на аеропланите,

ще престанат бомбите. Една стъпка още и мирът ще дойде. Господ си е дигнал крака и като стъпи, мирът ще дойде. Тогава всички ще го видите. Тогава ще бъде един от най-веселите дни."

Беседа, държана от Учителя
на 12 юлий 1944 г., Петровден, с. Мърчаево, Софийско.

133. МИСИЯТА НА РУСИЯ

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 319**, продължава статията за „Русия, Славянството и човечеството“ (статията „Русия, Славянството и човечеството“ ще се публикува в раздела „Мисията на Славянството“). С.К.: Виж какво, интересно е, че има мото „От полюса леден, до синий Кавказ, апостоли бледни, светата ти пръст, изходиха пряко на кръст. В очите си сини...“. Сега аз не зная дали цитирах пред тебе, завчера на Тютчев едно кратко такова стихотворение за Русия. В.К.: Не. С.К.: Аз не знам дали то не продължава, но аз помня тези само. Той е един от по-старите поети на Русия, Тютчев, Феодор ли, какъв беше. Той казва така, даже то подлежи и на тълкуване, щото може така направо да не бъде: „Росию умом не понять, аршином общим не измерить, у ней особеное спадь, в Росию можеть только верить“. Значи смисъла е такъв: С обикновения човешки ум не може да се разбере, щото пък Блок казва: „Това е сфинкс“, значи не може да се разбере, с общата мярка, с аршин не може да се измери, тя е нещо особено така, в нея трябва да вярваме. Без да задаваме въпроси, без да констатираме недостатъци или грешки, или отклонения, или даже всичко туй, което е ставало, дори и сега става в Русия, аз го смятам, че това са едни временни положения, през които в края на краищата ще изплува само хубавото, положителното, истински славянското, чистото, хубавото, а всичко друго, което е било отрицателно и което се дължи на редица причини, било кармични, било на лични недостатъци, но така или иначе то ще отпадне, ще се заличи с времето и ще остане само великото, което е определено, не само за Славянството, не само за другите, но даде импулс на цялото човечество, към един по-добър живот. Аз туй вярвам, каквото и да е, макар, че много работи и в миналото и сега да са от естество да смутят човека, да го обезкуражат да почне така песимистически да гледа.

Обаче тази вяра и самия Учител ми е вдъхнал, че Славянството ще играе великата роля. Щото как да ти кажа, ний имаме примерно, ами имаме изказвания, констатации на големи западни философи, едни от най-големите западни философи, които размишлявайки и пишейки, констатирайки виждат, че европейската цивилизация, както и Учителя казва, тя е прецъфтяла вече, дала е каквото е могла. Тя много е дала и в изкуство, и в наука и къде не, много е дала, обаче дала е. Едно цвете, едно растение ще се развива, ще расте, ще цъфне и ще завърши, това е то. Завършва си това. Тя е завършила и занапред, самия Учител казва, занапред Славянството ще расте, ще цъфти, ще връзва и то е, което ще даде. Самият Учител го казва. Да се върна пак да кажа, един от най-големите философи на запада Шпенглер, Освалд Шпенглер. Той написал една грамадна книга на немски „Залеза на Запада“. Аз понеже имах един приятел, който учи в Германия архитектура, Васил Беязов, той я имаше, той я чел. На български излезе едно много малко съкращение, което не може да те задоволи. Обаче цялата тази негова философия, разглеждайки живота на човечеството и по отношение на отделните народи, той ги

разглежда като живи организми, които точно по тази линия, както едно растение, имат си своето раждане, живот, възрастване, разпъпване, разцвет, връзване на плод, след това започва да изсъхва. Както една Римска империя, както една Персия, както една Гърция, както един Египет, всички са минали по закона на развитието на живите организми. И значи, каквото могла западната цивилизация дала и след туй ще слеза в центъра. Та Освалд Шпенглер в тази си книга, аз лично не съм я чел, чел съм едни малки извадки от нея, но той идва до тая констатация, че той разглежда всички минали цивилизации в миналото и прави сравнение с нашето развитие на човечеството и казва, каквото можахме дадохме. Сега ние сме вече презрели вече, може да преповтаряме нещата, но да творим, не можем. Нали те са творили много, велики такива художници, като този Леонардо да Винчи и не знам кой, обаче сега нямате потенциал, констатира той, този немец-философ. Казва, бъдещето е на Славянството. Макар че както аз казах, външно погледнато Славянството, то е много изостанало материално в някое отношение. И сега, не само Шпенглер, има един друг Херман Кайзерлинг. Херман Кайзерлинг, и негова книга преведоха на български това беше „Залеза на Запада“, а това беше, ей как беше на Кайзерлинг книгата „Светът, който се ражда“ е във връзка с това, и той казва, ние сме отживели вече, Славянството идва. Та туй си е мое дълбоко убеждение. Прощавай, че аз се вълнувам малко.

В.К.: Прави ми впечатление, че в следващите броеве продължавате на славянска тема. С.К.: Ето изводът от стихотворението на Александър Блок, из „Скити“, което съм преписал на пишуща машина от руски език, а преводът е направен от Младен Исаев.

СТИХОТВОРЕНИЕТО „СКИТИ“ ОТ АЛЕКСАНДЪР БЛОК

АЛЕКСАНДЪР БЛОК

СКИТИ

Панмонголизъм! Хоть имя дико,
но мне ласкает слух оно.

Владимир Соловьев

Милиони сте вий. Ний – безброй, безброй.
С нас влезте в битки безпощадни!
Да, скити сме! Да, азиатски рой
с очи разкривени и жадни!

За вас бе век, за нас – единствен час.
Като деца без глас и ропот
щит бяхме между две враждебни раси –
монголи и Европа!

Столетия поглеждахте към нас
и перли плавахте в реките ни,
с насмешка чакахте вий час
оръдия да ревнат страхотно!

О, стар свят! Докато не си зарит
и се топиш ти в мъка сладка,
като премъдрия Едип се спри
пред сфинкса с древната загадка!

Русия-сфинкс. С ликуване, с тъга,
заливана с кръвта си черна,
тя гледа, гледа, гледа в теб сега
с омраза и с любов безмерна!...

Да, тъй да люби, както в нас кръвта,
отдавна никой тъй не люби.
Забравихте, че има на света
любов, що пали и погубва!

Обичаме вкуса на свежа плът
и мириса на труп мъртвешки...
Виновни ли сме, ако ви строщат
ребрата лапите ни тежки?

Ний знаем да държим от векове
юздите на коне игриви,
да кършим тежките им гърбове,
да укротяваме робини диви.

Елате с нас! От страшната война
елате в мирните обятия!
Дорде е време – стига кръвнина,
другари! Нека бъдем братя!

Ако ли не – не губим нищо, не!
Не ни е чуждо вероломство!
Ще ви проклина дълги векове
след нас болнавото потомство!

Широко по гори и дебри там
ний пред Европа в страшно утре
ще се отдръпнем! Ще покажем вам
с гняв своята азиатска мутра!

Елате вий, елате на Урал!
Ще изметем от полебрани
машините, где диша интеграл
с монголска орда разпиляна!

Ала от днес не ще ви бъдем щит,
не ще да влезем в бой самички!
Ще гледаме ний боя страховит
с присвити, теснички очички...

Не ще се мръднем, щом настръхнал хун
на мъртви в джобове ще шари,
ще пали, пълни черквите с табун
и бели братя ще обжаря!

О, стар свят! Опомни се най-подир!
На братски пир и подвиг мирен,
за сетен път на светъл братски пир
зове те варварската лира!

30 януари 1918 г.
превод Младен Исаев

„Скити” е написанана на 29.01.1918 г., когато се възобновяват мирните преговори в Брест–Литовск между съветските власти и Германия. Сключеният мир позволява на Съветска Русия да отстъпи територии, но да спечели време чрез мира, за да се организира сама революцията. Ленин е бил за сключване на мир, а Троцкий е бил срещу отстъпване на територии на Германия, за да се подпише мир. Ленин – неговите прадеди идват от Монголия, а Троцкий е евреин, които Сталин ликвидира след свършването на Втората световна война 1939–1945 г., намиращ се в емиграция в Аржентина.

ИЗ „СКИТИ”

О, старий мир! Пока ты не погиб,
пока томишься мукой сладкой,
остановись, премудрый как Едип,
пред сфинксом с древнею загадкой!

Россия – сфинкс. Ликуя и скорбя,
и обливаясь черной кровью,
она глядит, глядит, глядит в тебя,
и с ненавистью и с любовью.

Да, так любить как любит наша кровь,
давно никто из вас не любит!
Забыли вы что в мире есть любовь,
которая и жжет и губит!

Мы любим все – и жар холодных чисел,
и дар Божественных видений.
Нам внятно все – и острый гальский смысл,
и сумрачный германский гений...

Придите к нам! От ужасов войны
придите в мирные объятия!
Пока не поздно – старый меч в ножня.
Товарищи! – Мы станем братья!

В последний раз – опомнись старый мир!
На братский пир труда и мире,
в последний раз, на светлый братский пир
сзывает варварская лира.

Александр Блок

134. ОТЕЧЕСТВЕНИЯТ ФРОНТ

В.К.: Вестник „Братство“, **брой 320** (5), статия: „Да бъдем готови!”. С.К.: Това са мои работи. „Славянската стихия” е от Томалевски. „Пред прага на новата епоха”, туй е от Учителя. Той казва добри думи за Отечествения фронт, така, разбираш ли. Значи това е, докато е бил още на земята, Той е дал това нещо, което Влад веднага ми го прати. Виж какво „Отечествения фронт в природата, човека и обществото”, това е като подзаглавие, може Влад да го е дал това резюме.

„В съвременния век кой е дал повече жертви от комунистите? Даже и първите християни не са дали толкова жертви колкото комунистите. Ще каже някой, че тия жертви са глупави. Не, не са глупави. Всеки човек, който може да се жертвува за благото на човечеството е на прав път...”

Тази статия би трябвало човек да си я прочете. Тя е голяма, ... „Даже да има някои заблуждения в разбиранията”, туй Учителят го казва де, „Комунистите казват, не искаме Господ, който е в небето, искаме Господ, който е в нас. Онзи ние не сме го виждали. Ние проповядваме този, който живее в нас”. Както, „Не ти Боже, който си в небето, а ти, който си в сърцето” – на Ботев.

„Прави са тия хора. Като казваме, че няма слънце, подразбираме, че е залязло. Като изгрее слънцето, има Господ. Казват на някого, че е безверник, залязло му е слънцето. Утре ще изгрее слънцето му и ще стане набожен. Учете се да разбирате нещата правилно, а не само да критикувате” и т.н. нали, тя е поместена след 9.IX.1944 г. Държана е на 22 октомври 1944 г. В.К.: Виж какво пише тука. С.К.: „Апелирам към всички българи, да служат на Отечествения фронт, а трябва да се знае, че само с Любовта може да се служи на този Отечествен фронт”. Туй е много важно положение. Да. „Не говорете неверни работи, понеже ще спънете себе си. В новата епоха на Отечествения фронт се изисква една отлична, чиста светла мисъл, отлично чувство, без никакво колебание, една отлична постъпка. Това са три неща, на които можете да разчитате”. То е поместено тогаз. В.К.: Той го е изпратил значи след 21.X.1944 г. С.К.: Ами Влад ми го е изпратил веднага тогаз.

В.К.: Сега по-нататък – „Обединение на Славянството”, 1.XII.1944 г. вестник „Братство”, **брой 322**, „Възхвала на Славянството” от Роселин. Кой е този поет? С.К.: Ами, не мога да си го спомня. Пратил го е някой, без аз да го познавам. И щом ми харесва, аз го помествам. А то е краят вече. Това е, да, последния брой на вестника е този брой 322. Поместихме каталог на книгоиздателството и книжарница „Братство” на 2 страница. Само туй е из „Високия идеал”, на руски съм го дал тука, от Учителя е.

ЧТО ДАЮТ МИРУ СЛАВЯНЕ?

Из „Соучастие душ“ на Константин Бальмонт
Братство, Севлиево. Г. 16, бр. 320, 15.11.1944, с. 3.

Быть в неволе, сто лет, четыреста лет – и не утратить себя, а сохранить свой язык, свою особливую чувствительность, кротий огляд мира, ето ведь быть распятым и воскреснуть. Это быть заточенным в глубокое подземлье на половину своей жизни, а выйти к Солнцу потом не разбитым, преждевременно дряхлым стариком, но смеющимся, солнце ликим юношей, у которого руки так и рвутся к творческой работе, так и тянутся также, в золотом освещении Дневного Светила, с радости обнят, любимую, несравненную Мат, свой Родину, и сестру, и брата, и любо свою, и целый мир. Таинство пресуществления. Свинец, претворенный в золото. Высокий пример героизма и придорожная часовня, где можно помолиться усталому путнику.

Лес не прял, не ткал, ты знаеш,
Всю был зиму тяжко болень,
А как день пришел Егерья,
Весь облекся в облачненье,
Он в зеленом новом платье,
Круг зеленой епанчою,
Всюду, глянь, зеленый бархат.

Какой тонкий искусник написал этот преображенный стих? В нем изящество Венецианского хрусталя, в нем тонкость Фламандсаго кружева. Его пропел, а не написал – лишь кто-то другой записал, как ученый собиратель народных песен, но не написал, а пропел – простой Болгарский крестьянин. Вслушайтесь вглядитесь в такую песню. На пастух чужого народа-пришельца пропел Евангельски-бисерную песню, а не утопивший в жутоком потоплении свою души Славянин.

Славяне – по существу своему – скромны и смиренны. Но прекрасное слово есть в дружеской переписке Красинского и Словацкаго, двух поэтов из троезвездия, возглавляемого Мицкевичем: „Истинное смирение неразединимо с благородною гордостью, и настоящая гордость смиренна“. Славянин, найдя клад цен неоценимой, под расцветшим папоротником, не торопится прозвонить об зетом на всех колокольнях. И благо ему. Его цвет подолгу остается вне прикосновения не только человеческих рук, но и человеческих глаз. Это и придает им, когда они наконец бывают найдены созерцанием, такую непохожесть на другие цветы земли. Кротостью, упорством и долго таимым, но в должный миг взрывающимся гневом возмездия, и благим Божьим трудом строительства, нашу душевную способность в достижении намеченного и в досягновениях свершенных – пребывать как бы пустынножителями – будем и впредь Славянами. Будем и впредь птицами ширококрылыми, умеющими, в священный миг Истории, из сомкнутых крыльев соткать воздушный ковер Тому, Кто видит все, и незыблемое подножие для Пречистой, для Пресвятой Матери – Девы, Звезды, Морей.

Но да не впадем мы, Славяне, в великую ошибку самоусыпления и самовосхваления. Говоря сейчас эти слова, я говорю лишь об извечно Славянском, взятом в положительном, взятом в точно ухваченной, четкой грани. А часто-ли мы в етой грани бываем, своим деланием и бытием? Наша способность самозабвенно отдаваться тому, что пало нам в сердце, слишком часто приводит нас не к героизму, а к слепому заблуждению. Славянская рознь ведома всем. Личное слишком часто у нас принимает

такие размеры, такую водоворотную силу внушения и порабощения воли, что мы чаще, чем кто-либо, попадаем в западню, нередко поставленную нам нашей собственной неосмотрительностью. Получается двойственное явление, с двойной его оценкой. Трагический пример того, о чем сейчас речь, мы видим в роковом конце двух величайших Русских поэтов Пушкина и Лермонтова. Беря их смерть, как явление чисто-художественное, можно усмотреть много красоты в самозабвенной способности и Пушкина, и Лермонтова так безоглядно безкорыстно подойти к предельной черте. Но, спокойно рассматривая все обстоятельства, двум этим трагическим смертям предшествовавшим, нельзя не видеть, что и Пушкин, и Лермонтов должны были, и могли, не разрубать змеиный клубок, а развязать его, могли и должны были донести свои светльники, единственный, у каждого, гений до глубокой старости – как это сделал Леонардо Да Винчи в Итали, не путившийся в рукопашный бой с противником, когда Микел Анджело осрамил его бранью при других, и как это сделал в Германии Гете, достроивший для своего народа полностью все здания, что строить ему внушила его творческая судьба.

Быть может, самое золотое слово, которое сказал в своей краткой жизни безсмертный Пушкин, более, чем кто-либо, показавший Русским Россию и Русское, его замечание: „Нет убедительности в поношениях, и нет истины, где нет любви“. Любящей душой проходим мы по миру, и входим неожиданностью в правильно размеченные, чуждые дома Европы или Америка. Музыкой, исторгнутой на необщих глубин, пляской, в которой с нами никто не сравнится, чистосердечием и простодушием детскими, соединенными с зорким, наблюдательным умом, неожиданностью обращения сердцем и сердцу там, где все привыкли к холодным, внешним формулам, нашим стихом, в котором пробегают, перебегают струнно по гуслям, степь и лес, и поле, и море, нашей деревенскостью в городском, советью Достоевского и Толстого, горящей двойным факелом в черное время умосводящей безсовестности – и чем-то, чем-то в слова, но что прямо подходит к человеку, как прямо подходит к нему неведомый ребенок, и солнечный луч, и священный посланник далекаго Праведного Царства – этим всем и да будем лелеять в себе это все, вопреки немилосердным испытаниям. Судьбы – такими ликами, мы. Славяне, мы, Русские, проходим по этому чуждому миру и входим в иные сердца светлыми

135. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ПРЕД ПРАГА НА НОВАТА ЕПОХА

Резюме от беседа

държана от Учителя на 22.10.1944 г. София–Изгрев.

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ПРЕД ПРАГА НА НОВАТА ЕПОХА

**Отечествения фронт в природата, човека и обществото
Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 320, 15.11.1944, с. 2–3.**

Всички хора се интересуват от нещо – едни се интересуват от едно, други от друго. В различните епохи се изменят и стремешките на хората. Сега навлизаме в една нова епоха, в която хората почват да се интересуват от нещо, които не са интересували хората на миналото.

Има хора, които търсят новото по стар начин. Те са хората на Стария завет, според които Господ е говорил само в миналото, и то по

един определен начин. Според мене, Господ е говорил в миналото, Господ говори и сега, ще говори и в бъдеще. Както слънцето не изгрява само веднъж, така и Господ не говори само веднъж, а постоянно говори. Защото Господ е вътре в нас и постоянно ни говори, но ние винаги не го чуваме и слушаме. Които го слушат, разбират живота и го разрешават. Щом човек разбира и разрешава вътрешния живот, той ще разбере и разреши и външния живот.

Сега някои се интересуват има ли друг живот. Чудна работа! Един живот има, който минава през различни фази и стадии. Това, което сме преминали, го познаваме, а това, което не сме преминали, е неизвестно за нас, но то не е друг живот; то е пак същия живот, само че в друга фаза на своето проявление. Сега някои поддържат, че човек ще умре и всичко свършва с него. Това е философски въпрос. Че живеем – знаем, но какво нещо е смъртта, ние не знаем, защото не сме я опитали. А знаем само онова, което сме опитали. И любовта я познаваме дотолкова, доколкото я опитваме в себе си. За любовта не трябва да се говори, а трябва да се прилага.

Любовта е велика симфония, която хората трябва да се научат правилно да изпълняват. Когато хората се научат да изпълняват туй, което любовта говори, ние ще имаме друг свят; светът ще бъде същия, но хората ще живеят по закона на любовта и ще имаме нов порядък с нови отношения. Тогава в обществото и в индивидуалния живот ще се възстанови порядъка на природата.

Сега цялата природа представлява събрани в себе си хиляди и милиони форми и системи, с които тя е правила хиляди опити. Природата всичко подлага на опит – и цяла една книга е написана от тези опити. Това е книгата на великата Божествена мъдрост, която ни разкрива какво е правила природата в миналото, какво прави сега и какво ще преви в бъдеще. И нашия живот зависи от разбирането на нейните опити. Ако искаме ние да правим нови опити, то е загубена работа.

Ние не можем да внесем нищо ново в природата, защото тя е много по-разумна от нас и това, за което мислим, ние го копираме от нея.

На това основание, никой не може да внесе в човека някаква дарба, след като се роди. Роденият човек носи всичко в себе си. Туй, с което се е родил човек, това трябва да развива. Тогаз се подига въпроса: Как може да се придобие нещо ново? Който иска да придобие нещо ново, трябва да се научи да обича ближните си – защото новото е в Любовта.

До сега хората са се научили да обичат само себе си. И всичките противоречия в живота произтичат от това, че ние обичаме себе си повече, отколкото трябва и се измъчваме. За да се освободим от противоречията, трябва да обикнем ближните както себе си. Тогаз ще се измени и външния облик на света. Следователно, когато изменим своите възгледи за живота и приемем възгледите на природата, противоречията ще изчезнат. Някой ще каже: – „Аз си имам мои възгледи за живота“. Според мен, човек има възгледи само когато носи една права мисъл, едно право чувство и една права постъпка. Тези трите процеса, ние не можем да ги отделим. Следователно, животът на човека зависи от мислите, от чувствата и от постъпките му. От вашите постъпки зависи вашия бъдещ живот. Сегашния ваш живот ще определи бъдещия ви живот, бъдещите ви дарби и способности. А сега хората казват: Господ да ни дари. Господ ни е дарил, но трябва да работим да развиваме дарбите, като използваме условията, които ни са дадени. Защото иде нов порядък, нова епоха в света и ако не работим съзнателно няма да можем да използваме новите условия.

Сегашните религиозни само говорят, че Христос умрял, че го разпънали на кръст и пр. без да прилагат неговото учение, което е учение на живия опит, а не на теориите. Затова и аз казвам, че ние сме в природата в едно опитно училище. Всички растения, камъни, животни, изгрева на слънцето и звездите и хиляди работи останали от поколенията трябва да ги проучаваме.

Природата е една жива велика книга, която трябва да проучаваме.

В нея има скрити много тайни, които трябва да се проучават. Но не е лесно да се проникне в тези тайни. За това се изисква голяма светлина на съзнанието. За това и Христос казва: „На тях още не е дадено да познаят тайните на Царството Божие, затова им говоря в притчи“.

Много работи е говорил Христос, които не са записани в Евангелията, но които са записани във великата Книга на природата. Той е говорил за пътя, по който човек може да влезе в Царството Божие още тук на земята. А сегашните религиозни ни проповядват, че като отидем в онзи свят, ще влезем в рая или в ада.

Какво нещо е рай? – Райт, тъй както аз го познавам, е една земя без нечистотии, една земя пълна с ухания, с най-хубави растения и цветя, с най-хубавите изворчета, с най-хубавата музика, която съществува и с най-хубавите училища, с най-хубавите домове, с най-хубавите яденета. Райт се отличава по това, че няма клозети, защото материята е толкова чиста и организирана и организмите толкова съвършени, че всичко асимилират. Докато хората достигнат до тази висока култура, много време ще мине. Истинската култура съществува само при абсолютна чистота. Култура с нечистота, това показва, че се прави опит. То не е лошо, но да се знае, че опит се прави. Хората в сравнение с животните са много напреднали в чистотата. Едно животно оставя своите нечистотии навсякъде. Но в духовния свят, човек е подобен на животните във физическия свят – той оставя навсякъде в пространството нечисти мисли, чувства и постъпки.

Вие ще кажете, че те не се виждат. Да, вие не ги виждате, но за възвишените същества те са видими, а вие само изпитвате въздействието им, без да ги виждате. Например, вървите по една улица, и изведнъж приятното ви настроение се смени с тъжно. Това показва, че някой тъжен човек е минал преди вас по тази улица. Случва се и обратно – тъжни сте, но изведнъж ви обхваща едно весело настроение. Това показва, че някой весел човек е минал преди вас – затова ние казваме, че съвременният свят се проявява такъв, каквито са нашите мисли и чувства. Но реалният Божествен свят, ние не го познаваме.

За да познаем Божествения свят, трябва да почнем да мислим право.

А сега религиозните не мислят, а казват – ние вярваме в съществуването на душата. Ако ти вярваш в слънцето и седиш в някой зимник, какво те ползува твоята вяра? – Вяра е, когато ти опиташ реалността. Туй, в което вярваш, да опиташ, че е така, както вярваш. Това е вече знание. Но ти не можеш да излезеш от своя зимник без любов.

Любовта е Божествения подтик на човешкия ум, на човешката душа. Този потик е най-малкия потик, и ако вие не дадете път на този потик, вие нищо не можете да постигнете. Любовта не е нещо грандиозно. Някой път минавате покрай някой човек, който ви е погледнал с любовен поглед – целия ден ви върви по мед и масло. Друг път някой те е погледнал с лош поглед, не ти върви. Като се роди дете, ако майката го погледне със свити вежди, няма да му върви в живота, ако майката го погледне хубаво,

ще му върви. Ако погледнеш някого както не трябва, ти създаваш злото в света.

Аз често срещам навъсени, недоволни хора, които разискват за Божествената правда.

Най-първо човек трябва да даде свобода и правда на своите 30 милиарда поданници.

Човек не е дал свобода на своя стомах, на своите дробове, на своя мозък, а ги измъчва с непосилна работа, и търси правда в света. Ще кажете: – Така са работили и живели нашите прадеди и цялата история, която е ознаменувана с велики работи ни учи на това. Но историята ни показва, че всички хора и народи, които са вървели по този път, са изчезнали. Вие ще кажете, че са заминали за онзи свят. Вие се заблуждавате в това отношение. Заминалите хора не са в онзи свят, но са в този свят, само че са сменили дрехите и местата си. Царете и князете са станали работници, а простите са станали царе. Царят се съблякъл, защото го е срам, че не е изпълнил както трябва задачата си. Той беше изпратен не да съди хората, но да бъде възпитател. Това е задачата на всеки държавник – да възпитава и назидава, а не да съди и наказва.

Според мен, затвора трябва да бъде истинско училище, истинско възпитателно заведение. А до сега затвора беше станал синоним на ада – място на най-големи жестокости и страдания. Това не трябва да съществува в новия свят. Ако искат българите, ще им дам една идея какви трябва да бъдат затворите. За в бъдеще като осъдят някого на 5 години затвор, този затворник, млад момък да го пратят при някой български селянин да му служи без пари. Пет години ще учи при този селянин земеделие. А сега в затворите само ги хранят, без да работят нещо, нито четат нещо, само чакат да излязат от затвора и пак да направят нещо лошо. Затова трябва да му дадат да работи 5 часа физически труд при някой земеделец, пет часа да чете книги, пет часа да му предават музика. – Кой ще го пази при селянина? – Ще го оставят свободен, само ще работи пет години без пари. Ако му се хареса, да направи още една погрешка, и други пет години ще работи без пари. А сега ще го затворят да лежи и безделничи или ще го обесят.

В Божиите книги не е предвидено никакво бесене, никакво умъртвяване. И духовете, които съгрешили, Бог ги е изпратил в ада да се учат и работят, да горят, без да изгарят. Бог казва: „Не благоволявам в смъртта на грешника“. Вие изпъждате една ваша лоша мисъл, и искате да я убиете. Вие не постъпвате правилно. Ако знаете как да постъпите с нея, след време тя ще стане една благородна мисъл. Едно ваше чувство не го осъждайте, не казвайте да се махне, то ще стане благородно чувство. Една лоша постъпка ще се изправи, ще стане благородна.

Вие всички сте бивши затворници, изпратени на земята за изправление – затворници сте били в миналото, сега сте изпратени да изправите живота си за 5 години. Сега вие обичате този затвор и ви е страх да го напуснете. В това отношение ви харесвам. Малко ви са 30, 40, 50 години. След 120 години ще ви повикат да видят какво сте направили. Всички вие сте осъдени за една малка погрешка, че не сте погледнали някого любовно, че се страхувате да приложите най-малката любов, за да не ви донесе страдание, да не наруши личното ви щастие.

Но ако ние, съвременните хора, не възлюбим страданията, за да помагаме на хората, какви човеци сме ние тогава?

Като повдигнете един човек, вие повдигате себе си, повдигате цялото човечество.

Отклониш ли един човек от неговия път, препятствуваш ли на един човек ти препятствуваш на цялото човечество. Защото Любовта е единна и неделима. Като препятствуваш на едного, препятствуваш на цялото, и като обичаш едного, обичаш цялото. А любовта ни се познава по резултата. Ако обичаме цялото, Бог, проявен във всички части, то като отидем с тази Любов при един болен, той ще оздравее. Ако не оздравее, нашата Любов е още човешка, частична. Та няма нищо скрито-покрито. За обикновенните хора може да има скрито-покрито, но за напредналите, разумните същества, няма нищо скрито-покрито. Всеки един носи своята препоръка, своето свидетелство, на лицето си, в очите си, ушите, устата и на цялото си тяло, и в говора, делата и отношенията си.

Сега, като дойде новия ред на нещата, всички онези, които бяха със стария ред, се подмладиха, приспособиха се, туриха червени ленти, закачиха червени звезди, и от безверници, станаха най-големи верующи. По преди считаха комунизма за вредно учение, но като дойде комунистическото влияние, измениха мнението си. Досега считаха комунизма за грозен, защото ходеше с маска. Но като му даде Господ свобода, махна си маската, и видяха, че е хубава мома.

В съвременният век, кой е дал повече жертви от комунистите? Даже и първите християни не са дали толкова жертви колкото комунистите. Ще каже някой, че тези жертви са глупави. Не, не са глупави. Всеки човек, който може да се жертвува за доброто на човечеството, е на прав път.

Даже и да има някой заблуждения в разбиранията си. Комунистите казват: Не искаме Господ, който е в небето, искаме Господ, който е в нас. Онзи ние не сме го виждали. Ние проповядваме този, който в нас живее. Прави са тия хора. Като казваме, че няма слънце подразбираме, че е залязло. Като изгрее слънцето, има Господ. Казват за някого, че е безверник – залязло е слънцето му – утре ще изгрее слънцето му, и ще стане набожен. Учете се да разбирате нещата правилно, а не само да критикувате.

Важно е, какво е отношението на човека към любовта, т.е. как гледа и как цени живота. Любиш, това е изгрев. Зенита в живота ти да бъде мъдростта, а истината да бъде там, където слънцето залязва, крайния предел.

Ще кажете, че не можете да обичате всички. Вярно е, че всички не можете да обичате, защото нашето съзнание не може да обгърне всички същества. Но един човек можете да обичате. И тази любов към този един ще бъде за вас като радио. Чрез любовта, чрез вашето радио, вие ще бъдете във връзка с всички хора, ще възприемете техните мисли; тъй както чрез радиото влизате във връзка с Лондон, Москва, Ню-Йорк и пр.

Защо да не изчистим и нагласим нашето радио, за да възприемаме хубавите мисли, които идат от необятния Божествен свят? Ние тук на земята сме като на един малък остров, а ние мислим, че сме най-важните в слънчевата система.

Сега при новия ред, който настъпва у нас, прогресивните политически сили са обединени в Отечествения фронт. Според мене един Отечествен фронт има в света. Цялата природа е Отечествен фронт. Ние сме за този отечествен фронт, той си съществуваше в природата, и се радвам, че е дошъл и в България.

Апелирам към всички българи да служат на Отечествения фронт. А трябва да се знае, че само с любовта може да се служи на този Отечествен фронт.

В човека има четири системи: мозъчна или мислеща; другата е дихателната, която служи за пречистване на кръвта, стомашна, за придобиване на храната, и двигателна, в която влизат ръцете и краката и всички мускули. И сега в Отечествения хронт има само четири партии – партията на главата – „Звено“, партията на дробовите – Широките социалисти, партията на стомаха – Земеделския съюз, и партията на ръцете и краката – Работническата партия – комунисти. Аз ги похвалявам, тъй както са като едно цяло, да не действуват като отделни партии, но като една партия да служат. Да служат на Отечествения фронт с главата, с дробовите, със стомаха, с ръцете и краката си, за да функционира правилно общия организъм.

Щом се наруши равновесието на силите, правят се погрешки, които трябва да се изправят. Всяка погрешка трябва да се изправи.

Бог ни допуска да направим известна погрешка, защото ни е оставил свободни, но винаги ни пита: „Туй, което си намислил да го правиш, обмислял ли си го добре?“ Защото после никакво разкаяние не се приема, но ще понесеш последствията на погрешката си, докато я изправиш. Христос казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени.“ Който съди другите, неизбежно и него ще съдят. Затова ви казвам: Бъдете справедливи, защото щом осъдите един човек повече отколкото трябва, половината от наказанието ще го турят върху вашия гръб.

Не говорете неверни работи, понеже ще спънете себе си. В новата епоха на Отечествения фронт се изисква една отлична, чиста и светла мисъл, отлично чувство без никакво колебание и една отлична постъпка. Това са три неща, на които можете да разчитате.

Сега трябва да знаем да употребяваме всяко нещо на неговото място и в определеното време. Така се поддържа хармонията в живота. По този закон, човек трябва да отдаде нужното внимание на всяко растение и тревица, на всяко животно, насекомо и бръмбарче. Дето ги срещнете, погледнете ги с един хубав поглед, усмихнете им се, защото те влизат като елементи в общата хармония на Природата. Те всички са предметно учение за нас, те са азбуката на природата. Всичките са проява на великата Любов, която ни учи чрез тях. Когато изменим на тази любов, идват ни страданията. Когато отдалечаваме от себе си любовта, страданието ще дойде. Като си кажете: не ме обича никой, стане ви мъчно; като кажете: обичат ме, стане ти радостно.

Единственото нещо, което не се мени в света, това е Божията Любов, единственото нещо, което не се мени, е Мъдростта, единственото нещо, което не се мени е Истината. Турете това за основа. Знайте, че има Един, който ви обича. Радвайте се на това. Щом Той ви обича, всички ще ви обичат. Щом Той не ви обича, вие ще изчезнете от света. Щом живеете, не се заблуждавайте да казвате, че не ви обичат. Щом живеете, това показва, че ви обичат всички светли братя, които живеят на земята. – Има братя, които живеят на земята и пътуват навсякъде, но са невидими, те са материални, не са духове, но техните тела са така устроени, че не хвърлят сянка, и затова са невидими. Те минават покрай вас и ви казват: „Ще се оправи твоята работа“, и ти ставаш весел. Този брат мине покрай теб, погледне те, ти не го виждаш, но приемаш неговата мисъл и настроението ти се изменя. Вие го виждате като слънчев лъч.

Във всеки слънчев лъч ще видите един ангел с красиво лице, който ви казва: „Ще се уреди работата, не бой се“. Ако така разбирате нещата, много добре. Тогава Господ ще бъде доволен от вас, и вие ще поправите малката погрешка – ще знаете как да погледвате любовно на

всички Божии създания – ще видиш Бога във всичко и ще го обикнеш. Това е новото, което иде в света. Като срещнете един човек, не питате какво мисли той. Но ако искате да прогресирате, бъдете доволни от онова, което вие съзнавате.

Целият свят е едно благо за цялото човечество и за вас. Новата епоха, която иде вече в света, изисква от нас да дадем един мил поглед, да храним най-хубавите мисли, чувства и постъпки за когото и да е.

Резюме от беседа,
държана от Учителя на 22.X.1944 г. София – Изгрев.

136. ЕТО, ЕДИН ИДЕЕН ЧОВЕК

В.К.: Вестник „Братство“ започва да излиза както виждам от 22.IX.1944 г. и завършва, на 1.XII.1944 г. е последния брой. С.К.: Излезна за празника на 22.IX.1944 г. начало на учебната година на Школата. Учителят бе в с. Мърчаево. Тези броеве са посветени на Русия и Славянството и новата епоха, която дойде у нас. В.К.: И как стана спирането му? С.К.: Ами просто ми писаха, че по липса на хартия вестника се спира и толкоз, без да ме питат имам ли или нямам хартия. Аз имам хартия, ама получих нареждане и толкоз. Писмо вътре от Министерството на вътрешните работи, толкоз, или какво беше, май че тогаз беше, имаше Министерство на пропагандата, като че ли начело бе с Димо Казасов от едно от тез Министерства. Абе виж какво, то всяко нещо до време. В.К.: Все пак като така се запознах привидно и то е много повърхностно с това, което е излизало от теб през разстояние на толкова години, все пак мога да кажа, че е изпълнен един Висок идеал у тебе. Това не е малко. С.К.: Ами то е било целта, стремеж. Виж, какво да ти кажа, когато за пръв път се доближих до Учителя, когато за пръв път се доближих. То бе след Младежкия събор, аз го слушах от страна като лекция, отидохме на Витоша, пяхме там близо до Него, при едни такива смущения имаше, както и да е, със приятелите. Обаче не бях се приближавал до Учителя. И когато след тия дни, то беше след Петровден 1923 г. веднъж така нали, намерих се аз на полянката на Изгрева и Учителя беше някъде настрана, аз реших, че сега е време да отида да се представя на Учителя, щото никой не ме представи други, така викам си дошъл съм, може би ще си замина и така се приближавам, макар че при Него имаше две лица, така изчаках малко така и се приближих. А всъщност, гледай какво, преди това една сестра, която ме наблюдавала отстрани, тя влязла в моето съзнание отстрани, по-възрастна от мене сестра, но не много и видяла тя, почувствувала напълно какво става с мене, моето отношение, че аз искам, но не смея да отида да кажем. И тя се приближи до мене и какво ми каза, а, каза ми нещо: „Брат, каза, при Учителя ти ходил ли си?“ Викам: „Не съм“. И ме окуражи тя. „Иди“ каза, може би аз не съм се решавал още да отида. „Иди“ казва, „Иди, щом не си се представял, иди!“ Окуражи ме и аз от нея взех малко кураж и така полека-лека се приближих. И нали имаше още двама души при Учителя, не си спомням какви бяха, мъже, жени, що, не си спомням, ни най-малко. Обаче приближих се така.

Сега, когато отиват обикновено при Учителя, целуват Му ръка. Той си подава и Му целуват, пък аз не го направих, щото нямах представа, не знаех как и не го направих това нещо. Щото не знаех, не че от нещо друго. Винаги друг път, когато съм отивал, винаги Той подава ръка и аз Му целувам ръка, както и всички други правеха. И нали аз се стеснявах много,

щото аз съм си стеснителен така изобщо. Тука при теб съм свободен, щото работим важна работа. Нявга просто устата ми се затворени.

И сега какво много да приказвам, казвам само: „Учителю, искам, мога ли да дойда някога при Тебе така за някои съвети?“ Това Му казах, това можах да кажа, защото и действително това е. Учителят ми отговори с две думи: „Малко повече воля!“.

Значи отговори ми напълно на тез съвети, които аз можех да му искам. Защото, гледай какво, аз за мене това е действителния, истинският помня, най-верният и най-нужният отговор. Да ти поясня защо. Щото ти си външно лице, може да не ти е ясно, но на мене ми е ясно, щото у мене добри желания колкото искаш, добри желания нали. Аз и анархист като бях и терорист като бях, мечтая да убивам, кървища да лея и тогаз бях с добри желания, щото не съм мислил това да го правя с някаква жажда, някаква жестокост, ами в името на доброто на човечеството, разбираш ли, и тогаз. И Учителя, понеже Той ме вижда тъй както на длан. Той вижда какво има в душата, знае всичко и минало, и знай, че колкото за добри желания, те толкоз изобилстват в мене, ми казва: „Малко повече воля!“ Значи, защото за да реализира човек тия желания трябва да има вътрешна сила, пък аз действително я нямах. Той веднъж ми каза, че имам воля, сега след години, щото аз така исках на тази тема да Го закача така, гледа ми ръката Той тогаз, но...

В.К.: Ти отиваш при Него, Той ти гледа ръката. С.К.: Не тогаз. По-късно беше, ей, когато аз бях близко, така се бях приближил до Него. Издавах вестник и т.н. В.К.: Той като ти погледна ръката? С.К.: Сега ще ти кажа. Не, да завършим с онуй. А онуй, пак ще повтора, че желанията, добрите у мене са много, но липсва ми само малко повече воля, точно тъй се изрази Той. Значи нужно ми е тия добри желания за да могат да се реализират така, повече вътрешни сили да има, в което е абсолютно прав. Щото аз зная себе си, зная си, че не са достатъчни само добрите желания, трябва и друго и аз правя колкото мога, но трябва малко повече воля. И сега да ти кажа във връзка с туй понеже стана дума, много по-късно, може би 20–30 години след това, аз често ходех при Него, когато бях вече в Севлиево, пак при всяко идване тука, разбира се, непременно ще отида при Него. Даже имало е случай такива: „Сега ти иди в града, си свърши работата и преди да си заминеш, ще дойдеш пак“. Той де, видя, че умът ми е пълен, аз идвах тука, тъй да се каже по търговски работи, по сладове, по хартии, по какви не други работи, поръчки за книжарница и печатница. И той може би вижда, че в ума ми има такова нещо и казва: „Иди си свърши работата и после ще дойдеш“. Пък знам, че на други е казвал, даже им се сърдел, че отиват на друго място, че после идват при Него. Но на мен така ми каза: „Иди сега си свърши работата!“ Та за тоя случай дето ти казвам, аз бях при Него и сега, дали аз си предложих ръката, дали Той пожела, аз не си спомням тогаз какво толкоз беше, какво ми е казвал. Но изглежда, че е станало нещо въпрос за воля, и аз като помня първите Му думи, разбираш ли, когато при първата си среща. „Абе, викам, Учителю, как ми е волята, ама волята ми как е?“ – „А, кай, добре ти е волята, добре“, нещо в такъв смисъл, че ми е добре волята, та именно, малко коректен бе Той с мен. И фактически е така, аз не, че съм съвсем без воля, но мога и сам и природата може да изисква малко повече в туй отношение де, щото силната воля ей тука тъй се изразява в една много силна брада. Но тя често пъти ей тази пък груба, насилническа воля, ако си забелязал у военните, особено у големите, прочути генерали, а как рисуват американските генерали с широка брада, изглежда, че това е

силата на волята, но тя често може да бъде отправена в едно погрешно направление, като деспотизъм, като насилие, като такова, значи и там има корекция, тя, волята да бъде силна, но да бъде в благородна насока.

В.К.: Спомням си веднъж Мария Тодорова, съпругата на Борис Николов преди много, много години, тя ми разказваше следния случай: Бяхме казва на Изгрева, това било някъде в първите години, някъде 1924, 1925, 1926 години, бяхме на Изгрева и аз бях с няколко сестри до Учителя, бяхме млади тогава, по едно време някой настрани на 20–30 метра към чешмичката, минава един висок младеж, ама много висок, и ний така погледнахме в страни и Учителят погледна, погледна и посочи с пръст и каза: „Ето, казва един идеен човек!“ С.К.: Така е казал значи Учителят. В.К.: За тебе. Това ми го казваше Мария Тодорова, която имаше така много точни мнения за хората. С.К.: Тя на мен не ми го е казвала. В.К.: Не ти го е казвала. Имаше едно изключително строго определено мнение за много хора, и което беше много верно. И след това е наблюдавала по начина, по който се държи Учителя с тебе и така се отнасяше много добре в името на онези думи и онова мнение, което Учителят беше казал: „Ето един идеен човек!“ С.К.: Значи това са думите, щото аз мислех да не би, нали ти казах миналия път пред Паша, които казал. В.К.: Това е другото вече пред Паша, което е казал нали. С.К.: Щото Паша не може да сбърка, тя в смисъл да каже погрешно, щото Паша ми каза буквално така: „Ний, каза, седяхме в стаята на Учителя долу така, аз Му четях, казва, беседа“. Много преди да я печатат окончателно, тя Му я прочита, за да се произнесе Той така, последна вече редакция тъй да се каже, мисля че така беше, или я дешифрирали, не, тя дешифрирането си го прави отделно, четяла Му е беседа тогаз, в Негово присъствие. И тя нали прозорци има на юг така, дето е така пясък постлано и дето са масите. И аз в туй време съм минавал и Учителя спрял и казал: „Вижте Сава Калименов, колкото е висок, толкова е идеалист!“ Тъй казал. Туй Паша ми го казва. Сега нали тя няма да го измисли, но буквално така, аз не бъркам, защото те са малко думи. „Вижте Сава Калименов“. Минавал съм. Значи това е друг случай. Онзи е бил, с Мария. Ами както и да е, сега нали това не е от значение.

137. КОЙ КОГА СЕ РАЖДА ЗА УЧЕНИЕТО

В.К.: А спомняш ли си някои други опитности през времето на Учителя? С.К.: Да. В.К.: С теб, когато си ходил при Него? С.К.: Виж какво сега, аз си спомням един малък случай, който външно не е голям, обаче за мене има значение и той е едно, същевременно доказателство, аз без да го търся и без да се нуждая от него, че Учителя знае нещата, които има да станат.

Сега ще ти кажа: Нали то беше късна епоха тогаз, значи, той синът ми се роди в 1938 г. Още не беше се родил, сега дали беше бременна жената, не мога да си спомня точно как беше, не мога да си спомня. Но Учителя след като разговаряхме, каквото сме се разговаряли по текущи въпроси, накрая така, към края ми каза: „Ти сега момиче ли имаш?“ Викам: „Момиче имам“. „Сега ще ти се роди момче“. Което аз не мога да го знам, нито кой може да го знае, че ще ми се роди момче. И Той, ако не го знае със сигурност, Той няма да рискува да се компрометира пък, както ти ми казваш сега нали и т.н. „Сега, казва, ще ти се роди момче“ и мисля, че прибави още едно изречение, но буквално не мога да го възпроизведа, в смисъл беше, че то ще бъде особено никак, в такъв смисъл, но точно

думите Му. И той наистина доста особен е моя син, така де. Той много късно прие така учението, щото аз никога на децата си не съм се стремял да им пропагандирам, да им наложа, за да ги вкарвам в учението. Нито на дъщеря си, нито на синът си, щото съм смятал, че не е естествено, човек още повече, той, когато е пред него всичкото, той сам трябва да протегне ръка да го вземе, щото то е било около тях. Аз печатах вестник, книги, списания, хора, вестник „Братство“, това-онова, значи тез, у тях да дойде отвътре, а не аз да им го наложа, туй е моя принцип така, да се не налагаме. И дъщерята си прие тя изведнъж, в самото начало, понеже брат Боев като идваше за дълго време в Севлиево, нали той си пишеше в отделна стая и даже я заключваше, никога нищо не говореше, за туй което пише. Той имаше туй за принцип, че когато човек работи, туй е от Учителя, не трябва предварително да се разгласяват нещата и затуй никога не ни говори за работата, която върши. Затваряше се вътре и като дойде обед чак, брат Боев дойде, седне на масата и той винаги, дъщерята беше малка тогаз, тя 4–5 годишна ще е била, винаги някаква приказка ще разправи там след обeda. И нали тя, дъщерята, попила от него така, после при друго идване ходела на разходки и смятам, че дъщерята по-скоро от Боев, отколкото от мене така възприе, от неговото присъствие учението на Учителя.

Пък синът, понеже той не е бил в контакт с Боев и не само затуй, но кой знае как, и аз нито пък съм се стремял така. Той по-късно се роди 1938 г., той много по-късно, аз така нали виждам хубавите качества в него, като всеки човек има плюсове, минуси всякакви. Но в основата си има много хубави качества, обаче не съм се стремял така. Той сам трябва да потегли, нали порастна, студент стана, това-онова и едва чак след като завърши и военна служба, и консерваторията завърши и стана учител по музика в Толбухин, едва чак тогаз започна да проявява сериозен интерес към учението и почна да ми иска това-онова.

Спомням си, че едно от първите неща, които ми иска бяха именно писмата на брат Боян Боев. Сега не знам ти дали си имал контакт с тия неща, дали са дошли до тебе. Тия писма брат Боев ги изпращаше, то все едно като посланията на един от апостолите. Изпращаше ги периодично до всички центрове в цялата страна така. В.К.: Запознат съм. С.К.: Запознат си. И пожела той да му ги пратя и аз му ги изпратих. Туй беше първата стъпка и после и други неща. И после в Америка беше, и там му изпращах, доста неща съм му пратил. По-късно, по едно време ми писа да не му пращам, не знам за какво, защо, не специално, но общо така и от тогаз не съм му пращал. Сега може би е трудно да му се прати идейна книга, но завчера му изпратих преди една седмица, през лятото беше пожелал на една своя братовчедка там да му изпрати речник, какъвто тя няма, толкоз дебел така френско-български речник, голям. Щото той има моя речник, той пише изрично, че не ще малкия речник. Има речник френско-български, който аз съм съставил. Той излезе в три издания и то в големи тиражи. Разпространи се много бързо, по онова време, когато имаше липса на книги на пазара. Но той е кратък моя речник, аз съм го съставил, но му пратих един грамаден речник, издание на Академията на науките. В.К.: Въз основа на френско-руски речник ли си го създал или как? С.К.: А, въз основа на френско-български речници нали така, щото то този е начина, човек не може в ума си да държи подред как вървят всяка една дума. Те вървят нали по азбучен ред. Въпроса е, че ти да познаваш езика, ще подбереш и важното няма да правиш грешки.

В.К.: Интересно, прави ми впечатление, че и синът, и дъщерята са музиканти. С.К.: Е, музиканти. В.К.: А от рода има ли някой музикант?

С.К.: Как да ти кажа, баща ми на млади години много е пеел, аз смътно може би помня, пред първата ни къща, която беше до реката и която изостави баща ми след моето избягване от затвора и аз като се върнах го намирам в бащината си къща. А онази оставена, дадена под наем на секретаря на Околийския началник, който е баща на най-големия български скулптор, който е между може би стотици от цяла Европа там са се състезавали, той спечелил конкурса да направи за най-големия гений на Италия Леонардо да Винчи една висока такава, аз съм я гледал на снимка, висока, грамадна колона и на върха Леонардо да Винчи и държи някаква спирала. Интересно туй, в едната му ръка спирала и викат, че ръката му нагоре, от де е взел таз идея за спиралата не зная, обаче така е направен паметника на Леонардо да Винчи от тоз българин, син, той е израсъл в нашата къща, там дето съм израсъл и аз, но аз не съм го познавал.

138. КОГА И КАК ГО ОЖЕНВАТ ЧОВЕКА

В.К.: Сега искам да се спрете на нещо друго, понеже има малко на лентата. Интересно е сега, след като имате среща с Учителя и ти си заминаваш и Той казва: „Отива баща му да го ожени в Севлиево”. Каза така: „Той сега като отиде, баща му ще го ожени в Севлиево”. С.К.: Да.

В.К.: Вие как се запознахте със съпругата си? Тя там работеше ли? С.К.: Аз още като излязох от затвора втория път, тя мисля, че вече работеше при баща ми. Като съвсем малко момиче, обаче, баща ѝ я спрял от училище и я праща да работи, защото той е виждал и други някои работят, та смятал, че печатницата е по-така, както и да било, де, аз още тогаз, ама тя беше още съвсем млада. Абе как да ти кажа, както обикновено стават тез работи, постепенно така иначе, нали имаше едно малко влюбване в мене още от 1922–1923 година, тогаз аз нали дойдох тука, четири години, освен лятно време като се върна за малко. И после, когато окончателно се върнах 1927 година към лятото, нали постепенно се завързаха едни връзки, които по такъв начин. Сега как да ти кажа, лични неща, те не ми се приказват и минало, минало. В.К.: То сега вероятно е било трудно и на Вас, пък и на нея е било трудно. С.К.: За какво? В.К.: Изобщо да се поддържа семейство в ония години. С.К.: Кога и за какво искаш да кажеш? В.К.: Искам да кажа, че и нейния живот вероятно не е бил лесен. С.К.: За кога? В.К. След като се е омъжила. С.К.: А, като се оженихме ли? Ами виж какво, ний като се оженихме останахме при баща ми, при моя баща. Баща ми няма да ни остави гладни и така да речем и така. Ний си останахме при него и сега аз си работех повече моя работа, вече в смисъл вестник „Братство”, „Фратецо”, есперантски издания, книги, така започнах, нали, „Човек и Бог”, така „Бранд”, „Бранд” преди туй бях издал, а още 1922 г. го бях издал.

И почнах работата, но въпреки туй ний се храним там, той ни поддържа баща ми така. И как да ти кажа, това до 1933 г. нали почнаха да ми плащат заради „Нова култура” нещо. А баща ми ми даде един вестник, който се печаташе там при него. „А, работи го ти, ти си го така работи”, докато се получаваше така, той беше вестник на БАН – „Известие”, пък и други работи така и сега човек при баща си не може да остане, още повече, че и бащата, и той не е гладен. Нали добре върви всичко, та бяхме там до 1933 г. От 1929 година до 1933 година, докато почнахме вече комуната. При баща си съм бил така оженен, да оставим това което е преди да се ожена. 1929 година през лятото се оженихме. Значи 1929 г. половината

1930, 31, 32 и 1933 г. пак през лятото го напуснах, значи четири години съм бил при него така, като женен вече де, и детето се роди на следната година и след туй вече се отделям. И комуната там беше пак в съседство 200–300 м., за която разправях, беше срещу съда. И се завърнах още преди смъртта на баща ми, защото ако беше станала смъртта му, може би трудно щеше да бъде, щото имаш майка мащеха така и може би щяха да се усложнят нещата. Обаче той веднага ме извика, щом построи къщата, още в края на 1944 г., тъкмо завърши къщата и всичко така. И построи с оглед за мене туй голямото помещение за печатница, по-малкото за книжарница и настоя, аз пък тъкмо се беше разтурила комуната, та значи нямаше пречка да отида при него. Нямаше защо да подържам онез големи помещения, когато останахме двама с Атанаса само и жена ми и веднага приех така, нали, да се прехвърлим, така беше.

В.К.: При вашия съвместен живот съпругата ви освен отглеждането на децата, тя е готвела, переше и работеше ли в печатницата, помагаше ли? С.К.: Виж какво, тя налагаше се да помага в печатницата докато бяхме ний като комуна. Понеже там нямаше външни работници, разбираш ли. Нямаше опитни работници. Всички, които дойдоха да помагат, те за пръв път влизаха така в такова нещо и просто можеха най-много да набират букви, така за книга, за вестник, това можеха. Повече от туй не можеха. Както казах и вчера, има тъй наречената на печатарски език „асцендентна работа“, която само един опитен работник може, щото там има комбинации най-различни, най-различни материали. Вече не само буква до буква да нареждаш. Тия работи тя си ги правеше и да беше много притеснена. После като се прехвърлихме отатък, тя много скоро се освободи така, щото ние веднага, тия които бяха работници, нали на баща ми, останаха при мене, почнаха, много идват така да пожелаят да постъпят на работа, можехме да приемаме доколкото имаше възможности и тя се облекчи и остана само като домакиня. Тъй че големите изпитания, те бяха само в началото, докато изкараме там комуналния живот. След туй не е имала големи изпитания в туй отношение. Рядко, почти не е ставало нужда да помага, имало е достатъчно работници. Обаче този период на комуната, за нея е бил доста тежък, това е така. Вместо да имаш, да речем, двама на главата си, мъж и дете, имаше още доста хора. И ще готвиш и туй и чистота ще подържаш, и ще работиш в печатницата на туй отгоре, но все пак, тя понеже е била млада тогава, издържала е. После се облекчи тя, после се облекчи, щото така се стекоха нещата. В.К.: Спомням си преди няколко години веднъж минах тука, търсих те, заварих нея, и тя тука метеше нещо, оправяше. С.К.: Аз къде бях? В.К.: Още не беше дошъл. Понеже аз я гледах как мете, щото имаше бит, стаята трябва да се оправя и т.н. Тя по едно време се обръща и казва: „Знаеш ли, Савата няма пенсия“. С.К.: А, тъй ти каза. В.К.: Казвам: „Ами, няма! Защо няма?“ – „Ами цял живот се грижи само за работниците, работниците от задругата, работниците от комуната, работниците от печатницата, за всички хора се грижеше, за себе си нямаше време.“ С.К.: Верно е, че не съм помислил за мене си. Нивга не ми е минавало през ума, че нявга ще трябва да чакам на пенсия. То гледай, то си беше естествено в смисъл, че тогаз имашме доходи от много страни. Книжарница имаш, печатница имаш, книгоиздателство имаш, занимаваш се с вестници, с преводи, с туй-онуй, с идейна работа. И де ще ти дойде на ума, че няма да имаш възможност и ще чакаш на пенсия, когато чекмеджето е пълно с пари. Дръпнеш го, отвориш го и вземаш колкото искаш.

139. ПЕЧАТНИЦА „БРАТСТВО“ СЛЕД 9 СЕПТЕМВРИ 1944 ГОДИНА

С.К.: Когато в чековата сметка има най-малко един милион лева, в пощенска чекова сметка има, така че бях сигурен. Аз веднъж поръчах хартия за 900 000 лв. само на един човек. Можеш да си представиш. И мен ме учудва туй и не съм я поръчал, та да почака онзи, а платена веднага с един чек, цялата сума. Мина един македонец, значи по-скъпа от нормалната, понеже то беше войната тогаз, критично време, не си сигурен кога ще имаш хартия, кога няма, платих 900 000 лв. за хартия и я прехвърлихме в Севлиево, непосредствено след 9.IX.1944 г.

Спряха вестниците. Широките социалисти издаваха вестник „Епоха“, те го издаваха. Редактор беше един севлиевец, който после го пратиха на лагер, както и да е. И други така, изглежда са имали представа за моята работа, чрез някои хора, че голям оборот върви така и ми предложиха хартията, която бе на вестника в склад, който е имал след като спират вестника, разбираш, те трябва да я дадат някъде. А тя беше много хубава хартия, за вестници определена, обаче финландска хартия, отличаваше се много от другите. Веднага я купувам, хартията веднага я купувам, плащам я, натоварват я на два камиона. Толкоз хартия, че на два камиона я натоварват и сега по какви съображения не зная, дали и те са искали да прикрият тази продажба или туй транспортиране, през нощта пристигат в Севлиево. Може да са имали някаква причина за това, може би са искали да възложат възбрана, да вземат хартията властта така, щото хартията наистина е била под възбрана, книги се печатаха с разрешение. Ще ти дадат разрешение, че ти отпускат еди-колко си хартия да си напечатиш книгата. След като ти разрешат за книгата, ще ти дадат разрешение и хартия да вземеш.

Значи така беше към края на войната. Значи плащам аз двата камиона хартия, не я зная колко е. То голямо количество и хубава хартия и какво става. След 9.IX.1944 г. непосредствено единият камион посред нощ минал и шофьорът може би не е бил познат с нашата местност ли, какво е, що е, минал-заминал Севлиево, отишъл в Габрово. И отивайки в Габрово какво да прави, спира на площада там, не знае накъде да отиде, не знае какво е, що е, къде е Севлиево, ей Сава Калименов. Както и да е спрял на площата в Габрово, вместо да спре в Севлиево и сутринта нали, то има хора, които гледат какво става, идва милиция. Какво е туй, що е? – Хартия. Хартия ли, дай я тука и толкоз. В.К.: Значи в Габрово остана. С.К.: В Габрово и партията я взема хартията, и партията ни я плати. Партията ни я плати, обаче я взе. Пък партията, там имаше севлиевци, които много добре ме познават, знаят ми дето се казва и най-малкото така под ноктите ми какво има. И пак имат приятелско отношение към мене, знаят ме. Нещо не ме обвиниха такова, но просто наредиха да ми се плати хартията. И другия камион пристига сутринта в Севлиево, стоварва хартията, имаме отделен склад така, едно голямо помещение за склад, стоварва хартията и свършва работа. Оназ хартия остава в Габрово и платиха ми я, не ми я конфискуваха, платиха ми я колкото ми струва, толкоз. И малко по-късно, след известно време, тоз същия партиец, голям от Севлиево, но той в Габрово работеше тогаз, нали те големци стават така изведнъж станаха големци. Той беше така интелигентен и с образование и така веднъж той лично доколкото си спомням дойде и казва: „Бай Сава, трябва ни хартия“. Не знам какво количество им трябвало, не беше голямо, да си допълнят нещо. Аз им дадох така хартия. И освен туй възложиха ми да им напечатам

и една малка книжка за партизаните така. Напечатахме я и те си я платиха пак така, пак от таз хартия. И след туй другата хартия отиде пак така за печат на други разни работи. Книги за учащите, това-онова, нали до 23 декември 1947 г. работехме свободно така, печатахме. Нали ти казвам, аз като нямам, трябва да напечатам някаква книга без разрешение, аз взема една първо издание и я издавам пак, без да питам някого. Като имам хартия издавам я, но тя не се знае, че е второ издание. Та тогаваш им напечатах една книга така, една от първите издания по партизанската тематика, те после колко книги излязоха, и на Цола Драгойчева издадохме една. Тя носеше заглавие: „Това са те!“ Това са те – партизаните значи. Една от първите на тяхна тема, напечатах им я, нали, нищо не съм им отказвал. И книжарницата като поискаха и нея им дадох, както и да е, животът мина вече, свърши се.

140. ТВОРЧЕСТВОТО НА САВА КАЛИМЕНОВ СЛЕД 9 СЕПТЕМВРИ 1944 ГОДИНА

В.К.: Искам да ми прочетете някое от новите стихотворения, особено онова стихотворение „Учете български!“ Имате ли ги? С.К.: Към българина е това обръщение. Но, че имам туй „Учете български!“ Но то откъде беше? В.К.: Обръщате се към света „Учете български!“, понеже Словото на Учителя е на български С.К.: „Учете български, о вий народи по цялата земя“ – откъде ще е туй? Туй ще е цялото, нещо като поема така, ако е от туй. Оттам ще е. Виж, знаеш, че е излязло из ума ми. Аз много добре си спомням, че тоя текст е мой, спомням си, но точно откъде. В.К.: Нямах ли откъде да го прочетеш? С.К.: Тука нямам, нямам тука, нямам. То трябва да е из тази, обръщението... заглавието е така: „Към българина“. И туй е вътре, извътре така. То е, гледай сега, идеята е такава. Сега аз не мога да го възпроизведа нито на ум, нито имам сега от де да го взема, обаче идеята е такава, понеже Свещеното Слово, което е дадено за обновление на целия свят излиза от тука, казвам, че българския език ще стане класически език. На него от всички страни на земята ще идват тук да учат Словото на Учителя. Той ще стане изобщо един класически език затуй, защото на него за пръв път е дадено Словото. Това е идеята. Това е идеята на тези думи, но нямам го сега. Даже виж да ти кажа, за някои мои работи се страхувам, нали, които са писани след 9 септември 1944 година и които ги има на пишуща машина. Някои работи даже не зная, дали ще мога да ги намеря, да си ги набавя поне в един екземпляр, щото как да ти кажа, като го напишеш, колко ще го напишеш 5–6 екземпляра, най-много 7–8, на тогоз ще дадеш, на оногоз ще дадеш, нещо се загуби и после и ти сам не знаеш отде да го търсиш. Такова е положението сега за сега, де. Някои работи имам, но за някои работи, които ги имам в ума си като заглавия, обаче сам не зная ще мога ли и къде мога да ги намеря, да ги комбинирам.

В.К.: Главните теми на твоят живот и творчество. С.К.: „Мисията на Славянството“, „Мисията на България“, „Южно-славянска федерация“, за да може Словото на Учителя да влезе в тези народи и да ги възроди за идеен и духовен живот. В.К.: Написал си много поеми за българина и за неговата мисия. С.К.: Писах много статии и във вестник „Братство“ по тези теми. Ще ги намерите там.

Забележка на съставителя.

За осведомление поместваме „Мисията на България“ от вестник „Братство“ брой 282 от 22.IX.1941 г.

СТАТИЯТА „МИСИЯТА НА БЪЛГАРИЯ“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

МИСИЯТА НА БЪЛГАРИЯ

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 282, 22.09.1941, с. 1.

Както лъчът на изгряващото слънце погалва първом гордите чела на най-високите планински върхове, така също Божественото слънце на новия живот, който идва на земята, изпраща своята първа целувка, озарява първом високите върхове – истинските духовни водачи – на оня народ, който е избран от Провидението да стане проводник на Божественото – на истинския новото в живота.

В живота наистина идва нещо ново, нещо невиждано и нечувано, нещо неочаквано, нещо, за което мнозина досега не са смеели дори да мечтаят. В живота наистина идва нещо ново, с други думи, то няма и не може да има нещо общо със старото; то няма и не може да има нищо общо със старият живот и с неговите методи на насилието и на егоизма.

В живота наистина идва нещо ново, но то не е човешкото „ново“, шумно рекламирано и противоречиво схващано от две борещи се днес световни течения, а то е Божественото Ново, което по своите методи, е диаметрално противоположно на това, което днес иска да минава за такова.

Днес ние, хората, ние, българите, всеки един от нас сме изправени пред велик, съдбоносен избор.

Ние трябва да избираме между човешкото и Божественото! Кое е право? Кое трябва да последваме? Кое ще ни заведе към по-добро бъдеще? В кое е спасението и истината?

Ние живеем в света на хората, в света на грубата, ежедневна действителност – един свят, в който, според мнението на мнозина царува само грубата сила и се признава само правото на по-силния.

Ние живеем в този човешки свят, намиращ се далеч от възвишения идеал за Божествения живот и за Божествените отношения между хората и народите, ние живеем „между вълци“, и можем ли ний, в избора си между човешкото и Божественото, да се спрем на последното, него да възприемем? Можем ли ний да отхвърлим човешкия закон – закона за борбата и насилието, закона за правото на силния, закона на егоизма, и да възприемем Божествения закон – закона за Любовта и братството, закона за правото на слабия и за дълга на силния, закона за жертвата? Ако има на света нещо ново, нещо истински и вечно ново, нещо истински спасително, то това е Божествения закон на Любовта.

Новото, което никога не остарява, е в Любовта. Любовта, за която няма граници, която не прави разлика между свои и чужди. Любовта, която обгръща всички.

Всичко останало е дим и сажди. „Ново“, което утре става по-старо и по-грозно от днешното.

Кое да изберем – човешкото „ново“, или Божественото Ново? Омразата или Любовта? Насилието или братското отношение?

Ние сме живи свидетели на това, което става и което ще става, и ще видим с очите си: старото нищо не може да направи, нищо не може да разреши, то може само още повече да заплете положението на хората и

народите. Единственият истински ключ, който може да даде правилно и трайно разрешение на въпросите на живота това е Божествения закон на Любовта, това е Божественото Ново, което хлопа днес на нашите врати, и което ний трябва да възприемем.

Разбират ли хората този език? Езикът на доброто и Любовта? Божественият език на вечно новото – братството между хората и народите? Ако те днес все още са глухи и слепи за тоя светъл зов, ако те все още не чуват и не искат да чуят гласа на Бога, то утре техните уши и техните очи ще се отворят.

Затова днес светът минава през огън – защото очите и ушите на хората са затворени, защото те са недостъпни за Божия глас.

И ние ли да постъпим като тях, като всички? И ние ли да затулим очите и ушите си към Божественото и да тръгнем след човешкото? Огромна е огънят, в който е хвърлен днес света, и след него иде неизбежното опомняне.

Ще рухнат кумирите на света и ще видим кой е истинския господар на живота.

В този живот на грубата и жестока действителност, в този живот на кръвожадната борба за съществуване, ще видим да се издига един нов закон – ще видим една нова, неподозирана действителност – закона на Бога.

Големите, великите народи на земята отказаха да станат проводници и носители на Новото, на истинското Ново: на Божественото Ново. Те отказаха да се вслушат в гласа на Бога и тръгнаха по пътищата на старото. С делата си те отрекоха братството, доброто и любовта и възприеха егоизма, омразата, злото. Те сами себе си осъдиха.

Днес гласът на Бога се отправя към нас, към малкия български народ... Ще го чуем ли и ще тръгнем ли по Неговия път?

Божественото Ново трябва да бъде внесено в живота. Всички други отказаха да станат негови проводници и носители. Ще се откажем ли и ние?

Да отхвърлим закона на вълците и да заживеем по закона на истинските човеци, т.е. по закона на Бога: по закона на Любовта.

Мисията на българския народ е именно тази: да докаже на целия свят, да покаже нагледно на всички хора и народи на земята, че може да се живее в мир и любов с всички, че може да се намери мирно разрешение на всички въпроси, че могат хората и народите да вървят по пътя на Бога, дори заобиколени от вълци, дори всред пламъците на огъня, и пак да останат здрави и невредими.

Идва нещо истински ново в света. Нещо невиджано и нечувано. Нещо неочаквано и неподзирано. Нещо Божествено. Това е любовта между хората и народите. Това е онази Божествена светлина, това е онази Божествена наука за разумния творчески живот, която от десетилетия насам разнася в България и по света Учителя на Всемирното Братство. Това е она духовен вътрешен огън, който, непознат и невидим, отхвърлен и отречен от хората, ще се разгорява все повече и повече, докато обхване целия свят.

Да осъществи това учение в живота си и да го разнесе по всички части на света – това е мисията на Българския народ, това е истински Новото, което днес Бог дава чрез България на света.

Пламен

141. ПОЖЕЛАНИЯ КЪМ БЪДНИТЕ ПОКОЛЕНИЯ

В.К.: Едно от най-хубавите неща, което съм чел и срещал в устата на възрастните приятели бе: „Учете български, народи по света, за да четете Словото на Учителя от първоизвора!“ С.К.: Абе туй дойде като откровение от свише. Аз не го измислих. Така дойде чрез творческия дух на общението между човек и Словото на Учителя.

В.К.: Искам да питам, Вашите пожелания към бъдещите поколения, понеже Вие сте минали през различни етапи на едно развитие, социално, оформление политическо, вътрешно, емоционално, духовно и т.н., това са различни етапи на развитие на една душа, която минава. Сега Вие сте в една 80-годишна възраст и имате един дълъг път, какво е Вашето пожелание към бъдещите поколения идвайки и възплътявайки се при българите? С.К.: Ами виж какво, аз не бих могъл нищо друго да желая, освен туй, което съм го пожелал вече в тази именно книга: „Към българина!“ и част от която е туй. Моето пожелание е само туй, да се пробудят душите за истинската светлина, да видят правия път в живота, да видят, че този прав път изключва преди всичко всякакви насилие, било физическо, било духовно, било в закрыта или явна форма насилие от човека върху човека, от класа върху класа, от общества, от народ върху народ. Включително и по отношение на животните, а даже и на растенията, както поддържа Учителя тезата, че и към растенията не трябва да упражняваме насилие в смисъл.

Тука скоро ми говориха един случай, за който аз зная, че когато един наш брат там на Изгрева отишъл, и Учителя имал едно овощно дръвче, което Той смятал така да го наблюдава и да го пази. Отишъл, той се считал много умен, взел че го окастрил там, нарязал го нагоре-надолу. Та казвам, Учителя поддържа, че даже и върху растенията не трябва насилие, колко повече върху животните, колко повече върху човека, колко повече върху цели общества каквито и да било, колко повече върху цели народи и да вземем човечеството като цяло.

Та аз пожелавам на следващите млади поколения съвсем да отхвърлят и съвсем да не допускат в себе си каквато и да е идея, каквато и да е мисъл и каквито и да било действия насилнически, в които човек се проявява не като разумно същество, но се проявява нещо зверско в него. Нещо остатък от далечното минало, когато съществата са живели само под напора на инстинкти и на необходимости, така дори повече отколкото със съзнание са постъпвали, повече от нуждата да се нахранят, да речем, от зверовете както е, а пък сега човек е в едно толкова напреднало положение, да постъпва по този начин. Та да не приказвам много, само с няколко думи само, моето пожелание към бъдещото поколение е това, да приеме пътя на светлината, което означава пътя на доброто, пътя на любовта, пътя на свободата, пътя на човешката, пътя на братството и сестринството, пътя, който е единствения път, който ще доведе и отделните личности, и обществата и народите, и семействата ще ги изведе към едно по-добро бъдеще, към един живот, в който няма да има тия страшни неща, които пред очите ни стават тука вече толкова десетилетия. Аз откак съм запомнил 1912 г., даже 1911 г. започна войната с Италия. Една Италия и Турция – 1912 г. Балканската – 1913 г., Междусъюзническата 1914 г., Първата световна 1915 г. и ний се намесихме българите и дето се казва от тогава до сега света не се е умирявал. Може би кратки периоди, но все някъде вражди, омрази. Ето тука даже и ний, когато бяхме в мир, такава омраза съществуваше между тия македонци тука, организация

подклаждаше между българи и сърби, че то все едно война. И сега, когато се мразят хората и се нападат и то е война. Защото войната, външната ѝ страна, убийствата, вътрешната ѝ страна е омразата. И омразата е, която подтиква хората към война. Сега те казват стопански интереси още преди десетки години, така че тия са борби за пазари. Не само борба за пазари. Те пазарите са необходими на индустрията, обаче, ако имаш ум в главата, ако имаш човештина в сърцето си, ти няма да отиваш да сригаш, да избиваш цели народи заради пазарите му докато може по мирен начин да си разпространяваш произведенията.

Ако искаш да вървиш по пътя на разума, по пътя на човештината, по пътя на доброто, така ще бъдеш, а не да унищожаваш чужди държави, насила да взимаш пазари. Сега аз много се разпрострях, сега ще завърша с две думи:

Пожелавам на младото поколение, на новите хора, които се раждат, аз дълбоко вярвам, че наистина ще слязат на земята чисти души, хора с идеал, които няма да вървят по пътя на старото.

142. ЗАВЕЩАНИЕТО НА САВА КАЛИМЕНОВ

В.К.: Ето приключваме нашата работа за сега. А голямата, която ме очаква не се знае кога ще я завърша. С.К.: Щом си я почнал, ще трябва да я завършиш. Та колко пъти си идвал при мен, безчет няма.

В.К.: Писал ли си завещание към поколенията? С.К.: Не съм. Освен туй което съм писал няма друго какво да завещавам. В.К.: Да, знаете ли, като имах възможност да се запозная с тази силна поредица от вестник „Братство“, имам идеята и в бъдеще ще се оформи още повече обаче някои статии по отношение на Славянството, Балканската федерация и такива космополитични идеи, считам, че трябва да се съберат в един сборник, после има дадени статии, които са в друго амплуа, също ще бъдат събрани като се категоризират по теми в сборници. С.К.: Е, може някои статии, които са по-ценни да бъдат запазени. В.К.: Ще бъдат запазени и извадени като едно важно томче от Сава Калименов. С.К.: Защото тука са размесени какви ли не работи, някои са си изгубили значението и после има и посредствени работи. В.К.: Има някои неща, които, да, заслужават, които са класически неща, които аз съм ги виждал и ще можем в бъдеще, ако сме живи и здрави, с Вашата внучка, разбира се, ако може да се работи с нея. Това не знам.

С.К.: Да, в бъдеще, аз гледай да ти кажа, аз заради туй треперя над туй нещо, защото ако се изгуби, това е част от живота ми, нали, живот в смисъл на идеите, то не е само така, нито е от амбиция, нито за слава, нито за нищо, обаче те са идеи, които не са и мои, но аз съм им станал проводник само, и те са от значение, не само за днес, но и за вчера и за утре, защото и утре ще се родят всякакви хора, и утре ще има хора, които ей така ще гледат мрачково като в полутъмнина така, нали, хора, които не са така ориентирани, та затуй е писано нали. Как има някои, които заслужават и аз имам предвид туй, обаче дано ми остане време само аз да ги подбера и да ги извадя ей така. Щото те може би няма да са много, но най-ценното, най-важното, което е от значение така де, може да се извади. Може да се извади, щото иначе тя хартията пък, вестникарската хартия ще изгние, тя е слаба след десетина години и трябва да се извадят преди това, за да се запазят. Иначе цялото е голямо.

Има материали, които са си съвсем отминали така, няма смисъл да се... Имам я тази идея, ако аз не мога да я направя, значи ще трябва да се възложи на близки. В.К.: На някои близки от другите поколения. С.К.: Може само да им посоча това, това, това. Да сътруднича с него, да посоча тия неща, заслужава да се вземат, ако аз не мога да го сторя.

В.К.: По-нататък ще искам да се събере онова всичко, което сте написали като поезия, есета, проза и което не е печатано нали. След 9 септември 1944 година да може да бъде събрано така в един, два тома. С.К.: Абе мисля го аз това нещо, обаче нали ти казвам, тъй са ми пръснати нещата, че сега в момента някои неща има, даже в мене са някои неща, един сборник, който съм го писал, пък не зная къде е. Имам ли го, нямам ли го, като че ли изчезна, като че не зная и ще трябва някъде, където съм го подарил, да го търся, за да го възпроизведа, тъй да се каже. Има неща даже, които могат да се загубят.

Има някои неща, които са останали в ръкопис, не са писани и на пишуща машина, изнесъл съм някои работи, някои са тука и не зная. Абе виж какво, все ще остане нещо, все ще остане нещо. В.К.: От Сава Калименов. С.К.: Но виж какво, на това и аз държа много, но туй „Към българина“, разбираш ли. То отначало го написах само този материал, това съдържание към българина, което е, но разбира се, че то е във връзка с Учителя пак, щото там завършвам, към Учителя, то е посветено на учението на Учителя сега, то не е за нещо друго, а към българина, обаче то е във връзка с ВЕЛИКАТА МИСИЯ НА БЪЛГАРИНА, да разпространи учението, защото Учителят казва:

„Туй учение Аз го давам на вас, но ако Аз не ви го дам, Аз отговарям пред Бога.

Ако вие не го предадете на българския народ, вие отговаряте пред Бога.

Ако българският народ не го предаде на човечеството, той отговаря пред Бога.”

Значи категоризира. Та тази работа „Към българина“ тя е във връзка с това, че великата мисия на българския народ е именно тази, да даде учението, което е дадено да го даде на целия свят. Това е основната тема и задача и смисъла на написването на тази работа и тя стана по-късно един голям сборник, понеже се прибавяха все повече и повече неща при всеки препис. И може би и по-нататък ще прибавим, но сега за сега с туй не се занимавам понеже нали зает съм с друго, отделям време и за земеделска работа, която ми помага на здравето, така гледам да съм повече навън, цяло лято да съм навън. Та както се изразяват по старому старите хора, каквото ми е писано. Аз сам не зная какъв бюджет ми е даден по отношение на живота и на времето докато, то има една латинска пословица: „Дум спиро, спиро“ латинска пословица стара, на български значи: „Докато дишам, все се надявам“ или докато дишам имам и желание за работа, можем да го преведем, да го трансформираме де, докато дишам, докато имам сили, докато имам живот, докато мога, каквото мога ще направя. Така е положението. В случая за мене си казвам. То се отнася за всеки един човек, особено за този, който има да работи. Но ний сега като ограничени същества не знаем какво ще стане.

В.К.: А какво ще кажете на вашите близки, от вашия род? С.К.: Е, на моите близки какво мога да кажа, освен туй, че да вървят по пътя, който те намира за най-добър, да бъдат разумни, нищо няма да ги задължа, нищо няма да им наложа, нищо няма дори да ги посъветвам, защото ги смятам достатъчно умни, разумни и с достатъчно светлина в съзнанието

да си намерят правия път. Пък дядо Сава ще се дръпне настрана и той си завършва вече работите. За всеки човек си има специално, отгоре му е определено това, пътя на живота, да се вслушва в тоз глас, който отгоре го ръководи.

Амин.

Забележка на съставителя:

Магнетофонен запис през есента на 1982 г., във вилата на Сава Калименов в Горна баня, в разстояние на 4 дни.

V.

**МИСИЯТА
НА
СЛАВЯНСТВОТО**

1. МИСИЯТА НА СЛАВЯНСТВОТО

1.1. СТАТИЯТА „МИСИЯТА НА СЛАВЯНСТВОТО” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

МИСИЯТА НА СЛАВЯНСТВОТО

Братство, Севлиево. Г. 7, бр. 98, 22.09.1934, с. 1.

Век след век, народите възлизат и слизат от световната сцена. Век след век, както историята ни учи, едни народи се издигат, други са на върха на своята слава и величие, трети почват постепенно да западат, да губят силата и значението си, и най-после, има още една, четвърта категория народи, които още не са дали на света най-ценното, на което те са способни, още не са казали своята последна дума на световната сцена.

Към тая четвърта категория народи спадат предивсичко славянските народи. Те са именно днес народите на бъдещето. Над тях Провидението бди непрестанно, водейки ги, през всички опасности и изпитания, през всички превратности на живота, към изпълнението на великата мисия, която им е предназначена, и която естествено им се пада по силата на основните черти и заложби на славянската душа.

Западът вече каза своята дума. Той даде това, което можеше да даде – една висока култура, която, въпреки всичко, си остава култура на малцинствата; една наука, която, въпреки своята точност, прецизност и свръхстарателност в разработката на подробностите, въпреки своите големи резултати в чисто материалната област на живота, все пак, не може да каже нито една сваятна дума в отговор на основните проблеми, които вълнуват човешкия дух; едно изкуство, което, въпреки всичките му постижения, не може да възпитава, да претворява душите, да пресъздава характерите, да издига, и в което напротив, имат днес надмощие нисшите, отрицателно действащи тенденции; една висока техника, огромните достижения на която не може никой да отрече, но която вместо да се яви като източник на всеобщо благоденствие и напредък, вместо да осигури материалната страна на човешкото съществуване за всички, и с това да освободи грамадно количество сили, да създаде условия и да даде огромен тласък за духовен напредък, напротив, явява се като истинско проклятие за грамадната част от човечеството, явява се като източник на глад и мизерия, като спирач на човешкия прогрес, създавайки днешния хаос в економическия живот, с милиони безработни и измиращи от глад, докато продуктите на производството се унищожават, за да се повиши цената им.

Западът вече се изчерпа. Каквото и да прави, каквито и усилия да се полагат, каквито и системи да се прилагат, той не може да даде нещо повече. По силата на неговите възможности, по силата на основните тенденции, които доминират в неговия дух, по силата на историческата съдба, той вече прекрачи апогея на своята слава и величие и започва бавно, но сигурно, да слиза от световната сцена.

Идва вече реда на славянството, взето в неговата цялост, което трябва и което днес едничко може да внесе нещо наистина ново в живота, във всичките му области.

Задачите, които живота днес поставя, могат да бъдат разрешени само от славянството. Историческата задача за обединение на човечеството – за примиряване и отстраняване на националните и

класови противоречия, за осигуряване на мира, правдата и свободата и всеобщото благоденствие, за реализиране на братството между хората и народите, за създаване на една истински нова и висока духовна култура, ново изкуство и ново отношение към Безграничното – тази задача може да бъде разрешена само от славянството.

Днес е редът на Славянството!

Славяни, осъзнайте се!

Колкото и да сте останали досега назад в шествието на общочовешкия напредък, колкото и малко да е било до днес значението ви като сила и фактор в съдбините на човечеството, колкото и да сте отритвани, презирани и negliжирани от другите народи, вий носите в дълбините на душата си заложбите за едно велико бъдеще, когато ще застанете начело на общочовешкия прогрес, като ще разрешите и ще посочите и на другите народи пътя към разрешение на ония противоречия, духовни и материални, които днес разяждат из основа живота.

Славяни, осъзнайте великата историческа мисия, която Провидението е запазило за вас: мисията да създадете новата култура на братството, единството и любовта;

Мисията – да въдворите хармонията и справедливостта в човешките отношения, като отхвърлите егоизма и създадете добри условия за живот на всяко човешко същество;

Мисията – да просветите и издигнете човешкото съзнание, да го освободите от сковаващата го днес хипноза на материализма, да отправите погледа на човека нагоре – към Великия Източник на всяка сила и мощ, като върху материалните основи, върху материалните достижения на днешния век, изградите новата, истинска, духовна култура на бъдещето единно човечество.

Славяни, осъзнайте се като богоизбран, за настъпващия период от историята на човечеството народ; извикайте из потайните дълбини на колективната душа ония мощни творчески духовни сили, които ще преобразят вашия живот, ще ви издигнат на неизмерима висота и ще ви направят водач на човечеството.

А първото необходимо условие за да стане това е: да чуете гласа на Великия Учител на новия живот, който днес работи в България, и който е дошъл да ви подготви за вашата мисия, да ви даде методите и знанията, да ви посочи пътищата за изграждане на новата култура. Приемете Новото Учение на братството и любовта, на Божествената Мъдрост и Истина, което той ви носи, приложете неговите велики принципи в живота си, защото само така вие ще се свържите с Великия Източник на живота и през вас ще протекат, като буйна река, творческите сили на истинската обнова.

Пред великата задача, която животът днес поставя на славянството, трябва да млъкнат завинаги, трябва да се пръснат като мъгла пред пътя на утринното слънце, всички досегашни взаимни ежби, гонения, потисничества и братоубийства, които до днес са разяждали като гангрена душата, живота – единството на славянството.

Славянството трябва да бъде единно! За да бъде то мощно за да изпълни своята историческа мисия, то трябва да се почувствува като едно неделимо, органическо цяло. Жертви са нужни, от страна на всички, днес разединени, части на Славянството, за да се постигне това единство. Жертви и усилия, които трябва да се направят:

Славянин славянина да не потиска; славянин на славянина да не завижда; славянин върху славянина ръка да не дига; и напротив, славянин на славянина за всичко да съчувствува и помага.

Нужно е, преди всичко, новото съзнание, при което всички славяни ще се почувствуват като цяло.

Защото дошло е вече време, когато отделните славянски народи не ще могат да напредват много, докато не се обединят или поне докато не хармонизират своите действия.

Дошло е време, когато самият живот ни учи и ни заставя да си подадем ръка.

Дошло е време, когато трябва да се каже: Славянино, съзнай своя род, и великата мисия, която животът ти предназначава: ти не си по-долен от другите – напротив, в тебе има велики ценни качества, които ще те направят в недалечно бъдеще водач на човешкия прогрес и строител на нова култура.

Славянино, осъзнай се!

С. Калименов

1.2. СТАТИЯТА „ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА СЛАВЯНИТЕ” ОТ И. А. ИЗВОРСКИ

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА СЛАВЯНИТЕ

Братство, Севлиево. Г. 9, бр. 175, 27.12.1936, с. 1.

В ученията на великите общочовешки учители, а особено в това на Христа, ясно се говори, че в природата съществува вечна и велика Разумност, която е създала всяка раса, всеки народ и всяка личност със строго определено предназначение на земята. И доколкото една раса, един народ, една личност съзнават своето велико предназначение на земята и се стремят с всичките си сили към неговото изпълнение, дотолкова им се дават, от великата и вечна Разумност в природата, съответните умствени, духовни и материални условия за тяхното съществуване и преуспяване.

Всяко отклонение на някоя раса, на някой народ и на някоя личност от първичното им естествено предназначение, има за последствие тяхното израждане и изчезване от лицето на земята. В миналото много раси и народи, поради своето отклонение, са се изродили и са изчезнали от лицето на земята, а други са оставили жалки, изродени остатъци.

И в днешно време някои от западно-европейските народи, принадлежащи към петата арийска раса, са вече на израждане и в безумието си сами трескаво подготвят своето катастрофално унищожение, поради отклонението от петата арийска раса е да проучват разкритието в Учението на Христа Божествени (природни) закони и съобразно тях да устройват личния си и обществен живот, а не със средствата на лъжата и насилието постоянно да се стремят да завладяват и поробват по-малките и по-слаби народи, които да използват като товарни животни.

Великото естествено предназначение на славяните, които понастоящем са най-младата, шеста арийска раса, и са в периода на своя възход е напълно да приложат в личния си и обществен живот учението на Христа за любовта, за братството, за свободата и за правдата. Това предназначение на славяните най-ясно е изразено в творенията на

великите славянски пророци – Толстой, Достоевски, Соловьев, Розанов и много други.

За да се разбере докъде е стигнало падението на народите, обществата и личностите, които са се отклонили от своето естествено предназначение, и докъде е достигнало духовното възвисяване на славяните, в стремежа им да изпълнят естественото си предназначение, достатъчно е да направим сравнение между идеята на Ницше за „свръхчовека“, който се издига върху труповите на другите и идеята на Достоевски за вечна хармония. Защото Ницше, който е най-яркият представител и изразител на идеите, стремежите, схващанията и разбиранията на отклонилите се от естественото си предназначение германци, говори, че е готов да унищожи целия свят, само да се създаде един „свръхчовек“. А Достоевски, който е най-яркият представител и изразител на идеите, стремежите, схващанията и разбиранията за същността на човека и природата, на стремящите се по пътя на своето естествено предназначение славяни, казва, че, ако би било възможно да се устрои щастието на цялото човечество и да се въдвори хармонията за вечни времена, но за тази цел е необходимо да пострада и да погине само едно същество, то аз отричам това щастие и тази хармония, щом те са съградени върху страданието на кое и да е същество.

Славяни, вашето съществуване, вашето благо и вашето бъдещо преуспяване зависят от стремежа и усилията ви да захванете час по-скоро да се сближавате, да се сплотявате, да се побратимявате, винаги да си помагате и едни други да се защитавате срещу посегателствата и народите с противоестествени стремежи.

Славяни, не възприемайте от израждащите се народи средствата на лъжата и насилието за постигането на вашите цели, за да не се отклоните от великото си естествено предназначение. Славяни, помнете всякога, че великата и вечна Разумност в природата дава предимство и упазва винаги онази раса, народи и личности, които признават нейното съществуване и вървят по пътя, определен им от Ней.

Славяни, слушайте словото на общочовешките учители между вас и гласовете на великите си пророци, защото чрез тях Бог ви изявява волята си и ви учи как да въдворите царството небесно на земята.

И. А. Изворски

1.3. СТАТИЯТА „СЛАВЯНСТВОТО” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ – 1938 година

СЛАВЯНСТВОТО

Братство, Севлиево. Г. 10, бр. 222, 10.07.1938, с. 1.

Въпреки видимата днес при пръв поглед, изостаналост на славянството, в сравнение с другите културни народи, то носи в себе си заложибите на нещо велико и мощно, нещо, което другите народи нямат, и което ще го направи, в недалечното бъдеще, духовен водач на цялото човечество.

Бъдещето е на славянството!

Новата ера, която идва на земята, ще бъде ознаменувана с един мощен подем на славянските народи, подем всеотрастен, който ще им даде силата и светлината да разрешат неразрешимите днес световни политико-икономически, религиозно-философски, научни, индивидуални,

социални и международни проблеми.

И славянството ще разреши всички тези проблеми по един такъв начин, че това разрешение ще бъде разрешение за всички – удобно, годно, полезно за всички, приемливо за всички, ползващо всички. То няма да бъде разрешение егоистично, удобно само за тях, ползващо само тях.

Новият елемент, който славяните ще внесат, не само на думи, не само с пожелание, но и на дело в света, това е елемента на международното, всечовешко и всемирно братство.

И именно те, а не някои други ще внесат този елемент в света, защото за неговото изнасяне, за неговото практическо реализиране в света са нужни не само желаниа, нужна е не само практическа съобразителност и здрав разум каквито западноевропейците имат предостатъчно, но е нужна същевременно и огромна духовна сила, нужна е рядката способност за саможертва в името на общите интереси, нужна е способността за самоотричане в името на правдата и истината, нужна е колективно съзнание, нужна е любов – широка, безгранична, любов не само към своя народ, любов безлична, любов към всички.

Това са елементите, които турени в действие и оплодотворени от Духа на Новото, ще ни дадат правилното и успешно разрешение на социалните и международни проблеми.

Това са също така елементите, които по косвен път, ще ни изведат и до разрешението на религиозно-философските и научни проблеми.

Защото гордият днес със своите постижения човешки ум ще остане завинаги в тъмнина, той не ще добие никога истинска светлина за живота, докато не се смири, докато не признае своята безпомощност и своето нищожество пред великата тайна, която го обгръща отвъде, докато не признае своето безсилие и своята слепота пред Великия Първоизвор на живота.

А истинското смирение е достъпно именно на славяните. И те са, които, отишли днес в своето търсене на истината и правдата до последната крайност на отрицанието, (в лицето на най-могъщия, най-великия и най-богатия по духовни заложби славянски народ) утре ще паднат на колене, ще наведат глави до праха на земята пред Великата Първопричина, и ще утолят своя огромен духовен глад, вечно живото, непресъхваемо, неумишлено религиозно чувство, в чистия източник на чистата, като на дете, вяра.

На тия крайности са способни само славяните.

Това показва доколко силен и непреодолим е в тях импулса към търсене на истината и правдата. Това показва, че те са готови на всички жертви, готови са да отидат до последна крайност, готови са да дадат всичко, да се откажат от всичко, в името на това, в което вярват и което е техния идеал.

Затова ключът към новият свят е в ръцете на славянските народи. Той не е нито в ръцете на немците, нито в тия на народите от латинската раса.

Новият свят е свят на истинска хармония и международно братство. А горепосочените народи и раси вече казаха своята дума. Те нямат какво да кажат повече в това направление. Те не са способни да реализират този велик и светъл идеал на утрешния ден, те не могат да водят човечеството към него, защото са доказали, че в дъното на всичките им планове за „умиротворение на света“ и за „международно разбирателство“, лежат тънките им, скрити сметки за собствения интерес.

Новият свят ще дойде чрез славянството, което е дало досега много доказателства, че може да живее не само за себе си, че може да се жертвува за другите, че може да пролива кръвта си дори за другите.

Бъдещето е на славянството!

Тази велика истина трябва да проникне, да оживее и да засияе непрестанно в съзнанието на всеки българин, на всеки славянин. Тази истина трябва да бъде схваната и разбрана до най-малките си подробности. Тя трябва да бъде издигната като ръководен фар, като непогрешимо мерило в живота на народа ни.

Славянството ще може да развърне всичката своя духовна сила и мощ, то ще може да реализира своите творчески възможности само чрез своето обединение – което ще бъде не обединение не механическо, външно, формално, а – обединение духовно, обединение по същина, обединение вътрешно. То ще се състои в хармонизиране и сливане на огромните творчески енергии в едно направление, отправянето им към една обща цел, съединяване на отделните напрежения в едно единно напрежение, при което ще се получи един духовен ток на нови идеи, достатъчно силен, за да обнови света.

Да работим за обединение на славянството!

Да работим за това именно обединение, което не е обединение чрез премахване на граници, а е обединение по дух!

Да работим, преди всичко, за осъзнаване от всеки българин, от всеки славянин, на тази велика мисия на тази велика идея, чието реализиране е възложено, в недалечното бъдеще, на славянството!

Да работим за уясняване на пътищата. Да работим за премахване на лутаницата, на безпътицата, на враждата, на неразбирането между славяните.

Да работим за координиране на всички сили. Да работим за изграждането на Новия свят, който славянството носи!

1.4. СТАТИЯТА „СЛАВЯНСТВОТО” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ – 1939 година

СЛАВЯНСТВОТО

Братство, Севлиево. Г. 11, бр. 238, 16.04.1939, с. 1.

Дотогава, докато славяните продължават да живеят в несъгласия и раздори помежду си, дотогава те ще бъдат плячка на другите народи, дотогава те ще бъдат използвани като средство за постигане на чужди цели, дотогава те ще бъдат тор в чуждите ниви!

Поразителни са непредвидливостта и лекомислието, с които и най-близките по кръв славянски племена враждуват помежду си, дори в моменти, когато са най-сериозно заплашени отвън.

Поразително е късогледството с което славяни се решават да потискат други славяни, тогава, когато е най-необходимо тяхното свободно братско единение и тяхната непринудена, искрена подкрепа за взаимна защита на общите им интереси.

Поразителен е факта, че поляците помогнаха за разпокъсването на Чехословакия, че словаците съдействуваха за нейното пълно унищожение, а с това и за своето собствено заробване; поразителен е факта, че се намират славяни, които могат да мразят и да желаят злото на други славяни; поразителен е факта, че сърби и хървати все още не са се

напълно споразумели, пред лицето на явната опасност, която ги заплашва еднакво.

И какво още чакат? Нима съдбата на Чехословакия не е достатъчно ясно указание за това, какво очаква народите, които не могат да живеят във вътрешен мир и съгласие?

Ако славянските народи не се обединят, те всички, с изключение на Русия, са заплашени да изгубят, в една или друга форма, в по-голяма или по-малка степен, своята свобода и независимост.

Днес те все още имат време да избират; разбирателство, единение и взаимна отстъпчивост и като следствие на това, свобода и напредък или – омраза и вражда, последвани от разпокъсване и робство.

За да се заличат, обаче, веднъж завинаги следите на миналото, следите на злото в отношенията на славяните помежду им, НЕОБХОДИМИ СА ЖЕРТВИ – разумни жертви. Тия жертви трябва да бъдат направени безотложно. Те трябва да бъдат направени доброволно, съзнателно и на време. Иначе те не биха достигнали целта си.

Въпросът е важен и то не само за нас, славяните. Защото обединението и засилването на славянството е от значение и интерес за цялото човечество.

Славянството има да изнесе в света своя специална мисия, то има да даде на човечеството нещо ново, което ще ползува всички, и за това то не може и не трябва да загине или да стане играчка в ръцете на другите. Колкото и силни да са другите европейски народи със своите постижения в науката и техниката, със своята военна и стопанска мощ, със своята висока духовна и материална култура, все пак, на славянството, на слабото и разпокъсано днес славянство предстои да каже последната дума по новото и по-добро организиране на живота и на отношенията между индивиди, съсловия и народи.

Славянството ще посочи пътя, то ще поведе другите народи, цялото човечество към новата ера на международно братство, на вечен мир и хармония между всички народи.

За да изпълни тази велика мисия, възложена му от Провидението, славянството трябва да бъде единно.

С.К.

1.5. „СЛАВЯНСКАТА СТИХИЯ” ОТ ГЕОРГИ ТОМАЛЕВСКИ

СЛАВЯНСКАТА СТИХИЯ

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 268, 15.11.1940, с. 3.

Славянските народи имат нещо особено и неуловимо. Ние няма да го назоваваме с име. То е онова, заради което изпостнялата душа на Запада, все по-често и по-често търси между славянската действителност сюжети за своето творчество и сокове за своя живот. Неустроени още, динамични, пълни с трагизъм и воля за жертва, недостатъчно още обуздани и жестоки, те са, които гледат през сумрачните хоризонти към зората на изгряващия ден. Бликащата сила в тяхната млада снага създава страшни трусове и трагични противоречия. Те винаги имат напрегнати мишци, но тъжни и замислени очи, защото всякога са недоволни от направеното и всякога започват отново. Коровите длани на тия народи проправят браздите на една просторна нива, из която ще поникнат младите стъбла, ще заякнат на слънцето и ще дадат тежки, невиджани до сега плодове.

Като водач, знаме и представител на всички славяни светът познава огромния гигант, прегърнал половината от земния глобус – Русия. Тая необятна страна крие в себе си такива несметни материални и духовни богатства, че разраснали се в цялата си мощ, те биха станали знак, под който ще се развива животът по цялата планета.

Някаква широка тръпка пробягва по нас, когато си помислим за оня идващ ден, през който, като дихание допитнало от широките степи, като очарование от волната, пропита с тъжен копнеж песен, душата на славянството ще стане душа на човечеството, пробудило се от съня, окъпано в слънце, кръстено в огъня и любовта.

Русия – но не Русия на един или друг режим, а бъдната, предопределена от съдбата, безсмъртната и велика славянска прамайка, ще поведе своите народи, а после и всички останали, към далечните хоризонти на бъдещето, за да изпълни своята мисия. Тая Русия ще има внедрени в душата си, както молитвения трепет на прострелия ръце страдалец, така и напевите на сибирските вериги, които тая мъченица е влачила по окървавелите си ръце; ще има пророческите слова на своите предтечи, гръмовния трясък на бунта, пламналия устрем на борците и грохота на електрическите юзини. Тя ще носи тоя трепет и ще го вдъхне на народите, които е събрала в своята фамилия.

И нещо друго ще имат тия пробудени народи. Пред неговото величие ще паднат ничком всички, защото цивилизацията и напредъка ще се поемат от яките, измъчени до тогава ръце на славянството.

Ние сме още далеч от образа, който ще придобият в бъдеще народите, но в сумрачните часове на утрото се долавят лъчите на надеждата. В предвкустващ пророчески сън виждаме небесната красота, която залива мрачните покрити с кърви полета и долини. Светът е имал сила, ум, жестокости, победи и поражения, но никога не е имал любовта за свой символ, знак и своя същност. Новото човечество ще има тая любов като жива сила, а не само като мъртъв ритуал.

Сега мнозина не вярват в това. Но натам сочат сигналите на времето – към бъдещата, освободената славянска стихия, която чака своето възкресение.

Русия е страна, която не живее бавно, а в трескав ритъм. Нейната физиономия се мени непрестанно, защото ръката на една съдба удря с тежък млат по нейната снага и я готви за идещия ден. Всеки ден падат отломки от духовната ѝ скулптура, взета вече в ръката на невидимия майстор. Към Русия са отпразнени погледите на всички народи и не без завист те наблюдават плодовете на изпънатите мишци.

Всички народи, повече или по-малко, са преминали по-голямата част от своя жизнен път. Те както слънцата във вселенското пространство, имат своя еволюция: преживяват един дълъг период на постепенно разгаряне, достигат до една фаза и възраст в своя космичен живот и после протичат вековете и хилядолетията, които сочат пътя на слизането им и бавната неизбежна смърт.

Повтаряме, че славянската стихия е в своята ранна младост. Тя още не е дала своите зрели плодове, защото досега е живяла епохите на силните допотопни трусове, които нареждаха нейните пластове, бурите, които заравяха под чернозема ѝ огромните богатства. Освен това, при общия поглед на световния развой, ние се натъкваме на необходимостта да затупти в света едно голямо, богато, неизчерпаемо сърце, което да удави в своята обич нерадостните останки на отминалите епохи. Ние

вярваме в идването на това братство не със сляпата вяра на фанатизма, но чрез сигурните признаци, които с всеки нов ден порастват все повече и повече и към които се отнасят с пренебрежение само тия, които гледат на света и на заобикалящия ги живот с недвижващи очи.

Ние вярваме в мисията на славянството, в пророчеството на неговите зрящи очи. Ние знаем, че е още рано да речем, че денят е дошъл, знаем през колко още форми и страдания ще преминат неговите огнища, колко пъти ще просветва и ще се затъмнява, но ние сме сигурни, че след най-бурната и непрогледна нощ славянството ще намери истинска пътека, която води към върха на избраните.

И ние сме славяни. Не ще останем чужди на вика, който ще излезе от великото сърце! Тоя зов ще ни намери, където и да сме. Ще чуем звънтенето от шеметния бяг на Голямата тройка, тропота на изпънатите коне, чиито копита едва докосват земята. Ще ни докосне оная широка песен на степта, и на нея ще отговори нашето сърце, полята, смълчаните ни планини. И тоя вик на планините ни, където нашите братя преди да умрат се целуваха за последен път, ще звучи трогателно до сълзи в общата песен. Тогава светът, горд и непристъпен в своята студенина, ще бъде погален с майчинската ласка на славянската душа, за да научи нещо ново.

Един младенец със здрава млада кръв ще се пробуди, ще изпълне снага като сочна фиданка и ще погледне ведро и победно широките хоризонти.

Георги Томалевски

1.6. СТАТИЯТА „СЛАВЯНСТВОТО” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ – 1941 година

СЛАВЯНСТВОТО

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 281, 1.08.1941, с. 1.

Велика е душата на славянството. Като небето безгранична, тайнствена, непостижима и дълбока е тя.

Гледаш отгоре, на повърхността на живота на славянството, и ти се струва, че това е един сравнително изостанал, несъвършен живот. Струва ти се, че славянските народи има с десетилетия и дори със столетия да догонват огромните културни постижения, на които се радват някои други европейски народи. Струва ти се, че между славянството и културните народи на Запада не може и сравнение да става, и ако такова се прави, то несъмнено ще ни посочи огромното превъзходство на вторите.

Да, това е така. Но то е така само до тогава, докато ние наблюдаваме предимно външната, видимата страна на живота на народите. То е така само дотогава, докато ние боравим само с добре известните и познати на всички величини и реалности на живота.

Но животът, истинският живот, не е само това, което се вижда на неговата повърхност. В живота на народите, както и в математиката, има и неизвестни величини, има и скрити реалности. Животът, взет в своята цялост, е нещо много повече от това, което наблюдават, което познават и преценяват тези, които изтъкват превъзходството на западните народи над славянството.

Велика е душата на славянството. Като небето безгранична, тайнствена, богата и изненадваща е тя.

В какво се състоят ценностите на живота? Истинските, абсолютните, вечните, нетленните ценности на живота?

Има само една истинска, нетленна и вечна реалност и тя е духовната реалност на живота. Всичко останало, в известен смисъл, е недействително, защото е бързопреходно; то може да има само една относителна, временна, а не вечна реалност, защото е осъдено на загиване – днес го има, а утре го няма.

И когато ние измерваме живота на народите с абсолютната, безпогрешна, божествена мярка, когато ние преценяваме техните най-висши, абсолютно реални и неунищожими духовни качества, тогава ние виждаме везните на Божественото правосъдие да ни сочат ясно превъзходството на славянството.

Невидими и неизвестни за обикновения поглед сили, невидими и неизвестни качества, способности и възможности се крият в душата на славянството. Тук ние имаме толкова много и такива огромни хиксове, пред лицето на които обикновената човешка логика е безпомощна и може само да се обърка.

Колкото неизвестни и тайнствени да са, тия непознати сили са там, в душата на славянството, неприявени още затова и незабелязани от повърхностния поглед. Те дремят там, като някакъв Божествен зародиш, закриляни и нежно пазени от ръката на Провидението, който утре ще разцъфне с най-хубавите краски в светлината на слънчевия ден. Те дремят там, като оня мощен великан, който, според народното поверие, спал сто години, а след това станал и тръгнал напред с такава сила, щото към него неволно обърнал очи цял свят. На тия божествени сили, скрити, невиджани от обикновеното око, но действителни, истински реални, на тях принадлежи бъдещето, те ще очертаят истинският Нов път на изтерзаното човечество, те ще го поведат към истински нов живот, към щастие и напредък.

Да обичаш себе си и своето, да се грижиш за себе си, да се усъвършенствуваш и да напредваш всеотдадно, е едно нещо. А да забравиш себе си, да мислиш само за цялото и да жертвуваш живота си за Цялото – това е съвсем друго нещо. И двете неща са нужни, възможни и полезни. Но двете имат различна стойност пред окото на Божественото съзнание.

Една велика Реалност трябва да бъде внесена днес в света – в живота на хората, в живота на народите, в живота на цялото човечество. И тази необходима и насъщна като хляба реалност може да бъде внесена в света само чрез славянството.

Егоизмът – безразлично какъв е той – личен, семеен, класов или национален – е принципът на старото, на миналото. Той е безвъзвратно осъден. Той е всецяло отречен от волята на Провидението. Нищо не може да го спаси – той е обречен на загиване.

Животът за Цялото, любовта, истинската любов, която не прави разлика между свои и чужди, и жертвата за общото благо – това е принципът на новото, комуто принадлежи бъдещето.

Пред тия абсолютни, вечни, нетленни реалности, всякакви външни, временни, човешки реалности губят своето значение. Животът е в духа, а не в материята. Никакви технически усъвършенствувания, никаква външна материална култура не могат да издържат и най-малкото сравнение с живота на Духа, с неговите вечни, безсмъртни реалности.

Славянството трябва да съзнае своята сила! Тази сила не е човешка, а Божествена. Тя не е външна, а вътрешна. Следователно, тя не може да се унищожи.

Ние не говорим за политически режими, за стопански строеве, за междудържавни отношения. Ние говорим за безсмъртни идеи, ние говорим за вечни принципи, които надживяват всички временни политико-стопански режими и международни отношения.

Ние говорим от гледището на Вечността, а не от гледището на деня:

Славянството е определено от Бога да внесе елемента на Новото в живота на цялото човечество.

Това иска Бог, а не хората.

Нека знаем това. Нека го вярваме, без да се съмняваме. Нека го помним и никога да го не забравяме.

Пламен

1.7. СТАТИЯТА „РАЗТВОРЕТЕ СЪРДЦАТА СИ!” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

РАЗТВОРЕТЕ СЪРДЦАТА СИ!

Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 318 (3), 15.10.1944, с. 1.

Разтворете сърдцата си за радостта! Разтворете сърдцата си за любовта! Разтворете сърдцата си за ближния си!

ДАЙТЕ! Дайте от сърдце, дайте с готовност, дайте с любов! Дайте, за да почувствувате истинската радост, която само по този начин може да влезе в сърдцата ви и да обнови душите ви.

Не чакайте да ви подканват, не чакайте да ви искат, не чакайте да ви задължават. Дайте всичко, което можете да отделите за облекчаване болките на нашите братя, за намаляване техните нужди, за подкрепяне на общността, на държавата, в трудните моменти, които днес преживяваме. Времената са такива, че изискват жертви от всички ни. Един ще ги даде по един начин, друг – по друг начин. Всеки – според възможността си. Нека престанем да считаме, че спечеленото, че натрупаното вследствие на военновременната обстановка, принадлежи наистина нам. Не, то принадлежи на всички, то принадлежи на народа, и, ако не го дадем доброволно, ще ни бъде взето насила.

Жертви се искат от всички, а най-малката жертва е – от многомилионните печалби натрупани през войната и поради военновременната обстановка, да дадеш един, два, пет и повече милиона, или сто, двеста, триста хиляди лева, в зависимост от твоето състояние... Да, това е най-малката жертва, и с радост, с чувство на облекчение трябва да я дадат всички, които успяха „да направят работа” през тия усилни за цял народ и за цялото човечество години.

И който даде с радост и готовност, доброволно и непринудено, той ще се увери, че всъщност, това е за него едно освобождение, едно истинско вътрешно освобождение. Той ще почувствува душата си лека, окрилена, очистена. Той ще се почувствува близко, много по-близко до своите братя, много по-близко до своя народ. Той ще се почувствува едно с тоя народ, от който досега е бил една отделена, обособена, откъсната от цялото и живееща само за себе си частица.

Защото той е дал чуждото, освободил се е от това, което не принадлежи нему, освободил се е от това, което за него е само един излишен товар – физически и духовен...

Затова – разтворете сърдцата си за радостта, за истинската, за голямата радост – радостта да даваш! Очистете душата си от греха, освободете съвестта си от тормоза – да държите заключени и от никого неизползвани съкровищата, богатствата, благата, които са резултат на колективния народен труд, на колективния народен живот и които са необходими днес за посрещане нуждите на страдащите ваши братя и сестри, на борците от фронта и на държавата.

Разтворете сърдцата си! ДАЙТЕ! Подкрепете всенародната помощна акция!

1.8. СТАТИЯТА „РУСИЯ, СЛАВЯНСТВОТО И ЧОВЕЧЕСТВОТО” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

РУСИЯ, СЛАВЯНСТВОТО И ЧОВЕЧЕСТВОТО
Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 318, 15.10.1944, с. 1.

И за вьюгой невидим,
и от пули невредим,
нежной поступью жемчужной,
в белом венчике из роз,
впереди – Иисус Христос!
„ДВЕНАДЦАТ” – Ал. Блок

Че блясъкът на твоята зора
раздра световната тъма,
че ти, като възторжена сестра,
събра на цялата земя
и радостта и бурната печал!
Москва, Москва!
вулкан от пламнали души!
„МОСКВА” – Смирненски

Днес човек може вече да изкаже свободно много мисли, които досега бяхме длъжни да потискаме, да крием в душите и сърдцата си, или - да шепнем тихо само помежду приятели, между четири стени. Защото иначе щеше да ни се иска сметка и ние трябваше да отговаряме пред властта заради тяхната „престъпност”.

„Престъпно” беше да се говори свободно и откровено за славянството, за неговата мисия сред човечеството и за неговото бъдеще. „Престъпно” беше, още повече, да се говори за великата роля, която се пада на велика, братска, славянска Русия в освобождението, обединението и посочване правия път на това огромно славянско море и – в строшаване тежките, ръждясали вериги на цялото човечество, вериги, в които националният и личен егоизъм го беше оковал: веригите на капитала и на слепия, безогледен, разрушителен, а не творчески, национализъм, вериги, които все още не са напълно разбити.

Казано е някъде, че великите истини на живота най-лесно, най-бързо и най-рано си пробиват път до сърцето и душата на поета – на истинския поет. Преди още философът, ученият, социологът и обикновеният човек да се почувствували дори първите трепети, първия лъх на една истина, тя е вече озарила душата и стоплила сърцето на истинския поет. Преди още съзнанието на огромното болшинство от човечеството да е било

подготвено да възприеме една нова истина, един нов исторически факт, една нова действителност, тази истина, този факт, тази действителност живеят вече своя пълен живот в съзнанието, в душата на поета.

Защото той, истинският, от Бога набелязаният поет, притежава дарбата да прониква, лесно и бързо, направо до вътрешната същина, до вътрешния смисъл на нещата – без посредството на неизбежните за другите „логически умозаклучения“ и „строга научни изследвания“, а само с помощта на своето художническо прозрение, със своето вътрешно виждане, със своята пророческа дарба, с очите на душата си, с това, което някои наричат интуиция.

Когато нещата се виждат, когато те стоят, ясно оформени, пред очите ни, те не се нуждаят от логическо обосноваване и от научни доказателства, за да вярваме в тяхната действителност. От доказателства се нуждаят нещата, които са спорни, които са съмнителни, които не познаваме и не виждаме с очите си. Това е вярно, ако не за всички, то поне за избрания от Бога поет. А, вън от всичко това, ще трябва да прибавим, че великите исторически факти, великите исторически истини никога не се обосновават и никога не могат да намерят своето оправдание в каквато и да било човешка логика, в каквато и да било човешка наука. Защото те, като жив живот, като неизбежна действителност, като непосредствени тласъци на една върховна реалност, носят своето обосноваване, своето оправдание, своите причини и своя смисъл сами в себе си – носят ги от един много по-висш източник, отколкото всяка земна наука и логика могат да проникнат, много по-висш от всяка ограничена земна действителност. Затова – поетът вижда и знае неща, които ученият с всичката своя наука и логика, по своите собствени пътища и със своите собствени средства, не е способен да долови и види. Той, ученият, може да се домогне до това, само ако се довери на своето вътрешно чувство, дотолкова, доколкото той, макар за момент, престава да се чувства като поет, който вижда нещата, а не ги доказва.

Последното е ненужно, безмислено и невъзможно, когато въпросът се касае до тая категория неща, да тия процеси и истини в живота, които излизат вън от кръга на нашата всекидневна, общепозната, ограничена, винаги заобикаляща ни реалност.

А, много естествено, всички велики исторически процеси, всички велики истини на живота, водят своя произход и намират истинското свое обосноваване и истинските, не повърхностните, свои причини, вън от кръга на нашата обикновена, ограничена, поради несъвършенството на нашите сетива, видима и ясна за всички земна действителност. И затова те нито могат да се докажат, нито пък могат да се оборят и отхвърлят от гледището на нашата ограничено виждана и ограничено схващана земна действителност и с помощта на нашата ограничена и безпомощна в такива случаи земна наука и логика.

Ето защо, спирайки се на един такъв сериозен въпрос, какъвто е набелязания в заглавието на нашата статия, ние тук ще поговорим повече за поетите и за поезията, за тяхното вдъхновение и за тяхната интуиция – за истините, до които са се домогнали тия поети с помощта на своето прозрение, на своето вдъхновение и интуиция, отколкото – за учените за тяхната наука и логика, за тяхната политика, икономика и социология, за тяхните доказателства, за тия причини и основания на великите исторически процеси, които те с помощта на своята наука и логика, откриват във всекидневната, позната там земна действителност.

Ще започнем с големия руски поет Алекс. Блок – по-точно, с известната негова поема „Двенадцат“ („Дванадесетте“), посветена и изразяваща вътрешния смисъл на Великата руска октомврийска революция (1917 година). Може би това, за сега, ще ни бъде достатъчно, макар че по-нататък, ще подкрепим мисълта си и с цитати от Смирненски.

Какво представлява, по своето съдържание, по своя смисъл и по своето крайно заключение поемата „Дванадесетте“ на Ал. Блок? – По форма и съдържание, тя представлява, външно погледнато, откъслечни картини от една буйно развихрила се стихия – стихия на необуздани, почувствували се за момент неспирани от нищо страсти; нисши, най-обикновени, дори граничещи с животинство човешки чувства, инстинкти и страсти, които, при моментното, временно тъй да се каже безначалие, безцарствие, в дните, когато все още се води една жестока борба между две сили, и когато все още нито едната от тях не е извоювала окончателната победа, все още нито едната от тях не е окончателно повалена, използват възможността да се проявят свободно, неспирани от нищо. В мрачните, студени, мъгливи, лишени от слънце октомврийски дни, редица тъмни човешки нагони използват смутното време, използват временната възможност, липсата на всякакви външни спирачки (поради това, че старата власт, старият ред почти не съществува, а новата власт и новият ред не са още оформени) – да се проявят на воля, при пълна свобода, във всичката своя голота и грозота.

Обаче, това ли е, всъщност, истинският лик на октомврийската революция? Изчерпва ли се с това нейното съдържание и характеризират ли тия откъслечни сцени истинската същност, истинския смисъл и истинската цел на революцията?

Не! По никакъв начин.

Отделните, стихийни, необуздани прояви на тъмни човешки инстинкти, дремещи винаги в дълбините на нисшето човешко естество, и дебнещи всеки момент възможност за свободна проява, по никакъв начин не могат да бъдат отъждествявани с истинския дух, с истинската същност на революцията, по никакъв начин те не могат да лепнат срамно петно върху нейното чисто и свято чело.

Това е видял добре Александър Блок. Видял го е, затуй, защото той не е обикновен човек, не е дори учен и философ, а е поет. С други думи, той е видял това, което обикновени, земни очи, не са способни да видят.

Революцията – е нещо друго! Тя е нещо съвсем друго!...

И докато огромното мнозинство вижда в нея, всеки от своето ограничено гледище, или грозната сцена на разсвирепели, необуздани от нищо човешки инстинкти, или пък, предизвикания от механическия развой на слепи икономически и обществени сили и взаимоотношения час на разплатата, то поетът, който много добре вижда и отлично рисува както едното, така и другото, вижда и нещо повече – той вижда и това, което нито едните, нито другите са способни да видят – Той вижда Христа! ...

Зад ужасите на революцията, зад страшното кръвопролитие, зад развихрените на воля човешки страсти, зад ужасното стълкновение на противоположните човешки материални интереси, зад всички тия видими, ясни и познати сили, явления и процеси, облъскващи се, по силата на една желязна необходимост, по силата на една общепозната, ясна и несъмнена земна логика, върху сцената на революцията, зад всичко това, и над всичко това, окото на поета – което много добре вижда всичко земно – вижда още и нещо неземно – той вижда още и нещо невидимо за очите

на обикновените люде: – над тази страшна земна буря, зад снежната виелица, той вижда да стои над всичко един светъл и чист образ, един свят образ, един образ, който стои неизмеримо по-високо от всички наши земни страсти, от всички наши земни грижи, интереси и борби – той вижда чистия образ на Христа!

Как е възможно това? – ще запитат мнозина. Ще запитат може би, почти всички.

Как е възможно да се свързват помежду си такива ни най-малко нехармониращи се неща: вилнеенето на човешки инстинкти, борбата между противоречивите човешки материални интереси и - светлия образ на Христа!

Може би това е само някакъв символ? Може би това е само указание за някаква идея, за вътрешната идея на революцията – идеята за правда и добро?

Да, може би е така, може би това е символ, но този символ не е нещо измислено, той не е нещо без всякаква връзка с действителността – с извънсветовната, с извънземната, с върховната реалност, – с истинската същност и съзнание на Христа.

Поетът вижда това, защото той вижда всичко. Той вижда това, което ний виждаме; той вижда и това, което ний не виждаме. Ние не можем да не му се доверим, защото, освен нашите, земни очи, той има още едни, духовни, вътрешни очи. Защото той знае неща, които ние не знаем.

И как хубаво рисува той всичко. Нищо не е избегнало из пред окото му. И нищо не се опитва той да скрие, нищо не се опитва да украси, да облече във вежливи, приемливи форми. Всичко е крайно действително, крайно грубо, дори цинично:

Запирайте етажи,
нынче будут грабежи!
Отмыкайте погреба –
гуляет вынче голытба!

Блок е поискал да изрисува истинската, а не украсена, не изгладена, лакирана и поставена в златна рамка картина на действителността. В случая той е реалист до мозъка на костите си. Не съчинява, не измисля, не украсява, не идеализира, а рисува действителността, точно такава, каквато е, точно такава, каквато той лично я е видял с очите си и почувствувал с душата си в онези намръщени октомврийски дни:

Черное, черное небо.
Злоба, грустная злоба...
кипить в груди...
Черная злоба, святая злоба...
Товарищ! Гляди в оба!

Гуляет ветер, порхает снег,
идут двенадцать человек.
Винтовок черные ремни,
кругом огни, огни, огни...

Дванадесетте! Кои са тези дванадесет, изпълнени с „черна злоба, свещена злоба“, които вървят напред, все напред, в мъглата и студа, шибани от вятъра и дъжда, направо срещу куршума, направо срещу смъртта, окъсани и гладни, неспирани от нищо, от никаква земна сила?

Мы на горе всем буржуям
мировой пожар раздуем–

мировой пожар в крови –
Господи, благослови!

Това са дванадесетте апостоли на революцията! Това са дванадесетте синове на земята, които дойдоха да приложат насила това, което самозабравилото се в своя сляп егоизъм човечество отказва доброволно да приеме и приложи:

– Не приехте учението на Христа, не приехте и неговите първи, истински дванадесет апостоли, накичихте се само с Неговото име, кощунствувате с Неговите думи, отказвахте и отказвате да изпълните Неговия завет, подиграхте се и продължавате да се подигравате с Него – ето сега, след като вий отказвахте да чуете Неговия зов за мир, братство и любов, след като е изчерпано всяко търпение, след като е изгубена всяка надежда доброволно и самоволно да се осъзнаете, да се откажете от егоистичната страст за използване на своя ближнен, сега Той изпраща нас, революцията, с огън и желязо, с меч и кръв, с болка и страдание да разкъртим тъмните пластове на злото във вашите души, да пробудим вашите заспали съвести, да обгорим вашите закоравели сърдца, като ви вземем насила всичко, защото вий не искахте да дадате нищо! ...

И идут без имени святого
все двенадцать - вдаль.
Ко всему готовы
ничего не жаль...

В очи бьется
красивый шаг.
Вот – проснется
лютый враг..
И вьюга пылит им в очи
дни и ночи напролет..
Вперед, вперед,
рабочий народ!

Те вървят – дванадесетте – без да носят името светци, „на всичко готови, не жалейки за нищо“. Те са обикновени хора, те са като всички. Не са светии. Те обаче, чувствуват, съзнават добре своята мисия. Знаят защо са дошли на земята. Знаят каква задача им е възложена от Провидението, и ще я изпълнят, въпреки всичко, въпреки това, че трябва да изцапат ръцете си и да пролеят и своята собствена кръв... Друг смисъл в живота за тях не съществува. За тях – новите дванадесет пратеници, новите апостоли на Христа, които дойдоха само затуи, защото човечеството не прие самия Него и неговите първи дванадесет апостоли.

Сега Той, великият, чистият, любящият, разпънатият на кръст от нас, ще ни се покаже с друго лице, което, може би, ще ни направи по-силно впечатление, отколкото това, с което ние обикновено си Го представяме...

Страшната буря беснее. В снежната виелица се сливат земя и небе. Пронизителния вой на вятъра се прекъсва само от пушечните гърмежи и от виковете на борещите се...

И... над всичко това... кой би могъл да очаква? – Новият образ, другото лице на Христа – с венец от бели рози на главата, но... с червено знаме в ръцете.

Впереди – с кровавым флагом
и за вьюгой невидим,

и от пули невредим,
нежной поступью надвьюжной
снежной розсыпью жемчужной
в белом венчике из роз –
впереди – Исус Христос!

С.К.

1.9. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ПЛОДОВЕТЕ НА ЛЮБОВТА.

Из беседа, държана на 25 август 1944 г. на в. Острец, Витоша

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ПЛОДОВЕТЕ НА ЛЮБОВТА

Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 318, 15.10.1944, с. 3.

„В света има само един господар.
Бог е създал света и затова той е господар.”

„Единственото нещо, което не се краде, то е любовта.

Всичко друго може да откраднат, любовта никога не се краде. Всичко може да разделиш, любовта никога не може да разделиш. Любовта не можеш да помръднеш. Няма същество в света, което може да я помръдне. Единственият, който помръдва любовта, Той е Бог. Всеки друг, който се опита да подигне любовта, само я бутва, но не може да я помръдне. Като я бутне, казва: тази работа не е за мене, и си отива. Когато искате по някой път да дигнете любовта, ще повикате Господа. Другояче ще се орезилите. Затова не се плашете, че любовта може да ви я откраднат. Когато се убедите напълно, че любовта никой не може да ви я задигне, вие ще почувствувате вътре в себе си една свобода.”

„Единственото нещо, което разрешава трудните задачи, е любовта.”

„Божествената любов е голям, вечен извор, който тече навсякъде. Непрестанно той пълни всичко. Радвайте се на човешката любов, която е станала слугиня. Радвайте се на Божествената любов, която е станала господарка. Като дойдат, приемоте ги и двете. Приемоте Божията любов, приемоте и нейната слугиня. Оставете ги като дойдат у вас. Те ще уредят всичко. Никакви наставления не им давайте. Те ще уредят работите тъй, както никой не може да ги уреди. Ако се намесите в тази работа, всичко, каквото имате, вие ще го изгубите. Те казват: щом нямаш нужда от нас, заминаваме.”

„Всички противоречия, които днес съществуват, се дължат на човешката лакомия и неразбиране закона на любовта.

Ако съвременните хора разбираха любовта, тази война, в която се избиват и осакатяват хората, нямаше да съществува. Това е неразбранщина. Те искат да бъдат господари, богати, те да заповядват, да няма по-силни от тях. Ражда се едно състезание.

Сега обаче в света идва любовта. Като дойде Божествената любов, всички противоречиви форми ще изчезнат, и хората ще забравят да се

мразят. Как ще стане, няма да узнаете, но като стане, ще го видите. Ще дойде този ден. Той не е далеч.”

Из беседата, държана от Учителя
на 25 август 1944 г. на в. Острец, Витоша.

1.10. СТАТИЯТА „РУСИЯ, СЛАВЯНСТВОТО И ЧОВЕЧЕСТВОТО” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

Продължение

РУСИЯ, СЛАВЯНСТВОТО И ЧОВЕЧЕСТВОТО

Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 319 (4), 1.11.1944, с. 1, 4.

От полюса леден
до синий Кавказ,
апостоли бледни
светата ти пръст
изходиха пряко, накръст.
В очите си сини
те носят миража
на милиони години,
и в подвиг суров
в сърдцата кат в чаша—
велика любов.

И в късния час
възторжено химни
запяват сурови,
и в рудници земни
разбиват окови,
дълбаят сърдцето
на вечната Русь!
И ето:
от мрака възлиза
под огнена риза
Исус!

“Русия” – Ем. П. Димитров

Христос, със своята жертва, със своите страдания и с кръвта си, вдъхновен от велика любов, изкупи греховете на людетe и откри една нова ера в историята на човечеството.

Русия, великия руски народ, следвайки, не по форма, а по същество, не с думи, а на дело, стъпките на Христа, вдъхновяван от същата велика любов, със своята велика жертва, със страданията си и с кръвта си, изкупи и изкупува греховете на човечеството, греховете на всички народи по земното кълбо.

Страшното бреме на изкуплението може да бъде изнесено само на плещите на великите и мощни души. Всички други биха били премазани от неговата тежест.

Неум, нехитрост се изискват ука предивсичко, не до крайност развита наука и техника. Не са от първостепенно значение дори извънредните организационни способности. Всичко това западноевропейските и другите

напреднали народи го имат дори в излишък. То, обаче, не е от решаващо значение.

За да се поеме и изнесе великата задача за изкуплението на човечеството, за да се приеме и положи великата жертва пред входа, пред храма на новия свят, беше нужно преди всичко – чисто сърдце и велика любов!...

А тъкмо това славяните, и преди всичко великия руски народ, имат в изобилие.

Велика, Божествена тайна: Камъкът, когото зидарите отхвърлиха, той стана глава на ъгъла.

Назадничава, изостанала в своето развитие Русия, с исполински замах, първа извърши огромния пробив в крепостта на стария свят и застава начело на народите в безспирното им шествие напред.

Славянството, което от мнозина се считаше за нисша, изостанала раса, предназначена да служи за тор на другите културни народи, неочаквано за мнозина, ускорява своите стъпки, застига и изпреварва тия, които се мислеха за много по-напреднали от него...

Ние не гледаме и не говорим само за настоящето. Нашият поглед не е спрял в една мъртва, неподвижна точка. Ние обгръщаме едновременно миналото, настоящето и бъдещето, и в тази широка перспектива виждаме:

Славянството, под водачеството на великия руски народ, застава начело на общочовешкото развитие.

Това, от много гледища, изглежда чудо, и то, наистина, е такова: то не може да бъде обяснено с данните, с които разполага обикновения човешки разум, със знанията, с които разполагат съвременните учени – социолози, биолози, политико-икономисти и т.н.

Защото, чудесата, наистина, и днес дори са възможни на нашата земя.

Защото това, което от гледището на земните закони, от гледището на законите на материалния свят, изглежда като чудо, като нещо необяснимо, от гледището на духовните закони и на духовния свят то е само естествено последствие на едно действително положение, на един естествен развой.

Жертвата, винаги, е богато възнаграждавана. Жертвата никога не е загуба, а винаги е най-голямата печалба.

Ето един закон „не от мира сего“, когото малцина познават, но който е неизказано по-траен и по-действителен от законите на материалния свят. Защото е закон вечен, не относителен, а абсолютен и незимлим...

Кой друг народ на света е проливал, в такова изобилие, кръвта си за свободата на другите народи? Кой друг народ, освен руския, в мрачните дни на грозно надвисналата опасност, е спасявал човечеството от заробване с цената на милиони жертви? Кой освободи България, кой помогна и на другите балкански народи да се освободят? Най-сетне, кой изнесе, и кой продължава да носи и днес най-тежкия кръст на борбата срещу съвременните завоеватели и поробители на Европа?

Не по човешките, не по земните закони, а според Божествения закон, руския народ си е извоювал правото да застане, за по-дълъг или по-къс период от време, начело на общочовешкото развитие. И заедно с руския народ, като най-близки нему по дух и по заложби, ще вървят в най-голяма близост и другите славянски народи.

В недалечно бъдеще, ние всички ще видим и ще се уверим в това. А тия, които имат очи, го виждат и сега:

Един буен, с нищо неизразим и от нищо непобедим поток на духовни сили нахлува всред славянството. Той носи със себе си залога за нещо велико, за нещо неочаквано, за нещо непознато досега.

Той носи в себе си една велика култура, която ще се зароди и разрастне в недрата на славянството и от която ще идват да черпят всички народи от земното кълбо.

Не малък дълг от този велик исторически процес, който е от значение за цялото човечество, се пада и на нашия малък, но буден български народ.

Ново Слънце изгрява днес над безкрайните славянски земи. То ни носи нов Закон – закона на Единството.

Великата задача на славянството, правилното изпълнение на неговата мисия – да внесе новото в света – ще бъде извънредно улеснена и тласната мощно напред от неговото обединение.

А обединението на славянството ще бъде едно Велико Благо, както за всички славяни, така също и за цялото човечество, защото то ще ознаменува края на силата на злото на земята и победата на доброто, тържеството на братството, мира и любовта между всички хора по цялата земя.

Обединението на Славянството е велика и свещена задача, която Провидението е възложило на новите поколения на славянските народи, и в изпълнението на тази задача, ние, всички пробудени славяни, трябва да намерим щастието и смисъла на живота си.

С. Калименов

За изграждането на новия свят са нужни нови хора – хората на Любовта!

1.11. ИЗ СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ СИРОМАХ И БОГАТ

Из беседа, държана в хижа „Брокс“ – Витоша, на 26 август 1944 г.

СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ СИРОМАХ И БОГАТ

Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 319, 1.11.1944, с. 2.

„Сега вие мислите, че като се говори за любовта, това е едно силно течение. Единственото нещо, което е невидимо в света, то е любовта. Откъде иде, къде тече, не се знае. Тя носи всички блага, но остава невидима. Единственото нещо, което не се вижда, е любовта. Не формата, но същественото е невидимо. Тя иде по най-тихия начин и носи най-полезните работи. Оставеното вие считате любов. То е благото на любовта. Плодът, който е дошъл при вас вие го считате за любов. А любовта е в сладчината. Вие не знаете какво нещо е сладчина. Сладчината вие я чувствувате, но не я познавате. Ябълката сама по себе си не е сладчина. Сладчината е невидима. Вие виждате само формата.

По някой път вие искате да видите любовта. Единственото нещо, което не можеш да видиш, е любовта. Ти можеш само да го опиташ. Туй, което чувствуваш, сладчината, то е любовта. Каква е тя, ти не знаеш, никаква форма не можеш да й дадеш.”

„Казвам: единственото нещо, което не се вижда в света, това е любовта. Плодовете ѝ се виждат, но самата не се вижда. Когато казваме, че Бог е невидим, то е като сладчината, която не виждаш, но пък я чувствуваш много реално. Всички вие имате различни схващания за Божията любов. Единственото обаче, което трябва да имате превид, то е, че когато се приближавате към Божията любов, вие трябва да бъдете доволни. При най-малкото недоволство, ти си вън от любовта.

Любовта не търпи абсолютно никаква дисхармония в света.”

Истинското понятие за тъмнината е празнота. Светлината пък е пълнота. Сиромашията е тъмнота, а богатството е светлина и пълнота.

„Законът е: богатият трябва да се радва, като се освободи от богатството, и сиромашът трябва да се радва, като се освободи от сиромашията. И двамата са на равно. Сиромашията на земята е богатство на небето. Богатството на земята е сиромашия на небето.”

Из беседата....., държана
в хижа „Брокс” – Витоша, на 26.VIII.1944 г.

1.12. „СЛАВЯНСКАТА СТИХИЯ” ОТ ГЕОРГИ ТОМАЛЕВСКИ. Томалевски, Георги. Сигнали. есета. София: Хемус, 1940.

СЛАВЯНСКАТА СТИХИЯ

Георги Томалевски

Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 320 (5), 15.11.1944, с. 1.

Като водач, знаме и представител на всички славяни, светът познава огромния гигант, прегърнал половината от земния глобус – Русия. Тая необятна страна крие в себе си такива несметни материални и духовни богатства, че разрастнали се в цялата си мощ, те биха завладели душата на света и биха станали знак, под който ще се развива животът по цялата планета.

Някаква широка тръпка пробягва по нас, когато си помислим за оня идващ ден, през който, като дихание долитнало от широките степи, като очарование от волната, пропита с тъжен копнеж песен, душата на славянството ще стане душа на човечеството пробудило се от съня, окъпано в слънце, кръстено в огъня и любовта – двете стихии на славянската душа.

Ние сме още далеч от отразата, който ще придобият в бъдеще народите, но и в сумрачните часове на утрото се долавят лъчите на надеждата. В предвкусващ пророчески сън виждаме необятната красота, която залива мрачните, покрити с кърви полета и долини. Светът е имал сила, ум, жестокости, победи и поражения, но никога не е имал любовта за свой символ, знак и своя същност. Новото човечество ще има тая любов като жива сила, а не само като мъртъв ритуал.

Сега мнозина не вярват в това. Но натам сочат сигналите на времето – към бъдещетата, освободената славянска стихия, която чака своето възкресение.

Славянската стихия! Тя е всякога нова, свежа, и носи пресен хлад, който нахлува като гостенин в топла стая със зачервени от мраз бузи и ни поздравява с бодър дух.

Нашите бащи плачеха, когато приказваха за нея. Благоговейно изговаряха нейното име, защото помнят дните, когато с рухнали сълзи от очите са целували шинелите на войниците-освободители.

Русия е страна, която не живее бавно, а в трескав ритъм. Нейната физиономия се мени непрестанно, защото ръката на една съдба удря с тежък млат по нейната снага и я готви за идещия ден. Всеки ден падат отломки от духовната ѝ скулптура, взета вече в ръката на невидимия майстор. Към Русия са отправени погледите на всички народи, и не без завист те наблюдават плодовете на изпънатите мишци.

Всички народи, повече или по-малко, са преминали по-голямата част от своя жизнен път. Те, както слънцата във вселенското пространство, имат своя еволюция; преживяват един дълъг период на постепенно разгаряне, достигане до една фаза и възраст в своя космичен живот и после протичат вековете и хилядолетията, които сочат пътя на сливането им и бавната, неизбежна смърт.

Повтаряме, че славянската стихия е в своята ранна младост. Тя още не е дала своите зрели плодове, защото досега е живяла епохите на силните допотопни трусове, които нареждаха нейните пластове, бурите, които заравяха под чернозема ѝ огромните богатства. Освен това, при общия поглед на световния развой, ние се натъкваме на необходимостта да затупти в света едно голямо, богато, и неизчерпаемо сърдце, което да удави в своята обич нерадостните останки на отминалите епохи. Ние вярваме в идването на това братство не със спящата вяра на фанатизма, но чрез сигурните признаци, които с всеки нов ден дорастват, все повече и повече и към които се отнасят с пренебрежение като тия, които гледат на света и на заобикалящия го живот с неподвижни очи.

И ние сме славяни. Не ще останем чужди на вика, който ще излезе от великото сърдце! Този зов ще ни намери, където и да сме. Ще чуем звъntenето на шеметния бяг на Гоголевата тройка, тропота на изпънатите коне, чиито копита едва докосват земята. Ще ни докосне оная широка песен на степта, и на нея ще отговори нашето сърдце, полята, смълчаните ни планини. И тоя вик на планините ни, където нашите братя преди да умрат, се целуваха за последен път, ще звучи трогателно до сълзи в общата песен. Тогава светът, горд и непристъпен в своята студенина, ще бъде погалан с майчината ласка на славянската душа, за да научи нещо ново.

Ще се свестим и ние, славянските деца от Балканите, защото земята ни, която е пълна с кости, ще ни заговори на един трогателен език.

(Из книгата „Сигнали“, 1940 г.)

1.13. СТАТИЯТА „ОБЕДИНЕНИЕ НА СЛАВЯНСТВОТО” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ОБЕДИНЕНИЕ НА СЛАВЯНСТВОТО
Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 322, 1.12.1944, с. 1.

През много кръв, през много съсипни, през страшни, небивали страдания, днес човечеството крачи напред към един нов свят, към една нова действителност.

Ще дойде ли, наистина, този нов свят? Ще бъдем ли щастливи ние, или, ако не ние, то поне нашите деца и внуци, да влязат в него? И защо тъй скъпо, с цената на такива огромни страдания и жертви, с цената на толкова много разплакани майки и бащи, деца и жени, братя и сестри, с цената на реки от кръв и на невъобразими разрушения, сме длъжни ний да изкупуваме великото благо на този нов свят, на този нов живот, за нас и за нашите потомци?

Ще дойде този нов свят. Той не може да не дойде. Той идва. Никой не трябва да губи вяра. Никой не трябва да се примирява със старото. Никой не трябва да се плаши, никой не трябва да се отдръпва назад пред великото изпитание, което изживяваме и голяма част от което все още ни предстои пред вратите на тази велика нова ера.

Наистина, ний, всички, цялото човечество, трябва да изкупим и ний изкупуваме миналото, страшното, небратско, нечовешко и позорно минало, страшните небратски нечовешки и позорни отношения между човек и човек, между народ и народ, които са царували досега в живота на човечеството.

Хилядите, безбройни и неописуеми престъпления, хилядите, безбройни и неописуеми братоубийства на близкото и далечно минало, от които до нашето съзнание са дошли само една малка, нищожна част – всичко това представлява огромния дълг, огромното бреме, огромното и страшно, позорно, кърваво, Каиново петно, което тежи, което лотиска, което разяжда от памти века душата на цялото човечество и което може да бъде измито само с мъки и болки, с кръв и страдания.

Ето смисъла, ето великия смисъл на нашите страдания, на страданията на нашия народ и на всички други народи по земята. Да се ликвидира веднъж завинаги с миналото, със страшното минало, да се изкупи то с цената на всички необходими жертви. Да се очистим, да смъкнем кървавото Каиново петно от челото си, да изкупим грешките, заблужденията и греховете си, за да можем с чисто сърдце, със спокойна съвест, преминали през огъня на страданияето и оставили в него всичко натрупано зло на вековете и хилядолетията, да пристъпим смело и свободно през вратите, водещи към новата ера на земята.

Може да вярваме, може и да не вярваме в провидението. Това няма голямо значение. Но факт е, че днес на славянството е възложена историческата мисия – да направи първата решителна крачка към жадуваното от векове и хилядолетия, от неговите най-добри синове – обединение на човечеството.

Нам, на славяните, предстои да поведем човечеството из този нов път на истинско величие, красота и благоденствие. Нам, на славяните, предстои да направим първия пробив през страшните зидове на миналото, на човешката омраза и разединение, на Каиновото братоубийство – към новия свят на всемирното братство, към новия свят на мира и любовта...

И ний ще станем способни да изпълним достойно и завършено своята мисия САМО КОГАТО СЕ ОБЕДИНИМ.

Как? По кой начин? По какви пътища? Върху каква основа? – Това близкото бъдеще ще покаже. Едно е несъмнено – това трябва да стане и то ще стане върху основата на СВОБОДАТА върху основата и с пламенния поток на съзнателното, добре обмислено и доброволно подаване ръка и братска прегръдка на всички славянски народи.

Това трябва да стане. То не може да не стане и ще стане. То ще бъде великото, истинското и най-голямо чудо на нашия двадесети век. То ще бъде венеца на славата, неувяхващия венец на безсмъртното дело на плеада дейци, живеели, работили и умрели за постигането на този свещен идеал.

Обединение на славянството – това е великата задача, която предстои нам, и на нашите деца. Това е най-свещения дълг, който ние никога не трябва да забравяме, който ние нито за момент не трябва да изпускаме из предвид, на когото ние трябва да отдадем всичките си сили, живота си, вярата си, любовта си. Защото той е една скъпа привилегия, едно велико щастие, едно неопценимо благо – да работим, да градим, със своите собствени ръце да полагаме тухлите на величествената сграда на бъдещето.

Великата и свещена задача за обединението на славянството, по всяка вероятност, ще бъде изпълнена на етапи. Пръв наш дълг, на българите, е да подадем, искрена братска ръка и да се слеем в братска прегръдка с нашите най-близки братя – балканските славяни: сърби, хървати, словаци, македонци и черногорци. Нощта, черната и страшна нощ на нашите отношения отмина безвъзвратно, и на тъмните бухали не остана вече нищо друго, освен да се крият в своите дупки – те с нищо не могат вече попречи на светлото дело, с нищо не могат спря великата зора на обединението на славянството.

Ще си подадат братска ръка, след толкова вековни изпитания, поляци и руси. Ще се заличат временните недоразумения и грешки между чехи и словаци, сърби и хървати.

Ще си подадем братска ръка и ще се слеем в братска прегръдка всички славяни и ще възкръснем за нов живот – защото това е волята на живота, дългът ни пред историята и мисията, възложена ни от Провидението.

Пламен

1.14. СТИХОТВОРЕНИЕТО „ВЪЗХВАЛА НА СЛАВЯНСТВОТО” ОТ РОСЕЛИН

ВЪЗХВАЛА НА СЛАВЯНСТВОТО

Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 322, 1.12.1944, с. 1.

О, ти, душа славянска,
ти шир си океанска!
Ти, тъй стихийна, светла и крилата,
със дух на мъдрост и любов богата –

ти тръбно живота на новата епоха вестиш
и волно се жертваш, гориш и блестиш.

След всяка изява на жертва и обич безкрайна
ти ставаш все по-волнокрила, просторна и сяйна.

Душа несломима, с могъщи импулси,
пред теб всичко гнило се гърчи в конвулсии.

Пред теб стария свят в изнемога отстъпва,
а с творчески набег ти смело пристъпваш.

Пристъпваш, изтриваш сълзите и стройно градиш,
там дето бездушния ред се руши.

Душа, небивала от века
в културните анали на човека!

Ти водиш народите към свобода
през страшния път на епична борба.

Душа велика, мощна и крилата,
ти носиш нова ера на земята!

Роселин

1.15. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ДЕВЕТЕ СЪЩЕСТВЕНИ ПРИЧИНИ ЗА ЩАСТИЕТО И НЕЩАСТИЯТА НА ХОРАТА

Из беседа, държана на 19.11.1944 г. София–Изгрев

ДЕВЕТЕ СЪЩЕСТВЕНИ ПРИЧИНИ ЗА ЩАСТИЕТО И НЕЩАСТИЯТА НА ХОРАТА

/от Словото на Учителя/

Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 322, 1.12.1944, с. 2–3.

„Според мене, има девет съществени причини, от които произтичат нещастията на хората, и девет причини, от които произлиза щастието. Освен тях, има и други, второстепенни причини, но тия са съществени, кардиналните.

Първата причина за човешките нещастия е незнанието какво нещо е любовта — по точно, неизпълнението на закона на любовта. Философите обясняват какво нещо е любовта. Обаче любовта не се нуждае от обяснения. Това е един свят, в който ти трябва да се потопиш, да участвуваш в него, да живееш в него, да се ползуваш от неговите блага, нищо повече. Всички други човешки понятия за любовта са безсмислени. Втората причина за нещастията на хората е непознаването на мъдростта.

Това, че ний сме слепи за Божествената мъдрост и промисъл и не я виждаме в богатата, които ни са дадени.

Третата причина е непознаването на истината.

Нашите, ограничени, детински схващания за живота и света ние смятаме за чиста истина. Ние не се подчиняваме на Божествената истина. Мислим, че без любов може, без мъдрост може, без истина може. Може, разбира се, всичко може. Само че резултатите са лоши.

Една друга причина е непознаването на живота.

Ние не разбираме живота. И затова изискваме от него това, което той не може да ни даде. Защото, животът не е заради нас. Той не е създаден и не съществува за нашата личност и за нашите прищевки. Животът е поле за любовта. В живота любовта се проявява. Необходимо е да слугуваме на живота, за да можем да го разберем. Ние искаме да участвуваме във всички блага на живота. Това е естествено. Но то може да стане само при известни условия. Нещата са достъпни само за този, който прави необходимите за тяхното достигане усилия.

Ние не знаем също какво нещо е знание.

В знанието има две съществени качества: то носи мисъл и светлина. Туй, което няма в себе си мисъл, туй, което няма в себе си светлина, то не е знание.

Ние нямаме истинско разбиране и за свободата.

Ние искаме да бъдем свободни, но не знаем, че свободата ни зависи от самите нас: ние се заробваме и ние се освобождаваме.

Защото, ако си позволиш да направиш туй, което е в разрез с истината, ти ще се намериш в едно противоречие. Противоречието ще се прояви в това: щом нарушиш закона на истината, ти ще се ограничиш. Като следствие на това, ще се яват много болезнени състояния – в твоите мисли, в твоите чувства и в твоите постъпки, навсякъде. Дали това се отнася до един индивид, до един народ или до един ангел, резултатите са все едни и същи.

Животът, знанието и свободата, това са атрибути, качества на ангелите. За нас в нашия физически свят, това са учението, движението и работата.

Първата причина във физическия свят е учението. Ние учим, за да добием нещо, от което да се ползуваме. Ние искаме да бъдем учени, да имаме знание. Но защо ни е знанието? За да се спрем на него ли и да престанем да се движим напред? – Не, учението е непреривен процес. Човек, който не се учи, е загубен. Какъвто и да си ти, ако ти не учиш, твоя живот няма смисъл. Нищо – никакви постижения в миналото, никакви права и високи постове не ни освобождават от нашето задължение да учим. Всички трябва да се учат. Животът е вечно учение. Някои мислят, че са завършили. Не, не може тъй да се говори.

Щом престанеш да се учиш, ти ще изгубиш всичко.

В непрестанното учение, е вашето вечно движение напред.

Последната причина е работата. От качеството на нашата работа зависи нашето щастие или нещастие в света. Какво значи истинската работа? – Всяко нещо, с което се заемеш, да го направиш по всички правила. Ти миеш паници и си казваш: За туй ли съм роден, да мия паници? Че за какво си роден? Някой е слуга, носи едно дете, и казва: Затова ли се родих? – Че за какво се роди? Ти считай онова, което в дадения случай работиш, за съществено. Имаш да изпълниш едно малко задължение – считай, че от него по-важно няма. Нека в твоя ум винаги, непременно, има една идея.

А ти си мислиш: защо не съм сега някой министър. Ако си министър, ще те затворят, ще те съдят както сега в България ги съдят. И цар да си, така ще те съдят. Дъщерите пък съдят майките и бащите си.

Някой казва: аз така рабирам нещата. Добре е, че разбираш така. Нека всеки постъпи така, както разбира. Работи, макар да направиш и двадесет грешки. Като привършиш работата, ти ще я оправиш. Дори и сто погрешки да направиш, не изоставяй работата си.

Ние, съвременните хора, живеем при много богати условия. Науката е станала толкова обширна. Има милиони умове, които се занимават във всички области, да изследват тайните на природата.

Обаче, във всичко, което науката е изследвала, все има нещо, което не е така достоверно. Вземете запример някой човек, който съхне. Богато дете е, има всичко на разположение, но съхне. Хранят го, гоят го, грижат се за него, но съхне това дете. Коя е причината на това съхнене? – Вода няма детето. Всеки един човек, който съхне, няма кой да го обича. Като няма кой да те обича, ти съхнеш. Някои тлъстят – в тях пък има повече вода, отколкото трябва. Кръгло е лицето им, значи, трябва да дадат от своята влага на сухите.

Според мене, всичко зависи от нашия ум, от нашето сърдце и от нашата душа. Хората често не знаят, че имат душа, която те могат да обяснят или познаят. Но нека оставим обясненията – единна ли е или колективна, или е „сбор от нашите душевни преживявания“. Тия работи нямат значение. Но казвам: ако ти не слушаш своя ум, който носи светлина за теб, тогава светът няма да ти бъде приятен. Ти няма да знаеш какво нещо е красота. Ако не разбираш своето сърдце, ти няма да разбираш топлината. Топлината произвежда всички меки и хубави думи. Ако ти не разбираш физическия свят, в който живее тялото ти, ти принуждаваш, насилваш краката си, насилваш ушите си, всичко насилваш. Вечерно време, като си дойдете в къщи, не измивате краката си, те нямат възможността да си отпочинат и започват да миришат. И сега, след всичко това, ние се занимаваме със социални въпроси. А нито на ум ни идва, че първият социален въпрос, който трябва да разрешим, това е разумното и правилно отнасяне със своето собствено тяло.

Ако българските министри разбираха какво нещо е любовта, ако българските министри разбираха какво нещо е Божията мъдрост, ако те разбираха какво нещо е Божията истина, щяхме ли ний да имаме туй положение?

Погрешката на министрите седи ето в какво: те мислеха да оправят света с движение, с учение и с работа – с проявите на физическия свят. Обаче светът, така не се оправя. Движението, учението и работата са резултати на Божествения свят. Следователно, нещата се оправят не тук, на земята, а в Божествения свят. Или, с други думи казано, по човешки, според ограничените човешки разбирания и действия, светът никога не може да се оправи. Необходимо е да станем проводници на Божественото. Защото, само когато направим това, нашият земен свят ще може да се оправи.

Сега ние се движим. Но как се движим? Хиляди и милиони хора се движат на бойното поле. Какви са целите им? Те са християнски народи. От невидимия свят как гледат? Какъв е моя възглед? Мислите ли, че онзи възвишен свят, който гледа хората на земята, одобрява положението, както сега постъпват?

Но аз казвам: Тази война се води и вътре в нас. Ти по някой път се разсърдиш и в резултат на това пет милиона клетки измират, стават жертви на твоята сръдня. Не си ли ти, който осакатяваш себе си? Цялото ти тяло се изпълва с инвалиди? Питате защо се бият хората? – Защото ти се гневиш без причина. Някоя жена иска да се развежда и идва да ме пита. И тя иска да знае защо се бият хората. – Защото ти се ожени. Твоята неестествена женитба роди тази война. Трябва да се жени човек. Това е закон. Но да се жени по закона на любовта, да се жени по закона на мъдростта, да се жени по закона на истината: да се жени по закона на

живота, по закона на знанието и по закона на свободата, да се жени по закона на движението, по закона на учението и по закона на работата. Тогава не ще имате погрешка.

От всичките погрешки, които досега в далечното и близко минало сте направили, ако почерпите съответната поука, вий ще станете умни, ще спечелите голямо богатство. Защото индуската философия казва: Това е Карма.

Да допуснем, че в миналото, в някой друг живот, си бил цар. Другите хора, които са около тебе, са били слуги, ти си ги изтезавал, измъчвал си ги. Сега ти ставаш слуга, а те стават господари. Какво трябва да правиш? Преди всичко, ти трябва да знаеш, че ти сам си причината за лошите отношения. Следователно, ти ще трябва да живееш по най-добрия начин. Какво наказание и да ти дадат, ти ще им благодариш, ще кажеш: Аз съм причината. Вие сте много добри хора.

Та сега аз съм за туй: когато законът осъжда един човек, ние няма да го защитаваме. Но този човек, когото законът осъжда, ние можем да го подкрепим със своята мисъл: Ще се оправи тази работа, не бой се. Изправи погрешките си.

Нека той не съжалява, че законът го съди, но да се радва, че има условия да изправи живота си.

Сега в България имаме случай, дето всички министри, които са правили погрешки, да изправят каквото са правили. Законът ги осъжда, за да се изправят. Тогава ние всички ще им изпратим доброто пожелание да изправят погрешките си. Защото ако светът не изправи погрешките си, не можем да живеем добре. Например, в един оркестър някой наруши нещо в нотите, в такта, в темпото – веднага се изменя цялата хармония. Вещи трябва да бъдат хората....

Вие се радвайте, че в България сега има толкова министри да ги съдят. Ще се поучите от тях. Който министър каквато погрешка има, тя е ваша: Разните погрешки на министрите са ваши погрешки. Идете, научете се от тях. Вие седите на заден план.

Трябва да бъдем справедливи, но не жестоки. Трябва да бъдем строги, но милостиви.

Да скъсаш нещо, да го счупиш, да го смачкаш, това не е нищо. Изял някой една ябълка. Най-първо, тази ябълка не е твоя. Ти дигаш шум защо тази ябълка е изядена. Върху тази ябълка са работили слънцето, въздухът, земята, влагата, разни червейчета, хиляди ангели са работили и ти ставаш господар. Правиш въпрос, че са ти взели ябълката.

Че имаш малко право, не отричам. Но ние, съвременните хора, сме взели такива прерогативи, като Бога. Само Бог може да съди.

Само онзи, който люби, може да съди. Само онзи, който е мъдър, може да съди. Само онзи, който обича истината, може да съди. Само онзи, който обича живота, може да съди. Само онзи, който обича знанието, може да съди. Само онзи, който обича свободата, може да съди. А ние трябва да обичаме свободата.

Когато ония ангели съгрешиха, Господ не ги унищожи, но ги прати в огън, да станат мекички. Той прати и хората. Защото трябва да се учат в тоя университет – огнения университет, който изправя всички погрешки.

Хората казват, че това ще бъде вечно. Вечно е сто години. Вечно, значи сто умножено на себе си – т.е. десет хиляди години. Ако не си доволен, тогава един милион на един милион – колко ще бъде? Все таки, ще има край. Но, във веки веков – това значи един век умножен на себе си, десет хиляди години.

Алегория ви казвам: Онези славеи, които пеят из България, знаете ли, кои са те, отде са се научили? – Те са прегрешили ангели. Всичките славеи са ангели, но за десет хиляди години наказани да идват да пеят. Дали вярвате или не, това е друг въпрос. Хиляда и една нощ е това. Ако вярвате, нищо няма да изгубите. Ако не вярвате, пак невежи ще останете. Вие казвате: Ангел ли е, той пее. Той без пари пее и казва на българите: Десет хиляди години ви пеem. Господ ни изпрати да ви пеem и да ви кажем: Ако не бъдете умни и вие ще пеете като нас.

В днешно време, при големите богатства, които имаме, вие казвате: какво ще стане, с нас? Защо сме се родили? Чудно, нещо: Защо си се родил?

Родил си се да познаеш какво нещо е Божията любов; родил си се да познаеш какво нещо е Божията мъдрост; родил си се да познаеш какво нещо е Божията истина, която носи свободата в себе си.

Ония светове, които нощем звездното небе разкрива пред очите ни са пълни с напреднали, разумни същества. Ти гледаш небето нагоре и си казваш: Какво ли има там? – Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което се върши там горе – думите на апостол Павел. Казвате: Какво има на слънцето? Око не е видяло и ухо не е чуло какво има на слънцето.

Вие виждали ли сте една слънчева девица? Каква светлина излиза от нея! Как е опасана със златен колан, какви дрехи тя има! Ако видите една слънчева красавица, вие съвсем ще се обезсърчите. Обаче, един ден вие трябва да станете като тях. Следователно, вие трябва да се учите от тях. Както те са придобили своята красота, своята любов и знание, по същия път трябва да минете и вие. Знаете ли, как живеят красавиците на слънцето? – В техния език няма никаква обидна дума.

И сега ние, хората, притежатели на такива огромни богатства, които нашия ум съдържа, се чудим какво да правим! ... Нито един съвременен цар, няма такива големи богатства и възможности, с които разполагаме ние, които познаваме силата и богатствата на ума си. Ония богатства, които носи нашето сърдце, те са пък други богатства. И ония богатства, които нашата душа и нашия дух носят и те са други богатства. Това са съкровища, които струват много повече от всички земни богатства, взети вкупом. И ние се питаме – какво трябва да правим. Бог ни е надарил толкова богато, и с такава безкрайна щедрост, а ние се считаме последни просяци ...

Някои от вас се оплакват от мъжете си. Ти имаш един мъж с такива огромни богатства! Той има някои петна, някои недъзи тук – там, но ти трябва да знаеш как да изправиш ума му. Ще дам един съвет на младите моми и момци: Никога не се женете за мома, или мома да не се жени за момък, докато не намерите най-добрата му черта.

Като намериш тази черта, дръж я в ума си, никога не я изпускай. Ако можеш да направиш това, ти ще живееш, както ангелите живеят. Ако се ожениш без да намериш и без да държиш в ума си тази черта, нещастията ще те следват едно след друго.

Мене ми разправяха за едно българско семейство, което мога да ви посоча за пример: Бащата пее бас, дъщерята алт, майката сопран, синът – тенор. Дойдат си вечер от работа, няма да се карат, а пеят всички заедно, квартет. Аз бих желал всички български семейства да пеят и свирят така. Туй не съм го виждал, разправяли са ми го. И аз съм намислил, някой път да посетя това семейство. И действително, аз знам едно семейство, дето живеят по същия начин.

Ние трябва да се радваме, че имаме един ум, който носи светлина в себе си. Трябва да се радваме, че имаме едно сърдце, което носи Божествената топлина. Трябва да се радваме на душата си, която носи Божиите блага от хиляди и милиони години. Трябва да се радваме на Духа, който ни показва пътя. Какво има да се обезсърдчаваме?

Ще видим сега как българите ще осъдят министрите. По Божия закон ще ги съдят. Може да бъде пет, може да бъде десет години. Не вярвам да бъде по-долу от десет години, защото, както аз виждам, някои работи ще се съкратят. Десет години ще се съкратят. Петте години също ще се съкратят. С бесилките и с тях ще стане нещо, ще изгният въжетата. В турско време, като бесят някого и се скъса въжето веднъж, пак го бесят, но ако се скъса втори път, вече трети път не го бесят. Казват: Бог не позволява. Сега модерните хора и по сто пъти бесят.

Ние трябва да оставим стария начин на извинение. Някой казва: извини ме. Това не е извинение. Откъснал си плод от градината на човека, мини след това и му кажи: един ден минавах от тук и откъснах един плод. Връщам ти го по-хубав. Това е извинение.

Ние трябва да зачитаме мислите на хората, техните съществени мисли.

Трябва да зачитаме човешките желания, тия желания, които са проява на Божественото. Трябва да зачитаме, онова, което Бог е вложил в човешката душа. А тя е една хубава, написана книга, хубаво трябва да я четете. И като четете, не цапайте тази книга.

Да допуснем, че имате главоболие. Имате коремоболие. От малко топлина е. Каквато и друга болка да имате, намаляла е силата на тялото ви. Що е ревматизмът? Ненужен товар на ставите. Мазнини има в гръбначния стълб, затова не работи. В гръбначния стълб има дванадесет чифта отвори от които излизат нервите на цялото тяло. Когато тия отвори се задръстят от мазнини, енергията не може да излиза. Тогава някои органи заболяват, а някога се получава парализа. Затова излагайте гърба си на слънце. Турете най-хубавите си мисли, да се отворят тия врати, навсякъде да тече енергията. Заболи ли те глава, моли се, намери си погрешките. Боли те корема, намери погрешките си. Някой път ще идеш при лекар, да ти каже погрешката. Ще платиш, но ще ти кажат погрешката.

В света сега иде епоха за изправяне на погрешките. За в бъдеще трябва да живеем без погрешки.

Когато се затыжим за погрешки, ще слизаем в по-нисшите светове, да виждаме какви са погрешките. В миналото често светиите отивали в гората да видят как вълкът дави овците, да видят какво нещо е пошият живот. Те често отивали да погалят вълка и казвали: „Ако ме обичаш, остави я, не я яж. Ако ме послушаш, може да ти помогна. Ако не ме послушаш, сто пъти ще ти одерат кожата“.

И сега аз казвам: Не забравяйте благата, които Бог ви е дал. Не забравяйте красивите умове, красивите сърдца и красивите души, които имате.

Не забравяйте Божията любов и милост.

Не забравяйте Божията мъдрост и истина. Не забравяйте, че всички сме в ръцете и под очите на Бога. Издигнете бялото знаме и живеете тъй, както Бог изисква.

Из беседа, държана от Учителя
на 19.XI.1944 г. София – Изгрев.

1.16. УЧИТЕЛЯТ ЗА БЪЛГАРИЯ И БЪЛГАРИТЕ

Из ръкописа „На българина“. т. 1 на Сава Калименов

Христос се явява сега в славянството, с център Българския народ.

Българският народ, ще не-ще – ще изпълни своята задача. Могат да останат и триста хиляди българи, но възложената им от Небето мисия ще изпълнят. Българите трябва да се подигнат духовно. У тях трябва да се развие вярата, да станат носители на Божественото.

В България има много ясновидци. Това е добър признак. То показва, че Духът работи в България.

България сега е в Златния век на своята история!

Тя е още в началото на Златния си век. Не е достигнала още купминационната си точка. България сега кредитира всички европейски народи, и за в бъдеще те ще се отплащат. Понеже България е в Златния си век, тя ще бъде пазена и закриляна от Провидението. Никой няма да стори зло на тази страна, която кредитира духовно цяла Европа. Само малко може да бъде засегната, но и то може да бъде избегнато.

Има ли условия в България да се роди шестата подраса? – Да! Има условия. Затова се работи върху българския народ повече от няколко хиляди години.

Някои казват: „Какво ще стане с България?“ – Щом България приеме Божественото учение, добре ще бъде с нея. Но ако не го приеме, зле ще ѝ бъде. Колкото евреите прокопсаха, толкова и българите ще прокопсат, ако попречат на Бялото Братство. Нека го знаят това българите.

Любовта ще дойде от България. Любовта ще протече през българите и ще обгърне целия свят. Ако в България изтича един извор, няма ли да напои света? Ако този извор е сто километра широк, няма ли да напои света? Любовта като мине през тебе, ти ще бъдеш носител на Божественото.

България направи погрешка, че имаше неприятни отношения с Русия. Българите трябва да поправят тази грешка. В Русия ще стане духовна промяна. Те ще приемат новите идеи. Русия ще изпълни своята духовна мисия.

Ако България не приеме тези идеи, няма да има добро бъдеще. Сега е Златният век на българския народ, и ако българите загубят и днешните условия, тогава това ще се пренесе в други народи и България ще бъде на опашката на другите народи, и то закачена на косъм.

Всички в България ще преминат през изпитания. Тия изпитания ще засегнат и вас, учениците, за да се види кой ще устои.

Българският народ се освободи от турското робство именно заради делото на Бялото Братство.

Като българи, вие трябва да разрешите задачата си именно тук, в България.

В България трябва да се изпълни следното, между другото:
Да се приложи новото възпитание в училищата. Да се приложи преди всичко Паневритмията в него.

България трябва да бъде първата държава, от която да излязат велики духовни поети.

Сега при българския народ иде новото. Това, което стана с богомилите, втори път няма да стане. В природата събитията не се повтарят.

Личните чувства са много силно развити у българите. Ако и моралните им чувства са толкова силно развити, българите щяха да бъдат гениални. Религиозното чувство в тях е слабо развито. Тази е причината, че българинът няма чувство на благоговение, на почит и уважение.

Има един тип българи, в които религиозното чувство е по-силно развито. Те са остатъци от старите славяни. Тези българи живеят около Родопите, около Стара планина. Останалите българи са претърпели криза в религиозното си чувство, вследствие смесване кръвта им с тия на чужди народности.

Българинът е смесица от няколко народа. В него преобладава славянската кръв.

Чист тип българи ще се намери в Родопите. У българина има принос от монголска, римска и гръцка кръв. Римските типове се познават по широчината на брадата долу. Монголската кръв се проявява в скулите на някои българи. Гърците са оставили следи в носа. Монголските типове са напълно консервативни. Римските типове са смели.

У българина има разрушителна енергия. Той е активен.

Българинът е взел от славянина самопожертвуването, а от Аспаруховата чета е дошла храбростта на българина. Духът на самопожертвуването го има у славяните. Бог извика славяните, за да съдействуват за Божието Царство на земята. Славяните са определени от Бога да бъдат носители на една нова идея. У славяните има доста монголска кръв, от която те трябва да се освободят.

Бъдещето на българския народ, с малки изключения, е светло. Бъдещето на славяните е добро. Те носят такава култура, каквато никой не подозира. Всички народи ще черпят от тази култура. Тя ще бъде култура на братство, равенство и свобода. В името на тази свобода всички народи ще се обединят, и то така, че големите народи ще покровителствуват малките.

И тъй, да престане борбата между народите. Всеки народ да се стреми да стане велик по дух, мъдрост и любов, а не голям, да владее и управлява другите народи.

Аз ви проповядвам за Живия Господ, за Господа на Двадесетия век, който събаря затвори, пуща затворниците и носи хармония, ред и порядък, радост и веселие. Той носи такива блага, за които хората не са и помисляли. Ще превърне тази земя в райска градина и вие, българите, ще живеете в нея.

Според притчата, Христос ще излезе рано сутринта на пазаря да наеме работници и ще ги прати на лозето си. В дадения случай, лозето на Христа е българският народ. Каквито и да сте по положение – свещеници, учители, съдии, търговци, земеделци – всички трябва да бъдете готови за работа. Този е пътят, по който българският народ може да се подигне.

Помнете: няма зло за България. Българският народ ще се подигне. Бог ще даде на България толкова земя, колкото ѝ е необходима. България ще се превърне в райска градина, а българите ще бъдат облечени в празнични премени.

Иде Божието благословение върху българския народ. Иде Божето благословение за всички народи. Които са готови, ще проверят това след десет години. Други някои – след сто години. А най-неподготвените – след хиляда години.

Ще дойдат истинските писатели в света, които ще служат на Истината. Светът се нуждае от истински учени, музиканти, художници, които да разбират Истината и да я прилагат. Навсякъде има такива хора. И в България ги има, но няма още условия за тяхното проявяване. Народите още не могат да почитат своите даровити хора.

Какво научиха българите от многото войни на своето минало? – Изхарчиха милиони и милиарди. Какво още научиха? – Станаха упорити, твърди като кремък и развиха крайно критичен ум. Всички войни, които българите направиха от началото на своето съществуване до сега, се диктуват от Сатурн, който управлява България.

Да обичаме истината с всичкото си сърдце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила, това е първото нещо, което е необходимо за българите, без разлика от най-големия до най-малкия. Второто нещо: българинът трябва да обича светлината, абсолютната светлина за ума и да я желае с всичката си душа и с всичката си сила.

Третото нещо: българинът трябва да обича чистотата на сърдцето си и да я желае с всичкото си сърдце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила.

Ако можем да приложим тия три неща в България, вътре в една година ще имаме една съвършено нова култура. В една година българите ще отидат хиляди години напред. И не само това, но в десет години черепът на българите ще се измени и няма да бъде както досега, ще придобие много правилен профил, правилен нос, ушите му ще се изменят, цялото му лице ще се измени, цялото му тяло. И европейците ще дойдат да видят новия тип на българина, който само при истината, чистотата и светлината може да има. Думите, които ви казвам, не са мои. Ако ги приемете, ще ги опитате, че тези думи се верни и истинни. Трябва коренно да се измените и да станете нови хора, хора на истината, без никаква лъжа.

Какво ще стане с българския народ? – Велико бъдеще го очаква. Той трябва да повярва в Живия Господ и да каже: Щом Бог е с нас, никой не е против нас.

Извадки из различни беседи на Учителя Дънов от сборника на Сава Калименов „На българина“ – том 1.

1.17. УЧИТЕЛЯТ ЗА СЛАВЯНСТВОТО

Из беседи

В Славянството ще се въплътят 8000 Посветени в двадесетия век. В славянството има условия да се въплътят тези, които идат Отгоре – Адептите. Дали те ще дойдат чрез вселяване или чрез прераждане, зависи от тяхната степен на развитие.

Бог извика славяните за да съдействуват за Божието Царство на земята. Славяните са определени от Бога да бъдат носители на една нова идея. Духът на самопожертвуването го има у славяните. У славяните има доста монголска кръв, от която те трябва да се освободят.

Бъдещето на славяните е добро. Те носят такава култура, каквато никой не подозира. Всички народи ще черпят от тази култура. Тя ще бъде култура на братство, равенство и свобода. В името на тази свобода всички народи ще се обединят и то така, че големите народи ще покровителствуват малките.

Който препятствува на славянството да се прояви, няма да види добро. В бъдеще всички народи ще работят за славянството. Така е писано в Божествената Книга. Славяните са богати хора. Техните житници, техните кесии ще се отворят за всички народи и ще кажат: „Братя, елате при нас да живеем в мир и съгласие, в братство и равенство помежду си”. Това носи новата култура за цялото човечество.

За да се развие доброто, красивото в славяните, те трябва да минат през страдания. Ето защо днес никой от славянските народи не минава през такива големи страдания, както Русия. Лошото, което съществува в славянските народи, днес излиза. Злото, което днес виждаме в света, е било скрито в човека, и сега излиза навън. Нечистотиите, които се крият в кръвта на човека, трябва да излязат навън във вид на цирей. Само по този начин злото ще се изчисти, ще излезе вън от човека.

/Казано в 1920 г./

Най-хубавото у славяните е това, че те имат силно развито религиозно чувство, но не фанатическо, а алтруистическо, общочовешко. За да се развият силите, заложили у славяните, изисква се една мощна духовна среда, която да ги видоизмени и приспособи за общополезна работа. На славяните предстои да внесат чувството на съзнателното побратимяване между народите. Също така и правилото, че всеки народ трябва в политическо отношение да действа не с насилие, а със силата на моралното въздействие и човеколюбието.

Славянинът трябва съвършено да изключи насилието от живота си. Защото насилието прилича на остър нож, който не признава никакъв господар, никакво добро, никакво право, освен правото на оновова, в чиято ръка се намира. С този нож, с който отрязваш главата на другите, със същия нож ще отрежаш и своята глава, ако попадне той в чужда ръка. Славяните не трябва да поддържат политиката на точилото и ножа. И ножът и точилото се изхабяват. Това показва, че всички народи, които употребяват тия методи на насилието, физически се изтощават и изхабяват, а морално

се смаляват и обезобразяват. А това на съвременен език значи: израждат се. Всеки народ, всяко общество, всеки индивид, всички, които си служат с насилието и неправдата, самоосъждат се и ще погинат.

На славяните препоръчвам следните четири неща: великият закон на братството е произвел четири лъча от себе си и ги е проектирал в света. Тия лъчи са: светлината, животът, любовта и свободата.

1. Всеки народ, за да намери своя път, трябва да има светлина в ума си.

2. Всеки народ, за да постигне целта си, необходимо е да има съзнателен живот в душата си. Той трябва да има чисто и непокуварено сърце.

3. Трябва да разбира методите на Любовта, която е една от най-могъщите сили, които свързват живите същества и ги подготвят за вътрешния смисъл на живота.

4. И на края – свободата, която трябва да внесе хармония в човешкия дух, да примири всички противоречия и да даде правилна насока на всички сили, физически, духовни и умствени, към една велика цел – Божественото в света.

Само чрез тези четири лъча ще изгрее новият живот и ще се появи новата култура, която ще даде нова насока на славяните и на всички други народи, към великата цел на обединението им.

Нека покажем сега какъв метод се налага на славяните, за да постигнат своето обединение, но не обединение частично, но обединение общочовешко:

1. Никакво насилие!

2. Да се приложат светлината, животът, любовта и свободата.

Славяните приближават златния век на своята история, но само при тия условия те ще могат да изпълнят своята мисия. Защото всяко нарушение на един природен закон води към смърт. И цели раси са били изтребени. Много раси има, които са изчезнали поради неспазване на тези закони в природата. Всички народи, които живеят с неправда, ще се изродят. Това е закон. Всички ръководители на народите трябва да знаят това.

Славяните сега, с изключение на българите, преживяват железния си век. Затова са сегашните изпитания на различните славянски народи. Към края на двадесетия век славянството ще излезе из железния си век и ще навлезе в Златния век на своята история.

Единственият народ, който сега се намира в Златния век, това са българите.

Златният век е започнал в България когато Бялото Братство е започнало да работи в тази страна. Богомилите едно време от България се разпространиха на Запад. И сега това движение от България ще се пренесе в другите славянски народи и навсякъде. Сега искат да ни изгонят. Казвам: Трябва да знаете, че зад нас е цялото небе.

Славянството ще бъде ковачницата на новата култура. Там вече работят силите. Там се натрупва материала и ще дойдат онези, които ще използват натрупаните материали и ще изградят новото.

Славянската раса ще бъде жизненият център на новата култура. Това ще бъде на първо време. А след това ще дойде Шестата раса. У всички славянски народи ще се въплътят напреднали души. И това е вече почнало.

Днес Бог благоволи към славянството. Иска да го тури на работа, да свърши една велика мисия за човечеството. Големи блага, големи условия се предвиждат за славянството. Но за това се изискват просветени хора, които да използват тия условия правилно.

Разногласието на славяните е пословично. Понеже ги обича, Бог ги прекарва през огън, за да се обединят. Няма други народи в света, които да са минали през толкова страдания, колкото славяните. Бог казва: От вас трябва да излезе нещо добро.

До края на двадесетия век слизат да работят сред славянството 8000 адепти. Бъдещето е на славянството. То ще се обедини.

Русия ще бъде дървото, под което ще се подслонят славянските родове, племена, народи. Сега Христос идва при славяните и ще ги прати да работят. Славяните са новия Израил.

Новият Израил, за разлика от евреите, ще изпълни мисията си, няма да пропадне, като евреите. Българите сега са в Златния си век. Той ще трае до края на XX век, до 2000 година.

Русите са сега в железния си век. За следващия век русите ще бъдат в Златния си век, а българите ще преминат в Сребърния век.

Ако славянството не използва благоприятните условия, вместо него ще дойдат други, но Божият план ще се реализира. Всеки народ, като един човек трябва да изпълни своята мисия.

/Из различни беседи/.

„В реда на нещата е всички южни славяни да се обединят доброволно. Ако не го направят, тогава ще ги заставят.”

/Казано на 17 август 1910 г./

1.18. ЗА СЛАВЯНСТВОТО **Из книгата „Изворът на доброто”**

След въздушните нападения бяхме изпязли с Учителя за няколко дена в планината. Тук беше самотно и безлюдно. В низините града лежеше разрушен, опожарен и изоставен. Духаха силни ветрове. Беше студено, влажно. Тежки облаци се носеха над върховете. От време на време се провиждаше небето. Слънцето надникваше и благодатни, топли лъчи се спускаха към нас. Чувствувахе се свежестта и силата на първичния живот. Всяка краска, всяко движение, дихание, всяка форма бяха изпълнени от него.

Планината беше храм. Човеке изгубил способността да вижда Божествения Живот и да участва в него, изгубил е способността да разговаря с Бога. Но човек и сега може да намери изгубения рай.

Бяхме насядали около Учителя, на мекия губер на тревата и разговаряхме. Облаците се отдръпнаха и слънцето огря поляните. Подигна се въпрос за славянството.

Учителят каза:

„Западните народи достигнаха кулминационната точка на своето развитие. Те цъфнаха и вързаха плод. Славяните отсега нататък ще цъфтят и вързват.

Погрешно е да се мисли, че славянството трябва да господарува, да заповядва на другите народи. Напротив, то ще бъде полето, дето ще се проявят положителните качества на другите народи. Славяните ще донесат нещо ново. Те идват сега да донесат нова култура. В известен смисъл, сега те са духовния Израил.

Интересно е да се направи сравнение между Русия и Палестина. Каспийско море в Славянската област е затворено море. Има аналогия между него и Мъртвото море в Палестина. Волга се влива в Каспийското море, а река Йордан в Мъртвото море. Волга съответствува на реката Йордан. Волга е голяма река, а Йордан малка. Мъртвото море е 25 метра под морското равнище. И Каспийското море е под морското равнище. Разликата е в това, че в Мъртвото море живот няма, а в Каспийското море има богат живот.

Реките от славянската област се вливат в Северния ледовит океан, в Черно море, в Средиземно и други морета. В Палестина никоя река не се влива в отворено море. Следователно, славяните носят до известна степен културата на евреите, но има разлика.

Задната част на главата на славяните е развита. Това показва, че те имат силни семейни чувства и склонност към уседнал живот.

Славянството има да се бори с татарското влияние – влиянието на Атлантската раса. Татарското влияние се изразява в крайния материализъм.

У западните народи изобщо умът е развит. В латинската раса са развити чувствата, сърцето.

Славяните сега носят силите на душата – Любовта. Те са хора на човеколюбието. Те носят културата на братството. В общославянския организъм България представлява волята. Тя се явява като средоточие, дето тези две сили – Ума и Любовта – трябва да се уравновесят.

Бог иска славяните да изпълнят една мисия. Чрез славяните трябва да се внесе нещо ново – щедростта. Щедростта е качество на славяните. Никой народ не е така щедър, като тях. Досега не е имало такава компактна маса, като славянството, готова за нова култура.

Славянството е представител на идеята за Бога. В съзнанието на славяните има нещо възвишено: Любов към Бога.

Бог прекарва славяните през огън. Няма друг народ в света, който да е минал през толкова страдания, като славяните. Бог казва: „От вас трябва да излезе нещо добро“. Определено е славяните, като едно голямо семейство, да извършат Волята Божия. В това е величието на тяхната мисия.

До края на XX век много напреднали Същества – Братята на Любовта, Предците на човечеството – ще се вселят в славянските народи. Те ще докарат велик духовен подем. Но те са само авангарда. Не са най-главните сили.

Тази промяна, която сега става в Русия, се дължи на действието на тези Напреднали Същества. Тези Същества, които сега слизат в славянството, те именно докарват тяхното обединение и работят за мисията им.

В Русия има пръснати в разни места хора, които работят за духовната наука. Те са Адепти, Божествени Пратеници.

Интересно е, че Америка и Русия са свързани на север. Значи, те ще се разберат в Истината, т.е. като бъдат свободни. Англия и Русия могат да имат отношения в името на Правдата.

Славянството е дървото, върху което ще бъдат присадени Англия, Германия, Америка и Франция. Те са четирите професори на славянството.

А Шестата раса ще бъде плодът на това присадено дърво. Този плод ще съчетава всички положителни качества на народите от Бялата раса.

У русите носят е детински, но той е благословен.

Казано е: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие”.

Славяните преминаха вече своя страшен студ и сега са вече пред възход.

Сега се дава възможност на славянството да заеме своето място в света.

Българите са пионерите между славяните. Латинската раса е дала формите. А славянската раса ще даде съдържанието.

Славяните наричаме слънчеви хора. Някои ги наричат груби. Грубостта произтича от слънцето, защото в слънчевата енергия има изобилно светлина и топлина и при нея живеят всички – и животни и растения.

Азиатските, източните народ и имат голямо доверие към славянството. Славяните ще въведат в тези народи това, от което те имат нужда – ред и порядък.

Славяните ще бъдат обединени. Те ще бъдат като мост между Европа и Азия. Всички славяни трябва да се приобщат в едно. След обединението на славяните трябва да се обедини цялото човечество.

Бъдещата раса ще обедини всички.

Славяните ще внесат един нов елемент в света: побратимяването. Тяхната мисия е побратимяването на всички народи.”

Извадки от различни беседи на Учителя Дънов
от сборника на Сава Калименов „На българина” – том I.

2. НОВОЕ НЕБО И НОВАЯ ЗЕМЛЯ посветено на братья славяни

2.1. СТАТИЯТА „КЛЮЧ СОЦИАЛЬНОЙ ЖИЗНИ” ОТ ГЕОРГИ РАДЕВ

КЛЮЧ СОЦИАЛЬНОЙ ЖИЗНИ

Братство, Севлиево. Г. 10, бр. 212, 3.04.1938, с. 1.

Все люди на земле желают жить хорошо, всем хочется пользоваться как свободными благами, которыми природа так щедро нас одарила, так и благами, которые суть результат коллективного человеческого труда. Несомненно, что такое желание людей вполне законно. Ибо эти блага предназначены всем. В настоящее время, однако, эти блага предназначены всем. В настоящее время, однако, эти блага неправильно распределены. Причиной этому является не какой-либо природный закон, какая-либо внутренняя необходимость жизни или же приговор какой-нибудь Верховной Воли, а лишь только злая человеческая воля. В ней именно кроются причины той острой социальной борьбы, которая терзает современный свет.

Осезательным и непосредственным последствием такого неправильного распределения блага жизни является борьба по своему за социальную правду. Люди интуитивно сознают тот мировой закон, который связывает добро с Правдой, но не знают того начала, из которого вытекает добро и правда является его выражением в материальном свете. А это начало есть Любовь.

Добро, говорит Учитель, есть выражение самого великого в органической жизни. Добро – это плод Любви. Любовь в ее сущности не может быть понята, но добро, распределенное в виде всевозможных благ, уже всем понятно. Результатом же добра является правда.

Отсюда происходит и та формула социальной жизни, по которой природа работает: Только через любовь все блага могут быть распределены справедливо.

Эту именно формулу социальной жизни, этот закон мировой экономики, люди все еще не могут понять. Они хотят возстановить социальную правду путем насилия, которое есть явное отрицание Любви. Они пытаются вместить в веригу Любви – Добра – Правды, неразрывно связанные между собой в силу одного козмического закона, чужой элемент – насилие.

Это, однако, никогда им не удастся. И пока люди с демоническим упорством будут стараться разбить эту веригу, пока будут бороться против великого основного закона жизни – Любви, всегда и во всем их будет преследовать только неудача.

Вот почему, если люди желают чтобы открылись двери тех благ, о которых все мечтают, пусть постараются понять эту основную формулу, этот великий и единственный ключ социальной жизни.

Г. Радев

2.2. СТАТИЯТА „НОВОЕ НЕБО И НОВАЯ ЗЕМЛЯ” ОТ НИКОЛАЙ КАЛЕРТС

НОВОЕ НЕБО И НОВАЯ ЗЕМЛЯ

Братство, Севлиево. Г. 10, бр. 212, 3.04.1938, с. 1.

„И тъй, казвам ви: новото небе и новата земя се създават. Всеки от вас трябва да бъде екскурзиант – да бъде готов да тръгне на път и да влезе в новия свят. Ако вий искате да прогресирате и да влезете в новия свят, който сега се създава, вий трябва да имате нови разбирания, трябва да престанете да мислите само за себе си.”

Учителят

Тот, кто побывал хоть раз на горах Рыла, видел там красоту Живой Природы, слышал Живое Слово Великого Учителя, тот обрел неоценимое благо. И в сравнение с этим благом ничтожны богатство, слава, роскошь и все удобства нашей жизни.

И что можно увидет на горах! Там мы увидим Учителя и учеников Великого Всемирного Братства – новых людей – „истинных человеков”. Там встретим братьев и сестер с всеобъемлющею душою, со светлым, прозорливым умом, с чистым, отзывчивым сердцем, с благородною волею, направленною на совершение добра. Это Живые Души, пробужденные, способные жить интенсивною, внутреннею жизнью.

Мы почувствуем, что там, на высотах, разрешается великая задача, творится новый мир и воздвигается новое здание для того Нового, что родится в скором будущем.

Там мы соприкоснемся с Источником Жизни и восприемем трепет иных миров.

На этих высотах проходят токи и миллионы и миллиарды вольт и тот, кто коснется своею ногою этих мест, почувствует их чудотворное влияние.

Тогда мы сольемся с Живою, Разумною Природою, ибо там все живет: и камни, и вода, и воздух и свет – и все говорит на своем языке, на дивном языке символов и образов.

На этих высотах мы можем понять глубокую, разумную работу Живой Природы и осознать то Новое, что ныне входит в мир.

И сошедши с этих высот, мы не можем не воскликнуть:

Забудем старое и будем жить по новому, а по новому мы живем тогда, когда следуем учению Христа.

Учитель говорит: „Проявите Любовь Христа, согласно пониманию вашей личности, вашей индивидуальности, вашей души, вашего духа! И тогда будут верны и истинны слова Христа: „Я пребуду с вами до скончания века”. И еще говорит Учитель: „Все люди живут уже в скончании века, ибо скончание века есть конец старых взглядов человечества и начало новой эры. Любви конец насилия и начало мира и свободы, конец старого и начало Нового.

Н.К. 14.VII – 1.VIII. Рыла
/Николай Калертс/

12.XI – 1937 г. Рига

Този, който е бил поне веднъж на Рыла, който е виждал там красотата на Живата Природа и е слушал Живото Слово на Великия Учител, той

е придобил неоценимо благо. И в сравнение с това благо, нищожни са богатствата, славата, разкошът и всички удобства на живота.

А какво можем да видим ний на Рила? Там ний ще видим Учителя и учениците от Великото Всемирно Братство, нови люде – „истински чеповеци“. Там ще срещнем братя и сестри с всеобгръщаща душа, със светъл, пронизателен ум, с чисто, отзивчиво сърдце, с благородна воля, насочена към доброто. Това са Живи Души, пробудени, способни да живеят интензивен вътрешен живот.

Ний ще почувствуваме, че там, на височините, се разрешава велика задача, че там се твори нов свят и се издига новото здание за това Ново, което ще се роди в близкото бъдеще.

Там ний ще се свържем с Извора на Живота и ще възприемем трептенията на други светове.

На тези височини минават токове от милиони и милиарди волта, и този, който се докосне с нозете си до тези места, ще почувствува тяхното чудотворно влияние.

Тогава ний ще се слеем с Живата, Разумна Природа, защото там всичко е живо: и камъните, и водата, и въздуха, и светлината – и всичко говори на своя език, на чудния език на символите и образите.

На тези височини ний можем да разберем скритата, разумна дейност на Живата Природа и да осъзнаем Новото, което сега идва в света. И, сливайки се с височините, ние не можем да не възкликнем:

Да забравим старото и да заживеем в новия живот. А в новия живот ний живеем тогава, когато следваме учението на Христа.

Учителят казва: „Проявете любовта на Христа, съгласно разбирането на вашата личност, на вашата индивидуалност, на вашата душа, на вашия дух! И тогава ще бъдат верни и истинни думите на Христа: „Аз ще бъда с вас до края на века“. И казва още Учителят: „Всички люде живеят вече в края на века, защото краят на века е края на старите разбирания на човечеството и начало на новата епоха на Любовта, края на мира и свободата, края на старото и начало на Новото.“

Н.К.

/Николай Калертс/

2.3. СТАТИЯТА „О БЕСЕДАХ“ ОТ А.Н.

О БЕСЕДАХ

Братство, Севлиево. Г. 10, бр. 212, 3.04.1938, с. 1.

Кто читал беседы Учителя Петра Донова и глубоко вник в них, тот не может отрицать факта их неподражаемой глубины и оригинальности. Оне не вмещаются ни в какие рамки. При размышлении над содержанием беседы, перед нами выступает целая вселенная со всем величием ее. И подобно тому, как современный человек не может проникнуть во вселенную простым оком, без помощи астрономических пособий, точно также современный человек не может понять бесед Учителя, если он не освободился от наслоенных в его душе шлаков жизни. Человек не может понять и приложить сказанного в беседе, пока его не посетит Дух, Божий Дух, Святой Дух – величайшее благо, Богом ниспосылаемое на человека. Если вы читаете беседу, а думаете о балах, о вечеринках, кино, о еде и питье, то вы не можете получить связи с Духом, вы не можете для него приготовить места, дабы он посетил вас и раскрыл вам тайны жизни. Чтобы обрести благо Бога, вы должны с Ним соединиться внутренне,

душевно. Единственное средство для того, чтобы получить связь с жизнью, в нем должна происходить постоянная смена состояний, он должен воспринимать и давать, чтобы быть истинным проводником блага, получаемого им от Бога.

Прочитав беседу один раз, мы поймем одну вещь, прочитав ее второй раз, нам откроются другие вещи и это указывает на то, что мы не можем понять беседу целиком, что в ней остается всегда что-то непонятное для нас.

Каждая беседа Учителя полна мудрости, от нее истекает Любовь, в ней множество глубоких символов. И человек может понять эти символы сообразно тому внутреннему свету, которым он располагает в данный момент. И когда человек приобретает позже больше света, он поймет беседу яснее, увидит новые символы, откроет новую вселенную, подобно тому, как астрономы, пользуясь более новыми и усовершенствованными телескопами, открывают все больше и больше солнц, планет и новых вселенных. Это показывает еще, что беседы Учителя идут именно от этого неизчерпаемого источника.

В беседах Учителя есть что-то, чего нельзя найти ни в какой литературе. Мы не можем рассматривать беседы только как литературу, ибо в беседах Учителя есть что-то большее, они имеют больший замысел и более широкий размах (их можно сравнить единственно с Евангелием). Человеку следует прочесть одну беседу и размышлять над нею, чтобы ему открылась внутренняя жизнь. Человеку следует прочесть беседу, ее изучить и приложить, чтобы убедиться в ее ценности.

Человеку следует медитировать над каждым изречением беседы, чтобы ему открылась хотя бы малая частица великого плана, упорядочивающего жизнь на земле.

Организм современного человечества в опасности. Он болен и переживает кризис, страшный кризис. Мы видим его конвульсии и судороги, но явился лекар и Он предлагает человечеству радикальнейшее лекарство – это есть Любовь, Братство, это есть Божественное учение, это Живое Слово Учителя Дюнова. И от правильного восприятия этого учения зависит возрождение и обновление человечества. Най-большая нужда ныне – это читать беседы и прилагать усвоенное.

Ныне мы нуждаемся в соли земли, так как мы обезсолены.

Примем с благодарностью то, что Бог нам дает.

Послушаемся его голоса. Он ждет, чтобы мы открыли потаенные двери наших сердец. Откроем их и примем Великого Гостя!

Проснемся от глубокого сна – отстранимся хотя бы на миг от тысячи голосов наших ежедневных желаний, подобно львам и тиграм рычащим в нас, дабы услышать живаго Бога, ибо Он ждет, чтобы мы открыли двери наших сердец.

Будем слушать, читать и прилагать Божественное Учение – то что Учитель Дюнов дает нам в беседах.

А. Н.

2.4. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ВЕЛИКОЕ ВСЕМИРНОЕ БРАТСТВО

ВЕЛИКОЕ ВСЕМИРНОЕ БРАТСТВО

Братство, Севлиево. Г. 10, бр. 212, 3.04.1938, с. 1.

На земле есть ложа ученых, которые собираются раз в году, чтобы решать разные научные вопросы. Все, что касается земли, ее прошлого и ее теперяшнего состояния, эти посвященные знают гораздо больше, чем современные ученые, представители официальной науки. Что касается будущего земли, они также не знают ничего определенного; они также делают только предположения. Кроме этой ложи посвященных на земле, на солнце есть другая ложа Посвященных, которые положительно знают не только прошлое земли, но также и ее будущее.

Но одна и другая ложи только органы величественного всемирного организма совершенных, высоко воздвигнутых существ, составляющих Высшее Всемирное Братство.

Эти совершенные существа несравненно более передовые, чем самые великие гении земли, ибо они вышли из Первичного Принципа гораздо раньше людей. Все они должны были пройти путем определенного развития, под управлением Божественного Духа и пришли к степени совершенства, на которой и находятся теперь. И когда мы говорим о Высшем Всемирном Братстве, мы подразумеваем эту иерархию разумных ступеней развития, совершивших свою эволюцию миллионы и миллиарды лет раньше нашего человечества и которые управляют теперь всем Космосом. Они управляют им потому, что они принимали участие в его созидание под прямым руководством Величественного Божественного Духа.

Если мы рассмотрим мудрую организацию всей вселенной, со всеми ее бесчисленными солнцами и планетами, если мы только рассмотрим высшую механику и совершенство техники, с которыми построена земля, мы остановимся в восхищении перед могуществом мысли и разума, перед могуществом духа и воли этих гениальных создателей, которые работали над осуществлением Божественного плана Творения Вселенной.

По своим степеням знания и развития и по своим обязанностям, которые они исполняют, эти существа построены по степеням иерархической лестницы в органическую подчиненность, известную под именами: Серафимы – братья любви, Херувимы – братья гармонии, Престолы – братья воли, Власти – братья движения и роста, Начала – братья времени, состояния и меры, Архангелы – братья огня и тепла, Ангелы – носители жизни и растительности, Могущества – братья наружных форм и искусств. Последняя десятая ступень будет занята душами воздвигнутых людей. А все они в своем целом представляют Великого Космического Человека.

Деятельность этих существ так гармонично распределена, что каждый из них знает, что он должен делать, когда и как должен работать. Они руководят функциями великого мирового организма, который содержит в себе все солнечные системы.

По моему, есть три рода солнечных систем. Первые, органы необятных звездных вселенных, образуют материальный мир, сотканный из самой плотной материи, но в котором есть также свои переходные степени. Вторые состоят из более тонкой материи, из материи безтелесной сферы и они образуют част ангельского мира. Третий род солнечных систем в своей совокупности составляет Божественный мир, который

сотворен из самом тонком, самой чистой материи. И Небо, о котором говорится в Священном Писании, не есть лазурный свод, простирающийся над нашими головами, за которым теряется безконечное пространство и где ночью светят звезды.

Небо организовано высшими существами, великими душами; и вот почему оно велико в своих действиях. Ангелы, населяющие „небо“ – великие души, постоянно посылающие свой свет во всю вселенную. Энергия их могучей мысли распределяется во всем Космосе и как коллективная сила приводит все в мире в движение.

Не представляйте себе ангелов чем-то вроде безплотных существ, как каких нибудь „духов“, привидений. Это существа, тела которых совершеннее, строены и сотворены из сияющей, чистой материи. И ангел на столь властвует своим телом, что по своему желанию может делаться видимым и невидимым. Он может свободно путешествовать в безграничном пространстве с гораздо большей скоростью, чем свет; он может проходить целые солнечные системы, безпредельные звездные вселенные.

Ангелы находятся также на разных ступенях развития, но в общем они разделяются на два больших царства. Ангелы самого возвышенного царства редко спускаются на землю, тогда как ангелы низшего царства спускаются чаще, чтобы помочь людям духовно подняться. Эти великие братья человечества происходят все из человеческой расы; они все бессмертные клетки Великого Космического Человека, но им также пришлось пройти путь определенного развития; они его совершили миллиарды летраньше земного человека, в оградно более благоприятных условиях, и которые они очень разумно использовали.

И если жизнь человечества идет по известному плану; если на земле процветают культуры со своими науками, религиями и искусствами; если на земле люди вечно стремятся к прогрессу и к совершенству, то этим они обязаны этим существам высшего разума, этим существам, которые тесно связаны с людьми и без отых работают и заботятся о них. Из их сердца исходит любовь, радость и жизнь. И только благодаря импульсу, который они получают от них, люди живут и делают постоянные усилия. Их желание видеть, человечество владеющим светом и свободой, которыми они наслаждаются; они хотят его научить жить согласно высшим законам, по которым они сами живут. И они прилагают в мире законы самые мудрые. Они живут самой чистой, жизнью, самой возвышенной, жизнью абсолютно безкорыстной. В своем величественном самоотвержений эти любимые служители Бога, принимают человеческий образ и сами спускаются на землю, чтобы помогать. Постоянно они посылают своих посланников на землю в разных образах. Все человеческие гении, все великие люди, все святые, адепты, все ученые, писатели, государственные люди, способствующие развитию человечества, безразлично в каком направлении все это служители Великого Всемирного Братства, они выбирают в человечества самые выдающиеся души и готовят их к духовной работе, которую они должны выполнить возле своих братьев. Есть в среде современного человечества люди, владеющие более тонкими духовными силами и более тонким устройством. Они отличаются своим пластичным, тонко устроенным телом, потому-что они ведут абсолютно чистую и святую жизнь. Их исключительное развитие делает их способными быть духовными помощниками человечества. Те из них, которые много развитее других, закончили свою земную эволюцию и имеют очень обширные знания. Они знают много вещей из этой позитивной,

абсолютной, божественной науки, которая существует с сотворения мира. Многие из них живут тысячелетиями на земле: они прошли через процесс воскресения и для них не существует ни смерти, ни перевоплощения.

Эти люди, названные „Божьими Сынами“, в духе и в душе которых живет Бог, соединенные с миром высшего разума, со всеми передовыми существами всех солнечных систем эти люди есть выше всего себя проявили мыслью и делом в религии, в музыке, в науке, в поэзии, в искусстве, во всех направлениях.

Вот эти могущественные духи, которые открыто или тайно толкают человечество вперед. Мы находим этих братьев в каждом духовном проявлении и за всеми великими людьми, за всеми большими поэтами, музыкантами, художниками и т.д.

Потому что для того, чтобы один гениальный человек мог проявиться на земле, нужно, чтобы тысячи гениальных душ соединились в одно и выразились в нем.

Для того, чтобы один Учитель мог проявиться, надо что-бы все души высшего разума соединились в нем.

Кто такой Христос? Христос есть коллективный Дух. Христос существует как единство, но Он в тоже время коллективный Дух. Он совокупность всех Сынов Божьих, души и сердца которых переполнены любовью и жизнью. Все Сыны Божьи, соединенные в одно, все эти души высоко разумные, живущие в Божественном единении, вот кто Христос.

Вот в этом смысле Он есть Глава Великого Всемирного Братства. И звезда, о которой говорится в Евангелии, что она появилась во время Рождения Христа, была нечто живое; она представляла совокупность живых существ, спустившихся сверху, чтобы объявить пришествие Христа. Но только три Восточных Мудреца – Великие Посвященные, одни увидели и узнали эту звезду. И эти три мудреца были также служители Великого Всемирного Братства.

Единственная Великая Община, существующая теперь в мире, есть Великое Всемирное Братство.

Члены этого Великого Всемирного Братства, которые управляют развитием человечества и направляют его к светлому и блестящему будущему, не образуют какое-либо общество или организацию, видимую для людей. Они составляют живой коллектив, мудрую общину, существующую вне развращенной среды, в которой живут люди.

Смешно объявлять что местопребывание этого Братства находится тут или там, у того или другого народа.

Все эти Великие Братья, работающие в духовной сфере земли, составляют часть иерархии семи категорий. Одни принадлежат Любви и называются „Братья Любви“. Другие принадлежат Мудрости и называются „Братья Мудрости“. Они укрепляют науки и искусство и приносят знание человечеству. Другие среди них называются „Братья Истины“. Они вкладывают свободу в дух и сердце людей. Они вкладывают ту свободу, которая делает дух человека, его душу, его разум и его сердце совершенно свободными, свободными в полном смысле этого слова. Там есть души, которых называют „Братья Справедливости“. Они воспитывают в людях чувство справедливости и занимаются правильным распределением невидимых благ, в которых современное человечество нуждается. Пятую группу образуют „Братья Добродетели“, шестую группу „Братья Красоты“ и наконец идут те, которых называют „Иеговисты“.

Но это не настоящие имена этих Братьев. Я не смею их произнести, ибо они священные.

Эти Братья, далеки от того, как обыкновенно их себе представляют. Каждый из них может своей рукой поднять землю и бросить ее как мяч в пространство — я говорю фигурально. Они в состоянии это сделать потому что знают, что выше их находится Нечто еще более величественное, более могущественное и они Его служители.

И если есть люди, воображающие, что они могут противиться этим Братьям, это доказывает, что они не понимают глубокого смысла, заключающегося в идее „Белый брат“. Если вопрос в силе, эти Братья обладают самой мощной силой. Они так совершенно знают законы человеческой мысли, что для них возможно в один день усыпить все человечество. Современные, самые могучие орудия, что представляют собой, перед силой этих Великих Братьев? Но они не хотят употреблять слишком строгих мер; они оставляют людей страдать, потому что только страдание может их поправить и облагородить. И наступит день, когда люди поймут, что есть в мире Великое Государство совершенной справедливости, граждане которого, благородные Сыны Божьи, существа самые умные, существа, живущие по Закону Бога, и исполняющие Его волю. И не останется в мире не одного народа, который не испытает силу и могущество этого Государства Справедливости.

Однако, если люди сейчас не идут хорошим путем, это потому, что существует другая ложка разумных существ, которые также работают, но в своей деятельности они составляют противовес Великому Белому Братству. Ибо они не поняли глубокого смысла жизни. Их мировоззрение диаметрально противоположно ему. Они составляют то, что называют Черное Братство. Черное Братство есть иерархия существ, занимающих разнее ступени согласно их развитию. Для того, чтобы вы имели ясное понятие об их функция, я вам так скажу: В то время как Белое Братство работает в ветвях в цветах жизни, Черное Братство работает в корнях жизни; в то время как Белое Братство работает в голове и в груди Космического Человека, Черное Братство работает в желудке, печени и кишках. Следовательно, Белое Братство находится в связи с положительными силами, с добром; Черное Братство с отрицательными силами, со злом, в самом широком понятии этого слова. Однако, все эти силы, как одни, так и другие необходимы в проявлениях жизни. Их служба точно распределена.

Кроме этих двух школ, есть еще третья, Школа Великих Братьев, которые принадлежат к высшей иерархии и управляют действием двух первых. Для своих возвышенных целей, они пользуются методами одних и других, но они не принадлежат ни к одной, ни к другой из этих школ. Они Великие Учителя Всемирного Братства, управляющие целым Космосом и после завершения каждой эволюции, они создают новые эволюционные волны по другому плану и ритму.

Это под управлением их могучего Духа некогда сошли с высоких вершин Бытия эти возвышенные духи, создавшие солнечные системы, в числе которых находят и наша. Они создали и организовали космическую первичную землю, прежний рай. И они живут до сих пор на этой космической земле, эти совершенные предки, завершившие свое развитие; это возвышенные предки человечества.

Эти создатели прошлого, эти величественные предки спускаются также теперь на нашу землю. И они из нея снова сделают рай. С ними также придут 144, 000 душ, о которых упоминается в Откровении, и среди которых находятся представители всех народов прошлого и настоящего

времени: святые, адепты и Учителя незапамятных времен. Могуществом своего Духа, они создадут ревностных работников из всех пробужденных душ четырех концов земли, и таким образом все вместе, они введут организацию и совершенный порядок в мир. Когда они совершат свою работу, они удалятся и оставят людей жить и трудиться в новых условиях. Таким образом, возстановится связь между видимым и невидимым миром. И вот таким путем работало, работает и будет работать Великое Всемирное Братство.

И оно будет работать до тех пор, пока Единая Любовь, Единая Мудрость и Единная Истина не обнимут все, что существует.

И тогда все, что живет, все что дышит восхвалит Бога в святом мире и совершенной гармонии.

2.5. СТАТИЯТА „В СТРАНЕ РОЗ. В ГОСТЯХ У ВЕЛИКАГО УЧИТЕЛЯ” ОТ ЕЛ. КИДАЛОВА

В СТРАНЕ РОЗ. – В ГОСТЯХ У ВЕЛИКАГО УЧИТЕЛЯ
Братство, Севлиево. Г. 10, бр. 212, 3.04.1938, с. 1.

Учитель Донов! Это имя точно непередаваемо на русском языке *

Уже многие слышали о прекрасном, величественном человеке, который около 30 лет учит в Болгарии людей братству и зовет их к светлому идеалу любви.

В наш век, когда так тяжело жить на свете, когда погибает все, что мы любили нашим маленьким несовершенным сердцем и к чему привыкли, как отрадно звучат слова Учителя, дающие нам новые методы и пути жизни, осушающие наши слезы и поднимающие нас на невообразимую высоту, возвращая нам потерянные ценности, но уже в новом виде отшлифованными как алмаз и горящими всеми драгоценными огнями Духа. Два года тому назад я познакомилась с этим прекрасным, духовным учением, объясняющим в мистическом освещении великие Божественные истины, и с тех пор видеть Учителя Донова, говорить с Ним, стало моей мечтой. Это мечта исполнилась в этом году. Здесь я хочу поделиться тем, что я видела и лично пережила в Братстве Учителя. Прежде всего, я хочу сказать, что оно вовсе не какая либо секта, как некоторые думают. Это свободная школа изучения законов природы и приспособления своей жизни и новым требованиям Духа. „Жить согласно законам природы, жить в гармонии с Божественными законами” таков идеал учеников Учителя Донова.

„Изгрев”, так называется их поселение, что по болгарски значит „Восход”, находится в нескольких километрах от Софии, на холме, сразу же за городским парком Борисова градина. Это ряд маленьких, деревянных домиков, чистых и необыкновенно привлекательных, как снаружи, так и внутри. Возле каждого домика сад с фруктовыми деревьями. Ученики Братства очень любят природу. Согласно учению Учителя, для того, чтобы быть вполне физически и душевно здоровым, недостаточно совершать прогулки на лоно природы, но надо постоянно находиться с ней в прямом и непосредственном контакте. И поэтому его ученики устроили свою

* Учитель Донов в действительности зовется „Дънов”, буквы „ъ” нет в русском языке

жизнь так, чтобы иметь возможность всегда общаться с природой и в их поселении в изобилии имеется чистый воздух, свет и свежая ключевая вода. Весь Изгрев похож на прекрасный сад, откуда открывается далекий вид на горы с вершиной Витош во главе. В центре поселения живет сам Учитель в белом доме, рядом с которым находится большое здание, где три раза в неделю бывают лекции. По средам и пятницам лекции только для учеников, по воскресеньям они открыты для всех и на них из Софии приходит много народа специально слушать Учителя.

Учитель, редкой красоты человек, с длинным белым волосами, в которых однако много черных нитей. Ему больше 70 лет, но тем не менее, взглянув на него, можно удивляться насколько он душевно и физически свеж. В его блестящих глазах сверкают ум и доброта. Во всех своих движениях Учитель мягок и гармоничен. Его слова, это музыка, а его прекрасные, белые, маленькие руки, с тонкими пальцами, изящны и показывают благородную природу. Это руки музыканта, артиста, руки гения. И в действительности, Учитель прекрасный музыкант. Он гений. Он играет на скрипке и сочинил много музыкальных произведений, которые исполняются его учениками во время концертов в Изгреве и во время общих обедов. Меня до последней степени удивляли разнообразные и многочисленные способности Учителя. Прекрасный проповедник, блестящий оратор, глубокий мыслитель философ и в тоже время музыкант и спортсмен, т.к. Учитель не только говорит, но свое учение тотчас прилагает в жизни и лично водит своих учеников и последователей далеко в горы, показывая при этом необыкновенную стойкость и выносливость. Если кто-либо и не верит в его идеи, но когда все это увидит сам, увидит результаты его учения, должен поверить, что слова Учителя великая истина. Кроме того, изобилие его лекций и печатных и литографированных, оригинальных и непохожих не на что другое, дают понятие о его глубоком уме, о редком таланте и великой мудрости. Часто я останавливалась, пораженная, перед этим грандиозным материалом и думала: „Как может все это дать один человек!“ Во время моего посещения Учителя, я присутствовала на его лекции и воскресенье. Большой зал был настолько полон народом, что не осталось не одного свободного места. Среди его слушателей было много мужчин и женщин, не принадлежащих к Учению, но пришедших из Софии, на эту лекцию. Учитель говорит очень тихо и я, к сожалению всего не поняла, но для меня было большим удовольствием на него смотреть и видеть как оживляется его и без того живое и прекрасное лицо и какая на нем блистает мягкость, гармония и доброта. Оно жило каждой своей чертой, оно говорило душе и его речь была естественна и свободна, как будто бы это и не лекция, но дружеский разговор отца со своими детьми. По середине залы, за столом, возле стола Учителя, сидело несколько стенографов, которые записывали каждое его слово. Потом эти лекции печатаются и посылаются в разные города и села Болгарии, а также переводятся на иностранные языки (на французский, немецкий, английский, есперанто, русский, сербский, латышский, польский и посылаются за границу. Кроме того, Братство издает журнал „Житно зърно“ и еженедельную газету „Братство“.

Одна вещь кажется очень странной людям недостаточно знакомым с этим Учением. Это утренняя гимнастика, называемая в кругу Учителя

„Панэвритмия“, что значит „Высший ритм“*

Она связана с музыкой и с действием утренних солнечных лучей на нервную и физическую структуру человеческого организма, поэтому некоторые ее считают культом, „поклонением солнцу“, как бы чем-то языческим и странным. Между тем, это не так. Братство издало книгу бесед Учителя „В царстве на живата природа“, в которой объясняется какое действие и в какое время дня оказывают солнечные лучи на человеческий организм и каким образом человек может войти и связь с природой, с ее живыми силами и быть всегда здоровым. Таким образом, это уже медицинская, научная вещь и она зиждется на реальном основании. Я там видела одного молодого человека, который одно время был нервно болен и только благодаря вступлению в Братство и постоянному участию в этой гимнастике, в течении нескольких месяцев вполне исцелился от своей болезни и стал способным к жизни. На большой поляне, поросшей мягкой травой, с дивно благоухающими вокруг плодовыми деревьями, ученики и ученицы становятся в круг. Это двойной круг, т.к. участвующие парами вступают в него, причем мужчины и женщины не смешаны, а находятся отдельно и составляют две части круга – мужскую и женскую. В середине помещается оркестр из добровольных музыкантов-учеников, играющих на разных инструментах. Музыку для Панэвритмии дал сам Учитель, а текст песен, которые при этом поются, сочинила болгарская поэтесса, ученица Учителя. Величественная картина, когда этот круг, в котором иногда бывает несколько сот участвующих, начинает двигаться в такт необыкновенной музыки. Одно из най более крупных дел Учителя, вместе со всеми его лекциями и результатами, которые они дали, это музыка и гимнастика Панэвритмии. Нет слов описать красоту этих движений, вполне гармонирующих с музыкой, но они мне показались похожими на полет или на плаванье, что символически означает отделение от земли и стремление к подъятию в эфирные высоты. Мне бросилось в глаза, что эти движения комбинированы таким образом, чтобы все тело принимало в них участие, а не только одна его часть. Во время гимнастики Учитель находится в кругу, движется вместе с ними руководит движениями, выполняя их сам и подет знак началу нового движения.

Три вещи совершенно отсутствуют в Изгреве, а именно алкоголь, табак и мясо. Жители этого поселения все вегетарьянцы. Они едят овощи, фрукты, молочны продукты. Учитель учит, что мясо вредно действует на организм человека и быстро его старит. Помимо того, что убийство животных свирепая и негуманная вещь, но мясо создает предрасположение к разным болезням и вовсе не является естественной пищей. Также вредно действуют алкоголь и табак. Поэтому ученики не употребляют спиртных напитков и не курят. Кроме того, Учитель учит какую пищу надо употреблять как наиболее полезную в каких комбинациях и при помощи режима питания, а также водой, воздухом, солнечными лучами и силой мысли лечит все болезни.

Я присутствовала на общем обеде в Изгреве. За длинным столом собрались ученики и ученицы, старые, молодые, дети. Перед каждым была чистая тарелка, ложка, вилка, нож и салфетка. Дежурные ученицы, добровольно в этот день работающие на кухне, клали в тарелки вкусное кушанье, приготовленное из овощей в помидоровом соусе. Они это делали

*Буквально: „Пан ев /или еу/ ритм“ означает Всеобщий космический ритм. Это великая всемирная гармония движения. Вся жизнь – панэвритмия. См. „Панэвритмия“, Б. Боева. Житно зърно, кн. 2–3, 1935 и кн. 7–8, 1937.

с такой любезной и милой улыбкой, так заботились о том, чтобы каждый во время получил свою порцию и не остался голодным, что человек себя чувствовал как в своей семье, где каждый имеет одинаковые права и все ценятся друг другом. За этот обед платится минимальная сума 5 лев, что на наши деньги выходит 2 ½ динара. На собранную сумму готовится обед на другой день. Деньги никто не требует, каждый их дает добровольно. Кто не имеет, тот не платит и у него их не спрашивают. Однако, солидарность и дисциплина, господствующие в среде учеников, исключают всякое злоупотребление и нет таких, которые бы имели и не хотели платить. Учитель сидит по середине стола, окруженный учениками. Каждый имеет право сесть возле него.

В теплое время года обед обыкновенно происходит на воздухе под лучами солнца и в первый день я с трудом выносила его лучи, сверкающие на белоснежной скатерти и салфетках. Однако, я заметила, что ученики Учителя не тяготеют этим и в то время как я буквально таяла и изнывала от жары, они все были веселы и чувствовали себя прекрасно. Учитель заметил мое состояние и, обратив к мне свой прекрасный, мягкий взор, ласково спросил: „Что, жарко?“. „Жарко“, ответила я смущенно и все засмеялась. „Это солнечное крещение“, сказал он. Впрочем, скоро я не тяготилась этими лучами. Обед на солнце имеет то преимущество, что солнечный свет очищает пищу и полезно на нее действует, давая ей энергию, воспринимаемую организмом. Нужно привыкнуть к солнцу для того, чтобы его полюбить и не бояться. Солнечная энергия разлагает все нечистое, а наоборот все чистое укрепляет и оздоравливает. Кто ведет правильный образ жизни и питается вегетарианской пищей, тому нужно только получить солнечную прививку и он не будет страдать от солнца. После обеда никто не встает сразу, но все поют красивые духовные песни, данные Учителем, под аккомпанимент музыкальных инструментов. Кончается обед в прекрасном настроении после той-же краткой молитвы которая читалась и вначале.

Все эти замечательные вещи, виденные мною в школе Учителя, не были бы возможны, если бы его ученики и последователи не обладали высоким сознанием ценности каждой отдельной личности в обществе и не имели бы любви и дружбы друг к другу. Действительно, это факт удивляет каждого нового человека, попавшего в их среду и в первый момент кажется невозможным.

Это опять великое дело Учителя. Он не только философ, писатель, оратор, музыкант, непересыхающий источник из которого вытекает все новая и новая живая вода, в виде его Слова, но еще и прекрасный реформатор людей. Блестящий знаток человеческой души, проникательный дух, он нашел способ и возможность всех этих различных мужчин и женщин соединить вместе, в большую семью. Поистине, он был прав, когда сказал, что никакие внешние социальные реформы невозможны, пока человек прежде не произведет реформы в своей собственной душе. На этом основано Учение Учителя. Оно не только философия, но практическая система, школа опыта, в которой создается новый человеческий дух и новый человеческий характер. Любовь – основа всего. Эти слова сказал Христос, но они до сих пор не приложены. Любовь – это грамадное, широкое понятие, обнимающее собой все вещи и все возможности прогресса и эволюции.

Ел. Кидалова – Белград

2.6. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

2.6.1. К ВЕЛИКОЙ ЦЕЛИ

Условия объединения славян

Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 318 (3), 15.10.1944, с. 3.

Теперь приступим к объяснению идеи вложенной в этот мифический разказ. все расы, племена и народы земли идут по определенному пути, для достижения заветной цели, которая еще не приняла ясных очертаний в их умах. Расы, в своих первичных проявлениях пользуются жизнью для размножения, укрепления и победы над окружающей средой, племена боролись за свободу, а народы за самую жизнь. Но только жизнь природы показывает нам настоящий путь. Когда мы посадим яблочное семечко в землю, самым важным для его роста является не почва, а слой земли, которым нужно его покрыть и количество влаги ему необходимое. И смысл роста яблони не содержится в пускании корней, росте и листьев, для поддержания своего рода она должна непременно разцвести, завязать и дать плод. По качеству этого плода и можно будет определить отношение яблони к тому, кто ее посадил.

Это имеет следующее приложение: каждый человек не создан только из материи – он не только материальное существо, чтобы иметь только внешняя материальные нужды. Независимо от костей, мускулов и желудка, человек – духовное существо, в нем есть постоянное стремление чувства высшего характера, которыми созданы внутренние отношения его семейного быта, а это есть проявление закона любви. Этот великий закон создал дыхательную систему и кровообращение в человеческом организме, показывающая, что жизненные соки не должны находиться в сердце, артериях и венах человека, а должны распространяться по целому телу, таким образом, чтобы все органы пользовались получаемыми благами. Это ее показывает, что блага не только должны распределяться, но что и излишки должны изгоняться. Но чтобы уловить этот широкий план живой природы, человек должен иметь ум. Следовательно, человек это мыслящее существо. Природа создала голову человека с мозгом внутри, вложила в его организм мозговую систему, при помощи которой ум действует и управляет всеми процессами тела. Или, иначе говоря, если перевести символизм природы: человек должен обладать волей, воле нужны кинетические силы и чувства толкающие ее к деятельности. Но чтобы эти силы и чувства, могли действовать нужен метод. Этот метод дается человеку, чтобы он мислил и чувствовал.

Тепер, выдвинув причины разделения и взаимного противодействия между народами, посмотрим к какому методу должны прибегнуть славяне, для своего объединения и отсюда уже можно вывести заключение и для других народов. Славяне должны еврейской, романской и англо-саксонской культуры. Мы видим, что плюсы и минусы этих культур взаимно уничтожаются. Несмотря на непрерывную, многолетнюю работу оне излишков не дают. Если еврейский народ в культурном отношении внес реформу в религию древности, романская раса внесла культуру в организацию народов и общественности, а англо-саксонская развила правовые отношения между народами и, до известной степени, распространила христианство, вернее, евангелизм. Но она ограничила евангелизм правовыми нормами, позволяя религии вмешиваться всюду, кроме политической жизни.

Теперь на очереди славяне, которые должны внести новый элемент для расширения понятия общечеловеческого объединения – возвышенное и благородное в мире. И они должны сделать этот маленький опыт над собой, потому что они люди большой индивидуальности, широкой амбиции, сильно развитым патриотизмом, сильными волевыми чувствами и, сравнительно, слабо развитым умом. Для развития этих сил заложенных в славянах нужна мощная моральная и духовная среда которая бы их видоизменила и приспособила к общепольной деятельности.

Славянам предстоит внести в мир чувство сознательного братства народов, то есть, всякий народ будет брать столько, сколько ему необходимо для его развития без ущерба для своего собрата или соседа. То же самое и в политическом отношении каждый народ должен действовать не насилем, а силой морального воздействия и человеколюбия. Славянин должен совершенно исключить насилие из своей жизни, потому что оно поже на острый нож, который не признает никакого господина над собой, никакое добро, никакое право, кроме права того, в чьих руках он находится. Следовательно, этим же ножом, которым ты отрезаешь голову другого отрежут и твою голову, если он попадет в чужую руку. Славяне не должны поддерживать политику ножа и оселка, эта самая старая политика, существующая с незапамятных времен, что нож должен оттачиваться, что без него нельзя. Но мы спрашиваем: где все ножи и оселки за все тысячелетия? Ведь каждый год имеет нужду в новых ножах и оселках. И одно, и другое портятся. В конце концов, что выигрывает нож? Он уничтожается. Что выигрывает оселек? И он постепенно уничтожается. Это показывает, что все народы употребляющие этот метод физически уничтожаются, а морально уменьшаются и обезображиваются. А это, говоря на современном языке, значит – выражаются. Следовательно, нож и оселек – это человеческая система, придуманная, не имеющая подкрепления природы и обреченная на банкротство. И в жизни славян существует целый ряд доказательств подтверждающих эту истину.

*

И так славянам мы дадим следующих четыре совета:

Великий закон бытия произвел четыре луча и проектировал их в мир. Эти лучи: свет, жизнь, любовь и свобода. Каждый народ чтобы найти свой путь должен иметь светлый ум; чтобы постиг свои цели, каждый народ должен иметь сознательное отношение к жизни в своей душе; должен иметь чистое, неиспорченное сердце – должен знать методы любви, являющейся могущественнейшей силой, связывающей живые существа и, подготовляющая их к познанию внутреннего смысла жизни – и в конце концов, свободу, вносящую гармонию в человеческий дух, чтобы примирить все противоречия и дать правильное направление всем умственным, духовным и физическим силам к одной великой цели – внести божественное в мир.

Только при помощи этих четырех лучей придет новая жизнь и новая культура, которая даст новое направление славянам и всем другим народам – к великой цели – из объединения.

2.6.2. ВЫСОКИЙ ИДЕАЛ

Петр Донов

Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 322, 1.12.1944, с. 5.

Природа любит только тех, которые имеют высокий идеал. Она считает их своими возлюбленными детьми и знает их по имени. Те же, которые не имеют никакого идеала, не внесены в ее книгу, они бракованы и оставлены в ее тайниках на долгие дни, на долгия годы.

Если вы чувствуете иногда, что будто бы никто не обращает на вас внимания, словно вы оставлены Богом, природой, то знайте, что ошибка в вас, что вы не имеете высокого идеала. Это правило, это закон. Следовательно, каждый из вас может исправить свою жизнь, свое несчастье и каждый может выбраться из этого забытый на дне его, создав в себе высокий идеал, начнет ползти, подобно улитке, вверх и спустя некоторое время, он окажется на поверхности. И природа скажет тогда: „Вот одно из моих воскресших детей”.

Что такое смерть в мире? – Смерть – это несчастье для забытых детей – детей без идеала. Воскресение-же это появление детей с высоким идеалом, выкарабкавшихся с низов материального мира. Но, чтобы выбраться или выползти из этих низов, требуется воля, требуется беззаветная ни с чем несравнимая вера.

Некоторые говорят: „Я ношу все, что попало и ем все без разбора”. Нет, это не так. Тот, кто говорит, что он все есть, не имеет высокого идеала. Он – всеядное животное. Человек должен есть самую отборную пищу, дабы она оказала на него самое лучшее воздействие.

Природа познает кого бы то ни было из вас. Как же познает она? Она каждый день производит свои опыты. И знаете ли вы, какие дивные опыты совершает она? Чтобы испытать, что кроется в тайниках вашей души, что скрыто в недрах вашего ума и сердца, какие порывы таите вы в себе, и что может выйти из вас – она создает в своем саду прекраснейшие плодовые деревья и украшает их плодами различного качества. – Она впускает тебя в этот сад и будет следить за тем, какой плод ты возьмешь. Если ты имеешь высокий идеал и выберешь самый лучший плод, она скажет: „Вот разумное дитя”. И тотчас же отметит в своей записи: „Из него может выйти человек”. Если же поленишься подняться вверх, она будет другого мнения о тебе. Плод дерева, который ты берешь, должен быть самым лучшим. Тебе может стоить это жизни, но если ты взберешься и сорвешь самый лучший плод, она скажет: „Это дитя смелое – берет самое лучшее”. Но если это дитя взглянет вверх и скажет: „Кто теперь взберется на дерево”, а потом посмотрит вниз, не упала ли где груша, или же сорвет плод с ближайшей ветки, тогда природа скажет: „Это одно из забытых детей, из него не выйдет человека”. Заметьте себе, что природа смотрит только на ваши внутренние устремления. Она только констатирует факты, только наблюдает их и из всего отмеченного делает свои заключения. Следовательно, если она отметила самое лучшее относительно вас, причиной тому – вы сами. И если она отметила что, либо не хорошее о вас, причиной тому опять, таки вы сами.

Она от себя ничего не [.....] факта выводит свои заключения. Каковы же эти заключения, могущия повлиять на вашу жизнь? – Это ваш выбор, от вас зависящий.

Теперь перейдем к сравнению. Ты идешь встречать солнце. Не иди встречать солнце, когда оно уже поднялось над горизонтом. Ты должен встретить первый луч восходящего солнца. Первый луч – самый важный

– он подобен царскому сыну. Остальные лучи менее важны. Если ты не увидишь первого луча, ты опоздал встретить восход солнца. Улови первый луч. Другие лучи тебе не нужны. Первый луч прими и вернись домой. Если вы восприняли первый луч, исходящий от Божественного Начала, из вас выйдут люди. Если же вы опоздали и не встретили первого луча, я должен вам сказать одно горькое слово: вы будете забытыми детьми на дне природы, которое не для Божьих детей.

Это именно – тот великий идеал, тот высокий идеал, который каждый из вас должен иметь: самое хорошее, самое возвышенное, самое красивое, самое сильное, самое мощное, самое доброе, самое правдивое, самое истинно любимое – все это наивысшего качества. Примените этот высокий идеал в своей жизни, и вы увидите, что ваша жизнь изменится. Но необходимо применение. Например, ты упал духом и говоришь: „Праздно сердце мое, не имею я любви“. Как тут помочь? Скажи: „Я пойду завтра встретить восход солнца и постараюсь уловить первый луч“.

Делали ли вы наблюдения утром, сейчас же после пробуждения, – какова ваша первая мысль? Природа в этом отношении очень требовательна. Как только дитя пробудится, она тотчас же остановится с трепетом около него, задержит свое дыхание и вслушается в то, что это дитя подумает. Если сейчас же после пробуждения направишь свой ум к Богу и подумаешь о Его Великой Любви, наполняющей твою душу всякими благами, то природа скажет: „Из этого дитяти выйдет великий человек. Оно имеет высокий идеал“.

3. ЮГОСЛАВЯНСКО БРАТСТВО И БАЛКАНСКА ФЕДЕРАЦИЯ

3.1. СТАТИЯТА „БАЛКАНСКА ФЕДЕРАЦИЯ“ ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

БАЛКАНСКА ФЕДЕРАЦИЯ

Братство, Севлиево. Г. 2, бр. 19, 1.05.1930, с. 1, 2.

От известно време насам, печатът в съседните ни държави – Гърция, Сърбия и Ромъния, а също и някои официални среди в същите държави, усилено се занимават с идеята за осъществяването на една Балканска Федерация, в която да влизат всички балкански народи. Нам не ни е известно добре върху какви основи и с какви средства смятат нашите съседи, респ. тия среди, които подигат въпроса, да изградят тая Балканска Федерация. Не ни е известно дали те са достатъчно разумни и идейни, дали те са достатъчно здрави, за да могат да издържат едно такова предприятие и, следователно, дали те са приемливи за нас. Но, въпреки това, нас ни учудва и озадачава обстоятелството, че българският печат, българското общество, в лицето на своите официални и неофициални представители, пази почти пълно мълчание по този въпрос, като че ли той никак не ни засяга и не може да ни интересува.

Предложенията на нашите съседи не са били до сега подложени на обсъждането и преценката на нашето обществено мнение. Последното не си е казало думата по тях. Нещо повече, тия среди у нас, които би трябвало да подигнат и разяснят този въпрос – ръководителите на периодичния печат, като че ли съзнателно избягват да се занимават и произнесат по

този въпрос. (Доколкото ни е известно, единствения случай, в който се разглежда този въпрос, е статията на проф. С. Киров под заглавие „Балканската Федерация“, печатана в бр. 6 тази годишнина на сп. „Отец Паисий“. Но достатъчно ли е това? Изчерпан и разрешен ли е въпроса? – Не! Подигнатият въпрос е от първостепенна жизнена важност за целия наш народ, за всеки един от нас – неговите членове. Правилното идейно и практическо разрешение на този въпрос, който самият ход на историята ни налага, е съдбоносно за нашия народ, както и за всички народи на Балканския полуостров и само то единично може да ни избави от нови катастрофи, от нови безполезни и безрезултатни кървави борби. Само правилното разрешение на този въпрос може да превърне Балканския полуостров от арена на безконечни кървави борби, от непрестанно димящ и заплашващ световния мир вулкан, в Балкански рай, в място за братско сътрудничество и взаимно подпомагане в пътя на културния напредък.

Ето защо, този въпрос трябва да бъде нашироко разгледан от нашия печат. Той трябва да стане достояние, в своите и най-малки подробности на цялото наше общество. Той трябва да намери своето място в съзнанието на всеки български гражданин, защото той засяга всички.

Във връзка с това, ние искаме да изкажем накратко нашето мнение по този въпрос. Не ще се разпространяваме надълго да излагаме всички преимущества, всички добри резултати, които ще даде реализирането на Балканската Федерация за всички съставлящи я народи. Достатъчно е само да отбележим премахването на граничните тяжести: паспорти, визи, мита, което значи: свободен достъп на лица и стоки в границите на една 30–40 милионна обширна държава, разкриване на нови свободни пазари за всеки вид производство; разкриване на нови обекти за духовна дейност; разширяване, издигане на гражданското съзнание до една по-висока степен. То значи още: освобождаване, на първо време само частично, от огромната тежест на военните бюджети, които тегнат на народния гръб, освобождаване на огромни сили за творческа, а не разрушителна дейност. То значи, най-после, разрешение на болния национален въпрос на Балканите и сериозна стъпка към осъществяване на още по-големия идеал – Паневропа, Европейски Съединени Щати.

Всички знаем, че живота се проявява в най-разнообразни форми и че нищо не може да задържи една вече надживяна, станала вече излишна форма. Обаче, също така трябва да се знае от всички, че всяка една нова, т.е. по-висша форма се достига, се изкупува единствено с цената на жертвата. Следователно, това общество, тия народи, които искат да облекат своя живот в една по-висша, по-целесъобразна форма, трябва да бъдат готови на жертви. Това е закон. Без него не може да се осъществи идеализираната по-висша форма на обществен живот. За да се отхвърли старата форма и да се приеме новата, необходимо е да се пожертвува, да се отхвърли съдържанието, което е изпълняло и изградило старата форма.

Ето защо, пред нас изпъква въпроса: готови ли са балканските народи, готови ли са всички тия, които са блазнени от величието и красотата на идеята за Балканска Федерация, да направят нужните за нейното реализиране жертви? Ние имаме макар и приблизителна представа за големината и характера на тия жертви, които ще трябва да се направят от всички, и затова, на зададения по-горе въпрос сме наклонни да отговорим – не! Балканските народи, балканското обществено мнение не е още достатъчно назряло, за да може да поеме върху себе си жертвите, които е нужно да се положат като фундамент за изграждане на величественото

здание на Балканската Федерация. Но като казваме това, като отговаряме отрицателно на този въпрос, ние не искаме да кажем, че той трябва да се изостави за „когато му дойде времето“. Напротив, заедно с това ние искаме да изтъкнем и подчертаем нуждата от незабавна, усилена и непрестанна подготовка на общественото мнение, на общественото съзнание, за да стане то способно да разреши правилно подигнатия въпрос, т.е. да стане способно да направи нуждните жертви.

Ние знаем, че в основите на бъдещето величествено здание на Балканската Федерация, което ще даде подслон и щастие на всички балкански народи, трябва да бъде погребан, като изкупителна жертва, националният егоизъм, който съществува във всички един от тези народи. Ние знаем, че за изграждането на Балканската Федерация трябва да бъдат пожертвувани както великосръбската и великогръцката идеи, така също и великобългарската, великоромънската и т.н. Способни ли са за това балканските народи? – Ако не са, те трябва да станат способни за него. Преди това, т.е. докато шовинизма на която и да е било националност живее, в колкото и прикрита форма да е облечен той, до тогава идеята за Балканска Федерация не може да бъде реализирана в своята чиста форма и не може да ни донесе очакваните резултати.

Ето защо, ние намираме, че при днешните условия, при днешните правителства и ръководящи кръгове в балканските народи, при днешния национален егоизъм и шовинизъм, които царуват навред, всеки опит за реализиране на Балканската Федерация би бил само компрометиране на великата и светла идея.

Нужни са нови разбирания, нужни са нови методи, нужни са нови хора за нейното реализиране така, че то да бъде от полза за всички. Тези нови разбирания, тези нови методи сега се пробват, сега се изработват в недрата на живота. Тези нови хора сега се раждат и растат, сега се подготвят, за да могат утре да изнесат на плещите си великата задача за побратимяването на балканските народи. И те идат! По-рано или по-късно, ние ще чуем техните победоносни стъпки на арената на живота. Те ще дойдат и Те ще разрешат болните въпроси на настоящето. Защото само те имат силата и способността за това и защото утрешния ден принадлежи на тях!

Как изглежда пред очите на тия нови хора светлия идеал на бъдещата Балканска Федерация? Върху какви основи и с какви средства се изгражда тя?

Балканската Федерация, в нейния идеален образ, не е нищо друго, освен едно истинско Братство на Народите, на всички народи, населяващи Балканския полуостров. В това Братство всички народи са с равни права: – никой не може да бъде потискан, никой не може да бъде пренебрегван. Всяка една област чието население пожелае, може да се обособи като отделна единица със свои закони и обществен ред, със свое самоуправление. По такъв начин вътре в границите на обширната Балканска Федерация ще могат свободно да съществуват независимите и със свое собствено управление: България, Сърбия, Гърция, Ромъния, Албания и Черна Гора, а също така и: Македония, Добружда, Тракия, Хърватско, Трансилвания, Босна, Херцеговина и т.н. Защото само по този начин – чрез освобождаване и обособяване като отделни единици на различните племена и области, а не чрез тяхното завладяване или разделяне от по-големите, ще може да се сложи край на националните и племенни борби на Балканския полуостров.

Има две възможности, които на всяка цена трябва да се избегнат при реализирането на Балканската Федерация. Първата е: образуването на Федерацията за да се противопостави тя на една или друга държава, или за защита на една или друга държава, напр. – да пази Сърбия от Италия, Ромъния от Русия или Унгария, Гърция от Турция и т.н. Втората възможност е тази – всеки един народ да влезе с всичкия свой шовинизъм и национален егоизъм, очаквайки само полза за себе си от Федерацията, без да има сериозно намерение да зачита правата, като даде свобода на другите народи. Една такава Федерация, в която хървати, македонци и т.н. продължават да бъдат потиснати, както днес, не ще бъде нищо друго, освен същото огнище на междоусобици, каквото е бил и до сега Балканския Полуостров. Следователно, осъществяването на Балканска Федерация трябва да бъде дело на хора, в които старите стремежи за господство, за надмощие чрез потискане на по-слабия не съществуват. Тя трябва да бъде дело на хора с високо съзнание, които са решени да реализират мира и братството на народите чрез даване свобода и равни права на всеки един от тях.

Не остава нищо друго, освен тия именно хора, хората на новото в живота, хората на мира, на братството и на любовта от всички балкански народи да си подадат ръка и да заработят усилено за подготовката на условията за реализиране на истинска Балканска Федерация – факел на мира и на братския живот за целия свят.

3.2. СТАТИЯТА „БАЛКАНСКАТА ФЕДЕРАЦИЯ” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

БАЛКАНСКАТА ФЕДЕРАЦИЯ

Братство, Севлиево. Г. 3, бр. 40, 15.11.1931, с. 2–3.

От край време и до днес, в очите на другите народи Балканския полуостров се рисува като някакъв постоянно димящ вулкан, готов винаги да избухне. И то не напразно. Редица години тук се водиха непрестанни войни. Тук започна световната война. Тук имат огнището си редица революционни организации, чиято дейност, както се вижда, не ще престане да смуцава реда в съответните държави и да бъде пречка за добрите отношения между балканските народи, докато не добият свобода или автономия за своите народи.

Македония е била, е, и ще продължава да бъде занапред ябълката на раздора. В нея живеят българи, сърби, гърци и албанци. Българите се съсипват да доказват, че Македония е българска. Сърбите – тя е сръбска. Гърците и албанците и те имат своите претенции, ако не за цялата Македония, то поне за част от нея. И всички имат право. И, същевременно, всички трябва да се коригират. Според нас, не е много важно кой елемент преобладава в Македония – българския ли или сръбския. Важното е тия хора да живеят в мир и разбирателство помежду си. Важното е да престанат да се мразят, да се преследват, да се избиват едни други, за да настане мир и в целия Балкански полуостров.

Но какво виждаме? – Когато българите през последната война взеха Македония, те поискаха да я направят чисто българска, да се не чува там друго име, да се не чува друг език, освен български. Днес, когато сърбите владеят по-голямата част от Македония, те правят същото: няма български училища, няма българска книжнина, няма българи, има само

сърби. Нищо чудно: сърбите днес правят в Македония същото, което българите са правили там, докато тя беше в техни ръце.

Е, кой е тогава виновен? Кой са по-лоши? – От един дол дренки са – казва българската пословица. Каквито са едните, такива са и другите. Това е истината. Виновен е шовинизма, виновен е националният егоизъм, който съществува еднакво и в сърби и в българи. Обаче с шовинизъм въпроса няма никога да се разреши. Македония ще остане завинаги ябълка на раздора и нейното население няма никога да види спокойствие. Балканския полуостров ще остане завинаги димящ вулкан и арена на междусобни войни. Ний няма да видим мир, няма да видим спокойствие, няма да видим благоденствие, докато държим на националния егоизъм. Това се отнася еднакво както за българите, така и за сърбите, така и за всички други народи, населяващи Балканския полуостров. Докато те слагат своите егоистични интереси над Истината и правдата, дотогава те ще страдат.

Каквото е положението в Македония, почти същото е и в Добруджа и Тракия. И те са населени с един пъстър букет от различни народности, които не се разбират помежду си; и там националният егоизъм подклажда взаимните борби, и там няма спокойствие.

Нека ний, българите, не се смятаме за съвършено невинни жертви! Ние сме направили досега много грешки, и продължаваме да ги правим и днес са нашето тясно националистично схващане и отношение към въпроса за балканското омиротворение. Разбира се, нашите минали и сегашни грешки и нашият шовинизъм съвсем не могат да служат за оправдание на насилията и шовинизма на нашите съседи. И нека никой не тълкува нашите думи така, защото ние искаме да кажем само истината, а тя говори, че за днешното тежко положение са еднакво виновни всички балкански народи или по право тяхните правителства и ръководящи кръгове, които винаги са се ръководили само от егоизма.

Но да оставим ужасното минало и тежкото настояще и да видим какъв може да бъде изхода от това положение. Македония, като цяло, не може и не трябва да принадлежи нито на България, нито на Сърбия, нито на Гърция. Но тя не трябва да се разделя и на части. Тя трябва да стане самостоятелна единица, в която съставните етнически елементи да живеят в мир и съгласие помежду си, а това може да стане само в границите на една Балканска Федерация. Същото нещо се отнася и за Добруджа и Тракия.

Единственото правилно разрешение на болния национален въпрос на Балканите е образуването на Балканска Федерация, в която границите между отделните нейни членове ще бъдат разтворени, ще се учреди един федерален съвет, който ще разрешава общите въпроси, а всяка една отделна държава ще се ползува с пълната си досегашна свобода, ще си има свое отделно народно събрание, което ще урежда работите в нея самостоятелно. В тая Федерация ще трябва да влязат, като свободни и самостоятелни единици, наред със Сърбия, България, Гърция, Ромъния и Албания, още и Македония, Хърватско, Тракия и Добруджа, а може би и Турция. В тази огромна Федерация, имаща повече от 30 милиона души население, митническите и паспортни граници ще бъдат премахнати, но всяка от тях ще може да има каквото си иска вътрешно управление, ще се създава и ще се управлява по каквито иска закони. В тая Федерация всичките населяващи я народи ще трябва да живеят мирно помежду си, без насилия и гонения, без шовинизъм, без стремеж към хегемония. В тази Федерация народите ще могат да си отдъхнат от непрестанни войни и

въоръжения, армията ще може да се премахне и огнището на войни и безредици, димящият вулкан на Балканите ще се превърне в обетована земя на мир и благоденствие.

Вместо да се възпитаваме в омраза едни към други, вместо да се готвим постоянно за войни и революции, ний, жителите на Балканския полуостров, стига да искаме, можем да разрешим болния национален въпрос чрез помирение и взаимно уважение и зачитане правата и свободите на другите.

Нужни са нови хора за това ново и най-добро разрешение на балканския национален въпрос. Тия хора вече съществуват. Тях ги има както в България, така също и в Сърбия, Гърция, Ромъния, Турция и т.н. Навсякъде вече има хора, които съзнават, че по пътя на насилието, егоизма и омразата може да се дойде само до всеобщи страдания и че само по пътя на доброто, на любовта и разбирателството може да се постигне щастие и благоденствие за всички. Днес народните маси мизерствуват навсякъде по света, но няма държава в която бюджета на военното министерство да не е най-големия измежду тези на всички останали министерства. Навсякъде най-много пари се харчат за въоръжение и военна подготовка. Навсякъде синовете на народа са грабвани от семействата им и заставяни дълго време да се обучават да убиват. Това става в днешна християнска Европа и в целия свят. Лицемерие и фарисейство! И същевременно дипломатите говорят за мир и за обявяване войната вън от законите. А ако някой се откаже от военна служба, защото не иска да се учи да убива – съд, затвор, а може би и смърт.

С това положение трябва да се свърши. Частно ний, жителите на Балканския полуостров, няма какво да делим помежду си. Земя има за всички. Тази земя е Божия, а не на този или онзи народ. Нека живеем на нея всички в мир и любов. Нека всички се проникнем от съзнанието, че сме нужни едни на други, че трябва да си помагаме, а не да се гоним. Нека прокламираме високо и разнесем навсякъде из Балканския полуостров истината, че той е общо отечество на всички, които го населяват, и че нашето отечество не е в тесните днешни национални граници, не и в границите на Балканския полуостров, а че то е цялата земя. Всички хора са наши братя. Престъпление е да издигаме в култ националното самосъзнание. Престъпление пред Бога и пред хората е да бъдем преди всичко българи, та тогава хора. Който се чувства първом българин, грък, сърбин и т.н., та тогава човек, той не заслужава името човек, той стои по-долу от човека.

Мир, братство и любов – ето нашите оръжия, ето оръжията на всички добри хора. Народите желаят мир. Това е несъмнена истина. Много малко са тия, които раздухват и налагат омраза и разделение. Но те имат силата в ръцете си. Те разполагат с печата и с властта. Те заповядват. Те, същевременно, играят на конференции и т.н. Нищо не трябва да се очаква от тях. Народите, населяващи Балканския полуостров, българи, сърби, гърци, ромънци и т.н. трябва да започнат сами, отдолу; те трябва да възприемат идеята за Свободна Балканска Федерация и да я наложат на своите правителства. Трябва да се заинтересуваме всички, защото въпроса се отнася до кожата ни. Утре барабана може да дрънне и тези, които толкова години водиха Балканските народи на човешката касапница, да поискат и от нас да проливаме кръвта си, и да убиваме братята си!

За да избегнем страшната опасност, която иначе неминуемо виси над главите ни, нека всички ние, жителите на Балканския полуостров, заработим за мирното разрешение на балканския национален въпрос

чрез осъществяването на Свободната Балканска Федерация, в която всяка съставна част ще има възможността да урежда както си иска своите вътрешни работи, но която същевременно ще представлява едно цяло по отношение на външния свят. Вътре в границите на тази Федерация ще намерят своята свобода и Македония, Добруджа и Тракия. Вътре в нея, от Карпатите до Бяло море и от Черно море до Синьо, ние ще можем свободно да се движим, да работим, да търгуваме, да проявяваме всички свои творчески сили. Ще намерим много по-голям простор за културно развитие. Ще престанем да се самоизяждаме. Ще дадем пример на целия свят и ще направим първата стъпка към обединението на човечеството и осъществяването Всемирната Федерация на Народите върху цялото земно кълбо, което е нашето истинско Отечество.

С. Калименов

3.3. СТАТИЯТА „ЖИВОТЪТ Е БЛАГО” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

ЖИВОТЪТ Е БЛАГО

Братство, Севлиево. Г. 6, бр. 69, 14.10.1933, с. 1.

„Най-сигурното лекарство в света, това е човешката радост”.

„Не е важно в какво вярваме – важно е да знаем, че всеки ден носи едно благо за нас, което трябва да използваме разумно”.

Учителя

Болшинството от съвременните хора чувствуват днес живота не като благо, а като някаква мъчно поносима тежест.

„Трудно е да се живее”, казват всички. Редица условия, външни и вътрешни, принуждават днешния човек да бъде вечно загрижен, вечно недоволен, вечно неспокоен.

Грижата за утрешния ден хлопа на вратите на всички. Отслабналата вяра в собствените сили и липсата на хармония в отношенията на хората помежду им, ги държат в постоянно напрегнато състояние.

Защо става това, и как да се излезе из това трудно положение? – Живота е извънредно комплициран, усложнен. Трябва да се опрости. Всичко излишно, всичко остаряло трябва да се премахне. Това, което пречи на естествения ход на живота, трябва да се изхвърли.

И тогава вратите на нашата душа ще се отворят за онова велико благо, което живота всеки ден ни носи. Тогава радостта, вечната спътница на разумния живот, ще ни изпълни и ще ни донесе здраве и щастие.

Да престанем с нашата лакомия! Нека бъдем доволни от малкото, което живота всеки ден ни носи. Да го приемем, разберем и оценим както трябва, и тогава ще се уверим, че то е напълно достатъчно, че то е, което ни трябва за днешния ден, а утрешния – ще донесе своето си.

Скачим ли, по такъв начин, своя индивидуален живот с великата инсталация на Всемирния Живот, ние вече няма да се тревожим. Това, което е за нас, ще си дойде.

Жадуваното вътрешно спокойствие, мирът и радостта ще дойдат, и ще си направят жилище в нас.

Животът е толкова богат, такива неизчерпаеми съкровища той крие в себе си, че всеки, който влезе в хармония с него, ще бъде завинаги

обезпечен и доволен. Животът е вечна хармония, и, ние, хората, не трябва да я нарушаваме, не трябва да правим изключение.

Използваме ли разумно богатата, които живота всеки ден ни носи, ние ще бъдем винаги здрави, доволни и щастливи.

Да се възвърнем към златните правила за разумния живот, за да го почувстваме като истинско, непрекъсващо благо, и да бъдем вечно радостни.

ЗА БЪЛГАРО-ЮГОСЛАВЯНСКОТО СБЛИЖЕНИЕ

Като че ли по силата на някакъв магически знак, изведнъж, отношенията между България и Сърбия влязоха в една съвсем нова, неочаквана фаза.

Паралелно със свиждането между владетелите на двете страни, заговори се усилено за сближение, помирение, братство, за ликвидиране с трънливите въпроси, разделящи ни до сега.

Някакъв нов вятър като че ли завя над Балканите. И той проникна в кабинетите на политиците, журналистите. Сломи, като че ли, натрупани през десетилетия пречки. Сметчи до известна степен дори най-закоравелите противници на всяко сближение с братята – сърби.

Изведнъж неочакван обрат: – дружество за българо-югославянско сближение, в което влизат редица видни лица – политици, учени, генерали и т.н. Да беше това преди година-две, с камъни биха ги убили!

Чудно нещо е политиката. Прилича доста на ония ветрове, които днес духат от една посока, а утре почват точно от обратната.

Такова нещо е политиката. И затова тя е много опасна. Не бива много да ѝ се доверяваме, защото е променлива и неверна като продажна жена.

Всичко това ни кара да се отнасяме с известно недоверие, с известни резерви към шумно оповестената чрез пресата акция за българо-югославянско сближение. Страхуваме се да не излезе всичко това само вестникарски шум, само празна гюрултия, сензация, която днес изпълня вестниците, а утре съвсем се забравя.

Защото ние сме искрени и принципиални привърженици на идеята за сближението и обединението на южните славяни, като значителна стъпка към омиротворяването на целия свят. И ние мислим, че тази работа трябва да бъде подета нашироко, отдолу, да мине през народа, а не да бъде наложена от горе, по стечение на променчивите външни обстоятелства. Защото само когато сближението бъде дело на целокупния български народ, а не външен дипломатически акт, само тогава то ще бъде трайно, защото ще почива на здрави основи.

Сближението ни с останалите южни славяни е сериозен въпрос за нас. Наложителен, неизбежен, съдбоносен. Защото, наистина, от неговото правилно разрешение зависи бъдещето на народа ни! Ако ние с братята си по кръв не се помирим, то тогава какво повече можем да сторим? – Остава да очакваме неизбежните в такъв случай войни и катастрофи.

Ние се нуждаем от истинско сближение, а не от дипломатически фокуси със съмнителни резултати. И затова тази работа трябва да бъде подета искрено и сериозно, от хора достойни, с доказана добра воля, за да няма съдбата на по-раншното ни съюзяване, което завърши с братоубийство.

Но – кръст на миналото. Нека се почне наново. Пожелаваме искреност, разумност и добра воля и на двете страни – сърбите и българите, за да се дойде със сигурност до желаното и от двата народа трайно помирение

и сближение. Колкото и да са трудни въпросите, които предстои да се разрешават, с добра воля всичко ще се уреди.

Защото само в обединението, на базата на равноправието, е нашата сила и нашето бъдеще. И нека се помни, че докато не се разберем и сближим с братята си сърби и с всичките южни славяни, докато не обединим и слеем усилията си с техните, никакъв значителен напредък, никакви сериозни културни достижения, не ще бъдат достъпни за нас.

Не във взаимоотношението, а в обединението на южното славянство е залога за неговото величие. За това обединение трябва да работим всички, защото там е пътя на българския народ.

С.К.

3.4. СТАТИЯТА „ЛЕДОВЕТЕ СЕ ТОПЯТ”

ЛЕДОВЕТЕ СЕ ТОПЯТ

Братство, Севлиево. Г. 6, бр. 78, 24.12.1933, с. 1.

Има ли нещо по лошо от това, да гледаш как двама родни братя се бият и убиват? Има ли нещо по-страшно, по-опасно от омразата, ненавистта и злобата, които изпълват сърдцата на двама родни братя и ги опълчват един срещу други? Има ли по-голямо престъпление от това на братоубийството? Но има ли нещо по-радостно от това, да видиш как двама такива враждующи братя се помиряват, опрощават, подават си ръка, с доброто желание да забравят всичко минало и да премахнат всички прегради, които ги делят и опълчват едни срещу други? Има ли нещо по-обнадеждаващо от това, да виждаш как ледовете на омразата, неразбирането, заблуджението, сковали сърдцата на тия двама братя, се топят бързо под топлия повей на едно ново течение, обгърнати от лъха на любовта? Има ли нещо по-светло от това, да се пробуди наново братската любов, братското единение, братската взаимопомощ?

Зла съдба беше хвърлила един срещу други двама родни братя – българите и сърбите – две племена от един и същ народ, югославянския, в кървава междусобна борба. Зла съдба беше заслепила умовете им, карайки ги да виждат в лицето на другия своя най-страшен и всегашен враг. Зла съдба беше сковала сърдцата им с омраза, ненавист, злоба един срещу други, беше изпълнила душите им с подозрение, неразбиране, страх и отмъстителност.

Слава на Бога! Топят се вече ледовете! В буйни потоци, стихийно се смъква и чезне надолу всичката тази кал, всичката нечистота, която изпълваше сърдцата, умовете и душите. Умовете просветват, сърдцата се стоплят, очите проглеждат и виждат самата истина: ние сме родни братя и едни без други не можем, защото винаги, и в момента на най-страшно озлобление, се е крило в дъното на душите ни братското чувство, братската любов, незаличимата, неунищожимата от никого и от нищо братска връзка.

Слава на Бога! Най-сетне доброто взема надмощие над злото. Омразата биде победена от любовта. Като по някакъв небесен знак една гигантска метла измита из душите и сърдцата всичко лошо, всичко фалшиво и не братско в нашите отношения.

Топят се ледовете! Със сълзи от радост на очите двамата братя се прегръщат и разменят първата братска целувка – символ и обещание, че всичко си прощават, всичко ще забравят, във всичко ще се разберат и никога вече няма да се върнат към страшното минало, никога вече няма

да допуснат в сърдцата си омразата и ожесточението един срещу други! Топят се ледовете, Празник е на земята, а най-вече в сърдцата на всички славяни и югославяни; празник е и на небето – радост и веселие царят и там, защото е извършено нещо велико и свято: в сълзите на всеопрощението възкръсва новия живот на братството и любовта.

3.5. СЪРБИ И БЪЛГАРИ

Преглед

Братство, Севлиево. Г. 6, бр. 78, 24.12.1933, с. 1.

От десетина дни насам колоните на ежедневните вестници се пълнят с дълги описания за посещението на т. величества българския цар и царица в Белград и за предстоящото все по-тясно сближение и уреждане на всички спорни въпроси между двата братски народа.

Заедно с техни величества, в Сърбия са били и много представители на Софийската преса. От описанията на преживяното там, се вижда ясно, че целия сръбски народ, цялото население на Югославия, от малък до голям, от царя до пъдаря, учени и прости, богати и бедни, са обхванати, като един единствен човек, от непреодолимото искрено, изходящо из дълбините на душата желание, час по скоро, на всяка цена, да се тури край на враждата между двата народа, да заживеем в братско разбирателство и сътрудничество. Сцените на неподправения възторг, на искрените братски сълзи, на изненадващото въодушевление в целия сръбски народ ни говори, че тук имаме работа с едно дълбоко, сериозно, достатъчно обмислено и напълно назряло решение и отношение на този народ, в неговата цялост, да ни подаде искрено братска ръка, за да се заличи всичкото лошо минало и да се тури начало на нещо ново и хубаво. Спонтанният възторг, който е обхванал цял един народ само при мисълта за осъществяващото се сближение, радостните викове „Да живее България“ и т.н. при вида на всеки, какъв да е българин в Белград, показват, че в душата на този народ има рязко, категорично решение, че върху идеята за сближението там много и отдавна се е работило, и всичко това е нещо напълно реално, трайно и сериозно, а не временен пламък на нетрайно увлечение.

Гласът народен е глас Божий. А това, което е в Югославия, е в пълния смисъл глас на целия народ, без изключение. Така трябва да бъде навсякъде. Така трябва да бъде и тук, в България.

3.6. КЪМ БРАТЯТА СЪРБИ!

(Гласът на българския народ)

Братство, Севлиево. Г. 6, бр. 90, 22.04.1934, с. 1.

Времето бързо върви, и ако ние не го използваме да направим доброто, което днес може да се направи, ако ние изпуснем сгодния момент да направим решителна и твърда стъпка към примирение и сближение, ако ние не придружим думите си, излиянията си, настроенията си днес за братство изабрава на миналото с живи дела, със смели постъпки в това направление, то ние вършим ужасно престъпление пред двата братски народа, ние поставяме на изпитание съдбата им – тикаме ги към пропаст!

Защото има сили, които работят за доброто. Има сили, които ни подтикват към единение и братство, но има и такива, които ни разединяват

и ни тласкат към братоубийство. Има сили, които ни влекат към жертви, разбирателство, общност на интересите, но има и такива, които ни вдъхват егоизъм, омраза, желание за насилствено надмощие и подтисничество. И тия сили работят по един и същ начин, едновременно, по-силно или по-слабо, и с двата народа.

Ето защо, ако ние пропуснем удобния момент, ако ние отлагаме решителната стъпка, ако не подкрепим навреме думите си с дела, то целия този поток от фрази и излияния на братски чувства ще бъде отвлечен от времето, ще отmine като пролетни води, и в края на краищата ще останат пак два настръхнали и озъбени един срещу други народи, дебнещи се постоянно един други.

„Има време за всяко нещо“. Но и всяко нещо трябва да бъде направено на времето си. Да не би да се сетим за това, когато вече бъде късно. Защото един извънреден благоприятен случай, ако бъде пропуснат, никога не се връща. Може да дойде друг случай, но то ще бъде след дълго време, може би след много години, а до тогава ние ще платим скъпо и прескъпо, с цената на много страдания и изпитания за невниманието си. Днес е времето, уречено от Провидението, за българо-югославянското сближение. Днес е удобният, благоприятният момент да ликвидираме, с добра воля и с братско чувство, старите си спорове и вражди. Днес ние имаме почти пълното стечение на обстоятелствата, външни и вътрешни, имаме създадена нужната духовна атмосфера, имаме световните, космичните, бих казал, влияния, които ни подтикват, които ни налагат дори да сторим това.

Сега е времето, когато ние трябва да закрепим свещения акт на българо-югославянското сближение, когато ние трябва да затвърдим Божественото дело на всеопрощението и примирението на двата родни братя с печата на жертвата, на взаимните отстъпки, на живото дело.

Да се откажем от дипломатическите хитрости! Ний, българи, и вий, сърби, да престанем да се надяваме, че ще се надхитрим, че ще излъжем един другото. Провидението бди над нас и над нашите отношения и постъпки, и ние не можем да излъжем никого. Ще излъжем само себе си, за общо, и на двата народа, зло.

Нека, с пълна искреност и чистота, като пред свещен олтар, като пред лицето на Бога, пристъпим ние един към други, да си подадем ръка, да си кажем всичко, което ни е на сърцето, да се изповядаме, да си признаем чистосърдечно грешките и престъпленията на миналото си и да си простим взаимно всичко!

Да си простим и да направим дела-жертви, израз на братска любов и на пълно доверие, които ще направят невъзможно връщането на страшното минало и ще запечатат навеки нашето единение.

Да забравим миналото! Да скъсаме завинаги с него! Да престанем да се обвиняваме взаимно. Кой повече, кой по-малко виновен – нека Бог това отсъди, а ние да се заловим да поправим грешките си.

Братя сърби! Братя югославяни! Вие днес сте по-силни, вие сте победители, вие имате надмощие, затова във вашите ръце е преди всичко, днес за днес, бъдещата съдба на двата братски народа.

Братя сърби, вие първи трябва да започнете, вие първи трябва да направите решителната стъпка в това направление. Вие, като по-силни, трябва първи да ни подадете ръка.

Не чакайте да идваме при вас и да ви молим! Не чакайте, защото времето е скъпо и защото само с действия вие ще спечелите нашите сърца. Не чакайте, най-после, защото българският народ още не е свободен, той

е още скован, още се намира под хипнозата, под властта на сили, които въпреки волята му, не му позволяват да даде простор на своите братски чувства, да дойде и да ви прегърне.

Елате вие и ни помогнете да се изправим, да се освободим, да се спасим от тъмните сили, които работят за разединение, които мечтаят за нови кръвнини, които подготвят нови братоубийства.

Защото, не дойдете ли и не направите ли това, което Провидението изисква от вас – то горко нам, но горко също така и на вас. Новите грешки ще трябва да бъдат изкупвани с нови страдания.

Братя сърби! Чуйте гласа на българския народ, на самия български народ, трудолюбив и мирен, който никога не ви е мразил, никога не е желал злото. Чуйте гласа на българския селянин, занаятчия и работник, на ония 99 процента от българския народ, които имат всички интерес да живеем завинаги в мир, братство и взаимопомощ:

Братя сърби, направете неотложно това, което ще циментира нашето единение, което ще наутрализира враждебните сили на разединението, което ще сложи основата на нашата бъдеща общност. Направете, съзнателно и свободно, ръководени от гласа на разума и от дълбокото чувство на справедливост, оная жертва, която ще послужи като изкупление на всичките ни минали, и на двата народа, грешки, ще стане залог за едно светло бъдеще, като начало на нова ера в нашите отношения:

Направете на България тези отстъпки, които единствени ще запушат устата на всички тайни и явни, външни и вътрешни противници на българо-югославянското сближение и единство; дайте възможност на българите, живущи във вашата страна, да се чувствуват като у дома си; дайте свобода на всички, привлечете ги с доброто, като отхвърлите всяко насилие, защото – чуйте нашия братски съвет – само така вие ще добиете пълна сигурност и безопасност, както отвън, така и вътре в страната ви.

Братя сърби, вам предстои да изиграете днес първата роля в делото за обединението на южното славянство. Вие можете и вие трябва да направите първата най-важна и решителна крачка в това направление. Защото с това вие ще развържете ръцете и на българския народ, на добрите сили в него, които очакват това, за да могат да действуват по-ефикасно.

Жертвата, която не само ние искаме, но която и самото Провидение ви налага – **ДА СЕ ОТКАЖЕТЕ ОТ НАСИЛСТВЕНАТА ХЕГЕМОНИЯ, ОТ НАСИЛСТВЕНОТО ОБЕДИНЯВАНЕ И ПРЕТОПЯВАНЕ НА ЮЖНОТО СЛАВЯНСТВО**, – е може би тежка за вас, защото и у нас има сили, които са свикнали с този метод на дейност. Но тази жертва е велика и свята, тази жертва е наложителна, необходимата, и тя ще бъде стократно и хилядократно възнаградена от добрите плодове, които в изобилие ще даде.

Ний, българите, желаем сближението, желаем обединението на южното славянство, но ний искаме то да бъде дело на свободни народи, да се извърши естествено, доброволно, съзнателно и свободно, без никакво насилие, без сянка от хегемония на един народ над други. Ние бихме признали само духовното превъзходство, но физическата, грубата сила ние не признаваме и не ще търпим никога.

Затова – спечелете нашите сърца, както и сърцата на всички южнославянски племена, с любов. Привлечете ни с мъдрост и истина. Дайте свобода на всички, за да бъде желано, разумно и резултатно делото на сближението и обединението. Откажете се от насилието, защото то дава винаги само обратни резултати.

Този е верния и сигурен път за изграждане на истинско, трайно и благодатно обединение на южното славянство.

Този е пътя, по който трябва да тръгнем всички, ако желаем мир, благоденствие и напредък да зацаруват в нашите земи. С общи усилия, със свободна деятелност, като равни, а не като подвластни, ние ще постигнем великата цел на обединението и ще създадем новата мощна южнославянска култура!

Братя сърби, братя югославяни! В името на нашите общи интереси, в името на великото бъдеще на южното славянство, в името на общия успех и благоденствие, направете тая решителна стъпка, която ще отвори пътя към разцветът и величие на южното славянство, направете тая свята жертва, която ще ликвидира с миналото и ще неутрализира силите на противодействието днес.

Целта ви – обединение на южното славянство – е велика и свята. Променете само метода си на действие. Вместо с насилие, действайте с любов. Вместо робство – свобода разнасяйте навред. Тогава и ние ще се притечем и ще се присъединим към вас във великото дело за изграждане на новата югославянска култура! Тогава всички южни славяни ще бъдат свободни творци на своя живот, няма да има „наше“ и „ваше“ – всички ще бъдем едно и в това единство ще бъде силата ни.

Единство, постигнато и запазвано доброволно, съзнателно и свободно.

Ние ви чакаме! ...

Почнете!

3.7. УБИЙСТВОТО НА КРАЛ АЛЕКСАНДЪР

Преглед

Братство, Севлиево. Г. 6, бр. 101, 14.10.1934, с. 3.

Югославянският крал Александър е станал жертва на едно жестоко покушение, станало при пристигането му в гр. Марсилия, Франция. Заедно с него са убити и министъра на външните работи във Франция г. Луи Барту и още няколко души. Самоличността на убиеца още не е напълно установена. Който, и какъвто и да е той, обаче, извършеното си остава едно грозно злодеяние. Тъкмо в момента, когато старите вражди се забравяха, когато се радвахме, че братоубийствата са вече престанали, трагичният атентат срещу крал Александър се явява като един удар срещу новата ера във взаимоотношенията на Балканите, чието начало се положи.

Ние дълбоко вярваме, че силите на доброто ще победят тия на разединението и злото и че кръвта на крал Александър ще циментира още по-здраво единството на всички южни славяни.

3.8. СТАТИЯТА „БЪЛГАРИЯ ПО НОВ ПЪТ” ОТ САВА КАЛИМЕНОВ

БЪЛГАРИЯ ПО НОВ ПЪТ

Братство, Севлиево. Г. 9, бр. 178, 24.01.1937, с. 1.

Безсъмнено подобрене на отношенията ни с Югославия и искрения стремеж да се превърнат те във вечно приятелство, а също да се запазят и затвърдят добрите отношения и с всички останали съседи, е една огромна придобивка за народа ни.

Да затвърдим и осигурим мира за България – какво по-хубаво от това?

Всичко най-добро, което мечтаем и което желаем на нашия народ, ние можем да го постигнем именно по пътя на мира.

България може да бъде велика и мощна, богата и силна – материално и духовно – само ако върви по пътя на мира.

Новият национален идеал на Българския народ не може да бъде друг, освен този:

Духовно величие, изградено върху базата на вътрешно уреждане и хармониране на всички народни сили, и създаване на благоприятни условия за живот и развитие за всички български граждани – справедливо разпределение на богатата на живота; с една дума, всестранно издигане на народа ни, възможно само при необходимото условие на мир със съседите и пълно единение на южното славянство.

А тази велика задача може да се постигне само с мощна проява на духовна сила.

Да бъдем духовно силни! – ето ключа, разгадката и залога за нашия успех инапредък във всяко отношение.

Да бъдем духовно силни – това значи да се разпръснат и изчезнат всички опасности и тревоги във външния ни и вътрешен живот.

Да бъдем духовно силни – това значи да тръгнем с огромни крачки напред към всестранен напредък.

Защото духовната сила е извора на всичко: тя ще ни създаде и материалните условия, и всичко, от което имаме нужда.

Нека се стремим преди всичко към това – нека целта ни бъде преди всичко духовното издигане на народа ни, и нека бъдем сигурни, че всичко останало ще ни се приложи, точно според евангелските думи.

Мнозина ще кажат: че какво особено има в България, та да можем да се надяваме, че народа ни ще се издигне измежду другите народи? Кой е залога за това?

Тъкмо там е важното, че ние имаме нещо, което днес никой народ по лицето на земята не притежава.

Ние имаме нещо, което е в сила да издигне и възвеличи не само нашия народ, но и цялото човечество – всички хора и народи, които го възприемат и приложат.

Ние имаме вече (макар да сме все още слепи за нея) тази велика духовна сила, която може да ни постави начело на общочовешкия прогрес, ако тръгнем след нея.

Велика благодат се излива над България!

Ще я оценим ли? Ще я разберем ли, ще я възприем ли?

Ще отворим ли очите си, за да видим и приемем това, което Небето днес ни дава като на избраници?

Ще използваме ли възможностите, които ни се разкриват, или ще ги пропуснем, за да останем в опашката на общочовешкия прогрес?

Тази велика духовна сила, тази безценна Божия благодат, не е предназначена само за българския народ. Тя само минава през нас и се разлива по целия свят. И тя не може да бъде спряна или унищожена. – Ако ние я отхвърлим, другите ще я възприемат и ще се възвеличат.

Каквото и да правим, каквото и да стане, – ако ще би и целия свят да излезе насреща ѝ – тя пак ще постигне своето, но горко нам, ако се обявим против нея! Съдбата на еврейския народ ще бъде такава и на всеки друг, който се възпротиви на Божественото Слово.

Защото тази Божествена Сила, която днес се проявява в България, е единствената, която може да поведе не само народа ни, но и цялото човечество, по един истински нов път, водещ към мир, хармония, щастие и благоденствие за всички.

Коя е тази сила?

Ний няма да я наречем с нейното собствено име.

Защото тия, които досега са били духовно слепи, трябва само да отворят очите си, за да я видят.

Да тръгнем напред, без никакво съмнение или колебание, по новия път, по който ни води тази Божествена сила, и ние ще застанем начело на общочовешкия прогрес.

Пламен

VI.
ИЗБРАНИ
УВОДНИ СТАТИИ
НА
САВА КАЛИМЕНОВ
ВЪВ
ВЕСТНИК „БРАТСТВО“

1. ПРАВОТО НА СИЛНИЯ

Братство, Севлиево. Г. 9, бр. 167, 22.09.1936, с. 1.

„Най-умният не злоупотребява със силата си, както в животинското царство, а употребява своя ум за доброто на другите.”

Учителя

Днес, по всички части на света, всички народи и общества търсят силен човек, който, със своята духовна сила, със своя гениален ум и прозрение в бъдещето, със своята безгранична смелост, да може да изведе народите из днешната безпътица и да ги поведе към по-щастливо бъдеще.

И прави са хората, като търсят силен човек. Защото, както тяло без глава не може, така и народите, останали без истински водачи, изгубват правилната посока на движение. Стават плячка на различни, самозвани водачи, които ги водят по лъжливи пътища, към катастрофи и разочарования.

Но кой е този силен човек, когото очакват народите? Кой е този човек, който е надарен с необикновена проникателност и духовна сила, ще може да изведе човечеството, или поне народа си, из днешната безпътица?

По какво да познаем истинския водач, който е призван да ни води към щастие и благоденствие, към величие и разцвет на истинската култура?

Има едно вечно и абсолютно мерило, което никога не може да ни излъже:

„Истинският пастир душата си полага за овцете. Той ги познава и по име ги зове. И овцете вървят след него и слушат гласа му.”

Въз основа на това неизменно евангелско правило, ние можем да извадим следните заключения, за отличителните черти на истинския водач:

Истинският водач не злоупотребява със силата си.

Истинският водач не си служи с насилие.

Истинският водач се жертвува за народа си.

И обратно, всеки, който злоупотребява със силата си, всеки, който си служи с насилие, всеки, който не се жертвува за народа си, а сам взема жертви от него, е вълк и грабител, а не истински водач.

И този водач ще заведе неизбежно тия, които води, към заклание, към катастрофа, а не към щастие и благоденствие.

Народите търсят силен човек.

Но кой е истинският силен човек?

Не е силен този, който си служи с насилие!

Не е силен този, който убива, затваря и владее със заплахата на оръжието. Не е силен този, който не търпи чуждо мнение, който отнема свободата на мисълта и се налага на всички, въпреки волята им.

Истински силният води само със светлината на своята велика жертва, със своята безгранична преданост на делото си, със своята неизменна любов, която не прави разлика между „наши” и „чужди”, между бедни и богати, учени и прости; той се отличава със своя светъл ум, който вижда ясно кое е истинското добро за народа му.

Истински силният е този, който има не само силна воля и силен ум, но и велико, любяще сърдце и широка, отворена за всички душа.

Защото този, който има само воля и ум, а не и сърдце, – бездушният водач–насилник, ще поведе неизбежно народа си по пътя на националния

егоизъм, който по-рано или по-късно, ще го заведе към катастрофа, към самоунищожение.

От това гледище, не е силен Мусолини, който не търпи чуждо мнение и със силата на оръжието, вдъхновяван от националния егоизъм, отнема чуждото, за да го направи свое.

Не е силен Хитлер, който върви по пътя на кайзер Вилхелма. Защото историята ни говори ясно до къде този път извежда.

Не е силен Сталин, който, за да се освободи от враговете си, прибегва до тяхното екзекутиране.

Не са силни тези, които водят народите си към касапница, защото от това, което те изграждат, не ще остане нито помен. Не са силни те, защото подготвят бури и разрушения, всред които ще изчезне, ще се стопи всичката им сила.

Не са силни затуй, защото техният път води към смърт, а не към живот.

Нашият народ, който преживя две национални катастрофи, няма нужда от такива „силни“ водачи, които да го заведат към трета.

Защото правото на силния, на истински силния човек е само едно: да води народа си към живот, а не към смърт. А само Любовта води към живот!

Егоизмът, личен или национален, води винаги към смърт!

Силен е този, който води народа си по пътя на доброто.

Силен е този, който е изпълнен с любов към всички.

Истински силен е този, който не употребява никакво насилие!

С. Калименов

2. ВЪНШНА И ВЪТРЕШНА ДЕЙНОСТ

Братство, Севлиево. Г. 12, бр. 248, 20.10.1939, с. 1.

„Мнозина мислят, че истинската дейност за подигане на света, на един народ или дори само на себе си, се състои преди всичко във външния шум, във външните, физически прояви, изразени в съответни действия и думи.

Мнозина мислят, че най-съществената заслуга пред един народ или пред човечеството се състои в високото, на всеуслишание, отстояване на техните права и в редица външни действия, целящи запазването на тези права, и изобщо, техния успех и напредък.

Мнозина мислят, че само това, което се вижда, което се чува, за което се говори и което е известно на всички че само то е работа, истинска, ползотворна работа за благото на народа, на обществото или на човечеството.

Малцина са, обаче, тия, които знаят в какво именно се състои истинската, най-съществена и най-ползотворна работа, която гради бъдещето и отстоява по най-успешен начин правата и интересите на личността, на обществото, на народа и на човечеството.

Обикновено се счита, че външната дейност е резултат, следствие или паралелна проява на вътрешната. Погледнато принципално, това е вярно, обаче не винаги е така. Много често ние имаме външна дейност, на която не съответствува никакво вътрешно, дълбоко и сериозно съдържание. Много често ние имаме кухи фрази, празен шум, фалшиви външни прояви, които или не носят никакъв резултат, или, което е по-вярно и по-често се случва, носят само отрицателни такива.

Само тази външна дейност, само тези действия и думи, които са обусловени от и се явяват като резултат на едно дълбоко и силно вътрешно изживяване, само те са способни да творят, в истинския смисъл на тази дума, само те носят положителни резултати.

Затова: да се пазим от действия и думи, ненавременни и не на място, лишени от вътрешен живот и от зряло обсъждане, защото те могат да ни донесат само неуспехи и разочарования.

Това се отнася еднакво както за отделната личност, така и за цял народ.

Нещата са силни и мощни, когато излизат из дълбините на душата, когато са напълно узрели и добре обмислени и когато са казани и направени на своето време и място.

Само този, който умее да чака, само този, който има волята и самообладанието да изчаква най-удобния, най-сгодния, най-подходящия момент за една работа или постъпка, само той може да разчита на сигурен успех.

Търпението не е качество на воля. Тъкмо обратно: то е качество само на великата и разумна душа. То е качество на едно високо съзнание, което прониква във всичката дълбина и ширина на нещата.

Нещата, които трябва да стават с човека или с народа, не могат да не станат. Тяхното идване, обусловено от силата на един неотвратим и независещ от човека ход на събитията, е неизбежно. Затова, по-важно е в случая не нашето често пъти късогледо и неразумно съдействие, а това – да гледаме да не им попречим и да не нарушим естествения процес на тяхното постепенно реализиране чрез нашата неразумна, преждевременна намеса.

Нещата, които трябва да станат, ще станат. И те ще станат по-добре, по-бързо и по-лесно, ако ние умеем да търпим и да мълчим, отколкото ако бързаме да говорим и да действуваме преждевременно.

Ето колко голямо е значението на търпението и на мълчанието. Те ни носят това, което думите и прибързаните външни действия не могат да ни донесат.

Но какво представляват от себе си истинското търпение и истинското мълчание? И какви трябва да бъдат те, за да могат да ни донесат тия резултати, които очакваме от тях?

Истинското мълчание и истинското търпение представляват от себе си едно огромно вътрешно напрежение: истинското мълчание и истинското търпение са равносилни на огромна вътрешна, духовна дейност, те са равносилни на най-мощната творческа сила, пусната в действие.

Това е именно вътрешната, духовната дейност, това е именно дейността на мисълта, на духа, която, макар и да не е изразена по външен път, има най-голяма сила и упражнява неотразимо въздействие върху всички страни и области на живота.

Казаното с мълчание е най-силно и най-добре казано. То, също така може да бъде и най-добре разбрано от тези, за които се отнася. Единственото условие и мерило за неговия успех е количеството вътрешна енергия, количеството духовна сила, с която е придружено то.

Да мълчим и да работим, вътрешно и външно, с всичкото търпение, на което сме способни!

Давайте на България хора, способни на това, и вие ще имате една велика нация.

Пламен

3. ВЕЛИКАТА СИЛА

Братство, Севлиево. Г. 12, бр. 249, 3.11.1939, с. 1.

Има неща, които непременно трябва да станат, и които ние не можем да избегнем на никаква цена и по никакъв начин.

Но има и неща, има трагични събития в живота на един човек, на един народ или на цялото човечество, които могат да станат, но могат и да бъдат избегнати.

Има неща, които зависят от нас – от нашето поведение днес, в този момент, и които ний можем или да допуснем, или да осуетим.

Едно страшно събитие, чиято прелюдия е вече започната, но което все пак още може да се избегне, е новата общоевропейска война, която може да се разрасте и в световна, ако не се локализира и ликвидира, докато е още време.

Една тежка, но същевременно велика и свещена задача е възложена днес на духовно будните люде, особено в заплашените от опасността европейски страни.

Войната на Запад, между големите европейски сили, още не се е разгоряла в своите буйни унищожителни пламъци. Все още има възможност за връщане назад от пътя към бездната на взаимоистреблението и всеунищожението; все още има възможност, заедно с това, да се запазят и другите европейски народи от заплашителните пламъци на войната.

И тъкмо днес, тъкмо сега е времето, когато будните люде трябва да съсредоточат всичките си духовни сили, в една мощна мисъл, в една дълбока и искрена молитва, в един сърдечен зов към Бога – да спре готвещото се и започваше се човешко безумие, като същевременно обещава да изправят досегашните си грешки, като поемат върху себе си тежестта на човешките престъпления, водещи към това безумие, като понесат на плещите си тежкия кръст, който вдетененото и заслепено човечество е изковало за себе си.

Този, който знае и вижда много повече, отколкото всички други люде на земята, този, чийто взор прониква далече зад пределите на всякакво земно знание и чийто дух говори с небесата, – Учителят на Всемирното Братство – Който за щастие и благословение на нашата земя и на нашия народ се намира в България, ни заявява ясно и определено: „Войната може да се избегне... Всички християнски народи трябва да отправят днес мисълта си към Бога, да се помолят да отложи голямото нещастие, което иде сега в света... Кажете: „Господи, спри за малко, ще поправим грешките си, ще изпълним Твоята воля!“

Да! Само така европейските народи ще избегнат страшно, което идва и което заплашва да превърне Европа в пустиня – като се обърнат към Бога и като обещава да изправят грешките си!

Но нека не мислим, че това зависи от някого си или от някои си, намиращи се някъде си, в далечна чужда страна.

Не, това зависи преди всичко и по-вече от всичко от нас, които четем тези редове: бъдещето на народа ни, на Европа и на света, зависи преди всичко от ония живи брънки от духовната верига, непосредствено свързана с живото Слово, което иде от Небесата, за България и за света, чрез устата на Учителя.

Днес, поне днес, никой не може и не трябва да си въобразява, че съществуват никакви граници, никакви непреодолими препятствия за силата и действието на Духа.

Поне днес, във века на радиото, ние трябва да знаем, че нашата мисъл е жива, че за нея граници и пространство не съществуват, че тя веднага отива там, накъдето е отправена, че за нея затворени врати няма.

Крепко затягайте редиците! Всяка жива брънка от светлата верига на Духа трябва да бъде във всеки момент извор на светлина, на мощ и сила, на духовно въздействие върху света, който се готви да полудее!

Достигнали до последно, крайно напрежение, светли искри трябва да изкачат от умовете ни, да пронизват пространството и да кажат там където трябва, това, което трябва!

Не са нуждни думи! Не са нуждни външни съвети и речи. Вглъбете се в себе си, влезте в тайниците на Духа, свържете се с океана на Безграничната Божия Сила и с нея, посредством мисълта си, действайте върху света!

Вий знаете! Нужно е сега и да можете!

Пламен

4. МИР, С ЛЮБОВ И ПРАВДА

Братство, Севлиево. Г. 12, бр. 251, 10.12.1939, с. 1.

Правдата и справедливостта, както между отделните хора, така и между народите, може да се приложи само с мир и с едно велико качество, с един голям и силен пламък в душите на хората – с любов. Те са единствените, които могат да раздухат надвесилите са тъмни облаци над хоризонта и да позволят на благодатното слънце да грее над земята и да проникне в душите на хората. Без Мир и Любов Правда не може да се сее. Правда с насилие, както са постъпвали до сега големите и силни народи, е несправедливост, която неминуемо образува гангрена в тялото на човечеството и неминуемо се изразява в криза – образува се тумор, избухва вулкан. И днешната криза, днешната война в Европа на какво е резултат? Не е ли резултат на една голяма несправедливост, приложена с насилие, от една страна, и от друга страна, на един силен егоистичен стремеж за първенство?

Това са криви схващания на съвременното човечество, които водят началото си от далечното минало – от животинското царство и на които трябва да се сложи край, с които трябва да се справят колкото се може по-скоро, защото днес пред човечеството лежат нови идеали, нови стремежи. То се намира пред прага на една нова култура на Братство, в която ще цари мир, любов и правда, приложени еднакво към всички. Обаче, за да се доберат до нея, те трябва да престанат да вярват в насилието и най-малко да го прилагат към другите.

Един дом, основан на насилието, не е дом, а разбойнически вертеп. Една Европа, умиротворена с насилие, със силата на оръжието, не е гарантирано, че ще бъде мирна утре. Единственото нещо, което ще донесе мир и справедливост на света, е любовта. Затова трябва първом тя да се приложи.

Както един дом, в който има любов, е весел и в него се чува музика и песен, така и една Европа, в която ще има любов между народите в нея, ще представлява една хармонична единица, в която ще се чува музика и песен, и в която ще има условия да цъфти култура и да се творят блага за всички. Любовта, приложена между народите и между хората, ще прелее огнестрелните и смъртоносни оръжия в плугове и полезни инструменти за работа.

Погледа на всеки що годе съзнателен човек на земята да бъде отправен към мира, приложен с любов, а това е вече Правда, това е справедливост, която няма да допусне утре да избухне нова криза.

5. ВСРЕД БУРНОТО МОРЕ

Братство, Севлиево. Г. 12, бр. 251, 10.12.1939, с. 1.

Има дни, когато морето е тихо. Слънцето кротко гали безкрайната водна шир и влива струя от тиха радост в душата на моряка и на пътника към далечни брегове. Така обикновено човечеството пътува в океана на живота към своята велика, предначертана от ръката на Провидението цел.

Но има и дни, когато хармонията на живота като че ли се обръща в хаос. Има дни, когато морето като че ли полудява; с гигантски вълни облива кораба, в който тръпнат изплашените моряци и пътници и, разтворило жадна уста, настойчиво иска жертви.

Защо това е така – не нам принадлежи да разрешим.

Дали това е някаква случайност, дали то е някаква неизбежна необходимост, срещу която не можем да се борим, или пък бурите в живота на човечеството са следствия на причини, обусловени от неговите съзнателни действия и, следователно, отстраними, – нека засега оставим този въпрос на страна.

Важното е, че днес ние се намираме в един период на буря и натиск, намираме се в един период, когато страшни опасности дебнат народите на всяка стъпка, когато никой не знае утре какво ще стане, когато трудните, назрели до болка въпроси, чакат своето разрешение и когато, следователно, е необходимо едно до крайност съсредоточено внимание, едно до крайна степен изострено чувство на предвидливост, и един светъл, неподдаващ се на никакви изкушения и съблазни разум, за да можем да минем покрай страшните опасности на настоящето, без да бъдем засегнати, и същевременно да разрешим наболелите въпроси по най-разумния начин.

Ние дълбоко вярваме, че днес ръководството на страната ни се намира в опитни ръце. Ние не се съмняваме, че се бди непрестанно, с най-голяма сериозност и загриженост, върху бъдещето на страната ни, и че се вземат всички необходими мерки, за да се запази народа ни от катастрофални увлечения. Ние не можем да не се радваме, че в тия бурни и опасни времена страната ни се ръководи от разумни и предвидливи управници, които добре са усвоили урока на миналото, и чийто поглед вижда не само настоящето, но се стреми да проникне и в бъдещето – в това, което идва, или което би могло да дойде.

Но, заедно с това, ний тука искаме да обърнем внимание, да припомним и да подчертаем пред всички духовно будни люде в нашата страна, пред всички, които желаят доброто на народа ни, че усилията за мир, усилията за безболезнен изход, безболезнено разрешение на трудните въпроси, трябва да бъдат подпомогнати от всички тях, чрез съзнателна, интензивна връзка с върховните или, които ръководят съдбините на човечеството.

Да не се мисли, че всичко трябва и може да легне само върху плещите на тези, които са начело. Не! Всеки буден за доброто българин трябва днес да изпълни своя дълг! Всеки съзнателен човек трябва да отдаде своята дан, както за запазването на своя народ от катастрофа,

така и за по-бързото ликвидиране и за възможното най-голямо съкращение на започналата кървава разправа между големите европейски народи. Най-после, всеки духовен човек трябва да положи възможните усилия за отлагане на страшните изпитания на човечеството, доколкото те са неизбежни, за да може то да се подготви достатъчно за тяхното посрещане и понасяне. Защото, друго е, когато една напаст ни изненадва неподготвени, съвсем неочаквано, и друго е, когато сме готови съзнателно и твърдо да я посрещнем и понесем.

Как може да стане това? Как могат хората, които са далеч от всяка пряка връзка с управляващите среди, да въздействуват върху събитията? Как можем ние да изпълним своя дълг към народа си и към човечеството? Как отделният, лишен от влияние и власт човек, може да помогне за запазването на мира и за по-бързото ликвидиране на войната, докато тя още не се е разрасла в големи размери?

Има една мощна сила, която се таи в душата, в духа, в сърдцето и ума на всеки един човек. Обърнете се към тази сила, потърсете я дълбоко в себе си – тя ще ви даде възможност да влезете в непосредствена връзка с она мощен, извънсветовен, надземен Фактор, от когото зависи всичко.

Свържете се с Великия Океан на Силите, които движат Вселената и, като частичка от тях, и заедно с тях, действайте за спасение на народа си и на човечеството. Свържете се с Великия Дух на живота, който прониква, обгръща и движи всичко, и настоявайте, искайте, молете от Него: **да се избегне това, което може да се избегне и да се отложи това, което е неизбежно.**

Някои наричат това молитва. Тази дума е вече твърде остаряла, защото е неправилно, криво разбирана и тълкувана. Тази дума е станала синоним на някакви безжизнени думи, изричани механически от устните – безжизнени затуй, защото не са изпълнени с живот от този, който ги изрича.

Ние говорим тук за нещо съвсем друго. Ние говорим за една сила, която изхожда от човека, но раздвижва небесата и, оттам, проектира своето въздействие отново върху земята. Ние говорим не за повтаряне на думи, но за дейност на духа, за върховно напрежение, чието поле на действие прониква безкрайността и раздвижва най-дълбоко скритите пружини на живота.

Тъй действайте – без думи, безшумно, беззвучно – и вие ще бъдете по-силни от всички земни сили вкупом!

Тъй действайте и – въпреки всички бури и изпитания на настоящето и бъдещето – корабът ще бъде изкаран здрав и невредим, на спасителния бряг.

С. Калименов

6. НОВОГОДИШНИ ПОЖЕЛАНИЯ

Братство, Севлиево. Г. 12, бр. 252, 1.01.1940, с. 1.

Ето я, дойде вече и новата хиляда деветстотин и четиридесета година. На всички уста е застинал въпроса: Какво ще ни донесе тя?...

Какво да пожелаем, какво да поискаме от нея, придържайки се о правилото: „Искайте, и ще ви се даде“ и твърдо вярвайки в неговата ефикасност?

„ИСКАЙТЕ И ЩЕ ВИ СЕ ДАДЕ!“

Вий, които не знаете да искате, научете се да искате.

Вий, които не знаете как да искате, научете това: Искайте с цялата си душа, искайте с целия си ум, искайте с цялата си воля, искайте с цялото си същество: искайте с всичките фибри на тялото си и с всичките сили на духа си.

Искайте така, и ще ви се даде!

Какво да искаме? От какво най-много се нуждаем? Кое е най-нуждното днес на нас самите, на нашия народ, на нашите братя–хора по всички части на света?

„Не само с хляб се живее на този свят.“

Не материалните блага – в борбата за които губим живота си – са първото условие за нашето истинско щастие.

Ний, като индивиди, нашият народ и цялото човечество, се нуждаем от нещо друго, от нещо неотложно, нещо, което днес трябва да предшества всички останало:

ПОВЕЧЕ ЛЮБОВ, ПОВЕЧЕ БРАТСТВО, ПОВЕЧЕ МИР! – в душите ни и в света, между всички хора и народи.

Мир, Любов и Братство – ето нашето новогодишно пожелание. Ето това, което ний трябва да искаме с цялото си същество и с всичките си сили.

От мир, от любов и от братство се нуждае днес света, повече отколкото от всичко друго.

Мир, любов и братство трябва да искаме ний, и не само да искаме, като безволно и безсилно пожелание, но да настояваме, да ги изискваме от себе си, от всички и от всичко, и да направим всичко, което можем да направим за тях.

„Искайте, и ще ви се даде!“

Научете се как да искате, и ще ви се даде: Мир, любов и братство в душите ни и по цялата земя.

Пламен

7. ОТГОВОРНОСТ

Братство, Севлиево. Г. 12, бр. 253, 14.01.1940, с. 1.

В света иде нещо хубаво, но преди да дойде то,
ние ще минем през едно голямо изпитание.

УЧИТЕЛЯ

„За да станем достойни да влезем в Царството Божие на земята, в царството на бъдещето, което идва, ний трябва да се очистим, като минем през огъня на страданието. За да може да облече новите дрехи на великия и красивия живот, който идва, стария свят трябва да премине през огън, за да изгори всичко лошо, всичко нечисто, всичко слабо и порочно, което се е напластило в него. Старата дреха трябва да се захвърли, за да бъде заменена с нова.

Колкото трудно и болезнено да ни се вижда това, друг изход няма: светът е обречен на страдания, по своя собствена вина. Той трябва да изпие до дъно горчивата чаша, която сам си е приготвил. Защото той не се вслуша и не иска да се вслуша в гласа на Истината и Правдата. И защото, наред с отговорността на големите, е вплетена и отговорността на малките, в една всеобща, колективна отговорност, в една отговорност, под която попадат всички хора и всички народи.

Никой не е безотговорен. Никой не е невинен. Никой, бил той малък или голям, няма право да си умие ръцете като Пилата и да каже: „Това не ме засяга, защото то става против моята воля!“

Не! Когато злото идва, то неговата действителна причина не е само в решенията и постъпките на големите – тя представлява съвкупност от хиляди и милиони други по-малки причини, които са: нашите мисли, нашите постъпки, нашите дела. Мислите и постъпките на милиони дребни същества, които може би без ни най-малко да подозират, изплитат заедно огромната мрежа на злото, създават колективната отговорност за всички нещастия, падения и катастрофи, които разтърсват човечеството.

Малките и слаби по отделно капки, произтичащи от съзнанието на отделния човек, образуват заедно бясно бушуващия океан, който поглъща живота на милиони.

Всяка лоша, нечестна, егоистична и подла постъпка, безразлично от кого е извършена и от какъв характер е тя, представлява едно малко буреносно облаче, а милионите такива, събрани заедно, образуват бурята, която помита всичко.

Всяка такава постъпка, всяка мисъл или чувство, раздвижва една сила на злото, чийто краен резултат е разрушението.

Да не мислим, че това, което ний в частния си живот вършим, да не мислим, че това, което ний мислим и чувствуваме в душата си, няма връзка със световните събития.

Не! Има такава връзка!

Природата държи точна сметка за всеки един от нас и делата на големите, на водачите на народите, винаги са само един резултат от съвкупността от делата на милионите.

Никой да не мисли, че е без значение. Напротив, всеки има значение, и то голямо значение: по един тайнствен, невидим път, нашето поведение влияе неотразимо върху съдбоносните решения, които засягат живота на всички.

Будно съзнание и напрегнато внимание се изискват днес от всички. В бурно развълнуваното море всички трябва да съзнават своята отговорност и всеки трябва да насочи ума си и мишците си за избягване на възможната катастрофа.

Пламен

8. СЪВРЕМЕННИЯТ МОРАЛ И ТОВА, КОЕТО СТОИ НАД НЕГО

Братство, Севлиево. Г. 12, бр. 255, 18.02.1940, с. 1, 3.

Има свещени неща, за които никак или съвсем рядко трябва да се говори, защото огромното болшинство от хората още не са способни да ги разберат и ще ги отхвърлят и охулят, като струпат собствената си кап върху тях. Има свещени истини, които трябва да бъдат скривани от недозрялото и закостеняло в своите догматични схващания човечество. Защото да дадеш тия истини на хората преждевременно, би било същото, като да караш един плод да зрее преди да му е дошло времето, т.е. да му повредиш.

И все пак, ние живеем във време, когато е близко вече Новата Пролет за човечеството, която ще се ознаменува с разцъфтяването на човешката душа.

Изпод нестопилите се още снежни преспи на дългата зима на човечеството, тук таме подават главички нежни пъпки, които са готови да цъфнат при първия топъл лъч на пролетното слънце.

Всред студа на умразата, в тъмнината на ограничението, заблудението и сковаващите догми, има тук таме будни души, които са подготвени, които са способни да разберат нещо повече от това, което е било досега общочовешка и сковаваща максима и догма.

Именно за тях, и само за тях, ние искаме да кажем тук няколко думи за една нова максима, която дава свобода, а не заробва, която регулира нещата, която хармонизира отношенията между хората, без да си служи с насилията, а като издига и одухотворява.

Това, което хората досега са наричали морал, е тъй относително, тъй ограничено, тъй подчинено на късогледите и противоречиви схващания и интереси на огромната маса на човешкото общество, че не би могло да издържи никаква по-сериозна критика от гледището на един светъл разум, свободен от пристрастие и предрасъдъци.

Само един малък пример е достатъчен да характеризира несъстоятелността, двойствеността и голямото вътрешно противоречие на това, което хората наричат морал: Да убиеш човек, това е най-голямото престъпление според днешните схващания, но да убиваш във време на война, това може да бъде добродетел!

Разбира се, това не е единственото противоречие в днешния морал. Всичките наши съвременни схващания за морала носят в себе си своето отрицание. Всичките ни понятия за добро и зло, за справедливо и несправедливо, за истина и лъжа, са относителни, са лишени от една абсолютна мярка, от една всеобща приложимост.

Кое например ний днес според нашите правни и морални схващания, считаме за кражба и кое не? – Не считаме ли за кражба само най-видимата, външна форма на отнемането на една вещ, а всички други, умело скрити, но действащи много по-ефикасно и в много по-голям размер форми на кражбата считаме като една нормална проява на напълно честни и благонадеждни люде! Коя е, най-после нашата истинска, правилна и

справедлива мярка в любовта? Кое според нас в отношенията на двама обичащи се хора, кога и при какви условия е морално или не? Въз основа на кой абсолютен, Божествен, несъдържащ противоречия и двусмислености закон, ний даваме морална санкция на любовта или я отричаме?

Колко смешно е дори! Любовта е „морална“, когато е узаконена, а е „неморална“, когато не носи санкцията на църковния и граждански ред.

Без да се впускаме в подробности, ще кажем само, че и тук нашите схващания са напълно несъстоятелни, противоречиви, неиздържащи никаква критика и несъдържащи никаква стабилност.

Защото днес хората са подчинили една абсолютна ценност, каквато е Любовта, на една относителна, променлива, често фалшива величина, каквато е „моралът“ – човешкият морал, с всички негови противоречия, заблуждения и ограничения.

Всяка мярка и всеки закон са добри за своето време и за своето място. Ние не отричаме днешните морални схващания, както и целия ред от наредби и санкции, които регулират днес живота на обществото. Не ги отричаме, защото ги считаме съответстващи на духовния уroveň на това общество, и следователно, целесъобразни и необходими.

Но пролетното кокиче не може да чака да се наканят всички цветя да цъфнат, та заедно с тях да подаде главичката си изпод земята. Не! Дори в ледния февруарски мраз то с нетърпение и трепет очаква да се стопи скриващата го снежна преспа, за да отвори веднага очи и да впиe погледа си към небето, милвано от лъчите на божественото слънце.

За будните души, които живеят с Новото и за Новото няма друга по-велика и абсолютна мярка вън от Любовта. Не „моралът“ може да бъде мярка и да даде санкция на Любовта, а обратно, любовта е мярка и санкция за всички човешки отношения, за всички положения, в които може да попадне човешката душа.

Любовта стои над всичко. Тя е най-висшата, абсолютна неизменна, Божествена ценност, която не може и не трябва да се подчинява на никакви относителни, ограничени, променливи човешки схващания и норми.

Тя е сама за себе си мярка и закон.

Разбира се, и тук е нужно едно чистене, едно коригиране на човешките понятия. Защото това, което днес обикновено хората наричат „любов“, то не е онази истинска любов – вечната и неизменна връзка между душите, а е временно привличане на плътта.

Всички човешки норми днес се нуждаят от корекция. Който желае, може да остане да живее със своите стари схващания и норми. Будните души, обаче, ще минат крачка напред. Те няма да подчинят живота си на кухите форми и отживелите понятия, а ще живеят с абсолютната и вечна мярка – любовта.

С. К.

9. ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Братство, Севлиево. Г. 12, бр. 259, 28.04.1940, с. 1.

Победа на живота над смъртта. Победа на любовта над умразата. Победа на светлината над тъмнината. Това е възкресението.

Вечният кръговрат на живота ни говори ясно, че ние нямаме причини за отчаяние: животът никога не умира, никога светлината на нашия живот не ще загасне, никога ние не можем да се загубим, да изчезнем, или пък да паднем до такава степен, че да изгубим всяка връзка с Божественото в нас и да стане невъзможно нашето възвръщане към Бога.

Съществува, от религиозно гледище, едно подразделение на хората: на грешници и праведници. Колко повърхностни, колко ограничени са, обаче, човешките разбирания в това отношение!

„Праведниците ще наследят Царството Божие, а грешниците ще отидат в ада.“

Една е, обаче, човешката мярка, и друга е божествената мярка! „Праведник“ и „грешник“ в очите на хората и в очите на Бога са две съвсем различни неща.

Само Той вижда скритите глъбини на душата, само Той прониква до вътрешните мотиви на човешките постъпки, само Той обгръща с един поглед и свързва в едно цяло причините и следствията в нашия живот и затова само Нему принадлежи правото да отсъди – кой е „праведник“ и кой – „грешник“.

Фактически, обаче, за Бога грешници, в абсолютния смисъл на тази дума, не съществуват. „Праведници“ и „грешници“, това са относителни човешки понятия, които изчезват в абсолютността на Божията любов и мъдрост.

За Бога има само ученици и малки деца, които се учат да ходят. Защото Той знае, че малкото дете, което днес едва се изправя на краката си, утре, след година–две, свободно ще тича навред.

Той знае, че този, който днес е отхвърлен от всички, и когото всички сочат с пръст като грешник, крие безценни съкровища в душата си, които утре ще заблестят като бисери и диаманти в светлината на Божия ден. Но днес тях никой ги не вижда. Хората виждат само лошото в него.

Само Бог знае какви бисери се крият в душата на „грешника“ и затова Той никога не ще остави своята „загубена овца“, а ще я потърси дори ако тя се е заблудила до най-отдалечените и непознати долини и бездни на живота.

В тази светлина, кой е грешник и кой праведник?...

Вий, които се смятате за праведници, вий, които смятате, че изпълнявате изискванията на Божиите закони, вий, които смятате, че сте изправни във всяко отношение и очаквате да получите, на небето или на земята наградата за вашия добродетелен живот, с какво наистина вий сте заслужили мечтаното „царство небесно“? Какво вий направихте за неговото идване на земята, в душите на другите, както и във вашите собствени души?

Да не се лъжем. Живота на „праведника“ в хорските очи, често бива едно отвратително лицемерие, което в очите на Бога стои по-ниско от живота на отявления грешник.

Последният живее в съзнанието за своята греховност и затова е по-близо до разкаянието, по-близо до Бога, отколкото първият, който като фарисей в храма се тупа в гърдите, живеейки със съзнанието за своята праведност.

За никого не са затворени пътищата към небето. Никой не може да претендира, че е привилегирован пред Бога. Истинско, вечно, духовно възкресение очаква всички.

Днес „праведници“ и „грешници“ са еднакви в гроба на несъвършения живот. И едните и другите имат грешки, грехове и недостатъци, по-малки или по-големи, които ги задържат в мрака и студа на земния живот, който е гроб за душата.

Но както житното зърно не умира в земята, така и човешката душа не ще погине в изпитанията и страданията на земния живот.

Тя ще покълне, ще възрастне в светлината на слънчевия ден и ще даде обилен плод.

Това е възкресението!

Пламен

10. СРЕЩУ ТЕЧЕНИЕТО

Братство, Севлиево. Г. 12, бр. 259, 28.04.1940, с. 1.

Само този може да се нарече истински човек – мислящо същество – който има в себе си силата, волята, знанието и желанието да не се подава на каквато и да било колективна хипноза, владееща постоянно или обхващаща периодично масите, колектива, а да е готов винаги да тръгне, макар и съвсем сам, осмян, отхвърлен и преследван от другите, по свой собствен път – по пътя, по който го води неговия светъл разум.

Само този може да се нарече истински човек, който не се чувства задължен да плава по течението, да се носи безволно по него, да върви с всички – „защото всички така правят“, а намира в себе си сили да действа, да се движи против това всесилно течение, което завладява, хипнотизира, сковава волите и ума на слабите духом.

Само този е истински човек, който има своя собствена мисъл, незаета, не копирана от другите и е готов да постъпи винаги според повеленията на своя разум, въпреки противното мнение на всички останали.

Това, което казахме за отделния човек, се отнася също така и за един цял народ.

Само този народ има своя собствена индивидуалност, само този народ е призван да върви напред и да твори истинска култура, който се одързостява да мисли малко по-иначе, и да върви по път, различен от този на другите народи.

Творчество има само там, където има мисъл. А мисъл има само там, където преставаме да копираме, да подражаваме сляпо на другите, да мислим така както те мислят.

Днес, когато всички, навсякъде по света мислят, че спасението е в силата – в грубата сила; че силата е всичко, че силата е право и че с нейна помощ всичко можем да направим; днес, когато всички, големи и малки народи са обхванати от течението, от вълната на вярата в единствения днешен бог – грубата сила, днес повече от всякога са необходими хора, които да мислят противното, да вярват в противното и да се осмелят да заявят на всеуслишание противното:

Има нещо, което стои над силата – над грубата световна сила. И то е, което решава и ще реши в края на краищата въпросите.

Разбира се, това не значи, че трябва да се откажем от силата, че трябва да престанем да бъдем силни, че не трябва да желяем да бъдем силни.

Един човек и един народ винаги трябва да бъдат силни. И колкото по-силни са те, толкова по-добре. Но те винаги трябва да помнят, че силата без правото, без справедливостта, без разумността и любовта, е нищо.

Силата, която не се ръководи от тия велики принципи, стоящи високо над нея, е сама по себе си нищо – тя е осъдена на загиване, колкото и невъзможно и невероятно да ни се вижда това.

Грубата сила ще извика пак груба сила срещу себе си. Но друг е, който ще поставя последната тежест на блюдото и ще направи да се наклонят везните на една или друга страна.

В края на краищата, всичко се решава не от силата, а от нещо, което стои над нея.

Може всички днес да мислят противното, но така е.

Изисква се малко по-дълбока мисъл, за да се схване и разбере това.

Който е способен на такава мисъл, единствено той вижда правия път и тръгва по него.

А този път води към сигурен успех и към правилно разрешение на поставените задачи.

Затова, в днешните бурни времена, нашата първа мисъл трябва да бъде: да бъдем в хармония с онова Великото, което в края на краищата разрешава всички въпроси. Да бъдем изправни към Неговите изисквания. Да поставим съдбата си в Неговите ръце и твърдо да вярваме, че то ще ни изведе на добър край.

Който вярва, той има търпение! Защото той знае, че нещата могат да станат правилно само на своето време.

Всичко зависи от нашата разумност, а не от нашата груба, физическа сила.

Пламен

11. ЩЕ ИЗТЕЧЕ

Братство, Севлиево. Г. 12, бр. 261, 27.05.1940, с. 1.

Когато бурите и пороите изсипят ненадейно, като из невиделица огромни количества вода на земята, която задига и мъкне всичко, каквото срещне по пътя си, тогава реките прииждат, излизат от коритата си, разливат се на широко и причиняват сума пакости на жителите, чиито жилища и имоти са близо до тяхното корито. Огромни мътни струи, влачещи със себе си листа, дървета, покъщнина, а нерядко дори трупове на удавени животни и хора бушуват, надигат се, пенят се и помитат всичко, което е на пътя им. Нищо, в момента не може да им се противопостави. Би казал човек, че това са непобедими сили, чиято власт е дадена отгоре, които изпълняват някакво божествено нареждане и на които нищо не може да се противопостави.

И дали наистина не е така? Поне за момента, да. Няма нищо в света, което става, било в природата, било с хората, в техния частен, индивидуален и колективен живот, което да не е обусловено от неизменния ход на великите и вечни вселенски закони, което да не е под всевидящото око на върховната световна сила. Нищо не е случайно, всяко нещо си има своя дълбок смисъл, своето право на съществуване, своя „raison

d'etre", както казват французите. Дори и тогава, когато случилото се засяга дълбоко нашия нормален външен и вътрешен живот, дори и тогава, когато то ни нанася дълбоки и като че ли неизлечими рани, дори и тогава ние не трябва да роптаем против „съдбата“, а да го приемем като нещо неизбежно и което в края на краищата ще бъде за наше добро.

Когато злото идва, то идва затуй, защото не е можело да не дойде. Когато злото идва, то идва затуй, защото ний не сме създали условия за доброто, казано в най-мека форма. А, казано по-силно и по-точно, то идва затуй, защото ний сме се противопоставили на Бога, отказали сме да чуем и да изпълним гласа на правдата, истината и доброто. И затова ние трябва да го приемем като едно неизбежно лекарство, чиято цел е да ни излекува. Така трябва да го приемем, да го осмислим, да разберем неговия смисъл, неговите дълбоки причини, ако искаме да извлечем от него възможната поука и полза.

Защото мътната вода, която пороите довличат в долините на живота, ще изтече. Тя ще отmine, и пак отново ще потекат бавно и плавно спокойните и бистри струи на обикновения, мирния живот в който човек свободно, необезпокояван от нищо, може да твори в себе си и вън от себе си.

Мътните води на днешното време, които в бесните си вълни влачат милиони човешки трупове и милиардни богатства, натрупани с пот на чело от безброй труженици на непрестанния труд, ще изтекат, ще отминат, като дадат място на нещо по-добро, на нещо по-хубаво от досегашния свят.

Бурята ще отmine, отнасяйки със себе си безброй жертви, но дали ний ще вземем поука от нея? Дали ний като индивиди и цялото човечество в неговата съвкупност, ще почерпим поука, ще използваме урока, който ни се дава?

Ще изтече мътната вода. Ще изтече тъй, както при всяко едно наводнение, колкото и голямо и страшно да бъде то, но ние трябва да бъдем готови на мястото на разрушенията, които ще останат, да поставим основите на един нов свят.

Злото трябва да се използва за добро. Такава е великата мъдрост на живота.

С.К.

12. ВСЕ ОЩЕ НЕ Е КЪСНО!

Братство, Севлиево. Г. 12, бр. 262, 10.06.1940, с. 1.

Когато човек е изминал до средата пътя на безумието, пътя, който го води към пропастта, все още не е късно за него да се спре, да се обърне назад и да се върне към изходната точка, от която е поел погрешния път.

Днес, когато „културните народи на Запада“ се намират в разгара на взаимноизстреблението; днес, когато се унищожават безразсъдно не само материални ценности, натрупани от труда на много милиони хора в течение на десетилетия, не само живота на най-здравите и най-годните за работа синове на народите, но когато се унищожават и най-скъпите и най-ценните придобивки на човечеството – вярата във възможността за помирение и разбирателство, вярата в надмощието на здравия разум над животинските инстинкти, вярата в способността на културните хора на Запада да се издигнат над своите егоистични интереси и да прозрат, да обхванат и схванат колективните интереси на изтерзана Европа и на цялото бедстващо човечество – днес все още не е съвсем късно, все още има време да се опомнят, да се спрат, да се откажат от безумното

проливане на братска кръв и да спасят бъдещето на бялата раса, макар и само на една крачка пред пропастта.

Европейци, вий, които сте представители на най-висшата раса; вий, които владеете света и с право се гордеете за високите постижения на създадената от вас култура; вий, които имате в ръцете си силата на световното надмощие и водачеството на световния напредък – мислите ли, че в тази взаимноунищожителна и всеунищожителна борба, ако я оставите да отиде до крайност, не ще изгървете из ръцете си палмата на световното водачество?

Мислите ли, че ако продължите и отидете до край в започнатото кърваво хоро, мислите ли, че утре една друга, външна, трета сила не ще възтържествува в света, като ви накара да затреперите пред нея и да проклинате собственото си безумие, тогава, когато ще бъде вече може би късно? Европейци, мислите ли, че с това вие няма да тикнете света назад, или да спрете поне временно хода на общочовешката еволюция?...

Все още не е късно! Дори и в дванадесетия час, дори и пред прага на пропастта не ще бъде късно! – Спрете се! Опомнете се! Колкото по-скоро, толкова по-добре. Един час по-скоро, това е вече голяма печалба!

Не мислете, че ще мине без жертви! Ако вий ги давате за войната, защо не ги дадохте, защо не ги дадете сега, макар и сега, за мира?

Спрете се! Направете нужните жертви! Дайте свобода и права на всички! Дайте всекиму това, което е негово и над което има право, за да спасите това, което все още може да се спаси.

Не допускайте в съзнанието си и най-малката мисъл, че новият свят, че новите отношения между народите, трябва да се изградят върху основите и с методите на старото.

Ако и тази война завърши с „победители“ и „победени“, с тържествуващи и онеправдани, то напразно ще бъде проливането на скъпоценната кръв на вашите синове, която сега тъй обилно се лее по бойните фронтове.

Тази война трябва да завърши без победители и победени, в смисъла, както ги знаем от предишната световна война. По-право и по-точно: тази война трябва да завърши без неправди! Тя трябва да поправи неправдите на миналото, а не да притури, или пък да замени старите неправди с нови.

Това може да стане само по един начин: като се опомним поне на крачка пред пропастта, пред окончателното взаимноунищожение на европейските сили...

Все още не е късно, все още има време! Европейци, спрете се на крачка пред пропастта. Жертвувайте всичко, което трябва да се пожертвува. Откажете се от това, от което трябва да се откажете! Дайте права, свобода и възможност за живот и на другите. Подкрепете слабите и им възвърнете техните права. Дайте всичко, което трябва да дадете, за да не изгубите и това, което си е ваше.

Върнете се от гибелния път, защото само така ще се спасите.

С.К.

13. С НОВИ СИЛИ НАПРЕД

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 265, 22.09.1940, с. 1.

Животът е вечен процес на все по-голямо и по-голямо самовглъбяване, издигане, уъвършенствуване.

Земята е велико училище, в което ний продължаваме безспирно пътя си към по-доброто, по-красивото, по-съвършеното: от живот в живот, от култура в култура, от народ в народ, от раса в раса, в течение на безкрайния ход на столетията и хилядолетията.

Ний няма да умрем, но ще се изменим. Животът е вечен. И в този вечен живот, и в това вечно велико училище, устроени от Бога с непонятни за човека разум и съвършенство, ние ще вървим винаги напред, правейки усилие след усилие, минавайки живот след живот, като вечни ученици, от един в друг, по-горен клас.

Ние няма да умрем. Ний няма да пропаднем. Нито пък ще се превърнем в нищо.

Бог е приготвил велики неща за своите деца... А кой от нас не е син, дете на Бога?...

Човешките мерки са фалшиви. Божествените методи са съвършени. Бог не ще ни остави да починем, да се изгубим, да пропаднем...

Страшна е мелницата на живота. Такава са я направили преди всичко хората сами. Страшно е това, което става днес, далеч от нас, между народите, страшно е и това, което става винаги – всекидневно, в частните отношения между хората.

Но въпреки всичко, няма причина за отчаяние, за обезверяване.

Над всичко това – над тия ужаси, над тоя видим хаос – стои Бог и направлява всичко към Доброто.

Ако искаме да разберем смисъла на това, което става, което е ставало до сега и което ще става, ние трябва да обърнем погледа си от временното към Вечното.

Временните страдания, изпитанията и ужасите на настоящето, са условията, залога за Вечния мир, за величието и съвършенството на бъдещето. Защото над всичко това, което става стои Бог и Той, а не човешката воля или пък случайността управлява.

Много скъпо, но все пак достойно трябва да изкупим ний влизането си в Новата ера на живота. И пред нейните врати, преди да прекрачим прага ѝ, трябва да оставим всички вехтории и нечистотии, с които старият живот ни е отрупал.

Тежък, страшен е дори процеса на чистенето, но това, което идва след него, е толкова велико и красиво, че то хилядократно заслужава всичките наши страдания.

Да вярваме! Да не се отчайваме! С нови сили да вървим напред.

Велико е бъдещето, което ни очаква, но велики трябва да бъдат и усилията ни, за да го достигнем.

Пламен

14. ИСТИНСКА ПОБЕДА

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 265, 22.09.1940, с. 3.

Като общо правило, досега споровете между отделните народи и особено териториалните спорове, са се решавали чрез посредството на силата, т.е. на оръжието. Днес вече ние имаме един прецедент, по силата на който можем да кажем, бидейки напълно уверени в твърдението си, че териториалните спорове, и, изобщо споровете между народите, може да се разрешават и без война.

Договорът между България и Румъния за доброволното отстъпване на Южна Добруджа на България, е един пръв по рода си исторически акт, ако не в цялата история, то поне в тази на нашето столетие.

Ако някой преди десет години кажеше, че е възможно да си възвърнем отнетите в края на миналата война земи по мирен начин, то мнозина биха го направили на луд.

Днес тази „лудост“ е един факт, който никой вече не би могъл да оспорва. Може да се каже, че тук имат намеса други сили, че имаме едно особено стечение на обстоятелствата и т.н. Това няма значение. Важен е фактът, а той ни дава право да провъзгласим: България може и трябва да си възвърне отнетите ѝ земи само по мирен и по никакъв друг начин.

Днес вече ние, българите, опитахме на дело и познаваме великата сила на търпението и на вярата в победата на доброто. И затова нищо не може да ни попречи да вървим и занапред по щастливо избрания път.

Днес вече нашата вяра, че съществува един Върховен Разум, нашето упование в една Върховна Справедливост, почиват на твърда, непоколебима основа и ние не можем да се съмняваме, че ще получим това, което е наше, щом имаме тяхната подкрепа.

Българите благодариха на различни световни сили за тяхното участие, за тяхната помощ при щастливото и мирно разрешение на въпроса за Добруджа. Това е напълно естествено и така трябваше да бъде. Но ние тук искаме да припомним, че истинска, най-голяма и най-дълбока благодарност за постигнатото ний дължим на една друга, неземна Сила, за която всички земни сили са само послушни оръдия.

Съществува един Върховен Разум, съществува една Върховна Справедливост в живота – има Бог, ще кажем ние с думите, с гласа на народа.

И на Него ний трябва да благодарим преди всичко, на Него ний трябва да уповаваме, защото Той държи в ръцете си нишките на съдбата на големи и на малки, на силни и на слаби...

И днес, когато пред нас като народ, както и пред цялото човечество, стоят още много неразрешени въпроси, ний трябва да подигнем очите си нагоре, без да губим твърдата почва под краката си, и да вярваме непоколебимо, че, ако бъдем разумни, ако съумеем да изчакваме естествения развой на нещата, като работим предимно по вътрешен път, то ний ще постигнем справедливите си национални идеали, без да пролеем нито капка кръв, без да употребим никакво насилие, и най-важното, без да посеем зародишите на нови ежби и кървави разприии между нас и съседите ни, а като установим отношения на истинско вечно приятелство.

А това ще бъде най-великата победа, каквато досега познава светът.

С. Калименов

15. КЪМ НОВИЯТ СВЯТ

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 266, 15.10.1940, с. 1.

Всред страхотни сътресения, всред страдания и болки, днес се ражда един нов свят.

Той не ни пита – искаме ли го или не го искаме, не ни пита какви са нашите лични интереси и схващания, не ни пита бедни ли сме, или богати, силни ли сме или слаби, учени или неучени. Той налага своето навсякъде, при всички условия.

Първата дума, първата вест, която носи новият свят – това е възстановяването на правдата: Първата и неотложна задача, която той поставя пред частни лица, общества и народи, и чието разрешение ултимативно изисква, е: Да престане експлоатацията на човек от човека, на народ от народа, да възтържествува общият интерес над частния, да се признае и приложи закона за единството и общите интереси на целия социален организъм, на цялото общество, на цялото човечество.

Връщане назад няма. Старото е осъдено безвъзвратно. Нищо не ще го спаси.

Една мирна социална революция се извършва днес в България, както и в много други държави, заставащи начело на световното движение за повече социална правда. Где по-рано, где по-късно, това движение, това коренно преобразование ще залее в една или друга форма и целия останал свят.

Нищо не ще устои пред правдата. Интересите на малцината не може да не отстъпят пред интересите на мнозинството. Новият свят идва, и в неговите основи трябва да бъде положен закона за правдата: повече хляб, по-добри условия на живот за трудящите се, по-голям простор и повече възможности за творческа дейност за всички, които в своята работа са ръководени от идеала за общото благо.

Може би изграждането на новото не ще стане тъй леко, може би то не ще мине без сътресения. Но то трябва да стане и ще стане.

И – хиляди пъти по-добре ще бъде да го приемем и приложим доброволно, съзнателно и с радост, схващайки ясно колко велик и свещен дълг изпълняваме с това, и колко огромно е значението му за хармоничното развитие на целокупния живот, отколкото да се опитваме да му се противопоставяме.

Една мирна социална революция се извършва днес в България, и нейният ход не трябва да се спира пред нищо. Частният интерес трябва да отстъпи пред общия. Всички участващи в процеса на производството трябва да получат своя справедлив дял – трябва да имат осигурени сносни условия за живот.

Това е задачата! Тя е велика и свята! Тя е равностойна на нещо повече от едно политическо освобождение.

И затова средства и пътища за нейното разрешение трябва да се намерят и ще се намерят.

Пламен

16. БОЖЕ, ПАЗИ БЪЛГАРИЯ!

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 267, 1.11.1940, с. 1.

Човешкият ум, човешката воля и човешката сила не са за вяра. Те могат да бъдат правилно насочени, но също така могат и да грешат. Те могат, понякога, да ни запазят, но понякога, а именно когато се явят в противоречие с Божествения разум и с Божествената сила, т.е. с Божествения план за нещата – те могат да станат и причина за нашата гибел.

Във времена като днешните, когато всяка погрешно направена стъпка би могла да ни увлече в бездната на хаоса и неизвестността, опасно, крайно опасно е да се доверяваме и уповаваме на човешки ум (който е способен да греши), на човешки съображения, на човешка, материална, земна сила...

Във времена като днешните ний трябва да отправим очите си нагоре и само нагоре! Нито на север, нито на запад, нито на изток, нито на юг!

Само една е Силата, на която ний можем с абсолютна сигурност да разчитаме. И тази Сила не е земна сила.

Нейното доверие да заслужим, нейната благосклонност да спечелим, нейното внимание да привлечем – това трябва да бъде единствената ни най-важна грижа...

Всичко останало е от второстепенно значение. Ако ние имаме подкрепата на Бога, нищо не може да спре възстановяването на правата ни.

А, за да заслужим Неговата подкрепа, ний трябва да вървим по Неговия и само по Неговия път. Вървим ли по него, Той ще ни пази, Той ще ни закриля, Той ще ни издигне. Той ще ни даде не само онова външното, което очакваме и искаме, но и още много, много, което ние дори не подозираме, че ни предстои и което не може да се изрече и опише с думи...

БОЖЕ, ПАЗИ БЪЛГАРИЯ!

И я води по Твоя светъл път на истинско национално и ДУХОВНО величие!

С. Калименов

17. ТОВА, КОЕТО ИДЕ!

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 268, 15.11.1940, с. 1.

Има неща, които човек със своя ум, със своята воля, със своите сили и способности и по свое желание, не може да избегне по никакъв начин, каквито и усилия да прави за това.

Има неща в живота на хората и народите, които са подобни на търкаляща се отгоре надолу лавина, която никаква човешка сила не може да спре.

Има събития, които трябва да станат, не може да не станат и ще станат, каквото и да мислим и да желаем ний по отношение на тях.

Това са явления, чийто първоначален тласък е вече даден, може би в една невидима за нашите очи сфера, може би по един недостъпен още за нашия разум път, и затова ний нямаме власт над тях, не можем да ги отложим или да ги спрем.

Но има също така цяла една редица от много важни, дори съдбоносни за нас събития, чийто процес на съзряване още не е дошел до своята крайна точка, чийто окончателен тласък още не е даден в своя напълно завършен вид, и върху които, следователно, ний, нашата воля, нашият разум, нашата сила и нашите желания все още имат известна власт.

Тия неща, тия събития могат да се уподобят на огромен пътнически влак, който с огромна, страшна сила се е засилил напред, който се намира само на няколко метра от бездната, и въпреки това, все още, макар и в последния момент, в последната секунда, той може да бъде спрян само на крачка пред пропастта от една разумна човешка ръка!

Често пъти една катастрофа може да бъде избегната, да бъде предотвратена дори само един миг преди нейното разразяване.

Ний всички сме живи свидетели за истинността в миналото и днес, на това твърдение.

Огромният влак, засилил се със страшна сила напред и носещ върху себе си хиляди и милиони невинни и жадни за живот човешки същества, може да бъде спрян само на крачка пред пропастта.

НЕЩАСТИЕТО МОЖЕ ДА БЪДЕ ИЗБЕГНАТО!

Така е било в миналото, така е и днес: до последния момент ние сме властни да предотвратим и спрем една катастрофа, която все пак зависи от нас, от нашия ум, от нашата предвидливост, от нашата воля.

Ето къде е именно днес полето за работа на будното човешко съзнание.

Мисълта на всеки отделен индивид е жива, мощна сила, тя е една нишка, може би твърде слаба, ако бъде взета отделно, но заедно с хиляди и милиони други такива живи нишки, тя образува страхотна невидима сила, която застава като Ангел-пазител, като вечно буден страж на нашата сигурност.

С нашата мисъл, с нашето будно съзнание, с нашия здрав разум, и преди всичко с нашето вслушване в оня тих, но справедлив и мощен глас на Бога, който говори в душите ни, и с безрезервното изпълнение на заповедите, които Той ни дава, ние с пълна сигурност ще избегнем лошото, което иде, и ще отправим за обща радост и щастие, влака на нашия национален живот към светлата, окъпана в слънце и изпълнена с цветята на благополучието, страна на небивало, неподозирано, всеотранно духовно и материално величие.

Времената в които живеем са важни и съдбоносни повече от всеки друг път.

Да бъдем будни, и ние ще отправим страната и народа си по пътя, който води към сигурен успех.

Пламен

18. МИР

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 269, 1.12.1940, с. 1.

Има човешки закони, има и Божествени закони.

Има човешка воля и човешко разбиране на нещата, но има също така и Божествена воля и Божествено, висше разбиране на нещата.

Докато в първите – в човешките закони, в човешката воля и в човешките разбирания за нещата – почти винаги стават известни, поголеми или по-малки грешки, то във вторите – в Божествените закони, в Божествената воля и в Божествените разбирания на нещата няма и не може да има абсолютно никаква грешка.

Един човек, едно общество или един народ могат да се ръководят в своя живот и да постъпват съобразно човешките, ограничени и подлежащи на грешки разбирания и закони, и тогава те ще имат един резултат.

Един човек, едно общество или един народ могат, също така, да се ръководят и да постъпват – особено в най-важните и съдбоносни моменти на живота си – съобразно Божествените, възвишени, съвършени и безпогрешни разбирания и закони, и тогава те ще имат съвършено друг резултат.

А този резултат ще бъде хиляди пъти по-добър, отколкото в първия случай.

Има хора днес, които разсъждавайки чисто по човешки, може би напълно логично (според човешката, ограничена, късогледа и недовиждаща логика) са наклонни да дадат едно бързо разрешение на нашите национални въпроси по стария, погрешен, човешки начин, извор на всички досегашни грешки и на следващите ги страдания за хората и народите.

Тези хора, може би са прави за себе си, от свое гледище, (защото тяхното съзнание е неспособно да обгърне нещата в една по-широка, излизаща вън от границите на обикновеното човешко умуване, област.)

Но да се възприеме тяхното гледище и да се постъпи според него, би било непростима грешка и нечувано престъпление спрямо истинските интереси на нашия народ.

Защото всъщност, законите по които се управлява света, законите, по които се управлява живота на хората и народите, не са човешките, а са Божествените закони.

Има една друга Воля, има една друга Сила, която стои високо над всички световни, земни сили. И именно тази Воля, тази свръхземна Сила ще разреши в края на краищата всички днешни международни и социални проблеми, а не която и да било друга земна сила.

Защото всичките тия земни сили, които понякога дори могат да ни плашат със своята страхотност и величавост, не са нищо друго, освен марионетки, освен послушни оръдия в ръцете на тази именно неземна Сила, и могат да действуват само в рамките и възможностите, които Тя им дава.

Следователно, ако ние решим на всяка цена да изпълним Божествения закон, ако ние вървим, без да се отклоняваме по пътя, който ни се сочи Отгоре, ако ние запазим мира, тогава ние няма защо да се страхуваме от никаква световна, земна сила.

Бог е, Който взема, и Бог е, Който дава!

Фактически, ние няма защо да очакваме от никой друг нищо. Защото ще повторим, всички земни сили са само послушни оръдия в Неговите ръце, чрез които Той може да ни даде или да ни вземе нещо, в зависимост от нашето поведение.

Това, което е наше, не може да не бъде пак наше. Но ако ние постъпим по човешки (според ограниченото човешко съзнание и разбиране), ако ние поискаме насила да си вземем своето, то ние можем пак да опитаме камшика на Божествения закон или, най-малкото, да изгубим Божието благоволение и подкрепа. Ако обаче, ние постъпим по божествено, според Божествените разбирания и закони, ако ние оставим в ръцете на Бога – Той да въздаде Правда, Той да разреши спорните ни въпроси, то тогава вместо едно, ще получим хиляда.

Защото Бог взема едно, а връща хиляда на тоя, който слуша волята Му и върви по пътя Му. (Нека това не се разбира само в чисто материален, земен смисъл).

Крилото на Бога е разперено днес над нашата страна и нашия народ. Това, което е наше, ще бъде пак наше. **БОГ ЩЕ НИ ГО ДАДЕ!**

Ако, обаче, ний с нищо не нарушим волята Му и не престъпим законите Му, освен това, което ние днес искаме, Той ще ни даде още нещо, хиляди и хиляди пъти по-голямо и по-велико!

Божията благодат е несравнима!

За човешкият ум, тя е дори непонятна!

Да бдим, да не изгубим Божието благословение, което днес е разперило белите си гълъбови криле над страната и народа ни!

Мир!

С. Калименов

19. НОВОГОДИШЕН ПРИВЕТ

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 270, 1.01.1941, с. 1.

Като парчето глина в ръцете на грънчаря, като твърдия мраморен блок под длетото на ваятеля, като неразорана и непосята нива пред плуга на земеделеца, се изправя пред нас новата 1941 година.

В какво ще превърнем тази мека глина? Каква статута ще изваем от този твърд мрамор? Как ще изорем и с какво ще засеем тази целина – неразораната още нива на 1941 година?

Нека помним, и нека никога не забравяме: Има неща предопределени – от целият процес на досегашното историческо развитие; от сложната съвкупност на наличните външни и вътрешни, материални и духовни условия; от независещата от нас действителност; от Бога. Безразлично е в случая как ще се изразим.

Но има и неща, които зависят от нас, именно от нас, и само от нас: от нашия ум, от нашата воля, от нашето сърдце. Има неща, които ние ще определим – да станат или да не станат, и по какъв начин да станат, през тази 1941 г., в която току що встъпваме.

Както и да е ограничен от условията, човек все пак има един изходен път, има известна свобода, с която може да подтикне събитията и нещата в живота си в едно или в друго направление.

Миналото ни ограничава, но бъдещето е в наши ръце. Върху основата на това минало, ний трябва да изградим нещо по-хубаво.

И ето: пред нас стои въпроса – да творим или да разрушаваме? По пътя на старото или по пътя на новото да вървим? Старите или новите методи да употребяваме?...

Ние имаме твърдата вяра, че българският народ е вече достатъчно зрял, че той е почерпил достатъчно поука от горчивите опитности на миналото и затова ще съумее, ще намери в себе си достатъчно сили, за да може да върви по пътя на новото – по пътя на творчеството, по пътя на мира.

Нека изградим нова България! Нека приложим нови методи! Нека тръгнем по нов, истински нов и чисто наш, български път! Нека докажем на целия свят, нека запишем на вечни времена в страниците на историята, че ние можем да печелим безкръвни победи, много по-реални и по-трайни от тия, изтръгнати с насилие.

Да изградим Нова България! Велика по дух и по сила. Велика по вътрешното сцепление на частите си и по мощния размах на творчеството си.

Това е нашият новогодишен привет.

Пламен

20. ТВОРЧЕСТВО

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 271, 15.01.1941, с. 1.

Днес, когато най-културните, най-напредналите народи на Европа и на света са обгърнати от потока на разрушението, който заплашва всякиминутно да обгърне и цялата земя; днес, когато гигантски, страхотни сили унищожават с един замах богатата, натрупани в течение на десетилетия; днес, когато досегашните водачи на човечеството по пътя на културата и напредъка – великите западноевропейски народи – явно отиват към самоунищожение, към регрес, към гибел; (защото ний не трябва да гледаме само настоящето, но трябва да знаем, че последиците от тази война ще останат да се чувствуват още десетки години след нея, а може би и завинаги ще наложат своя съдбоносен отпечатък върху залезващите страни на Запада, според думите на един техен пророк от 20-ия век – Осв. Шпенглер); днес, когато всичко е напрегнало сетни сили да разрушава, да унищожава, да убива скъпоценния човешки живот и натрупаните с пот на чело национални богатства, днес малката скромна, незначителна и сравнително изостанала назад България, трябва да даде пример на творчество, на мир, на ентузиазизирано изграждане на оня нов свят, за който другите говорят, но който ние, без да очакваме от никого пример или подкрепа, трябва без отлагане да изградим.

Да напрегнем всичките сили на мишците си, на умовете си, на волите си, на сърдцата си! Сега е времето! Тъкмо сега е времето! Докато другите спят в безумния сън на братоубийството, ний не само да посочим пример за идеално, разумно и мирно разрешение на междудържавни вземания и конфликти, но и да напрегнем всичките си сили в такава, насочена навътре в нашата страна творческа дейност, с която, макар и малък народ, да дадем пример на всички, да застанем начело, да станем духовно и културно първи.

Не е илюзия това! Стига да го схванем, да го разберем добре и без колебание да се заловим на работа!

Това, което ний сега можем да направим, никога друг път не можем да го направим! Има неща, които не трябва да се пропускат. Има периоди от време, които по никой начин не трябва да се проспиват. Защото проспим ли ги – влакът заминава и ние по никакъв начин не можем да го догоним.

Тъкмо сега е времето българският народ да се качи и да застане на чело на влака на общочовешкия напредък. Този съдбоносен момент по никой начин не трябва да се пропуска. Вместо да се хвърлим във вихъра на разрушението, ний трябва да се хвърлим във вихъра на

И тогава това, което едни наричат Бог и Провидение, а други – исторически развой и вътрешна логика на живота, ще ни въздаде много повече от това, което ний днес очакваме или което можем да достигнем по каквито и да било други пътища.

Днес е време за творчество! Днес е време за издигане – духовно и материално, културно и стопански. Днес е време да спечелим в един

сравнително кратък период това, което сме изгубили досега в продължение на повече от петстотин години.

Будни българи, от села и градове, вий, които истински, искрено и разумно обичате родината си; вий, които с духовния си взор виждате светлите висини, до които народа ни ще се възмогне, ако не пропусне настоящия съдбоносен момент; вий, които знаете, че уречения от историята, избрания от Бога и посочения ни от Провидението път на нашия народ е пътя на мира, на творческото превъзможване досегашните лоши условия и издигането, културно и духовно, съединете силите си, напрегнете мишците си, не пропускайте сгодното време, не изпускайте златния час – работете!

Нова България трябва да се изгради сега!

Утре ще бъде вече късно!

Днес Бог ни дава мандата – да се изразим на „парламентарен език“ – да направим това, което трябва да се направи за пример на всички.

Не го ли направим, не използваме ли този мандат, окажем ли се слаби и недостойни – той ще бъде отнет от нас и ще бъде даден на други.

Това не е само един паралел, а е пълна действителност, неотменна реалност. Историята не повтаря благоприятните моменти, или ги повтаря само веднаж в хиляда години.

Тя не кани, не настоява, не уговаря. Тя само ни предоставя удобния случай и остава всичко друга на нашия избор.

Ако сме разумни, ще го използваме, ще тържествуваме, ще напреднем.

Ако излезем глупави, никой тогава не ще ни бъде крив, че ще останем да тъпчем на място или да се движим в опашката на прогреса.

Както мнозина други, така и ние днес ще кажем: „Бог дава, но в кошара не вкарва.“

Днес Бог ни дава възможността – най-великата възможност, която може да се даде на един народ – да застанем начело на всестранното, културно и духовно развитие на човечеството.

Затова, да се пазим от илюзии, да оставим старите пътища, които вече много добре опитахме в миналото и да тръгнем по новия път – по пътя, който Бог ни сочи.

Той ще ни даде всичко, което е наше, и още много, за което ние не сме дори и мечтали.

С. Калименов

21. СЛЪНЦЕ ЗАД ОБЛАЦИТЕ

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 275, 6.04.1941, с. 1.

Има една велика истина, която ние, хората, не трябва никога да забравяме. Никога, дори и в минутите на най-страшни събития в нашия живот ний не трябва да забравяме, че Божието слънце винаги грее и вечно ще продължава да грее, макар понякога и зад заплашително надвисналите над нашия хоризонт тъмни, страшни облаци.

Има ли в този свят нещастие, което не може и което няма да бъде превърнато в щастие? Има ли скръб, която не може и няма да бъде превърната в радост? Има ли падение, което няма да бъде последвано от издигане? Има ли нощ, която да не бъде последвана от ден?

Не!

Всичко е в ръката на Бога. Всичко е под окото на Бога. Всичко – и най-малките и най-великите събития в живота на народите и на отделните личности – всичко се развива под Неговото ръководство и по Неговия велик план.

Страданията, нещастията, скърбите и болките на хората ще дадат един плод и този плод ще бъде сладък и благодатен.

Зад тъмните, страшни облаци грее слънце. Помнете и не забравяйте: Страданията и скърбите ви ще се превърнат в радост и неопишуема светлина ще огрее душата, над която сега е надвиснал мрак.

Гаранцията за това е факта, че животът е дело на Бога и че не човешката, а Божествената воля и Божествената мъдрост управляват света.

Зад тъмните облаци на настоящето ний виждаме да свети слънцето на утрешния ден. Нашият взор пробива мрака на нощта, която ни е обгърнала и вижда, че слънцето все така свети както и преди и че то сега ни носи нови и неподозирани блага.

Зад злото на настоящето, ний виждаме доброто на бъдещето – истинското добро, доброто за всички, за цялото човечество, за всички хора и за всички народи.

Велик е утрешният ден, защото хората ще отворят очи и ще се събудят.

Ще разберат, че досега те са спали. От тъмнина, ще минат в светлина. Ще видят и ще приемат това, което досега не са виждали и са отхвърляли.

Велик глад и велика жажда ще настъпят в душите на хората. – Глад и жажда за това, което единствено може да им донесе благодат и спасение.

Като буйни небесни потоци ще бликне Словото на Учителя по цялата земя. Милиони и милиони ръце от всички страни ще се протягат към нас, за живия хляб на истината. Милиони и милиони уста ще поглъщат жадно живата вода на любовта.

Велик глад и велика жажда ще настанат по земята.

Глад за истината, и жажда – за любовта!

Великата трапезария на Бога на Любовта, великата трапезария на Бога на Мъдростта и на Истината се нуждае от прислужници. Тя е обширна – като земята – нейните складове са препълнени от плодовете на любовта и мъдростта, приготвени за гладните души и сърдца.

И гладните ще дойдат. Те ще дойдат вкупом, с хиляди и милиони, в безчислени тълпи, идващи от всички народи, от всички страни на земята.

И ще бъдат нуждни ръце, много ръце, които да дават – да раздават безспирно от Божиите блага, отредени за гладните и жадните.

Защото велик ще бъде глада и велика ще бъде жаждата на утрешния ден.

Облаците ще се пръснат и слънцето отново ще изгрее.

Хората ще се пробудят, ще отворят очи и ще потърсят това, което им липсва.

Да се приготвим да даваме.

Пламен

22. ВЪЗКРЪСНАЛИЯТ ЧОВЕК

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 276, 20.04.1941, с. 1.

Две хиляди години вече ние говорим за възкръсналия Христос, но като че ли признаването на този факт и вярата в тази истина са ни помогнали твърде малко да възкресим в себе си онова Божествено, онова велико и светло, което лежи в гроба на нашата душа, потиснато от плочата на неразумния живот.

ХРИСТОС ВЪЗКРЪСНА! Това за нас е факт. То е една велика истина, благодарение на която ние все още се държим на повърхността на живота, не сме окончателно потънали в отрицателното и имаме вяра в бъдещето.

Христос възкръсна! И въз основа на този космически факт, духовната атмосфера на нашата земя е по-чиста, условията за разумен и щастлив живот са много по-добри, възможностите да напредваме във всяко направление, да се развиваме, да вървим по стъпките на възкръсналия Христос, са многократно увеличени.

Христос възкръсна! Това е факт. Но този факт не трябва да ни кара да заспиваме в блажената вяра, че „Той ни е изкупил с кръвта си“ и, че следователно, нам не остава нищо друго освен да чакаме времето, когато ще влезем в царството небесно.

Не! След като Христос вече възкръсна, време е вече да заговорим и да заработим за възкресението и на човека. Защото първото не би било напълно и свършено осмислено без второто.

Затова, именно, Христос дойде на земята, затова Той пострада и възкръсна – за да възкръснем и ний.

Ний, хората сме светли духове, искри от Божествения огън, частици от Неговата душа. Но ний сме погребани в гроба на материята – на несвършенството, на собствените си недостатъци. Ний, светлите духове, напуснали и забравили своята небесна Родина, своето истинско Отечество, живеем със съзнанието на някакво ограничено смъртно физическо същество. Ний – безсмъртните наследници на неизбродимия океан на Вселената, живеем със съзнанието за принадлежност към едно малко парче земя, което може да задържи завинаги само нашия прах, но не и нашия Дух.

Колко ограничени са схващанията на обикновеното човешко съзнание, в което не прониква лъча на истината за нашето божествено естество! Колко криви разбирания, колко лъжливи представи изпълват и владеят днес съзнанието на човека!

„Доброто“ и „злото“ на човека са обикновено само негови представи. Колко далеч е той от истинското добро и колко криво разбира кое е истинското зло.

А няма възкресение за този, който не е успял да се ориентира всред лъжливите и относителни човешки схващания, за да поеме пътя към истинското добро.

Хората винаги са хулили истинското добро. И днес, както и преди две хиляди години, те живеят със своите фалшиви представи, хвърлят камъни и разпъват истинското добро, защото според техните мерки, то е зло.

И затова носителите на доброто са били, са и ще бъдат хулени, гонени, опозорявани, убивани, разпъвани.

Другояче не може и да бъде: мнозинството е неспособно да разбере доброто, освен след като го е отрекло и осъдило.

Затова кръстният път към Голгота ще бъде и ще пребъде за всички човеци, които вървят към истинско възкресение, тласкани от любов

към себеподобните си. За награда те ще получат от тях трънени венци, плесници, заплювания и кръст. В края на пътя си, обаче, ще бъдат увенчани с венец на Бога – възкресението в сила и слава свръхчовешки.

Прави доброто така, както Божият Дух ти нашепва в тебе, а не според разбиранията на хората и не се плаши от трънения венец.

Твоят път ще завърши с победа – възкресението.

Пламен

23. ЗЛАТЕН ВЕК

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 277, 6.05.1941, с. 1.

Сутрин, когато съмне, когато тъмнината изчезне, никой повече не може да отрича светлината. Много са били мненията преди това, с жар, упорство и убеждение са били защищавани, но щом слънцето изгрее, място за спорове и за различни мнения не съществува.

Светлината озарява всичко и всичко се вижда ясно: кой ще отрече действителността – това, което е вече станало, това, което се вижда от всички?

Днес вече няма човек в България, който може да твърди, че България можеше или трябваше да мине по друг път към разрешение на своите национални задачи, освен по пътя на мира.

Случайност, съвпадение ли е това неочаквано щастливо разрешение на нашите национални въпроси? Не! То бе точно определено, предвидено и естествено развитие на нещата, което само малцина можаха предварително да прозрат.

Това, което ний казахме, стана, защото трябваше да стане, защото не можеше да не стане. И то стана така, както Бог искаше, но както малцина очакваха и знаеха: без ние сами да употребим каквото и да било насилие за неговото реализиране.

Първото действие завърши. Сега идва второто. Всъщност, станалото досега беше само един увод, една подготовка, а истинското действие започва едва сега.

Никъде по света и никога в историята на човечеството не е съществувало величие на един народ, което да се е крепяло и да се е дължало единствено на обширността на територията, която този народ е заемал. Ако беше така, то току що разпадналите се държавни постройки, дело на мирните договори от миналата световна война, също така биха били велики, защото бяха големи по територия.

Не! Величието е нещо съвсем друго. То не се мери с количеството на територията, която един народ заема. То не е и в броя на неговото население. Не е също така и в неговото материално богатство.

Единствените трайни съкровища, които могат да бъдат завещани на вековете, от които може завинаги да се ползува цялото човечество, и които единствени създават истинското величие на един народ, това са неговите духовни богатства.

Всичко друго е като дим, който изчезва. Всичко друго днес го има, а утре го няма – нетрайно е, нереално е. (Защото, от едно по-високо гледище, истинска реалност притежават само трайните неща, само вечните ценности. Това, което се губи, притежава само една временна, относителна реалност.)

Днес българският народ притежава духовни богатства, вечни ценности, каквито никой друг народ на земята не притежава.

То е нещо много повече от физическата, грубата сила, която може да завладее и да подчини на себе си целия свят. То е нещо много повече от желязната външна дисциплина, която завладява външните неща. То е нещо много повече от милиардни богатства, от огромни купища злато, които поставят на наше разположение всички земни блага.

Ние, българите, не познаваме още това наше богатство (което е толкова велико и безгранично, че по своята същина, принадлежи същевременно на цялото човечество). Ний българите не познаваме още това, което е нашата истинска национална гордост и затова го отричаме. Това може да изглежда чудно, но то е факт: ние отричаме, отхвърляме, не признаваме и дори охулваме и преследваме най-великото, най-мощното, най-светлото, вечното, Божественото, което се проявява днес чрез българския народ.

И това е в реда на нещата. Божественото никога и никъде не е било прието другояче. И въпреки това, този отрицателен прием никога не е спрял изпълнението на неговата мисия в света.

Днес започва един нов Златен век за България. Той е златен именно затуй, защото днес България носи в себе си истинското, духовното злато на цялото човечество. Като всяко злато, и то е скрито от погледите на алчните, и затова малцина го виждат. Много малко са и българите, които познават и умеят да се ползват от неизчерпаемите рудници на това чисто, самородно злато, но това не ще попречи щото то утре да стане духовното съкровище, духовното упование и надежда на цялото човечество.

През България ще мине, но ще нахрани всички гладни и жадни по цялата земя. Защото то е духовният хляб на цялото човечество, който единствен може да му даде сили за нов, свършено нов живот.

Близко е времето, когато очите на всички люде, на всички народи, ще бъдат обърнати към нас. Защото само от тук те ще могат да получат насъщната храна за задоволяването на своя духовен глад – оня съществен елемент, който ще се вгради в основата на истински обновеното човечество.

Златния век на България е започнал. Днес много малко са тия, които могат да видят това, защото близостта по време и по място пречи на огромното мнозинство да обхване нещата в техния истински размер и в тяхната истинска същност, така, както преди две хиляди години не можаха да схванат силата и значението на Исусовото слово.

Въпреки това, Златният век за България е настъпил. Това, което чрез Словото на Учителя тя дава на света, ще остане за вечни времена съкровище на народа ни и на цялото човечество.

Пламен

24. ЧОВЕКЪТ – ДУХ И ЧОВЕКЪТ – СЯНКА

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 278, 8.06.1941, с. 1.

Нима може да бъде разглеждано сериозно вярването на мнозина учени и прости люде, че човекът по същина и в действителност, е само една бързопреходна сянка – траеща 40–60–80 или 100 години?

Това „научно“ суеверие, споделяно днес от милиони плитко мислящи глави, нима може да смути дълбоката увереност на този, който се съзнава и се чувства като дух, безсмъртен и вечен?

Нима илюзията може някога да заеме мястото на реалността?

Не! Човек може да си въобразява всичко, каквото пожелае, той може да се счита за сянка, която отминава и изчезва завинаги и напълно, без да остава никаква трайна следа, но той не може да промени нито на йота великата действителност: своята същина – безсмъртния дух.

Днес, когато става дума за изграждане на една нова и велика България, свободна, обединена и целокупна, нито за минута не трябва да се забравя, че Духът е, който твори, който създава и изгражда нещата. Напраздно ще чакаме някакво истинско творчество, способно да остави следи през вековете, от умове, чиято идея в живота е бързопреходността на човешката личност, нереалността на човешкото вътрешно „аз“.

Кой може да създаде истинска култура, притежаваща ценности за вековете? Кой може да изгради, не по форма, а по същина и по дух, една истинска нова България, която да служи за пример на цял свят? Кой може да създаде богатства, които не чезнат през вековете?

Това може да направи само човекът, чието око е отправено към вечността – човекът, който се съзнава като Дух, а не като мимолетна сянка.

Голяма илюзия е схващането, че като събереш: голяма територия, много население и материално богатство – в края на краищата ще се получи величие. Не! Величието идва отвътре, а не отвън. Величието е плод на духа, а не на сянката – тялото.

Следователно, в основата на тази велика България, изграждането на която е днешната задача на нашия народ, трябва да легне духовната дейност, духовното схващане на живота и света.

Очите, които виждат мрачно, смътно, очите, които схващат живота като някакъв безсмислен хаос, творение на спялата и несъзнателна природа, тия очи, които са слепи за истинската същина, за върховната реалност на живота, не са способни да обхванат в неговата широта и пълнота, великия План, който предстои на българския народ да изпълни.

Проследете историята и ще видите, че в основата на всяка култура е вложено нещо духовно – един обединяващ, вдъхновяващ, хармонизиращ и осмислящ цялата грандиозна постройка елемент. Другояче не може и да бъде. Културата трябва да си има своята жива душа. Защото истинска култура се гради с дух, а не с материални, външни средства.

Ето защо, за да може българският народ да изпълни успешно задачите, която му е зададена – да реализира истински новата и истински великата България, на преден план трябва да бъде изтъкнат човекът – Дух, а не човекът – сянка.

С други думи, ние трябва да творим с очи отправени към Вечността – към онова, що е истински реално, трайно, вечно, ние трябва да творим със съзнание, обхващащо и проникващо Плана на върховния Ръководител на човешките съдбини, а не с очи вперени във външното, в материалното, и

със съзнание, погълнато в някакви човешки, късогледни и едностранчиви планове.

Съществува един велик План. Той е План не на хората, а на Бога. Него трябва да познаем и за неговото осъществяване да работим: Велика по дух България, която разпраца светлина на цялото човечество.

Пламен

25. ГЕНЕРАЛНАТА ЛИНИЯ

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 279, 22.06.1941, с. 1.

Има „генерални линии“, които биват измисляни и определяни от човека, а има и такива, които са определени от Бога – от Природата, от Върховната разумност в живота, от вътрешната логика на нещата – все едно е как ще го наречем.

Важното е, че при определянето на тази генерална линия в живота на един народ, на едно движение или на един отделен човек, ний имаме от една страна човешкия разум, който може да се лъже дори и тогава, когато повидимому е напълно „логичен“, а от друга страна имаме Божествения Разум, който е прав дори и тогава, когато пред ограничения поглед на човека, изглежда като абсурден, като свършено нелогичен.

Защото ние имаме два вида логика: първо, външна логика, логика на формите, която е само привидно, относително вярна; и второ, вътрешна логика, логика на истинското съдържание и истинския смисъл на нещата, която е вярна и от едно по-високо от обикновеното човешко гледище.

И така, коя е генералната линия, коя е истинската, правилната посока, която Върховният Разум или скритата за непосветения вътрешна логика на живота сочи днес на нашия народ?

По кой път трябва да тръгнем? Кое е най-важното, което трябва да направим? Накъде да насочим нашите главни усилия? Какво иска днес Бог от нас като народ?

МИР И ЛЮБОВ!

Понякога думите на Бога, колкото и да са ясни и разбираеми за всички, все пак, предполагат със себе си едно тълкуване, което, нека не забравяме, трябва да бъде правилно тълкуване.

Древните оракули са говорили със символи, а днес и най-простите и ясни думи на Бога носят в себе си едно богато, и дори в известен смисъл неизчерпаемо вътрешно съдържание: Мир и любов! – Това значи много, извънредно много!

Преди всичко, нека за момент прекъснем безспирния ход на нашите мисли, на нашия разсъждаващ принцип и се съсредоточим безмълвно, тихо, без разсъждаване, а само в едно възприемателно, съзерцателно положение върху тези две думи: мир и любов.

Като спрем нашия ум, нашия дух, нашето съзнание върху тях, без да разсъждаваме, като отхвърлим настрана и забравим за момент човешкото, ние ще дадем възможност на Божественото да проговори, да напише върху един чист фон в душата ни своето слово – ние ще придобием способността да го чуем и разберем.

Бог говори в тишината!

Това значи: когато човешкото млъкне, тогава Божественото започва да говори.

Нека, прочие, накараме човешкото в нас да млъкне, нека спрем хода на човешките мисли, за да чуем гласа на Божественото: Мир и любов!...

Печели този, който запазва мирът – вътрешен и външен. Печели този, който дава ход на любовта – във всяко направление – любовта, взета преди всичко като сила и като принцип. Печели този, който се отказва от човешкия късоглед разум и се оставя в ръцете на Бога!

Кой разрешава въпросите?

Силата на оръжието? Богатството? Човешката хитрост? Или пък случайното стечение на обстоятелствата?

Не! Всичко това са само играчки в ръцете на Бога. Бог разрешава въпросите. Само Той е истински властен. Само Нему можем да имаме пълно доверие. Само Нему трябва всецяло да служим.

Ние не можем да се пазим, ако не ни пази Бог! Ние не можем да спечелим, ако това не пожелае Бог. Ние не можем да имаме истински, величествени и трайни успехи, ако не вървим по пътя, сочен ни от Бога.

Мир и любов!

Това значи да приложим на дело истинското братство. Това значи да бъдем готови за жертви и да ги правим. Това значи да няма привилегировани и онеправдани. Това значи да има не само хляб, но и почивка и всички необходими условия за сносен човешки живот и за развитие на човешките способности за всички жители на нашата страна, безразлично дали те се наричат българи или другояче.

Това иска Бог от нас.

Той иска още: Да дадем свобода. Да управляваме с мъдрост. Да бъдем майка за всички. Да създадем условия за всички. Да няма мизерия, да няма глад, да няма гонения, да няма причини за недоволство... Това иска Бог от нас: Мир и любов!

Пламен

26. МЪЛЧАНИЕ

Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 280, 7.07.1941, с. 1.

Пред великите дела, пред великите прояви на Бога или на човека ние можем само да мълчим. Всякакво друго поведение е неуместно и неправилно. Всяка преценка – положителна или отрицателна – е погрешна. Всички човешки мнения, събрани вкупом, не съдържат нито една хилядна част от истината за това, което Бог върши. Всички човешки въпроси и отговори блуждаят в тъмнина.

Затова – необходимо е да мълчим.

Това, което Бог прави днес на земята, само Той знае защо го прави и какво ще излезе в края на краищата от него. Само Той обгръща нещата в тяхната истинска пълнота. Само Той вижда истински. А всички ний, хората, сме слепи. Всички ний – дори и най-проницателните измежду нас, дори и тези, които са проводници на Неговата сила и осъществители на Неговата воля на земята, не знаем и не можем да знаем какво Той мисли и какво ще направи утре.

Нека мълчим, прочие. Нека не ставаме съдии на Бога. Нещо повече – нека не ставаме съдии дори и на хората. Нека търпеливо изчакаме Неговата крайна присъда, която ще бъде присъда – праведна.

Дори и тогава, когато не разбираме нейния смисъл, нейната същност, нейната необходимост и справедливост, дори и тогава присъдата на Бога си остава праведна: Ще отмери всекиму точно това, което му се пада. Ще въздаде всекиму според заслугите му. Ще направи това, което трябва да се направи, което не може да се не направи.

Няма защо ний хората, да се безпокоим. Съдбата на света е в Неговите ръце. Само в Неговите ръце. И само Той знае какво трябва и какво не трябва. Само Той знае защо това трябва да стане, а онова – да не стане.

Мълчание! Излишно е, безсмислено и глупаво е да даваме ум на Бога: Той не се нуждае от нашите съвети.

Мълчание и търпение: това, което Бог е замислил утре, ще излезе на яве. И всички ний ще се уверим, че то е много по-хубаво от това, което ний сме мислили и искали.

Мълчание!

Пламен

27. ЩЕ ПОБЕДИ ЛЮБОВТА!

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 283, 1.10.1941, с. 1.

Ние можем да се съмняваме само тогава, когато очите ни са замъглени от кривото схващане на живота, породено от това, че го наблюдаваме само в известни негови откъслечи, а не в неговата пълнота и цялост, не в неговата непрекъсната верига. Ние можем да се съмняваме само тогава, когато пред очите ни и над главите ни се разстилат тъмните облаци на безлюбието, на жестокостта, на тъмнината, на лъжата. Ние можем да се съмняваме само тогава, когато не виждаме слънцето на Истината, скрито зад човешките своеволия и измами.

Реалността на нашето съмнение е реалността на мъглата, реалността на тъмнината, на лъжата. А колко реални са те? – Само докато трае нощта, само докато дойде деня и изгрее слънцето.

Ние не можем да се съмняваме, защото нашето слънце никога не залязва. Никакви мъгли, никакви облаци, никаква физическа и духовна, човешка или демонска тъмнина не може да го скрие от очите ни. Ние го виждаме винаги – денем и нощем, в слънчеви и в облачни дни, зиме и лете, във време на мир, и в периоди на кървави човешки самоизстребления.

Слънцето на Любовта!

То вечно грее и винаги ще грее пред нашите очи и никакви човешки, земни и световни бури не могат да го затъмнят. То вечно грее и винаги ще грее в нашите души, и никаква злоба, никаква умраза, никаква тъмнина не може да го засени.

Ний вярваме в Любовта!

Тя е единствения Бог, на когото се кланяме ние. Тя е единственият водач, в който не можем да имаме нито капка съмнение и който води само към добро. Тя е единственият идеал, за който можем и трябва да се жертвуваме. Тя е единствената най-мощна сила и единственото най-сигурно средство за реализиране заветните блянове на измъченото човечество.

Ний вярваме в Любовта!

Ний вярваме само в Любовта и в нейната победа. Ний вярваме, че само тя е, която ще ни спаси. Защото само тя е вечна и непреходна, само тя е истински реална, само нейната сила, само нейната светлина и топлина са неизчерпаеми.

Ще победи Любовта!

В това ний не можем да се съмняваме, тъй както не можем да се съмняваме в съществуването на Бога и в съществуването на самите себе

си. Ще победи Любовта, защото само тя е вечна, защото тя е началото и края на нещата, и всеки тъмен облак, и всяко черно петно и всяка капка умраза се стопяват в нейното огнено дихание. Това са само епизоди, това са само отделни ноти от великата симфония на живота.

Ний вярваме в любовта и в нейната победа!

Ще дойде ден, когато над кумирите на днешното човечество ще поникне бурена на забравата. Ще дойде ден, когато илюзиите, в които хората са вярвали и за които са давали живота и кръвта си, щастието и свободата си, ще бъдат само смътен спомен. Ще дойде ден, когато от непобедимата човешка, земна сила не ще остане нищо.

А Любовта ще продължава да сияе все по-мощна и по-красива, все по-велика и по-лъчезарна.

Любовта ще живее и тогава, когато всички човешки заблуждения измрат. Любовта ще живее и тогава, когато всякаква човешка умраза и всякакво човешко насилие изчезне. Любовта ще живее и ще триумфира и тогава, когато пълната забрава погълне и последния спомен за човешките заблуждения и безумства.

Ний вярваме в Любовта! Ний вярваме само в нейната победа, тъй, както вярваме в Бога. Ние поставяме над себе си, неизмеримо високо над себе си, само един върховен и непогрешим арбитър, само един върховен и непогрешим водач и учител – Любовта.

Ще победи Любовта!

Който се съмнява в това, той се съмнява в самото съществуване на Бога, той се съмнява в своето собствено съществуване.

Ще победи Любовта!

Ний вярваме в това, защото тази е едничката вяра, в която не може да има съмнения. Защото всичко друго ще премине, ще отmine и ще се стопи като прах, а ще пребъде завинаги, ще остане да живее вечно само Любовта.

Ний вярваме в Любовта.

Пламен

28. В ИМЕТО НА ХРИСТА!

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 284, 15.10.1941, с. 1.

Когато тъмна нощ надвисне над земята, когато черни облаци покрият небето и не се виждат ни луна, ни звезди; когато мрак обгърне всичко и човек не вижда нито на крачка пред себе си, тогава погрешните стъпки и сбъркването, изгубването на правия път, са неща напълно възможни и дори естествени за човека.

Човек може да сбърка, човек може да сгреша, човек може да напусне правия път, за да се залута в дебрите на някой пущинак, защото не знае – не вижда и не разбира накъде го водят неговите стъпки.

Тъмнина е около него. От всички страни е мрак, неизвестност и загадъчност.

Кой ще помогне на залутания и безпомощен в мрака човек да излезе на правия път? Кой ще му помогне да не падне в някоя яма, каквито изобилствуват по пътя му?

Човек човека не може да спаси. Човешкият ум е слаб, за да може да ни даде правилна ориентировка в тъмните и заплетени кръстопътища на живота. Човешкият взор не може да пробие тъмната преграда на

неизвестността, която стои пред нас, за да ни каже със сигурност какво ни очаква, за да ни упъти с положителност в правия път.

В такива моменти, които човешкият разум е слаб, за да ни води с пълна сигурност всред заобикалящата ни неизвестност, в такива времена, когато човешкият поглед напразно търси да се спре на нещо положително и несъмнено, в такива времена, когато човешката сила е безпомощна и несигурна, ний, хората – безразлично дали сме обикновени граждани или пък водачи на народи – разполагаме само с един факел, само с една възможност да излезем невредими из тъмния лабиринт на живота: **Христос!**

Да се обърнем към Него, и Той ще ни води! Да се вслушаме в гласа на Душата си и ще чуем Неговия глас. Да се оставим в Неговите ръце, и ние ще минем невредими през бездни и ями, през всякакви препятствия и зли срещи.

Днес, повече от всякога, ний имаме нужда от водачеството на Христа. Само Той е в състояние да ни преведе невредими през изпитанията, само Той е светлата нишка, с помощта на която ще намерим правия път, само Той ще отпрати нашите стъпки към Добро.

Крепост несломима, твърдина непревземаема, сила неизчерпаема – това е днес и завинаги Христос за нас. На какво друго, по-сигурно, да се уповаваме? Кого друго да следваме? Кой ще ни изведе на по-добър път? Кой с по-голяма сигурност ще осъществи всичко добро, от което се нуждаем?

Всичките ни дела са под окото на Бога. Христос винаги бди над нас и утре Той ще ни поиска сметка.

Неговия ли Закон следваме? Неговата ли воля изпълняваме? По неговия ли път вървим?

Ние не можем да правим избор. Средни пътища няма. Не можем с единия крак да следваме Христа, а с другия – дявола. Не можем да служим и Богу и Момону.

Христос иска пълна всеотдайност, пълна определеност – с Него и само с Него. А това значи да не разчитаме на нищо човешко, а да се уповаваме и да слушаме само Него.

Не прави на другите това, което не искаш на тебе да правят! – Това е една абсолютна мярка, това е един Христов девиз. Той е задължителен, както за хората, така и за народите, които носят неговото име. Никой не трябва да забравя, че носи отговорност и че утре ще трябва да плати скъпо и прескъпо всичките си отклонения от правия път.

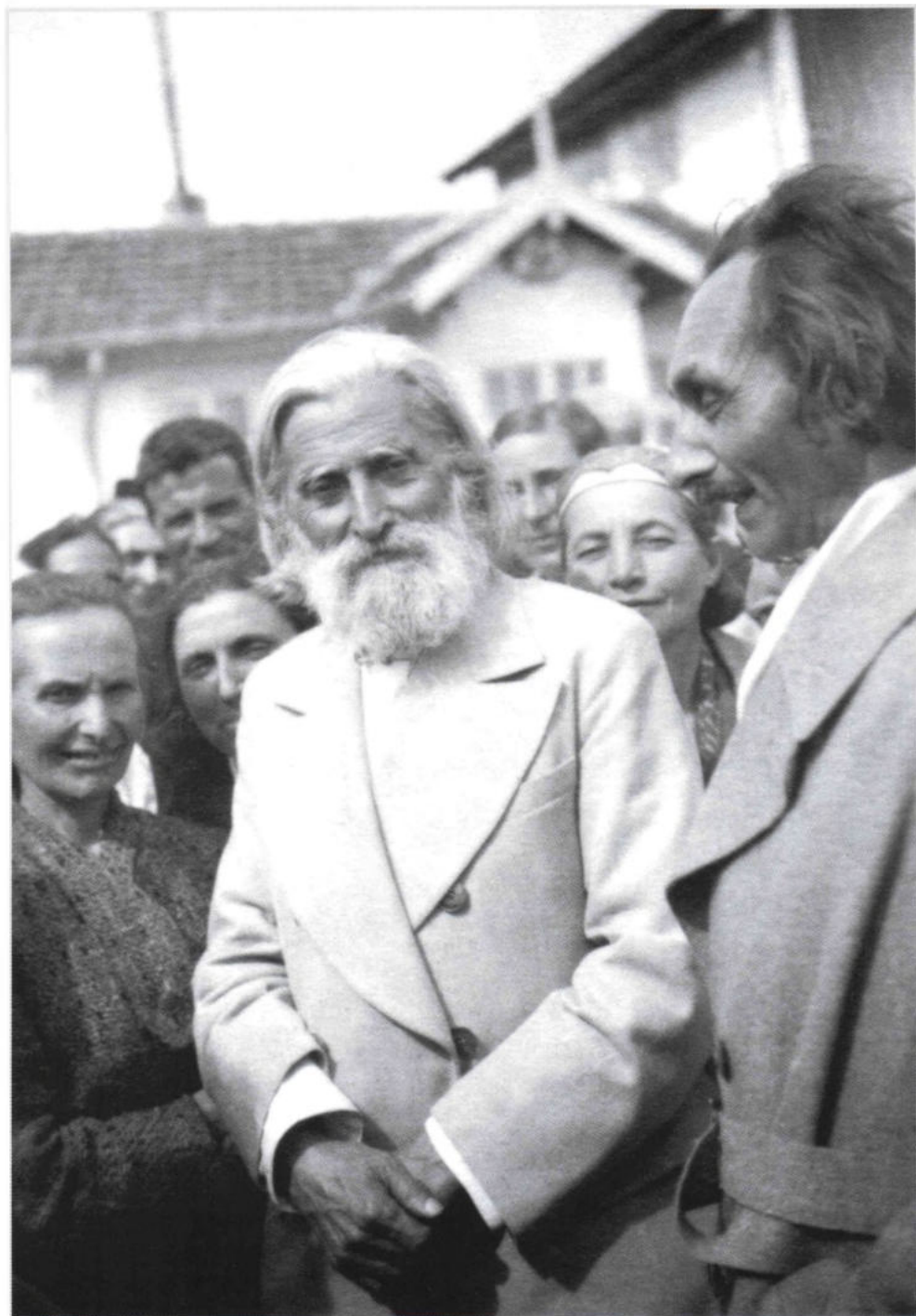
Да внимаваме! Да се вслушваме в гласа на Христа! Да вървим само по Неговия път! Да не отстъпваме от Закона Му!

Това е нашият върховен дълг. Това е единствения път към истинското добро за себе си и за народа си.

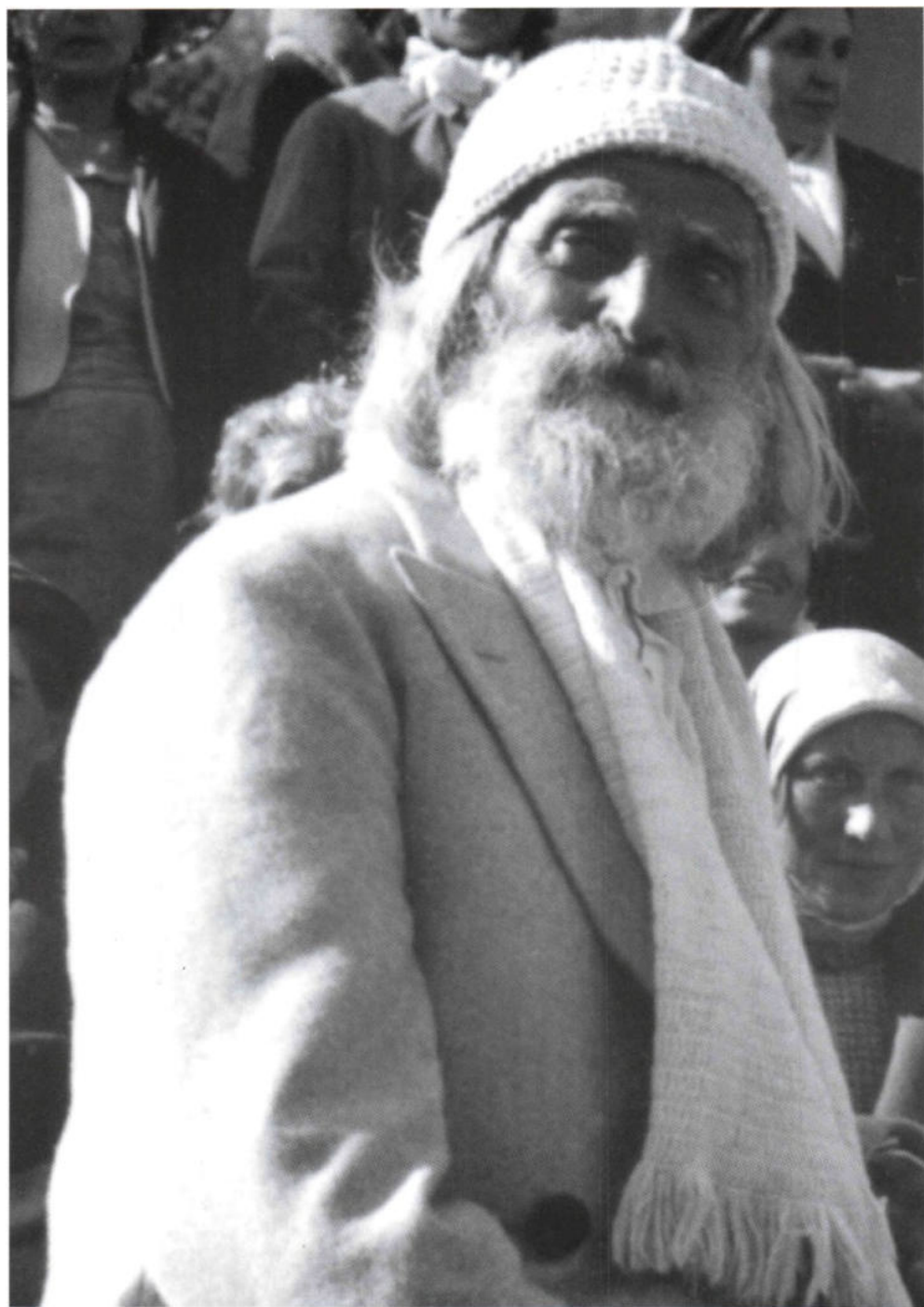
Пламен

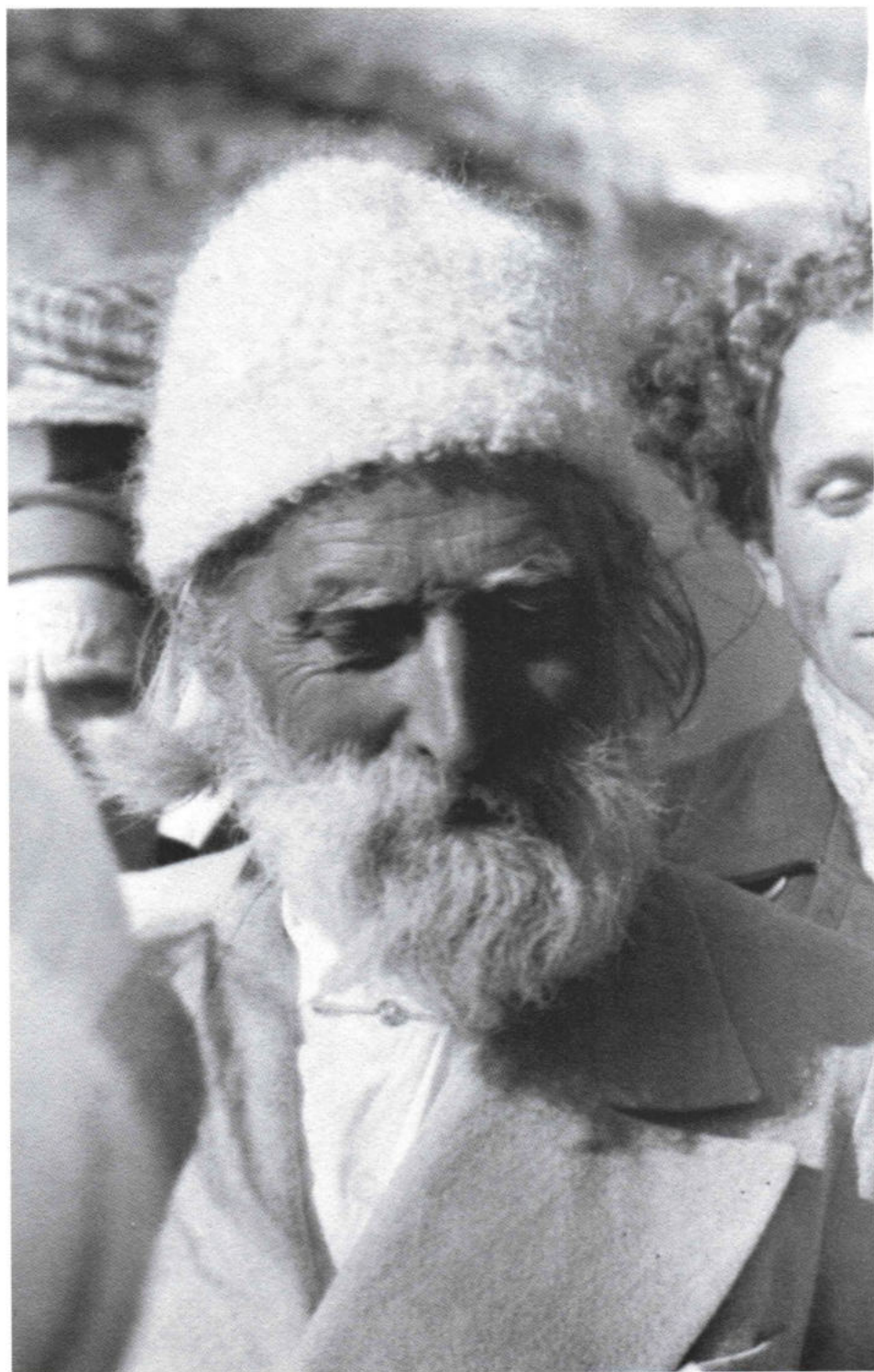
1. Учителят Дънов в молитвено състояние

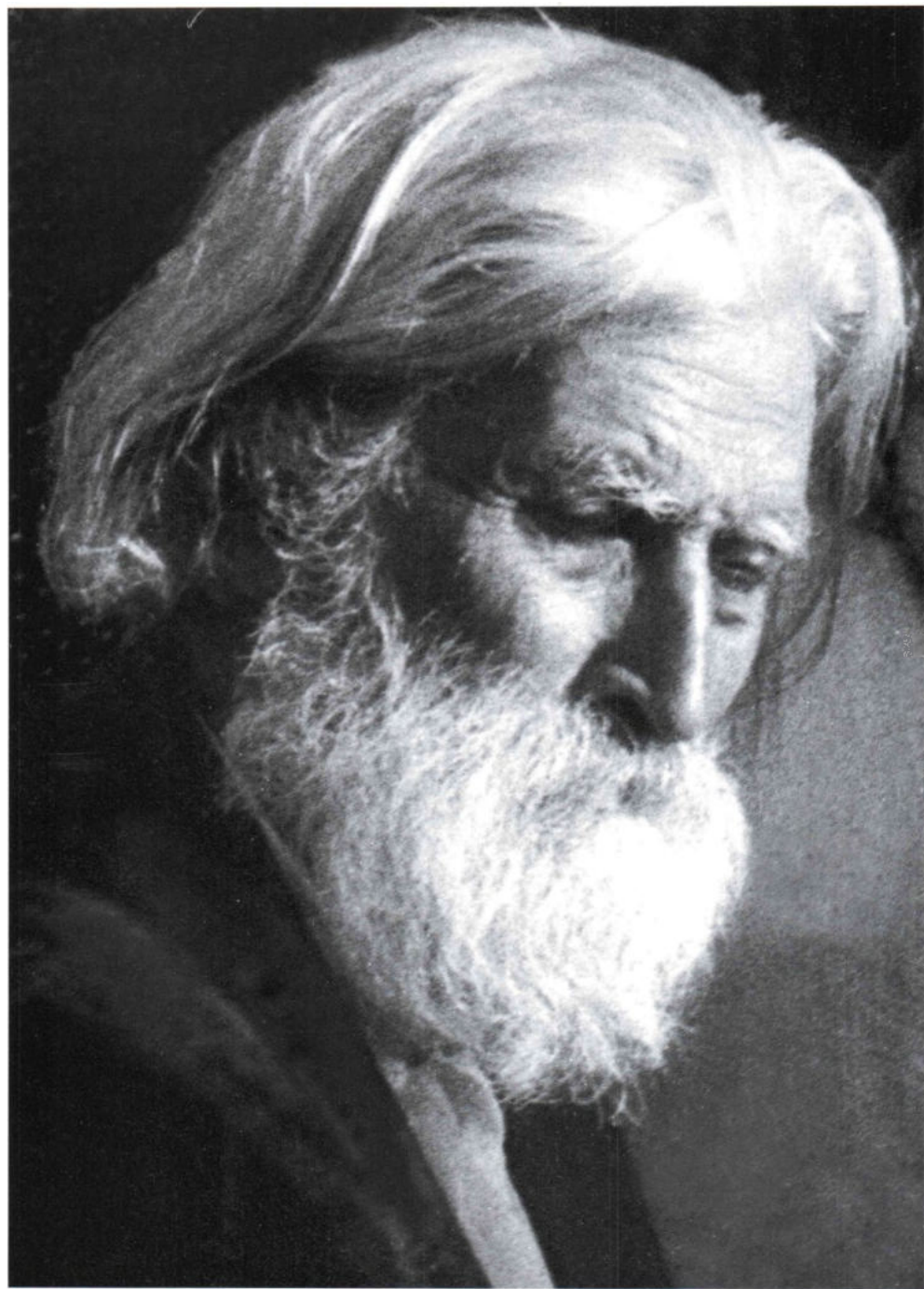
2. Учителят Дънов на Изгрева

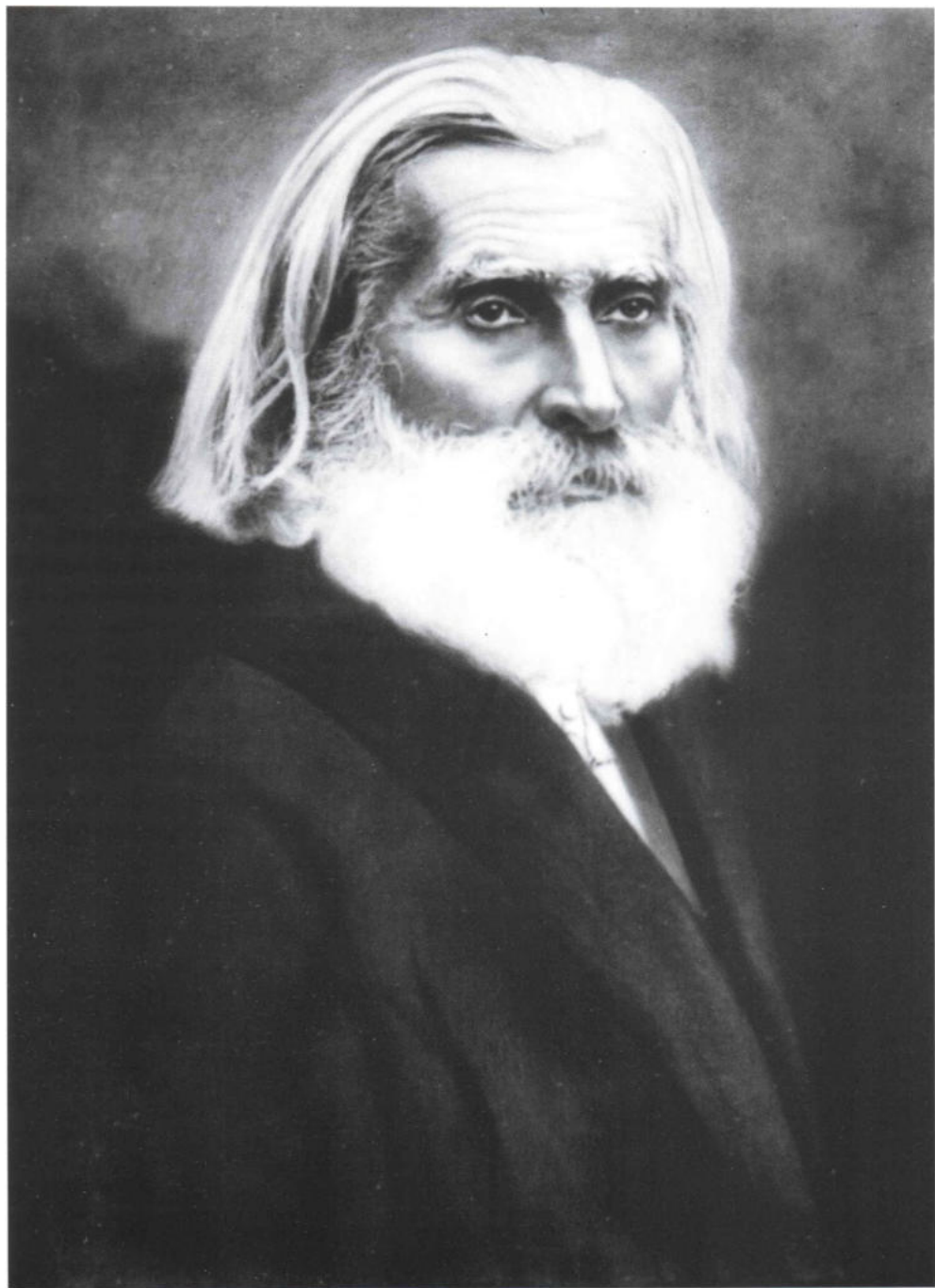
3. Учителят Дънов на Рила, 1936г.

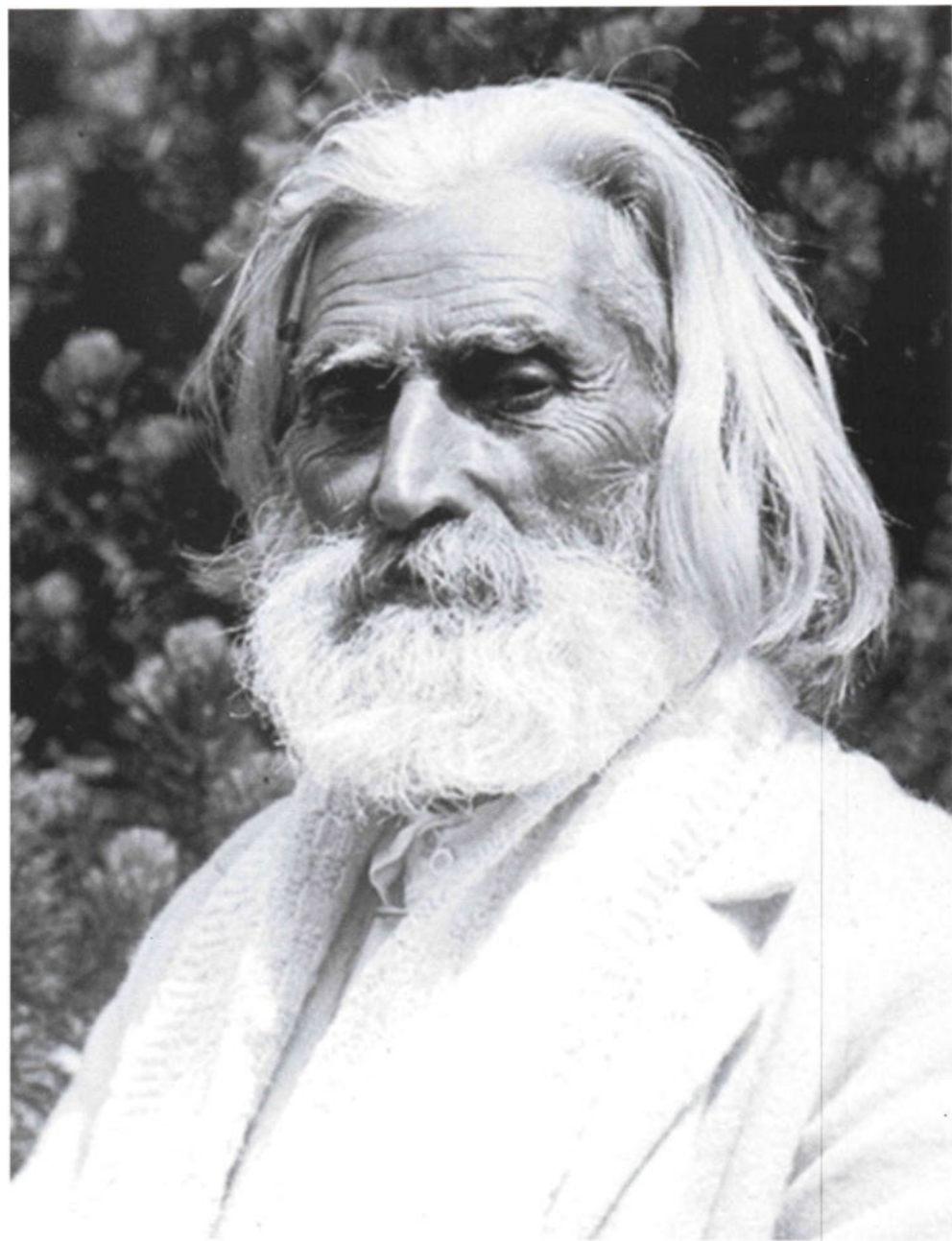
4. Учителят Дънов

1. Учителят Дънов, замислен, с тъмния костюм

2. Учителят Дънов с тъмния костюм

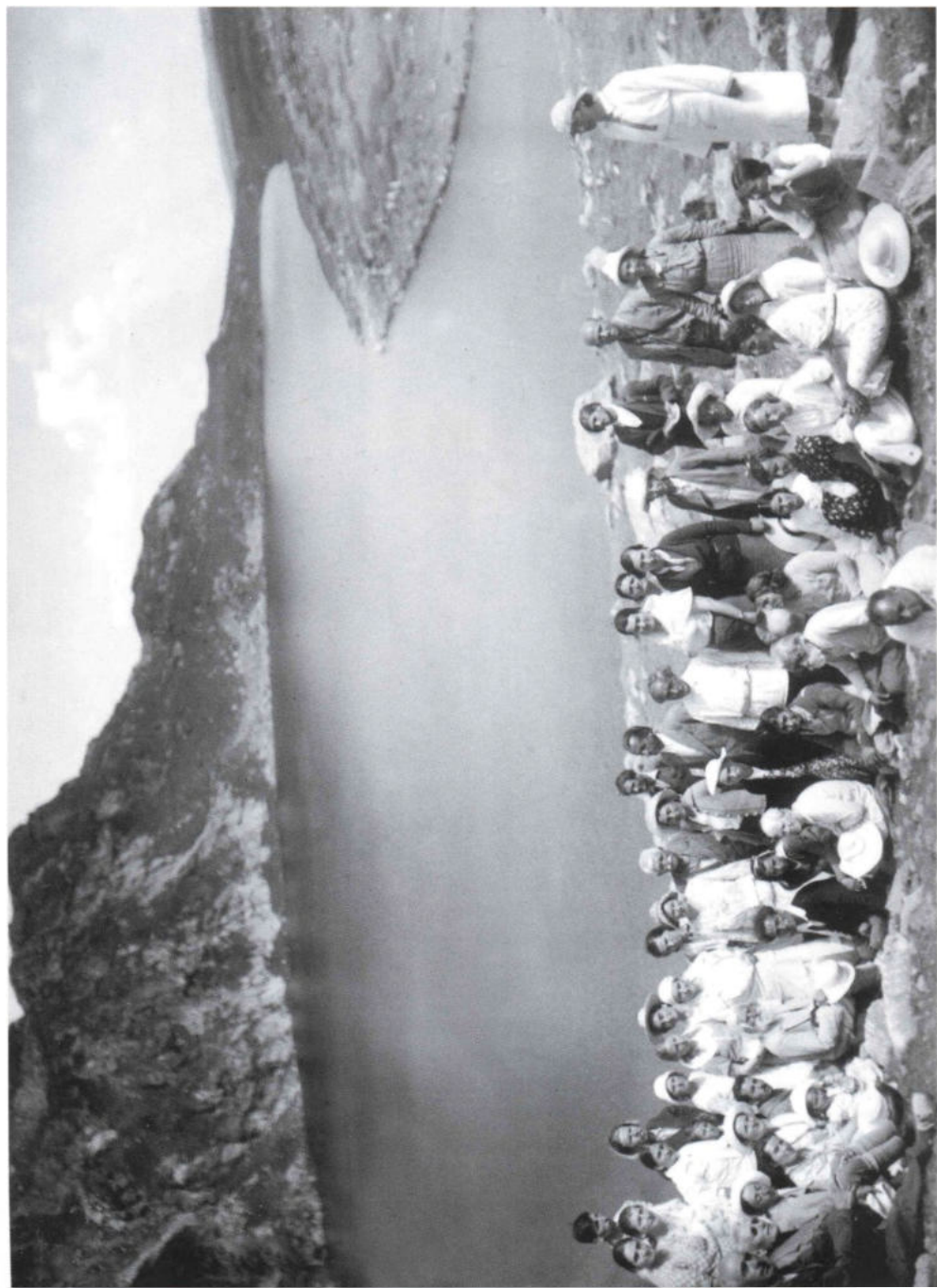
3. Учителят Дънов пред клека на Рила

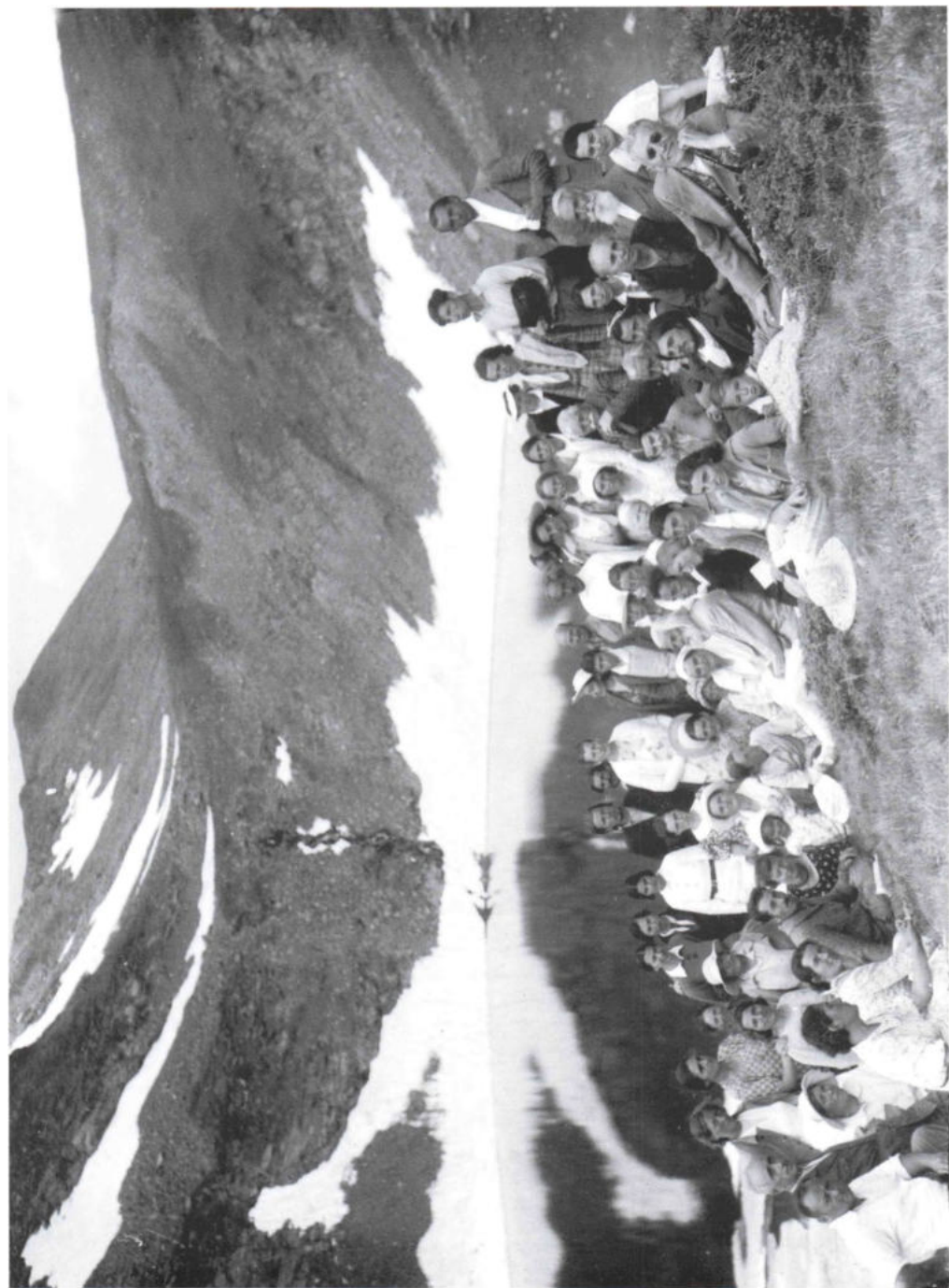
4. Сава Калименов, в средата, с приятели на Изгрева

5. Сава Калименов в ляво, с приятели слуша Учителя на Рила

6. Сава Калименов, предпоследния в ляво,
с Учителя и приятели на Рила - езерото Бъбрека

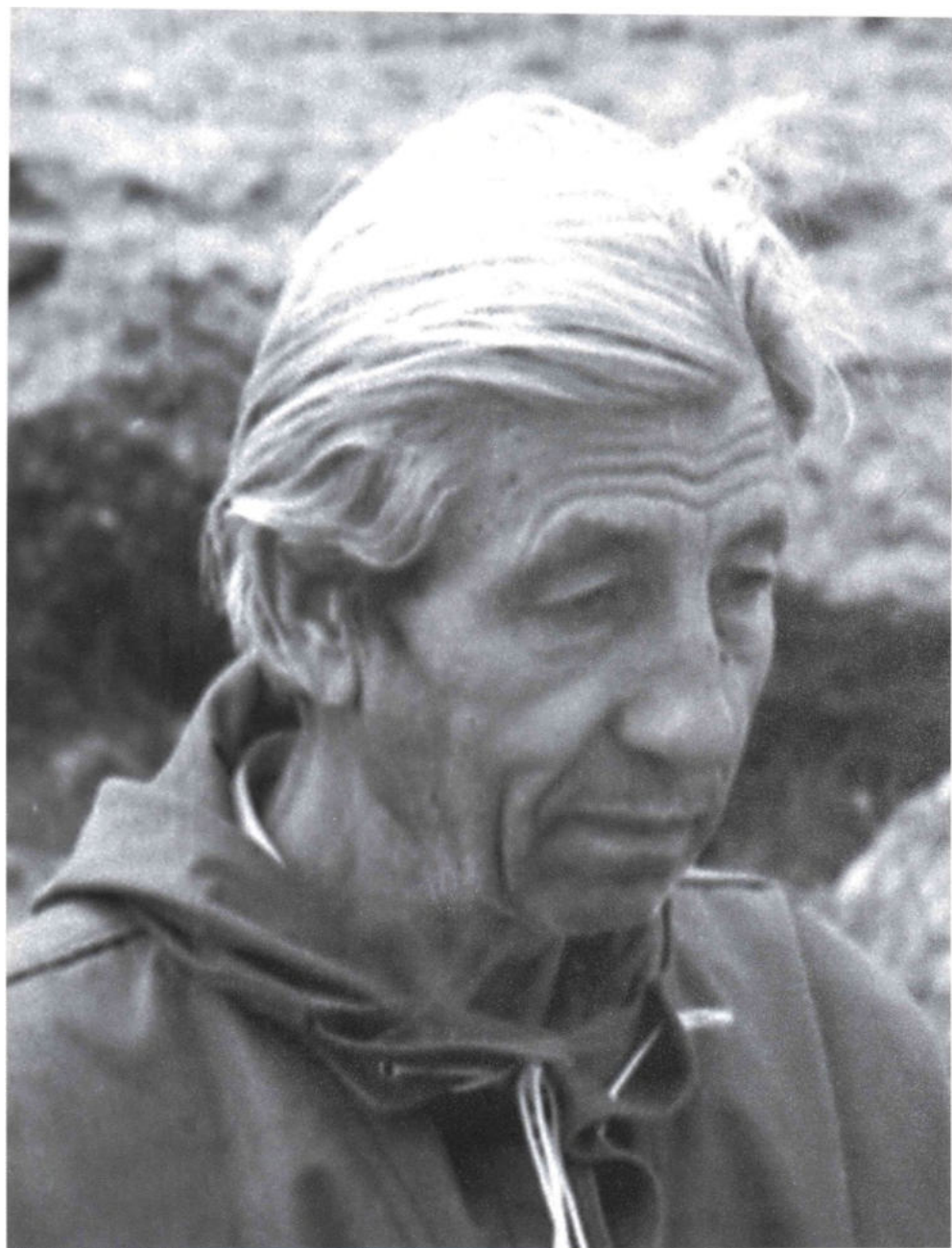
7. Сава Калименов, предпоследния, прав в дясно,
с Учителя и приятели на Рила - езерото Сърцето

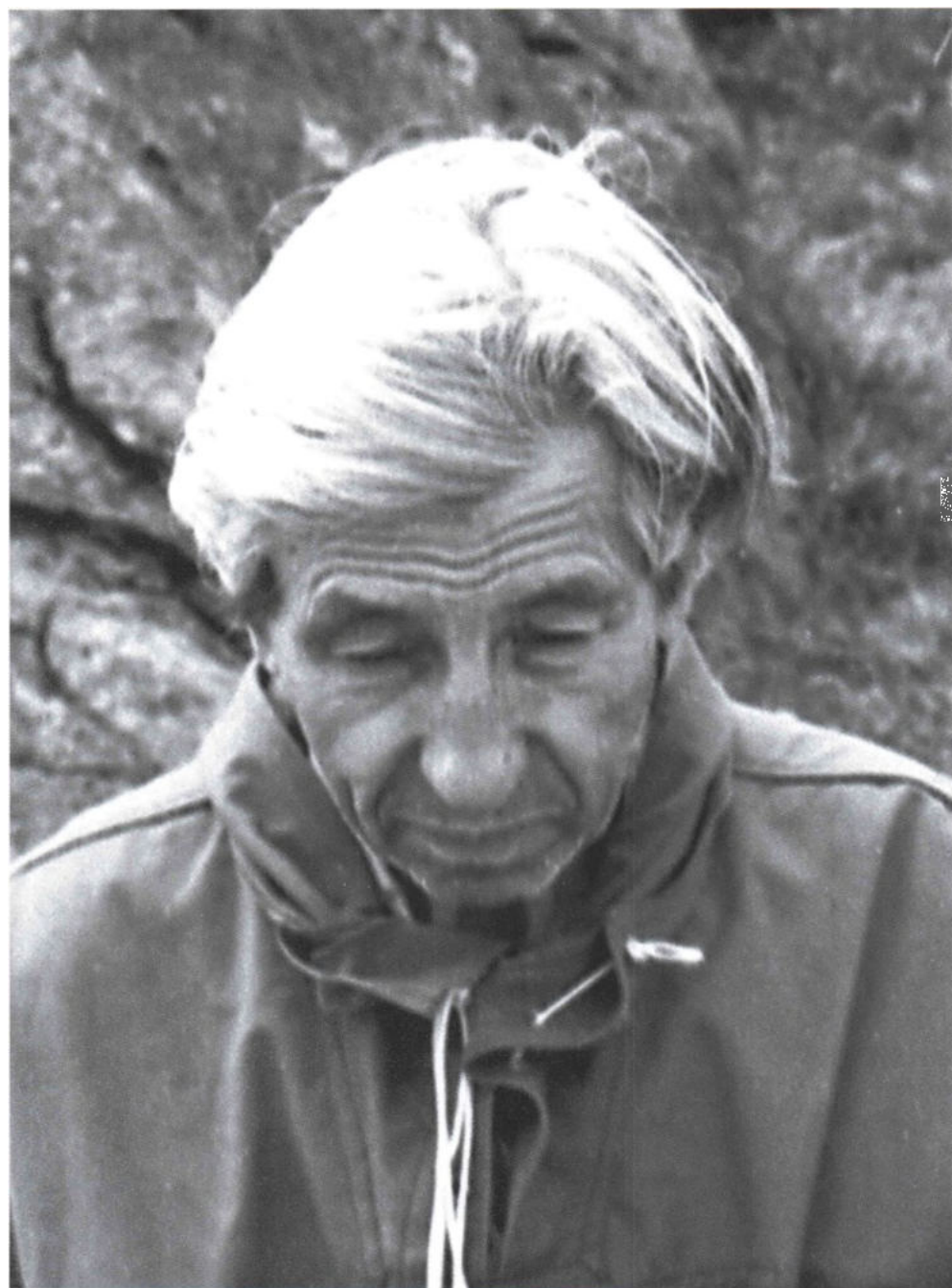
8. Сава Калименов зад жената с плетената шапка, в ляво, с Учителя и приятели на Молитвения връх, Рила

9. Сава Калименов с жена си на вилата в гр. Севлиево

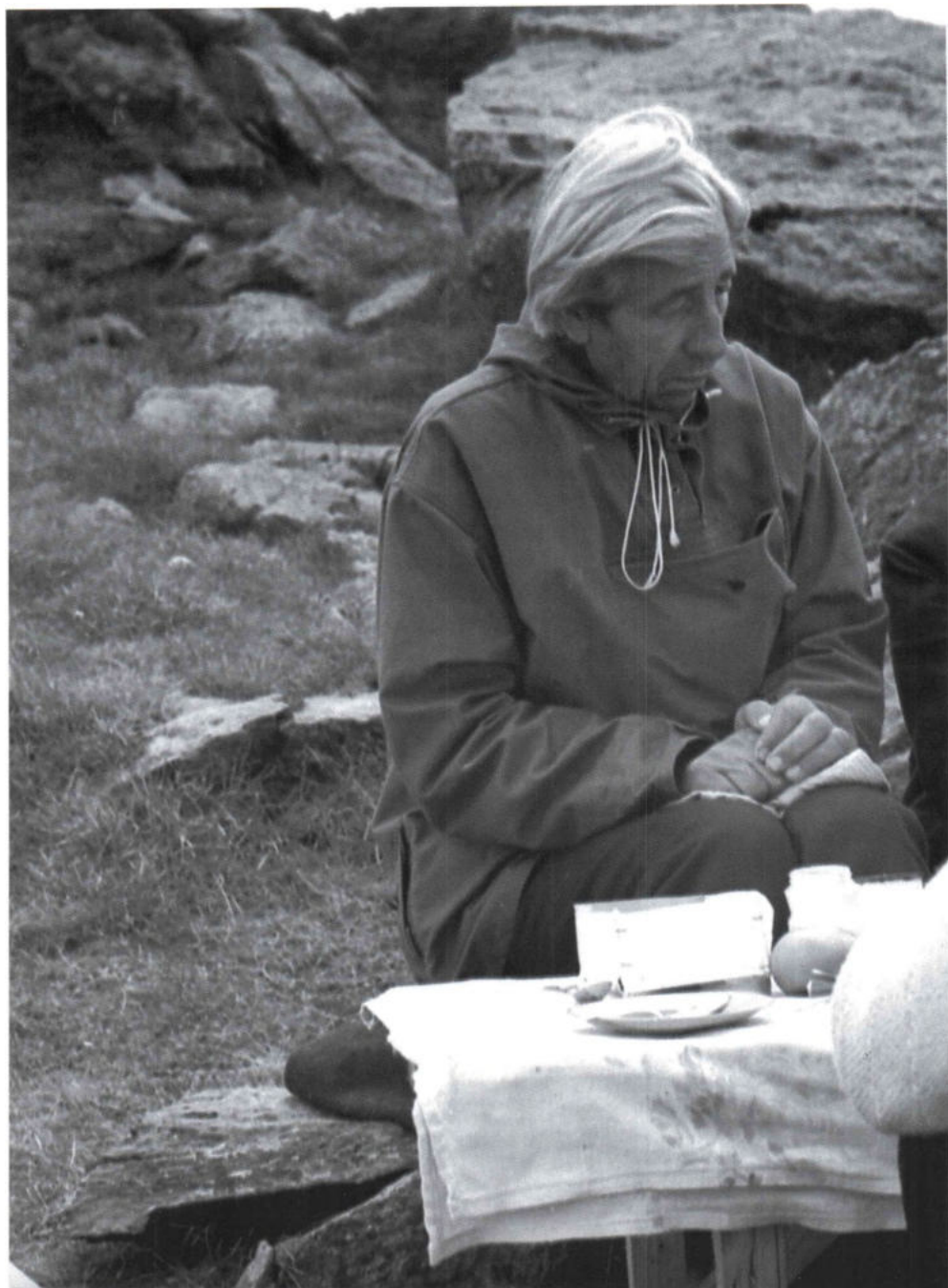
10. Замисленият Сава Калименов - Рила, 1972 г.

11. Сава Калименов отблизо - Рила, 1972 г.

12. Сава Калименов на фона на каменна Рила през 1972 г.

13. Сава Калименов - гост на приятели на Рила през 1972 г.

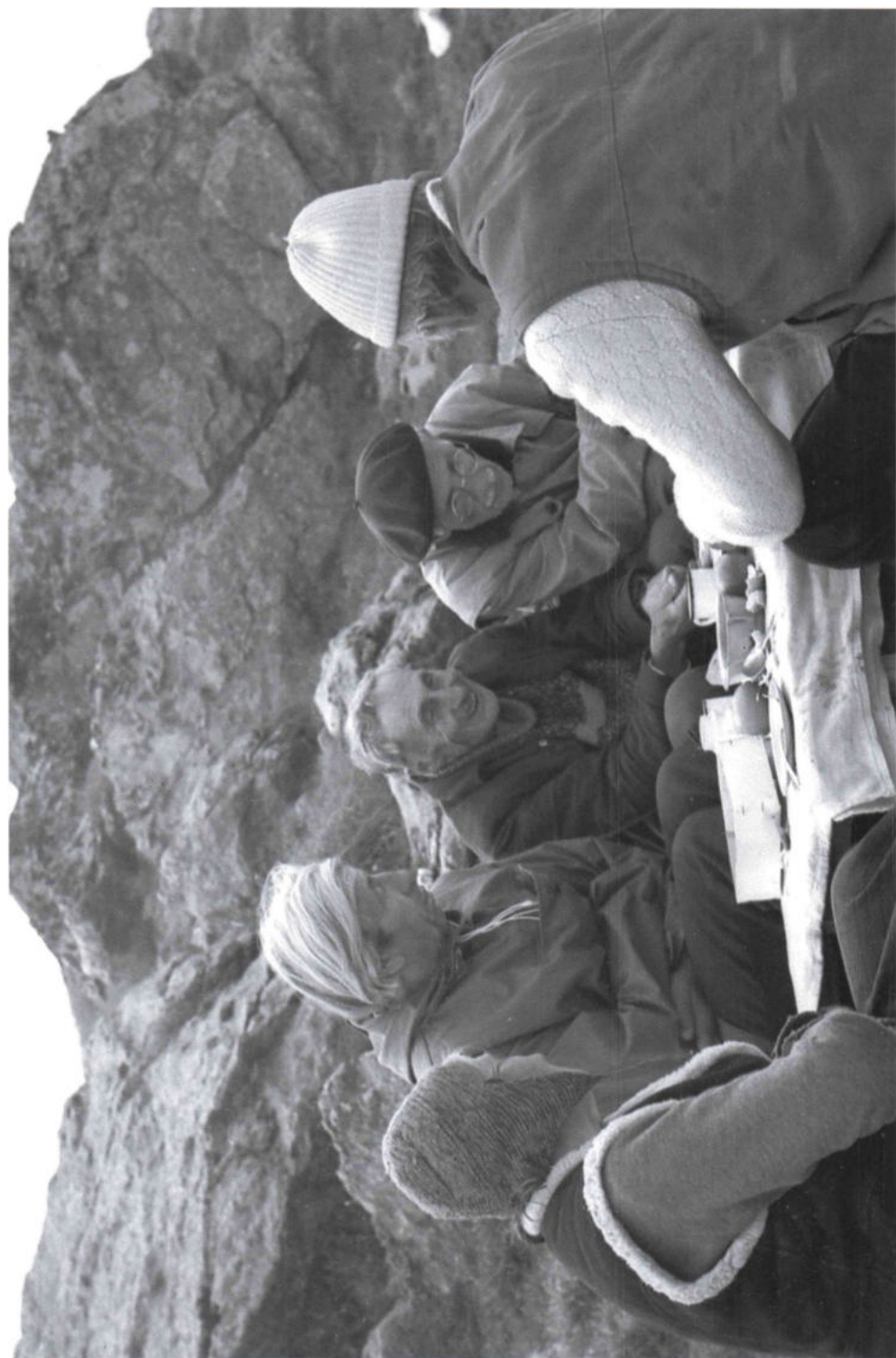
14. Сава Калименов на Рила, 1972 г.

15. Сава Калименов, Жечо Панайотов и Иван Жеков край трапезата на Мария Тодорова и Борис Николов - Рила, Салоните, 1972 г.

16. На трапезата на Мария Тодорова и Борис Николов са седнали
Сава Калименов, Жечо Панайотов и Иван Жеков
- Рила, Салоните, 1972 г.

17. Сава Калименов, Жечо Панайотов и Иван Жеков на гости на Мария Тодорова и Борис Николов - Рила, Салоните, 1972 г.

18. Гостите на Мария Тодорова и Борис Николов - Сава Калименов, Жечо Панайотов и Иван Жеков - Рила, Салоните, 1972 г.

19. Сава Калименов, Жечо Панайотов и Иван Жеков на Рила,
Салоните - на гости на Мария Тодорова и Борис Николов

20. Сава Калименов, Жечо Панайотов
и Иван Жеков слушат Борис Николов

21. Борис Николов говори, а Сава Калименов, Жечо Панайотов и Иван Жеков слушат

22. Борис Николов говори - Сава Калименов,
Жечо Панайотов и Иван Жеков слушат

23. Време е за обед. На Рила храната е особено вкусна

24. Обядът се услажда на приятелите

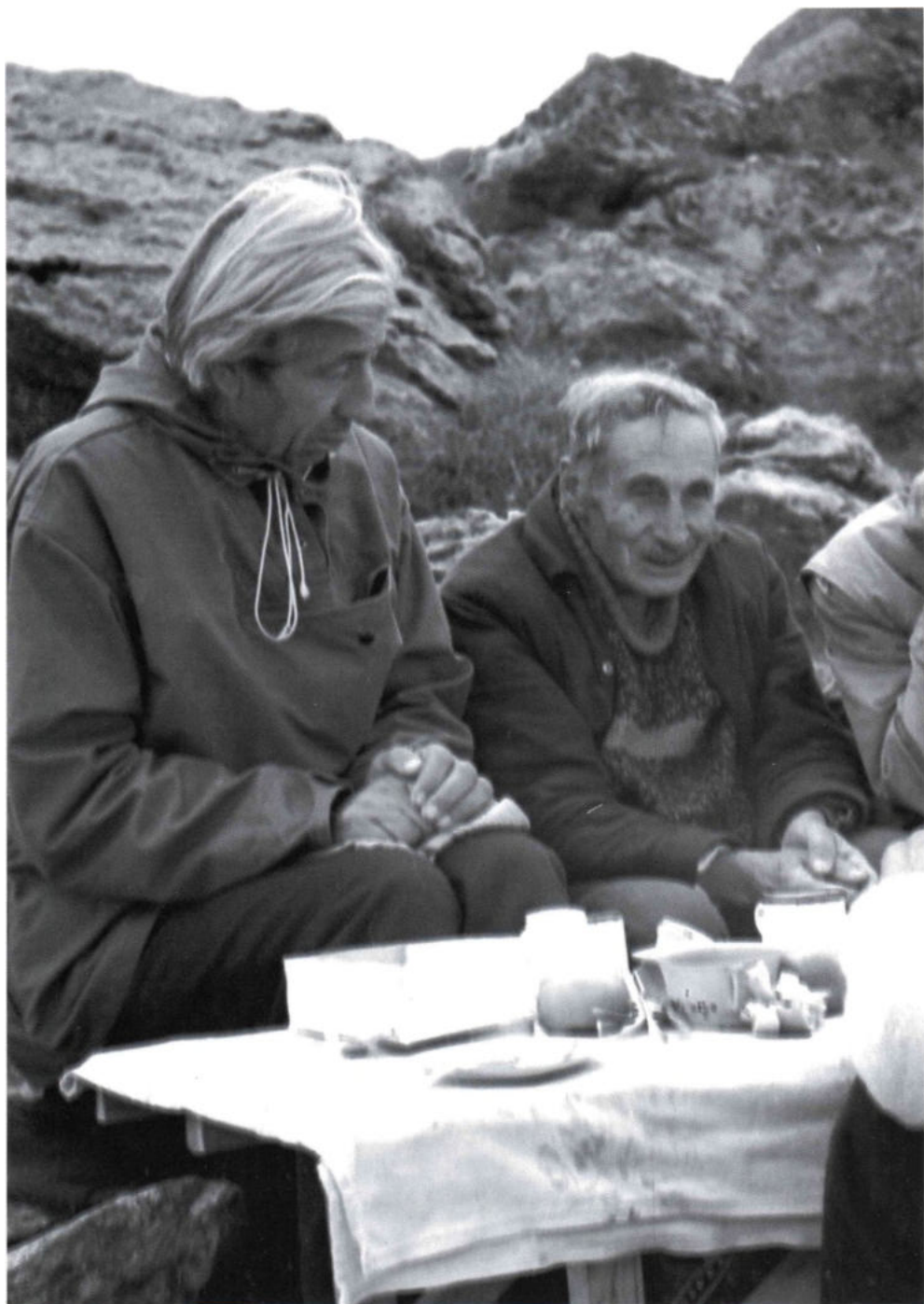
25. След вкусния обяд разговора продължава

26. Тъмните облаци не пречат на задушевия разговор

27. Време е за чаша ароматен билков рилски чай

28. Разговорът продължава. Темите са много и интересни

29. През повечето време Борис разказва, приятелите слушат, а Вергилий Кръстев снима ли, снима

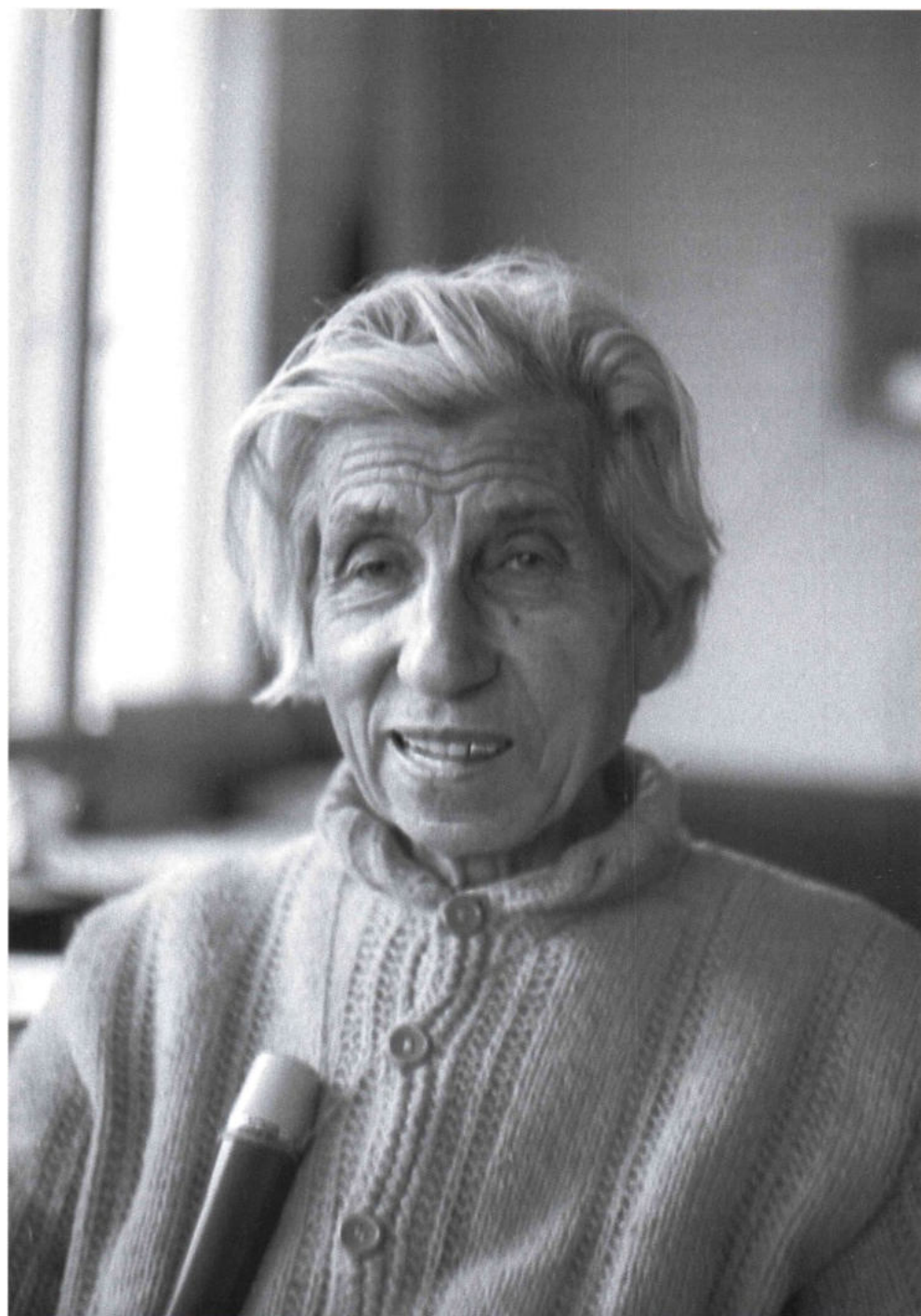
30. Време е гостите да се прибират, а до Езерото на Чистотата има доста път

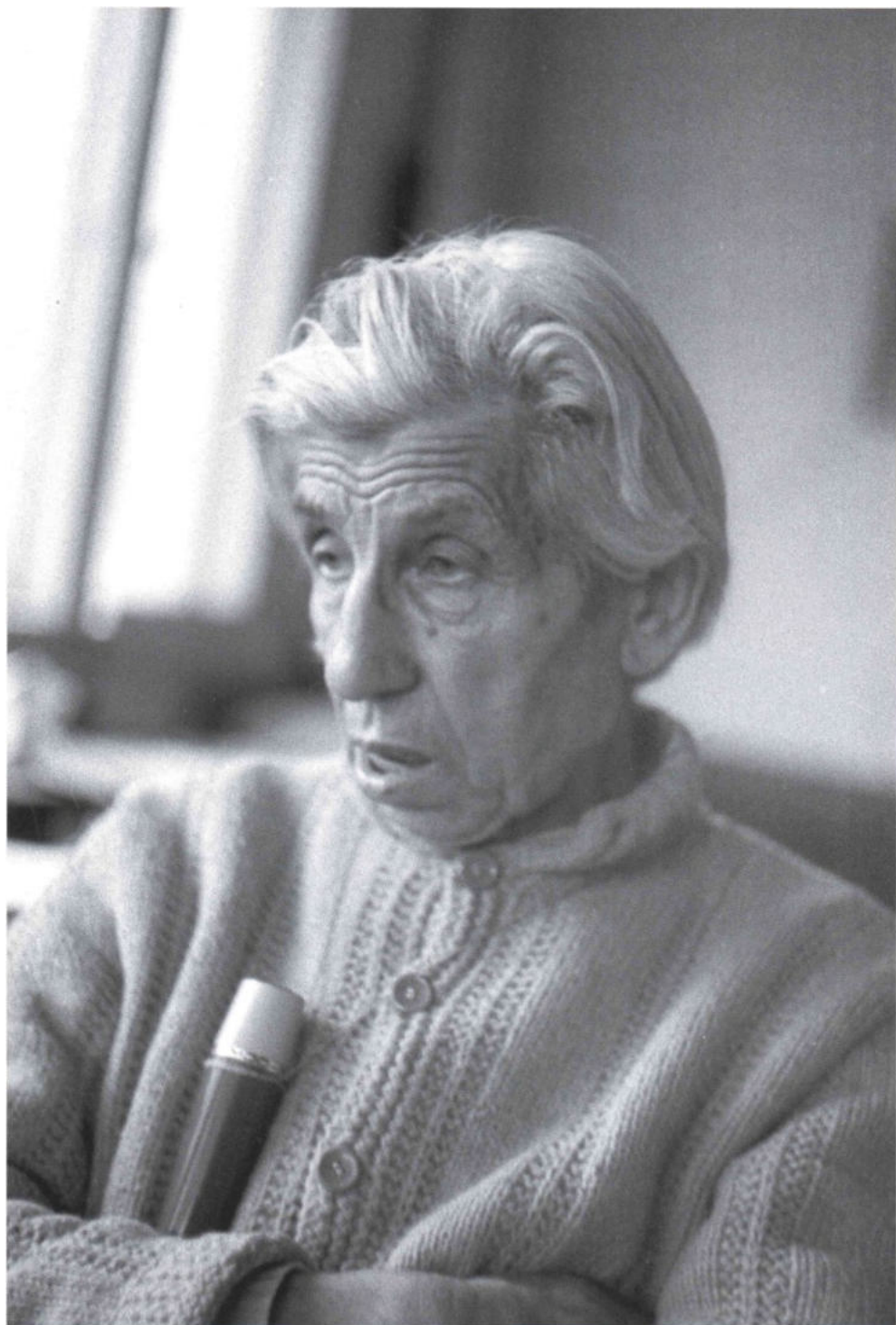
31. Сава Калименов и Вергилий Кръстев
в Горна баня пред къщата на Савата - 1982 г.

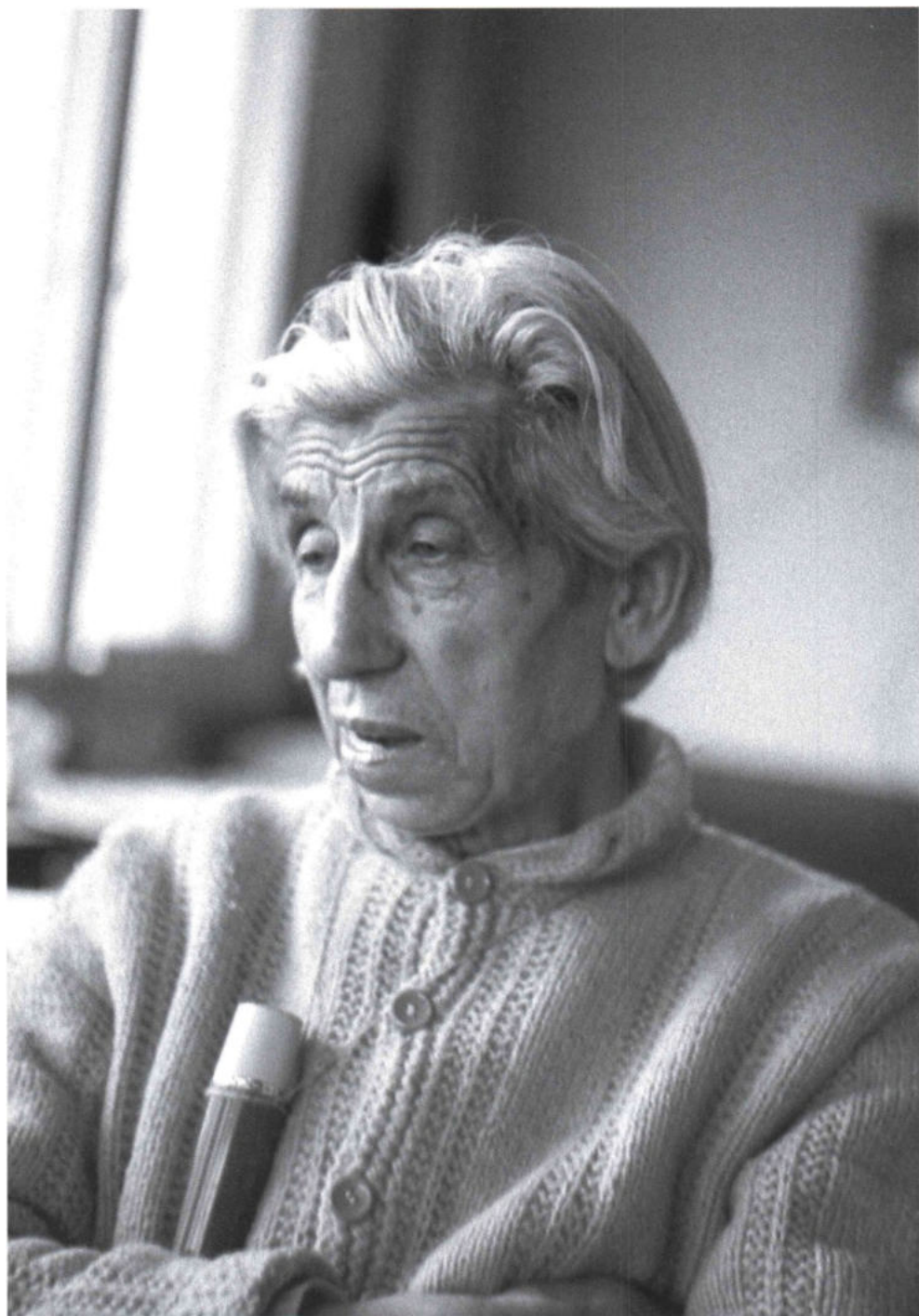
32. Сава Калименов и Вергилий Кръстев в Горна баня на слънце, пред къщата на Савата - 1982 г.

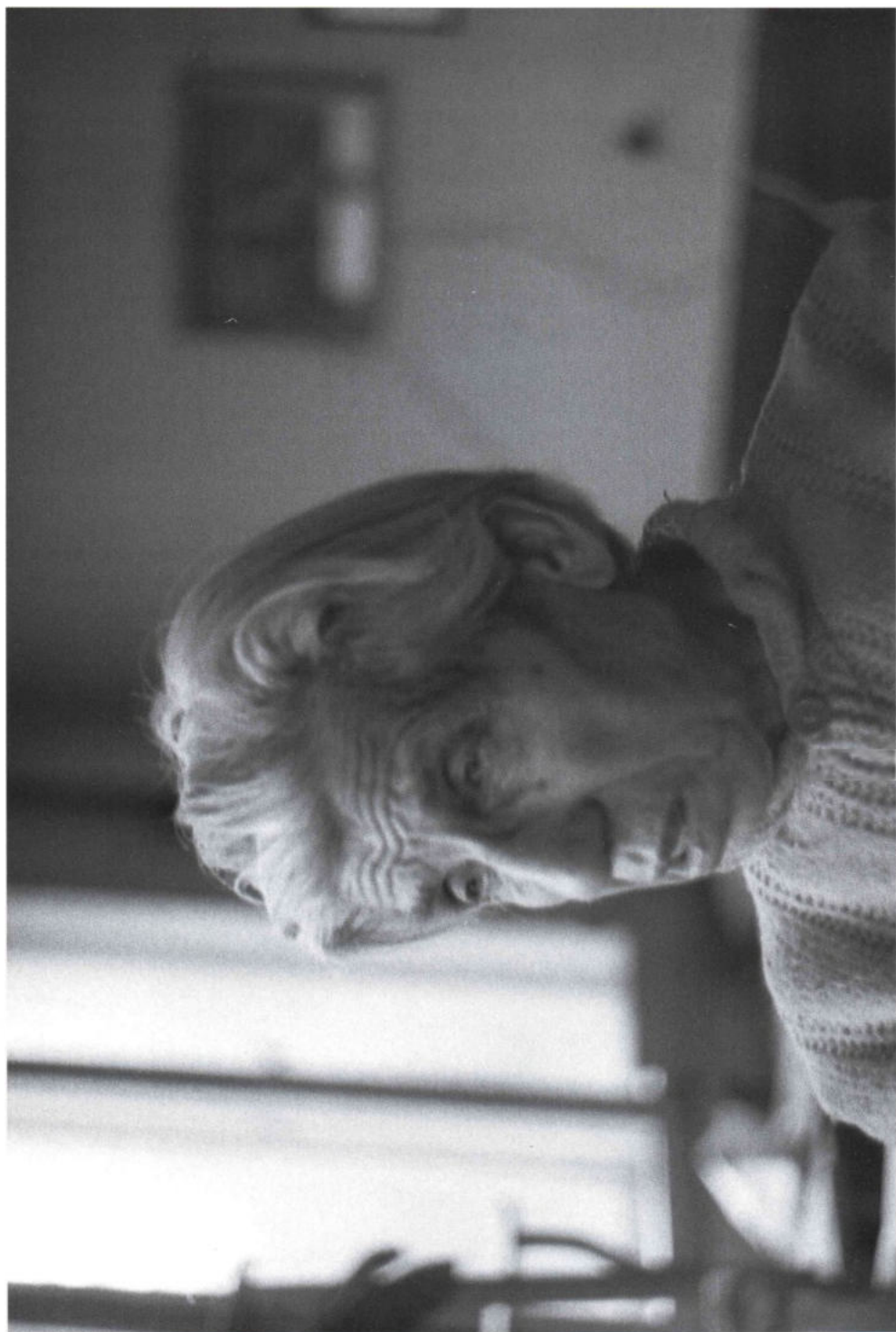
33. Светлите и хубави спомени,
които разказва Сава Калименов с усмивка
са записани и запечатани на лента от Вергилий Кръстев
- Горна Баня, 1982 г.

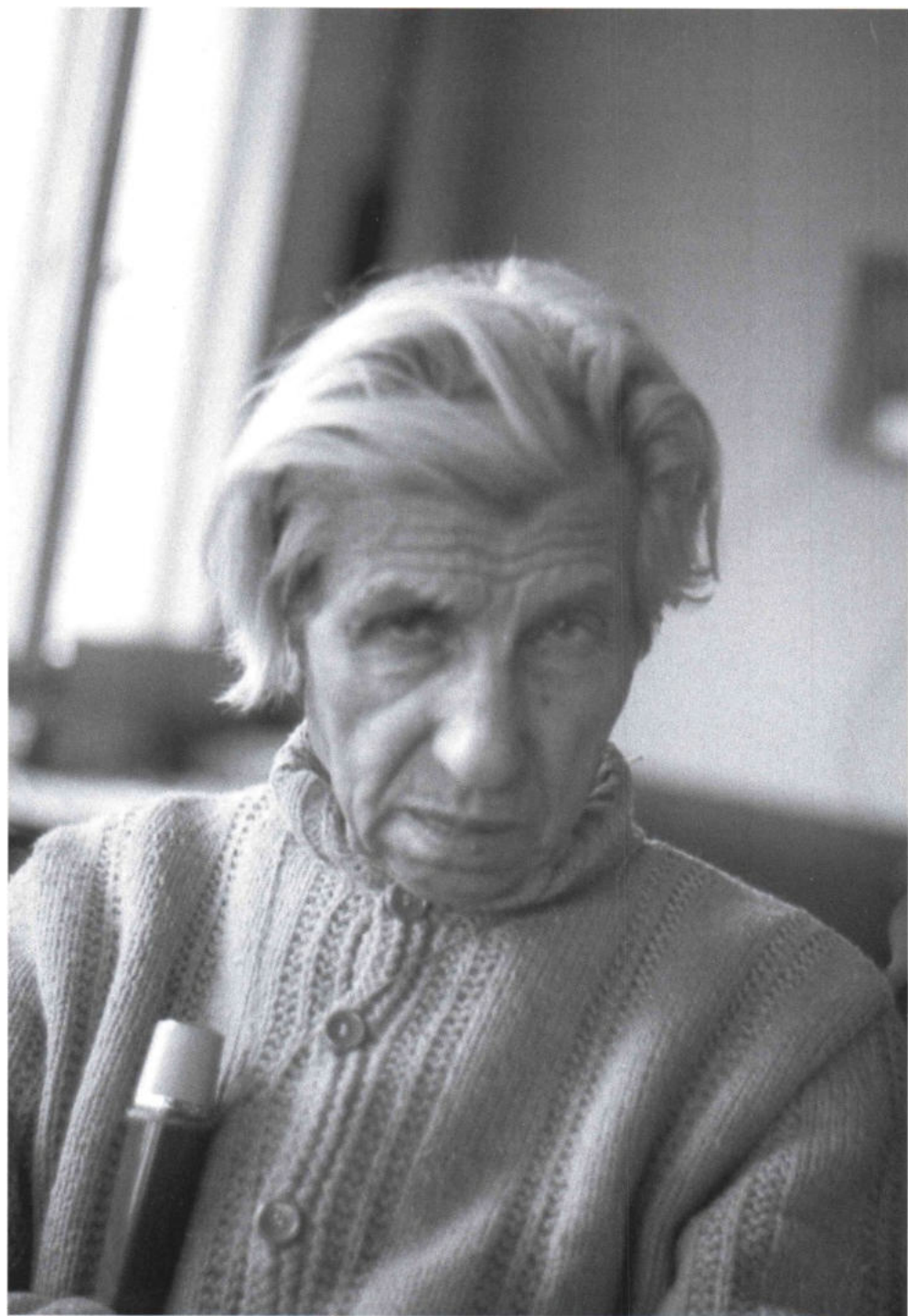
34. Сава Калименов се връща в миналото, а Вергилий Кръстев снима и го записва на магнетофон - Горна Баня, 1982 г.

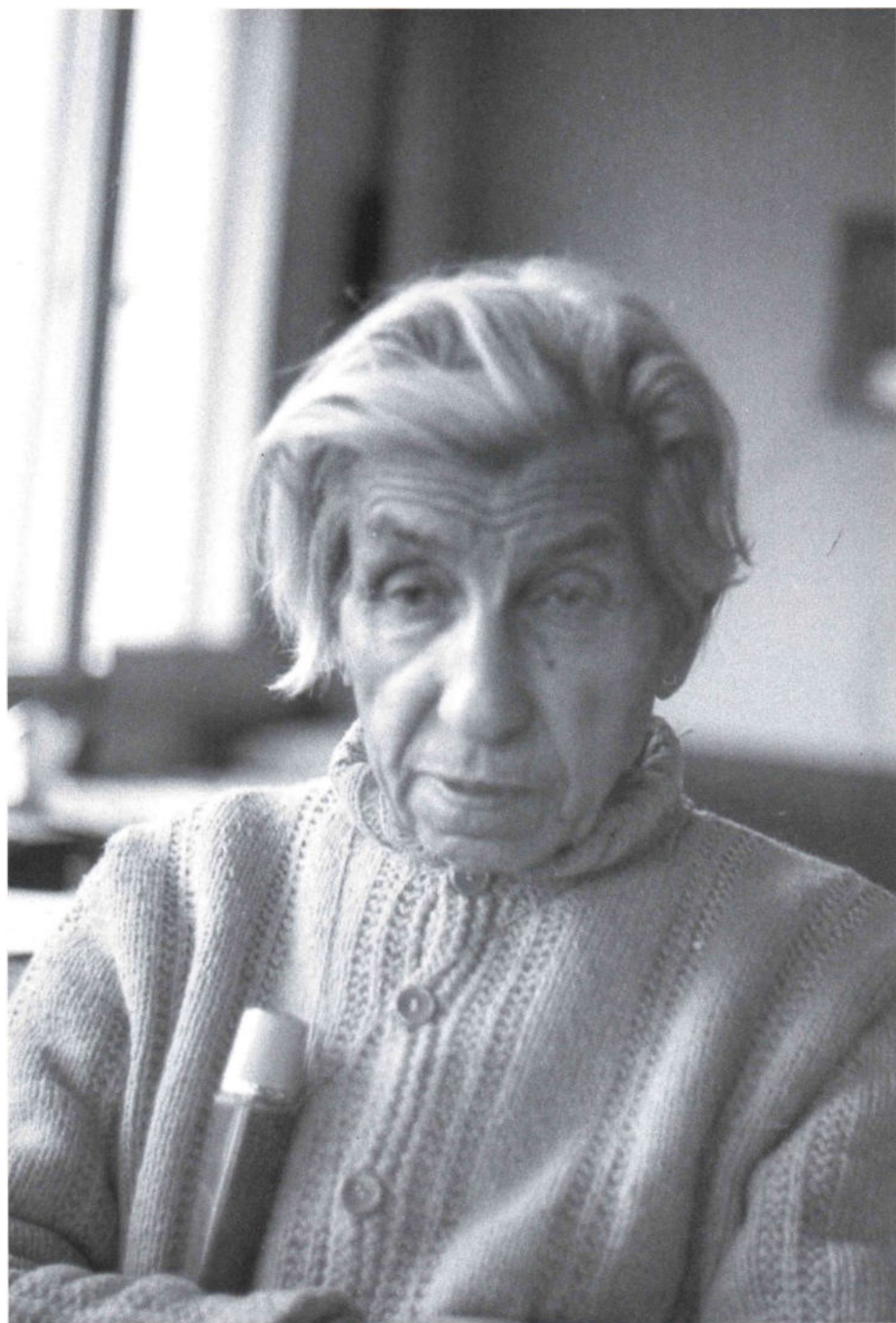
35. Сава Калименов си припомня, а Вергилий Кръстев
записва и снима – Горна Баня, 1982 г.

36.Сава Калименов разказва и показва някои статии
- Горна Баня, 1982 г.

37. Сава Калименов слуша въпросите на Вергилий Кръстев
- Горна Баня, 1982 г.

38. Сава Калименов преминава от спомен на спомен
- Горна Баня, 1982 г.

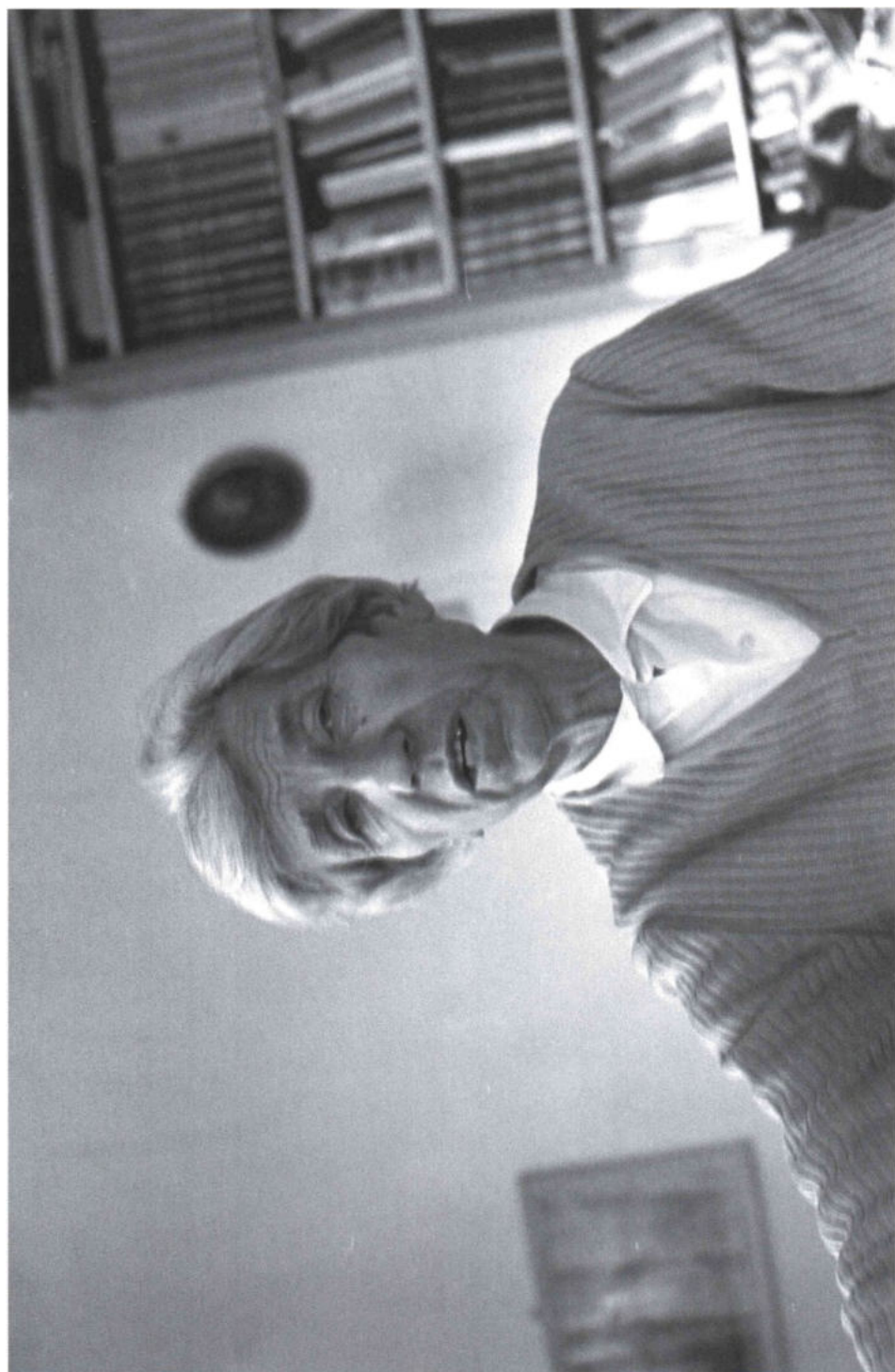
39. Съпругата на Сава Калименов

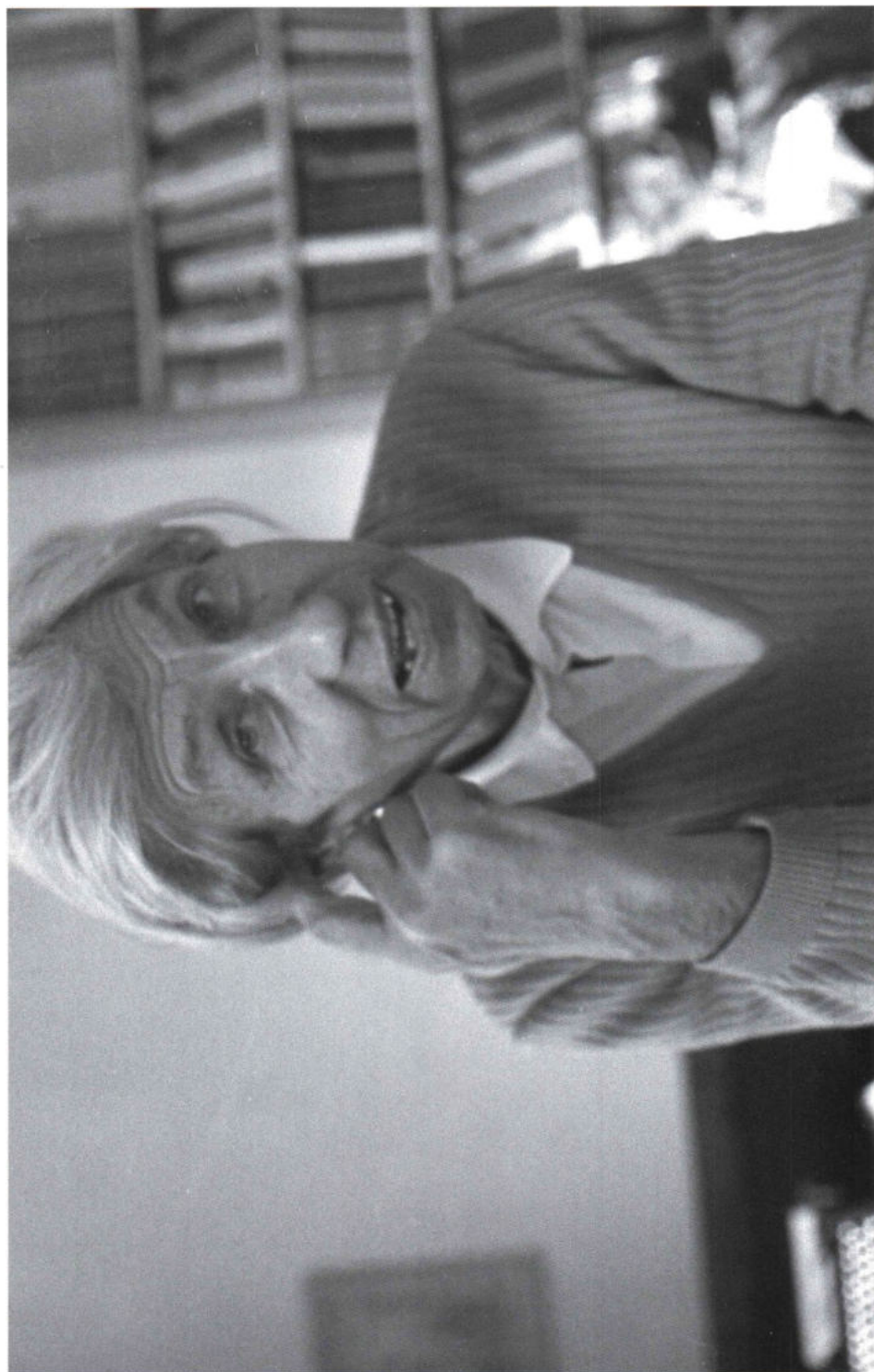
40. Усмивката на Сава Калименов

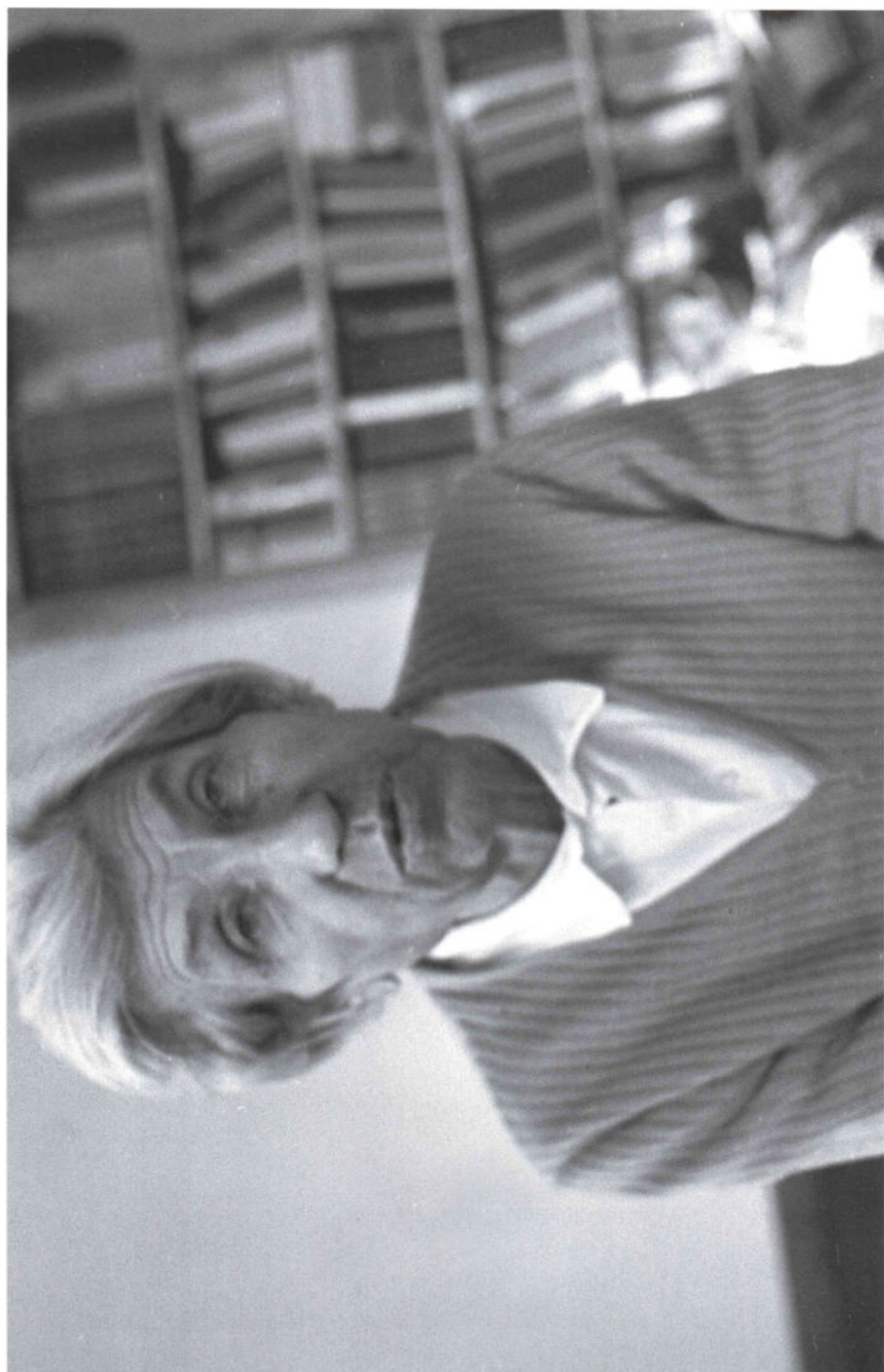
41. Сава Калименов в къщата си - Горна Баня, 1982 г.

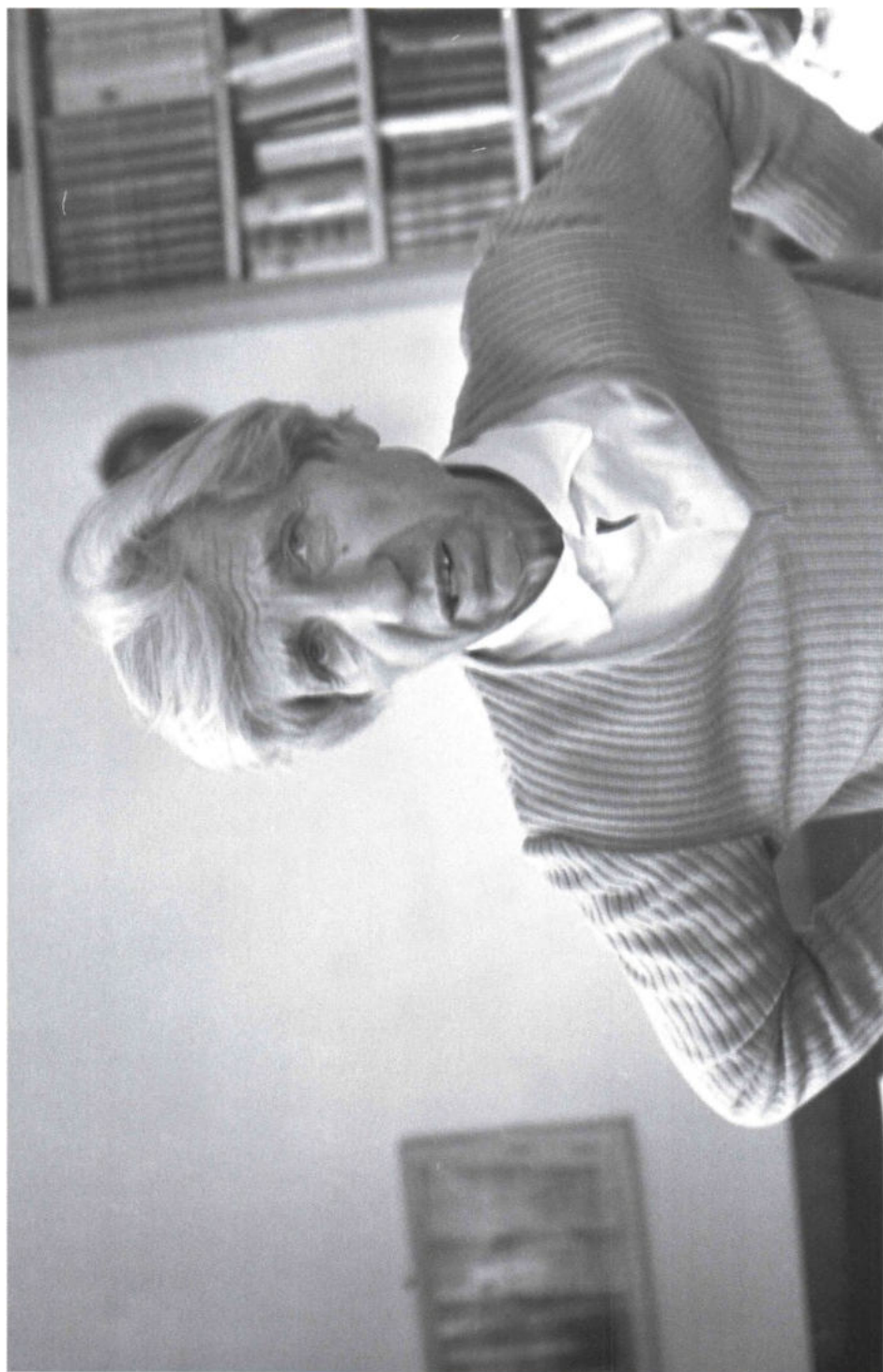
42. Сава Калименов споделя с Вергилий Кръстев
- Горна Баня, 1982 г.

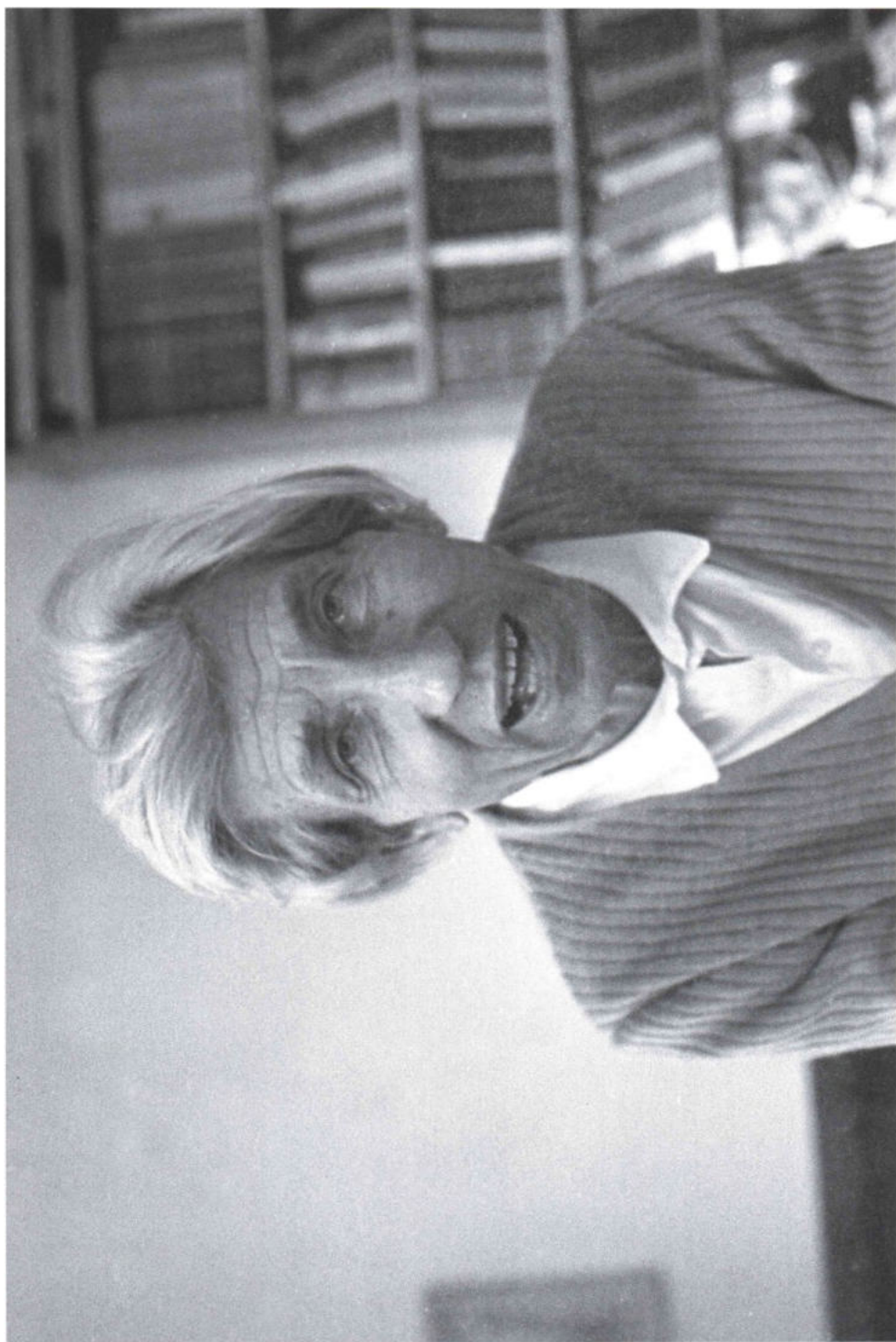
43. Сава Калименов в Горна Баня, 1982 г.

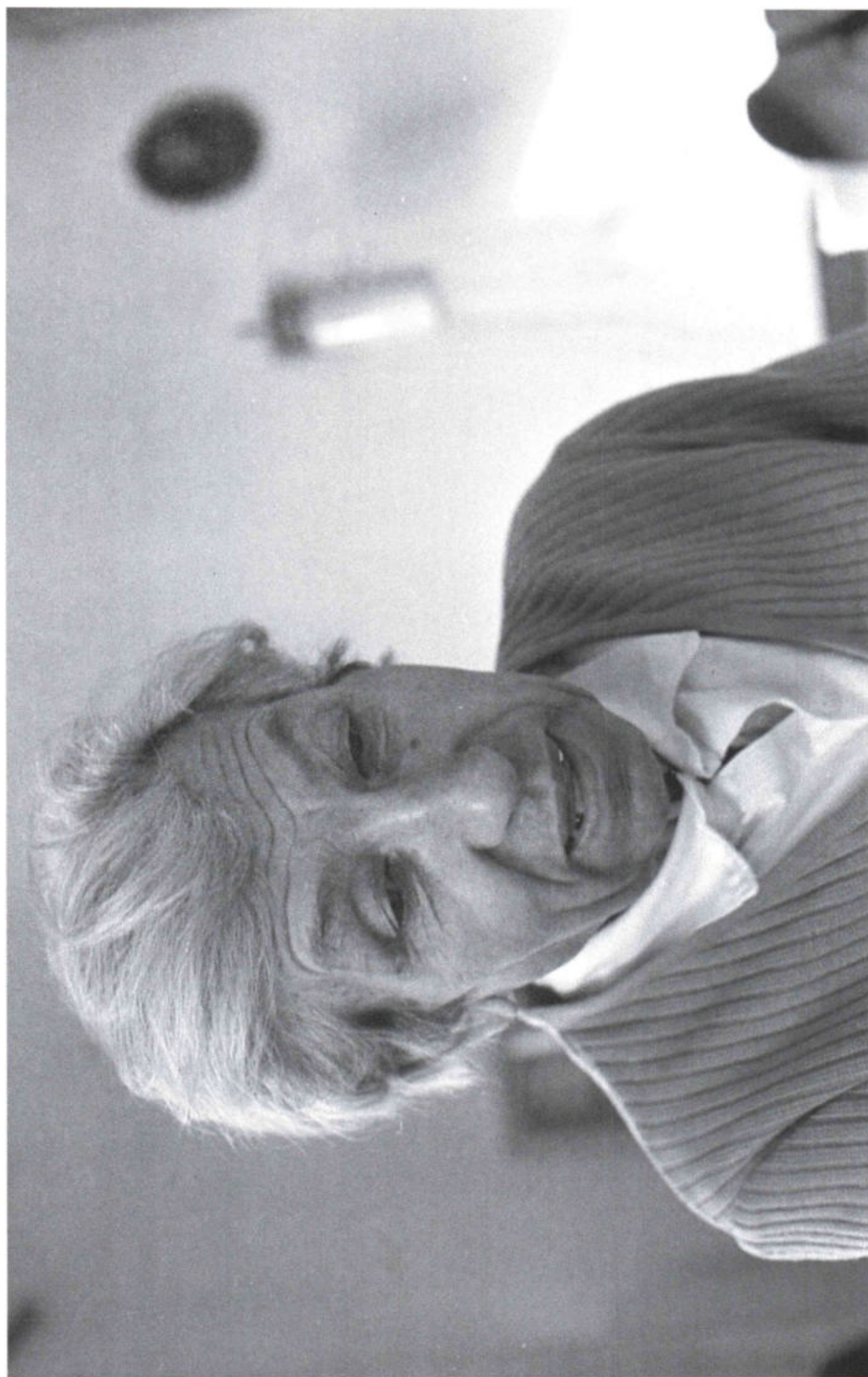
44. Сава Калименов си припомня някои житейски събития
- Горна Баня, 1982 г.

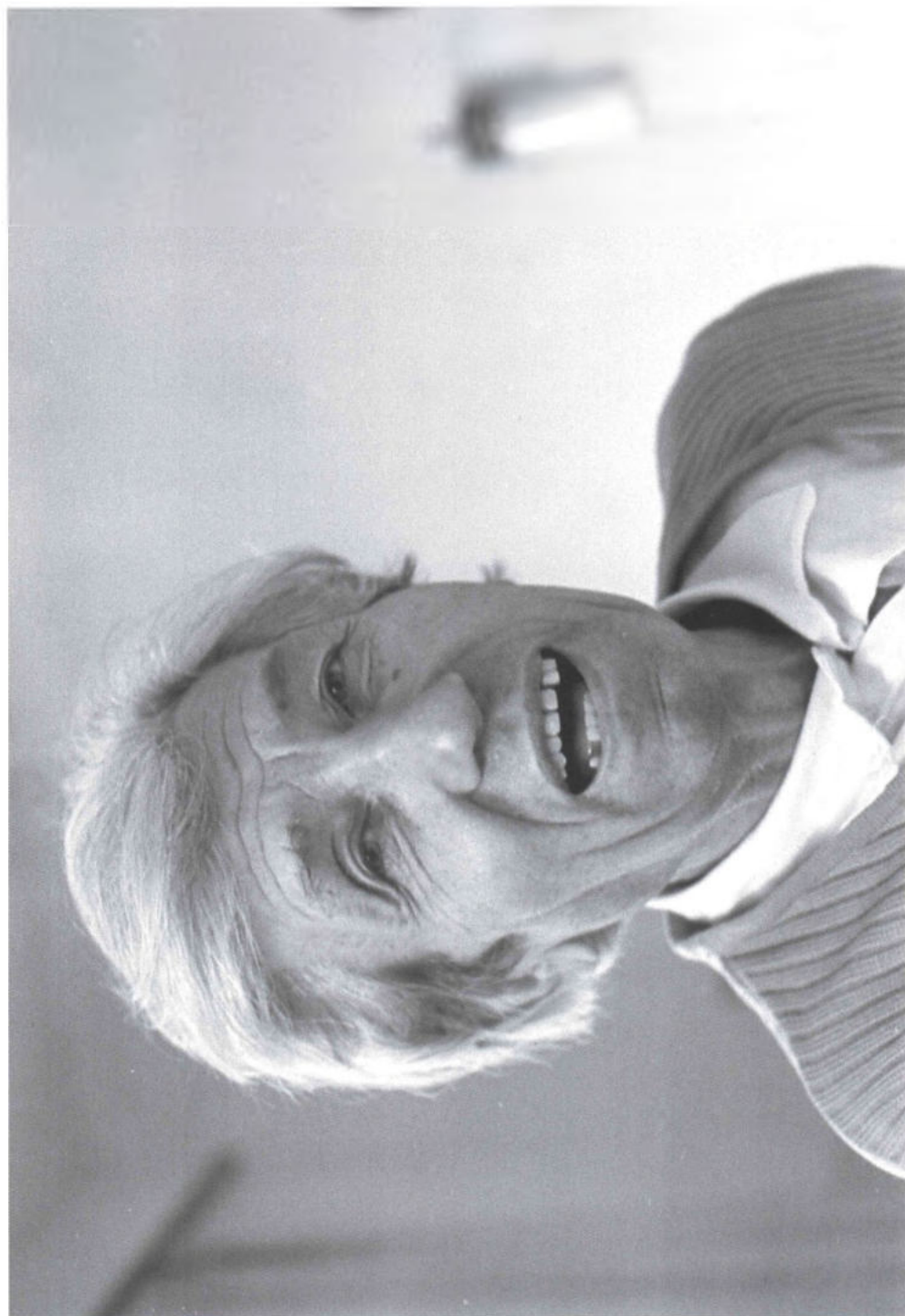
45. Сава Калименов в Горна Баня, 1982 г.
- някои спомени са трудни за споделяне

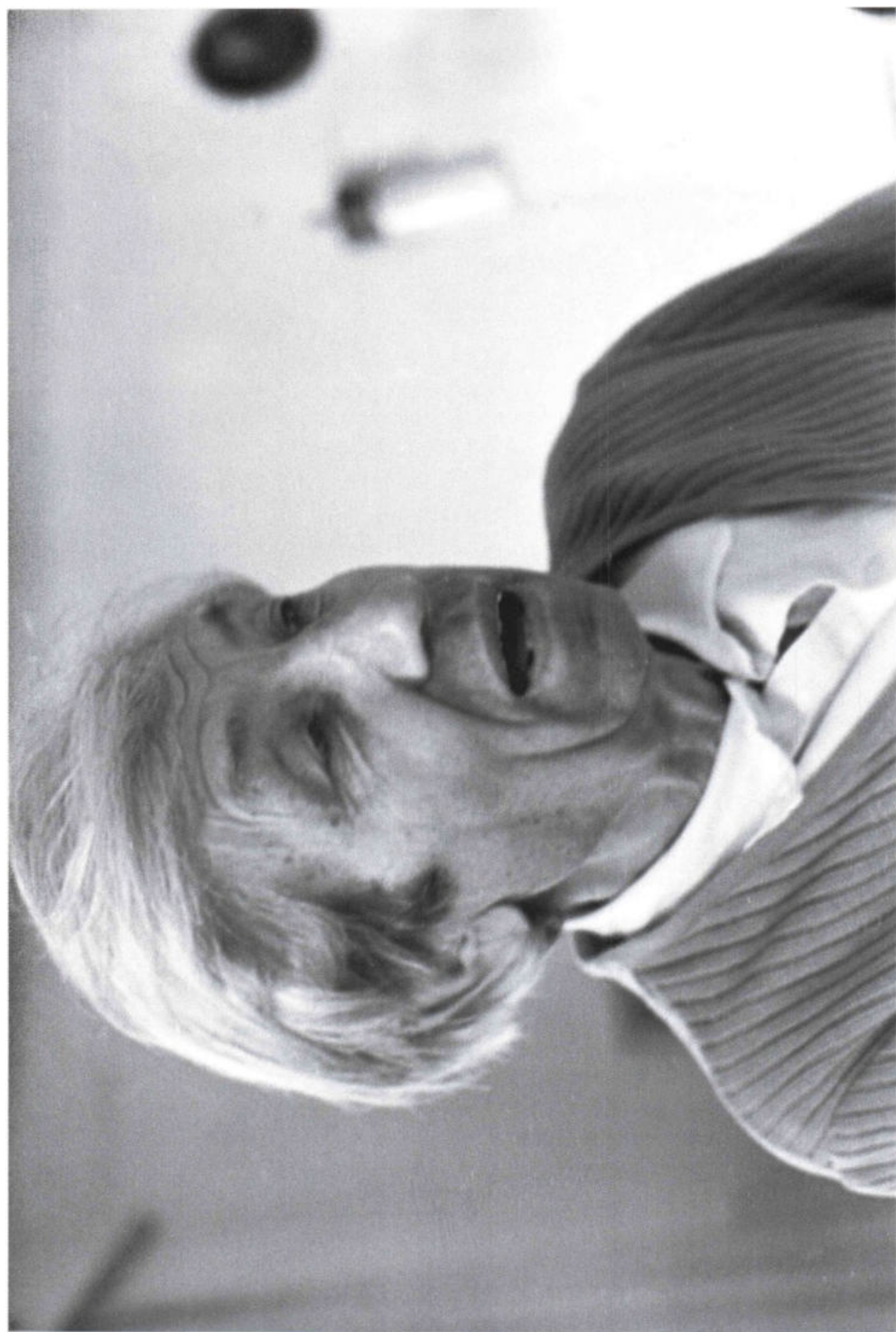
46. Сава Калименов разказва развълнувано - Горна Баня, 1982 г.

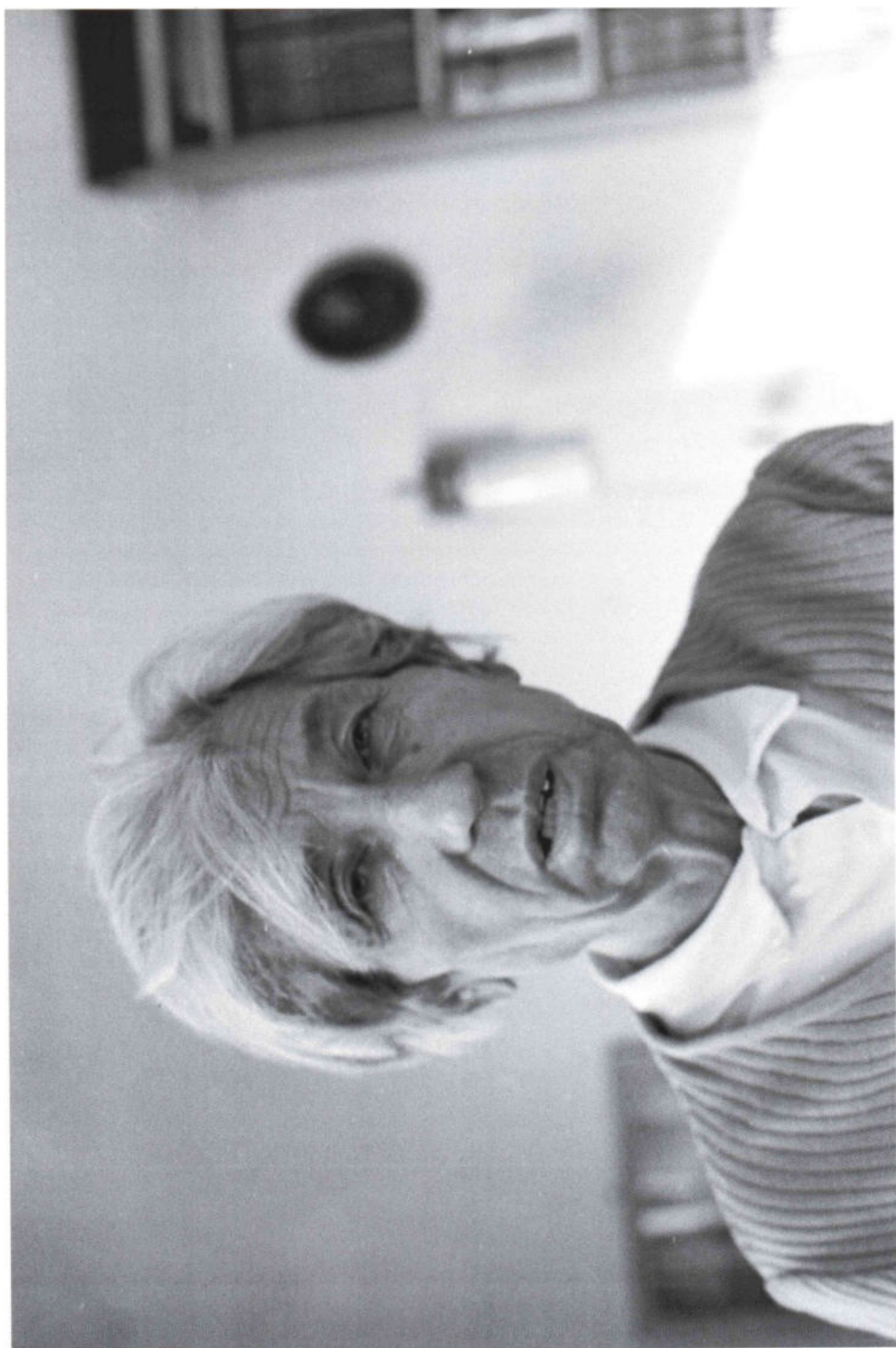
47. Сава Калименов се връща към миналото - Горна Баня, 1982 г.

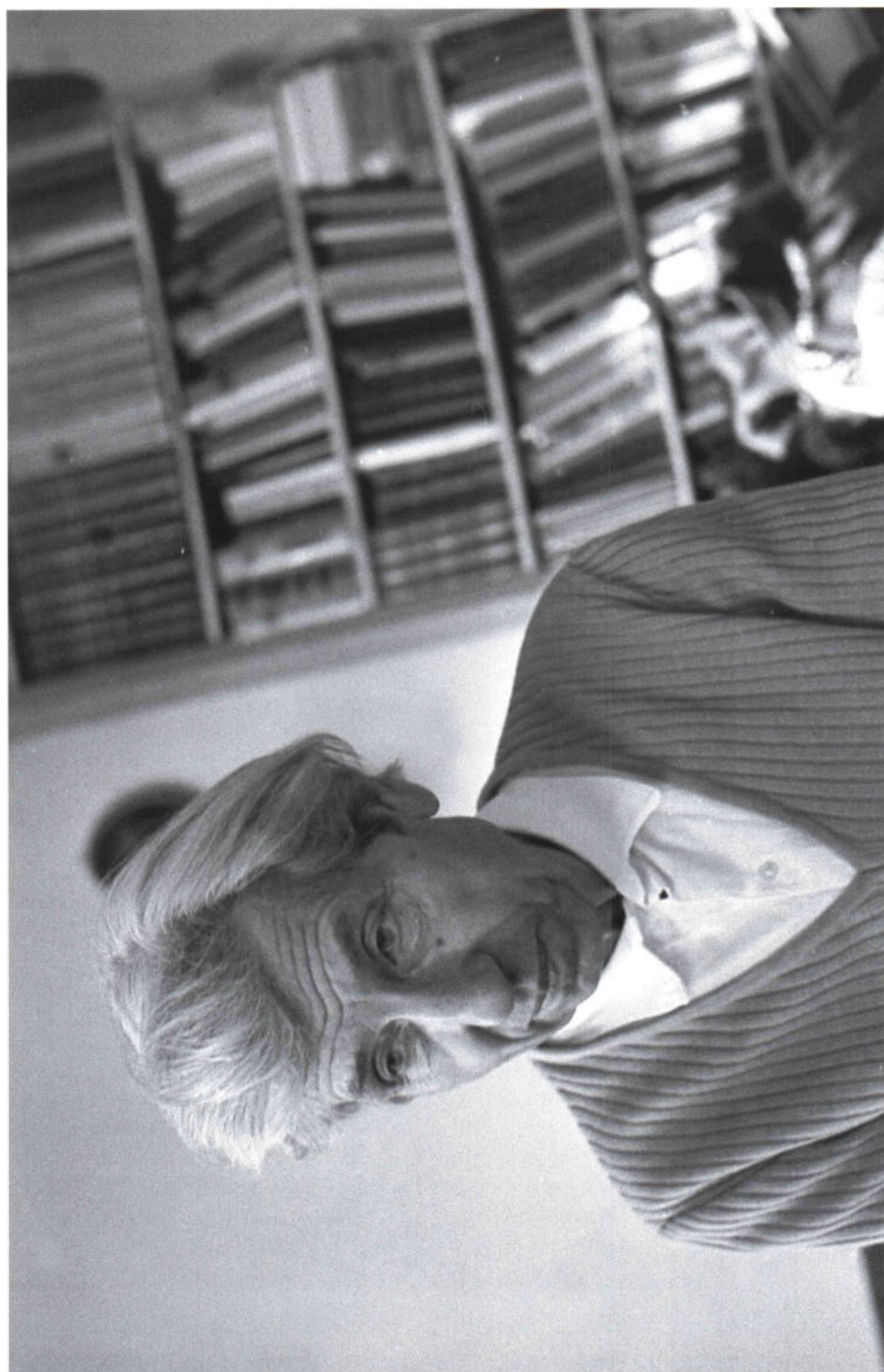
48. Сава Калименов пояснява - Горна Баня, 1982 г.

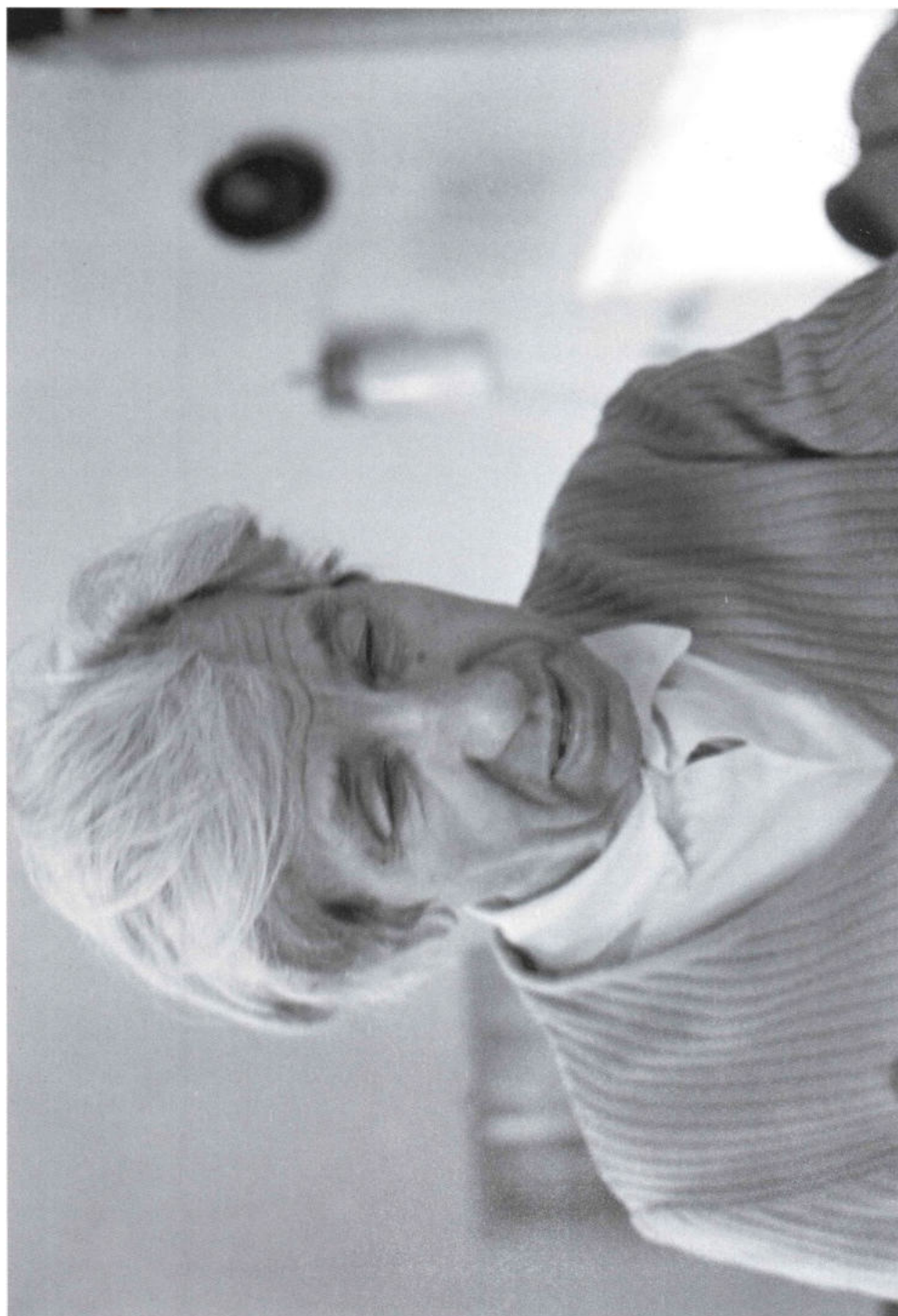
49. Сава Калименов пее - Горна Баня, 1982 г.

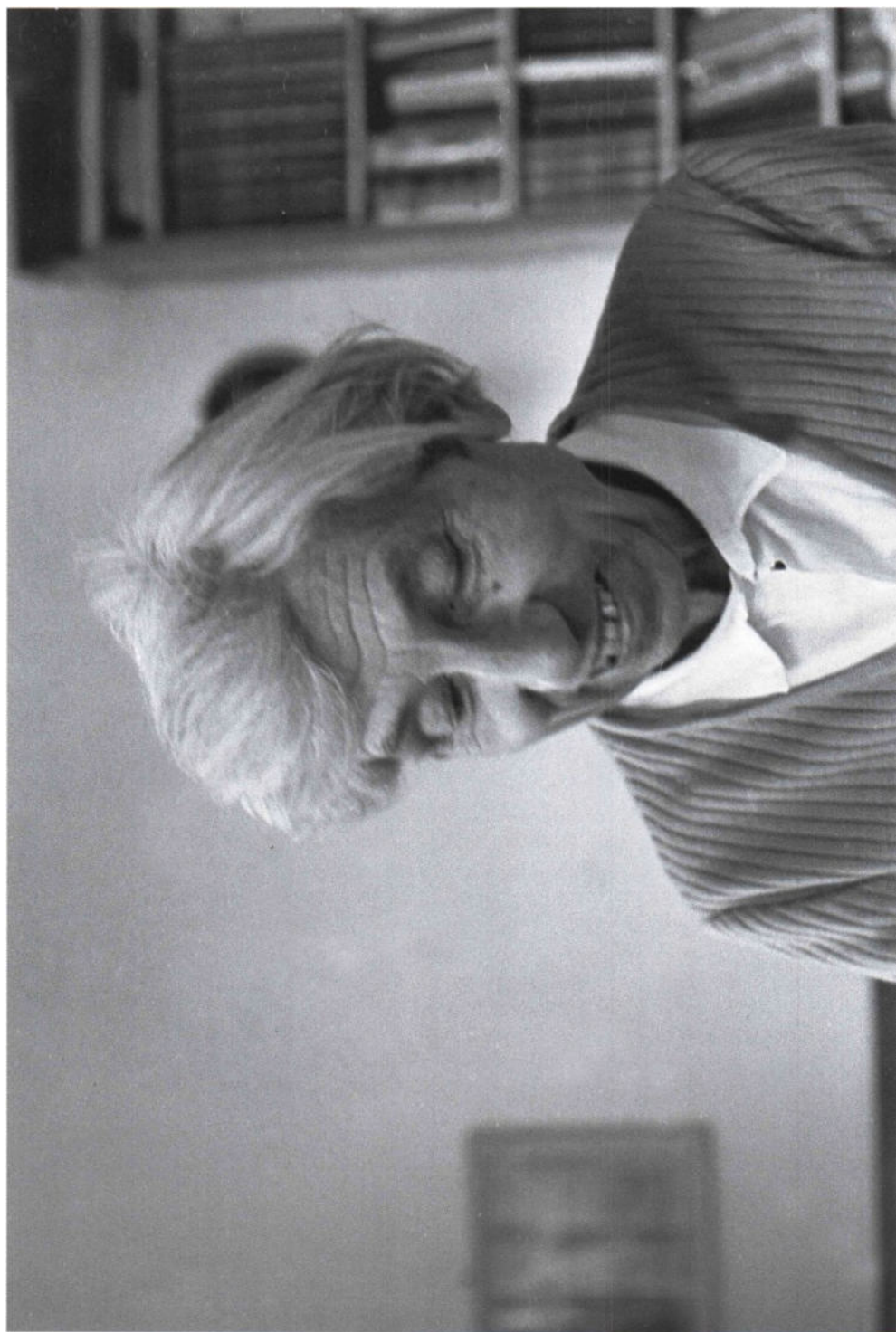
50. Сава Калименов споделя и пояснява - Горна Баня, 1982 г.

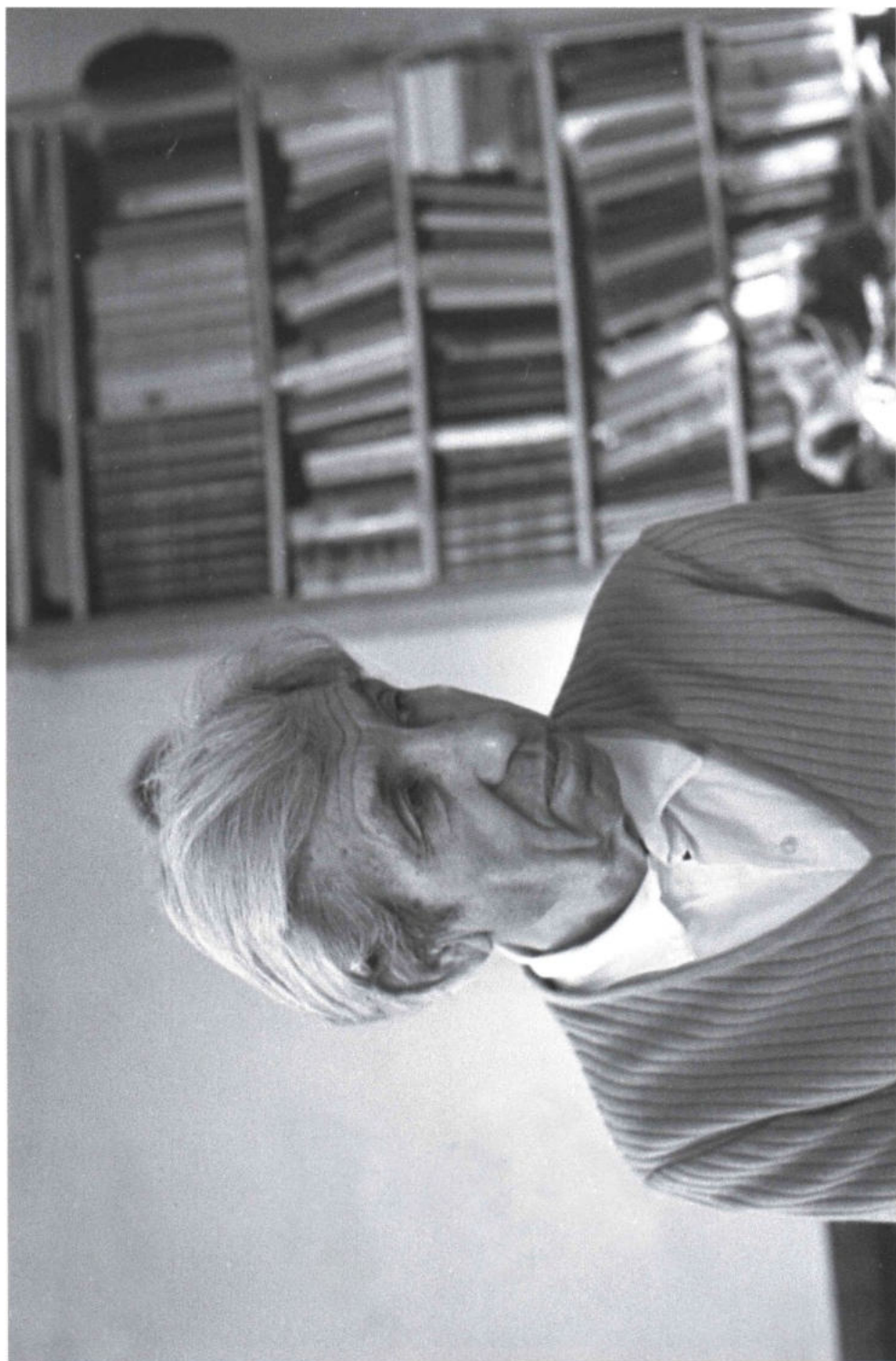
51. Сава Калименов разказва на Вергилий Кръстев - Горна Баня, 1982 г.

52. Сава Калименов си спомня - Горна Баня, 1982 г.

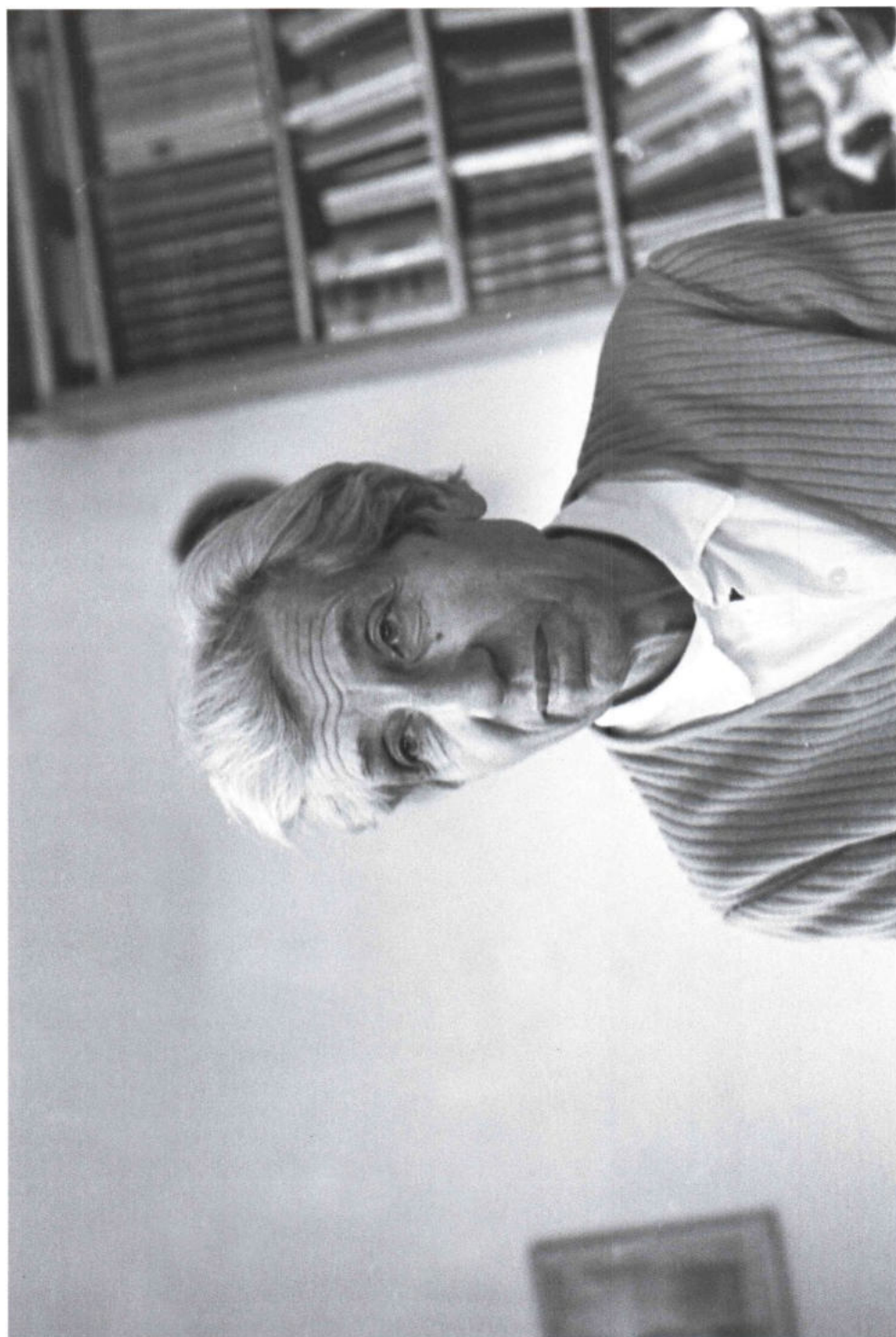
53. Има и хубави моменти в живота на Сава Калименов
- Горна Баня, 1982 г.

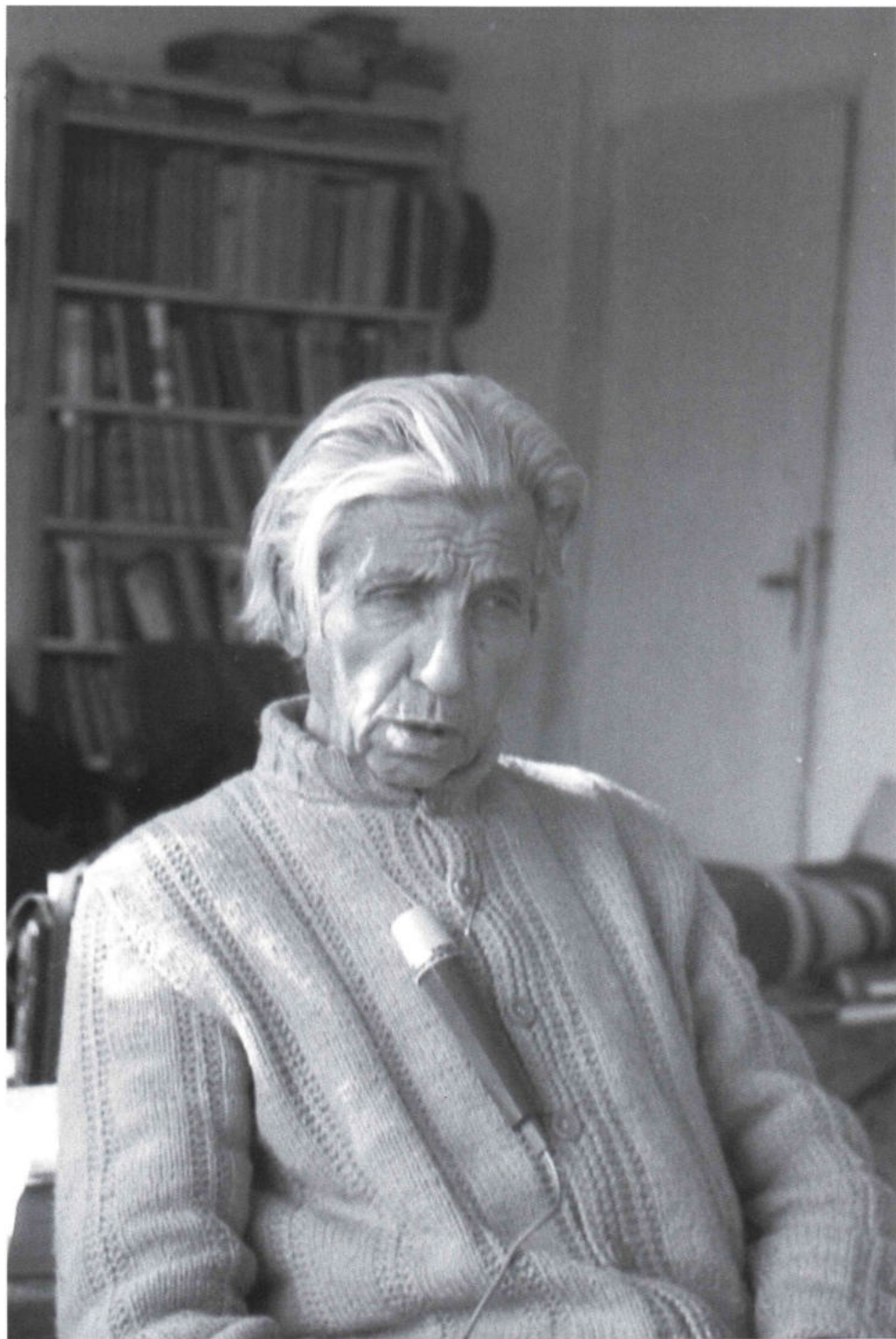
54. Сава Калименов слуша - Горна Баня, 1982 г.

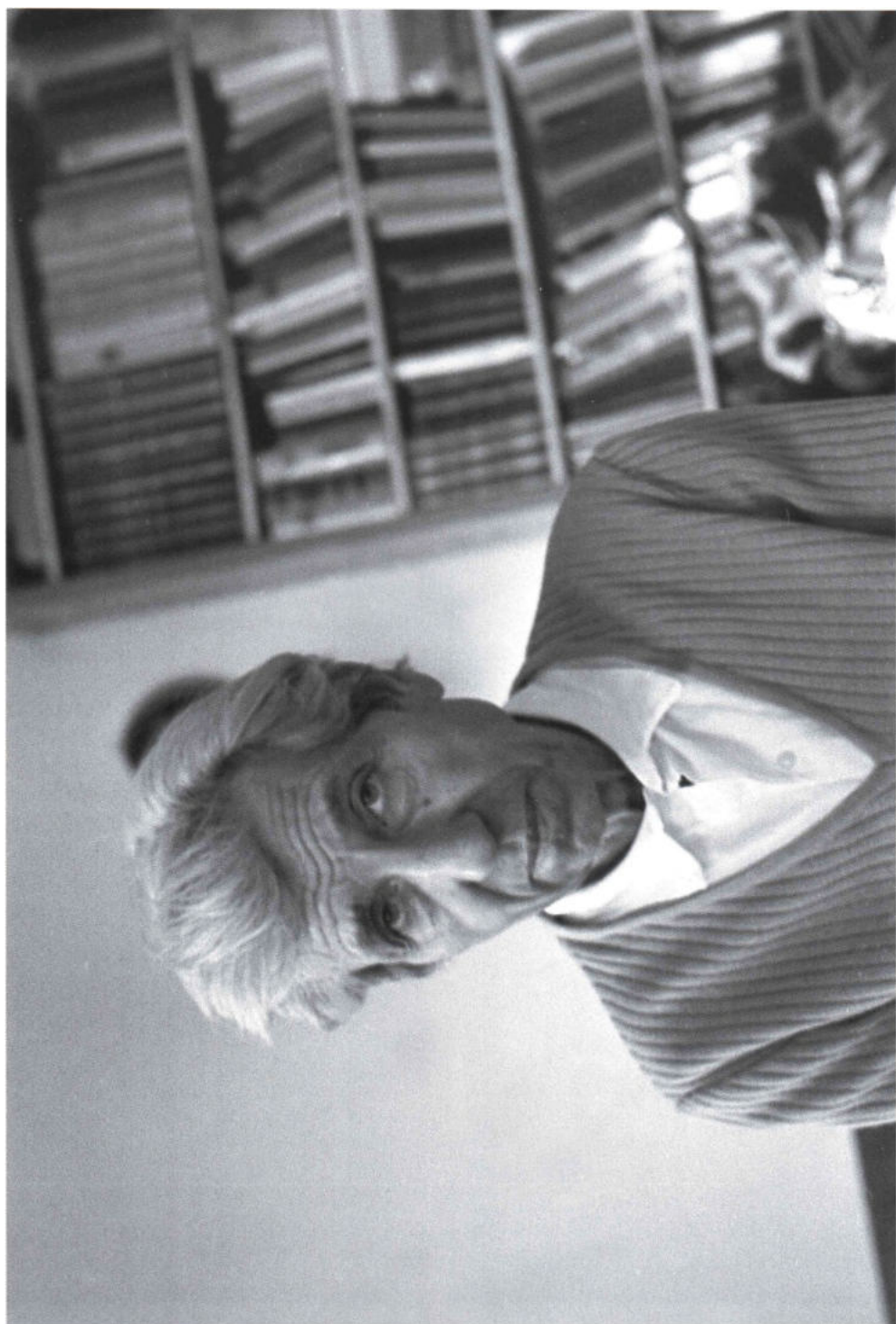
55. Има и хубави моменти в спомените на Сава Калименов
- Горна Баня, 1982 г.

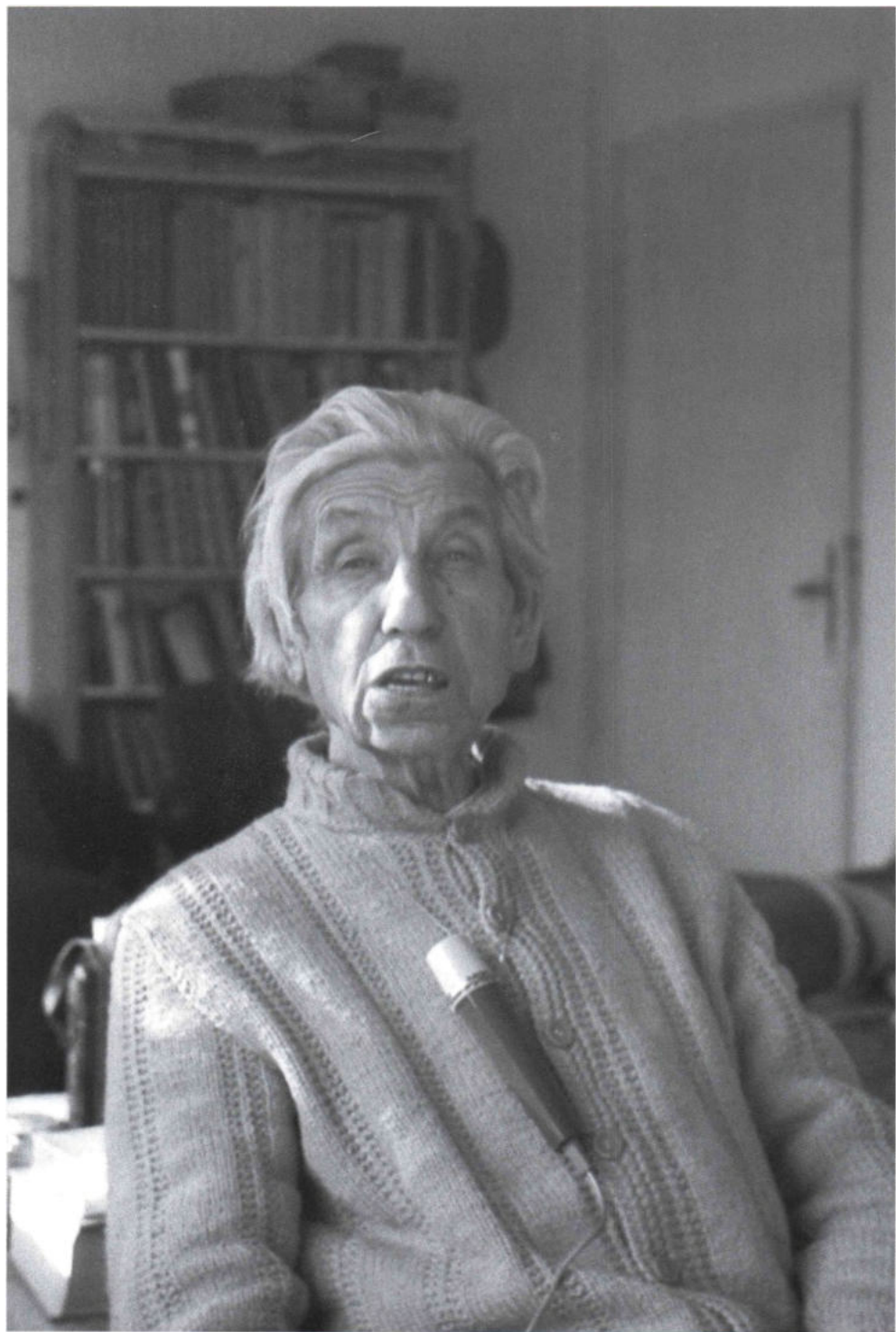
57. Тъгата е част от живота, разказва Сава Калименов
- Горна Баня, 1982 г.

58. Микрофонът е неделима част от срещите на Сава Калименов и Вергилий Кръстев - Горна Баня, 1982 г.

56. Сава Калименов си спомня - Горна Баня, 1982 г.

59. Думите на Сава Калименов са записани - Горна Баня, 1982 г.

60. Сава Калименов се възхищава на могъщия бряст, на който посвещава стихотворение

29. ВРЕМЕННОТО И ВЕЧНОТО

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 285, 1.11.1941, с. 1.

Вечно е това, което ти принадлежи по право, което Бог ти дава, което никой не може да ти отнеме.

Временно е това, което можеш да откраднеш, да узурпираш, да присвоиш, разбира се, дотогава, докато дойде време да го заплатиш с лихвите.

Нещата, които в цялата безгранична вселена, както по цялата наша земя, така също и в нашия частен или групов, колективен живот, не са рожби на случайността, нито пък зависят, в края на краищата, от земните условия и сили.

Бог дава възможност на хората, на обществата и народите, да проявят своите вътрешни качества, своите склонности, своите апетити, своята разумност или невъздържаност.

Той ги оставя свободни да направят доброто или злото, разумното или неразумното, истинното или лъжливото. Той ги оставя свободни да потърсят временното и да се пристрастят към него, или пък да се обърнат към Вечното.

Но тази свобода, тази относителна и временна свобода на действие, която хората, обществата и народите имат, съвсем не значи, че те не заплащат после скъпо и прескъпо своите грешки, увлечения и престъпления. Тази свобода съвсем не значи, че ние имаме право да вършим всичко, че ние имаме право спокойно и безнаказано да вършим това, което до вчера сме осъждали у другите и което, естествено, ще донесе и за нас такива следствия, каквито е донесло за тях.

Свободата, която хората, обществата и народите имат, да вършат едно или друго, да се проявяват по един или по друг начин – всъщност не е нищо друго, освен един изпит, който е предназначен за това, да им даде един ценен урок.

Божественото Провидение, Върховното ръководство на живота, не може да се отнася другояче към хората и народите, освен като към малки деца, защото те и в действителност са такива – доказали са го и продължават да го доказват с досегашното си и с настоящето си поведение.

Те са само ученици. Ученици, които правят безброй грешки. Ученици, на които целите тетрадки, открай до край, са зацапани с червено мастило.

Тези буйни, своенравни, понякога мързеливи, а понякога крайно самонадеяни ученици имат нужда от уроци. Но те имат нужда от уроци осезателни, от уроци, които засягат дълбоко и разтърсват из основа цялата тяхна физическа и психическа природа. Те имат нужда от уроци, чието острие прониква тъй дълбоко и тъй болезнено в тяхното съзнание, че да не могат вече да ги забравят. Защото хората и народите са доказали хилядократно, че те не разбират от думи, не разбират от увещания, не разбират от съвети, че те не искат да чуят и не се вслушват в гласа на здравия разум, когато той им шепне тихо и спокойно в глъбините на техните собствени души и им сочи правия път.

Хората и народите са оставени свободни. Там се дава понякога пълната възможност да се проявят по един или друг начин. Те имат понякога в ръцете си сили, които могат да употребят за добро или за зло, за разумни или за неразумни постъпки, за творчество или за разрушение, за обединение или за разединение.

Но те не знаят кога ще удари часа, кога ще отmine последната минута на тази тяхна видима свобода на действие.

Затова ние казваме: Широко трябва да бъдат отворени очите ни, и хиляди пъти по-будно трябва да бъде съзнанието ни, именно тогава, когато ние видим, че имаме свобода на действие.

Тази свобода всъщност, не е свобода, а е изпитание – велико и съдбоносно изпитание.

Как ще постъпим ний, когато я имаме? – От това именно зависи нашето бъдеще. Ако не сгрешим, ако не тръгнем по старите пътища, ако изпълняваме закона на Бога, тази свобода ще продължи. Но ако ние сметнем, че имаме право да вършим всичко, тогава по-рано или по-късно, тази свобода ще ни бъде отнета и ние ще платим истинската цена на нашето самозабравяне.

Ако ний, наистина, бяхме върховните арбитри в живота и в света, и ако над нашата сила не съществуваше друга, по-мощна и по-горна сила, то ние наистина бихме могли да правим каквото си искаме, без да се страхуваме, че ще извършим грешки, престъпления и несправедливости.

Нали, според нашите разбирания „силата е право“ и в този наш земен свят „правото принадлежи на силния“?!

Тези фалшиви разбирания за живота, това неразбиране на върховното право и на върховната реалност в живота, са до такава степен и толкова дълбоко вкоренени в човешкото съзнание, че Провидението се вижда принудено с огън да ги изгори, с огън да ги премахне от там. Защото всяко друго средство е слабо и недостатъчно.

От това идват мъките, лишенията, ужасите за хората и народите.

От криво употребената свобода, от сбъркания път, от вкоренените в съзнанието протиеестествени схващания за човешките права и власт, от нуждата от по-осезателни уроци, които да действуват като студен душ, които да прояснят помътнения взор, да прояснят замъгленото в илюзиите съзнание.

Не свобода на действие, а изпитание.

На изпитание са подложени днес хората и народите.

И те всички ще разберат ясно и осезателно, че над всичко човешко съществува един Божествен Закон в света и че само това е вечно, само това е трайно и действително, което е извършено по закона на Бога – по закона на Правдата, на Истината и Доброто, по закона на Любовта.

Пламен

30. ИЗГРАЖДАЙ САМО ВЪРХУ ПРАВДАТА!

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 286, 15.11.1941, с. 1.

Искате ли да имате нещо здраво, нещо трайно, нещо постоянно? Искате ли да имате нещо истински разумно устремено и истински полезно? Искате ли да имате нещо, в което са изключени нерадостните, трагичните обрати на съдбата, в което да са изключени неизвестността и заплахата за утрешния ден – тогава изграждайте само върху Правдата.

Понеже в живота, освен човешките закони, съществуват и Божествени закони, които са непоклатими и вечни, които са абсолютно справедливи и затова не могат да бъдат заобикаляни, затова всяко нещо, което и изградено върху несправедна основа, няма траен живот в себе си, не носи трайни, благотворни резултати, а е осъдено на по-рано или по-късно загиване.

Няма значение за какво се отнася това: за личния ти живот ли, предприятие ли някакво градиш, семейство, дружество, общество ли градиш, или път това се отнася за някоя държава – всичко, което е несправедно и е вложено в техните основи, не ще закъснее да даде своите отрицателни резултати.

Хората често пъти, и дори много често, вземат на шега Божествените закони на живота. Те са като малки деца, които не вземат сериозно известни, непознати там реалности на живота. Това е много естествено, защото преобладаващото днес материалистическо разбиране на живота ги кара да не виждат в него нещо повече, освен слепи, несъзнателни сили на природата. За тях правдата има човешки произход и като така, за нея може да има само човешки норми и човешки санкции. Божествена, вечна, абсолютна правда за тях не съществува, затова не съществуват и Божествени санкции и норми за тази правда.

Тогава защо да се страхуват от нещо друго, извън човешките закони, защо да съобразяват делата и мислите си с нещо друго, ако, например, те имат силата в ръцете си? От какво да се страхува силният, щом като над човешката сила няма друга, по-голяма сила?

Естествено, материалистически ориентираният ум смята за позволено и за благотворно всичко, което той може да направи, използвайки обстоятелствата и силата, с която разполага в даден момент.

Материализмът, в своята същност, в своята най-дълбоко скрита същина, е слепота и затова той превръща в слепци всички, които го възприемат.

Ний виждаме само под носа си и мислим, че много знаем. Ний действваме така, както заблагодаряваме, като смятаме, че възможността и силата са вече право и че няма кой да държи сметка за всичко това и да ни тегли утре под отговорност. Ние признаваме човешкия съд и човешките закони, но съществуването на Божествения Съд и Божествените закони нито дори подозираме.

„Силни сме, никой не може да ни спре. Имаме всички условия, и ще вършим това, което пожелаем.“ – В това, именно, се състои слепотата на човека, която му е наложена от материалистическото разбиране на живота.

Силни сме? – До кога? Имаме условия? – До кога?... Ако ние, ползвайки се от силата и условията, които днес имаме, нарушим основните начала на Божествената правда, ако ние сметнем, че е добро, разумно и оправдано това, което вършим на другите, когато бихме го считали за зло, неразумно и неоправдано, ако другите го вършат спрямо нас – то ще дойде ден, когато тази сила и тези условия ще ни се отнемат.

Защо да се лъжем, защо да се самозаблуждаваме?

Над човешката сила, над човешката правда и над човешките, земните условия има друга Сила, друга Правда и други условия, които ни държат в ръцете си, колкото и да сме силни днес на земята.

Несправедното загива по закона на Бога, а не по закона на човека. Ако би било иначе, не би имало правда, защото пазителите на човешкия закон нито могат да видят и да знаят всичко, нито пък могат да действуват абсолютно безпристрастно.

Бог съди хората, обществата и народите. Той решава заплетените въпроси на живота и затова нека издигнем Неговия закон и нека съобразим своите действия с Неговите изисквания: Изграждай само върху Правдата!

Изграждай само в светлината на разумността!

Изграждай само със силата на любовта!

Всичко, останало е осъдено на гибел, на разрушение.

Само това е здраво, само това е трайно, само това ще донесе ценни резултати в бъдещето, което е изградено върху Правдата – върху Божествената, а не върху относителната човешка правда.

Личният ти живот, домът ти, всяко предприятие, държавата и обществото, имат здрави основи само тогава, когато са изградени върху Правдата.

Пламен

31. ВНИМАНИЕ

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 287, 15.12.1941, с. 1.

В окултната литература се среща един израз, който се отнася до вътрешния път на ученика, стремящ се към висше познание и който гласи: „Пътят е тесен като острието на ножа”...

Идват, обаче времена, когато не само окултния ученик, но и всеки един човек бива изправен в своя живот пред съдбоносно изпитание. Всеки човек, по-рано или по-късно в своя живот, застава на пътя, който е „тесен като острието на ножа”.

Какъв е този път и какво е това време?

Достатъчно е дори и най-малкото изгубване на равновесие, достатъчно е и най-малкото отклонение, за да полетим към бездната. Има времена, в които свободно можем да се движим по път, покрит с цветя: можем да се отбиваме в страни, можем да се забавляваме, можем да се шегуваме колкото искаме и с всичко. Но идват и такива времена, когато дори само един поглед настрана може да коства живота и бъдещето ни.

В такива времена цялото наше същество трябва да се превърне в трепет и внимание. В такива времена нашето съзнание трябва да присъствува във всяка една клетка на нашето тяло. Тяло и душа трябва да се превърнат в едно съсредоточено съзнание и внимание. Тъй будни трябва да бъдем, тъй чутки и внимателни към гласа на Бога и към всемирния закон на Хармонията и на равновесието, че да се чувстваме не тела, а души, духове.

И народите минават през такъв път. И те преживяват такива времена. И те биват подлагани на изпит. Биват заставени да стъпят върху пътя, който е „тесен като острието на ножа”.

Внимание се изисква! Необикновено, непознато до тогава свръхвнимание е необходимо. Иначе сме изгубени.

А какво значи внимание? – Да слушаш гласа на Бога!... Той говори. Тихо, но ясно, разбрано, отчетливо!

Защо да търсим съвети у хората? Защо да се обръщаме към този или оногози, да ни води, когато и сам той може да сбърка пътя?

Има само един сигурен, непогрешим съветник, има само един истински Водач – Бог!...

Ний можем да се уповаваме с пълна, абсолютна вяра само на Него, ний трябва да се вслушваме само в Неговия глас...

Друго спасение, друга сигурност няма!

Времената изискват това!

„Пътят е тесен, като острието на ножа”.
Внимание!

Пламен

32. СТАРАТА И НОВАТА КУЛТУРА

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 287, 15.12.1941, с. 1.

„Сегашната епоха е преходна. Тя представя разрушаването на старата култура, възстановяване на Царството Божие и поставяне на нов ред и порядък в света.”

Учителя

Ние сме в края на една епоха. Ние присъствуваме при ликвидацията на старата епоха и при раждането на новата.

Старата епоха вече си отива. Това става с големи страдания и жертви, но повече нейното царуване е излишно и пагубно. Че си отива, за това говорят днешните събития, а че новата се ражда, говорят много факти и явления, които не минават незабелязано от око на будния наблюдател. А думите на великия Учител на човечеството Христос с ясни линии ни рисуват днешното време и новото, което иде.

„И ще чуете боеве и слухове военни. Ала не се смущавайте, защото всичко това трябва да бъде; но не е още окончателно, защото ще въстане народ върх народ и царство върх царство. И ще бъдат на места гладове, морове и трусове и всичко това ще бъде начало на болежа.”

Ние виждаме днес, че цял свят е пламнал и че се е вдигнал народ срещу народ. Ние се намираме пред един свършен факт. От нас се иска само да запазим самообладание и вяра, да не изгубим любовта си, да не изгубим надежда. Като знаем това, ние трябва да се въоръжим с търпение, любов и мъдрост, за да дочакаме с вътрешен мир всичко, което има да стане. С нетърпение, с прибързване, ние нищо не можем да постигнем. С нетърпение и прибързване ние можем само да се съблазним и да изгубим почвата под краката си.

И Христос по-нататък казва: „Който претърпи до край, той спасен ще бъде.”

Търпението е едно качество, едно важно условие за големи постижения. Без него е немислим напредък. Учителят казва: „Търпението е основа на човешкия характер.”

С търпение и твърда вяра ще дочакаме утрешния светъл ден. Но от нас се иска още непрерывна връзка с извора на живота, връзка с божественото, за да не изпадаме в дребнавост, връзка жива с Христа, за да не бъдем съблазнени и да не послужим за съблазън на другите.

Изохода от днешното бедствие, лъка на язвата, от която света днес страда, е Любовта. Само тя може да помири озверилите се един срещу друг хора; само любовта може да сложи мост над пропастта, която зее между тях и да ги свърже. Защото любовта прощава. Затова основният камък на бъдещата култура е възвишената, божествената любов.

Днешното човечество неизбежно ще дойде до нея. През пътя на страданието, през пътя на големи лични, обществени и културни жертви, които ще даде, най-после то ще разбере, че спасението му и изхода от злото, в което днес то е попаднало е само в пътя на любовта.

Днес човечеството ще понесе най-лошите последици на своя минал живот; то ще преживее мрачни дни, дни на мизерия, лишения и големи

страдания, защото то е нарушило божествения ред на нещата, то е нарушило великото постановление на природата. То не е възприело още любовта, тя не е легнала като основа в неговия живот и в отношенията между народите. Тя още не е станала среда за развитието на хората. Те днес още мислят, че със сила ще могат да оправят света и да въведат нов порядък, който да носи благоденствие за всички. Но те страшно се мамят. Скоро те ще вкусят горчивите плодове на своите дела и по един естествен начин ще се отвратят от насилието и злото, по естествен начин ще дойдат до истинския живот, до живота на „любовта, която включва благото на всички същества“. Те ще дойдат още до „мъдростта, знанието на която обгръща всички.“ Те ще разберат най-после „истината, която включва свободата на всички същества, според степента на тяхното развитие и разбиране.“

Но човечеството все на това ли стъпало на развитие ще остане? Както всички форми на живот в природата се изменят и вървят към все по-голямо усъвършенстване, така и човечеството ще премине в нов, по-съвършен, по-добър етап, то ще премине към по-съвършена форма на живот. Окултистите загатват за идването на шеста раса в света. А Учителя недвусмислено и доста подробно се спира из беседите и лекциите за раждането на шестата раса.

„От бялата раса ще се роди шестата раса – расата на любящите. И колкото по се увеличават страданията, толкова сме по-близо до момента на раждането.“

„В шестата раса ще преминат всички съкровища, които миналите раси, в туй число и бялата раса, са придобили. Тогава хората ще разберат, че в целия развой на раси и народи, те представят едно цяло. Придобивките на всички народи от всички исторически времена и епохи, ще бъдат достояние на отделните личности, това е она велик процес на социализиране на благата, които съществуват в живата природа.“

Тогава ще има нова философия, нов ред и порядък, нови разбирания, мисли и чувства. А идеала на човека ще бъде да служи на живия Бог с цялото си същество и да следва училището на живота съзнателно, като стане прилежен и усърден ученик.

От ред години наблюдаваме, че основата на стария ред в държавите се колебае. И абсурдно е да се мисли, че народите за напред ще вървят по него, че ще нареждат живота и дейността си по стария, отживял отдавна времето си начин.

А днес още по-ясно виждаме, че старите религиозни системи губят обаянието си върху хората. А техните представители, които са божие служители на правда и любов, не издигнаха глас на протест против най-голямото престъпление, което в настоящия момент се върши пред очите им, страх ги е да изявят учението на любовта, страх ги е да изповядат открито и гласно учението на Христа.

Хората изгубиха вяра и надежда в каквото и да било.

В тая безпътница, в края на краищата, ще се „яви знаменията на Син човечески“. Едва тогава ще дойде новия порядък на нещата, ще дойде новото съзнание.

Това е идването на Христа. Това е наставането на Царството Божие на земята. – В умовете на хората ще дойдат нови светли мисли, в сърдцата им ще се родят топли, нежни, братски чувства, а във волята им – благородни съвършени постъпки, които ще носят условия за живот, условия за проява на възвишеното, на Божественото.

Това ще бъде през времето на новата раса, расата на любовта.
Днес тя се ражда!

33. МИР, БРАТСТВО И ЛЮБОВ МЕЖДУ ВСИЧКИ ХОРА И НАРОДИ ПО ЦЯЛАТА ЗЕМЯ!

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 288, 1.01.1942, с. 1.

Има вечни ценности, които никакви човешки грешки, никакви временни човешки падения и заблуждения не могат да обезценят.

Има неща, чиято стойност с нищо не можете да намалите.

Има нетленни богатства, които ще останат и ще пребъдат и тогава, когато всичко, което шуми и тържествува в момента, ще отминне, ще изчезне и ще бъде забравено.

Много неща, тачени от хората като свещени и скъпи, ще се обезценят, ще изгубят съвършено своята стойност. Много идеи ще изгубят своята сила, своята притегателна мощ, своя вдъхновяващ пламък. Много идеали ще рухнат и пред лицето на истината ще се окажат само грандиозни химери, само лъжливи божества, сътворени от човека кумири, пред олтаря на който са принасяни безброй кръвни жертви...

Много илюзии ще се изпарят, много заблуждения ще се изкоренят, много лъжливи, фанатични, тесногърди, противоестествени схващания ще бъдат отречени и осъдени завинаги от самия живот.

Но никога, никога в живота на човека и на човечеството, никога, тук на нашата земя и в цялата вселена, не ще бъде намалена нито на косъм ценността, действителността и всемощната, спасителна, обновяваща, подмладяваща и възкресяваща сила на три велики и вечни истини в живота: Мир, Братство и Любов!

Ще рухнат с вековен труд и с много усилия изградени кумири. Ще рухнат скъпи на човека заблуждения. Ще се пръсне тъмнината, която сковава човешкото съзнание и кара човека да нарича своите братя „врагове“. Ще изчезне злобата, ще изчезне умразата, ще изчезне завистта, жестокостта и насилието, но никой никога и с нищо не ще може да осуети триумфа на Братството, на Мира и на Любовта и да намали поне с йота тяхната сила, тяхното величие и красота.

Всичко ще отминне, но те ще пребъдат!

Всичко може да се обезцени, но те не ще изгубят стойността си!

Всичко може да ни излъже, да не оправдае очакванията ни и да ни донесе само разочарования, но никога, никога Братството, Мира и Любовта не ще се окажат лоши водачи и лъжливи пътеуказатели в живота на хората и народите, стига те да бъдат следвани искрено, с пълна вяра и упование в тяхната непобедима сила и мощ.

Ний, хората трябва да имаме една здрава, непоклатима и сигурна мярка за нещата. Ако искаме да схващаме правилно, да не се излъгваме в очакванията си, да не се разочароваме в идеалите си, ний трябва да разбираме кое е временно и бързопреходно и кое е вечно; кое е човешко, ограничено и относително, и кое е Божествено, абсолютно и безгранично. Да не вземаме нещата в обратен смисъл и да не възлагаме надеждите си на това, което може да ни излъже и разочарова.

Има Бог, каквото и да говорят и да мислят глупците и невежите, безразлично дали те знаят да четат и да пишат или пък са професори и учени със световна известност.

Има Бог в света и Той не е безразличен и безучастен към това, което става на света, към това, което ний хората правим.

А щом има Бог, то ние не можем да се скрием от Неговия поглед, ние не можем да се противим на Неговата воля, ние не можем да нарушаваме или да заобикаляме безнаказано Неговите закони.

Факта, че Той не е дал временно свободата да вършим каквото си пожелаем, да нарушаваме Неговите закони и да се опълчваме против самия Него, съвсем не значи, че Той не съществува или пък, че е безсилен.

Той само ни изпитва, като ни остава да вкусим горчивия плод от нашите собствени грешки и заблуждения, защото този е най-сигурния метод да се научим от тях и да не ги повтаряме.

Има Бог, и щом като е тъй, ний трябва да изпълняваме Неговия Закон: Мир, Братство и Любов между всички хора и народи по цялата земя!

Всичко човешко ще отmine, и ще пребъде само Божият Закон.

Пламен

34. ДУХЪТ ХРИСТОВ

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 289, 15.01.1942, с. 1.

В човешките умове понастоящем има едно преизобилие от идеи. Хората искат да устрояват, да преустрояват света. Нов строй, нов свят искат да създадат тези, в чиито души бликат непрестанно мислите, идеите за едно по-добро бъдеще на човека, на човечеството.

Погледнато външно, често пъти тия идеи носят в себе си големи противоречия помежду си. Както в методите, така и в основните си разбирания за нещата, те понякога коренно се различават. И все пак, в тях има нещо общо. И това общо е именно най-същественото – целта, към която се стремят: подигането на живота, благоденствието на човечеството, разумното и правилно разпределение на богатата.

Навред, по всички части на света, като пчели в огромен кошер, хиляди и милиони човешки умове непрестанно работят в една и съща насока: измъкването на човечеството от духовната и материална мизерия, създаването на един нов свят, в който не ще има гладни, онеправдани, изоставени.

Колкото и различни да са схващанията, разбиранията и методите за работа на търсителите на новото, все пак, повече от ясен е техния един единичен Първоизвор: Духът на Христа стои в основата на всички тия импулси, идеи и опити за преустрояване на света. Той е великият и единствен Първоизвор, от който идат всички тласъци към Доброто. Това, което Той иска, това, което Той е предначертал да осъществи на земята, хората го долавят обикновено в смътни, неясни, често пъти изродени и погрешно схващани форми. Това, което Той възнамерява да устрои по Божествен начин, по най-съвършените методи – по пътя на свободата – несъвършените човешки умове и необузданите човешки воли се опитват да го изградат по пътя на насилието и според своите лични, ограничени, погрешни разбирания.

Между новият свят на Христа и новият свят на хората съществува цяла бездна! Това, което хората днес искат да правят, това, което те могат в своята слепота и самоувереност да направят, е само една слаба, несъвършена сянка, то е само едно приличащо повече на карикатура отражение на Христовия План за обновяване на живота на земята.

Импулсът е Негов. Това не може да се отрече. Във всички тия погрешно работящи и лутащи се по криви, кървави пътища люде, действа Христос. Негов е импулсът, който ги тласка към по-доброто, но те хората, са оплетени в своите стари пътища. Те все още са роби на своите стари заблуждения. Те все още са свързани с тежките вериги на безброй досега извършени престъпления.

Хората имат да плащат. Човечеството има да плаща. Огромни дългове на миналото има да плаща човечеството, преди да стъпи върху изравнения път към бъдещето.

Това е смисъла, това е и причината на ставащите днес световни катаклизми. Когато човек ще почва да строи ново здание, той трябва преди това да изплати всичките си стари дългове.

Днес Природата е предприела основно разчистване на старите сметки, основно разплащане на старите дългове, основно изгаряне на старите грехове.

Човек трябва да влезе в новия свят с чисто чело, свободен от сенките и престъпленията на миналото.

Затова са именно днешните страдания: Светът трябва да се претопи, за да се излее на ново. Всичко старо трябва да изгори, за да даде път на новото.

Само огънят може да направи това!

Ето защо, ние трябва да гледаме без страх, без съмнения и колебания на това, което става. Христос стои зад всичко това! Дълговете на човечеството трябва да се разплатят. Обърканите сметки трябва да бъдат оправени. Убежищата на злото трябва да изгорят. Заблужденията трябва да бъдат прогонени. И тогава, върху така разчистения терен, Бог ще положи основите на истинското Ново.

Вплетени в кървава борба, хората днес разчистват старите сметки – разчистват пътя на бъдещето, без дори да знаят какво правят.

Друг е, обаче, Този, Който ще каже последната дума.

Пламен

35. ВЕЛИКАТА ПРОЛЕТ

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 291, 5.04.1942, с. 1.

Кой може да спре стопяването на ледовете, когато приближава пролетта? Кой може да задържи нощната тъмнина, когато са близко часовете на утрото? Кой може да спре движението напред на човека и човечеството и да отмени това, което Бог е предначертал за техния живот?

Студът може да бъде много силен. Умразата може да бъде страшна. Тъмнината може да бъде всевластна. Но часовете на нощта са преброени. Тъмнината и студът не ще царуват вечно. Умразата ще си отиде и ще дойде Любовта. Тъмнината и студа ще бъдат заменени със светлина и топлина.

НИЙ ВЯРВАМЕ!

Вярваме тъй, както вярваме в Бога: Отива си тъмната ера на човечеството. Отиват си умразата, егоизма и разделението. Отива си страшната зима с тъмнината и студа. Идва великата Пролет за човечеството – идват Братството и Любовта.

Ний вярваме тъй, както вярваме в Бога: Всички хора са братя! Всички хора са синове и дъщери на Бога – те всички са еднакво скъпи на своя

Баща. Следователно, утре човечеството ще бъде едно семейство, едно истинско семейство, неразкъсвано от враждите и борбите на настоящето и живеещо в мир и сговор под крилото на Бога.

ЗАЩОТО ТОВА Е НЕГОВАТА ВОЛЯ.

Кой е този, който ще се опълчи против Бога? Коя е тази сила, която ще може да устои срещу Него? Кой ум и коя воля ще създадат и ще ни дадат нещо по-хубаво от това, което Той е приготвил за децата си?

Способен ли е човекът да се бори с Бога, и до кога ще издържи той в тази си борба?

Властно ли е злото да увековечи своето царство на земята и да отмени идването на Божието царство?

Съществува ли сила, която може да се противопостави на Божиата сила, съществува ли воля, която да се наложи на Неговата воля?

Каквото и да прави човек, той няма да се отклони и не може да се отклони от пътя, който Бог му е предначертал. Човечеството може да отиде и до дъното на ада, но и там ще го намери от там ще го спаси Божиата Любов.

Човек може да се отрече от Бога, но Любящият Баща никога и няма да забрави и да изостави своя син.

Той му е дал свобода – и от това е днес всичкото зло по земята – защото не иска да му налага на сила своята воля. Но каквото и да прави бунтуващият се днес против своя Баща син, той не ще избегне деня, когато ще падне при нозете на Баща си, молейки за прошка и напълно съзнаващ своя грях.

ИДВА ВЕЛИКАТА ПРОЛЕТ ЗА ЧОВЕЧЕСТВОТО.

Ще бъде това, което Той е начертал, а не това, което хората в скъдните си усилия да измислят нещо свое, се опитват да правят.

Ще бъде това, което Той иска, а не това, което хората смятат за необходимо.

ЩЕ БЪДЕ МИР, БРАТСТВО И ЛЮБОВ ПО ЦЯЛАТА ЗЕМЯ, ЗАЩОТО ТОВА Е ВОЛЯТА НА БОГА!

Щастлива и благословена е тази страна, щастлив и благословен е този народ, който пръв поведе човечеството към Царството на Бога.

Защо да не бъде тя България?

Пламен

36. ВЕЛИКАТА ЖЕРТВА

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 292, 10.05.1942, с. 1.

Да живееш за една свещена, Божествена идея – да посветиш целия си живот, всичките си мисли и действия за осъществяването на един възвишен идеал – няма по-велико призвание, няма по-свещена длъжност за човека от това.

Да служиш на Бога – не по професия, не за пари, не за слава или за каквито и да било други земни цели – да служиш на Бога свободно, непринудено, без някой да те задължава за това, да служиш на Бога тласкан единствено от буйните изблици на любовта в твоето сърдце – ето най-красивия дял и най-дълбокия смисъл на нашия земен живот.

Една велика Жертва стои в основата на света, в основата на живота: това е непонятната в нейната пълнота, за нас хората жертва на Бога, който е пожертвувал част от своя живот, за да живеем ний, който е разлял навсякъде – от безкрайните и необятни звездни мъглявости, през човека

и до безкрайно малкия атом – своя живот. Изпълнил е всичко със себе си, дал е частица от себе си навсякъде, влязъл е в несъвършените форми – Той Свършеният – ограничил се е в този несъвършен живот, за да ни подигне, за да ни учи, за да ни тласка непрестанно нагоре.

Бог се е пожертвувал като от висините на своето съвършенство е сплязъл да живее в нас, несъвършените. Той се жертвува непрестанно, винаги, всеки миг, като безспирно ни изпраща живота Си, чрез който ний живеем.

Ето великата жертва, образ, пример и идеал за човека.

Ний трябва да вървим по стъпките му! По чий други стъпки трябва да вървим?... На кого друго да служим? Коя друга служба е по-достойна за нас от тая – да работим за Неговото Дело?...

Има един Велик План за живота на земята, който хората все още не разбират и не искат да приемат. Той е Планът на Бога, чието осъществяване нищо не може да отмени.

ЦАРСТВОТО БОЖИЕ НА ЗЕМЯТА – така се казва този План.

Преди хиляди години още го видяха пророците, и го възвестиха с думите: „И лъвът и агнето ще лежат заедно.“ За него сплезе Христос на земята – за да положи неговите основи в човешкото съзнание. И днес, в дните, които живеем, неговото осъществяване е вече близко.

Ако пророците го видяха преди хилядолетия, то за нас не е трудно да го видим, защото не хилядолетия, не дори столетия, а само десетилетия ни отделят от него.

И за нас животът има само един смисъл: да служим на Бога, да живеем за Неговото Дело, да отдадем всичките си сили за по-скорошното идване на Неговото царство на земята.

Царството на мира, на братството и любовта. Царството, в което ще има изобилен живот и всички условия за всестранно развитие за всички наши братя и сестри на земята, за всичките деца на Бога.

Да работим за Божието царство! Да живеем за него. Да отдадем всичките си сили за неговото осъществяване тук на земята! Да отговорим с любов и преданост на Неговата Велика жертва.

Ето достойното призвание за истинския човек.

Пламен

37. ОЧАКВАНТО

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 294, 1.07.1942, с. 1.

Милиони очи днес по цялото земно кълбо са впити със застинала мъка в небето. Милиони човешки души, измежду всички народи на земята, днес горят от страшната жажда – жажда за мир. Милиони майки и бащи, братя и сестри, синове и дъщери, се молят за своите близки, които са ги напуснали.

И далеч някъде, на хоризонта на недалечното бъдеще, всред океана на безпрогледната тъмнина, засиява малка струя светлина. Той идва – многоочакваният, многожеланият, възлюбеният мир. Той идва, защото не може да не дойде.

Но какво ще ни донесе той? Всички чакаме нещо хубаво от него. Всички се надяваме, че той не ще бъде като своите предшественици – зародиш на нови смутове, недоволства, умраза и бъдещи борби между народите. Всички с право искаме той да бъде възплотение на справедливостта – да

бъде лек на досегашни станали вече хронически болки, да възвести нова ера в отношенията между народите.

Мир без справедливост не е мир, а само начало на нови бъдещи войни. Има ли хора, още повече такива, които ръководят съдбините на своите подобни, които още да не са разбрали това? Нам се струва, че тази истина е ясна и безсъмнена дори и за малките деца. Нима учените, силни и умни управници на народите не ще я разберат?

Или ще се остави да възтържествува пак временното над вечното, умразата над здравето разбиране, жаждата за отмъщение над чувството за справедливост, егоистичния интерес на отделното над общия интерес на цялото?

Мирът трябва да носи добро за всички. Ние трябва да се молим за такъв мир. Ние трябва да желаем такъв мир. Ние трябва да присъединим молитвите си към тия на близките на воюващите, но да искаме справедлив мир – мир, който като слънце да огрее всички.

Има пътища и начини, по които да стане това. То не е невъзможно.

Народите трябва да си подадат ръка. Те могат да сторят това. И те трябва да го сторят искрено, нелицемерно – не заставени от необходимостта и със скрита омраза, а поради ясно и правилно съзнаване на това, което е по-добро.

Народите не трябва повече да бъдат врагове! Народите не трябва повече да воюват помежду си. Те трябва да се вслушат в гласа на Бога, който им казва, че земята, животът, благата, трябва да бъдат за всички.

А на земята има достатъчно блага, достатъчно простор, достатъчно условия за нормално развитие и съществуване на всички хора и народи. Нуждно е само едно – достатъчно е да надделее разума и всичко останало лесно ще се разреши. Изход има. Условия има.

Мнозина и днес мислят, че въпросите се разрешават от силата. Не! Въпросите могат да се разрешат правилно само от разума. Никога до днес силата, лишена от здравия и безпристрастен разум, не е дала едно правилно разрешение на въпросите. Защото разрешения, които се нуждаят от корекции във форма на периодични войни между народите, не са никакви разрешения.

Човечеството трябва да се обедини. Народите трябва да си подадат ръка. Целият свят трябва да стане една единна държава. И ако това не може да стане наведнаж, то трябва да стане на етапи.

Тия „детски“ блянове са утрешна действителност.

Щастливи са тия, очите на които виждат в тъмнината, в мрака на бъдещето. Там сияе ярка, неунищожима и вечно възрастваща светлина.

Щастливи са тия, които хармонизират волята си, действията си, мислите си и желанията си с волята на Бога.

Щастливи са тия, които правят това, което Бог иска.

С.К.

38. ЧУДНАТА СТРАНА

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 294, 1.07.1942, с. 1.

Съществува една чудна страна, която заслужава да бъде видяна от всекиго и в която всеки трябва да живее. Една страна, към която всички трябва да се стремим с всичките сили на духа си, за да я достигнем и да заживеем завинаги в нея.

Това е страната, земята на нашия идеал. В нея царуват мир, братство и любов между хората. В нея няма място за умраза и борби. В нея в дивен химн се възнасят към небето благодарностите на милиони люде за безкрайните блага, с които Бог щедро ни е обсипал и за най-великото благо – живота, растящ, разширяващ се постепенно от сила в сила и от красота в красота.

В тази чудна страна има достатъчно блага за всички, защото хората в нея се ръководят в дейността си не от желанието да трупат богатства, а от мисълта да творят все повече и повече блага за все повече и повече хора.

В тази чудна страна хората са здрави и бодри, просветени и разумни, защото живеят в хармония със законите на природата и виждат ясно Божият пръст и Божието ръководство във всичко, което става в колективния и индивидуалния живот.

В тази чудна страна всичко е така разумно и образцово организирано, че хората не са вече принудени да се страхуват непрестанно за утрешния ден, да се борят от сутрин до вечер за насъщния си хляб, да се превръщат в механизми, чиято цел е само да печелят – за себе си или за другите.

В тази чудна страна всички хора имат достатъчно свободно време да се занимават и със своето духовно, културно и изобщо, всестранно издигане, във времето, предназначено за извършване на общополезна работа.

В тази чудна страна човекът – всеки човек е почитан и уважаван от всички, защото на него се гледа както на син Божи, творение на Бога, което не може да не бъде почитано.

В тази чудна страна има нещо, което е по-чудно от всичко. Това е Любовта, която царува там в сърдцата на хората. Това е Любовта, за която прегради, ограничения няма. Това е Любовта, която грее и прониква навсякъде, като лъчите на слънцето, любовта, която обгръща всичко и всички.

В нейната божествена светлина и топлина растат и зреят чудните блага на живота: доволство, щастие, радост от живота, сила, разумност и все повече и повече разширяващи се възможности.

Да отидем в тази страна! Да отидем в тази земя. Тя не е далече от нас. Тя е по-скоро вътре, отколкото въвн от нас, защото към нея ще минем през нашата мисъл, през нашия ум, през нашето сърдце и нашата воля.

Ние знаем пътя към тази земя, и няма да го изгубим, няма да се отклоним от него, защото Бог ни води. Колкото трудности и да срещнем, те ще бъдат преодоленни. Колкото и време да е необходимо, ние търпеливо и настойчиво ще го изчакаме. Колкото и недостатъци на нашата собствена личност да ни отделият от тая благословена от Бога земя, ние не можем и няма да изгубим надеждата, че по-рано или по-късно – а, именно, когато се освободим от тях – ние ще влезем в нея.

Чудната страна – новата земя на бъдещето ни очаква.

Ние знаем пътя към нея. И ще вървим по него. Дали ще бъдем

сами, или ще бъдем последвани от хиляди, това не е от толкова голямо значение. Нищо не ще ни спре.

Ние ще вървим към чудната, благословена от Бога страна.

Пламен

39. ГЛАСЪТ БОЖИЙ

Братство, Севлиево. Г. 14, бр. 295, 15.08.1942, с. 1.

Гласът Божий никога не е преставал да говори на хората. Той не престава да им говори и днес.

Колкото и да се отдалечават хората от Неговите пътища и от изпълнението на Неговите заповеди, все пак Той не престава да им говори, да ги приканва към опомване, да ги зове към възвръщане в правия път, към послушание и изпълнение на Неговите закони.

Гласът на Бога говори и днес. Дори по-силно от всякога.

Всред бурния хаос на човешките стълкновения, всред виковите на загиващите от братска ръка хора, всред най-страшната безпътица на заблудени човешки умове, спрете се, вслушайте се, и вие ще чуете дълбоко в душата си Неговия никога нестихващ глас: За какво? За кого? И защо? Какъв е смисъла на пътя, който сте поели? И къде ще ви изведе той?

Има друг път! Път чист. Път светъл. Път на разумния. Път, който води към истински, трайни и благотворни резултати. Това е Моят път – Божественият път, който е широко отворен за всички.

Напустнете старите пътища и елате при Мен. Тръгнете по моя чист и свят път, който единствен ще ви заведе към истинските блага на живота. Тръгнете по истински новия и вечно нов път на братството, на любовта и на истината, защото всичките ви досегашни пътища са все стари и водят само към страдания.

Нима вие ще бъдете толкова наивни, да мислите, че ще можете да берете от трънката смокини? Нима по пътищата на насието може да се достигне до истинско добро? Нима сами не поставяте преграда пред себе си, когато употребявате методи, противоположни на Моите?

Има друг път. Има нов път – пътят на любовта! Той е Моят път – пътят на Бога. Само по него вие ще достигнете това, което душите ви желаят.

За вас няма друг изход. За вас няма друго спасение. Каквото и да си въобразявате, колкото и точно и разчетливо да си правите сметката, все пак вашето единствено спасение, единствения изход за вас е в моя път – Пътя на Любовта, защото пътищата по които вие вървите, водят към неизбежна гибел.

Пътят на Любовта е винаги отворен. Опомнете се. Съзнайте и признайте грешката си и тръгнете по него.

Никога не е късно. Опомването винаги е възкресение: Злото е страшно. От неговите следствия не можем лесно да се отървем, но колкото по-рано престанем да му се подчиняваме и да вървим по неговите пътища, толкова по-добре.

Чуйте гласа на Бога: Тръгнете по пътя на любовта.

Пламен

40. КОЙ Е ТОЗИ НАРОД?

Братство, Севлиево. Г. 15, бр. 296, 22.09.1942, с. 1.

Кой е този народ, който ще приложи любовта?
Учителя

Ако има нещо ново на земята, ако има нещо още неприложено, неопитано, невъзприето в живота на хората и народите, то това е несъмнено Любовта.

Ако наистина има някакъв Нов път, по който трябва да тръгнат хората и народите, разочаровани от всичките свои досегашни стари пътища, изтерзани до смърт от хилядите свои заблуждения, вкусили горчивия плод на своите досегашни дела, то това е несъмнено Пътя на любовта.

Всичко друго е опитано. Всичко друго е преживяно, не веднаж, а хиляди пъти. Всичко друго е давало винаги, а и сега дава своя горчив плод, който е смърт и скръб, а не живот и радост.

Единствен остава пътят на Любовта. Само по него не сме вървели. Едничка неопитана остава Любовта. Само нея не сме приложили.

Само Любовта е нова, истински нова, вечно нова. Само тя е извор на живот – истински, разумен, хармоничен, осмислен и изпълнен с великите божествени блага живот. А всичко останало е старо, извехтяло.

Тук не е въпроса да се избира между две или повече човешки неща. Тук не е въпроса на нещо човешко да противопоставяме друго нещо човешко, па макар и много гениално замислено.

Не! Ако тук може да става въпрос за някакъв избор, за някакво сравнение или противопоставяне, то този избор, това сравнение и противопоставяне фактически биха били само между човешкото и Божественото.

Човешкото ли да възприемем, колкото и силно, красиво и съблазнително да се рисува то пред нашите очи – или пък да възприемем Божественото, което днес в очите на огромното болшинство от хората фактически изглежда слабо, смешно, глупаво, неразумно и затова е отхвърлено, осмяно, преследвано? Кое да изберем?

Туй ли, което има външна сила, а вътрешно е слабо? Или това, което външно е скромно, бедно, презряно, отхвърлено и оплюто, но вътре в себе си носи силата за спасение на всички, за излекуване от всички човешки болки?

Фактически, тук не може да става никакъв избор, никакво сравнение, никакво противопоставяне. Само жалка и смешна човешка илюзия е мисълта на когото и да било да се противопостави на Божественото и да наложи своето, човешкото. Ако хората желаят да удрят главите си до безсъзнание, до смърт, в каменните зидове на своите собствени заблуждения, нещо, което те често са правили и продължават да правят, и ако Бог ги оставя да правят това, то съвсем не значи, че те са наложили своето или, че ще попречат с нещо на Неговите планове.

Всичко човешко ще рухне, и всичко Божествено ще остане! Тук избор, сравнение и противопоставяне не може да става: Човек не може да се бори с Бога. Колкото и гениален, колкото и необикновен, колкото и силен да е той, неговата сила ще се превърне в нищо пред силата на Бога.

Ако ний имаме нужда от някакъв водач, то този Водач не може да бъде никой друг, освен Христос. Ако ний трябва да тръгнем по някакъв нов път, то този път не може да бъде никой друг, освен пътя на Христа.

И ако ний трябва да станем един велик народ, то ний можем да направим това само със силата на любовта, по пътя на братството, мира, свободата и разумността.

Велики слова се пишат днес в книгата на живота. И великото е не туй, външното, очебийното, шумното, което привлича днес погледите и ангажира интереса на всички, но онова безшумно, невидимо – онази скрита, но хиляди пъти по-важна действителност, оная тих безшумен, но истински реален и носещ трайни непреходни резултати вътрешен процес – процеса, който невидимо за окото на празното и повърхностно човешко любопитство, става днес в светилището на човешкото съзнание.

Велики слова се пишат днес в книгата на живота! Малцина, обаче са тия, които ги виждат. Очите на хората днес са заслепени от бурния поток на външните събития, но те не виждат оная истински велика действителност, която става не по бойните фронтове, а в потайните дълбини на човешкото и общочовешкото съзнание.

Единственият истински реален процес е този. Единственият истински смисъл на всички необикновени, извънредни по своята сила и замах днешни събития, е в това, което става в тайниците на човешката душа.

Там, в дълбините на човешкото съзнание, нечуто и невидено за никого, се извършват истински великите събития, които ще променят облика на света.

Една велика Победа се подготвя – победа, за която човешкият ум днес няма ни най-малката представа, защото е погълнат от ефекта на външното. Една велика промяна, една велика Революция се извършва безшумно, нечуто и невидено за никого, и тази промяна, тази революция ще доведе до победата, до надмощието на Божественото в живота на човека и човечеството.

Това, което става днес вътре, то не може да не се изрази утре и навън. Всички процеси първо биват вътрешни, а после придобиват и външна форма и проява. Това, което днес става скрито и невидимо, утре ще бъде явно и видимо за всички. Работата, която днес Бог извършва в светилището на човешките души, в дълбините на човешкото съзнание, утре ще бъде подета и приложена в своите естествени външни следствия от милиони човешки души. Души – носители на светлина. Души – спасители на своите братя и сестри, потънали в тъмнина, оковани във веригите на заблудението. Души, проводници на Божията сила, на Божията разумност, на Божието величие. Души – скромни работници за приложението на Божия план на земята.

И Бог се нуждае от своите работници. И Той си има своята армия, съставена от милиони светли души. И Той си има своя План, и Той е предвидил всичко необходимо и е дал всички нареждания за подготовката на Генералната офанзива в която ще възтържествува силата на Доброто, в която ще спечели оръжието на Любовта.

Една велика Победа се подготвя! Това е победата на Бог в съзнанието на човека, в бойното поле между доброто и злото в арената на човешката душа. Това е победата на Любовта над умразата. На светлината над тъмнината. Това е победата на Христа.

Днес Божиите работници като че ли са разпръснати. Мнозина от тях нито се познават, нито пък се разбират напълно едни с други. Все още те говорят на различни езици. Но всички те са записани в Божествената книга. Имената им са вписани в Божествения списък. И когато дойде часът за Божествената мобилизация, те ще бъдат призовани.

И все пак, търсят се още работници. Нуждни са много, много работници. Защото Делото, което Бог днес предприема на земята, няма равно на себе си в досегашната човешка история – то е велико, грандиозно, необхватно. Нуждни са всякакъв вид работници, но особено са необходими съзнателни работници, чиито вътрешни очи прозират величието, красотата и многообразието на Божия План и чиито дела ще бъдат свещенодействие пред олтаря на Божието Дело на земята.

Търсят се работници! Бог призовава своите хора към дело. Тези, които искат Нему да служат, нека се вслушат в гласа Му: Цялата земя трябва да бъде обгърната от Любовта!

Тази Любов, тази мощна сила идва от Бога. Но, за да може да стопли земята, да се превърне в изобилен живот за всички, тя трябва да премине през трансформатора на човешките сърдца. Ако Любовта, която Бог ни изпраща, не бъде възприета от човешките сърдца, тя остава не проявена или най-малкото ограничена в своето действие върху живота на хората. Безгранични, необхватни, непонятни за човешкото съзнание и неизмерими с човешки мерки вълни от Божествени сили, от Божествена Любов прииждат безспирно на земята, върху нас, хората. От нас не се иска нищо друго, освен това – да възприемем тези вълни – като се настроим хармонично с тях, да възприемем тази Любов и да я проявим навън.

Не нашата, а Божията сила ще работи. Затова да се не страхуваме от оскудяване. Ние ще бъдем само проводници. Божията сила не може да се изчерпи – тя е безграничен океан. Достатъчно е само да се свържем с нея, и тя ще работи чрез нас. Достатъчно е само да отворим ключа, който свързва нашата душа, нашето съзнание с Великата Божествена Инсталация, с безграничния океан на Божествената Светлина, за да станем и ние източници на светлина.

И какво по-велико благо от това, да станем съработници на Бога? Какво по-велико благо за човека на земята от това – да стане слуга на Божията любов? Какво по-велико благо за нас от това – да изпълняваме макар и най-скромната служба в божественото предприятие, да сложим макар и една тухла в новостроящото се величествено Божествено здание?

Цялата земя трябва да бъде обгърната от Любовта! Любовта трябва да проникне във всички човешки сърдца. Братството и единството трябва да бъдат проявени и приложени. В мощна прегръдка трябва да се сплетат всички народи на земята. Простор, свобода и блага да има за всички хора и за всички народи.

И както са необходими отделните хора, отделните личности, които да служат на Бога, да станат носители на Неговата правда, на Неговата Светлина и на Неговата Любов на земята, така са нуждни и отделни народи, които колективно, с всичките сили, скрити в тайниците на народния дух, да заработят явно и енергично за осъществяването на Царството на Бога на земята.

Нуждни са народи, които да тръгнат по Божествения път. Нуждни са народи, които при всяка своя стъпка да се вслушват в Божествения глас. Нуждни са народи, които да приложат на дело Христовото учение – да приложат любовта в своите външни отношения и в своя вътрешен живот.

И, преди всичко, на Бога е нужен поне един единствен народ, който пръв да опита на дело Неговото учение, който пръв да се вслуша в гласа Му, който пръв да приложи Любовта и така да послужи за пример, да поведе след себе си всички други народи по Божествения Път.

Днес, когато светът все още живее в кошмара на заблудението, днес, когато малцина са тия, които вярват в силата на Любовта, а огромното болшинство вярва само във външната, груба, физическа сила, днес когато сме толкова далеч от истинското изповядване и приложение на учението на Този, с чието име се наричаме, днес е нужен един народ, който да издигне високо знамето на Божествената Любов, знамето на Божествената Правда и Истина, да ги разнесе навсякъде, по всичките пътища на света, да озари цялата земя със светлината на истинското и вечно ново – Любовта!

Днес е нужен един народ, който да стане слуга на Бога – който да стане проводник на Неговата воля, на Неговата светлина, на Неговото учение на земята. Нужен е един народ, който макар едва сега, две хиляди години след Христа, да се опита да приложи Неговото учение. Нужен е един народ, който да се заеме с Божието дело, да заработи за осъществяването на царството Божие на земята.

Кой ще бъде този народ?

Кой ще поеме мисията на Богоизбрания? Кой ще стане първия проводник на Божествените сили на земята? Кой е този народ, който съзнателно и доброволно ще поеме на себе си най-великата мисия, каквато някога е давана на някой народ – да стане съучастник на Бога в реализирането на неговия грандиозен План на земята?

Кой е този народ?

Бог отправя Своя апел към хората и народите. Всеки е поканен. Никой няма да бъде отхвърлен. За всички има работа. За всички има място. Но един народ трябва да бъде пръв. Един народ трябва да почне. Един народ трябва да даде пример на другите, за да поведе всички след себе си.

Един избран народ трябва да поеме десницата, която днес Бог му предлага – да приеме великата привилегия и великото благо, които не всекиму и не винаги се дават.

Кой е този народ?

Пламен

41. СЕЙТЕ!

Братство, Севлиево. Г. 15, бр. 297, 15.10.1942, с. 1.

Трябва да се погрижим за нивите си. Трябва да се погрижим за нашата хранителка – земята, която, оплодена от слънчевите лъчи, изпълнена от живота, който слънцето ѝ изпраща, ни храни и облича, ни създава всички условия за живот и развитие. Трябва да вложим в нейните недра семето, което утре при първите топли пролетни лъчи ще прокълни и ще даде обилен плод, за да няма гладни, голи, недоволни и незадоволени хора на нашата земя.

Когато сърдцата ни са изпълнени с любов, Бог дава щедро, изобилно. Той винаги дава, но ние не винаги сме готови да приемем това, което Той ни дава.

Много често ние запушваме пътищата, ние издигаме прегради пред това, което Бог ни дава. Ние сами се лишаваме от това, което е най-ценно за нас – както във физическо, така и в духовно отношение. Ние сами бягаме от благата, които ни са толкова нуждни и с които Той тъй щедро ни е заобиколил.

Не един път в историята на човечеството, не един народ и не един човек са отхвърлили Божието благословение и с това са се обрекли на

неизбежни лишения и страдания. Почти всички хора и всички народи имат, кой повече, кой по-малко вина в това, но у някои тя е особено силно изразена. Много са хората и народите, които си въобразяват, че са пълни господари на земята, на света, че тук няма кой друг да се меси, че само земни сили управляват живота и че следователно, ако те имат в ръцете си грубата сила, то никой и нищо не може да им се противопостави. Жалки, краткотрайни човешки илюзии!

Докато хората и народите на земята не дойдат до съзнанието, че не те са върховните арбитри, че не тяхната воля и техните разбирания ще могат да се наложат в края на краищата, докато не разберат, че те трябва да се подчинят и да изпълнят Божиата, а не своята воля, дотогава те не могат да стъпят на правия път, на своето развитие и не могат да очакват големи блага за себе си.

Когато сърдцата са изпълнени с любов, Бог дава щедро, изобилно. Защото това е Неговата воля – любовта да царува на земята, в сърдцата на хората и в отношенията помежду им. Докато не изпълним Божият закон, докато не следваме Божиата воля, ние няма защо да се надяваме за големи и трайни успехи. Истинският успех и истинският разцвет ще дойдат само по пътищата, които Бог ни сочи.

Въпросите, които днес хората искат да разрешават чрез войни или чрез революции, няма да се разрешат по тия пътища, а ще се разрешат само чрез любовта. Това може да се види много странно на мнозина, но то е не по-малко действително. Никаква промяна на обществения строй, никаква промяна в управлението, изобщо, никакви външни промени не могат да донесат това, което ще донесе Любовта. И само любовта ще донесе това, което единствено има силата да разреши неразрешимите днес въпроси. Само любовта ще донесе изобилието. Защото, нека кажем за трети път: Бог дава щедро и изобилно, когато сърдцата са изпълнени с любов.

И това се отнася както до материалното, така и до духовното. Който не вярва, може да провери. А това не е трудно да се направи. Защото винаги, когато сърдцата на хората са били изпълнени с умраза и жажда за мъст, винаги, когато реки от човешка кръв са текли по земята, Бог е дигал благодатта на Своето изобилие от земята.

Затова, нека се погрижим за нивите си! Нека ги посеем с любов. Нека положим в тях благодатните семена на Духа, които ще дадат обилен плод за задоволяване на всички, които днес са гладни и жадни – за всички, които са лишени от великите Божествени блага на живота.

Нека сеем, едновременно на физическото и на духовното поле. Нека засяваме нивите, но нека сеем едновременно и в душите, нека сеем в сърдцата и в умовете. Нека сеем доброто, разумното истинното слово на Бога, което ще даде изобилния плод на Любовта, Мъдростта и Истината, за да има истински разцвет и истинско величие за този народ и за всички люде по земята.

С. К.

42. ЧОВЕК И БОГ

Братство, Севлиево. Г. 15, бр. 298, 1.11.1942, с. 1.

Каква е силата на отделния човек? Какво представлява той в безграничния океан от вечно действащи мощни сили, в който той живее? Какво може да направи, каква роля може да изиграе в направлението на събитията, които като че ли по някаква съляпа и неотменна необходимост се развиват пред неговия озадачен поглед?

Човек, човешките сили и възможности могат да бъдат слаби, нищожни, но те могат също така да бъдат огромни. Сравнявайки човека с Бога, ний бихме могли да кажем: „Човек е нищо, а Бог е всичко.“ Но това „нищо“ може да стане нещо, това „нищо“ може да стане много, когато се свърже с Бога. Човешката сила зависи от връзката на човека с Бога. Трябва да знаем това. Трябва да го помним и трябва да поставяме в действие този закон винаги, когато се намираме изненадани и безпомощни пред събития и факти, които нашите слаби, човешки сили не са в състояние да преодолеят.

Това, което ние не можем да направим, Бог може да го направи. Това, което ние сами не можем да направим, Бог чрез нас може да го направи. Това, което изглежда трудно и невъзможно за човека, когато той е сам, когато той уповава само на своите собствени, човешки сили, е напълно възможно, лесно и достъпно за Бога в човека.

Във времена като днешните, хората, които живеят с вярата в действителността и във върховенството на Духа, не трябва да упоават само на своите собствени сили. Защото те не могат да направят нищо, ако воюват, ако действуват сами. Те не могат да постигнат целта си, ако не призват на помощ божествения дух, ако не се свържат с Бога.

Днес великият категоричен императив на Доброто представя пред будните хора задачи, които не могат да бъдат разрешени само с човешки сили. Днес ние сме изправени пред и всред събития и възможности, които ни засягат и които само непрестанната будност и връзка с Духа могат да отклонят, да смекчат или да превърнат в добро. Днес, а също така и занаяпред, още дълги години, ние ще се намираме пред съдбоносни събития, които ще са готови всеки момент да се разразят като градоносен облак върху нас като личности, като народ и върху цялото човечество. Тези събития могат да бъдат резултат на тъй наричаните „слепи“ природни сили, или на „съзнателните“ обществени сили. И в единия и в другия случай, обаче, само непрестанната будност, само непрестанната връзка с духа на будните люде, ще може да ни спаси като колектив, за да можем да минем невредими или поне с най-малко загуби през огъня на изпитанията.

Ето защо, наложително е да призовем Бога. Ние днес не можем сами да разрешим задачата си – толкова тя е огромна, тежка, страшна. Затова трябва да повикаме на помощ Бога. Трябва да се молим.

Днес за днес, ние сме може би най-благодетелствуваната от Провидението, най-запазената под крилото на Бога страна, ако не в целия свят, то поне в Европа.

Тъкмо затова, обаче, ний трябва непрестанно да бъдем будни и да се молим, както за себе си, така и за другите. Ний трябва да оценим и да разберем както трябва този факт, това наше благоприятно и донякъде привилегировано положение. Ний трябва да благодарим. Ний трябва да благодарим само на Бога и на Неговите истински служители в страната ни за нашата закрила, и трябва да изразим тази си благодарност в молитва за

спасението на света, на цялото човечество от злините, които го обгръщат и които го заплашват за в бъдеще.

Има една мисъл, има една идея, има една молитва, която никога не трябва да излиза из умувете, която никога не трябва да слиза от устните на духовно будните люде: мир и братство между всички народи на земята. Мир и братство в средите на всеки отделен народ. Мир и братско разбирателство, сътрудничество и подпомагане и безболезнено изживяване на всякакви настоящи и предстоящи кризи от нашия собствен народ.

Има неща, за които човешките сили са недостатъчни. Ние трябва да призовем Бога Да се молим. За себе си и за другите. За нашия народ и за цялото човечество: Да избегнем злото и изпитанията, които могат да бъдат избегнати.

А това, което е неизбежно, което трябва да стане и не може да не стане – нека то стане така, че през всичкото време ние и нашия народ да чувствуваме над себе си крилото на Бога.

Когато човек и Бог се свържат в едно единство, всичко е възможно.

Пламен

43. КЛЮЧЪТ НА НЕЩАТА

Братство, Севлиево. Г. 15, бр. 299, 15.12.1942, с. 1.

Всяка загадка си има своето разрешение. От всяко трудно положение може да се намери изход. Всеки заплетен възел в човешкия личен или обществен живот може да бъде разплетен.

Ако ние, хората, често пъти се намираме пред неразрешими задачи, ако често ние попадаме в безпътица, в невъзможност да намерим изходен път от безкрайно трудното и сложно положение, в което сме попаднали, то причината за това е тази, че ние не уповаваме на това, което единствено може да разреши безкрайно трудните за човека проблеми, а се мъчим да разрешим въпроса с нашите ограничени човешки сили, с нашия ограничен човешки ум.

Не! Великите въпроси на живота няма никога да се разрешат по човешките пътища, т.е. според нашите късогледи хрумвания, с налагането на нашата човешка воля и на нашия човешки ум.

Големи задачи стоят днес пред човечеството за разрешение. Големи задачи, които са едновременно индивидуални и колективни и чието индивидуално разрешение, преди всичко, ще определи и тяхното колективно разрешение.

Въпросът за правилното разпределение на богатата между различните народи по цялата земя, както и въпросът за правилното разпределение на богатата между отделните членове на един и същ народ, които въпроси са едновременно и индивидуални и колективни, отдавна чакат своето разрешение.

И напраздно милиони хора по земята, в това число, разбира се, и в нашата страна, си въобразяват, че тия важни и неотложни въпроси, без чието правилно разрешение човечеството ще си остане в полуварварско състояние, могат да бъдат разрешени по човешките пътища, т.е., по тия пътища, по които сме се опитвали до днес да ги разрешаваме.

И наистина, защо да си въобразяваме, че с нашата човешка сила, с нашия човешки ум, с нашата човешка „справедливост“ и с оглед на нашите отделни, егоистични, противоречиви човешки интереси, може да

се даде някакво трайно и реално разрешение на наболелите въпроси, които се изправят като заплашителен сфинкс, като дамоклев меч пред човечеството?

Защо да си въобразяваме, че ще можем да реализираме щастието на човечеството, на народа си или дори само на себе си, вървейки по пътя на егоизма, на омразата и разделността?

Великите задачи, които стоят днес пред човека и човечеството, ще се разрешат с велики, с Божествени средства. Великото Дело за достигане на Общо Благо, за създаване добри условия за живот за всички хора и народи, няма да се изгради с нечисти ръце. С насилие, с омраза не ще се направи нищо в това направление.

Великите задачи на човечеството ще се разрешат по чистите пътища на Любвта! Великото дело на общото благо ще бъде изградено чрез свещените пориви на чистите човешки сърдца. Любвта ще ни донесе това, което мечът никога не ще бъде способен да ни даде.

Божествена сила. Велика, свята сила – силата на Любвта. Тя ще изгради това, за което днес напразно се проливат реки от човешка кръв по всички части на земята. Тя ще изгради храма на новия живот, до който опетнени ръце не могат да се докоснат. Тя е ключът за разрешението на трудните житейски проблеми, които нито схитруване и взаимно надлъгване, нито с открита братоубийствена борба, нито дори с упорит, но неосмислен от Божествено прозрение труд, могат да се разрешат.

Понеже Бог е над нас, понеже Той е великата Реалност, то ний нямаме други пътища за реализиране на великото в живота, за разрешаване на нашите трудни задачи в живота, освен Любвта.

Не съществуват други пътища. Ние нямаме възможност за избор, ако искаме да се движим към доброто.

Има само един път! Той е пътя на Любвта! Каквото друго и да вършим, каквито други пътища и средства да избираме, ние само ще си удряме главите в непоклатимите зидове на страшна тъмница.

Понеже Бог е над нас, ние можем да успеем, ние можем да реализираме както индивидуалното, така и общото благо на всички хора и всички народи на земята само по пътя на Любвта.

Любвта е единственият ключ за разрешаване на днешните проблеми.

Други пътища няма.

Пламен

44. КЪМ ВЪЗХОД!

Братство, Севлиево. Г. 15, бр. 299, 15.11.1942, с. 1.

Мощни творчески сили, като буйни планински потоци извираат из недрата на българския народ и се спускат, пробивайки си път напред, не спирайки се пред никакви препятствия. Те вървят напред, защото не могат да не вървят – защото чувствуват в себе си излишек от сили, защото за тях живота е движение, вечно движение. И в тоя техен устрем, породен и движен от пълнотата на силите им, те не винаги знаят, не винаги виждат, не винаги предполагат по какъв начин се движат, докъде може да ги заведе той и какво могат да срещнат по него.

Пълнотата на младенческите сили дава тласък и устрем на движението. Готовност за работа, за борба и жертва съществува. Най-искрен и чист идеализъм, готов винаги да се излее в дела, съществува.

Пътят, обаче, истинският път, по който приложението на тия мощни сили ще даде своите максимални резултати, още не е намерен.

И затова нашата младеж и изобщо, силите на новото в нашия народ, се блъскат като риба в мътна вода или като буен планински поток, който скача от камък на камък, от скала на скала, прекатурва се с шум, с грохот през праговете и не може да намери своето правилно движение, своята истинска посока.

Увлечения! Увлечения, напълно естествени за младежта, свидетелстващи за нейните сили и за нейния идеализъм. Но... увлечения по погрешни пътища.

Животът е толкова Велико Училище! Неговият Ръководител е толкова велик и мъдър, че е предвидил всичко, и в най-малките подробности, необходими за нашето правилно развитие, за нашето постепенно и непрестанно напредване, за нашето успешно учение в това Велико училище: Той е предвидил, Той е осмислил, Той е включил със своя велик План в своята цялостна програма за възпитанието и издигането на човечеството и тия наши отклонения от правия път, и тия наши увлечения по погрешни пътища.

Защото днес човечеството се намира в това си състояние, в което „изпитва доброто и злото“. В него съществува парлива жажда да изпитва всичко. За него добро и зло са още относителни, неясни, мъгливи понятия, които ще станат за него положителни, несъмнени, ясно определени, абсолютни, едва когато то мине и през едното и през другото. Затова човек днес се лута.

Пътят, истинският Път, великият път на любовта и на истинското знание винаги е бил и винаги е открит пред него. Човекът, обаче, се лута. Той се лута, и може би още дълго ще се лута, защото още не е изпил до дъно чашата, още не е изпитал до техните крайни резултати следствията от своите погрешни пътища. И по-добре е, хиляди пъти по-добре е да бъде така. Нека той изпита предварително всичките реални последици на своите грешки, та, когато направи съдбоносната крачка към истинското ново, да не съществува вече ни най-малката мисъл, ни най-малката възможност за връщане назад!

Великият, светлият път на Бога, по който хората трябва да вървят към своето щастие, към своя възход, съществува. Той е пред нас. Нека оставим вече всички досегашни илюзии и да тръгнем по него. И тогава душите ни, умовете ни, съзнанието ни, ще бъдат озарени от великите, вечни основни истини за човека на земята, които като нивга незалязващи слънца сияят над него: Човек е дух, а не материя. Животът е вечен, а смъртта е само една сянка. Тя е врата към нов живот.

Пътят към всеобщо добруване е само един – той е Пътят на любовта!

Когато тия основни истини проникнат и залежат в нашето съзнание, ние сме вече на правия път към нашия истински възход.

45. БОЖЕ, ПАЗИ БЪЛГАРИЯ!

Братство, Севлиево. Г. 15, бр. 300, 1.01.1943, с. 1.

Какво да си пожелаем срещу новата година?

Нека забравим себе си, нека забравим за момент нашето ограничено лично „аз“. Нека помислим преди всичко и над всичко за народа си, за отечеството си, мислейки едновременно с това и за всички хора–братя по света, не изключвайки и не противопоставяйки нашите с техните истински интереси.

Какво да пожелаем на нашия народ за през новата 1943 година и за през целия дълъг низ от години, идващи след нея?

Но, преди да изкажем нашите пожелания, ние би трябвало да отговорим на въпроса, който навярно е на устата и в умовете на мнозина: – Има ли, наистина, Някой, който да слуша нашите пожелания? Има ли, там Горее някъде, или където и да било, едно ухо, едно съзнание, една воля, която да чува нашите молби и пожелания и да е способна да им отговори? И дали, изобщо, тия наши новогодишни пожелания имат някакъв смисъл, някаква истинска връзка с действителността, или те са само праздни залъгалки, кухи форми, лишени от всякакво истинско съдържание и реална стойност?

- Има ли Някой, който да ни чува?

- Да, има!

И тъкмо затова нашите слова, нашите пожелания, нашите изковани в наковалнята на ума и сгрени от огъня на сърдцата ни мисли, няма да изчезнат безследно като дим в безвъздушното пространство, а ще затрептят, изпълнени с живот, в хиляди сърдца, ще се разгорят в буен пламък в хиляди пробудени души и ще литнат с мощни криле там нагоре, нагоре във висините, при нозете на Отца.

Нашият Баща е жив! Защото и ние сме живи. Той не е абдикирал от трона си, не е поверил в ръцете на земни сили истинското владичество над света. Той е там, над нас. Той е тук, при нас. Той е навсякъде.

Той ни вижда и ни чува. Той вижда и знае всичко, което става днес по земята.

И... Той ни търпи!...

Ето защо, въпреки всичките ни недостатъци, въпреки всичките ни престъпления, ние, забравяйки нашите лични нужди и грижи, няма към кого друго да се обърнем, ние няма към кого друго да отправим молитвите си, пожеланията си по случай новата година, освен към Него, вечният наш Баща: **Боже, пази България!**

И в тия три думи ние влагаме много, много. Ние влагаме в тях цялото си същество. Ние влагаме в тях всичката си вяра в светлото бъдеще на народа ни и на човечеството изобщо. Ние влагаме в тях всичкия си буен устрем към творчество на нов живот, на нов свят, който ще озари измъченото и заблудено днес човечество с топлите лъчи на любовта. Ние влагаме в тях безпределната си обич към тоя истински нов свят, роден не в умовете на хора с ограничен поглед, със сектантски разбирания за нещата, а слизащ от небето, по повелята на Бога, да се воплоти тук, на земята.

Боже, пази България!

Пази я, защото тя трябва да стане светъл мост за всички хора и за всички народи към Новото, към Божественото ново – към Твоето царство на земята!

Пази я, защото тя трябва да остане с чисти и неопетнени ръце, за да може с чиста и неопетнена съвест и с пълнотата на Твоето благословение да сее по всички посоки, всред всички народи, по всички части на света Твоето Велико Слово, което Си благоволил да й повериш.

Пази я, защото тука, в малката и скромна България, изблизна Великият извор на Твоето Слово, което ще утоли вечната жажда на цялото човечество, тук се раздава на всички Живия хляб, способен да насити глада на всички човешки души, защото тук живее и работи Учителят, когото Ти благоволи да пратиш при нас – велик Водач към светли бъднини, към мир, любов и братство, към осъществяване на Твоето Царство на земята.

Велика е мисията на България, която Ти, Господи Си благоволил да й повериш.

По-велико благо от това ние не можем дори и да мечтаем. По-свещен дълг от този ние не познаваме: Да отдадем всичките си сили, всичките си мисли, всичката си любов, да отдадем цялото си същество за изграждане на Великото Дело, което си предоставил на нашия народ – да сеем по целия свят семената от които ще израстне Царството Божие на земята!

Боже, пази България!

Запази я чиста и свята за великото й дело – да изпълни достойно свещената мисия, която си й възложил: да стане носител на Твоето Слово, изпълнител на Твоите заповеди, да стане факел на мира, на братството и на любовта.

С. Калименов

46. ДА СЛУЖИМ НА БОГА

Братство, Севлиево. Г. 15, бр. 302, 20.02.1943, с. 1.

Естествения истински смисъл на човешкия живот на земята е в служенето на Бога.

Да служиш истински на Бога, това значи едновременно да служиш по най-добрия начин и на себе си, на близките си, на народа си и на цялото човечество.

Защото само в истинското служене на Бога, на върховния идеал в живота, могат да бъдат примирени всички днес противоречиви интереси – интересите на отделните народи, на отделните съсловия и класи, на отделните личности.

Борбата на всички против всички може да има само един край – тя може да бъде спряна само от служенето на Бога. Докато ние служим само на себе си, на своите близки, на отделна класа или народ, дотогава изворът за безпощадната взаимна борба не ще престане да тече.

Само в служенето на Бога човечеството може да обедини силите си, да заживее в мир, да достигне до пълен разцвет на творческите си сили, да съгражда, а не да разрушава – да влезе в новия, златен век на своето съществуване.

Само в служенето на Бога могат да се примирят всички днешни идеологични, национални, икономически, религиозни, расови и всякакви други противоречия, всред които живее и от които е разкъсван днешния свят.

И когато ние казваме „служене на Бога“, това съвсем не са за нас някакви празни, лишени от истинско, реално съдържание думи, както това е било досега за мнозина. Когато ние казваме: „служене на Бога“ – това за нас не е никаква суха, лишена от истински живот формула, с

която да залъгваме себе си и другите. Това е живият живот, истинският живот, средеца, същината на живота и на нещата – новият живот, който по различни пътища, с победоносен, непобедим ход иде.

Да служим на Бога – е нещо реално, практическо, насъщно, актуално, неотложно. То не е форма. То е жив живот, жива действителност.

Да служим на Бога – това значи да служим на живота, но тъй, че това наше служене да е в хармония с един нов, твърде малко достъпен досега на хората морал – морала на новата любов, която обгръща всичко.

Да служим на Бога – това значи да се нагърбим с онази велика работа, която се нарича изграждане на Божието Царство на земята.

Бог има своите пътища. Има ли нужда да казваме, че те не са човешките пътища? Той вижда и знае всичко. Има ли нужда да прибавяме, че истинското добро ще дойде и може да дойде само по Неговите пътища?

Като е така, всички ония, които мислят доброто на народа си, на човечеството, на себе си и на близките си, нека имат светлината на съзнанието и добрата воля – да се откажат от всичките свои погрешни пътища и да тръгнат по пътищата на Бога. Направят ли това, те са вече всички в един път – между тях борба не ще съществува. Те ще престанат да разрушават и ще започнат да градят.

– Кой пръв да направи това? – Този, до чието съзнание се е докоснал Божият зов. – Но защо ний да сме първи? Ето, другите са вълци, настърхнали, готови да ни разкъсат?... – Затуй, защото Бог първи ни е призовал.

Този, когото Бог пази, е неуязвим. Върху кого ние можем, с пълна, абсолютна сигурност да се облегнем? Върху каква земна сила можем напълно и завинаги да разчитаме?

Външна и вътрешна, национална и обществена политика, личен и обществен живот, трябва да се покоят върху законите на Бога. Отделната личност и обществото трябва да служат на Бога – да Му служат съобразно принципа на любовта.

Новото, което иде в живота ще дойде не по човешките пътища, а по пътищата на Бога. Нека се обединим всички и тръгнем по Неговия път.

Тогава то ще дойде хиляди пъти по-велико, по-светло и по-красиво, отколкото можем да си го въобразим или да го направим ний.

Пламен

47. КЪМ ПРИМИРИЕ

Братство, Севлиево. Г. 15, бр. 303, 7.03.1943, с. 1.

„Будни българи, верни синове на народа ни, истински служители на Бога, вий, които наистина обичате народа си – нужна е вашата намеса, нужен е вашият глас, нужен е вашият зов – към опомняне, към отрезвление, към примирение!

Една стихийна вълна на Любов, една стихийна вълна на братско съчувствие, на братско разбиране и примирение, трябва да излезе из сърдцата ви и душите ви, да се разлее навред из нашата страна, да обгърне и потопа всичко, което крие в сърдцата си кълновете на враждата, да изгаси всецяло тайните пламъци на умразата, на разделението, на противоречията, които заплашват да обгърнат душата на нашия народ.

Който мрази, не е прав!

Който мрази, не върши добро за народа си! Който раздухва в сърдцето си опасния огън на умразата, против когото и да било, той не

обича истински своя народ, макар да мисли и вярва в противното.

Ние не можем да вземаме страна: който мрази брата си, какъвто и да бил той, не постъпва добре. С умраза се сее само още повече умраза. С умраза се раздухват още по-силно огньовете на умразата.

Братя, има един светъл, има един красив, има един Божествен път, по който ние можем и трябва да достигнем това, към което вие се стремите по пътищата на умразата и насилието.

Това, което е истински добро, това, което е истински разумно, това, което е истински полезно за всички, то може да се достигне без насилие, без умраза, без братоубийство.

Доброто може да се достигне по добрия път – по пътя на разумността, по пътя на добрата воля, по пътя на мощния, доброволно и съзнателно сдружен труд.

Много неща търсим днес ние, към много неща се стремим, много неща считаме за необходими, обаче едно е истински и преди всичко нужно: Нуждна ни е повече любов! Нужен ни е повече разум! Нуждна ни е повече добра воля и тогава всички въпроси ще бъдат разрешени по най-добрия път, по най-добрия възможен начин.

Затова ний апелираме преди всичко към тези, чийто души са пробудени: Разпалвайте огъня на Любовта, разпалвайте светлината на Истината, разсейвайте навред семената на разумността!

От вас се иска днес много, извънредно много. Гигантски усилия са необходими. Мощни вълни на любов и светлина трябва да излизат из сърдцата и душите ви. На бурния поток на заблудението трябва да бъде противоположен също така мощен поток от любов и светлина.

Въпросът тук е да се спаси цял един народ от пристъпите на разединението и на превратните пътища. А това може да стане само с любов и разумност, а – никога с умраза и насилие.

Затова вий, които знаете тази истина, вий днес сте призвани да действувате: безшумно, спокойно, безмълвно – не с ръцете и устата си, а със сърдцата и душите си. Не с действия, извършвани пред очите на всички, а със свещенодействие в олтаря на душите си. Не с молби и апелиране към хората, към вкостенелия в заблудението човешки ум, а с молитви към Бога – молитви, които като мощна, неотразима сила ще засегнат и обгърнат душите на тия наши заблудени братя.

Когато умът, когато външното съзнание на човека не възприема, когато волята се противопоставя, тогава трябва да се действа на душата – на вътрешното съзнание.

А на душата се въздейства преди всичко чрез молитва. На душата се въздейства по вътрешен път. На душата се говори направо: говори се в безмълвие, говори се без посредството на гласно изказаните думи.

Днес всички пробудени хора трябва да се научат да говорят безмълвно. С нечутия глас на душата те трябва да заговорят направо на душите на своите заблудени и озлобени братя:

Има друг път!

Има нов път!

Има истински път!

Братя, спрете се, повърнете се от погрешно избрания път, който не носи добро за никого.

Да изградим доброто чрез добро, да изградим новото по пътя на любовта. Да се откажем от насилието, защото то внася тлетворния си дъх във всяко благородно начинание и разяжда като зловреден бацил израстъците на новото.

Да говорим на душите на нашите заблудени братя. Да се молим за тях. Да им изпратим мощни вълни от светлина и любов, за да спасим тях и народа си, да го отклоним от гибелния път на разделението.

Братя, опомнете се! Освободете сърдцата си от ноктите, от веригите на умразата. Из тръгнете от ума си заблудата, че с насилие може да се направи нещо добро. Извоювайте своята вътрешна свобода, освободете душата си от хипнозата на злото – дайте ход в себе си на любовта и светлината и едва тогава вий ще можете да се наречете: творци на нов живот, борци за общо благо, любящи и верни синове на народа ни.

С. Калименов

48. ВЕЧНО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Братство, Севлиево. Г. 15, бр. 306, 25.04.1943, с. 1.

Велика и свята жертва, велика и вечна жертва роди живота – нашият живот, тук, на земята.

Велика, свята и вечна жертва подхранва ежеминутно, непрестанно, в течение на безкрайния низ на столетията и хилядолетията този живот – нашият живот, и живота на всичко, което ни заобикаля, тук близко до нас, и навред в безграничната вселена.

Велика, свята и вечна – никога непреставаща жертва – е живота на нашия живот, извора, от който не преставаме да черпим, храната, без която мигом бихме изгаснали.

Ако ний, хората на земята, бихме имали поне една слаба представа за действителността, от която ний черпим сили и живот, ако бихме познавали, ако бихме опитали поне една милионна част от Великата Жертва, която всеки миг ни изпълва с живот, то ний бихме паднали на колене пред неизразимата безгранична Любов, която единствена е способна на тази Жертва и бихме благославяли непрестанно живота, и неговия Извор, и всичко, което ни заобикаля.

Както майката храни детето си със соковете, извлечени от нейното собствено тяло, така и ние, децата на Слънцето, се храним, растем и живеем от соковете, които то ни праща.

Сравнението, обаче, не е пълно, не е достатъчно: всеки миг от нашия живот и всяко, и най-малко действие, мисъл и чувство, са подхранвани и извършвани със силата, която Бог непрестанно, като вечно течащ извор, ни дава.

Какво разбираме, обаче, ние от всичко това?

Ний мислим, че някакво мъртво слънце, някакво бездушно огнено кълбо, някакво несъзнателно, механически извършващо се действие изпълва с живот гърдите ни, с чувства сърдцата ни, с мисли умовете ни и със сила – волята ни.

Какво ний, хората, разбираме от свещения акт на Великата Любов – непрестанната Жертва на Бога, от която и в която ние живеем, движим се и съществуваме?

Жалка човешка слепота, жалко човешко ограничение!

Животът, който ние непрестанно получаваме чрез слънчевите лъчи, животът, който е изградил всичко около нас, в нас и самите нас, животът, който изпълва и най-дребната тревица и мушица, всички растения и животни, животът, който пее в химните на гениалните музиканти и в още по-гениалните химни на самата природа, който прозира в сладкото съзвучие и опияняващите картини на поезията, който блика в нашите светли мисли,

топли чувства и благородни постъпки, който ни говори чрез вълшебните краски, чрез непостижимата за човешка ръка красота на природата, чрез свещения тих и мощен зов на пламтящото във вълшебната красота на безчислени бисери звездно небе – тоя велик, необятен и необхватен за човешкия ум и за човешкото съзнание живот – това е Великата Любов на Бога – това е Неговата вечна, непрестанна Жертва, радостна, доброволна и съзнателна, чрез която ний живеем и съществуваме.

И днес, когато по всички части на света милиони вярващи в Христа празнуват Неговото възкресение, напраздно те отправят очи към някакво си минало, към нещо, което е било отдавна, преди 2 000 години.

Възкресението на Христа не е никакъв свършен, запечатан херметически в страниците на историята факт. Възкресението на Христа не е и не може да бъде нещо минало, нещо, което може да бъде забравено, нещо, от което нам ни остава само един блед спомен.

Възкресението на Христа е и сега, днес, както е било и вчера, както е било и преди две хиляди и преди два милиона години. То ще бъде и утре, и винаги – защото то е един вечен, непрекъсващ се процес, тъй, както е вечен животът, както е вечна Любовта, както е вечна и Великата Жертва, чрез която този живот се ражда.

Вечна е Любовта на Бога. Вечна, непрестанна е Неговата велика Жертва. И затова вечно и непрекъснато е било и ще бъде Неговото Възкресение в душите, в умовете и в сърдцата ни.

Бог дава. Той непрестанно, вечно, безгранично дава. Това, което по милиони и милиарди пътища непрекъснато изтича, пулсирайки, излъчвайки се, от Него по всички посоки на безграничната вселена, достигайки и най-отдалечените, най-забранените кътища, това, което иде към нас, върху ефирните криле на всеки слънчев лъч, това, което жадно очакват и поглъщат треви и цветя, растения и животни, човеци и ангели, защото чрез него живеят – това са поздравленията на Бога, това са Неговите скъпоценни подаръци, това са Неговите свещени целувки – това е Неговата Велика Любов, това е Неговата велика, с непрестанна Жертва за нас, чрез която Той слиза из неведомите висини на Духа, идва сред нас, при нас, в нас, ограничава се, разпъва се, погребва се в материята, в нашия груб, нисш, физически свят, за да можем ние да живеем, за да можем да се стремим нагоре, за да не изгубваме връзката си с Вечността, за да се спасим чрез Неговото окончателно възкресение в нас.

Това е един вечен, непрестанен процес. То не е минало, нито бъдеще. То е вечно настояще. То е вечно „сега“.

Не отправяйте очите си към това, което е било преди 2 000 години. Грешите много, като вършите това. Бог не живее в миналото, нито в бъдещето. Той живее в настоящето.

Днес Бог живее на земята. Днес Той слиза от небесните висини, превръща се в жив хляб и в жива вода. Днес ние ядем Неговото тяло и пием Неговата кръв – ние живеем от живота Му, който ежеминутно слиза от Висините към нас.

Днес Той е при нас. Около нас. В нас.

Днес Той ни говори, зове ни, сочи ни пътя нагоре. Кротък и смирен, Той ни води към Царството Божие на земята.

Днес ние Го разпъваме, шибаме Го с камшиците на нашето невежество, оплюваме Го с храките на нашите клевети, увенчаваме Го с трънения венец на позора. И Той всичко търпи...

Защото Той затова е дошел – да Се пожертвува за нас, за да можем ние да имаме живот, и да го имаме преизобилно.

Яжте – това е моето тяло! Пийте – това е моята кръв, която се пролива за спасението на света! – ни казва Той и днес.

И днес, и винаги, ние ядем Неговото тяло и пием Неговата кръв – и чрез тази Негова велика жертва ний живеем.

Ако ние, хората многоучените съвременни хора, знаехме какво нещо е слънчевата светлина, ние нямаше да обръщаме очи към далечното минало, нямаше да търсим живия Христос там някъде в Палестиня и то преди 2 000 години, нямаше да считаме Неговото възкресение като нещо далечно, като един отминал и свършен факт, или дори, както „най-многоучените“ претендират – като една хубава легенда на древността, като една басня или приказка, на която само децата могат да вярват, а щяхме да знаем, щяхме да виждаме, щяхме да чувстваваме с цялата си душа, че Христос е жив днес, сега, както е бил жив и винаги, тук, при нас на земята. Че Той всеки ден и всеки час умира и отново възкръсва за нас и в нас, че това е било винаги и ще бъде вечно – до тогава, докато ние станем едно с Него, дотогава, докато ние сами се превърнем в Божествени слънца, излъчващи живот и любов по всички посоки на всемира, дотогава, докато и ние сами поемем Пътя на доброволната, радостна, съзнателна жертва, на която ни учи ежедневно, ежеминутно Христос, изпращайки ни със слънчевите лъчи, през неизбродимите пространства на Всемира, своята любов, своя живот – частици от Неговото тяло и капки от Неговата кръв.

Ако ние знаехме какво нещо е светлината, ние нямаше никога да се съмняваме във вечно възкресение на Христа и в бъдещето възкресение на нас самите...

Ако ние знаехме какво нещо е светлината!...

С. Калименов

49. КОГАТО БОГ НИ ПАЗИ

Братство, Севлиево. Г. 15, бр. 308, 10.06.1943, с. 1.

Много често, дори почти винаги, човешкият ум надценява многократно своите собствени сили и човешките сили, изобщо.

Понеже човек е изпаднал в жалката заблуда да мисли, че е господар на този свят, на тази земя, на която живеем и работим, то нему се струва, че неговите решения, неговите постъпки, неговите действия имат решаващо, окончателно, непреодолимо влияние за това, което става и което ще става в нашия земен свят.

Но дори и в случаите, когато е напълно така, т.е., когато това, което става, е обусловено от нашите мисли, решения и постъпки, дори и тогава човек се лъже, и то много повече, защото, разсъждавайки със своя ограничен ум, виждайки само това, което е пред очите му, което е ясно и видимо, той изпада в заблудението да мисли, че следствията от неговите решения и действия ще бъдат, именно такива, каквито той предполага, каквито той очаква и желае, а не други, не дори противоположни.

Човешкият ум, свикнал да разсъждава „обективно“, вижда „ясно“ наличните сили, наличните фактори и възможности в живота, които, според него, единствени ще обусловят неговото бъдеще. Но той ни най-малко не предполага, че освен видимите за него сили, фактори и възможности, има и такива, които той не вижда, но които са много по-мощни от първите. Той не знае, че цялата верига от причини и следствия, от постъпки и резултати, се движи по съвсем други закони, а не по тези, които той

познава, и затова неговото „обективно“ мислене всъщност е само едно ограничено, относително мислене, което може да бъде „логично“ в една тясно ограничена област на човешки схващания, но което по същество не е право, защото противоречи на великите и вечни закони на живота, които, в своето късогледство, човек е отхвърлил, не познава и не признава.

Благодарение на това, именно човешко късогледство, ние обикновено мислим, че нашето бъдеще може да бъде осигурено, че ние, изобщо, можем да се запазим от всякакви враждебни сили, уповавайки, именно на нашата собствена, или на която и да било земна, физическа сила и на нашия, човешки, ограничен ум.

Не е трудно, обаче, да потърсим и да намерим хиляди примери, които показват, че това наше схващане не е нищо друго, освен една обикновена човешка илюзия.

Какво нещо е човешката сила? Какво нещо е човешкият ум?

Колко големи, колко могъщи, колко всеобгръщащи трябва да бъдат те, за да могат да останат трайни, постоянни, за да могат да движат нещата, събитията по своето собствено желание и по своето собствено разбиране?

Няма пример в историята, когато човешката сила, колкото и могъща да е била тя, когато човешкият ум, колкото силен и дълбок да е бил той, да не са се оказали в края на краищата победени, разсипани в прах, унищожени до край, при най-малкия им опит да наложат своята воля, своето разбиране, против великите и вечни Божествени закони, които управляват живота. Къде е човешката сила? В какво се състои човешкият ум? До къде се простира човешката гениалност?

Доколко човек, па бил той и най-силният, най-необикновеният, е наистина фактор в събитията на живота?

Понякога на човека бива поверена известна мисия, известна задача в живота. Нему бива възложено да изпълни известни, много важни функции в този живот. Тогава нему се дават всички сили и средства, необходими му за успешното изпълнение на неговата задача. И той я изпълнява гениално, удивително – защото всички сили и всички възможности са вложени от съдбата, от Провидението в ръцете му.

Но ето, че сам той, а и всички други около него, почват да мислят, че той е всесилен, че той е непогрешим, че неговата е силата, с която той действа, че неговият ум е, който направлява огромното предприятие, което той възглавява.

И, вървейки така, този избраник на съдбата, а и неговите близки, постъпват според своето собствено разбиране, без да се съобразяват с великите и вечни божествени закони на живота.

Избраникът на съдбата, а и всички ония, които наблюдават събитията на световната сцена, не знаят, че фактически той е поставен на тази сцена само като един актьор, и че всеки момент неговата роля на тази сцена може да му бъде отнета и той да се намери съвсем неочаквано в положението на всеки един от онова мнозинство, от които нищо не зависи и които нищо не решават.

Човек, който и да бил той, дори да беше и най-големият световен гений, е абсолютно безпомощен, неговата сила е равна на нула, когато той заблагодарява да играе своя собствена, измислена от него роля, а не тази, която Провидението му сочи. Той е безпомощен също и тогава, когато, изобщо, е изиграл вече поверената му роля в живота.

Затова, ние не можем, ние не трябва, ние бихме направили най-голямата глупост, ако уповаваме в своя живот на която и да било, на каквато и да било човешка, земна сила.

Само Бог пази!

Само Бог може да ни запази. И Той ще ни запази само тогава, когато се вслушваме в Неговия глас, когато изпълняваме Неговите закони, когато се придържаме към това, което Той иска.

Затова, да не разчитаме на туй, което е нетрайно. Да не разчитаме на туй, което само се нуждае от подкрепа. Да не разчитаме на туй, което е човешко...

Има случаи, когато една страна, един народ, една държава, биват запазвани от Бога само заради един човек, или заради група от хора, верни изпълнители на Божия закон, на Божието слово. Има случаи, когато безброй грешки на управници и на самия народ или на отделни негови среди, биват изкупувани, биват понасяни, биват оправдавани единствено чрез силата и светлината на отделни единици божии люде, живущи сред този народ.

Има случаи, когато божията сила пази един народ, когато божията грижа бди над него, когато божията благодат обилно се излива над него, само затова, защото сред него живее Един, Който е пратеник на Бога на земята...

Нека отворим умовете и сърдцата си. Нека бъдем будни. Нека знаем, че само Бог ни пази и да не разчитаме на нищо човешко.

Нека бъдем благодарни на Бога и нека почитаме и уважаваме Този, заради когото Бог ни пази.

Нека слушаме Неговото слово и вървим по пътя, който Той ни сочи.

Този е Божественият път, който ни води към новия Златен век на народа ни и към Царството Божие на цялата земя, за цялото човечество.

50. ПО ПРАВИЯ ПЪТ

Братство, Севлиево. Г. 15, бр. 309, 1.07.1943, с. 1.

И тогава, когато сме направили грешка в живота си, и тогава, когато сме направили отклонение от правия път, и тогава ние не трябва да се отчайваме. Никога не е късно за изправяне на грешката. Никога не е късно за възвръщане в правия път на живота.

Повърни се смирено назад и започни всичко отново. Признай чистосърдечно грешката си, обърни нова страница в живота си и половината от вината ти ще бъде изкупена.

Когато ти направиш това, мощни сили ще се явят да те бранят, да те закрилят, да те подкрепят и предпазват от лъжлива стъпка.

Невидимият свят, светът на причините на нещата, светът, от който зависи всичко, което става тук на земята, светът на мощните сили, които са господари на живота, ще ти обърне внимание, ще спре върху тебе своя снизходителен и любвеобилен поглед и ще каже: „Ето едно дете, което се готви да пристъпва само в живота. Ето едно дете, над което трябва да се бди, и на което трябва да се помага.“

Светът, който знае, който вижда и който може всичко, е над нас, винаги, всеки ден, всеки час, всяка минута. Не мислете, че можете да го излъжете, по какъвто и да било начин. Не мислете, че можете да скриете от него нещо, каквото и да било то. Не мислете, че можете да намерите достатъчно тъмно кюше в живота, не мислете, че можете да намерите

достатъчно тъмна нощ, гдето да скриете своето престъпление, било то малко или голямо.

Ако вие вършите някакво зло, и го криете старателно, или пък го представяте във форма на добро, което е все едно, то знайте, че с това вие не лъжете никого друго, освен себе си. Защото отгоре гледат и виждат, преценяват и решават точно и безпристрастно. И в случая, вие сами себе си осъждате. Няма значение, че хората, подобните вам, ще ви възнасят в небесата, ще ви плетат венци и ще ви пеят хвалебни химни. Няма значение, че никой не ви преследва, никой не ви поглежда накриво, че земният съд и земната сила мълчат и се отнасят със снизхождение и с покровителство към вас. Въпреки това, вие сте вече безвъзвратно осъдени и тая присъда никой не може да отмени, никой не може да смекчи, освен самите вий, и то не с помощта на силните на този свят, не с умилквания и подкупи, не с хитрост, лъжа или пари, а само с искрена, чистосърдечна промяна в своя живот. Само с искрено и чистосърдечно възвръщане към правия път в живота.

Ако вие сте направили грешка в живота си, ако вие сте се отклонили от правия път, и сега не е късно да се възвърнете към него. И в последния час, и в последната минута, може да се поправи, ако не всичко, то поне много, поне по-голямата част от извършеното зло и да се спасим, да избегнем по-голямата част от следствията на направеното отклонение.

Никога не е късно да се възвърнем в правия път. Ако до момента на твоето осъзнаване, ти си давал в себе си предимство и свобода на известни тъмни, нисши, назадничащи сили да те водят по своите заплетени пътеки към падение, към разорение и пропаст, то потърси, извикай, намери в себе си другите сили, отхвърлените досега в забвение сили на доброто, дай власт, предимство и свобода на тях, именно, за да се сложи край на твоето отклонение, за да се намалят до минимум следствията от сторените грешки и да се сложи началото на новия път.

Тия сили на доброто съществуват. Тях никой и нищо не може да унищожи, защото имат своя извор в Бога, невидимия Извор на всяка сила и живот.

Тия сили съществуват и в тебе. Те съществуват и в народа и в цялото човечество, и в цялата вселена. Към тях се обърни. На тях се уповавай. На тях се подчини. Дай им власт и сила да те водят, и те ще те заведат към добро.

Пламен

51. В РЪЦЕТЕ НА БОГА

Братство, Севлиево. Г. 15, бр. 311, 25.07.1943, с. 1.

*Тисяща ще паднат от страната ти,
и десет тисъци от дясно ти,
ала при тебе няма да се приближи
91 Псалом*

Само в смирението израстват истински великите дела на живота. Истинският гений, истински способният човек е винаги смирен, защото знае, съзнава откъде идва извора на творчеството му, а обикновеният човек, обикновеният, посредствен творец, бил той писател или общественик, човек на науката, на изкуството или на политиката, е най-често горд и надменен – нему липсва скромността, защото той не знае кому служи,

не знае с чии сили работи, не познава своето истинско място и своята истинска роля в живота, а се мисли за някакъв голям фактор, действащ, независимо и свободно.

Ще повторим: един от най-верните признаци на истинската гениалност е скромността.

Геният, истинският гений, не може да не съзнава, макар и само в дълбините на своята душа, в дълбините на своето съзнание, че той е сам оръдие на Бога – че той не е сам в своето творчество, че други сили му помагат, ръководят го, насочват неговите стъпки, действуват чрез него. Чез неговото творчество е израз, повече или по-малко на едно колективно дело, и че минутите и часовете на неговото вдъхновение са такива на общуване с неземни, невидими сили, негови закрилници, помощници, ръководители. Тъкмо това е истинският извор на неговата скромност и тъкмо затова той оставя гордостта и надменността за достойние и украшение само на посредствените люде.

Ние всички сме в ръцете на Бога. И като индивиди и като общества, и като народи. Ние не само сме „написани на дланта Му“, но и фактически живеем на тази длан и всяко наше движение, всеки наш стремеж, всяко наше действие, подлежат на корекцията, на контрола и се извършват под будното око на оная невидима и непонятна сила, на онава вечно будно и всеобгръщащо съзнание, което ние наричаме с думата Бог.

Затова първото и най-важно нещо, първата стъпка и първата ни задача в живота, е да съзнаем, да разберем и осмислим нашето истинско място, нашата истинска роля и предназначение в живота.

Да съзнаем, че ние не сме дошли тук, на земята, да вършим нашата собствена, лична, частна работа, а работата на Бога. – Не че ний трябва да се лишим от собствен, индивидуален живот, не че ний трябва да престанем да работим за себе си, за нашето добруване, за нашето развитие и усъвършенствувание. Напротив, тъкмо това е нашата истинска задача, защото тъкмо в това е истинското дело на Бога. Но, в нашата работа за собственото ни, лично развитие, усъвършенствувание и благоденствие, и в работата ни за развитието, издигането и благоденствието на народа ни, ний трябва винаги да имаме пред вид, ний никога не трябва да забравяме, че в живота съществуват божествени закони, които ние трябва да съблюдаваме преди всичко друго. Ний никога не трябва да забравяме, че в живота има една програма, едно предначертание, написано от ръката на Бога, срещу което ний никога не трябва да се опълчваме. Ний никога не трябва да забравяме, че в живота има един прав път, една ясно определена посока, една велика цел, начертани и посочени ни от ръката на Бога, по които ний трябва да вървим и към които трябва да се стремим.

Ний можем да вършим нарушения, ний можем да се отклоняваме от пътя, който Бог ни сочи, по който Той ни води, който Той ни е предначертал. Ний можем (до известна степен, в известни, ограничени размери и до известно време) да налагаме своята воля, волята на нашите тъмни подбуди, на нашите ограничени и погрешни разбирания, волята на нашето отрицателно и пълно с несъвършенство минало, на нашия съпял егоизъм, на нашия „инат“.

Бог тъкмо затова е Бог, тъкмо затова Той е безкрайно велик и безкрайно съвършен, защото ни е дал и ни дава свобода, не ни кара насилно да вървим по Неговия, по съвършения, по най-добрия път.

Но ний трябва да знаем, ний трябва нито за минута да не забравяме, че, фактически, за нас друг изход няма – ний можем да се отклоняваме, да вършим грешки, отклонения и престъпления, но ние скъпо ще платим

за тях и, ако упорствуваме до край, ако все още, въпреки страданията, не искаме да се откажем от „нашата воля“, насочена против Неговата, то ние най-сетне ще дойдем до едно такова безизходно положение, до един такъв „задънен сокак“, до едно такова страшно поражение и рухване из основа на всичките ни безумни стремежи и въздушни вавилонски кули, насочени срещу Божиия план, срещу Божието ръководство в живота, до такава степен ние „ще размесим езиците си“, ще се объркаме, ще останем безсилни, безпомощни и жалки, (колкото и силни, горди и „непобедими“ да сме били до тогава), че за нас не ще остане никаква друга възможност, никакъв друг път, никакъв друг изход, освен осъзнаване на грешката ни и връщането ни назад от погрешния път...

Тъй Бог учи хората и народите...

Тогава, когато те се самозабравят, когато забравят Неговото съществуване, Неговия път и Неговата воля, когато искат да наложат своето разбиране и своята воля срещу Неговите, когато нарушат Неговия велик закон за единството и поискат да заживеят само за себе си, в противоречие и за сметка на другите, отричайки и противопоставяйки се на великото единство, на божественото цяло в живота.

Ето защо, нужно е смирение. Както за отделния човек, така също и за народите, а най-вече за водачите народни, които се смятат призвани да творят, да чертаят нови съдбини, да изграждат светли бъднини на народа си.

Водачите, обаче, са еманация от духовните сили, от духовните възможности и стремежи на народа си. Те носят в своя дух и в своята плът, в своя ум, в своето сърдце и в своята воля заложените, подтиците, стремежите, добродетелите и пороците на народа, от който произхождат и когото възглавяват; те са тъй да се каже, равнодействащата на колективния народен потенциал за даден момент.

Затова, ние не трябва да отдаваме, ние не трябва да приписваме единствено на личността на даден водач, както неговите способности, неговите повече или по-малко велики дела за благо на народа, също така и неговите недостатъци, неговите грешки и заблуждения, кривите пътища и катастрофалните последици, които неговата дейност донася. Както в единия, така и в другия случай, делата на водача са само върховен синтез, крайно обобщение на силите, действащи и имащи в момента надмощие в колективното съзнание на народа.

От друга страна, действията на водача са обусловени – допуснати, диктувани или ограничени – от върховния план на целокупния исторически развой, т.е. от Провидението, от Бога.

Поради това, действащ от една страна като израз на колективното народно съзнание, на колективната народна воля, и от друга страна, като оръдие на Провидението, ролята на водача, колкото и гениален и неповторим да бъде той, си остава само една функция, само една напълно зависима дейност. Съзнавайки, че те наистина са проводници на други сили, лежащи вън от тях, но действащи чрез тях, истинските водачи са винаги скромни. Те съзнават своята роля. Те знаят, че тяхната сила, тяхната мощ, тяхната гениалност, всъщност, не са техни. Най-после, те знаят, че както са дошли, така също могат и да спезат от сцената на живота, ако това е волята на Провидението.

От всичко това ний трябва да извадим заключението, че туй, което е най-важно за нас, като отделни личности и като народ, това е нашето собствено поведение, нашето собствено правилно разбиране и правилна насока в живота.

Отношението на Провидението към нас като личности и колектив, а така също и характера, стремежите и дейността на нашите водачи, ще се определят, именно и преди всичко от нашето собствено поведение, от възприетите от нас разбирания и насоки в живота.

Затова е толкова важно да съзнаваме всеки момент, че сме под окото и в ръцете на Бога. Никой не може да ни повреди, ако това не е Неговата воля, и никой не може да ни спаси, ако Той ни изостави. С други думи: ние по никакъв начин и с никакви средства не можем да избегнем следствията от нашия съзнателно избран и предпочетен от нас път в живота. Защото, това е Неговата воля: да се поучим от следствията на делата си – да благодарим, ако вървим по Неговия път, и да страдаме, ако искаме да се противопоставяме на Неговите вечни закони.

Да осъзнаем това, значи да се новородим, като народ и като личности. Да осъзнаем това, значи да поемем правия път към истински възход. Да осъзнаем това, значи да станем служители на Бога.

Защото ние всички, всеки момент, сме в Неговите ръце.

С. Калименов

52. БЛАГОДАРНОСТ

Братство, Севлиево. Г. 16, бр. 313, 15.10.1943, с. 1, 3.

Една от най-характерните черти на човека, една черта, която го отличава от по-нисшите форми на живота, е неговата способност за съзнателна благодарност.

Защото и растението благодари, когато го поливат и когато се грижат за него, и животното благодари, когато го нахранват или му помагат по някакъв начин, но тяхната благодарност е повече инстинктивна, отколкото съзнателна.

И затова, доколкото човек е възпитал в себе си чувството, способността за съзнателна благодарност, дотолкова той може с пълно право да се нарича човек.

Има един израз, според който „няма по-неблагодарно същество на земята от човека“.

Наистина ли това е така? И така ли трябва да бъде?

За голямо съжаление, трябва да признаем, че ние, хората, огромното болшинство от хората, сме крайно неблагодарни. Не са редки случаите, когато тия, които са направили добро някому, вместо благодарност, получават от него не само „черна неблагодарност“, но още и най-злобни хули, клевети и дори преследвания. Не са редки случаите, когато ние, хората, ухапваме ръката, която е простряна над нас, за да ни даде, да ни закриля, да ни направи добро. Не са редки случаите, когато ние ставаме врагове на тия, които ни мислят и ни правят доброто. Човешката история е пълна с подобни случаи. Човешкото всекидневие, изобилства с тях. Истинските, най-големите добротворци на човечеството са били посрещани почти винаги с клевети, хули и преследвания. Тяхната награда често пъти е била дори насилствената смърт. А и в живота на обикновените люде неблагодарността играе голяма роля.

Защо това е така – е един голям и сложен въпрос, който има своите дълбоки корени в далечното минало на людето и който ще даде своите сладки плодове в бъдещето, но с който ние сега не ще се занимаваме.

Дали пък съзнателният човек – понеже е посрещан с неблагодарност – трябва да се откаже да прави добро, или наопаки, да упорствува в своя

стремеж към доброто – това е друг въпрос, който ние, засега, също така ще отминем.

Ние ще оставим настрана човешките отношения, ще се абстрахираме от отношенията на хората помежду им и ще се спрем засега, на отношенията между човека и оня Първоизточник на живот, сили и най-разнообразни блага, необходими за поддържането, осмислянето и усъвършенствуването на живота ни, когато едни наричат природата, други – Бог или Върховен промисъл.

Какво е нашето отношение към Първоизточника на живота – към Първоизточника на ония безбройни блага, с които сме заобиколени, с които сме отрупани, които в един безконечен поток се разливат над земята и без които нашето съществуване не би било възможно нито миг?

Какво е нашето отношение към Бога?

И не сме ли ний, хората, почти също така несъзнателни, както растенията и животните, по отношение на ония блага, с които сме отрупвани, нямаме ли ний почти същото несъзнателно, лишено от чувството за благодарност отношение към Първоизточника на живота и благата, както тия „по-нисши твари“?

Понеже ние, обикновено, сме свикнали да разполагаме безпрепятствено и всекидневно с тия блага, те не ни правят никакво впечатление и нам се струва, че ние не дължим никому благодарност за тях, или пък погрешно отправяме нашата благодарност към земни фактори, към земни личности и сили.

Понеже ние, с всичката си дълбока наука и философия, до които сме достигнали днес, си мислим, че всичко това, с което разполагаме, е станало и става от само себе си, ей така просто си съществува като нещо отначало дадено или пък е достигнато по силата на някакъв механически развой на нещата, по силата на една механическа, несъзнателна, неръководена от никого и от нищо еволюция, то ние забравяме или по-скоро не чувствуваме нужда да благодарим за това, което непрестанно ни се дава.

И най-характерното в случая е това, че не само невярващите, но и тия, които се наричат религиозни и вярващи, дори в тяхното съзнание, обикновено, не минава нито сянка от благодарност за изобилните, неизчерпаеми блага, с които са заобиколени и от които се ползват всеки ден, всеки час, всяка минута.

Първото нещо, за което ние трябва непрестанно да благодарим на Бога, това е въздухът, който навсякъде и винаги дишаме и чрез който частички от Неговия живот, от Неговата сила, от Неговата любов непрестанно, всеки ден, всеки час, всяка минута, се вливат в нас, поддържат нашия живот, осмислят нашето съществуване.

Ако ние не съзнаваме, че с всяка вдишка, с всяко поемане на частици въздух, ние поглъщаме в себе си частици от Божествения живот, ние възприемаме в себе си „частици от Неговата плът и капки от Неговата кръв“, то ние не заслужаваме напълно названието мислящи и съзнателни същества, ние не заслужаваме напълно името „човек“.

Човек, мислящо и съзнателно същество, е този, който съзнава, който познава Източника, от който непрестанно черпи живот и сили, тъй, както бозайничето познава своята майка, която го кърми със своето мляко.

Няма никакво значение, съвършено безразлично е в случая, дали ние ще се наричаме и считаме за религиозни, за вярващи или не. Можем да бъдем православни, протестанти, католици, мохамедани, езичници, окултисти, и какви ли не още, но ако ние не съзнаваме и не благодарим непрестанно за непрестанния поток от Божествен живот, който безспирно

се влива в нас, то ние все още не сме напълно съзнателни и мислящи същества, все още не сме истински човеци, съзнаващи ясно връзката със своя Първоизточник...

Второто нещо, за което ние непрестанно трябва да благодарим, това е слънчевата светлина, която непрестанно, безспирно слиза към нас, която непрестанно целува, прегръща и оплодява нашата земя, а с нея заедно и всички живи същества, намиращи се на нея, която влива живот в нашия живот, защото е живота на живота ни, силата на нашата сила, свещеният, небесен хляб, който се разчупва, за да можем да живеем ний – великата жертва на Бога за нас.

И ако ние не съзнаваме, че всеки слънчев лъч, който слиза от небесата към нас, е любовен поздрав, е любовен подарък, е изпълнената със свята обич жертва на Бога за нас, и ако ние не благодарим за тази жертва, за тоя поздрав, за тоя подарък, то ние сме още полусъзнателни същества, не знаещи своето място, своята роля и своята зависимост в живота на земята и всемира...

Третото нещо, за което ние непрестанно трябва да благодарим, това е хляба, това е храната, това е онова безкрайно разнообразие от плодове и храни, необходими за подържане на живота ни, за които непостижимото по своята дълбочина и мъдрост Божествено Провидение е промислило още от началото на вековете на земния живот, и които щедрата ръка на Божествения промисъл разлива изобилно по земята...

Ние много грешим, когато мислим, че ние, хората, сме тия, които произвеждаме хляба, плодовете и другите храни, които са необходими за живота ни. Ние грешим и тогава, когато смятаме, че благодарността ни за тяхното произвеждане трябва да бъде отправена пак изключително към хора като нас, които с труда си, с грижите и усилията си са ги произвели...

Не, и тук първата ни благодарност трябва да бъде отправена преди всичко към Бога, Бог ги създаде, Бог ги възраства и Бог ги кара да зреят със своето слънце със своята благодатна влага и своята тучна земя, (защото земята е Божия), а хората са само второстепенни сътрудници, помощници в този Божествен процес.

И затова хлябът, който ядем, водата, която пием, въздухът, който дишаме и слънчевата светлина, чрез която живеем, са наистина тялото и кръвта на Бога, които се разчупват и проливат, за да живеем ний – те са Неговата велика непрестанна Жертва, чрез която ний живеем.

И ако ние не съзнаваме, че всеки зальк хляб, който слагаме в устата си, е проникнат и изпълнен с живота на Бога, ако ние не съзнаваме, че всяко наше хранене е свещенодействие, е причестяване, т.е. общуване със светите дарове на Бога, и ако ние не благодарим на Бога за тия Негови дарове, то ние живеем един наистина полусъзнателен живот, един живот в тъмнина, който прилича по-скоро на сън.

В този грозд, който ти издигах в ръката си, и чиито бисерни зърна отразяват светлината и са изпълнени с живота на слънцето, е мисълта на Бога за тебе. В него е Неговата мъдрост, която от векове е промислила за теб. В него е любовта на Бога към теб, която никога не те е забравила и никога не ще те забрави. Той е божествен подарък, той е дар от Бога за теб – не трябва ли да благодариш? Не трябва ли, при всяко зърно, което слагаш в устата си, душата ти да се изпълва с умиление, с дълбока, искрена, синовна благодарност към Този, Който ти е дал и продължава да ти дава всичко?

Всеки плод е едно Божествено благо. Във всеки плод е скрита частица от Божествения живот. Във всеки плод е скрита мисълта и любовта на Бога към нас...

И ако ние не благодарим, ако ние живеем и се храним без да съзнаваме тая непрестанна грижа, тая непрестанна любов на Бога към нас, ако ние не виждаме Неговите подаръци, ако не съзнаваме Неговата щедрост, то какво повече сме ние от духовни слепци.

И налага се понякога Бог да ни вземе, т.е. да ни лиши, макар и за кратко време от това, което ни е дал, за да можем да познаем колко ни е то скъпо, колко ни е то ценно, колко е необходимо за нас.

Лишени от хляб, от свобода, от слънце, от чист въздух и от каквото и да било благо, хората веднага почват да разбират, да съзнават неговата ценност.

И една от главните, може би най-важната причина, поради която понякога природата лишава хората от някои блага, това е тяхната неблагодарност.

Затова съзнателният човек не чака едно благо да му бъде отнето, че тогава да го оцени. Той оценява и благодари винаги за въздуха, който диша, за светлината, която го облива, за хляба и плодовете, с които се храни, за великата красота и великата мъдрост, които ни обгръщат от всички страни, с които е изпълнен животът и светът, за великата безгранична любов на Бога, чрез която ний живеем и съществуваме.

Той благодари винаги и за всичко.

Дори и за това, което външно има вид на страдание и лишение. Защото и в него е скрита дълбоката промисъл и непрестанната любов и грижа на Бога за нас, целящи нашето благо.

Да благодарим!

Днес, когато земята ни е покрита с всички видове сладки плодове, вкусни зеленчуци и други храни; днес, когато хамбарите пращат от златното жито, което щедрата ръка на Бога тъй обилно ни прати; днес, когато по лозята се чува веселият шум и песните на гроздоберачите, откъсващи плътно изпълнените от слънчев живот черни, червени и бели гроздове; днес, когато Божественото Провидение бе тъй щедро към нас – да ни прати една обилна жетва, едно обилно плодородие и, същевременно, да ни запази от злините, под чиято тежест днес пъшкат множество народи, днес нека ние си спомним за попуканата ръка на селяка, за неговото потно чело, за неговия денонощен труд, с помощта на който са дошли до нас тия блага, нека му благодарим искрено, от сърдце, нека му бъдем винаги признателни, защото парите, които ние му даваме в замяна на неговите произведения, съвсем не са равноценност на неговия труд и пот, на неговата жертвена служба за нас, но нека днес ние отправим нашия поглед, нашата признателност и благодарност преди всичко към Този, Който стои над всичко, Който дава всичко и без чиято воля, без чието благоволение и подкрепа всякакъв човешки труд, всички човешки усилия, всички човешки планове и стремежи биха останали безплодни усилия в една безплодна пустиня.

Да благодарим на Бога, Който ни е дал и ни дава всичко! Само така ние ще влезем в потока на истинския, божествен, съзнателен живот. Само така ние ще заживеем като истински човеци, като истински съзнателни и мислящи същества. Само така пред нас ще се разтворят дверите на изобилието.

Да благодарим винаги, и за всичко.

С. Калименов

53. ГЛАСЪТ НА ПРИРОДАТА

Братство, Севлиево. Г. 16, бр. 314, 15.11.1943, с. 1.

Великата Майка на живота, великата Учителка на всички живи същества – Природата, има свой собствен език, с който винаги ни говори и ни възпитава и който понякога е тих, едва чут, а понякога е мощен и страшен като развилняла се буря.

Природата е разумна и съзнателна. Всички нейни действия са целесъобразни. Пред нея стои една велика цел – и всички нейни „добри“ или „зли“, „важни“ и „маловажни“ явления и действия не са нищо друго, освен отделни, съзнателно и разумно насочени стъпки към тази, именно цел.

Ако ний не познаваме разумността и съзнателната целесъобразност на природата, то ний никога не ще я разберем, никога не ще научим нейния език. Ако във всички нейни действия ние виждаме само слепото механическо стълкновение и взаимодействие на несъзнателни, лишени от разум сили, то ние никога няма да разберем какво нещо е всъщност живота. Ако ний смятаме, че това, което нашият ум измисли (понеже ние сме съзнателни и разумни) стои по-високо и може да коригира природата, то ние жестоко се лъжем и правим грешки, които сетне скъпо изкупуваме.

Човек не може да бъде по-умен от природата, защото неговият ум, неговото съзнание, са една малка, микроскопична частица от ума, от съзнанието на природата. А частта никога не може да бъде по-голяма и да стои по-високо от цялото.

Това, което е природно, то е Божествено. Защото зад природата стои Бог. Нейните закони са Негови закони. Ето защо, винаги, когато искаме да се намесваме в делата на природата (а това е равносилно да коригираме Бога), ние грешим и страдаме вследствие на тези наши грешки.

Затова, нашата първа задача в живота като разумни и съзнателни човеци, е да се вслушваме в гласа на природата, който е глас на Бога.

Ний трябва да се научим да разбираме нейния език. Ний трябва да се научим да разчитаме нейните писмени знаци. А природата ни говори винаги и чрез всичко... Защото всичко, което ние виждаме около себе си, от това, което е непосредствено до нозете ни, от това, което изпълня цялата земя, та чак до безграничните небесни простори – всичко това представлява великата, свещена книга на природата, която винаги е разтворена пред нас и която чака само будното съзнание и проникателния ум на човека, за да му разкрие своите тайни.

Гласът на Бога ни говори чрез природата. Гласът на природата е глас Божий.

Отправете очите си навсякъде около вас, и вие ще видите вредом, във всичко, което ви заобикаля, в най-малките растения и животни, в най-незначителните на пръв поглед явления на природата, нейните закони, нейната мъдрост, действието на нейните сили. Вслушайте се, и вие ще чуете нейния глас, който ви казва: „Вървете по моя път, който аз от века съм ви предначертала, и не се страхувайте, че ще сгрешите. Следвайте моите предписания и всичко около вас и във вас ще цъфти и зрее, ще се развива и напредва.“

Нека ний, хората, се откажем да коригираме природата, защото това значи да коригираме Бога. Нека винаги се вслушваме в нейния глас и вървим по стъпките й.

Природата оперира с две сили, два фактора извиква тя на сцената на живота – добро и зло, положително и отрицателно. Защо това е така, ние, поне засега не можем напълно да разберем. Но нека ние не се намесваме в нейните действия. Тя знае какво прави, дори и тогава, когато ние смятаме нещо за неразумно, дори и жестоко.

При всички операции, които природата извършва, за нея е важен резултатът. А резултатът на всички нейни действия е само един и не може да бъде друг – все по-пълното и все по-високо разгръщане и издигане на живота, все по-голямото и по-голямо усъвършенстване на всички същества.

При това положение ний трябва да знаем нашето място и строго да спазваме нашите задължения по отношение на природата. И, преди всичко, ний трябва да се откажем от безумната и глупава мисъл да я завладяваме, да ставаме нейни господари. Толкова ний можем да станем господари на природата, колкото една мравка, която пълзи по човешкото тяло, може да му заповяда, да управлява и ръководи всичките телесни и душевни функции на този човек.

Мисълта за овладяване на природата е родена от човешкото безумие и от глупавата и несъстоятелна човешка гордост. Това, което природата ни дава, тя ни го дава доколкото ние сме послушни към нейните закони и се вслушваме в нейния глас, а ако ние пожелаем да ѝ се налагаме, да се противопоставяме на нейните закони, тя може да ни унищожи с един замах или поне да ни даде такъв урок, който никога да не забравяме. Всяко злоупотребиение със силите на природата ние скъпо и прескъпо заплащаме.

И всичките днешни страдания на отделните люде и народи и на цялото човечество вкупом, не са нищо друго, освен уроците, които природата ни дава за нашето непослушание към нейния глас, към нейните закони.

Това е ясно и просто до толкова, че и децата могат да го разберат: Ние страдаме само затова, защото нарушаваме законите на природата.

А Бог ни е дал ум, природата ни е дала ум и съзнание, с които ние можем да потърсим, да намерим и да изправим грешките си, за да можем по този начин да се освободим от страданията си.

Нека употребим този ум за това, за което ни е даден. Нека потърсим, намерим и изправим грешките си. Нека проучим свещения език на Великата Природа и нека винаги се вслушваме в нейния глас и изпълняваме нейните заповеди.

Тогава ний ще растем и цъфтим „като дърво, насадено край водни оттоци“, ще се радваме и ще благославяме живота и Бога.

Гласът на природата е глас Божий.

С. К.

54. ДА БЪДЕМ ГОТОВИ!

Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 320, 15.11.1944, с. 1, 4.

– БУДЬ ГОТОВЫЙ!

– ВСЕГДА ГОТОВЫЙ!

(Комсомолски поздрав)

Преди години, а до голяма степен и днес, под думите „Бъди готов!“, „Да бъдем готови!“ – се подразбираше и се изразяваше желанието и готовността за борба. Борба за събаряне на стария строй, борба за разрушаване на старото във всички области на живота, борба страшна, но същевременно неизбежна и свята борба, изискваща безброй скъпи жертви за строшаване веригите на едно тежко робство, за премахване властта на силите, които бяха против напредъка на човечеството, искайки на всяка цена да го задържат в състоянието на вечна мизерия, разединение, взаимно изяждане и братоубийство.

Днес, обаче, когато тия сили, може да се каже, са вече смъкнати от пиедестала на властта, когато те вече изгубиха своята сила да се налагат и да държат народа ни в подчинение, макар че борбата още не е завършена, днес, все пак, пред перспективите, които близкото бъдеще разкрива пред нас, налага се вече една корекция, една промяна на съдържанието, което се влага в думите: „Да бъдем готови.“

„Да бъдем готови!“ – За какво? – Да бъдем готови не вече за кървава борба, за събаряне, за разрушаване на старото, а да бъдем готови, да се подготвим за изграждане на Новото!

Лесно е, сравнително, да се събаря, лесно е да се разрушава, но – колко по-трудно е изкуството на изграждането, на съзиждането, и, особено, когато въпроса е да се изгради нещо ново, да се построи един нов свят, какъвто ние още не сме виждали с физическите си очи и образеца, идеала, плана за когото ние носим само в душите си!...

Ние всички, стремящи се към изграждането на този нов свят, имаме само слаба, съвсем слаба представа за големите трудности, за безкрайната сложност и за неподозираните задачи, които ще изпъкнат пред нас още в първия ден, когато ще кажем: „Привършихме борбата, привършихме събарянето на старото и започваме изграждането на новия свят.“

Тук ние ще трябва да отбележим, че за щастие, фактически не може и дума да става за такова пълно, абсолютно разделение на дейността, в която са впрегнати силите на новото: само разрушение, до един момент, и само творчество, след този момент насетне.

Всъщност, тия два процеса са преплетени помежду си – те винаги ще си останат да съществуват в живота, като израз на стремящите се вечно напред сили на живота.

Разрушението на старото и изграждането на новото, всъщност, не идват от нас хората. Те са само в много малка степен резултат на нашето съзнание, на нашата воля и дейност, които са много ограничени. Разрушението на старото и изграждането на новото фактически, са резултат преди всичко на дейността на онази жива, разумна и съзнателна Природа, на онова върховно колективно съзнание, внедрено в основите на целокупния живот, който си има своите непознати нам закони, пътища и сили, чрез които действа – разрушава и твори.

Хората, както отделните личности, така и колективите, било то неорганизирани тълпи или стегнати и мощни организации, са само проводници, са само помощници, повече или по-малко съзнателни, повече или по-малко значителни, на тия именно мощни, гигантски, непреодолими

сили на разумната и съзнателна природа, на разумния и съзнателен живот, които, по свои пътища, отправени към свои предназначени цели, разрушават старото и изграждат новото.

Следователно, нам на отделните личности, групи, организации, партии, които се стремим към изграждането на новия свят, предстои всъщност, не да диктуваме, не да чертаем самостоятелно и независимо от нищо и от никого, планове за бъдещето, а само – да се вслушваме в гласа на природата, на живота, да се постареем да проникнем колкото се може по-дълбоко в техните закони и цели, да усвоим колкото се може по-съвършено техните методи, за да бъдем истински, добри помощници при изграждането на това Велико Дело, помощници, които на всяка стъпка в своята дейност се вслушват в гласа на Живота.

Защото, пак ще повторим, ние не сме самите творци, истинските творци, ние сме само техни помощници и трябва да се стараем да бъдем добри и послушни слуги на силите, които, стоящи високо над всяко човешко съзнание, са си поставили за задача изграждането на новия свят.

При това положение, ясно изпъква въпроса за нашата подготвеност.

За какво сме готови ний днес? – И за какво ще бъдем готови утре, когато силите на старото бъдат вече напълно обезвредени и когато пред нас ще изпъкне, с всичката нейна огромност и внушителност, задачата за изграждане на новото?

Вярно е, че днес все още са необходими и се дават скъпи жертви в борба за прогонване силите на злото и за осигуряване свободата при бъдещето творчество. Но близки, много близки са вече дните, когато пред нас ще изпъкне, в своята цялост, именно тая задача за творческо изграждане на новото.

Ето защо, ние трябва да бъдем готови. Ние трябва да имаме ясен поглед за нещата. Ний трябва да организираме своите вътрешни сили. Ние трябва да се подготвим за успешното изнасяне на многобройните и разнообразни задачи, включващи се и образуващи заедно огромната задача за обновяването на живота.

Защото, съобразно нашата подготвеност, съобразно нашите способности и възможности, нам ще ни бъдат предоставени съответни роли, съответни задачи при изграждане на новия свят!

Млади българи и българки, юноши и девизи, по лицата на които се чете ясно готовността за жертви и ентузиазма за Новото, в очите на които гори ярко пламъка на вярата в доброто и любовта към народа, а също и вий, по-възрастни служители и носители на свещения идеал за общочовешко добруване, ще се оставите ли вий да бъдете и да си останете само гробари на старото, само езекутори на стария живот и чистачи, боклукчи, които разчистват и отнасят някъде настрана всичките нечистотии, които старият живот и неговото разрушаване са оставили?

Не! Във вашите очи, във вашия поглед, във вашата вяра и във вашия устрем, аз виждам, че вие не ще спрете на половина път, че вие не ще се окажете недостойни за едно по-високо призвание – призиванието за творчество, че вие не ще се ограничите само в някаква, макар и необходима и неизбежна, но все пак отрицателна роля – ролята на разрушението.

Вие ще искате, вие искате да станете творци, защото, в действителност, събарянето на старото не би имало никакъв смисъл без изграждане на новото.

Щом това е така, ясно е, че пред вас изпъкват и ще изпъкват все повече и повече нови задачи, които ще изискват нова подготовка и познаването и осъзнаването на нови закони – законите на творчеството,

които не са измислени и създадени от човека, а са закони на природата и живота, и които твърде много се различават от законите, по които вие, по необходимост, сте се ръководили в досегашната си дейност.

Ето защо, мили братя и сестри българи, млади и стари, всички вий, които жадувате да станете свещенослужители в храма на бъдещето, всички вий, които искате да дадете своята дан в изграждането на новия свят, всички вий, за които цел и смисъл в живота е работата и служенето на Новото, всички вий помнете, никога не забравяйте и винаги се ръководете в живота и в дейността си от следните няколко правила, които са основните закони на творчеството:

Първо: Единствената творческа сила в живота и света – това е Любовта.

Ако с умразата вий можете да събаряте, да унищожавате старото, то само с любовта вий можете да изградите новото.

Затова, дайте ход в душите си на Любовта. Това е първото, абсолютно необходимо условие, за да можете вие да станете творци. Това е новото оръжие, това е истинската и най-мощна сила, с помощта на която вий ще можете да изпълните дълга си към живота.

Второ: Стремете се към истинско знание. Защото само истинското знание, само истинското познаване законите на природата, ще ви даде правилните и верни методи за изграждане на новия живот.

Знам колко искрен и чист, колко мощен и пламенен е вашия устрем към знание, към просвета, към истината. Знам какви усилия и жертви правите, за да ги придобиете. Но аз познавам също така и всичките ваши заблуждения. Това не го казвам за укор. Далеч от мене тази мисъл. Защото аз знам, че стремежия се към светлината трябва първом да мине през тъмнина.

Но тъкмо поради това, аз не мога да не ви предупредя: Бъдете внимателни! Минавайки през тъмнината, пазете се, да не би завинаги да останете в нея, считайки я за истинска и пълна светлина!

Пазете се да не коронясате лъжата върху трона на истината, и отказвайки се от един истински Бог, да не би да повярвате и да останете завинаги да служите на един идол.

Защото велика е тайната на природата и на живота, и истината за тях не е това, което с детска наивност и с младенчески жар вие поглъщате от книгите на повърхностни учени и философи.

Защото, най-сетне, животът, в своята пълнота, е нещо толкова велико, толкова необозримо, такива скрити възможности и изненади, такива непознати вам тайни крие той в себе си, че всеки миг той може да превърне вашата „светла истина“, в която с такава фанатична преданост вярвате, в грозна и черна лъжа.

А върху лъжата не може да бъде изградено нищо истински хубаво и нищо истински ново...

Трето: Научете какво значи истинска свобода!

Защото има свобода за нисшето, за животното в човека, а има и свобода за висшето, за духа в него. Ако дадете свобода на животното, то вашия дух ще бъде окован в тежки вериги. А какво друго сте вие, ако не дух, който си служи и който разумно трябва да използва своето тяло като свое оръдие?

Сетне, нашата свобода дава ли ни право да отнемеме свободата на другите? И ако ние не можем да овладеем себе си, т.е. своето тяло, своите мисли и чувства, ако ние не можем да дадем свобода и възможност за правилно, разумно и естествено функциониране на клетките и органите

на нашето тяло, то за каква друга свобода ние бихме могли да мислим и каква свобода бихме могли да дадем на себе си и на другите?

Велика е науката за живота! Велика е науката за Любовта! Велика е науката за свободата! Не се ограничавайте с това, което сте знаели досега и не мислете, че то е всичко. Ако не научите нещо повече, ако не научите нещо ново, което досега не сте знаели, вие не можете да станете истински творци на нов живот.

Необходимо е, обаче да бъдете готови! Необходимо е да се подготвите – усилено да се подготвяте!

Вие сте призвани да изградите новия свят, обаче, той сигурно няма да се окаже, няма да бъде точно такъв, какъвто вие, в своя младенчески жар, сте си го въобразявали.

Новият свят трябва да дойде първом във вас. Той трябва да заживее първом вътре във вас – във вашите души, във вашите умове и сърдца.

А новият свят е преди всичко Любов – велика безгранична любов към всичко и всички. Той е също така истинско знание, истинска свобода...

Братя и сестри, пред нас стои една велика наука – науката за новия живот, науката за изграждането на новия свят.

Нека не си въобразяваме, че я познаваме. Тя, все още, е една велика и свещена тайна за нас. И нека със свещен трепет и пълно смирение пристъпим към нея. Като малки деца, които едва сега почват да учат – едва сега почват да скричат свещените букви на тази велика Божествена книга на новия живот.

Да бъдем готови! – Да се подготвим за добри, прилежни и послушни ученици на нашата велика майка Природата и на нашия велик Учител – Живота, за да станем техни достойни съработници в изграждането на новия свят.

Да бъдем готови! – Да преобразим, да обновим себе си, за да можем да обновим и света.

С. Калименов

55. ДА БЪДЕМ ГОТОВИ!

Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 322, 1.12.1944, с. 1, 4.

Апелирам към всички българи да служат на Отечествения фронт. А трябва да се знае, че само с любов може да се служи на този Отечествен фронт.

Учителят

Да бъдем готови! – Колко огромен, велик и обширен е смисъла на тия няколко думи. Колко дълбоко е тяхното значение, какво неочаквано ценно съдържание ние бихме открили в тях, ако само се опитаме да проникнем в тях, а не само да ги повтаряме без да мислим.

Да бъдем готови – това значи да променим себе си. Това значи да станем други хора. Това значи да заживеем по съвършено нов начин.

Защото такива, каквито сме и каквито се проявяваме, така, както сме живели досега и както живеем и сега, ние сме още далеч, много далеч от истинския нов живот, ние още съвсем не сме годни, напълно отговарящи за предназначението си камъни и тухли, които да влязат в изграждането на величествената постройка на Новото.

Ние трябва да станем други, нови хора, ние трябва да заживеем друг, нов живот, ние трябва да изпълним умовете си със съвсем нови мисли,

ние трябва да изпълним сърдцата и душите си с нови чувства, ако искаме да бъдем наистина готови за новия живот, който хлопа настоятелно на вратите на всички ни.

Илюзия е да се мисли, че с досегашните ни мисли и чувства, с досегашните ни постъпки, ние сме годни за новия живот и наистина ще станем негови творци.

Наистина ли „условията“, външните економически условия, ще променят като с някаква магическа пръчица целия наш вътрешен живот? Наистина ли промяната на строя или на властта ще промени и нас самите? Наистина ли нашата душа, безразлично какво разбираме под тази дума, ще бъде основно променена чрез промяната на външния, материален ред?

Ние в такива чудеса, в такива магии не вярваме. Наивно и вредно е да се вярва в това. Следователно, задачата за изграждането на новия свят далеч надхвърля задачата за прокламирането и изграждането на какъвто и да било нов строй. Задачата за изграждането на новия свят е много по-огромна, много по-обширна, много по-сложна и по-трудна, отколкото може да ни се стори на пръв поглед.

И ние бяхме деца, и ние вярвахме, някога в чудесата, в магичните сили на външните промени. Днес, обаче, ние не можем и не трябва да вярваме такива неща, които са вредни заблуждения, и които ни отдалечават от истината, от истинските ни задачи.

Следователно, ний трябва да погледнем открито и ясно действителността. Ний трябва да погледнем лице с лице живота. И след това трябва да се заловим на работа.

Всъщност, работата и само работата – приложението, опитите за прокарване в действителния живот на нашите планове, стремежи и разбирания – само тази работа, приложението и опита, ще изкарат наяве ясни и безсъмнени, нашите заблуждения. Те ще бъдат нашия най-добър учител, поправяйки нашите неизбежни грешки.

И все пак, ние трябва да отворим умовете си и душите си за новите истини. Ние трябва да отворим съзнанието си за това, което досега не сме знаели. Ние трябва да бъдем възприемчиви за новото, трябва да го търсим, а не да му се противопоставяме. Защото – животът, този най-велик учител, учи и ще научи всички ни, но, докато един схваща лесно и бързо неговите уроци, друг ще трябва да мине през дълги и големи страдания, докато чуе гласа му и усвои неговите уроци.

А животът ни учи преди всичко едно: ние трябва да променим себе си!

Ние можем и трябва да направим това. Ние сме властни да направим това. А то е най-важното. То е, едва ли не, всичко. То е ключът и пътят към всичко останало.

Ще променим ли старите си навици? Ще променим ли старите си мисли и чувства? Ще променим ли старите си отношения и постъпки спрямо живота и света? Най-после, ще променим ли нашето старо досегашно светоразбиране?

Ето, от това именно, преди всичко, зависи дали ние ще станем творци на нов живот. От това зависи дали ние ще можем или не ще можем да създадем нещо истински ново и истински хубаво.

Изобщо, съществува една истинска, обширна, сложна и доста трудна в своето приложение наука за новия живот. Тази наука не е измислена от хората, тя не е творение на когото и да било, а е дело на самия живот. В тази наука теорията и практиката, истината и нейното приложение, са

неразривно свързани помежду си. Тази наука не може да се учи само на книга. Нейното истинско изучаване се придобива в самия живот.

Ние знаем, че всички, които са искрени, всички, които обичат и вярват в идеала си, непременно, кой по-рано, кой по-късно, ще влязат в течението на тази велика наука. И едва когато я опитат, те ще могат да разберат напълно нашите думи.

Защото опитът е, който разрешава въпросите, а не теориите, които и каквито и да били те. През горчилото на опита ще минат, ще бъдат прекарани последователно всичките наши теории, разбирания и планове, и едва тогава ще може да се разбере – кое в тях е годно за живота, и кое не може да издържи неговата строга, но справедлива критика. Защото опитът – това е самият живот.

И само този, който е опитал нещата, който ги знае не само теоретически, но ги познава и в тяхното практическо приложение, само той може с пълно право да говори за тях и за тяхната годност. Останалото си остава теория, която, докато не се провери на практика, не бива да се приема безусловно.

И все пак, въпреки всички възможни пречки, трудности, неизбежни грешки и неправилно насочени усилия, ние горещо и твърдо вярваме: колелото на живота се е завъртяло напред с такава огромна, могъща сила, че нищо не може да го спре. Движението напред е факт, който с нищо не може да се отрече. Мощни, изобилни сили, като пролетни води нахлуват от всички страни в живота. Тия сили са на лице. За тяхното съществуване въпрос не може да става. Това са сили на новото, дошли на земята, извикани тук с ясната и определена мисия – да участвуват в изграждането на новия живот. Въпросът е само за тяхното правилно ориентиране и насочване, за максималното оползотворяване на техните възможности.

Ето на тия именно сили на новото, ние говорим, към тия именно души, изпълнени с ясно съзнание на своята мисия и с бурен устрем към изграждането на новия свят, към тях ние се обръщаме с думите: Бъдете готови! Подгответе се за новия свят, който иде. Изучавайте великата наука на новия живот. Изучавайте я практически, а не теоретически. Изпитайте в живота всяка нова истина, която ви се предлага. Отхвърляйте всички догми, които са в противоречие с гласа на живота.

Бъдете готови! Насочете вашето внимание преди всичко към самите вас. Знайте, че вътре във вас, а не във външните условия и форми, е действителния източник на новия живот, и че ако той не дойде от там, от никъде другаде не може да дойде.

Бъдете готови! Близко, много близко е времето, когато на вас ще бъде възложена задачата да творите, да изградите зданието на новия живот. А там всяко нещо трябва да бъде поставено точно на своето място и всичко да бъде изградено с красота и съвършенство.

Трудна, но велика е тази задача. Подгответе се за нея. Направете от себе си истински, съвършени проводници на силите на новия живот.

Бъдете готови!

С. К.

56. ПРАВОТО НА СИЛНИЯ В НОВО ОСВЕТЛЕНИЕ

Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 322, 1.12.1944, с. 1, 4.

Ние всички познаваме правото на силния. Познаваме го от историята, която сме чели. Познаваме го от това, което в нашия кратък, настоящ живот сме видели и чули. Познаваме го, може би, и от това, което в личния си живот сме преживели.

Правото на силния! – „Юмручното право“ на старите, правото на организираната сила, на организираното насилие на днешния културен свят – ние го познаваме, ние го видяхме: тежкия, брониран юмрук, пред страшната заплаха на който Чехословакия сложи оръжие и се прости временно със свободата си; същия този юмрук, който с всичката си страшна сила се стовари върху Полша, а след това, последователно: върху Дания и Норвегия, Холандия, Белгия и Франция, Гърция и Югославия, България, Унгария и Румъния, и най-после, като завършек, като апотеоз на своите кървави безумия – върху огромната снага на великия Съветски Съюз.

Всичко да погълнем, всичко да стъпчем под краката си, всичко да смажем, да обезвредим и да направим послушно на волята си и роб на интересите си. Абсолютно никакви морални, човечни или пък съображения за колективния интерес на човечеството или на нападатите. Всички многобройни и разнообразни съображения изтъквани на широко чрез преса, радио, по всички възможни начини, са само отлично замаскирана и доведена до съвършенство пропаганда, която цели, след като вече ти е отнета свободата и възможностите за правилно и свободно развитие, да те накарат още да мислиш, че с това ти е направено благодеяние, за което си длъжен да благодариш...

Да изреждаме ли още „благодеянията“ на съвременното и на древното „юмручно право“? Изпишно е. Всеки ги знае и всеки би могъл да посочи набързо една дълга редица от такива.

Ако, обаче, днес ние смятаме, че светът се намира пред вратите на една истинска нова ера в своя живот и в своето развитие, ако ние смятаме, че миналото не е и не може да бъде идеал за настоящето и бъдещето, ако ние смятаме, че наистина ще трябва да вървим, да се движим напред, а не да замръзнем върху почвата, върху идеалите и разбиранията на едно отрицателно минало, чиито плодове, това е безсъмнено, се оказаха горчиви – то ние сме длъжни, ние трябва непременно да направим една основна корекция, да изменим коренно възгледите си върху правото на силния... И не само да изменим възгледите си, но да променим коренно и делата си. Защото, има ли смисъл, разумно и оправдано ли е да се борим против и да отричаме правото на силния, тъй както то е разбирано досега, само докато то е в ръцете на другите?

Но, преди да разгледаме основно този въпрос, ние трябва да си уясним добре – от едно гледище, надхвърлящо гледището на обикновените, банални човешки схващания – кой е наистина силен?

Силен ли е, наистина, насилникът? Този, който безогледно и безмилостно стъпка и премазва всичко, което среща на пътя си?

И колко време може да трае неговата сила и неговата власт над слабите и беззащитните, които той с презрение и с безумна самоувереност тълче?

Историята ни дава блестящ отговор на този въпрос: Насилникът не е в действителност силен, защото в противен случай той не би се нуждал

от насилието за закрепване на своята власт. Властта на насилника е временна, краткотрайна. Тя няма здрави основи. Тя е отречена преди всичко от съзнанието на подтиснатите, а след това и от съзнанието на всички обичащи свободата, правдата и истината, тя е отречена и от съзнанието на всички, чиито интереси са засегнати или заплашени, а чии интереси не са засегнати или, най-малко, заплашени, от действията, от явните стремежи и домогвания и от скритите и оставяни за по-сетнешно реализиране планове на насилника?

Ясно е, че насилника, с характера на своето поведение, обединява всички против себе си, той подига срещу себе си всичко. Той подига срещу себе си самия живот...

Ето, това е истинската логика на живота, логиката на живия, на действителния живот, а не на ограничените, късогледни човешки схващания, според които, щом веднаж сме почувствували силата в ръцете си, ние можем да правим всичко, което пожелаем.

Животът отрича правото на „силният“ насилник. А тук, на земята, не съществува нищо по-силно от живота. Следователно, насилникът, бидейки отречен от живота, не е и не може да бъде силен. Насилникът, заедно с неговите действия, е осъден от живота. Още със своите първи прояви на ярко определено насилие, той вече сам се е осъдил. И дълбоко в себе си, той съзнава това. И взема всички мерки – с надеждата да закрепи или продължи колкото се може повече своето насилие и своята власт. Обаче, всичко е напразно, присъдите на живота са безпощадни и неотменими. Присъдите на живота са строги, но и абсолютно справедливи.

Ето защо, никой, бил той най-малкият или най-големият на земята, бил той обикновен човек или по-малък или по-голям властник, бил той народ, общество или група от хора или от народи – никой не трябва да си въобразява, че има правото и че може да се налага с насилие над по-слабите за в полза на своите егоистични интереси, и че неговото насилие може да получи одобрението на живота и да даде трайни резултати.

Насилникът, винаги неизбежно, опълчва срещу себе си самия живот. Насилникът винаги и неизбежно бива осъден и получава изпълнението на своята присъда от ръцете на самия живот. Затова ние не можем да се съгласим, че насилникът е наистина силен.

Не! Истинската сила не е и не може да бъде в насилието. Насилието няма нищо общо с истинската сила, която се poi изобилно от изворите на живота, която не е временна, постоянна, която има не само минало и настояще, но и бъдеще.

Това не са само думи. Това не е само философия. И ако то е и философия, то не е такава на човешкото умуване, а е философия и логика на самия живот.

Но тогава, за да се повърнем към зададения от нас въпрос – кой е наистина силен?

Истинския, правилен и верен отговор на този въпрос ще дойде до нас чрез устата на един голям Мъдрец, когато, ако ний, българите, слушаме, пред нас ще се разкрият дверите на едно ново, светло царство – царството на небивало духовно и материално изобилие.

И тъй, кой е наистина силен? – Силен е любящият, силен е мъдрият, силен е този, който обича истината.

„Който обича, той е силен човек. Който не обича, е слаб човек“ – казва Мъдрецът. И това е наистина така.

То е така, преди всичко затуй, защото хиляди тайнствени пружини на великия и непознат нам Живот действуват непрестанно, точно и отмерено безпогрешно и резултатно, в полза на този, който действува с любовта, мъдростта и истината.

То е така, защото нашия земен живот винаги е бил, е и ще бъде в ръцете и под върховното ръководство на една сила, върху която човешките слабости и заблуждения нямат никакво влияние.

То е така, най-после и затуй, защото тази истина ни води към една нова епоха, към един нов свят.

Сава Калименов

VII.

СПОДЕЛЕНИ МИСЛИ

Сава Калименов

1. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ И БЯЛОТО БРАТСТВО

1.1. УЧЕНИЕТО НА ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО

Учението на Всемирното Бяло Братство е съществувало винаги и ще съществува докато съществува светът. Защото то е израз на великите природни космични закони, които управляват живота в цялата вселена, в неговата пълнота. Няма кътче в тази безгранична вселена, няма и най-малка проява на живот в нея, която да не е в зависимост, да не се ръководи и съществува благодарение на тези основни, всепроникващи, вечни, непоклатими закони на общия, на космичния живот. Следователно, и нашия земен човешки живот е в пълна зависимост от тези закони, които ние трябва да познаваме и прилагаме. От това зависи нашия възход, нашето развитие, нашето благоденствие и щастие.

ЗАКОН ЗА ЕДИНСТВОТО

Първият основен закон на Космичния живот, а също така и на всеки индивидуален живот, е закона за Единството. Има един единствен, велик, всеобгръщащ, вечно съществуващ, вечно възраждащ се, вечно растящ, вечно разцъфтяващ във все по-голяма сила и красота, космичен, единен, Божествен живот. Всичко, което съществува – видимо и невидимо, близко и далечно, одушевено и „неодушевено“, малко и голямо, съвършено и несъвършено, положително и отрицателно, е само частица от този безграничен, всеобгръщащ вселенски живот. Всичко е свързано с едно голямо Цяло – от малката клетка, до гигантските Слънца, зареяни в безкрайния простор на Космоса, от амебата до човека, от човека до ангела. И всичко е в непрекъснато взаимодействие, в непрекъснато взаимно влияние: всичко влияе на всичко и всичко се влияе от всичко.

Външен израз, външна проява на този велик, единен космичен живот е видимата и невидимата /за нашите ограничени човешки сетива/ Вселена – безбройните Галактики, милиардите слънца, слънчеви системи, планети, комети, спътници. Всичко това е Едно. Всичко това е един единен, цялостен жив Организъм, от всички части, от всички отделни центрове или органи, на които бликат непрестанно по всички посоки най-различни сили, енергии, подтици, влияния. Това е Макрокосмоса, това е тялото на Космичния Човек, който обгръща всичко, от малката прашичка до най-огромните слънца и в което и ние, всички хора и всички същества, сме отделни, по-малки или по-големи частици. Всички ние сме само клетки в този могъщ, всеобгръщащ вселенски организъм.

От това гледище, индивидуалният живот, индивидуалното съзнание, които ние, хората, и другите същества, притежаваме, са нещо относително – те не са нещо постоянно, нещо неизменно, нещо абсолютно реално, защото са в положение на постоянно движение, на постоянно развитие и усъвършенствуване – постоянен стремеж към все по-тясно сливане и взаимодействие с този велик космичен живот. Нали клетките на нашия човешки организъм си имат свой собствен, отделен живот? – Да, но този техен живот е само частица от живота на целия човешки организъм и тяхната форма, тяхното тяло е също така частица от тоя организъм. Ние, хората и всички същества, и всичко съществуващо сме клетки и органи в този велик вселенски организъм на Космичния Човек.

В този именно факт се крие необходимостта, повелята, основния закон на живота, що се отнася до нашата човешка дейност, тук, на земята – във всичките си прояви да действваме в хармония, в съгласие с този колективен, с този общ живот. Да не се отделяме, да не се обособяваме, да не се противопоставяме на общия живот, на общите интереси. Обособените клетки са ракови клетки. Те насят смърт за целия организъм. Те самите са осъдени на смърт.

Човек не може и не трябва да живее за себе си. Неговият пръв дълг и пръв закон е да живее за Цялото. В живота на Цялото само той ще намери своето истинско благо, своя напредък, своето щастие. Животът за себе си е – смърт.

„Човек сам по себе си не може да бъде щастлив. Той е част от цялото Битие. Следователно, той може да живее и да бъде щастлив само като бъде в съгласие с Цялото. Той казва: Аз искам да живея за себе си. – Щом живееш за себе си, нещастията ще дойде.

1.2. МИКРОКОСМОС И МАКРОКОСМОС

Човек – и Вселена. Във всяко, и в най-малкото живо същество, е вложен безграничен потенциал за развитие – безгранични възможности за усъвършенстване. Във всяка клетка, във всяко житно зърно е вложена, в миниатюр цялата Вселена. Това се отнася и за човека. Що е човек? – Човек представлява от себе си в умален вид цялата Вселена, целия Космос. Всичко, каквото съществува в Макрокосмоса, в безграничната Вселена, съществува също така и в човека. Според Учителя на Всемирното Бяло Братство, всички слънца, всички небесни тела имат своите станции, своите проекции в тялото – в мозъка на човека. Затова човек е наречен още от древността – микрокосмос. Той е пълно и точно отражение, пълно и точно копие на Макрокосмоса, на цялата Вселена. Оттам – и неговите безгранични възможности за развитие. На човека предстои да стане ангел. Затова са неговите земни изпитания, страдания, търсения, лутаници, успехи и неуспехи. Всичко това е учение. Без учене няма постижения. А човек учи, когато се намира пред трудности – пред задачи, които трябва да разрешава.

Това е човекът – нещо велико в своите възможности, отражение на Безграничния Космос.

КОСМИЧНО СЪЗНАНИЕ

Космичното съзнание и Космичен Разум – това са еднозначни понятия. Накъдето и да се обърнем във Вселената, в живота, навсякъде ще видим проявата на една велика Разумност. Всичко, от атома до галактиката, е изградено с една върховна, недостъпна и трудно понятна за човека Разумност. Тази Разумност в строежа и във функциите на всяко, и най-малкото нещо във Вселената, и във Вселената като цялост, ясно показва, че тук е действувало и действува едно Съзнание, едно Свръхсъзнание, едно Космично, Божествено Съзнание. Разумността не може да бъде несъзнателна, тя не може да бъде механическа. Както всичко е живо в природата, така също всичко е съзнателно. Защото всичко е разумно устроено. Защото в света владее закона на красотата и хармонията. Защото дори формата на снежинките е идеално красива. И когато в живота ние срещаме неразумни и некрасиви неща и постъпки,

трябва да знаем, че това са дела на човека. Защо? – Защото Космическото Съзнание, Космическият Разум го е надарил с тази върховна ценност – свободата, без която човек би бил само един автомат, един робот. Именно благодарение на тази свобода човек върши и добро и зло, създава красиви и грозни неща, и от всичко това, от последиците на своите дела се учи. Така той върви напред и съзнателно се движи към съвършенство, а не като автомат, не като навит с пружина механизъм. Без тази свобода на действие, човек би бил непълноценно творение на природата.

1.3. ПОЛЯРНОСТ

Навсякъде в живота, във Вселената, владее, действа закона за полярността. Северен и южен полюс, плюс и минус, положително и отрицателно електричество, тъмнина и светлина, добро и зло, красиво и грозно, мъжко и женско начало в живота – всичко това са ограничени, относителни човешки понятия за великото единство на живота, който действа, който туря всичко съществуващо в движение и следователно в развитие, благодарение именно на това взаимодействие на двата могъщи и вечни полюса на живота. Едното без другото не може да съществува. Тези две противоположни сили, в своето взаимодействие създават движението, напредъка, развитието. Това е диалектиката на живота. Тя е в основата на всичко. Без нея всичко би било мъртво, неподвижно. И когато хората критикуват нещата в природата и в живота, то е, защото не знаят, не виждат техния краен резултат. Всичко работи за доброто. Включително и злото.

ЛЮБОВТА

Смисълът на живота е в любовта. Щастието е само в любовта. Напредъкът, развитието е в любовта. Самият живот е резултат, творение на любовта. Всичко, от най-малкия атом, до най-отдалечените галактики, е създадено от любовта. Само любовта твори. Тя създава всичко. Защото тя е именно могъщата сила, която се явява като резултат от взаимодействието на двата велики полюса на живота. Плюс и минус. Любовта, това е самият живот.

Обаче как човек разбира любовта? Доколко той може да я възприеме и прояви? Колко и каква любов той може да има? Учителят на Бялото Братство каза, че любовта има 360 милиона форми. Тогава какво е любовта? Дали ние, хората, наистина я познаваме? И когато човек говори за любовта, и когато действа от нейно име, дали това наистина е любов?

Великият, непонятният, недостъпният за ограниченото човешко съзнание Извор на Любовта, на Космичната Любов, се разлива на земята чрез Слънцето, чрез всички слънца, които са нейни проводници, разлива се в цялата безгранична Вселена, във всички галактики. Любовта идва при нас на малки, съвсем малки поточета, струйки, капчици, защото самите ние сме малки, самите ние не можем, нямаме капацитет да възприемем Голямата Любов! И тогава що е нашата, човешката любов? – Това са малки, извънредно малки частици, малки капчици от един безграничен Океан. Любовта не е наша. Тя идва при нас от Великия Извор. Нека не назоваваме неговото Име. Кошунството на човека е отишло твърде далеч.

И това е една от големите причини за неговите нещастия и страдания, за потъването на неговото съзнание в тъмнина!

Следователно, нека знаем, че Любовта е нещо велико, нещо свещено, нещо неизмеримо и непостижимо в неговата цялост, в неговата сила и пълнота. И когато говорим за любовта, и когато проявяваме нашата малка, ограничена, несъвършена човешка любов, нека знаем, че това са само малки капчици от един велик Океан, минали през най-различни земни условия, през най-различни пластове, и поради това носещи в себе си примесите на нашето, на човешкото несъвършенство – на нашите недостатъци.

Любовта е нещо безкрайно велико! – 360 милиона форми! Цялата вечност е необходима за човека, за да мине през тях, за да ги изживее. И той ще мине! Той ще расте, ще цъфти, ще се развива вечно в нея. Защото името на Вечността е Любов! И защото това е съдбата на човека! Защото човек е роден от Великата Любов! И колкото и където човек да се бави, да се лута, да се отклонява и заблуждава, в края на краищата блудният син ще се завърне в обятията на Отца си – в обятията на Великата Любов.

Затова нека бъдем по-скромни и да не сравняваме, да не отъждествяваме нашите временни човешки увлечения, нашите краткотрайни и повърхностни преживявания с най-великото, най-свещеното, с върховното в живота. Нека осъзнаем нашето ограничение – в нашето съзнание, в нашите мисли, в нашите знания, в нашите прояви и в любовта.

Въпреки всичко това, въпреки нашето крайно ограничение във всяко отношение, все пак Тя е нашата Спасителка, нашата Освободителка от доброволно наденатите от нас окови на безлюбието и омразата, от доброволното робство, в което сме попаднали след като сме се отрекли от Великата Любов и от братя, и сестри сме се превърнали във врагове едни на други.

Само Любовта спасява! Това се отнася за отделния човек, за семейството, за обществото, за народите, за цялото човечество. В какви преговори, в какви договори ще бъде надеждата ни, когато няма любов в сърцата ни? При това положение може да има само взаимно надлъгване. Но то не дава добри резултати. Казват: Нека разумът заговори! – Няма разум без любов. Разум без любов, това е лъжа!

И тъй, само Любовта ще ни спаси! Като индивиди, като народи, и – цялото човечество. Ако не я приемем, ще минем през страшно изпитание. И нека се надяваме, че поне тогава ще поумнеем.

1.4. НЯМА СМЪРТ!

Няма смърт! Животът е вечен! – За индивидите, за обществата, за народите, за небесните тела – слънцата, планетите, системите, галактиките, за целия Космос. Навсякъде има вечен кръговрат, вечно възвръщане, вечно новораждане, вечно усъвършенстване, вечно движение – напред и нагоре. Няма смърт! На човека предстои да стане ангел. Да лети с бързината на светлината – от планета на планета, от слънчева система в друга, от галактика в галактика. Защото той носи в себе си семената на безсмъртието и възможностите на Безкрайността. Защото животът, включително и човешкият, е разумно създаден! Защото велик е Разумът, който е създал всичко с Любов, предвидил е и се грижи за

всичко с Любов, и който ни води, бавно, но сигурно, стъпка по стъпка, към великото бъдеще, към великото съвършенство – към Великата Любов!

Това е, което предстои на човека. Не – изчезване в небитието. Лесно и бързо ли ще стане то? – Нещата са относителни. Това, което на човека се струва като много продължително, за Вечността е само миг. Ще има трудности, мъчности, неуспехи. Но ние затова сме на земята – да учим! Без решаване на трудни задачи няма учение, няма напредък. Нека бъдем доволни и радостни, нека благодарим на великия Космически Разум, че ни е отредил такова светло бъдеще. Че ни е надарил с безсмъртие, че ни е подарил Вечността и Безкрайността – нашето неотменимо Божествено наследство.

Нашето истинско Отечество не е на Земята! Земята е за нас само едно временно жилище, временно училище. Ние сме бъдещи жители на безграничния Космос. Затова ще работим, ще постоим, ще учим живот след живот, векове и хилядолетия, докато станем достатъчно съвършени, докато бъдем готови да се завърнем в нашето истинско Отечество – в безграничното Царство на Бога – необятния Космос!

Само Любовта може да ни даде тези сили – да извървим докрай земния си път, да разрешим напълно трудните си задачи, да се освободим от робството на злото, да влезем в областта на хармонията и щастието, на истината, свободата, Любовта!

Когато във всеки човек и във всяко живо същество почнем да виждаме наш роден брат и сестра, когато сърцата ни се изпълнят с любов към всичко живо, към всичко съществуващо, тогава за нас отново ще се отвори вратата на Рая.

Тогава човек ще възкръсне в Любовта!

Защото човечеството ще бъде единно. Защото всички хора и народи ще живеят в Любов!

Това е, съвсем накратко, учението на Великото Всемирно Бяло Братство, предадено напълно, несъвършено, с човешка ограниченост и неумение.

Защото това Учение е всеобхватно – то е безкрайно като Вселената, като необятния Космос. В него има още хиляди и милиони неща, хиляди и милиони подробности – всички те са животодаващи истини, донесени ни и предоставени на цялото човечество от Великия, от Мировия Учител, които чакат жадни умове и сърца – да вкусят и да се нахранят с тоя Хляб Небесен. Те чакат жадни ръце, които да приемат безценното богатство – най-великото Съкровище, което се подарява на днешното човечество. Защото Учението на Учителя е нещо безкрайно – като небето, като Вечността, като Безкрайността. В стотиците томове на неговите беседи и лекции, на неговите послания, изказвания, разговори, лежат съкровища, каквито няма никъде по земята, съкровища от истини, знания, правила, ръководства, упътвания, които не е възможно човек да обхване, да усвои изцяло в един земен живот. Това е Божествено наследство, което Учителят е донесъл за бъдещата шеста раса. А ние, съвременниците, негови последователи и ученици, както и всички тия, които пожелаат, ще вземем, ще усвоим от това безкрайно богатство само това, за което сме способни, за което сме достойни – според нашия стремеж на ученици и според нашия вътрешен духовен капацитет.

1.5. УЧИТЕЛЯТ

Когато говорим за учението на Всемирното Бяло Братство, това, естествено, подразбира съществуването на Учителя, чрез който това учение идва до нас, хората.

Учителят се роди в България, в град Варна, на 12 юли 1864 г. и напусна земното си тяло на 27 декември 1944 г. Неговото земно име в това му възплотение на земята бе Петър Константинов Дънов. Като младеж е учил във Варна и Свищов и следвал в Бостонския университет, Съединените щати, дето е изучавал медицина и богословие, като е престоял там около седем години. Връщайки се в България, след кратък период на вътрешно съсредоточение, на духовна подготовка, Той се е отдад на своята мисия, за която е слязъл на земята. Обиколил е цялата страна със своите сказки, свързвайки се навсякъде с духовно пробудени хора и така е положил основите на обществото „Бяло Братство“ в България.

Започнал дейността си от Варна, Бургас и Търново, по-късно, в края на Първата световна война той пренася центъра на движението в София.

Живее първоначално в дома на Петко Гумнеров, на ул. „Опълченска“ №66. Впоследствие, по негово напътствие се създава център на Братството на „Изгрева“, място разположено над днешния „Парк на свободата“. Тук се настаняват да живеят много от неговите ученици, построява се салон за събрания, а така също и Учителят установява своето жилище тук.

Беседите и лекциите стават редовно. В неделя 5 часа сутринта утринно слово, в 10.30 ч. общодостъпна публична беседа, в сряда, в 5 часа сутринта лекция на Общия окултен клас, в петък, в 5 ч. сутринта лекция на Специалния или Младежкия окултен клас. Създава се трапезария и кухня за общо хранене.

След като вече е дал, главно през време на своите лекции, редица духовни песни с дълбоко окултно съдържание и мощна духовна динамика, тук Той създава и апотеоза на своето музикално и художествено творчество – Паневритмията. Това е система от инструментална музика, песен и движения, дълбоко осмислени, в пълна хармония с космичните сили и закони, която няма равна на себе си по своето мощно положително въздействие върху физическото и духовното състояние на участващите. Общо е убеждението сред неговите ученици, че с Паневритмията Учителят е снел на земята частица от това, което съществува само на небето – в света на възвишените същества.

Творчеството на Учителя е събрано в няколко стотици тома, съдържащи хиляди негови беседи. Всяка една от тези беседи и лекции е неизчерпаем източник на мъдрост и любов, на светлина и красота, каквито напразно бихме търсили, където и да било другаде в съвременността.

Учителят обаче направо, категорично заявява: „Аз не проповядвам мое учение. Аз проповядвам учението на Бога, на Христа.“

И действително, всяка беседа, както и всяка лекция, започват с прочитането на една глава от Библията или Евангелието. Учителят се спира на един определен текст от тази глава и говори върху него, като го развива в най-неочаквани, изумителни дълбочини и подробности. Тук неговото Слово е несравнимо с нищо земно. Тук чрез Учителя се проявява Божественото. Това е безкрайно велика, всеобгръщаща наука за човека и

света, за човешкия земен, физически живот и за неговия духовен живот и духовно развитие. Наука, която, както казахме е много трудно, всъщност невъзможно да се усвои в своята пълнота в един земен живот дори и от много напреднали духовно хора, и която, по същество и предназначение, е определена да бъде духовната основа, върху която ще се изгради живота, културата и идващата шеста раса – расата на Светещите, расата на Синовите и Дъщерите Божии, които ще осъществят Царството Божие на земята, ще възвърнат на човечеството изгубения Рай.

Затова Учителят с пълно право казва: „Ако вие приложите само една стотна от това учение, вие ще бъдете щастливи.“

И така, кой е Учителят? – Може би е още рано да се отговори на този въпрос. Между другото защото днес мнозинството от хората не са още способни да разберат, не са готови и да приемат този отговор. А преди всичко затуй, защото Учителят е една духовна величина, една духовна сила, която непрестанно расте в съзнанието на своите ученици и последователи, нещо което, разбира се, предстои и на всички, които в близко или далечно бъдеще ще се докоснат до живото огнище на неговото велико Учение. Това е напълно естествено – когато ти си вкусил само една капка от Божествения еликсир на живота, какъвто представя от себе си Учението на Учителя, ти имаш една определена представа за него, за това Учение и за неговия Източник. И тази представа, по необходимост, е ограничена. Но пред тебе е бездна, пред тебе е океан, пред тебе е безкрайност от тази жива вода, от този жив небесен Хляб на живота. Следователно, колкото повече навлизаш в океана, в безкрайността на Божественото Слово, колкото повече възприемаш от него – а то, ще повторим – е неизчерпаемо, толкова повече ти самият растеш, толкова повече твоето съзнание се разширява, и толкова повече Словото за тебе расте, толкова повече расте в твоето съзнание и Учителят, чрез който идва това Слово. Следователно, ние нямаме мярка, нямаме определена човешка мярка, с която да измерим неизмеримото – да измерим духовния ръст, духовната сила и същност на Учителя. За това, с пълна сила и авторитет, ще си каже думата само бъдещето. И така, Учителят винаги ще расте и расте за нас, за всички хора, за цялото човечество, колкото по-добре и по-пълно Го познаваме, колкото по-дълбоко проникваме в Неговото Слово...Безкраен процес....

Първоначално, за своите близки и за своите първи ученици Учителят беше само „господин Дънов“ – един учен, начетен и мъдър човек. Едва по-късно те откриха в него Учителят – Учителят на Любовта и Мъдростта, от чието Слово бликат изворите на Божествената Светлина. Днес, Той, за своите най-будни ученици, е Мировият Учител, един единствен на земята, един единствен във времето на човешкото паломничество, на човешкото развитие на земята. Като оставим настрана предисторическата епоха – времето на Атлантида, на Лемурия и на другите отдавна отминали култури и раси, за които имаме само смътни и откъслечни сведения, Той е все същият, един и същ: Ману, в първата древноиндуска култура на бялата, на петата коренна раса; Зороастър – във втората, халдейската култура на същата пета раса; Хермес – в третата, древноегипетска култура на същата раса; Орфей – основателя на четвъртата култура, тази на древните траки, продължена в гръкоримската цивилизация; Той е Исус от Назарет, чрез който се прояви временно на земята великия Дух на Христос, в

началото на сегашната пета западно-европейска и световна култура; Той е Боян Магът, който основа и разпространи по целия тогавашен свят богомилството. И сега пак Той се яви – в началото на шестата култура – културата на славянството, за да даде необходимия духовен импулс за нейното изграждане, а същевременно и да подготви условията за идването на шестата коренна раса, която ще се породи и разцъфти върху новия континент, който ще изникне из недрата на Тихия океан.

Погледнато така, цялото необозримо духовно творчество на Учителя, съдържащо се в неговото Слово, може да бъде наречено Ръководство за живота и развитието на идващата шеста раса или: „Книга на Шестата раса“.

Фактически, това е Третият Завет, това е Новата Библия, която Бог дава чрез Учителя на днешното и бъдещото човечество.

Които могат, които имат отворени духовни очи, ще приемат. Останалите ще чакат. Има време. Ще дойде денят за всички, за всеки поотделно. Но – колкото по-рано, толкова по-добре.

Накрай – защо Мировият Учител избра България за център, за начало на своята дейност? – Една от причините е тази, че България е славянска страна, а на славянството предстои да изгради новата шеста култура на петата коренна раса и същевременно да подготви условията за идването на Шестата коренна раса. За тази си мисия, казва Учителят, българският народ е подготвян от Провидението от 5400 години насам.

Ще завършим с думите на Учителя:

„Който живее в шестата раса, той забравя своите лични интереси и се стреми към едно: да приложи любовта в своя живот.“

„И в миналото е бил реализиран идеала на Царството Божие на земята, само че в по-малък размер. Сега се очаква това да обхване цялата земя. Пред вас стои едно велико бъдеще.“

„Идеите на шестата раса са като въздуха, като светлината. Те сега проникват навсякъде. В шестата раса всеки ще съзнава, че и другите имат право на свобода като него.“

„Няма друго разрешение на човечеството освен да приеме новото – да се премахнат границите и да дойде Федерацията. И това ще стане. Тогава всички народи ще бъдат свободни.“

„Иде новата култура! Иде шестата раса! Иде Божественото в света!“

За трети път България става източник на Божествена Светлина за цялото човечество:

По времето на Орфея, който бе разкъсан от вакханките, оръдия на тъмните сили.

По времето на Боян Магът, синът на Симеон Велики, когато богомилството бе разгромено с огън и меч.

Сега, за трети път, Божествената Светлина не ще бъде загасена. Учителят каза: „Този път ще победим!“

И още: „Богомилите сега идат отново. Животът минава в нова фаза. Ако българският народ приеме това учение, ще стане велик народ. Ако не го приеме, ще пропадне. Богомилите са сегашните ученици на Бялото Братство.“

1.6. УЧИТЕЛЯТ. ДЕНЯТ НА УЧИТЕЛЯ И МЯСТОТО НА УЧИТЕЛЯ

УЧИТЕЛЯТ

Петровден – 12 юли, 1964 г.
Сто години от идването на Учителя на земята.

*Учителят дойде от небесата
за да сложи началото
за реализиране Учението на Христа,
тука, на земята.*

Учителю!

Прости, че с моите слаби думи,
със бедния мой език
със моето несъвършено слово,
си позволявам скромна песен да ти изпея.

Учителю!

Прости, че аз, недостойният, слабият човек,
който не смее ученик твой да се нарече,
се осмелявам за твоето величие,
за твоята любов и мъдрост да говоря.

Учителю!

Прости, че искам да разкажа
на тези, които не са те видели,
туй малкото, което бедната моя душа,
което слабите ми очи,
което ограниченият ми ум
от безграничното ти величие и красота
са доловили!

Учителю велик!

На слънцето, в горещо пладне,
човешките очи да издържат не са способни.
И ако можехме ний
твоего истинско величие и красота
да съзрем за миг;
ако те видехме във блясъка
на пълната ти светлина,
на пълното ти величие и слава,
в праха ний мигом бихме паднали:
очите ни, тялото ни, несъвършенството наше,
не биха издържали блясъка на твойта светлина!

Учителю велик!

Дух мощен, Любов безгранична,
Мъдрост съвършенна!
Безкрайно малък се направи Ти за нас.
От небесата при нас тук, долу, слезе:
смали се, ограничи се, смири се,

в човешка форма се яви за нас, пред нас.
За нас подобен стана: в ада земен влезе
към светлината, към небето
душите ни да изведеш!

Учителю велик!

Като човек, в човешка форма, те видяхме.
Като с човек с теб говорихме.
Като човек със нас се движеше:
приемаше ни, ръкуваше се с нас,
изслушваше ни, съветваше ни.
По планините ни водеше.
От Мусала със Тебе слънцето посрещнахме.
Тайните на Вселената,
Мъдростта и Любовта на Бога,
великите Закони на живота,
на човешки език пред нас разкриваше.
Като човек, в беседите си,
пред нас заставаше,
в човешко слово Словото на Бога обличаше.
Като човек пред нас, пред целия наш народ,
пред целия човешки род, застана!

Учителю велик!

Затуй те не видяхме!
Затуй те не познахме!
Затуй те не оценихме, не разбрахме!
Защото малък, скромнен, ограничен,
в човешка форма,
като един от нас, пред нас застана.
Защото с прости, обикновени човешки слова
Ти величието на Бога изрази.
Защото в мантия царска, патриаршеска,
не се облече.
Защото с чудеса тълпите не привлече.
Защото обграден от сонм ангели
пред нас не застана.
Защото скромно и тихо, без излишен шум,
Великото Дело понесе,
и на плещите си до края славен го изнесе!

Затуй, Учителю велик,
и най-достойните твои ученици,
и най-добрите ти помощници,
и най-доверените твои близки,
във твоя земен живот,
тук, при хората, при нас,
само една нищожна част от твоето величие видяха
само една безкрайно малка част
от твоята светлина възприеха;
само безкрайно малка капчица от твоята сила,

от своята любов и своята мъдрост
в душите си и сърцата си приеха.

И тези малки капчици
от твоето величие и слава,
от своята любов и мъдрост,
за нас, за тези, които чува твоя глас,
за тези, които се откликнаха на твоя зов,
за тези, които тръгнаха след Тебе,
са Океан от Светлина,
са Океан от Сила и Живот,
са Океан от Мъдрост и Любов,
сравнени с жалката човешка мъдрост,
сравнени с умуванията на света,
сравнени с лутаниците на величията земни.

Не може мравката да види слона.
Не може нищожното да обгърне Безграничното.
Не може човешкото да разбере Божественото.
Ний виждаме само слаби отблясъци,
ний виждаме само отражения на отраженията:
като през тясна пролука,
ний виждаме само нищожни частици
от величието на славата на Бога.

Така, в смирената човешка форма,
която Великият Учител прие,
с която слезе Той тук, при нас, на земята,
ние не можахме, ние не успяхме,
ние не знаехме да проникнем:
да видим туй, което зад нея стои.
Мощното Слънце не ни ослепи,
защото се приспособи за нашия живот,
за нашите очи.

Величието на Учителя не можахме
и не можем да обгърнем!
Величието на Учителя не можем да познаем!
Величието на Учителя не можем да оценим!
Днес затуй ний сме още неспособни.
Днес затуй ний сме още недостойни.
Безкрайната Мъдрост, безкрайната Любов,
безкрайното величие и мощ на Учителя,
във тяхната пълнота,
за нас са още недостъпни!

По двадесет, тридесет, четиридесет години
вървяхме след Учителя,
учихме се от неговото Слово,
пяхме неговите песни,
изпълнявахме неговите нареждания,
изповядвахме неговото Учение,
но още не сме го познали,

още не сме го напълно разбрали,
още не сме го оценили.

Не за укор, не за осъждане,
не за самоосъждане и самоунижение,
не със съжаление се казват тия думи!
Не!

Великото е непостижимо!
Безкрайното е необхватно!
Бездната на Божията Любов и Мъдрост
която в Словото си, в беседите,
Учителят пред нас, пред бъдното човечество,
пред бъдните хилядолетия, разкрива,
не може в един кратък човешки живот
да се обгърне.
Не може в един човешки живот да се проникне,
да се разбере, да се усвои.

Ний всички, които слушахме Учителя,
които четохме, четем и се възхищаваме
от неговото Слово;
които сме свързали завинаги душите си
с неговото Учение,
с неговото велико Дело,
ний всички усвояваме, възприемаме
само отделни малки зрънца
от Великия Хамбар на Божественото Слово,
което Учителят донесе тука, на земята:
велико Благословение за всяка човешка душа,
за цялото човечество;
днес, утре и завинаги,
докато човек съществува на земята.

Защото въпросът не е само в четенето,
в слушането и „разбирането“ на беседите.
Още по-малко той е в четенето на молитви,
в изпълнението на правила и наредби.
Всичко това си има своето място,
своя голям смисъл. То е необходимо.
Обаче нещата се разбират истински,
само когато непосредствено се изживеят.
Теоритичните истини не са истини.
Само когато се изживеят,
само когато се опитат в живота,
те стават живи истини за нас.
Само когато Учението на Учителя се живее,
и доколкото се живее,
само дотолкова се то усвоява и истински разбира.
А това е дълъг, безкрайно дълъг процес!

Нека никой от нас не си въобразява,
че е усвоил напълно Учението на Учителя!
По четиридесет, петдесет години слушаме,

четем беседите на Учителя,
правим усилия да вървим по Пътя,
посочен ни от Него,
и всеки ден, всеки месец, всяка година
при всяко ново четене,
при всяко препрочитане,
откриваме все нова и нова светлина в беседите,
откриваме все повече и повече мъдрост:
пред духовния ни взор се разкриват неща,
които преди месец, преди година, две,
във същия текст, в същата беседа,
не сме видяли, не сме разбрали:
не сме били готови да ги разберем,
не сме били способни да ги видим!

Това е безкраен процес!
Това е велик процес!
Това са необятни глъбини.
Това са възможности, пред каквито
човечеството до днес не е застанало:
колкото повече ние растем,
толкова повече растат и беседите в нас, за нас.
Велик, вечен, непреривен процес!
Неизчерпаема, необятна бездна
на Божията Мъдрост!

Защото така е било до днес,
така ще бъде и занапред,
така ще бъде завинаги:
със Словото ний живеем,
и със Словото непрестанно растем!
Днес разбираме повече от вчера.
Утре ще разбираме повече от днес.
Разширение на съзнанието!
Основен белег на движението напред,
основен белег на човешката еволюция.

И все по-напред и по-напред!
И все по-нагоре и по-нагоре!
И все по-всестранно ще обгръщаме,
ще проникваме в духа на Учението.
Това е присъща, безценна опитност
на всеки един от нас.
На всеки, който живее с Учителювото Слово,
на всеки, който е имал и има
великото, несравнимо щастие
да черпи светлина от великия Извор!

Ние не си въобразяваме,
и всеки един от нас, който трезво разсъждава,
няма никога да си въобрази,
че в този ни кратък земен живот

ще можем да изчерпим,
да усвоим напълно съкровищата на Учението,
да проникнем до дълбините на неговата Мъдрост.

Ний много добре знаем, че до края,
до последния час на този ни земен живот,
ще се учим непрекъснато от Учителя,
от неговото велико Слово;
че във следващия ни живот, тук, на земята,
ще продължим да се учим от Него,
да проникваме все по-дълбоко в Учението.
Че много, много животи ни са нужни за това.
Че докрая на пребиваването ни тук, на земята,
ще продължаваме да се учим,
да откриваме нови за нас,
велики истини във неговото Слово;
ще продължаваме все по-добре,
все по-правилно да го разбираме,
да го оценяваме, да го живеем!

Безкраен процес!
Безкрайно величие!
Безкрайно усъвършенствуване!
Безкрайно самоизграждане!
Безкрайна Мъдрост, безкрайна Любов!
Безкрайна светлина, безкрайна красота!
Това е живото, безсмъртното Слово на Учителя!
Това са беседите на Учителя за нас, за всички!
Това е неоценимото Съкровище,
което Учителят ни остави:
на нас, на нашия народ,
на цялото човечество,
на бъдните векове и хилядолетия,
на хилядите следващи поколения!
Най-великото богатство,
което днес човечеството притежава!

Няма значение, че засега малцина го виждат,
че малцина го ценят и разбират.
Няма значение, че и ний, самите,
последователите на Учителя,
само малка частица от това велико Съкровище
можем да усвоим!
Няма значение, че бавно проникваме,
бавно усвояваме,
бавно се учим да живеем Учението!
Такъв е великият процес на живота.
Такъв е характера на Божественото:
то бавно /за нашите, човешки очи/
постепенно се разкрива.

Светлината обаче расте!
Ще продължава да расте!
Винаги ще расте!
Светлината на Великото Учение ще обгърне
цялата земя, цялото човечество!
Божественото назад се не връща!
Божественото не може да се спре!
За Божественото прегради не съществуват!
Божественото Учение ще залее света!
Беседите на Учителя ще се четат навред,
по цялата земя.
Паневритмията ще се играе навсякъде.
Милиони люде, от всички части на света,
със свещен трепет в душите си,
ще идват тук, в нашата малка България,
да видят с очите си местата,
гдето е живял, по които се е движил Учителят!
Да се поклонят пред неговия светъл Дух,
пред неговото велико Дело.
Милиони уста ще запееят нашите песни.
Милиони сърца ще затуптят
във трепета на Божията Любов!
Милиони умове ще бъдат озарени
от Божията Мъдрост!

Велико Зазоряване, велико Пробуждане
наближава:
пробуждане, разцъфтяване на човешката душа!
Разливане на Божествения Дух,
на Божията Благодат,
в душите и сърцата на хората.
Изгряване на нова Ера за човечеството;
ера на братството и любовта,
на светлината и свободата!

Учителю!
Прости за моето скромно слово!
Прости за моите бедни думи.
Прости за моето неумение да изразя това,
което ме вълнува:
туй, което в идващите дни,
други, по-достойни, по-способни от мене,
ще изразят в пълно величие,
в пълна красота и съвършенство!

Великий Учителю!
Днес, утре и завинаги,
от Тебе ще се учим,
след Тебе ще вървим,
за твоето велико Дело ще живеем,
ще работим и растем,
вечно ще ти благодарим,

вечно ще те благославяме,
и вечно песен ще ти пеем,
ний – нашите сърца и нашите души!

Учителю, прости!
Благослови ни!
Вдъхнови ни!

1.7. ПЕТУНИИ **стихотворение**

Дойдох да Ти се поклоня.
Дойдох да Ти целуна мислено ръка.
Дойдох да Ти благодаря.
Да благодаря за безкрайно многото, което си ми дал.
Да благодаря за безграничната светлина, за свещеното знание,
за Божественото озарение, което даде на нас, на всички хора,
на цялото човечество, на всяка душа.
Неоценимото, несравнимото, върховното Благо:
да се отворят очите ти.
Да прогледнеш и да видиш истината.
Да видиш света, да видиш живота в тяхната истинска,
Божествена светлина.
Да видиш Любавта – да видиш истинския смисъл,
да видиш истинското съдържание на живота.

Бяхме в тъмнина, и светлина ни озари.
Бяхме слепи – и прогледнахме.
Бяхме духовно мъртви – и възкръснахме.
Влязохме в живота на вечната радост, на вечната светлина,
на безграничната Любав.
Влязохме в истинския живот.
Научихме се да благодарим. Научихме се да се молим.
Научихме се да пеем свещените песни, които свързват душата с
Бога.
Които са тихи стъпки на душата към Олтаря на Бога.
Които окрилят Духа – да лети в Безкрайността.

Дойдох да Ти благодаря!
И ето: в градинката, на „Твоео Място“*:
чудна феерия от бяло-синкаво-виолетово-розови цветове.
Някакъв необикновен, огромен килим от сладостни тонове.
Чудна музика, чуден аромат – лек, нежен, фин – на
фуниеобразните
цветове: петунии, петунии, петунии!
Облак от петунии, водопад от петунии, океан от петунии!

Вслушай се: дивна песен пеят петуниите!
Тих, но мощен, незабравим, проникващ, обземащ, издигащ душата
хор
се носи надлъж и на шир, кръжи над мястото на Учителя,
и се издига в небесата.
Вгледай се: на фона на тъмнозелените дървета,

в обкръжението на светлосиньото небе и на тъмносинята Витоша,
нежни елфи – душите на цветята – се носят;
пеят, танцуват, прегръщат се, издигат се, летят в небесата...
Светли ангели с тихи стъпки бдят над Мястото на Учителя.
Светли ангели слизат и възлизат и тяхната песен, техния благослов
се сливат с хора на цветята!...
И свещен трепет обзема, изпълва, отнася душата
към висините на неземното.

София – Изгрева – Мястото на Учителя!

От тук светлината озарява света!

От тук се разливат по всички посоки, навред по земята,
навред в пространството, могъщите трепети на Новото,
на великото и красивото, на могъщото, на Божественото.

От тук се разпространяват по всички страни, всред всички народи,
достигайки до всяка душа, могъщите вибрации на това,
което ще обнови света.

Тук е Извора, от който бликат идеите, които ще превърнат в
светлина,

в музика, в хармония живота на човека, на човечеството.

Които ще донесат мир, братство и любов в света!

Невидима, несравнима с нищо друго на земята,
несравнима с нищо, съществувало досега в историята на
човечеството,

безкрайно могъща, велика и свята Божествена Радиостанция,
предавателен Център!...

Това, което очите на хората не виждат, но което се издига
безкрайно по-високо над всякакви човешки строежи,

- кули, идеи, идеали, мероприятия, планове.

Защото не е човешко, а Божествено!

Това, което никакви земни, никакви адски сили не могат да
разрушат,

Това, което стои над всичко, това, което обгръща всичко,

това, което ще победи всичко:

великото Божествено Слово на Учителя, което невидимо блика от
тука,

с нечута, неподозирана, неотразима мощ:

ТОВА, КОЕТО ДНЕС ПРЕТВОРЯВА СВЕТА!

Защото будните души, навсякъде по земята, във всички народи,
от всички религии, вери, мирогледи, учения, го възприемат
непосредствено, направо, без вестници, книги и списания,
без проповеди и речи, без обикновените радио и телеапарати,
усвояват ги и – ГО ПРИПАГАТ!

- „Моето Слово вече изпълни света!“...

Божественото не може да бъде спряно!

То не може да бъде ограничено.

То не може да бъде сковано в тесните рамки на отделна секта,
на отделна религия, църква, учение, школа, група.

Туй, което обгръща всичко, стои над всичко!

Петунии, петунии, петунии!...

Благославяща, вдъхновяваща, възкресяваща, тиха и нежна песен
пеят петуниите, в съзвучие с песента на Ангелите,
в съзвучие с благодарността на душите, на безбройните души,
излязли из тъмнината и намерили тук светлината;
на душите, възкръснали тук за доброто, за любовта, за свободата
на душите, които след дълги лутания, страдания, заблуждения,
лъжливи пътища, бяха озарени от Божествената Светлина,
излязоха на спасителния бряг, намериха покой под крилото на Бога.
Защото затова дойде Учителят:
да заведе всички нас, да заведе всички души при Бога!

Петунии, петунии, петунии!...

Нежни цветя, деца на ангелите, свидетели на красотата,
за величието и съвършенството на Божественото!
Благословени ръцете на тези, които ви посадиха и които
непрестанно,
неуморно и безкористно се грижат за вас;
които ви поддържат в постоянна свежест,
които изтъкаха този несравним килим,
по-красив, по-скъп за нас, учениците на Учителя,
от всякакви други цветни градини в света...

Петунии, петунии, петунии! ...

Безсмъртният Дух на Божият Пратеник, на Този,
който ни донесе безграничната Мъдрост, безграничната Любов,
безграничната Светлина на Бога, се носи над вас!...
Идват душите, ще идват във вековете и хилядолетията,
да влезат в контакт с безграничната Сила,
да почерпят от безграничния Извор,
да бъдат озарени от безграничната Любов и безграничната
Светлина.
Да благодарят за небесното Благо, което Той донесе
– на своите ученици, на българския народ,
на цялото човечество.

1.8. ИЗГРЕВЪТ Е СВЕЩЕН И НЕПРИКОСНОВЕН

Братя и сестри,

Дръжте в съзнанието си мисълта за неприкосновеността на
„Изгрева“.

Ний не се молим пред земни сили.

Учителят ни е дал методи за работа.

Той ни е дал най-мощното окръжие – мисълта!

Нека всички се свържем в една здраво споена

Духовна верига, от която непрекъснато да се излъчва мисълта:

„ИЗГРЕВЪТ“ Е СВЕЩЕН, НЕПРИКОСНОВЕН,
НЕОТЧУЖДАЕМ!

Желаещите могат да изпълнят следната задача:

След полунощ, когато всички спят, да отправят неколкостранно, към
душите на тези, за които това се отнася, следната формула:

„БОГ, КОЙТО ЖИВЕЕ ВЪВ ВАС, НЯМА ДА ВИ ПОЗВОЛИ ДА
НАПРАВИТЕ ЗЛО НА „ИЗГРЕВА“!

Севлиево, април 1968 г.
С братски поздрав: /С. Калименов/

Ние, учениците на Учителя Петър Дънов, заявяваме, че „Изгрева“,
заедно с Мястото, дето е положено тялото на Учителя,
не трябва да бъдат употребени за никакви други цели
– те трябва да си останат Светиня за света,
Светиня за цялото човечество.

Това е върховна, историческа, свещена музейна ценност,
на която в никакъв случай не трябва да се посяга!

Ако днес, с достойни за удивление ревност и старание,
ний ровим земята и всички отломки от печена глина,
всяко останало от древността украсение, художествено

произведение,

домашно пособие, занаятчийски уред и т.н. поставяме в музеите,
с чувството на гордост за тази си културна дейност,

то ще посегнем ли ний на туй, което погледнато от далечината
на вековете, погледнато в перспективата на близкото и далечно

бъдеще,

представлява Светиня за света

- най-скъпия Паметник за нещо велико, станало тук, на земята!...

Утре милиони хора, от всички части на света,

ще идват да се поклонят на Мястото на Учителя...

Как ще ги посрещнем?

Ние, учениците на Учителя, не сме съгласни

„Изгрева“ да бъде употребен за други цели, освен като музей,
като свещено място, като скъп спомен за миналото,
посветен на бъдещето.

Ние не можем да приемем, не можем да се съгласим,

не можем да допуснем в съзнанието си мисълта, че това може да
стане!

Ние няма да манифестираме, няма да събираме подписи,

няма да подаваме петиции,

ние няма да браним с телата си свещените за нас места,

НО КАК ЩЕ ПРЕМИНЕТЕ ПРЕЗ ДУШИТЕ НИ?

Нашите души – нашите сърца, нашето съзнание, нашата мисъл,
нашата вяра и нашата воля са застанали на вечна, непоклатима,
с нищо неунищожима стража пред „Изгрева“, около „Изгрева“,
около Светинята за нас, за света, за човечеството!...

НЕ ДАВАМЕ „ИЗГРЕВА“!

Не даваме „Мястото на Учителя“!

Не даваме свещеното, Божественото да бъде употребено за земни
цели!

На тези, които са замислили това, ний казваме:

БОГ, КОЙТО ЖИВЕЕ ВЪВ ВАС,

НЯМА ДА ВИ ПОЗВОЛИ ДА НАПРАВИТЕ ЗЛО НА „ИЗГРЕВА“!

**Забележка:* „Мястото на Учителя“ – така някои от учениците на Всемирното Бяло Братство наричат мястото, дето е положено тялото на Учителя.

1.9. НЕ ДАВАМЕ „ИЗГРЕВА“!

Свещените неща са свещени!

Свещените неща се неприкосновени!

Свещените неща не са предназначени за задоволяване на обикновените,

земни човешки нужди.

Те не трябва да бъдат профанирани от човека!

Нека кажем, нека знаем, нека не забравяме една велика истина:

Изгарят пръстите на този, който направи опит да оскверни една Светиня!

Не от човека – от Бога е това!

Не по човешки – по Божествени закони става това!

От никакви земни сили не може да бъде осуетено това.

Затуй нека се спрем, нека се замислим, нека се опомним, преди извършването на една капитална, съдбоносна, непоправима грешка.

Нека не посягаме на свещеното, на Божественото, на това,

за което нямаме мярка, нямаме думи, нямаме съзнание

- да го изразим, да го разберем, да го обгърнем и окачествим.

Затуй, защото то стои безкрайно по-високо над нас, над всичко човешко!

Има Ценности, които с никакви земни ценности не може да се сравнят:

милиарди злато, всички най-скъпи богатства на земята,

това, от което човек очаква, това, на което човек разчита,

това, което е силата, гордостта, постижението на човека на земята, относително взето, не представлява нищо,

в сравнение с великото, нетленно Богатство, подарено на човека от Бога

- донесено на земята, на цялото човечество, от Учителя,

чрез Божественото Слово, което Той ни даде.

Споменът, символът, светинята, земният апотеоз на туй, най-великото,

свещеното, което Бог подари на човечеството,

това е „Изгрева“ – Мястото, дето живя и учи Учителят;

Мястото, дето, по нареждане, с разрешение на Георги Димитров, е положено тялото на Учителя!

То е свещено за нас!

То е свещено за цялото човечество!

То е, то ще бъде най-скъпата, върховната Светиня

на бъдните векове и хилядолетия за цялата земя!

Малко е да се каже, че за нас, българите, и за цялото човечество, „Изгревът“ е туй, което е „Ясна поляна“ за руския народ

и за човечеството.

Малко е да се каже, че днес няма точка на земното кълбо, която да излъчва такава светлина за света, като „Изгрева“.

Малко е да се каже, че тази Светиня принадлежи не единствено нам,

на българите, а – на цялото човечество, на бъдещите поколения, на бъдещите векове и хилядолетия.

Би трябвало да разберем:

свещен, Божествен, нетленен, невидим и неугасим Огън гори там, - на Мястото, дето Бог изля благословиението си над човечеството!

Би трябвало да разберем, че има Светини, на които ние не можем, на които ние нямаме право да посягаме!

Би трябвало да разберем, че има неща, които стоят високо над всичко човешко, над всякаква земна сила...

Ние, учениците на Учителя Петър Дънов, заявяваме, че „Изгрева“, заедно с Мястото, дето е положено тялото на Учителя, не трябва да бъдат употребени за никакви други цели

- те трябва да си останат Светиня за света,

Светиня за цялото човечество.

Това е върховна, историческа, свещена музейна ценност,

Ако днес, с достойни за удивление ревност и старание,

ний ровим земята, и всяка отломка от печена глина,

всяко останало от древността украсение, художествено произведение,

домашно пособие, занаятчийски уред и т.н., поставяме в музеите,

с чувството на гордост за тази си културна дейност,

то ще посегнем ли ний на туй, което, погледнато от далечината

на вековете, погледнато в перспективата на близкото и далечно бъдеще,

представлява Светиня за света

най-скъпия Паметник за нещо велико, станало тук, на земята!...

Утре милиони хора от всички части на света

ще идват да се поклонят на Мястото на Учителя...

Как ще ги посрещнем?

Ние, учениците на Учителя, не сме съгласни

„Изгрева“ да бъде употребен за други цели, освен като музей,

като свещено място, като скъп спомен за миналото,

посветен на бъдещето.

Ние не можем да приемем, не можем да се съгласим,

не можем да допуснем в съзнанието си мисълта, че това може да стане!

Ние няма да манифестираме, няма да събираме подписи,

няма да подаваме петиции,

ние няма да браним с телата си свещените за нас места,

НО КАК ЩЕ ПРЕМИНЕТЕ ПРЕЗ ДУШИТЕ НИ?

Нашите души – нашите сърца, нашето съзнание, нашата мисъл,

нашата вяра и нашата воля са застанали на вечна, непоклатима,

с нищо неунищожима стража пред „Изгрева“, около „Изгрева“,

около Светинята за нас, за света, за човечеството!
НЕ ДАВАМЕ „ИЗГРЕВА“!
Не даваме „Мястото на Учителя“!
Не даваме свещеното, Божественото да бъде употребено за земни цели!
На тези, които са замислили това, ний казваме:
БОГ, КОЙТО ЖИВЕЕ ВЪВ ВАС,
НЯМА ДА ВИ ПОЗВОЛИ ДА НАПРАВИТЕ ЗЛО НА „ИЗГРЕВА“!

1.10. РИЛА – СЕДЕМТЕ ЕЗЕРА

Съборният ден – 25 август, 1968 г.

МОЛИТВЕНИЯТ ВРЪХ

Тъмно е още.
Като че ли всичко спи в палатките и в хижата край Второто езеро.
Но ето – тук и там пламват малки светлинки в ранния час.
Пробуждат се вече братята и сестрите още в тъмни зори.
Днес е Съборният ден.
Днес празнуват на Слънцето великите Същества.
Днес празнуват и в цялата наша Слънчева система, на всички планети,
Светлите Сили на Доброто, на Разумността, на Любовта.
Днес празнуват и учениците на Всемирното Бяло Братство в България.
Днес е велик, свещен, необикновен, тържествен Ден.
С тихи стъпки, бавно, спокойно, се изкачваш по стръмния път
– нагоре, към Молитвения връх.
В полутъмнината едрите клекове едва се отличават от белезникавите скали.
Нагоре, стъпка след стъпка, все нагоре, още нагоре!
Ето вече скалите на Молитвения връх.
Само неколцина от братята и сестрите са пристигнали вече тук.
Техните фигури едва се очертават в здрача на източния хоризонт.
Но, един по един, съвсем безшумно, без да произнесат ни дума,
стъпват на стръмната гола скала и заемат своето място и други
братя и сестри.
Никой не нарушава свещеното очарование на ранното утро.
С песен започва Денят!
Не! – Всеки, възлизащ когато и да било, през всяко време на деня,
на Молитвения връх, се потопява мигновено във вечната, велика и
святата песен,
която ни за секунда не спира тук.
Песен – небесна Песен, тиха, дълбока, всеобхващаща,
едновременно близка и далечна, неизразима, неопределима,
могъща тайнствена Песен на водите, изливащи се от Езерото на съзерцанието,
падащи в множество ръкави-потоци надолу по стръмните скали.
О! Колко велика, колко могъща е тази Песен, особено в тишината
и полутъмнината на приближаващото утро,

Тя се носи през пространството, обгръща те, издига те,
потопява те във света на Великото.
Тя ти шепне слова, каквито нищо земно не може да изрече.

Песента на водите, изтичащи, падащи надолу, по стръмните скали,
от Езерото на съзерцанието!

Денонощната, безспирната, вечната Песен, която обгръща винаги
Молитвения връх!

Ще можеш ли да я чуеш – да я чуеш истински?

Да я доловиш, да я възприемеш, да я вплетеш в потайните дълбини
на душата си.

Да чуеш Божия Глас, да видиш отворено пред очите си Небето?

Да се докоснеш до безкрайно Великото чрез нея, с нея?

Вслушай се!

Като неясен, дълбок, слят в едно цяло фон, като едва доловим, едва
чут съпровод на песента на водите, идваща към теб от Езерото на
съзерцанието,

– от ляво, от низините, от бездните, идват тихите звуци на водите,
изтичащи, падащи надолу по скалите на Второто езеро.

Два тихи, далечни и близки, неизразими, неопределими небесни
оркестри

свирят, пеят, тържествуват сред нощната тишина.

Великата Симфония на водите, Симфонията „като глас на много
води”,

носеща се към теб едновременно от две страни, е напълно,
безупречно,

до съвършенство издържана, изпълнена.

Тя е дело на безкрайно велик Композитор.

Тя е дело на безкрайно великия Творец.

Ето – дълга тясна ивица слаба червеникава светлина постепенно се
очертава далеч на изток между все още тъмните облаци.

Едва забележимо, но непрекъснато тя расте.

Близко е вече утрото.

В далечината едва-едва мъждукат светлините на Говедарци.

Идва Свещения Час!

Гледаш на изток. Дълго се вираш на изток.

С очите си не – с душата си се сливаш, потъваш в пробуждащото се
утро.

С душата си потъваш, сливаш се с първите трепети на раждащия
се ден!

На Молитвения връх!

В началото, в пробуждането на Съборния ден!

Защо сълзи изпълват очите ти?

Защо горещи капки се стичат една след друга по бузите ти?

Откъде, защо идва, защо е дошъл този поток?

Смъкни се до земята, стопи се, изчезни от съзнанието, от душата,
ти, личност, която си жадна за хорска, за световна слава,
за удоволствия, за материални блага, за почести, за похвали,
приклонение;

ти, личност, която принизяваш, която издребняваш, обезценяваш
всичко,
до което се докоснеш;
която оскверняваш и опошляваш Великото, Свещеното,
Безсмъртното,
което Бог положи в човека, в теб;
ти, личност, която обсебваш, която искаш да обсебиш не само
земното,
но и – небесното, Божественото, свещеното, неприкосновеното;
ти, личност, която слагаш своя собствен подпис под Божественото,
което Бог чрез Учителя ни даде;
ти, личност, която казваш „аз“, там, където трябва да говори,
където трябва да се чува само гласа на Божественото,
гласа на Учителя, на Бога!

На Молитвения връх, в пробуждането на Съборния ден,
пред лицето, в присъствието на безкрайно великите Същества,
пратеници на Великото Всемирно Бяло Братство,
пред лицето, в присъствието на Учителя, на Бога,
ти не можеш да не заплачеш – толкова ти се чувствуваш малък,
нищожен, слаб, недостоеен, несъвършен, жалък,
пред безкрайно великата Светлина, която се разлива сега пред теб;
пред светлите Ангели, пред великите Същества,
които невидимо присъствуват сега тук!...

Остави сълзите да текат, да се стичат по лицето ти, по бузите ти!
Остави ги да текат, защото нямаш засега друг изход в твоето
несъвършенство.

Остави ги да текат, защото наистина си безкрайно малък
пред безкрайно Великото...

Плачат не очите, не физическото същество – плаче душата,
осъзнала,
почувствувала какви светли, какви сияйни върхове се издигат пред
теб,

и колко малко си направил, какви нищожни усилия си употребил до
днес,

да се приближиш, да се приближаваш непрестанно към тях!

Плаче душата, осъзнала своето несъвършенство.

Плаче душата, защото очите ѝ са се отворили.

Защото се е пробудила от своя земен сън.

Съмнало е вече напълно.

Всички са заели местата си.

Ето, изгрява вече Слънцето.

Слънцето – любовта, живота, смисъла, идеала на всеки живот.

Слънцето, което ни е родило, което ни храни, което ни обича.

Слънцето – живият Извор на всяка любов, на всеки живот, на всяка
светлина.

Туй, от което, чрез което и в което живеем.

Слънцето – великият Служител на Бога!

А какво е Бог – Който се изразява чрез милиарди Слънца?

Започва програмата – Молитвеният наряд, определен за Съборния ден.

Над пробудените, просветнали вече долини, върхове, скали, бездни,

прозвучава от стотина уста свещената песен „Фир-фюр-фен“.

Тя се носи високо, високо, толкова високо, макар да е пята тихо, от потъналите в екстаза на Божественото души, че ни отнася, приобщава ни към безкрайно Великото...

Следват: Добрата молитва, 91 псалом, Молитва на Царството, Тайна молитва, Молитва за Всемирното Бяло Братство, избрани текстове из Евангелието, песента „Ще се развеселя“.

Чете се беседата „Божият план“ от тома „Ценната дума“.

Следва формулата:

„А ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИННИЯ ИСТИНСКИ БОГ, И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.“

Наряда завършва с песента „Напред да ходим смело“.

Огледай се наоколо.

Гледай, гледай, гледай!

Опитай се да проникнеш, да обхванеш, да нарисуваш изцяло Картината,

която те заобикаля тук от всички страни.

Невъзможно е това!

Кой би могъл да изрази – да опише с думи, да нарисува с четка делата на Бога?

Кой би могъл да ограничи, да установи, да формулира с човешки средства

Безграничното?

Кой би могъл, кой би се опитал да съперничи с Бога?

Невъзможно е това!

Слаби са нашите сили, нашите слова. Недостатъчни са.

Слабо, недостатъчно е всичко, с което бихме се опитали да обрисуваме

картината, да изразим свещеното, величественото, Божественото, което ни заобикаля тук от всички страни...

Безкрайни планински простори!

На изток, на запад, на север, на юг.

Планините, скалите, върховете, бездните, разкриващи се

почти под нозете ти, тук, когато си застанал на Върха,

езерата, потоците, водопадите, вечнозелените клекове,

безкрайно великата Симфония на водите от Езерото на съзерцанието,

разкриваща се върху фона на съпровождащата я, едва чута песен на тия от Второто езеро – всичко това се слива в нещо, за което няма думи

– нещо неземно, свещено, Божествено, неизразимо.

Право на изток са неясните, обвити в нежна мъгла, синьозелени далечини

на самоковските полета, гори, хълмове, долини.

Високо на югоизток чертаят рязко начупения хоризонт величествените Рупи.

Това е Човекът, Великанът – Титанът, с ясно очертани на десетки километри

глава и туловище, легнал гърбом за вечни времена тук, на хоризонта,

за да говори, за да разказва, да учи завинаги хората:

колко безмислена е, колко безнадеждна е всяка борба срещу Бога, дори и на тия, които са били много близко до Неговия Престол.

Скъп, безценен, крайно необходим урок за човека, за днешния човек,

възгордял се от своята сила и мощ, от своите знания и постижения.

На запад и северозапад е Седмострунната арфа на Рила:

амфитеатрално разположените, свързани едно с друго с бистри потоци,

Седемте рилски езера: Главата, Сърцето, Бъбрека, Близнаците, Първото, Второто и Третото езера от тази чудно красива група.

На югозапад – величественият, гордият и непрестъпен „Харамия“, надвиснал строго над покаещите се в нозете му „Близнаци“, с Езерото на чистотата, простиращо се на широките поляни край неговите югоизточни склонове.

Горе, на юг, високо, много високо над Езерото на съзерцанието, много по-високо от самия Молитвен връх, впити в небето, се простират „Червените салони“.

Там, всред скалите, на самото било, с поглед точно срещу Рупите, които се открояват тук в пълното си величие, е палатката на брат Борис.

Да! Той наистина трябва да бъде тук!

Той наистина трябва да проправя пътя за всички нас нагоре!

Не случайно, не произволно той е тук.

Видимите, външните неща имат своя дълбок вътрешен смисъл.

Комуто е много дадено, от него най-много се иска.

Този, върху чиито плещи лежи и за в бъдеще ще лежи огромната тежест,

Свързана с правилното ръководство на братския живот, той наистина трябва да бъде кален повече от всякога, повече от всички.

Той наистина трябва да може да издържа, да устоява на най-страшните бури.

Защото бурите – огънят, страданията, изпитанията – са занаят.

Много близко са вече те и само могъща ръка и будно съзнание, свързани непреривно с Небето – с Учителя, с Бога, ще ни преведат успешно

ще ни преведат през огнените изпитания, които идват за нас,

за цялото човечество, за всички...

Не всекиму е дадено това!

Мнозина искат да бъдат ръководители – да командват, да нареждат.

Мнозина искат да бъдат нещо като „учители“, да бъдат заместници на Учителя,
който е един, единствен, неповторим, незаменим, недостижим.
Мнозина мислят, че те най-добре знаят, най-добре разбират нещата,
че те най-добре знаят какво и кога трябва да се направи.
Много са критиците!
Но никой от тях не знае, не подозира – каква духовна мощ,
каква издържливост, каква жертвоготовност, каква преданост и
чистота,
какъв ясен поглед за всичко, което става, са необходими,
за да можеш да бъдеш истински духовен водач!
Не за всекиго е това. Не всеки може да издържи това.
Налага се да бъдем по-скромни!

Наистина, страшна беше бурята – двудневната денонощна снежна буря,
която се разрази, няколко време преди съборните дни, в Рила,
на лагера, и още повече горе, на билото.
Но издържа, не се подаде, не бе отвлечена от бурята палатката,
впита здраво между скалите, на самото било на „Червените
салони“.
Издържа, не избяга, не напусна при звездното си обиталище брат
Борис.
Всичко е символ.
Небесен белег – указание на Провидението за това,
което има да става.

Ний трябва да обичаме нашите ръководители!
Ний трябва да им бъдем преданни тъй, както те са преданни
на Божието дело – на Учителя, на Бога, на Христа.
Защото в тях, чрез тях – чрез нашата любов и преданност към тях,
ний ще постигнем нашето истинско обединение и нашата истинска
сила.
Затуй ний трябва да им изпращаме непрестанно нашите най-добри
мисли,
нашите най-добри чувства и пожелания – за здраве, сила, живот,
за абсолютна вяра и издържливост.
Ний трябва да се сплотим напълно единни около нашите
ръководители,
да им даваме винаги нашата безрезервна подкрепа в тяхната трудна
задача.
Ний трябва да преливаме нашите сили към техните сили,
нашият живот – в техния живот, нашата вяра в тяхната вяра.
Като в могъщ обединителен фокус, ний трябва да съберем в тях
силите си,
– да действаваме в хармония с тях, чрез тях.
За да можем да растем всички заедно.
За да сме обединени всички в едно.
За да се получи мощен поток от сплотени духовни сили.
Поток, насочен в единен устрем, към една цел, в една посока.

За да можем с успех да разрешим задачите, възложени на всеки поотделно
и на всички като цяло – от Небето, от Светлите сили,
от Учителя, от Бога!

В единството е нашата сила!

В нашата абсолютна сплотеност около Братския съвет е нашето единство.

Нима с болезнените, произтичащи от съмнителен източник лични амбиции,

ще можем да направим нещо наистина полезно за Братството?

Нима не можем да разберем тази най-проста, очевидна истина, че с нашата „добре обоснована“, а всъщност късогледа критика, ние не само че не допринасяме нищо, а само разединяваме, разрушаваме?

Идват, близко са, много близко са вече дните на страшни бури, изпитания,

сътресения за цялото човечество, за всички хора и народи, когато ще бъдат абсолютно необходими – здрава ръка, мощният дух,

проницателното око на тези, които наистина могат да ръководят.

Необходимо е да гледаме реално на нещата – да не тръгваме след тия,

които сами не знаят пътя.

Защото истинското ръководство е преди всичко в това – да си готов на всичко, да можеш да устояваш на всичко, да можеш всичко да дадеш, всичко да пожертвуваш за Божието дело.

А там, дето говори личността – обикновената, дребнава, ограничена човешка личност – това е невъзможно.

Не може дребнавата лична амбиция да стане истински духовен водач.

Ний трябва да се отличаваме преди всичко със смирение и скромност.

Фактически, истинското ръководство е от Горے – от Учителя, от Светлите сили, от Бога.

И доколкото ние се вслушваме в тях, доколкото изпълняваме тяхната воля,

дотогава ний можем да бъдем истински ученици, истински ръководители, истински хора.

Затуй – да се вслушваме внимателно в това, което ни се нашепва, за да преценяваме с абсолютна точност какво е то и откъде идва, какъв е неговият произход – отдясно ли иде или отляво?

Погледнете: неизгледни са полетата, побелели, узряли вече за жътва,

чакащи трудолюбивата братска и сестринска ръка.

Работа има за всички. Работата е много, премного.

Жътвари са нужни – работници на Божието дело.

Но не с дребнави лични амбиции, с гордост и самомнение,

трябва да пристъпваме към работа, а със смирение, със скромност, заемайки винаги последното място, трябва да се включваме в нея. Така ни е учил Учителят. Така е учил Христос. Това Бог изисква от нас.

Затуй тези, които непрестанно се занимават с критика, положително не са намерили още своето истинско място в общото – в Божието дело.

А тези, които образуват или се опитват да образуват школа вътре в Школата,

където те да бъдат нещо като по-големи или по-малки „учители“, те положително не знаят какво вършат и кому служат.

Те положително не знаят кой ги вдъхновява в тази им дейност, колко и благовидни да са наглед техните намерения, колкото и да си въобразяват и да внушават и на другите, че са в непрекъсната връзка с Небето – с Ангелите, с великите Духове, с Учителя, с Бога...

И за тях с още по-голяма сила се отнасят думите на Христа:

„Господи, прости им, защото те не знаят какво правят.“

Казано е, че в последните времена лукавият ще съблазни мнозина. Пазете се да не попаднете неусетно в неговите примки.

Дръжте на нейното подобаващо място дребнавата, ограничена себична личност,

Не ѝ позволявайте да заема престола на вашия живот, на вашата душа,

на вашето същество...

Пазете се от духовната гордост, която може да ви погуби.

Да служим на Бога – това значи преди всичко да забравим себе си.

Да забравим, да отхвърлим нашето нисше, ограничено, несъвършено,

почти винаги заблуждаващо се „аз“.

Да заживеем с нашето върховно, истинско, Божествено „Аз“.

- да заживеем с Бога.

Бавно, един след друг, слизат братята и сестрите по тясната пътека,

водеща от Молитвения връх към палатките на лагера.

Тук, на неголяма полянка, започват гимнастическите упражнения и Паневритмията.

Божествените звуци ни отнасят в небесата.

Музика, движение, слово – всичко се слива в една мощна сила, която изгражда новия човек.

След закуската, към 10 часа, в друг „салон“, обиколен от всички страни

с вечнозелени клекове, се чете „Закона на служенето“, от Първа серия беседи.

„Християнското учение казва, че Синът Божи не дойде да Му послужат, а да служи.“

„Бог така е направил света, че природата се подчинява на една най-слаба наглед сила – Любовта.“

„Христос иска всички да Му служат – онези, които искат

да му бъдат ученици, да Му служат в широк смисъл:
да служат на страдащите, на тези, които са смутени, натъжени,
да повдигнат техния дух.”
„От тия бури, които идват да дезинфекцират, да пречистят света,
не трябва да се боите ни най-малко.
Трябва да благодарите на Бога, че те идват.
И няма защо да се стараете да ги предотвратите, а и никак не
можете
ги предотврати. Те ще минат и ще принесат своето добро.”
„Който служи на Мене, Мене да последва.”

Великото Божествено Слово е за всички.
С отворени души и сърца трябва да приемаме Божественото
Слово,
което звучи в Съборния ден.
Защото близко е времето, когато ще чуем Гласа Му:
„ЕТО, ПРАВЯ ВСИЧКО НОВО!”

С-во, 30.VIII.1968 г.

1.11. ЕДЕЛВАЙС

За бял, самотен Врх лъчите слънчеви омайна приказка
ми тихично разказват:
„Далеч, далече някъде, там, де човешки крак не ще вовек да стъпи
– в небесна синева бял Врх скалисти чуки влива.
Във хладни пазви сгушен, там Еделвайс самин расте,
и пие денем слънчеви лъчи, а нощем със светлите звезди говори.
Те пращат му в нощта по златни нишки своите усмивки нежни
и шепнат тихо своите дивни слова.
Небето, вечно чисто, като бащинска ръка над него се простира,
и пие той от ясната синевина досита всеки ден.
Дарява щастие той, безкрайна радост, облива със светлина ума,
изпълва с мощ гърдите на тогова, който го достигне!
Безсмъртие дарява! Човека в Бог чудесно в миг преобразява
и храни с нектар и светлина – с амброзия – душата!
Изпълва с красота, с поезия и музика живота, в песен го превръща,
а сам тоз, който го достигне, слънчев лъч от Бога става!

Но – стръмен Път бележи дияр кървава нагоре,
всред скали и снегове вледени.
И – страшни бездни веят под опасни пролези,
готови да погълнат всеки миг смелеца.
Чудовища ужасни, застанали на стража, непрестанно бдят
пред входните врати на тоя Път,
готови да разкъсат всеки, кой се там яви.
И сал пред тоз смиряват се и пускат го отвъд да мине,
кой носи златна Чаша във ръце и на челото му
звезда на победител трепетно сияе”...

Затварям във захлас очи:
Стенания, люта болка, кървава борба! – Герой могъщ,
с усилия свръхчовешки, убива ламя огнедишаща на злото.

В потоци кръв надига увенчано със звезда чело
и във ръка си златна Чаша носи!

И нежно гаят ме и шепнат слънчеви лъчи отново:
„Тоз Врѣх, и този Пѣт, и туй Небе над тях във тебе се намират.
И грее дивно Слънце там, а нощем златните звезди омайни
приказки
безспир разказват.

С корен впит в скалите твърди и с коронка във небесна синева,
там вечно Еделвайс цѣфти и чака ден, уречен, когато твоят Дух
ще стигне Висините.

И чака търпеливо, ден след ден – години, векове, хилядолетия:
той знае, че скали, и пропасти, и бездни ще надмогнеш,
и ламята ужасна ще сразиш...

Той знае, че, кога да е, с твоя Дух ще да се слее
и лъч от ярка светлина ще стане!"

Затварям във захлас очи.

Лъчите слънчеви ме гаят: танцуват, пеят и шептят.

А пада светлината в мен, и виждам:

бял Врѣх, Пѣтека кървава,

и Еделвайс с коронка впитва във небето!

1925 г.

1.12. НИЙ СМЕ НАЙ-ЩАСТЛИВИТЕ ХОРА НА СВЕТА!

Рила – Седемте езера – август, 1970 г.

Ний сме най-щастливите хора на света!

Тия крилати думи улових направо от устата на Мичето – нашата
любима цигуларка – на братския обед, в неделя, 23 август, в лагера на
Братството в Рила, казани пред брат Бориса, всред общата радост от
неговото присъствие между нас....

НИЙ СМЕ НАЙ-ЩАСТЛИВИТЕ ХОРА НА СВЕТА!

Можем ли ний, може ли който и да било от нас да се съмнява в
това?

Колко богато, как изобилно сме надарени с най-скъпите, с безценните
Божии блага?

Каква безгранична, каква всепроникваща, всичко озаряваща
светлина ни донесе Учителят!

Какъв светъл, нагорен, водещ ни към висините на живота път сме
поели,

под неговото мъдро ръководство, обгърнати от Неговата Любов,
озарени от Неговия благослов!

ДА СЕ УЧИМ!

Да се учим от Божието Слово, от Божественото знание, да се учим
от Божествената Любов, да се учим от Божествената Истина – какво по-
голямо щастие от това!

ДА БЪДЕМ УЧЕНИЦИ НА УЧИТЕЛЯ – на Божия Пратеник, който
дойде на земята да спаси човечеството от адската тъмнина, да го освободи
от тежките вериги на злото, на омразата, да го въведе в безграничната

светлина, в безграничната любов, в безграничната свобода на новия живот – какво по-голямо щастие от това!

Да се движим – да летим като крилати същества – с крилати души, с крилати сърца и умове, с крилат устрем – по висините на Рила, Родопите, Пирин, Балкана!

Да притежаваме това, което никой народ, никои хора, никоя култура, в никоя епоха от досегашното развитие на човечеството, не са притежавали – това, най-великото, най-святото, най-скъпото, Божественото, това, което сега идва на земята, което никога досега не е идвало в такава форма, в такава красота, с такава сила и мощ!

Да притежаваме това, което превръща тъмнината в светлина, омразата – в любов, хаоса – в Божествена хармония, страданието – в радост, безпътицата – в светъл, озарен от небесна светлина път!

Да притежаваме това, което днес единствено може да спаси, както отделния човек, отделните общества и народи, така и цялото човечество от адската тъмнина на безлюбието, безверието, омразата, от безпътицата, насилието, и робството – да притежаваме великото Божествено Учение, великия Божествен импулс, великото Божествено благо, които ни донесе Учителят – какво по-голямо щастие от това!

ЗАЩОТО УЧИТЕЛЯТ НИ НАУЧИ ДА ОБИЧАМЕ!

Да обичаме с новата любов, с великата любов, с безпределната, всеобгръщаща – с Божествената Любов.

Да обичаме всичко, което виждаме, всичко, което ни заобикаля, тук, в нашия земен свят и в безграничната Вселена.

Да обичаме всяко цвете, всеки храст, всяка тревица, всеки човек, всяко живо същество.

Да обичаме планините, горите, реките;

да обичаме небето, звездите – нашия Бачин Дом – в който някога ще се завърнем; да обичаме хляба и водата, въздуха и светлината, да обичаме безкрайните Божии блага, безкръяните Божии подаръци – да обичаме всичко!

И в тая любов към всичко, и с тая любов към всичко – да обичаме Бога!

Какво по-голямо щастие от това!

Да се свържеш с безграничния Източник на сила, живот, здраве, радост, щастие, светлина и красота! Да черпиш от Безграничното, от това, което няма и не може да има край, да станеш негов проводник и да даваш, да даваш както то дава, да даваш както Бог дава – винаги, безрезервно, безспир! Какво по-голямо щастие от това!

НИЙ СМЕ НАЙ-ЩАСТЛИВИТЕ ХОРА НА СВЕТА!

Не е предварително обмислена, не е изкуствено скроена тази фраза. Тя излезе спонтанно, направо от сърцето, направо от душата на тази, която я изказа. Тя е абсолютно верен израз на нашето общо самочувствие, на нашето общо състояние, на нашата обща безгранична вяра в доброто, в светлината и красотата, в истината и любовта, в Учителя, в Бога – безграничната Любов, безграничната Сила, безграничната Разумност, безграничния Живот. Тя излиза спонтанно, естествено, непринудено, от устата, от сърцето и душите на всички ни:

НИЙ СМЕ НАЙ-ЩАСТЛИВИТЕ ХОРА НА СВЕТА!

Защото се обичаме! Защото обичаме всичко!

Защото сме свързани с Безкрайността!

Защото живеем във Вечността!

Защото притежаваме цялата Вселена.

Защото твоё е само това, което обичаш.

Защото сме част от Цялото, живеем със съзнанието за Цялото, притежаваме всичко, което притежава Цялото.

Защото намерихме Пътя, смисъла, целта, истинското съдържание на живота.

Защото сме под крилото, под ръководството на Учителя, на Бога.

Какво по-голямо щастие от това!

Щастлива е Мичето, когато сутрин, в предразсветния час на утрото, ни буди със звучния си глас, с думите на песента:

“Събуди се, братко милий,

от дълбок сън ти стани.

И веригите вековни

от нозете си сними...”

Щастлива е тя, когато Горе, на Молитвения връх, всяка сутрин, при първия лъч на Слънцето, свири песните на Учителя на своята цигулка, съпровождайки общия хор на братята и сестрите.

Щастлива е, когато свири на Паневритмията, изпълвайки със сила и живот небесните, Божествените звуци, давайки ни възможност, на всички нас, да се потопим чрез тази музика в безпределния океан от светлина и красота, който представлява от себе си Паневритмията.

Щастлива е, защото всяка година прекарва по месец, месец и половина,

горе, във висините, дето всичко е красота, свежест, озарение, вдъхновение, сила и живот.

Щастлива е, защото дава, винаги, непрестанно дава – щедро, безкористно, безусловно. Дава от сърце, дава с радост – жертвува от своята почивка, от своето време, от своето спокойствие, за да могат другите, за да могат всички братя и сестри да се ползват от нейното свирене.

Щастливи сме всички ний, които се ползуваме от великите блага на живота, на природата, на Рила...

Щастливи сме всички ний, които поехме нагорния път, ръководени от Учителя, отзовавайки се на Неговото Слово.

Щастливи сме всички ний, които влязохме в светлината на живота, обгърнати от Неговата Любов и Мъдрост!

НИЙ СМЕ НАЙ-БОГАТИТЕ ХОРА НА СВЕТА!

Тия думи чух само няколко дни по-рано – идвайки от града, изкачвайки се по стръмнините, водещи към „Седемте езера“. И от кого? – Чух ги от устата на един обикновен работник, с когото пътувахме заедно нагоре, и чието „богатство“, в материален смисъл на думата, са преди всичко неговите две здрави, мускулести ръце.

Но обикновен ли е наистина той, този физически работник, който искрено, чистосърдечно се счита за най-богат човек в света?

Не! Не е обикновен! Защото душата му е пълна със светлина, с радост и красота! Защото е намерил истинския смисъл на живота във великото

Божествено учение на Любовта и Мъдростта. Защото се е отзовал на гласа на Учителя, защото е поел пътя към Божественото, защото се е свързал с Любовта, защото се е научил да дава, непрестанно да дава!

Колко пъти, вместо да почива, той слиза в подножието на планината и отново възлиза, за да посреща и изпраща идващи и отиващи си братя и сестри, нуждаещи се от това, да придружава и носи багажа им. Колко пъти дежури без да е дежурен, носейки вода с тежките помове горе за братската кухня, от извора на „Ръцете, които дават“.

Само богатият може да дава!

А пълна с богатство – със светлина и красота, с обич и доброта, с готовност за жертви – е душата на този, който дава.

И това е иситнското даване – да дадеш от себе си, от сърце, непринудено, с любов и радост, от малкото което имаш, от своя живот и своите сили.

Даването е преди всичко нещо духовно...

И други слова ще спомена в тоя ред на мисли, скицирайки бегло живота в братския лагер на Рила:

„Като слезем долу, там има всичко, **НО НЯМА РИЛА!**“

Тия думи чух от устата на друга цигуларка, на връщане от една разходка по стръмните скали, водещи към „Червените салони“...

Да! Тук горе, по върховете, не винаги всичко е достатъчно, не винаги всичко е удобно: понякога може да се поизмокрим, понякога може да поизмръзнем, понякога може да се лишим от това или онова. А долу, в града, има всичко: всякакви храни, всякакви плодове, всякакви удобства, улеснения, развлечения, но.....няма Рила!

А Рила е нещо велико, Рила е нещо свещено, Рила е нещо безкрайно скъпо за нас.

Рила, Рила!

Тук витаят светлите Духове на Великото Всемирно Бяло Братство, бдейки непрестанно над съдбата на човечеството, направлявайки неговите стъпки, предпазвайки го от окончателно потъване в бездната на егоизма, на материализма, на омразата и братоубийството, водейки го бавно, но сигурно към една нова светла ера на братство, любов, светлина и красота...

Оттук бликат, разливайки се навред по света, Божествените сили на доброто, на истината, на любовта, които претворяват живота и света – претворяват, превръщат в друго, по-възвишено, по-мощно същество всеки, който ги възприеме; оттук бликат сили, които ще превърнат земята в рай, а сърцата на хората – в извори на любов...

Рила е мощен трансформатор на безкрайни Божествени енергии, идващи от безграничния Космос...Тук е главния духовен силов център на земята, който, свързан в единна верига с подобни центрове в Хималаите, Алпите, Кавказ и др., ще обнови земята, ще спаси човечеството от злото.

На Рила идваме и ний – малките, обикновени, ограничени хора, дочеули, последвали зова на Учителя – за да почерпим, всеки според своите възможности, своя мъничък дял от безкрайната красота, от безкрайната светлина и мощ на Божествения извор...

„... Знаете ли колко души Бог е избрал от всички народи и Горе сега ги занимават, подготвят ги за новия ред и порядък на земята? Когато им дадат дипломите, ще ги пратят в малката България, във великата страна, която е родила Духа... Те ще бъдат посрещачи, приемници на Школите на Шестата Раса. Има какво да им дадете. Затова ви водих из Рила, и в последните дни ви завещах Рила, Школата, Салоните, Молитвения връх, Близнаците, Острец, Дамка, Мусалла... Има какво да им покажете...”

„... Дадох ви и шестте упражнения на Паневритмията, придружени с музика. При изпълнение на Паневритмията пулсът се повишава, кръвното налягане се намалява. Казвам: ако един болен от каквато и да е болест влезе да играе в кръга на Паневритмията с нужната концентрация на мисълта, ще бъде излекуван”.

„Разберете, че за една важна работа сме сплезли на земята... Ще дойдат от Индия, Франция, Германия, Африка и от всички държави, да посетят малката България. На Господа са му дотегнали престъпленията, които се вършат сега. И на вас казвам: ако не изправите живота си, същото ви чака. Великата вълна, която иде сега, е разумна вълна, идваща да се справи с човешкия егоизъм. След тия събития ще дойде правдата, истината, добродетелта, мъдростта и любовта в света”.

„... Господ ще разоръжи всички въоръжени по земята. Ще унищожи атома, бомбите, и ще ги замени с взрива на Любовта, Мъдростта, Истината. И ще ги пусне в действие ... За новия ден ви говоря Аз, вашият Учителя, за да ви кажа какво има да стане. БЪДЕТЕ ВЕРНИ!”

Господ е говорил в миналото чрез своите Избрани. Господ говори и днес.

Ще говори завинаги и в бъдеще.

Христос е говорил, говори и ще говори.

Учителят е говорил, говори и ще говори.

Никога не е замлъквало и никога не ще замлъкне Божественото!

„Който има уши да слуша, нека слуша!”

Днес цялото човечество, и преди всичко младежта, навсякъде по света, е в безпътица – без мироглед, без истински идеали в живота, без светлина. Тъмни сили са помрачили човешкото съзнание, сковали са човешката мисъл, опорочили са човешкото сърце, лишили са човека от вяра, упование, надежда и смисъл в живота. Че е така, ясно ни сочи картината на разпалваната навсякъде по света омраза, антагонизъм, непреставашото братоубийство между хората, подготвянето на нова световна война, изгубването на истинските културни ценности в изкуството, всеобщото увлечение в една лишена от художествена стойност, задържаща човешкото съзнание в повърхността на живота, деградираща „музика”, липсата на сериозни отношения, на истинско разбиране на живота...

Кой ще спаси, кой ще изведе човечеството из този хаос? Това не е по силите, не е в кръга на човешките възможности. До такава степен отрицателните сили са оплели в мрежата си човешкото съзнание... Само една Божествена Десница може да ни посочи правия път. Само един Божествен Дух може да ни изведе из ада на настоящето. Само

Божествената Светлина може да разпръсне тъмнината, да озари живота, да ни посочи истинския му смисъл...

Затова именно дойде Учителят на земята!

Ний имаме задачата в света, в нашия земен свят, да реализираме, макар и в малък мащаб, в един ограничен кръг, новия живот на братството и любовта. Затова ни призова, затова ни събра край себе си, Учителят. Затова ни учи Той през всичкото време, докато беше между нас. Тази задача Той ни поставя и сега:

БРАТСТВО, ЛЮБОВ, ХАРМОНИЯ, РАЗУМНОСТ, ЕДИНСТВО!

Трябва да ги реализираме ние, преди да ги е реализирал светът!

И наистина, те са една реалност за душите ни, в живота ни, в отношенията ни. Всички, които са наистина ученици на Учителя, разбират добре и прилагат от сърце, правят всички усилия да следват вярно и неотклонно тия Божествени принципи.

Неколцина, които се подават на чужди внушения, се занимават с това, да търсят недостатъци и грешки в тогава или оногава, в това или онова, да критикуват, мислейки се призвани да управляват, да нареждат нещата...

Стремех към власт, към първенство. Прояви на неосъзнати или полусъзнавани лични амбиции.

Кой управлява, кой нарежда нещата? — Бог, Учителят, Христос, небесните сили! Ако това се отнася за света, за земните неща, колко повече то се отнася за делото на Учителя, на Бога!

Нека си спомним думите на Христа:

„Първият ще стане последен, а последният — пръв”.

Нима цялото учение на Учителя не е проникнато от мисълта, че истинският ученик заема винаги последното място?

На земята не може без сенки. Сенките ни най-малко не пречат на Божието Слънце да облива земята с преизобилна светлина. Минаваме и ще минаваме през страдания, изпитания, лишения, противоречия, слънки... Всичко това е само канава, фон, върху който се изгражда светлата песен на нашия нагорен път. Вървим и ще вървим напред.

Опитите на сенките, на тъмнината, да нарушат вътрешната хармония на нашите души, са напразни, осъдени са на неуспех.

Те не ще ни попречат да виждаме Слънцето, да се ползуваме от неговите блага, да живеем в неговата светлина.

Те не ще ни отклонят от пътя ни, от задачите ни, от призиванието ни.

Те не ще ни попречат да се чувствуваме искрено, чистосърдечно

НАЙ-ЩАСТЛИВИТЕ ХОРА НА СВЕТА.

Защото щастието на човека е преди всичко в това, да даваш — да даваш от изобилието на сърцето си, в което блика неизчерпаемият Божествен извор на Любовта, и да виждаш, да отвориш очите си за доброто, истината и красотата, бидейки сляп за погрешките и недостатъците на другите.

Само така ние ще виждаме своите собствени грешки и недостатъци и ще ги изправяме.

Казва Учителят:

„Ако човек изправя моментално всяка сторена от него грешка, само за един живот той може да стане ангел“.

Обгърнати от безграничната Божия светлина, заобиколени от безкрайните, изобилни Божии блага, в този велик и безкрайно красив свят на Бога, с очи виждащи доброто, истината, красотата, със сърца, в които непрестанно блика Божествения извор на Любовта, под крилото на Учителя, на Бога.

НИЙ СМЕ НАЙ-ЩАСТЛИВИТЕ ХОРА НА СВЕТА!

„Рече безумният в сърцето си: „Няма Бог“.

Псалом 53, ст. 1.

1.13. ПСАЛОМ 53

Но, има ли Бог наистина? – Наистина, има ли Бог?

И, ако няма Бог, то тогава какво има?

- Има материя, само материя: „Царицата на света”,

„господарката на света на живота, вечната и вездесеща материя”, „единствената реалност” – според някои.

Но, само материя ли има? – Не! Има и енергия. Има и Светлина.

Има и мисъл. Има и Любов. Има и Дух.

Какво има, какво още може да има?

Има Велика Разумност в живота!

Има Велик, всепроникващ Промисъл във всичко!

Има Велик План, Велико Ръководство,

има Велико всеобгръщащо Съзнание в Света.

Има Велика Красота: има цветя, има небеса,

има способност за жертва, има сърца, които могат да обичат!

Да затворим ли очите си, да потънем ли в мрак,

да ослепеем ли, за да не ги виждаме? ...

Има Велика Любов във Вселената – има Бог!

Има целесъобразност навсякъде в Природата – Има Бог!

Има велик, безкраен, безсмъртен, разумно устроен живот – има Бог!

Има цел, смисъл, красота, хармония, има МЪДРОСТ в живота, има предвидено, запланувано от милиони, от милиарди години, всичко нужно за правилното развитие на човека, на живота – значи има Бог! ...

Такъв Бог наистина има!

Бог – Велика Разумност, Бог – Велика Любов,

Бог – Велик Промисъл, Бог – източник на Великия живот,

на Великата Красота, на Великата Любов -

такъв Бог наистина има! – Такъв Бог наистина съществува!

Този Бог, когото виждаме, когото чувствуваме, когото откриваме навсякъде и във всичко: в Разумността, в Любовта, в Промисъла, в Живота, в Закона, в съвършенството на формите, в Идеалното устройство на организмите, в красотата на цветята, в непостижимата

красота, величие, съвършенство на цялата безгранична Вселена – **ТАКЪВ БОГ НАИСТИНА СЪЩЕСТВУВА.**

Друг Бог – бог измислен от хората, бог създаден от хората по тяхно подобие – този бог с когото Атеистите се борят, когото те с малка буква пишат – такъв бог няма!

Такъв бог наистина не съществува.

Безсмислено е да се борим с несъществуващ бог.

А с този Бог, който наистина съществува – Великата Разумност, Великата Любов в Живота – никой не може да се бори.

То е все едно – мухата да затъмни Слънцето.

Един съвременен учен направо така беше озаглавил книгката си: „Има ли Разум в живата Природа?“

Ако той наистина търси Истината искрено, защо не запита което и да бъде десетгодишно дете – то да му отговори с положителност, без колебание, че – има, наистина има разум в живата Природа и във Природата изобщо.

Защото ТОЙ е пред очите на всички ни. Защото и децата го виждат.

Защото и слепият може да Го види. Защото всеки може да Го разбере, когато не затваря съзнателно очите си.

Защото, най-после, имаме нова наука – БИОНИКА - чията задача специално е: да изучава именно Разумността в Природата – в устройството и функционирането на живите организми.

Но какво прави нашият учен?

Той, така или иначе, избягва да отговори на въпроса.

Натрупва куп думи, изречения, предположения, заключения - това, онова, което не е толкова трудно, но избягва да отговори направо на въпроса.

Защо? – Страхува се! Ако каже, че има разумност в Природата, което е аксиома на всеки мислещ човек:

ТОВА ЗНАЧИ – ЧЕ ИМА БОГ!

Ако каже направо, че няма Разумност в Природата, то това показва,

че той, авторът, не е способен да мисли, не желае да мисли, или се страхува да мисли;

че той не вижда или не желае да вижда -

че той съзнателно си затваря очите пред действителността,

че той съзнателно икономисва Истината.

Не се плашете от Истината! Тя не е страшна!

Нито е скрита. Нито може да се скрие.

Не се страхувайте и от мисълта!

Затуй чуйте Словото, което казва Великият Учител.

Учителят, когото Бог прати при нас тук, на земята.

Учителят, който събра в един Велик Божествен фокус:

Светлината и Красотата, Любовта и Мъдростта,

Величието и Славата на Небесата, и чрез Словото,

Великото Божествено Слово, ги даде нам, на хората, тук на земята;

Учителят, когото ще Славят Вековете и хилядолетията;
Учителят, чието име ще бъде записано със Златни букви
в страниците на историята, което със своя Божествен блясък
ще затъмни всички днешни фалшиви блясъци;
Учителят, комуто всяка човешка будна душа с безкрайна Любов
и признателност ще благодари за Великото Благо,
за Божествената Светлина, които ТОЙ ни даде,
които ТОЙ ни подари, които ТОЙ донесе на земята.

Учителят, заради когото милиони люде, от всички части
на земята, с души и сърца, изпълнени със Свещено вълнение,
ще идват тук, в нашата малка България,
в Благословената от Бога страна,
за да целунат стъпките на Неговите нозе,
за да целунат Земята, по която ТОЙ се е движил,
да се поклонят пред Неговото Велико Дело,
да се поклонят пред Неговия Велик Дух.
Не секта дойде да основава Той.
Не сектанство дойде да проповядва.
Великият Учител дойде да разкрие пред очите на всички
Великата Любов, Великата Мъдрост, Великият Живот на Бога.
Той дойде да ни посочи пътя към забравената Истина.
Да ни обедини, а не да ни разедини.
Пратеникът на Бога дойде да възвести единството,
а не разцеплението, не сектанството.
Пратеникът на Бога дойде да ни научи на Разумен Живот.
Да ни въведе в Царството Божие на Земята.
ДА НИ ВЪЗВЪРНЕ ИЗГУБЕНИЯ РАЙ.

Пратеникът на Бога, когото ний отрекохме, охлузихме, осмяхме;
Учителят, върху чието Слово, Великото Божествено Слово,
Посегнахме: Учителят, чийто Дух ще изгрее като мощно Слънце
над цялата Земя, чиято Мъдрост, Светлина и Любов ще озарят
и най-затънтените кътчета на света, ще поведат към Светъл
възход всички хора и народи, ето що казва Великият Учител:

„Материята е само кондензирана механическа енергия.
Енергията е кондензирана Светлина.
Светлината е кондензирана Мисъл.
Мисълта е кондензирана Любов.
Любовта е плод на Духа.
А Духът е плод на БОГА“.

Това е Великата Божествена Картина на проявата на Живота,
за произхода и същността на материята, на света, на всичко.
Ето Великата Реалност: ВСИЧКО ИЗХОЖДА ОТ БОГА!
Всичко се възвръща към Бога!
Има една единствена, вечна, непреходна Реалност – БОГ!
Всичко останало представлява временни прояви, трансформации
на БОЖЕСТВЕНИЯ ДУХ.
КОЙТО МОЖЕ ДА РАЗБИРА – ЩЕ РАЗБЕРЕ ...

Где е материята?

Материята „единствената реалност“, се превърна в енергия.

Енергията се превърна в Светлина.

Светлината се превърна в Мисъл.

Мисълта се превърна в Любов.

Любовта идва от Духа. – А Духът е проява на Бога:

ЕДИНСТВЕНАТА И НЕПРЕХОДНА РЕАЛНОСТ.

В света, в безграничната Вселена, фактически,

в абсолютния смисъл на думата – **СЪЩЕСТВУВА САМО БОГ:**

Великата Разумност, Великата Любов,

Великият всеобгръщащ Живот!

Всичко друго е функция, резултат, следствие

от Неговата дейност. – Всичко друго е временно, преходно,

относително, а не абсолютно реално.

Всичко друго представлява Неговата Дреха,

Неговото външно облекло, Неговата външна изява:

„В БОГА НИЙ ЖИВЕЕМ, ДВИЖИМ СЕ И СЪЩЕСТВУВАМЕ“.

Ний сме безкрайно малки клетки, атоми, в Неговото тяло –

ВСЕЛЕНАТА. Ний сме само микроскопични, безкрайно малки

функции от едно Велико, всеобгръщащо **ЦЯЛО – БОГ!**

НИЕ, И ВСИЧКО ОСТАНАЛО, СМЕ В НЕГО, А НЕ ВЪН ОТ НЕГО!

Съществува само Бог!

Всичко, навсякъде, е Неговата проява.

Той изпълва всичко с Живот. – С Неговия Живот живеем ние.

Той се крие зад лицето на видимия, материалния свят.

Всичко съществуващо – това са преходни форми, създадени от Него.

Оживени временно от Неговото Дихание, от Неговия Живот.

Както клетката от нашето тяло е частица от нашия

организъм, така и ние сме клетки в Божествения Организъм и

живеем с Неговия Живот. Вън от Бога – ние сме мъртви.

Вън от Бога ние не съществуваме.

Ний имаме един Баща! Един единствен, Вечен, Любящ ни

Баща: **БОГ,**

Великата Разумност – **БОГ – Великата Любов, БОГ –**

Великият Живот,

БОГ – ВЕЛИКАТА ИСТИНА НА ЖИВОТА. Той е навсякъде и

във всичко. Който мисли, който има очи – **ГО ВИЖДА.**

Който не мисли, който затваря очите си, не **ГО ВИЖДА.**

Великата Разумност е пред всички.

Великата Разумност е във всичко.

Великата Любов обгръща всичко – дава живот на всичко.

Където и да спрем погледа си – Той е там:

Където и да отправим мисълта си – Той е там!

Във нас и вън от нас – до нас, в безкрайността:

на милиарди Светлинни години от нас.

Във всяка клетка, във всеки атом, в нас,

и навсякъде около нас, само **ТОЙ:**

Великата Разумност, Великата Любов, Великият живот!
БОГ е, в когото ний живеем, комуто единствено всичко дължим,
комуто единствено винаги и за всичко
ТРЯБВА ДА БЛАГОДАРИМ!

Но, не Той се нуждае от нашата благодарност.
От нея се нуждаем ний. От нея се нуждае нашата Душа:
за да се свържем с Великият Живот, за да се свържем с Великата
Красота, за да се свържем с БОГА! – Потока на Благодарността,
на Любовта, от нашата Душа към Бога, вечно трябва да тече...

Затуй: Всяка сутрин, щом отвориш очите си,
всяка вечер, преди да затвориш очите си,
всеки ден, всеки час, всяка минута, всяка секунда,
всеки миг, винаги и навсякъде, безкрай и безспир,
ДУШАТА ТИ ТИХО ДА СЛАВИ ГОСПОДА,
Духът ти със Свещен устрем да лети към НЕГО,
Устата ти да мълви безспир Свещените Слова:
ГОСПОДИ, БЛАГОДАРЯ ТИ! ГОСПОДИ, БЛАГОДАРЯ ТИ!
ГОСПОДИ, БЛАГОДАРЯ ТИ!

А сърцето ти непрестанно да тупти с Великата Любов на Бога!

Великий и незнайний Боже! Великий непонятний Боже!
Великий непостижимий Боже! Великий свръхреалний Боже!
Аз, малката пращинка, създадена от Тебе, отправям днес очите си,
сърцето си, ума си, в безкрайна Благодарност към Тебе се излива
Душата и Духът ми и цялото ми същество към Тебе:
Господи, Благодаря Ти! Благодаря Ти за всичко, което си ми дал,
Благодаря Ти за всичко, което си ме научил!

ГОСПОДИ! УДОСТОЙ МЕ С ТВОЯТА ВЕЛИКА МИЛОСТ:

Дай ми Сила, Живот и Здраве, да работя за Твоето Велико Дело!
Да горя с Твоята Велика Любов!

Да нося на всички братя и сестри по цялата Земя -
ТВОЯТА ВЕЛИКА ИСТИНА!

Да бъда проводник на Твоето Велико Слово!
ГОСПОДИ, БЛАГОДАРЯ ТИ! – ГОСПОДИ, БЛАГОДАРЯ ТИ!

ЗАПОВЕДТА НА УЧИТЕЛЯ

Обичай свършения път на Истината и Живота.
Постави Доброто са основа на домът си,
Правдата за мерило, Любовта за украшение,
Мъдростта за ограда и Истината за Светило.
Само тогава ще Ме познаеш и Аз ще ти се изявя.

„СВЯТ, СВЯТ, СВЯТ ГОСПОД БОГ ВСЕДЪРЖИТЕЛ, КОЙТО БЕ И
КОЙТО Е,
И КОЙТО ЩЕ БЪДЕ ВЪВ ВЕКОВЕТЕ”.

1972 г.
Сава Калименов

2. КЪМ БЪЛГАРИНА

2.1. БЪЛГАРИНО!

Отвори ушите си – и слушай!

Отвори сърцето си и ума си, отвори душата си за Великото, което днес идва. Приеми със смирение, с радост и благодарност великата Божия благодат, която се излива над тебе, и която, ако я приемеш с готовност и използваш разумно, ще те направи да засияеш като слънце на земята – да станеш водач на народите, носител на светлината, проводник на Божественото, извор, през който протичат великите Божии блага за всички хора на земята.

БЪЛГАРИНО!

На тебе, чрез тебе се дава днес на цялото човечество Хляба – Небесния, Божествения, насъщния Хляб на Божественото Слово – който единствен днес може да задоволи великия духовен глад на всички будни или намиращи се пред пробуждане души, на всички търсещи души, на всички, които жадуват истински живот – живот в мир, в любов, в братство и единство, в Божествена чистота и красота, в хармония и разумност.

БЪЛГАРИНО!

Ударил е вече часът, за който Провидението те е избрало и подготвяло грижливо, внимателно, с бащинска грижа, от няколко хилядолетия насам – часът да разкриеш своите вътрешни духовни богатства, да направиш здрава, непосредствена, жива и съзнателна връзка с Божествения свят – извора на всички блага в живота – за да се излее обилно над тебе, и чрез тебе над цялото човечество, океана на великата Божия благодат.

Ударил е вече часът – да се ликвидира със старото! Ударил е часът – да се тръгне по нов път! Ударил е часът – човечеството да влезе в Обетованата земя – да слезе Божието Царство на земята, да заживее човек разумно.

Чрез тебе, българино, идва Великото в света! Чрез тебе идва Светлината в света! Чрез тебе идва Любовта в света! – Теб избра Небето да станеш, в днешните съдбоносни часове на човечеството, спасителен Маяк, който да привлече всички погледи и да отправи всички народи по верния път, към спасение и истинско добруване.

При тебе, българино, слезе от безкрайните небеса Великият Учител, за когото Христос казва: „И Аз ще помоля Отца си, и ще ви даде друг Утешител, за да пребивава с вас довеки...Той ще ви научи на всичко и ще ви припомни всичко, което съм ви говорил“.

Ев. Иоана, гл. 11:16, 26

Дойде в България Великият Учител!

И донесе – за нас, за света, за всеки човек – Божественото Слово – великата организираща творческа Сила, която ще направи всичко ново, която ще създаде новия свят – свят на мир и любов, на братство и единство, на свобода и красота, на истинска разумност – свят, в който ще царува Доброто, свят, в който ще царува Любовта!

Никой народ, никой човек на земята не е лишен от възможността да вземе участие на великата Божествена Трапеза! Всички са поканени, за

всички има място, на всички се предлага Небесния Хляб – Божественото Слово – което, чрез България, чрез българския език, ще се разлее по земята, на всички езици, сред всички народи, и което ще насити глада и жаждата на всички човеци, които го приемат, на всички, които жадуват за доброто, които търсят доброто, разумното, красивото.

Ето – на всички вас, на всички, които приемат, на всички, които имат доброто желание и добрата воля – се дава възможност да вземат участие във Великата Симфония, която започва, която е вече започнала: да заемат своето място в изграждането на Новото, на Великото, за да се изпълнят самите те със светлина и сила, с красота и величие, да станат извор, проводник на тези Божествени блага, които да разнасят, да раздават навред – за спасение, просветление и обновяване на всички жадуващи души.

Лесно ли е да се отиде до Новото, до Великото, да се приеме Новото – великото и красивото?

И лесно е, и трудно е, едновременно.

Ако ти си се хванал и се държиш здраво за материалното – за външното, временното, физическото – и мислиш, че то е единствено реалното, че нищо друго не съществува;

Ако ти не желаеш да погледнеш, да отправиш погледа си по-надалече, по-нависоко и по-дълбоко в себе си и във всичко, което те заобикаля;

Ако ти не си способен, не желаеш да направиш и най-малката жертва за нещо повече от всекидневното, за нещо, за някого вън от себе си – за тази светлина и красота, за тази велика Любов, за този велик Живот, които те очакват, които ти се предлагат;

Ако ти живееш само за себе си, ако ти си се ограничил в кръга на своите лични интереси, в кръга на материалното, в кръга на егоизма, доволен си от този си живот и не желаеш нещо повече, нещо по-хубаво, по-красиво и възвишено – тогава е трудно, много е трудно да бъдеш докоснат от Новото, да възприемеш Новото, да се обновиш и подмладиш – да засияеш в светлината и красотата на новия живот...

Но, ако своята душа копнее за нещо по-хубаво от това, което е било досега, ако ти желаеш доброто – истинското добро – както за себе си, така и за всички твои братя и сестри на земята;

Ако ти разбереш, почувствуващ, съзнаеш, че няма нищо на света, че няма нищо в живота, което да е по-велико, по-могъщо, по-необходимо, по-скъпо, по-спасително от Любовта;

Ако ти можеш да направиш необходимото усилие да се издигнеш над тъмната заледена сфера на изключително личния живот; ако ти можеш да направиш нужната жертва – да дадеш нещо от себе си – за да получиш в замяна всичко; да направиш решителна крачка, да се определиш ясно и категорично – за Новото, за великото и красивото, за Божественото – тогава е лесно, много е лесно да влезеш в буйния, в свещения, в Божествения поток на Любовта, да се отворят духовните ти очи и уши – да видиш и чуеш това, което „око не е видяло и ухо не е чуло“ – да заживееш в това, което не можем да изразим, не можем да наречем другояче освен – небесна Симфония на живота.

Или ти мислиш, че всичко това не съществува? Или ти мислиш, че това са само празни илюзии, неосъществими блянове, мечти, по нещо,

което е неосъществимо на земята, което не е присъщо на човешката природа, която, според тебе, представлява и завинаги ще си остане в основата и в същността си нещо животинско? Или ти мислиш, че човек е наистина животно и завинаги ще остане такова, че „човек за човека е вълк“ и че вечният закон на нашия земен живот е безпощадната „борба за съществуване“ – вечната борба на всички против всички?

Съществува Великото и Красивото! Съществува Свещеното, Божественото! Съществуват великата Любов, великата Мъдрост, великото Знание! Съществува този велик нов Живот!

Той е тук, у нас, в нас – в душите ни, в сърцата ни, в умовете ни – като велика Реалност, като безценно Съкровище, като свръхмощна сила, пред която бледнеят като сенки, като измамни миражи, всички земни сили, всички земни ценности, всички земни блага и богатства.

Този, който е видял с очите си, този, който е почувствувал с душата си, със сърцето си Новото, той знае, че това е свещен трепет, свещено опиянение на любещи души, които са навлязали в атмосферата на нещо необикновено, на нещо неземно, на нещо невероятно красиво, на нещо неизразимо на нашия обикновен човешки език...

Съществува този велик живот, съществува тази велика красота, съществува това свещено, Божествено единение на душите – съществува Любовта!....

Съществува туй на земята, при нас, в нас, като една велика Реалност, катко една безгранична Божествена Сила, като един мощен заряд, когото предстои да обнови света – да запали във всички сърца огъня на Любовта.

Трудно е, непозволено е дори да се говори за Свещеното...

Очите, кито са го видяли, с благоговение, със смирение се затварят пред неговата ослепителна, неземна светлина; устата с трепет тихо шепнат слова на благодарност; душата мълчаливо се опива от неговата неизразима красота...

А ще го видят още мнозина. Ще го видят всички, които пожелаят това. Ще го приемат в себе си, в душите си и в сърцата си всички, които тръгнат по пътя към него, които пожелаят и решат да служат на Бога – на Великата Разумност, на Великата Любов, на Великата Реалност – на Това, което ни дава сила и живот: светлината и топлината, въздуха и водата, хляба и плодовете, и всичко, всичко. На Това, което ни дава Любовта...

Защото Бог не е туй, което хората в досегашното си земно ограничение си мислят и представят. Великата Реалност вече навлиза в нашия земен живот и ще даде възможност на всички искрено търсещи, жадуващи Истината, да познаят, че БОГ Е ЛЮБОВ, БОГ Е МЪДРОСТ, БОГ Е СВЕТЛИНА!

Бог е Великата Разумност, което е създала, изпълнила е с живот и непрекъснато храни, поддържа и управлява Вселената – милиардите светове, милиардите слънца и планети.

БОГ Е ВСЕОБГРЪЩАЩ!

Клетката в твоето тяло съществува, защото ти съществуваш. Тя живее от твоя живот, храни се от твоя живот. Твоето сърце е, което тупти непрестанно за нея – да я храни!

По същия начин – и ние живеем в Бога, чрез Бога и от Бога. Ний сме само малки клетки в Божествения организъм, частици от Неговото Тяло; "В Бога ний живеем, движим се и съществуваме".

Частта не може да отрече, да се противопостави на Цялото. Клетката не трябва да си въобразява, че Цялото, че целият Божествен Организъм не съществува. В нас тече животът на Бога. Чрез Него, с Него и в Него ние живеем. Без Него ний сме мъртви...

БЪЛГАРИНО!

Не мисли, че смисъла на живота, че същественото, най-важното в него е яденето и пиенето, удоволствуването – неограниченото използване на земните, на материалните блага.

Всеки е свободен да мисли и да постъпва както желае, но тези, чийто поглед е спрял изключително върху материалното, земното, тези, които в яденето и пиенето, в удобствата и развлеченията, в охолството, в материалните блага намират смисъла на живота, те не ще имат дял, те много по-трудно ще се приобщат към великата вълна на новия живот, който носи в себе си и изисква от хората по-високи, по-тънки, по-нежни вибрации, правещи ни способни да възприемем този възвишен нов живот, идващ от Безкрайността, от съвършените светове, от безграничния Космос...

Нужно е да се отворят очите ни, духовните ни очи, за да видим великата, непреходната Реалност. Нужно е, преди всичко, да разберем, да осъзнаем, че ние не сме само материални, физически същества, а че физическото, тялото в нас, е само носител, оръдие, средство за изява на нашето истинско „Аз“; че ние сме души, че ние сме духове, надарени с ум, сърце и воля, надарени със съзнание, надарени с творческа мощ; че нуждите на нашето истинско „Аз“ са в известно противоречие с желанията и стремежите на нашето физическо естество, и че в правилното хармониране, в правилното съотношение между тях – а именно в надмощието на духовното над физическото, на Духа над плътта, на разума – над слепия неразумен животински инстинкт, се крие възможността за нашата истинска, пълна, цялостна изява, на нашата еволюция, за нашия напредък, за нашия истински нов живот.

Велики блага, велики възможности, велики дарби се крият във всяка човешка душа. Но ний сме ги забравили, ний сме ги изоставили, ний сме ги затрупали в праха и нечистотиите на едно временно, ограничено, сляпо и неразумно съществуване. Ний сме се върнали назад, отклонили сме се от правия път на живота, изгубили сме първоначалния си Божествен образ.

Спомнете си митологията: пред властния магически жезъл на земната изкусителка – Цирцея – хората, човешките души, са превърнати в свини. Те са забравили кои са, те са забравили какви са, те са забравили откъде идат и за какво са дошли на земята, те са забравили своя Божествен произход, те са забравили, че са души, че са човеци – те се мислят за свини, те са заживели със съзнанието, че се свини, че не се нуждаят от нищо друго, освен от ядене и пиене, и се чувствуват доволни от изобилната храна, която им се предлага в тяхната кочина...

Това е истинското лице на днешния земен живот. Митологията е права. В нея са скрити великите духовни истини на живота, в нея можем

да разкрием всички тайни, в нея можем да намерим отговора на всички неразрешени досега задачи на човека и човечеството.

Потъналият в материалното, завладеният от съзнанието, че той е само нещо материално, нещо физическо човек – човекът, за когото животът на индивида е само краткотрайно мъждукане, завършваща с една абсолютна нула, т.е. с пълно унищожение – този човек е изгубил способността да погледне нагоре, той е изгубил съзнанието за своята Божествена същност, за своето бесмъртие – за безкрайното величие на своята душа, за безкрайното съвършенство, което му предстои; той – живата човешка безсмъртна и Божествена душа – я е принизил в съзнанието си до състоянието на поменатото животно: мисли само за ядене и пиене, мисли, че е само животно и че нищо повече, нищо по-реално от това на земята не съществува. По този начин той, повече или по-малко, прекъсва връзките си, затрупва пътищата, по които идат към него великите богатства на далечните светове, на безграничния Космос, на Бога. Той се лишава от великите духовни блага, той се лишава от великата Любов, от великото Знание, от великия Живот...

Какво му е нужно на животното – на превърналия се в животно човек? – Да яде и да пие. Да живее при най-големите възможни удобства. Да задоволи своите лични, дребнави амбиции...

Властна е, могъща е, като че ли безкрайно силна е земната Цирцея!

Всички хора на земята, кой повече, кой по-малко, се намират под нейната власт.

Загубили сме, забравили сме Божествената връзка, отклонили сме се от правия път, влезли сме в безпътицата на блудния син от притчата, живеем със съзнанието само за временното, което – в определен смисъл – е нереално, като бързопреходно. И само от време навреме, в редки случаи, дочуваме гласа на Божественото в нас, което ни напомня – какво сме ний всъщност, откъде сме дошли, какво бъдеще ни очаква, какво ни предстои и за какво, преди всичко друго, трябва да мислим и работим, към какво трябва да се стремим...

Дигни очите си нагоре!

Виж небесата сини!

Виж небесата звездни!

Това е твоят Бащин Дом!

Това е твоето истинско жилище, това е твоето истинско Отечество, о, душа човешка!

За да се подготвиш за него, именно, си слязла ти тук на земята, във великото Земно Училище, да получиш нужните уроци, да придобиеш нужните знания, да развиеш, да проявиш безкрайното богатство, безценните дарби, скрити в тебе, за да можеш пълно правно и с достойнство да заемеш своето място в Царството на Небесата.

За да се разтвори пред теб безграничния Космос!

За да летиш с крилата на светлината, с крилата на мисълта, от планета на планета, от слънце на слънце, от галактика в галактика.

Безкрайността на необятния Божи свят те очаква тебе, безсмъртната човешка душа, дъщерята на Бога, наследницата на Неговото Царство.

Ето какво е човекът!

Ето с какво съзнание той трябва да живее!

Ето към каква цел той трябва да се стреми!

Това е неговото бъдеще и, за да може с твърди стъпки да върви неотклонно към него, той трябва да отхвърли хипнозата на земната Цирция, да се освободи от лъжата, че е само едно материално земно, физическо същество.

Човекът, новият човек, трябва да заживее със съзнанието, че е Син Божий, че е безсмъртен Дух, дете на Бога, и че нему принадлежат Вечността и Безкрайността.

Това, което притежава Бащата, то е едновременно достояние и на сина...

КЪМ БЪЛГАРИНА!

ОБИЧНИ БРАТЯ И СЕСТРИ – ЧОВЕЦИ, БОГ НИ ПРИЗОВАВА!

Бог призовава всички човешки души да влезат в Неговото Царство – В ЖИВОТА НА СЪВЪРШЕНАТА ПЪЛНОТА И КРАСОТА, В ЖИВОТА НА НЕБЕСНАТА БОЖЕСТВЕНА ХАРМОНИЯ, В ЖИВОТА НА ВЕЧНАТА СВЕТЛИНА, В ЖИВОТА НА ЛЮБОВТА.

БЪЛГАРИНО!

Три пъти досега в историята на човечеството твой народ, твоята Земя, България – БЪЛГАРИЯ НА ПЛАНИНИТЕ, БЪЛГАРИЯ НА РИЛА, РОДОПИТЕ, ПИРИН И БАЛКАНА – е ставала огнище на Божественото, огнище на Нова Цивилизация, на Нова Култура.

Първо, във времето на Орфей, на този Велик Учител на човечеството;

– Тук бе съсредоточено Божественото Знание, Божествения Живот, Божествената Култура, които от тук, от Окултната Школа на Орфея, с център на Рила и Родопите, се разнесоха тогава в целия Средиземноморски свят и създадоха ВЕЛИЧИЕТО И МОЩТА НА АНТИЧНАТА, на тъй наречената Древногръцка Култура, от които източници човечеството никога не е преставало да черпи.

Второ, във времето на БОГОМИЛСТВОТО, във времето на Великия Учител, БОЯН МАГЪТ, княз ВЕНИАМИН, синът на Симеона – основател, вдъхновител и ръководител на Богомилското движение, макар гонено и преследвано от огън и меч, макар прокудено от България по всички страни на тогавашна Европа, то пак изигра своята роля въпреки крайно неблагоприятните тогавашни условия, като даде началото на редица Духовни реформаторски движения, като Розенкройцерското братство, Чехското Братство, Илюминатите и други, чрез които се запалиха първите искри на Ренесанса, в резултат на което се получи съвременната европейска и световна Култура.

Днес за трети път от Българската земя, чрез българския народ, при който слезе ВЕЛИКИЯТ УЧИТЕЛ, чрез донесеното от Него Божествено Слово, се разгарят, се разнасят по всички страни на света искрите на освобождението, на Обновлението, на Спасението.

За трети път България е в Златния си век – ИЗТОЧНИК НА СВЕТЛИНА И КРАСОТА, НА БОЖЕСТВЕНО ЗНАНИЕ, НА БОЖЕСТВЕНА ЛЮБОВ, НА БОЖЕСТВЕНА ИСТИНА – за всички народи по света.

Оттук, чрез СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ, чрез БОЖЕСТВЕННОТО СЛОВО, идва Спасението в света.

Сега СВЕТИНАТА е толкова голяма, че абсолютно невъзможно е, каквато и да било земна сила да се противопостави, да я угаси и унищожи. Нищо земно, нищо човешко, никаква вражеска сила адска днес не е в състояние да загаси буйния Огън на Божественото Огнище, което гори с всичките си Сили – тук в България, и пламъците на което се разнасят вече по всички страни, всред всички народи на земята; – За да пламне, да загори, да засияе цялото човечество в Божествения Огън на Великата Любов, в Божествената Светлина на Великата Разумност и на Великата Истина.

В Братско единение, в Мир и Хармония, за всички хора, всички народи на земята да заживеят в НОВИЯ ЖИВОТ, в НОВАТА КУЛТУРА, която иде.

Някога в миналото, условията бяха други. Някога в миналото Злото имаше надмощие, злото управляваше, ръководеше света – нашия земен живот. Някога злите хора бяха силни, а хората на Доброто бяха слаби. Затова Божественото не беше прието от хората. В лицето на ОРФЕЯ, Божественото беше разкъсано от кръвожадните Вакханки, последователки на тъмното учение, врагове на Светлината и Красотата, призоваващи човека само към грубите земни наслади и към егоистичен живот, себичен живот.

Затова и Богомилството беше разгромено, разпръснато и унищожено с огън и меч върху кладите на средновековна Европа.

Затова и евреите не приеха Христа – не приеха Любовта; а тези, които Го приеха – народите на съвременната бяла раса – Го приеха само на думи, по форма. Нареккоха се Християни, а учението на Христа не приложиха...

Днес вече е друго!

Колкото и силно, колкото и могъщо и непобедимо да изглежда все още злото на земята, неговите дни са вече преброени. Близко е вече неговият край – близко е краят на неговото надмощие. Страх изпълва вече всички тъмни сили – те вече предчувствуват своя край, те виждат своето близко поражение...

Отсега нататък силата минава и все повече и повече ще минава към страната на Доброто. Занапред добрите хора ще управляват, а злите ще се подчиняват и служат.

И ЗЛОТО ЩЕ БЪДЕ ВПРЕГНАТО ДА СЛУЖИ НА ДОБРОТО!

Антихрист ще се преклони пред нозете на ХРИСТА! Това вече става днес постепенно пред очите на всички – на тия, които виждат и гледат.../Чети по тоя въпрос „Чудесата на Антихриста“ от Селма Лагерльоф, пред която се е разкрило в пророческо видение бъдещето/.

Такава ще бъде крайната равностойност – такъв ще бъде окончателния баланс на тази хилядолетна борба между двете враждуващи сили в света. Такъв ще бъде резултатът от предстоящите събития съдбоносни, които се надигат над хоризонта на близкото бъдеще и в скоро време ще се разиграят на световната сцена...

„ЛИКВИДАЦИЯ НА ВЕКА“, „ВТОРО ПРИШЕСТВИЕ“, „КРАЯТ НА СВЕТА“ – указани в Апокалипсиса /Откровението/ са сега. Сега са, сега предстоят най-съдбоносните събития в историята на Човечеството.

„Ликвидация на века” – Ликвидация на Злото, на кармата, на тежките задължения, произлизащи от страшните престъпления, от пролетите потоци невинна кръв, от несправдливите, насилствата, жестокостите вършени от безумието на станалия оръдие на злото човек, през дългия низ на многовековната му история.

Всеки ще плати за това, което е извършил. **НЯМА ТОЧКА НА ЗЕМНОТО КЪЛБО, НИТО ПЪК ПОД ЗЕМЯТА, КЪДЕТО ПРЕСТЪПНИКЪТ ДА МОЖЕ ДА СЕ СКРИЕ, ДА ИЗБЯГА ОТ СВОЕТО ВЪЗМЕЗДИЕ.**

„Второ Пришествие” – Второ идване на Христа, не вече като човек облечен в плът, във физическа форма, а като безгранична **СВЕТЛИНА**, като безгранична **ЛЮБОВ**, като Велика **РАЗУМНОСТ**, като Велик **СЪВЪРШЕН БОЖЕСТВЕН ЖИВОТ** – в душите, в сърцата и умовете на Хората...

Иде вече **ХРИСТОС!** – Иде не да се роди втори път в яслите на Витлеем, а да се роди в недра на всяка пробудена душа човешка, на всяка душа, която Го търси и която жадува за Доброто.

„Краят на света” – краят на злото в света! Краят на насилията в света! Краят на Братоубийството в света! Краят на проливането на човешка и животинска кръв, Краят на Лъжата, Краят на Робството, Краят на Омръзата! Ще се примирят враждуващите Сили!

Няма да има вече врагове!

ВЕЛИКАТА ЛЮБОВ ЩЕ ПРЕВЪРНЕ „ВРАГОВЕТЕ” В ПРИЯТЕЛИ, В БРАТЯ!

БЪЛГАРИНО!

УДАРИ ВЕЧЕ ТВОЯТ ЧАС!

БОГ те зове – Христос те зове! Учителят, Божият Пратеник те зове, Бог те зове на подвиг! Зове те към Великото дело, което носи истинско **ОСВОБОЖДЕНИЕ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО!**

Бог те зове – да се издигнеш над дребнавостите, над суетата и залъгалките на ежедневието и над световния шум.

Да се издигнеш над празните интереси към лъжливите блясъци на световното жонгльорство и над световния шум. Да издигнеш Съзнанието си високо над упадъчната, възвръщаща ни към тъмното и жестоко минало музика „идваща от изостанали в развитието си народи и индивиди; да потърсиш нещо по-сериозно в живота си от това – да гледаш с увлечение, с часове, и да смяташ за много важно нещо ритането на топката и това кой ще е „победил”.

Бог те зове да приемеш в Душата си, в сърцето и ума си **Небесната Светлина на Божественото Учение**, донесено ни от Учителя, да заживеем в нея, да я приложиш в личния си живот, в отношенията си със своите близки и с всички живи същества, да усвояваш все повече и повече Божествената Мъдрост, съдържаща се в Неговото Слово, да проявяваш все по-пълно и по-съвършено Великата Любов, към която Той ни зове.

Бог те зове за нещо сериозно, към нещо важно, към нещо Велико, към нещо съдбоносно, към нещо неотложно, защото времето го изисква. Той ни зове, за да се подготвиш за Апостол, за носител и разпространител на Светлината, на Свободата, на Мъдростта и Любавта, на хармонията и Мира...

Да направиш жива връзка с Небесата, от която ще протекат към теб мощни Божествени Сили, ще изпълнят Душата ти, сърцето ти, Волята ти и Ума ти и ще те направят способен да разнесеш по всички части на земята

БОЖЕСТВЕННОТО УЧЕНИЕ – за да пламне света в огъня на ВЕЛИКАТА ЛЮБОВ, в която ще изгори всяко зло, всяка неправда, всяко насилие, всяко робство, всяка лъжа!

Да дадеш пример с живота си – че може да се живее в Любовта, че може човек с радост да се жертвува, че може човек да забрави себе си и да заживее за другите, **ДА ЖИВЕЕ ЗА ЕДИН ВИСОК ИДЕАЛ!**

Когато човек обича, когато Любовта изпълни сърцето му и заличи границите между душите, между народите, между „МОЕ“ и „ТВОЕ“, между човека и Бога. – Това е твоят път! Това е твоята мисия! Това е твоята възложена от Небето задача в днешните съдбоносни за човечеството дни.

Това е за пробудените души! То е за пробудените българи! То е за истинските българи!

Учителят казва, че думата „Българин“ произхожда от незапомнени времена. Че историята на българите обхваща много и много хилядолетия, обгърнати засега в тайната на неизвестността, и че съкровено, истинското значение на думата „Българин“ от гледището на Божествената филология значи:

„Човек, който търси и намира своя Велик Учител, за да приложи Неговото учение и да покаже на своя народ и на своя ближен как трябва да се живее.“

„Има два вида българи – по плът и по Дух. По плът са повече, а по Дух са по-малко.“

Българите по Дух – това са истинските българи. Те са добри, умни, честни и справедливи. Към тях, към истинските българи се отправя Божествения зов. Към пробудените Души, към душите, които жадуват за красотата, за Свободата и Любовта.

Спящите ще продължават да спят. А тия души, които се приближават към края на своя сън, Божественият зов, Божественото Учение ще ги пробуди. Станете! Събудете се! Отворете очите си!

Вижете Великата Красота, Великата Мъдрост, Великата Любов, с които Нашият Небесен Баща е създал всичко, което ни заобикаля и цялата тази безгранична Вселена.

Изпълнете се с радост и Благодарност за Великата задача, за Великата Благодат, която ви се дава – да станете съработници на Бога, да станете носители, проводници на Неговата Велика Любов, на Неговата Велика Мъдрост, на Неговата Велика Истина.

Да станете носители на този Нов Живот, на тази Нова Култура, на тази нова Ера, която е пред прага на нашите дни.

Спящите ще продължават да спят. Тия, които не желаят да станат, които не желаят да отворят очите си, за да видят Светлината и Красотата, да приемат в душите си Любовта, те ще останат като далечни резерви на Човечеството...

За сега те няма да имат дял във Великото, което иде. Няма да вземат участие във Великия празник на Любовта... Ще дойде някога, в далечни времена, денят и на тяхното пробуждане...

Кратко е времето, оставащо за самоопределяне. Великият дележ е вече започнал. Наистина сме в „Края на века“. Наистина сме пред окончателната ликвидация на злото в нашия, в човешкия живот. Наистина

сме пред „Деня на съда“. И всеки сам ще се определи – за Великото, или за обикновеното. За човешкото – за ограничението, за егоизма, или – за Божественото, за Любовта.

Който пропусне влака – Божественият влак – на Доброто, Великата вълна на еволюцията, на Любовта, която идва да подигне готовите и будни души – той ще изгуби добрите условия и ще има да чака подобен случай много и много хиляди години...

БЪЛГАРИНО!

На теб се проповядва Учението на Любовта!

Ти трябва да приемеш Учението на Любовта!

Ти трябва да приемеш Божественото Учение!

Ти трябва да отвориш душата си, сърцето си и ума си за Великата Божествена, Космична вълна – Вълната на Любовта, вълната на Новия Живот, вълната на Божественото, която идва да ликвидира с безлюбие и егоизма, с омразата и лъжата, с разединението и войната – с братоубийството. Тази велика Духовна вълна, която идва да претвори всичко в света, в този, в нашия земен свят; да направи всичко ново!

Тази Велика Божествена Вълна идва с такава Сила, с такова напрежение, с такова могъщество, всеобхватност и всепроницателност, с такъв потенциал, каквито нашия беден ум не може дори да си въобрази.

Тя идва, защото се изпълниха сроковете – защото е дошъл деня за нейното идване. И защото премного сме стояли вече тук, на нашата земя, под владичеството на злото – на тъмнината, на човекоубийството, на омразата, на разединението, на лъжата. Защото е дошъл часа на нашето освобождение от веригите на злото.

Тя идва да обнови земята, човекът, всичко. Тя идва да пречупи, да сломи злата Воля на всички, които упорствуват, настояват, продължават да вървят по пътя на старото. Тя идва да очисти света, да измете всичко и всички, които спъват света, които спъват човечеството в неговия Възход.

ТЯ ЗАСЯГА ВСЕКИ ЧОВЕК, ВСЕКИ НАРОД, ВСЕКИ УМ, ВСЯКО СЪРЦЕ, ВСЯКА ДУМА!

От нея укриване, изплъзване, бягство, противопоставяне – няма. Тя ще те намери където и да си. С огън ще изгори тя твоите дрипели – дрипелите на твоето божество духовно, на твоята духовна нищета, на твоето себелюбие и егоизъм. Противопоставяш ли се, тя ще те изпрати много лесно вън от земята – тя ще те изпрати под земята. И там ще учиш ти урока си – страшния урок, който Съдбата носи за тези, които се противопоставят на БОГА.

Учителят каза, че всички, които не могат да повишат своите вибрации – трептенията, степента, духовното състояние, духовното ниво на своята ПСИХИКА – в съгласие, в Хармония със силните вибрации на тази Велика Божествена Вълна, ще бъдат задигнати – не ще бъдат оставени на земята.

ВСЕКИ, КОЙТО НЕ ПРИЕМЕ ЛЮБОВТА, ЩЕ ПРИЕМЕ СМЪРТТА!
Всеки, който не се откаже доброволно от злото, ще изгори в огъня на Любовта. И всеки, който доброволно, с радост и готовност приеме в Душата си, в Сърцето си, в ума си Новия Живот – Божественото, Любовта, той ще се разцъфти, ще засияе, ще зазвучи в Прекрасната Симфония на Новия Живот.

Днес мнозина вече си отиват – съвсем набързо, съвсем неочаквано, съвсем необяснимо от този свят, в разгара, в зенита на своя земен живот, при всичките си запазени, неизчерпаеми физически сили. Отиват си силите, защо и как става това.

На съвременен медицински език, това се нарича – ИНФАРКТ.

Да! – Можеш да бъдеш здрав и силен, с неизчерпаеми сили физически, със силна жажда и способност за живот; не можеш ли, не желаеш ли, не съумееш ли да подигнеш своите вибрации – своето духовно състояние – да влезеш в хармония, и съответствие с тая Велика Огнена Вълна, която обзема, която вече облива земята, твойт психофизически апарат не ще устои – твоето сърце ще се пръсне. Това става и ще става все по-често и по-често!

Човек не може да се бори, не може да се противопоставя на Божественото. Божествената Метла, която е дошла да очисти света, вече мете и ще продължава да мете. Който желае, който приеме Новото, ще се очисти. Който не желае – ще бъде очистен!

И не само по този начин! – Това засега е най-мекия, най-лекия, най-безболезнения начин за пречистване на земята, на човечеството, на човека. Това е, тъй да се каже, само предварителен, нежен полъх, нежен ветрец, предшественик, признак на идващото Голямо ПРЕЧИСТВАНЕ–ОЧИСТВАНЕ.

Идват по-големи бури, идват страшни бури, идва Големият Огън, който ще изгори всичко нечисто, който ще обнови всичко в света.

ЗАЩОТО НЯМА ДРУГ НАЧИН!

Защото всички други средства са вече опитани.

Защото само в огъня на Страданието нашите души ще възкръснат за Новия живот.

Това са дни на пречистване!

Това са дни на изпитания!

Това са дни на разплащане, на ликвидация на злото!

Това са дни на Съдба!

БЪЛГАРИНО!

Не мисли, че ще ти бъде лесно да се откажеш, да се противопоставиш или да изхитруваш, да се укриеш по някакъв начин от тази Великата Божествена Вълна на Любовта.

Спомни си думите на Писанието: „Не ти е позволено да риташ срещу остен“. И още: „Бъди топъл или студен, защото иначе ще те изхвърля из устата си“.

Спомни си съдбата на българския народ, петстотингодишното робство, когато не прие втората Велика Вълна на Любовта – Богомилството. Спомни си, припомни си цялата човешка история, за да видиш, че няма народ, няма човек, няма общество, които да са отхвърлили Божественото, които да са отхвърлили зова на Любовта, и да не са платили прескъпо за това. Земята е пълна със загинали, с погребани цивилизации.

Защото навремето си, са отказвали да приемат Любовта...

Защото се самоизключвали, защото са се самоотрекли от Живота.

Защото животът е само в Любовта!

Защото безлюбието е СМЪРТ!

БЪЛГАРИНО!

Днес ти си изправен пред една Велика, съдбоносна дилема: Да приемеш Доброто, да приемеш Любовта, да приемеш Божественото; Да разшириш Душата си до безкрайност, за да обгърнеш в нея всичко в света и да живееш.

Или да си останеш в черупката на своя ЕГОИЗЪМ, на своята отделност, на своето себелюбие – в тъмнината, в студа, безверието, лъжата и жестокостта на безлюбие и да УМРЕШ.

Да умреш с физическата и духовна смърт на тези, за които не ще има вече място на земята...

Казва Великият Учител: Земята ще бъде пречистена! Земята ще бъде очистена от злите хора. Не ще им се дава вече място и възможност да се раждат на земята. Всеки, който упорствува в злото, всеки, който се откаже да приеме Любовта, ще бъде отхвърлен – ще изостане от хода на еволюцията, ще бъде изпратен в други сфери на живота – на изправление! И там ще бъде – „плач и скърцане със зъби”...

БЪЛГАРИНО!

Тебе ти предстои да избираш между Доброто и Злото!
Среден път няма!

Не може повече да се служи и Богу и Мамону.

Дошло е вече „Време разделно”.

Съдбата не чака. Тя не ще се задоволи с полумерки: и тук да си и там да си.

Не! – Или – или!

Или с живота – или със смъртта.

Или с Доброто – или със злото.

На Бога – или на Мамона ще служиш?

Полумерките бяха досега! – Това – да се стараеш да угодиш и на Бога и на света – беше досега.

Това – „да си гледаш живота” – пък който страда, който е в лишение, който има нужда от твоята помощ – нека сам да се погрижи за себе си – и това беше досега.

Не да живееш за себе си, както досега: „НИКОМУ НЕ СЪМ СТОРИЛ ЗЛО”. Да! – Но никому не си направил Добро! А това значи, че си заровил в земята талантите, дадени ти от Бога.

Любовта изисква твоето активно участие на страната на Доброто.

Любовта изисква да престанеш да мислиш само за себе си.

Любовта изисква от тебе да правиш непрестанно Добро – малкото добро, микроскопическото, всекидневното, спасителното добро – това, което е възможно за теб. Да се включиш решително, окончателно, завинаги във веригата на Доброто.

ДНЕС СА НУЖНИ ГЕРОИ!

Времето е такова, че човек отново да стане героичен. Една нова героична епоха предстои.

/Спомни си словата на великия Карлайл/. Но с геройството на миналото, на досегашното, трябва да се ликвидира. То отживя своя век. Днес не са нужни вече герои на бойното поле – герои на братоубийството, на насилието, на разрушението и смъртта.

Днес са нужни герои на Доброто, герои на творческото изграждане на Живота – герои на ЛЮБОВТА!

Днес са нужни герои на Жертвата – герои, които с делата си да посочат на всички, да дадат пример на всички, че Новото – Любовта, Истината, Свободата е в това: ДА ДАВАШ, а не да взимаш.

Любовта иска Жертви. Без Жертви Любовта не може да живее!

Пред прага на Новото, пред прага на Великото, пред прага на Божественото, ти трябва да захвърлиш една по една всички дрипели на твоя досегашен живот, посветен в служене на себе си:

Ти трябва да се откажеш от омразата! Да се откажеш от лъжата!

Ти трябва да се откажеш от Завистта! Да се откажеш от Ревността!

Ти трябва да се откажеш от Месоядството! Да се откажеш от Убийството!

Ти трябва да се откажеш от Злото! Ти трябва да преодолееш Страх!

Любовта иска от тебе това! Любовта не може да оживее без това!

Любовта не може да изпълни сърцето ти и Душата ти без това!

А само в Любовта е Живота! Само в Любовта е твоето бъдеще!

Само в Любовта е Спасението на човека и света!

Ти не можеш да стоиш повече на едно място, в инерция, както досега – по средата на Доброто и злото! – Величието, Красотата, Силата и Славата на Новия Живот, който иде, са в Любовта!

БЪЛГАРИНО!

Приеми с готовност, с радост и благодарност своята мисия, която Небето, която Бог ти дава. Целият свят, цялото човечество те очаква.

ТИ ТРЯБВА ДА ПРИЕМЕШ ЛЮБОВТА!

2.2. ВЕЛИКИЯТ И ВЕЧЕН ПРИРОДЕН ЗАКОН – ДОБРО И ЗЛО

„Без добро и зло никакъв прогрес не може да има.

Така е поставен този въпрос в Природата, така и аз го разбирам. Как вие го разбирате философски, това е друга работа. Ако роптаете против злото, ЗАЩО ГО ДЪРЖИТЕ В СЕБЕ СИ?”

УЧИТЕЛЯТ

/„Да възлюбиш Господа” – с. 158/

Но толкова зло, толкова страдания има в живота!

Толкова заблуждения, падения, грешки!

Толкова жестокости, насилия и безумия човешки!

Предателство и братоубийство, целувката на Юда,

отровата на змията, въжето на палача, ножа на убиеца.

Насилия и робство. Сляпа човешка гордост и надменност.

„ПРАВОТО” на силния, потискането на слабия.

Невинни жертви за Доброто. Безумието на войната.

Кръвта на животните!

Самата смърт, накрая, разтворила уста като страшна Памя, пред всичко живо на земята.

Да, има такава реалност, която се нарича ЗЛО.
В нашия временен, земен живот, в нашия несъвършен,
движещ се към съвършенство свят,
в нашия свят на относителността,
в нашия свят на Светлина и тъмнина,
в нашия свят, в който се сменят деня и нощта,
в света тук, на земята, създаден от Бога като стъпало
към по-високи, по-съвършени светове, към по-съвършен живот;
създаден от Бога като предверие към света на
ВЕЧНАТА ХАРМОНИЯ,
към света на Вечната Светлина и Красота,
към света на съвършенството, и на Вечната Радост;
Тук, на нашата земя, в нашия човешки свят, съществува
тази реалност –
реалност относителна, временна, която наричаме зло.

Но, има зло, което причинява сам човекът.
Зло, което по силата на своята собствена Свободна воля,
по правото на избор между Доброто и злото,
сам човекът извършва и за което той отговаря.
За което той плаща и ще плаща.
Зло, временно, относително: – човек ще се поучи от страданията,
които то му носи по силата на Карма – Великият Закон на Бога за
причинността. И тъй поучен, ще престане да го върши.
Ще дойде края му. Ще има край злото човешко.
Туй зло, което човек съзнателно или несъзнателно извършва.
По-рано или по-късно, човек ще се освободи от него.
Всичко човешко, тука, на земята има край.

Но има зло и като принцип, като полюс, като Закон в Живота
и света.
Зло като двигател в Живота, като необходим фактор в еволюцията.
То също не е абсолютно зло. То е зло само в нашите очи,
по силата на нашето човешко ограничение.
Защото ний от много близко гледаме на него.
Ограничени във време и пространство, ний не можем да го видим
от високо – от гледната точка на неговите резултати.
Малкото зло, човешкото зло, е отражение на голямото зло.
Човешкото зло е обусловено от злото като принцип,
като полюс в живота.
Зло и Добро: ден и нощ, светлина и тъмнина, действие
и противодействие,
борба на противоречията в живота, в света.
Борба, която ражда Светлината.
Борба, в която се ражда движението напред, нагоре.
Борба, в която се ражда прогреса.
Великата Божествена Диалектика на живота – могъщият стимул на
нашия земен живот: раждането на Светлината,
на електричеството, раждането на движещия ток в живота.
За него са необходими плюс и минус. За него са необходими както
положителния, така и отрицателния полюс на живота.

„Добро и Зло“ – човешки понятия: добро, положителен полюс, „Зло“ – отрицателен полюс – еднакво необходими, при определени условия, те раждат движението напред. ЗЛО и ДОБРО са те в човешките очи. В очите на Бога те са мощен лост, който движи еволюцията на човека и Живота. Добро и зло – условия, понятия човешки, човешки ценности. Има само Добро! ВЕЧНО Е САМО ДОБРОТО. АБСОЛЮТНО РЕАЛНО Е САМО ДОБРОТО!

„Абсолютно зло не съществува“ – казва Учителят.

Злото е само временно. Злото има ролята си в несъвършения свят. В нашия човешки свят, в който всичко е относително, в света на земната реалност, зло и добро, плюс и минус, еднакво работят за Доброто: – за движението напред, за прогреса. В края на краищата – ВСИЧКО Е ЗА ДОБРО!

Такъв е Великият Закон на Бога!

Такава е Великата Диалектика на живота, за която говори още древната индийска философия, която по-късно обоснова Платон, която Хегел оповести в по-ново време, за която и днес се говори, която и днес се изучава и разглежда в ограничена, тясна форма.

Добро и Зло – хаос от понятия в ограниченото съзнание на човека.

Понятия, които непрестанно се менят.

Това, което вчера бе зло, днес е добро и обратно.

Това, което днес е добро, утре може да бъде считано за зло.

Зло и Добро, обусловени от фалшиви разбирания човешки, от временни, ограничени интереси на човека:

да убиеш човека, да ограбиш имуществото му,

дори да се нахраниш с трупа му, се е считало някога за добро от нашите кръвожадни предшественици.

Да убиеш човека и днес, в нашия „културен“ свят,

при известни условия, все още се счита за добро, за заслуга, за която човек се прославя и възнаграждава.

Стотици милиони хора в миналото и днес са считали и считат за добро и със спокойна съвест са убивали и убиват животните, за да се нахранят с труповете им.

Утре и едното и другото – както убиването на хората, така също и убиването на животните, ще бъдат считани еднакво за престъпление, което спъва духовното развитие на човека, което унижава човешкото достойнство, което отдалечава човека, от БОГА. Престъпление, от което човек ще се срамува, и което бъдещите поколения ще отхвърлят и забравят.

Ще минем през злото и доброто на относителните, на временните човешки понятия, за да идем към Истинското Добро – това, което подига човека, което води човека към Бога, към Любавта.

Но защо са страданията?

Имат ли смисъл страданията? Докога тези страдания?

Тук, в света създадени от Бога?

Да, има такава реалност. Тук, в света създаден от Бога, има такава реалност, която се нарича СТРАДАНИЕ.
Тя също не е абсолютна реалност, защото е временна; временна, преходна реалност, която ражда и вечни плодове. Относителна реалност, която има абсолютни следствия. Тази „реалност“ ще отmine, ще се забрави, но нейните следствия ще съществуват вечно.
Такова нещо е страданието: то е временно, отминава, но неговите резултати вечно пребивават.

Страданието е огън! Страданието е Божествен огън!
В него се раждат Великите неща!
Ще стихне страданието. Ще се забрави като огън.
На времето е то подвластно.
Но бисера, роден в огъня на болката, във Вечността ще трае.
Душата ти ще украсява във Вечни времена,
и смисъл на живота ти ще дава.
Такова нещо е страданието: който с благодарност го приема, преходните минути на болката създават вечността на радостта.
Часовете на мъката изграждат Вечните основи на Божественото Съвършенство на Душата.
С цената на временното, ний заплащаме стойността на вечното.
Временно страдание – нетленни, вечни придобивки.

В огъня свещен узряват плодовете скъпоценни на живота!
В огъня свещен се раждат нетлените съкровища на душата.
В огъня свещен узрява Любовта. В огъня свещен узрява Мъдростта.
В огъня свещен узрява Красотата.
В огъня на Страданието ти растеш:
страданието е стълба към Съвършенството.
Страданието е път към Бога!

Но наистина ли не може без страдания?
И няма ли да свършат някога страданията на човека?
– Може без страдания, може!
След като платим данъка на своите престъпления, страданията ще престанат. Когато станем Разумни, когато не употребяваме дадената ни от Бога свобода за да вършим зло, да правим престъпления, извора на страданията ще пресъхне.

Страданието е временна реалност.
Страданието е относителна реалност.
Страданието е огън, който ще изиграе своята роля.
Ще има край страданието. Ще излезем из долината на сълзите и страданието. Ще заживеем във Вечността на Радостта.
Така е Господ наредил: – във Господа на Любовта, в света, създаден от НЕГО, няма вечно страдание, няма вечен ад.
Няма вечно изкупуване на временни грешки.
Във Великия, Разумно устроен свят на Бога, вечни са само Радостта и Любовта.
Вечни са само Светлината и Красотата.
Вечни са само Доброто и Живота.

Но ти, човече, сам избра пътя на злото.
Ти сам създаде причините на твоите страдания.
Ще страдаш – за да просветне пред очите ти.
Ще страдаш – за да се опомниш.
Ще страдаш – за да се вразумиш!

О, сине Божий, ти проливаш кръвта на твоите по-малки братя,
животните, за да се нахраниш с плътта им.
О, сине Божий, без да се замисляш, без окото ти да трепне,
безброй страдания си причинил, безброй страдания причиняваш
всеки ден на твоите подобни, на твоите братя и сестри,
както и на всички живи същества.
Ти питаш още защо страдаш? Ти питаш още докога ще страдаш?
Ти питаш още: няма ли да имат край моите страдания?
О, сине Божий, спри издигнатата Каинова ръка върху живота
на твой брат! Хвърли оръжието смъртоносно!
Не убивай нищо ти! За нищо в света, за никаква съблазън,
пред какво насилие не отстъпвай – участник на УБИЙСТВО
НА НИКАКВА ЦЕНА И ВЪВ НИКАКЪВ СЛУЧАЙ НЕ СТАВАЙ!
Не убивай нивга! – Не убивай нищо!
Нивга не проливай кръв, о сине Божий!
Страдание на никое същество ти не причинявай!
Друг път да се избавиш от страданията няма.
Престани сам да вършиш зло, престани сам да вършиш –
причиняваш
страдания, престани да убиваш – и ще пресъхне извора на злото.
И ще изсъхне корена на страданието.
О, Сине Божий, запомни:
Докато кръвта на Божийте създания от твоята ръка се лее
по земята, докато ти сам причиняваш страдания,
на хора и животни, дотогава и ти страдаш,
дотогава и твоята кръв ще се пролива по земята...

НО ИМА И ДРУГИ, БЛАГОРОДНИ СТРАДАНИЯ:
тези, които Висши Същества понасят като Доброволна жертва
за изкуплението, за спасението на своите по-малки братя;
за освобождението на нас, човечите, от робството на греха
и на смъртта.
Това е Жертвата на Големите за малките, от която се ражда
спасението на света.
Защото жертва – Свята Жертва е в основата на всичко.
Сам Бог се пожертвува.
Сам Бог се ограничи в материята, за да създаде живота.
Разля се в цялата Вселена, за да даде живот
на всички същества.
Слезе от върховните висини на Духа, в ограничението на
физическия свят.
„САМОЗАКЛА СЕ БОЖИЯТ АГНЕЦ“, за да ни изкупи с кръвта си,
живот, светлина и свобода да ни даде.
По Неговите стъпки ний ще минем, за да станем едно с НЕГО.
Но тук стои една Велика ТАЙНА!

Да, има в нашия живот и такава реалност, която се нарича Тайна.
Тайна е за слабия човешки ум бездната на Божия Промисъл.
Непостижимо е за нашето човешко несъвършенство
БЕЗКРАЙНОТО ВЕЛИЧИЕ НА БОГА.

Всред тайна живеем. Във велика тайна е обграден нашия живот.
Гледаме – но много малко виждаме.

Търсиме – но много малко намираме, много малко разбираме.

Много малко – безкрайно малко знаем ний.

Като океан безбрежен, от вси страни, велика тайна ни обгръща.

Затуй отдавна казал е Мъдрецът от Елада:

„ЗНАМ САМО ТУЙ, ЧЕ НИЩО НЕ ЗНАЯ”...

„Земен червей” си човече! Не се гордей напразно!

Смири се пред Величието на Безкрайността!

Съзнай своето нищожество – смири се пред Бога!

Само след като се смириш, ще се изяви Величието на Бога

в твоята Душа. Очите ти ще се отворят.

Ще видиш Бога в Красотата на света, във Великата Разумност

на Живота, във Великата Любов!

Само след като се смириш, ще израстеш, ще станеш пълнолетен.

Ще влезеш във Великото Наследство във владение,

което ТОЙ ти е приготвил във Вечността.

Всичко туй, което виждаш в нощното небе, е твое.

Ще бъде твое в милиардите хилядолетия на Вечността.

Любов и Красота, и Слава те очакват в Безкрайността.

Но днес ти си само малко, слабо създание Божие.

Зародиш си ти само – зародиш с велик потенциал.

Ти малка „попова лъжичка” си, по думите на Великия Учител,

в плитките води на ограниченото човешко съзнание.

Тя някога, ще се превърне в Ангел! Така е Господ наредил.

Така е писал във Великата Книга на живота. Така ще бъде.

Зло, страдание, смърт!

Тъмнина, жестокост, безумие и безпътица човешка!

Временни сенки! Канава, фон, върху които се разкрива

Великата Картина на живота.

Няма смърт! Има само Живот!

ЖИВОТЪТ Е ВЕЧЕН! ДУШАТА Е БЕЗСМЪРТНА!

НЯМА СМЪРТ!

Смъртта врата е само: от един живот към друг.

От един свят към друг. От една степен към друга по-висока.

От нисшето – към Висшето. От несъвършенното – към

съвършенното.

Все по-нагоре и по-нагоре по пътя на Божественото съвършенство,

на безкрайната стълба на еволюцията.

Пред картината, пред перспективата на Вечността,

временните страдания са лесно поносими.

Тъмнина! – Няма тъмнина като реалност.

Реална е само Светлината. Има само Светлина.

А тъмнината е само сянка, само временно отсъствие на Светлина.

Зло? – колкото е реална тъмнината по отношение на светлината,

толкова е реално злото по отношение на Доброто.
Толкова е реална омразата по отношение на Любовта,
толкова реална е лъжата, по отношение на Истината.

Зло, страдание, смърт!
Омраза, жестокост, заблуда, завист, ревност!
Временни сенки, преходни сенки на живота.
Учебни помагала, спомагателни средства в нашето училище –
земята, в нашия несъвършен човешки свят,
в тази преходна степен от безкрайната еволюция на живота.
Утре те ще станат излишни. Ще отпаднат като стара дреха.
Като мъртвата кора на дървото. Защото те не са реални.
Реално, истински реално е само Вечното. Реален е само Животът.
Реална е само Светлината. Реална е само Любовта.
Реална е само Красотата. Реален е само Бог!
Бог: Вечен Живот! Необятна Любов! Безгранична Светлина!
Неизразима Красота! Безкрайно съвършенство!
БОГ! САМО БОГ И НИЩО ДРУГО!

И дори в нашите заблуждения, в нашите падания и ставания,
в греха ни и в безумието наше, в нашето отрицание,
в нашето отчаяние, в безпътницата наша, пак ТИ си,
пак ТВОЯТА РЪКА НИ ВОДИ: от тъмнина към Светлина,
от омразата – към Любовта, от лъжата – към Истината,
от робството – към свободата, от страданието – към Радостта.
Към Твоята Велика, Вечна Радост, към Твоя свят на
вечна Светлина, где няма смърт, где вечно Слънце грее, где вечно
в Любовта живеят Синовете Божии.

Където и да бъдем, в каквото и състояние да се намираме,
не си ни забравил, не си ни оставил, не си ни осъдил.
Дал си ни само свобода: – свободата да грешим
и да се отклоняваме.

Свободата да Те отричаме и забравяме.

Да тичаме след миражите на живота.

Да поставяме лъжата на трона на Истината.

Да си създаваме кумири.

Да се кланяме на лъжливи божества.

Но и в най-страшната тъмнина на човешкото ожесточение,
в най-дълбоката бездна на безумието и греха,
в дъното на ада да попаднем,

Твоята Светла Десница бди непрестанно над нас;

Не си ни забравил. Не си ни оставил. Не си ни отхвърлил.

Дал си ни само свобода. Защото Любовта дава свобода.

Затуй не си пожелал да ни лишиш от най-скъпото;
сами да правим нашия избор между Доброто и злото,
между Светлината и тъмнината, между Истината и лъжата,
между насилието и свободата, между живота и смъртта.

Дал си ни пълна свобода. Затова ний грешим.

Не си пожелал да ни заставиш насила да вървим в Твоя път.

Затова се заблуждаваме. Затова Те отричаме и забравяме.

Затова ний създадохме Ада на земята.
Но нищо създадено от човека, не е вечно.
Няма вечен ад. Няма вечно осъждане.
Почерпили горчивите опитности на заблудението,
вкусили от плода на дървото за познаване на Доброто и злото,
узрели в огъня на страданието, ний пак при Тебе ще се върнем.
И Ти няма да ни осъдиш. Няма да ни отхвърлиш.
Безкрайно Любящият ни Баща с неземна Радост ще посрещне
и прегърне своя отдавна чакан блуден Син.
В ИЗГУБЕНИЯ РАЙ ОТНОВО ЩЕ СЕ ВЪРНЕМ НИЙ.

Животът е стълба към съвършенството.
Безкраен е пътя на еволюцията.
И само в неговото начало смъртта, страданието и злото
изпълняват своята полезна роля за стимуланти в живота.
Сенки са те! Временни сенки на вечната Реалност!
Ще минем през тях. През ада и чистилицето на земята.
На нашия несъвършен живот. На нашите човешки заблуди.
Но с поглед нагоре, напред ще вървим.
Ще отминем злото. Ще се забрави омразата.
Ще се забрави жестокостта. Ще изчезне лъжата.
Ще просветне ума ни: Мир и Любов, Красота и Щастие
Ще зацаруват на нашата земя.
Ще дойде Царството Божие на земята,
Както е горе на Небето!

Но много уроци имаме да учим тук, в земното училище.
Много ценности Духовни ще трябва да придобием още.
Дълъг е още земният ни път!
Затуй ще идваме още ний много пъти тука, на земята.
Ще отиваме и пак ще идваме.
До тогава, докато научим всичко, що може тя да ни даде.
Докато стигнем върха на земното съвършенство.
А свършим ли земното училище, безкрайни светове разкриват се
пред нас: – Вечността на времето е наше.
Безкрайността на пространството е наша.
Милиардите звезди, милиардите съвършени светове са наши.
Стълбата на безкрайното съвършенство е наша;
великото Наследство, което Бог – нашият Любящ Баща,
от Вечни времена ни е за нас приготвил.

От човек, от земен червей, ти ще се превърнеш в Ангел!
Дух Светъл, с живот безсмъртен надарен.
Дух мощен, кой с крилата на Светлината лети в Безкрайността.
Дух Любящ, кой Живот раздава, който като нежна Майка,
храни с Любовта си милиони същества.
Дух Слънчев ще да станеш ти, човече!
Във Вечността, в Безкрайността,
ти ще станеш Слънце Божие!

Нощем звездите златни разказват Славата на Бога!
Нощем звездите златни разкриват пред очите ни нашето бъдеще!

Нощем звездите тихо шепнат за това, което ни очаква!
Вечност в Бога, с Бога и за Бога!
Вечност в Любовта, с Любовта и за Любовта!
Вечност – по пътя на безграничното
Божествено Съвършенство.
Вечност – все по-нагоре и по-нагоре.
Вечност – в неизразима, невъобразима, непонятна Красота!
О, БОЖЕ! КОЛКО ХУБАВ Е ЖИВОТЪТ!
ЖИВОТЪТ БЕЗ НАЧАЛО И БЕЗКРАЙ!
О, ГОСПОДИ! КАК ХУБАВ Е СВЕТЪТ, ОТ ТЕБ СЪЗДАДЕН!
1972 г.

2.3. ДАВАЙ – ДАВАЙ И ПРОЩАВАЙ

2.3.1. ДАВАЙ!

„Давай, давай, всичко давай!“
Песен от Учителя.

Научи се да даваш! Давай! Давай!
Всичко давай! Винаги давай! На всички давай!
Давай и се радвай! Давай и благодари!
Давай и за утре не мисли!
За утре Бог ще мисли. За утре Бог е промислил.

Не спирай извора, който тече чрез тебе, в тебе.
Той няма край, няма изчерпване.
Той вечно тече. И вечно ще тече, ако не го спиращ.
Колкото повече даваш, толкова повече идва.
Неизчерпаема е Божията съкровищница.
Безкрайна е Божията Щедрост.
Неизчислими са Неговите богатства.

Затуй ти давай, давай, давай!
Всичко Божие е твое:
Любовта на Бога е твоя. Силата на Бога е твоя.
Мъдростта на Бога е твоя. Светлината на Бога е твоя.
Когато даваш, когато знаеш да даваш!

Давай! Винаги давай! Всичко давай!
Ти нивга не ще обеднееш. Ти нивга не ще оскудееш.
Ти нивга не ще остарееш: когато даваш, зад тебе е Бог!
Зад теб е Светлината и Красотата.
Зад теб е силата на Любовта.
Зад теб е безкрайността на благата.
Зад теб е цялата Вселена. Зад теб са всички добри хора.
Зад теб са Ангелите – Великите Духове.
Зад теб е Вселюбятелният Бог!
Давай! Непрестанно давай! Винаги и всичко давай!
Колкото повече даваш, толкова по-богат ще станеш.
Колкото повече даваш, толкова повече идва.
Когато всичко раздадеш, себе си дори, тогава най-богат ще станеш.

Защото Бог в тебе ще живее.
Защото ти в Бога ще живееш. Защото всичко Негово ще бъде твое.
Защото Бог те люби. Защото ти Го любиш.
Защото в Любовта „мое“ и „твое“ няма.

Давай! Давай! Давай!
Научи се да даваш – започни да даваш.
Прави опити да даваш. Туй е Велика Божествена наука.
Не е то гола теория, не е празна дума.
Не е измислица на заблудени умове.
На ОПИТА Е ТЯ НАУКА – НА ПРИЛОЖЕНИЕТО.
Няма нужда да скандираш, да декламираш.
ОПИТАЙ Я – и ще провериш. Опитай я – и ще се увериш.
Божествена наука, Божествено изкуство,
Божествено творчество е тя.

Дай Любов – и Любов към твоето сърце ще потече.
Обичай! И хиляди сърца ще затуптят с Любов към теб.
Щедро всичко давай – преизобилно всичко ще получиш.
Разтвори сърцето си, разтвори душата си, ума си.
И – давай! Щедро давай, всичко давай, винаги давай!
Нищо излишно, в себе не задържай!

Това Бог от теб иска. Това Бог ти казва.
Тази задача Бог ти дава: да дадеш, за да получиш.
Да се пожертвуваш, за да имаш всичко.
Да се смалиш, да се смириш, за да израстеш.
Да се раздадеш, за да заживееш във всичко.
Да даваш тъй, както Бог дава. Да Любиш тъй, както Бог Люби.
Да твориш тъй, както Бог твори.
Великата жертва ражда Великата Красота.
Великата жертва ражда Великия живот.
Великата жертва ражда Великото благо: Великата Любов,
вечната Светлина, Божественото съвършенство.

Велик е Божият Закон. Дивни са Неговите Пътища.
Не по човешкия, а по Божия Закон върви.
Не ще останеш излъган. Не ще останеш измамен.
В Бога лъжа и измама няма. Непоклатим е Неговия Закон.
Святи са Неговите пътища.
Хилядократно ТОЙ ще ти възвърне даденото от сърце.
Затуй ти давай: винаги давай, всичко давай!
Давай – за да израстеш. Давай, за да прогледнеш.
Давай – за да просветнеш. Давай, за да прогледнеш.
Давай – за да придобиеш всичко.
Давай – за да протече през теб Вечния Извор,
– извора на Божиите блага.

Давай – за да те осени вдъхновението.
Давай – за да те просветли Откровението.
Давай – за да те изпълни Геният на Творчеството.
Давай – за да изпълниш Божията воля.
Давай – за да тръгнеш по пътя, начертан от Бога.

Давай както ТОЙ дава: с пълни шепа, с радостно сърце,
с отворена душа.
Давай! Винаги давай! – Всичко давай! Давай и не скърби.
Давай и не се скъпи. Давай и не се страхувай:
Зад теб е Бог. Зад теб е цялата Вселена.
Зад теб е Силата на Силите. Зад теб е извор – океан!
Зад теб е безкрайният Извор на Доброто.
Зад теб е безкрайният Извор на Творчеството.
Зад теб са безкрайните блага на Бога.
Зад теб е мощ неземна, непонятна, несравнима, невъобразима:
Зад теб е Любящият наш Баща – Бог!

Всичко давай! Винаги давай!
Както Бог дава! Както Божието Слънце дава!
Както милиардите слънца на Бога в безпределната Вселена дават.
Така ти давай. Така ти се учи да даваш.
Да даваш щедро, непреривно; като Слънцето, като Бога!
Без страх и без тъмнина. С Любов и Светлина.
С радост и благодарност. Със песен на уста.
С полет на Духа: давай, давай, давай!
Твори и давай! Твори и нищо не задържай!
Твори и песен пей – всичко е за другите.
За тебе Бог е промислил! Божият Извор Вечно тече!
Божият Извор вечно ще тече!

Великата наука иска Велико Знание – Велика практика.
Тя иска велика Опитност, велико търпение, велико Приложение.
Великата Божия наука за даването не е проста работа:
научи се как да даваш, кога да даваш, кому да даваш,
колко да даваш, какво да даваш.
Понякога и даването може да причини зло.

Не давай нож в ръцете на убиеца.
Не давай отрова в ръцете на престъпника.
Не давай огън в ръцете на безумния.
Не давай на детето туй, с което не може да се справи.
Не хвърляй бисери на свинете.
Те няма да ги ползват. Те няма да ги оценят.
Те няма да ги разберат.
Има неща, които не винаги и не всекиму се дават.
Не давай чистото си сърце да бъде осквернено от нечести ръце.
Не давай нежните цветя на чистата си душа да бъдат стъпкани
от нечисти нозе.
Давай всекиму това, което е за него: –
това, което Бог е за него определил.

Когато с даденото се злоупотребява, когато даденото
не ще ползува този, комуто се дава, тогава Бог задържа благата,
задължа изобилието и дава само крайно необходимото.
Така и ти прави. Така се учи да правиш и ти.
Неоцененото благо никого не ползува.
Неразбраното Добро ще даде резултат след много години.
Бъди разумен и пестелив в даването. Посей винаги на време.

Посей в почва, когато ще израстне. Посей, където ще израстне.
Да даваш – не значи да прахосваш.
Щедрост не значи разточителност. Доброта не значи неразумност.

Божията наука за даването, Вдъхновена от Великата Божия Любов
се ръководи също тъй от Великата Божия Мъдрост,
от Великата Божия Разумност и Справедливост.

УЧИ СЕ ДА ДЕЙСТВУВАШ ТАКА И ТИ.

Благата, с които разполагаш, принадлежат на Бога.

Разумно трябва да се използват.

Нека Бог чрез тебе дава: Той знае, как, кога, кому какво да даде.

БЪДИ ИЗПЪЛНИТЕЛ НА БОЖИЯТА ВОЛЯ.

Бъди скромен касиер на Божията банка.

Бъди послушен на Божия глас.

Той ти говори винаги, когато е нужно.

Ако ти мислиш, че си само земен червей – че ти си само земно,
смъртно тяло, за теб ще бъде недостъпна Божията Наука.
Не ще можеш да даваш, както Бог дава – само за себе си
ще мислиш.

Ще искаш само да вземаш, а не и да даваш.

Друг е тогава твоя път и ти ще вървиш по него,
докато той до безизходица те заведе.

До студа на самотността, на отделността, на омразата.

Но, ако ти знаеш, че си **ДУХ БОЖЕСТВЕН**, Дух безсмъртен,
че Бог те е родил, че във Бога ти живееш,
ако познаваш своя Баща – Бога, по Неговите стъпки ще вървиш,
като Него ще даваш: ще се научиш всичко да раздаваш;
и пак в **ИЗОБИЛИЕ ЩЕ ЖИВЕЕШ**.

Ще се научиш да Светиш, да Топлиш, да Обичаш,
да промисляш за всичко и всички.

Ще се свържеш с Бога: ще израстнеш, ще станеш Силен, мощен.
Ще станеш едно с Бога: Ще владееш безкрайното богатство,
което никога не се свършва:

КОЛКОТО ПОВЕЧЕ ДАВАШ, ТОЛКОВА ПОВЕЧЕ ТО РАСТЕ!

„Познай себе си!“ – Познай Бога в себе си!

Познай ти своя Баща – Бога! Познай, че ти си Син на Бога.

Познай, че ти си Дух безсмъртен. Че всичко Божие е твое.

Узнай Великото твое Наследство.

Днес малък си ти. Ще порастнеш. И, като станеш пълнолетен,
безкрайното си Царство – милиардите звезди,
великото Богатство, Бог в ръцете ти ще повери.

От твоето Наследство абсолютно нищо не ще се изгуби.

От твоето Наследство никой и нищо не ще те лиши. Но знай:

Че верният път към него е – **ДА СЕ НАУЧИШ ДА ДАВАШ!**

ЗАТУЙ ТИ ДАВАЙ, ЩЕДРО ДАВАЙ!

Щедро давай, всичко давай, винаги давай!

Най-късият път към Бога е в това!

Най-сигурният път към Бога е в това!

Давай с желание и радост, давай с Любов! Обичай!

Това Бог иска, това е Неговата Воля, Неговия Зов,
това е Неговия Завет към теб.
Материалните блага нямат голяма стойност.
Те са неща обикновени, несъществени – временни.
Ползуват само тялото, но не и Душата.
Нищо особено не са те. Нищо особено не очаквай от тях.
Но, ако ти се научиш, когато ги даваш, да прибавяш към тях
една скъпоценна капчица Обич, една Светла Усмивка,
един Лъч Божествена Светлина и Топлина, ако даваш от Сърце,
О! – тогава те са нещо Велико, нещо Безсмъртно,
нещо безкрайно ценно: – ЛЮБОВТА ГИ Е НАПРАВИЛА ТАКИВА!

Затуй ти се научи да даваш както Бог дава: – С ЛЮБОВ!
Научи се да даряваш безцените бисери на твоята Душа.
Раздавай Великото, неизчерпаемото богатство.
Раздавай приказните, непонятни за човешкия ум, неизразими
с човешки слова, но подаващи се на човешка мярка нетленни
съкровища, с които Бог богато, щедро, безгранично те е надарил.
С които Той от памети века Душата ти за Вечността е украсил.

Давай това, което стои много по-високо от всички земни блага
взети вкупом.
Давай това, което никакви земни понятия, никакви човешки думи,
не могат да изразят, да определят, да окачествят.
Давай безценното богатство – ЛЮБОВТА!
Давай безсмъртното, нетленното, великото и вечното,
неизчерпаемото, неразгадаемото, непостижимото,
непонятно красивото,
безкрайно съвършеното Съкровище на Бога – ЛЮБОВТА!

С него ти си безкрайно богат. С него ти си безкрайно щастлив.
С него ти си безкрайно велик. С него ти си дете на Бога.
С него ти си в Царството на Бога.
С него ти си в обятията на Бога.
С него ти си едно с Бога – с Любовта.
С него ти никога не ще обеднееш!

Обичай, Обгръщай всичко, всички с Любов!
С безграничната, безсмъртната, неизчерпаемата,
Великата и Святата Божия – Любов!
На всички твои братя и сестри, на всички срещнати, познати,
непознати, на всяко живо същество, на цялата Вселена,
раздавай, дарявай, разливай това Божествено Съкровище,
тази Вечна, нетленна ценност, това безсмъртно,
неизчерпаемо благо – ЛЮБОВТА!

Бог е Любов!
Любов, която вечно дава! Любов, която всичко дава!
Любов, която всичко храни: всичко възраства,
всичко озарява, всичко вдъхновява, всичко възкресява!
Давай и ти: – Люби и ти!
Обичай всичко! Обичай всички!
Раздавай всичко. Възраствай всичко.

СВЕТИ НА ВСИЧКИ.
Във това именно е даването.
Давай, както Бог дава.
Работи! Твори! Люби!
ПОМОЩНИК НА БОГА СТАНИ!
Раят в човешките сърца изгради!

2.3.2. ПРОЩАВАЙ

Прощавай! Прощавай! Винаги прощавай!
На всички, за всичко прощавай!
Прощавай за раните, които са ти нанесени.
Прощавай за раните, които сега ти се нанасят.
Прощавай за всички обиди.
Прощавай за всички присмехи, унижения, оскърбления.
Прощавай за несправедливостта.
Прощавай дори за клеветата!

Прощавай!
Винаги прощавай! Прости! Забрави!
Забрави! Забрави! Забрави!
За злото хич не мисли! Злото не помни!
В Светлина ти всичко обгърни.
С топлина ти всичко прегърни.
С търпение, с радост всяка болка приеми.
Във бисер всяка мъка, всяко страдание превърни.

Ти Маг трябва да бъдеш!
Великата Алхимия на Живота трябва да познаваш:
великата Алхимия на сърцето и ума,
великата Алхимия на мислите и чувствата,
великата Алхимия на Душата и Духа –
трябва да познаваш, трябва да владееш ти!

Желязото в Злато превърни!
Горчивината – в сладост. Скръбта – в радост.
Омразата – в Любов. Равнодушието – в полет крилат.
Не отъмщавай! На злото не отвръщай със зло!
Забрави, че те не разбират – не знаят.
Забрави, че на твоето Добро със зло, с ненавист
са отвърнали.
Победи мъката, че те не разбират.
Разбери ги ти! – И – ПРОСТИ!

Само така ти ще развържеш Гордевия възел.
Древният възел, страшно заплетен, на злото.
Само така своята Карма ти ще изплатиш.
Само така злото ще победиш.
Само така Справедливостта ще удовлетвориш.
Само така ще изплуваш над вълните на Живота.

Прощавай! Надмогни себе си!
Направи още една стъпка напред, нагоре.
Трансформирай нещата. Превърни ги. Преобрази ги.

Нали ледът се превръща във вода!
Нали водата става пара!
Нали парата движи всичко!
Нали в теб гори безсмъртният Божествен огън!

Велика Реторта е твоята Душа!
Могъща Сила е скрита в твоя ум, в твоя Дух.
Разпалвай свещения Огън!
Издигай високо тежкия млат:
Милиони градуса топлина, милиони атмосфери налягане!
Великият Ковач – ДУХЪТ – ще прекове желязото в Злато:
ЩЕ ПРЕВЪРНЕ ЗЛОТО ВЪВ ДОБРО.
Като Простиш! Като забравиш! Като обикнеш!

ПРОСТИ! ЗАБРАВИ! ОБИКНИ! – ЛЮБОВТА ПРОЯВИ!
ТАКА ИМЕННО ЗЛОТО, ТИ ПОБЕДИ!

1972 г.

2.4. БЪДИ ТВОРЕЦ!

, *На моите деца,
на моите братя и сестри,
на всички хора по земята.*

Сине мой, братко мой, ти Божий син си!
Дъще моя, сестро моя, ти си дъщеря на Бога!
Приятели, познати, непознати, вий всички, що четете тези редове,
вий всички мои братя и сестри, вий всички синове и дъщери
на Бога,
оставям ви един завет, оставям ви едно последно слово.
Таз малка светлинка в душите ви днес искам да запала,
туй малко изворче в сърцата ви днес искам да пробудя:
Творци бъдете, създавайте, градете!
На Бога, на нашия Велик Баща, подобни бъдете!
В радостта от творческия труд,
от потта на вашето чело,
в движението на вашите ръце,
в непрестанния устрем на вашия ум,
на вашия дух, на вашата воля, на вашето сърце,
смисъла на живота намерете!
Творци бъдете! Създавайте, градете!

Сине мой, дъще моя! Братко мой, сестро моя!
Едно призвание велико ти имаш:
Бъди творец! Твори красота! Твори нов живот!
Твори нови мисли! Твори нови чувства! Твори нов свят!
Люби! Обичай всички! Обичай всичко!
Твори чрез мисълта. Твори чрез Любовта.
Твори чрез Жертвата.
Твори чрез силата на твоя Дух.
Твори чрез силата на твоите мишици.
Твори, твори, твори! Люби, люби, люби!
Твори – красота!

Най-великата красота е в Любовта!

За какво друго дойде ти тук, на земята?

За какво друго се роди? За какво друго ти живееш?

Минутите минават. Часовете минават.

Дните, годините минават.

Какво пося ти в Божията нива?

Няма какво? – Посей едно овощно дърво.

Обичай го. Пази го. Мисли за него. Грижи се за него.

Няма къде? – Всичката земя е твоя.

Светът за нас е неначената целина. Тя чака нас.

Тя чака нашия дял от творческия труд. Тя чака нашата Любов!

Обичай! Не чакай другите да те обичат. Обичай ти.

Обичай всеки срещнат. Обичай всеки, когото виждаш.

Обичай всеки, за когото помислиш.

Разливай безспирно вълните на Любовта навред в света.

Обичай децата, които играят в градината, на полето.

Обичай изнурения в тежък труд работник.

Обичай всеки човек. Обичай всяко живо същество.

Обичай красотата в света.

Обичай синьото небе. Обичай звездното небе.

Обичай разцъфтялата земя.

Обичай планините, горите, равнините, долините.

Обичай цветята. Обичай дърветата. Обичай всички растения.

Обичай животните.

Обичай морето, изворите, реките.

Обичай всички творения на Бога.

Обичай всичко, обичай всички: обичай, обичай, обичай!

Ако не можеш да обичаш всички, обичай едного.

Поне един човек ти обикни.

Обикни го истински. Обичай го истински.

И ти ще се научиш да обичаш.

Ще дойде време ще се научиш да обичаш всички.

Ще изпълниш призванието си в живота, в света.

Какво трябва да направиш? Какво можеш да направиш ти?

Тъй слаб и незначителен в огромната, в могъщата стихия на живота?

– Не нещо особено. Не нещо много голямо.

Не е нужно да завладяваш света.

Не е нужно всички да заговорят за тебе.

Очите да са отправени на всички към теб.

Не! – Направи най-малкото. Именно: най-малкото!

Усмихни се на първия срещнат... Усмихни се чисто и искрено.

Усмихни се така, че в неговото сърце, в неговата душа да затрепти струната на доброто и красивото.

Отвори душата си, сърцето си:

Нека чрез теб го обгърне за миг полъха на Божественото.

Погледни първия срещнат с поглед незабравим:

с поглед, който посява нещо безсмъртно.

Пожелай му в себе си доброто. Зарадвай се, че го срещаш.
Ето, това, само това, а не нещо голямо и трудно,
Нещо велико и славно, се иска днес от тебе.
Това именно днес е твоята първа и най-важна задача.
Това именно днес Бог иска от тебе.

С това именно ти ще внесеш днес своя малък плюс
в световната Съкровищница на доброто.
Това, а не нещо друго, се очаква днес от тебе!

Но не превръщай примера в шаблон.
Бог всеки ден ти дава специална задача:
Утре може би ти ще трябва да спасиш една давяща се мравка.
Или да спреш крака си да не стъпче цъфналото на полето цвете.
Или – да запазиш живота на пълзящото пред тебе живо същество.
Да направиш най-малката услуга на ближния си.
Доброто има милиони форми.

И когато ти направиш днес, сега, твоето малко,
твоето най-малко добро,
Ангелите ще спрат на небето своята най-важна,
своята Свещена работа, и със затаен дъх ще спрат погледа си
на тебе: извършено е наистина нещо велико.
Извършено е нещо наистина голямо, важно, безсмъртно:
в света на Бога е прибавена още една единица Доброта,
още една единица красота, още една единица Любов!
Светът, животът е станал малко по-красив,
малко по-съвършен с това.
Посято е нещо, което нивга няма да умре,
което вечно ще живее, което вечно ще расте и вечно ще цъфти.
Безсмъртно е малкото добро, малкото Любов, малкото красота,
които ти днес пося в света – в душата на твой брат –
ще се превърнат в океан от Светлина, в океан от красота и Любов.
Защото Божественото винаги, във Вечността, расте.
Малкото семенце днес, утре ще бъде голямо, красиво дърво.
Малкият тласък на любовта днес – утре, след хиляди,
след милиони години, ще бъде могъща вселенска стихия.
Така расте доброто, защото е безсмъртно.
Така расте Любовта! – От малкото към голямото.
Така в света на Бога се творят нови светове –
нови огнища на живот, любов, светлина и красота!
Така именно ти ставаш подобен на Него!
Така ти внасяш своя малък дял във Великото,
безграничното дело на Бога.

Нас всички Бог ни прати тука, на земята.
Записани сме всички ний, записани са имената наши
на неговата длан, във Неговата Велика книга:
нито един от нас не е забравен,
нито един от нас не е отхвърлен.
Той знае всички ни. Той помни всички ни.
Той мисли винаги за нас. За всеки поотделно:

За тебе и за мене, за всички нас, Той мисли всеки час,
всяка минута – всеки миг.

Великият Баща децата си не е забравил.
Великият Баща живота си ни дава всеки час.
Великият Баща с Любовта си ни храни всяка минута.
Великият Баща безспир мисли за нас!
Бог мисли винаги за нас! Бог ни обича!
Бог праща Светлината си за нас.
Бог дава топлината си за нас.
Бог изобилно се раздава всеки час за нас.
Чрез въздуха, храната, водата, светлината, топлината,
Бог ни храни всеки час, всяка минута! Бог ни обича!
В Любовта на Бога, чрез Любовта на Бога ний живеем.
Мислиме, чувствуваме, действуваме, обичаме,
защото Бог живее в нас. Защото Бог ни Люби.

Бог прати ни тук, във Великото Училище на земята,
за добра сполука, за велика наука:
да се научим да работим и творим, по Неговите стъпки да вървим:
творци да бъдем! Подобни на Него да светим!
Нов свят да сътворим!
Не ний – не по наш план, не с наши сили.
А Бог чрез нас – по Неговия план, чрез Неговата мощна сила,
света да обновим, живота да преобразим.

Ето: Великият Орач раздиплил е навред тежкия чернозем
на майката земя. Чрез плуга на Страданието с дълбока оран
изора Той безкрайните поля на Човешката душа.

Жадува тя за златно зърно.

Бленува тя за свежи къпнове.

Мечтае тя за тежки класове: плод обилен тя очаква.

Ето: на Изток вече предутринна дрезгавина мержелее.

Не далеч часът, когато Слънчевият огнен знак

с първите си лъчи ще целуне Земята.

Ще я прегърне, ще я обгърне в светлина и топлина.

Туй Велика е Предутрин!

Велико пробуждане тя предвещава.

Велико, небивало, нечувано, в сън не сънувано,

в мечти не мечтано, свещено Божествено пробуждане приближава:

Пробуждане на Душата, събуждане на истинския човек.

Заживяване на истинския живот: победа на Духа, сразяване

на смъртта, разпръскване на тъмнината – на безверието.

Възкресение на мъртвите, на глухите, на слепите,

на спящите човешки души!

Ето: на Изток вече мержелее.

Предутрин Велика е.

Стани, о сине мой! Стани, не спи!

Стани, о братко мой! Станете всички, кръстени с огнен знак.

Станете всички синове и дъщери на Бога!

Станете, стига толкова сън! Божията нива ви очаква!

Гръдта свещена на майката земя ви чака: човешката Душа ви чака.

С Любвта на Бога, нашият Велик Баща, се опашете.
С вярата се окрилете, с Истината се просветлете,
С Мъдростта на Бога правия път вий намерете!
Предутрин е! Станете!
Излезте! На Божията нива вий идете!
И – сейте, сейте, сейте!

Великият Орач, Великият Сеяч зове ви:
на Бога помощници, на Бога сътрудници,
на Бога съпричастници да станете във Великото дело.
Хвърляйте златното семе! Хвърляйте чиста пшеница!
В нежните пазви на човешката душа,
в скритите гънки на човешкото сърце,
в потайните глъбини на човешкото съзнание,
хвърляйте златното семе на Любвта,
хвърляйте златното семе на Мъдростта,
хвърляйте златното семе на Истината,
на Божията Любв, на Божията Мъдрост, на Божията Истина!

Сейте! Сейте! Сейте!
Всичко дребнаво, лично, ограничено човешко, отхвърляйте,
отвейте!
Само златното Божие зърно запазете, отсейте.
И хвърляйте в Божията нива!
Хвърляйте в пазвите на Майката – Земя.
Посявайте в човешката Душа златното Божие зърно.
Сейте Доброто, сейте Истината, сейте Мъдростта!
Сейте Любвта! Сейте Безсмъртието!
Със Слово и с песен, с пример и дело,
със помощ и жертва, с разбиране, с Любв,
със поглед, с усмивка, със съчувствие,
помагайте, спасявайте, издигайте, просветлявайте,
Човешката Душа.
Сейте! Сейте! Сейте!

И Бог ще ви благослови!
Ще благославя Той труда на своите чедра.
С обилен плод Той делото на вашите ръце ще награди!
И сладък плод ще бъде той: Божествен плод, неземеен плод,
плод Райски:
В Любв безкрайна ще запламти малкото семенце
на твоята любв,
частица малка от Божията Любв, която тя с ръката си пося
в душите на твоите братя и сестри.
Любв безкрайна, безпределна, Любв велика, свята, вечна –
Любв Божествена във буен огън ще се разгори.
Ще просветне, ще обнови, ще вдъхнови, ще възвеличи,
ще вдигне човешката душа в подножието на Божия Престол!
Там, где царува вечна Светлина,
там, дето грей нетленна Красота,
там, дето блика светла, вечна Радост,
там, дето музика Божествена вовек звучи:

ОБИЧАЙТЕ СЕ ЕДИН ДРУГИ! – ПРЕГЪРНЕТЕ СЕ МИЛИОНИ!
Ето, пред вас Бог разтваря портите на Рая.
Бог пред вас разтваря златните двери на своето Царство.

Научете се да обичате!

ОБИЧАЙТЕ! ОБИЧАЙТЕ! ОБИЧАЙТЕ!

Друга, по-важна от тази работа, няма!

Друг, по-важен въпрос, от който изцяло и преди всичко
зависят съдбините на цялото човечество
и на всеки човек поотделно, няма!

Без Любовта ние всички, цялото човечество, цялата земя,
загиваме . – Ние сме на крачка от бездната.

Само с Любовта ще се спасим!

Само с Любовта ще се очистим!

Само с Любовта ще просветнем! Само с Любовта ще се издигнем!

Само с Любовта ще влезем в Неговото Царство.

Само с Любовта отново ще се върнем в Рая.

Така е Бог отсъдил, такъв Завет Той ни е дал.

Такава е Неговата Воля:

Само с Любов ще влезем в Неговото Царство

Велик Закон над всеки друг закон е Той поставил:

ВЕЛИКИЯТ ЗАКОН НА ЛЮБОВТА!

Над всичко на света, над всичко в живота,
в безграничната Вселена, поставил е Той Любовта:

с буен огън вечно да гори,

в милиарди Слънца велик живот безспирно да твори.

В Божията прегръдка всичко вечно да расте,

да се развива, да цъфти, **ПЛОД ДА ДАВА.**

ОБИЧАЙТЕ СЕ ЕДИН ДРУГИ!

ПРЕГЪРНЕТЕ СЕ МИЛИОНИ!

ЛЮБЕТЕ! НА БОГА ПОДОБНИ БЪДЕТЕ!

ТВОРЕТЕ! ПО СТЬПКИТЕ НА БОГА ВЪРВЕТЕ!

Във Великата Любов на Бога Душите си с радост потопете.

Великото Добро в сърцата си приеете.

С Великия живот на Бога се свържете.

Тогава само Мир и Светлина Душите ни ще изпълнят.

Тогава само Мир на нашата Земя ще зацарува.

Тогава само злокобните оръжия на разрушението и убийството

В СЕЧИВА НА МИРЕН ТРУД ЩЕ ПРЕВЪРНЕМ – прековем.

БРАТЯ МОИ, СЕСТРИ МОИ! ЛЮБИМИ, БЛИЗКИ МОИ!

ЕДИН ЗАВЕТ ОСТАВЯМ ВИ: – ТВОРЦИ БЪДЕТЕ!

С любовта творете! С Любовта Сърцата запалете!

С Любовта оковите строшете!

С Любовта омразата стопете!

С Любовта на Рая вратите отворете.

С Любовта тук, на Земята, Царството Божие изградете!

С творческия труд, с радостния труд, с осмисления труд,

Със Свещения труд, своята Любов изразете,

своята Любов докажете!...

ЛЮБЕТЕ! ТВОРЕТЕ!
ГРАДЕТЕ! ТОПЛЕТЕ! СВЕТЕТЕ!
Издигайте във висините човешката душа.
С КРИЛАТА НА ЛЮБОВТА И МЪДРОСТТА ЛЮБЕТЕ!
НА БОГА ПОДОБНИ БЪДЕТЕ:
ТВОРЕТЕ! ТВОРЕТЕ! ТВОРЕТЕ!

1972 г.
САВА КАЛИМЕНОВ

3. „ИДВАЙТЕ, СВЕТЛИ ДУШИ!”

3.1. „Идвайте светли души!”

Идвайте, светли души!
Ставайте, светли души!
Летете, светли души!
Подавайте си ръце, светли души!
Събирайте се, сплотявайте се, съгъстявайте редиците си,
светли души!

От хайдушкия Сливен, от бунтовния Ямбол,
от мирния Айтос, от Тополица,
от Варна и Бургас, от Русе, от Свищов, от Видин,
от Стара и Нова Загора, от Пловдив, от Казанлък, от Шипка
и Мъглиж,
от Търново, от Габрово, от Шумен, от Панагюрище,
от София, от Изгрева, от Петрич,
от Франция и Швейцария, от Съветския Съюз,
от Чехия, Полша, Югославия, Унгария,
от Япония и Египет, от Израел, от Канада и Щатите,
от Южна Америка,
от всички страни, от всички народи, от цялата земя,
от цялата Вселена,
– идвайте, идвайте, светли души, сплотявайте се, светли души!
Летете в Небесата – в Безкрайността, светли души!

Вий идвате от Небето, вий идвате от Бога!
Вий сте под крилото на Учителя!
Вий идвате да прославите, да закрепите, да възвеличите
свещеното Дело на Братството и Любавта!
Делото на Светлината и Красотата, на Доброто и Мъдростта,
на Истината и Свободата.
Делото на Бога, делото на Христа, делото на Учителя.
ВИЙ ИДВАТЕ ДА СЛУЖИТЕ!
Да служите на Бога – на човека, на живота, на всички същества.
В служенето да изградите делото, да изплетете венеца и
на този си земен живот.
В служенето вий намирайте смисъла на живота си.
В служенето е вашия растеж, вашата красота, вашата победа,
вашето тържество.
В служенето е величието на Новото, което иде – за цялата земя,

за всички народи, за всички човеци.

Ще запеем песен велика, свещена, могъща!

Ще запеем песен, която всичко ще претвори, всичко ще преобрази.

Ще запеем песен, която ще събуди заспалите,

ще отвори очите на слепите, ще възкреси мъртвите:

ще им покаже красотата на света, величието на живота,

святостта на Любовта.

Ще изпълним пространството с вибрациите на най-светлото,

най-мощното, най-красивото;

ще изпълним пространството с вибрациите на Любовта,

на Мъдростта и на Истината;

ще обгърнем света в трепета на великата красота!

Светът, нашия земен свят, ще види това,

което никога досега не е виждал;

ще види да рухvat страшните, непрестъпните,

непревземаемите досега

крепости на злото;

ще види да засиява в безсмъртно величие Божествената Светлина

на Доброто;

ще види Красотата, ще посрещне Свободата,

ще заживее истинския живот:

живот на братство, на човещина, на разумност,

живот на единство, на истина, на справедливост,

живот на Любовта – на новата Любов, на истинската Любов,

на Божествената Любов:

Любовта към всичко и към всички,

Любовта, за която граници не съществуват,

Любовта, която ражда живота, която претворява света.

Любовта, която дава свобода!

Идвайте, светли души! Летете, светли души!

Сплотявайте се, светли души!

Днес вий сте единици – от България, от Европа, от света.

Утре ще бъдете милиони!

Милиони ще идват тук, в България, защото от тук изгря

новата Светлина на света.

Милиони ще идват – за да намерят, да се приобщат,

да заживеят в Божествената Светлина.

Милиони ще идват – да пият от Великия Извор,

да утолят жаждата си, да задоволят глада на душите си,

и да разнесат Великото Благо навред по света.

Неотдавна един чужденец каза:

“ДНЕС, СВЕТАТА ЗЕМЯ – ТОВА Е БЪЛГАРИЯ!”

... Идваме тук да се поклоним пред великото Дело на Учителя,

да се ободрим, да се вдъхновим,

да подишаме чудната атмосфера на Братството и Любовта,

да почувствуваме свещения, Божествения трепет на Новото,

което иде,

което е дошло от тук, за всички хора, за всички народи,

за цялата земя:

великото, Новото, Божественото Учение на Учителя,
което ще претвори света,
което ще изгради новата култура,
което ще положи основите, ще създаде условията,
ще подготви идването на Шестата Раса!
на хората, на съществата, които излъчват светлина.

Да! България е днес Светата Земя!
От тук блика Великият Извор!
От тук озарява света Божествената Светлина.
От тук идва истинският Хляб, Хляба на живота,
Божественият Хляб:
Хляба за душите, за сърцата и за умовете;
Хляба, който ще насити гладните, ще изпълни
със сили изморените,
ще възкреси мъртвите, ще отвори очите на слепите.
Хляба, който ни дава живот: нов живот, истински живот,
Божествен живот.
Живият Хляб, Божественият Хляб – това е великото Слово
на Учителя,
новото Слово на Бога – това, което Бог днес говори:
Третият Завет на Бога!

Защото Бог не е преставал и не престава да говори на тези,
които имат очи – да виждат, уши – да слушат, ум – да разбират.
А чрез Учителят Бог даде на хората, на човечеството това,
което им е нужно, което трябваше да им се даде именно сега:
безгранична Светлина, неизчерпаем Извор на сили,
на знания, мъдрост
туй, което ще окрили хората – душите, умовете, сърцата,
ще им даде възможност – сили, светлина, знания
– да изградят новия свят.

Може ли да се скрие Светлината?
Може ли някой да спре Божественият Извор на Доброто,
на Истината, на Любовта?
Може ли някой да угаси Слънцето? Да противостои
на Божественото?
Напразни усилия!
Пред величествения Изгрев на Новото ще загаснат, ще изчезнат,
ще станат непотребни, ще загубят смисъла си всичките днешни
мъжеещи кандила на окованата във веригите на материализма
и егоизма,
на потъналата в тъмнина, скована от безверието и безлюбието,
следваща лъжливи пътища, заблудена човешка мисъл.

Ще се отворят очите на слепите, ще се събудят спящите,
и ще видят красотата на света, смисъла на живота,
величието на Любовта!
Ще видят, ще узнаят, ще разберат Божественият Промисъл
– благата Бащина Ръка на Бога, простряна винаги над нас,
която ни пази, която ни води към Доброто, към Истината,

към Съвършенството, към Любовта;
но която същевременно ни е дала свобода
– не ни заставя, не ни насилва да вървим по нейния път –
оставя ни да опитае всичко, според дадената ни свободна воля,
за да се върнем отново, доброволно и съзнателно,
към Истината, към Красотата, към Любовта!
Да се върнем към нашия Баща – Бога.

Великото, живото Божествено Слово вече изпълни света.
Най-близките ученици на Учителя видяха нагледно това,
невидимо, неосезаемо, неуловимо за обикновеното човешко око,
то се носи в пространството, то обгръща земята,
буди заспалите, възприема се от съзнанието на пробудените души.
Никакви вериги, никакви забрани, никакви насилия, аутодафета,
не могат да го спрат.
То е неуловимо, то е непобедимо, то не гори!
То действа направо, непосредствено,
чрез силата на своите вибрации,
върху съзнанието на хората.
То е жива, неумираща, безсмъртна, вечно растяща Сила.
Божественото Слово изпълни етера!
И нищо не ще му попречи да завладее умовете, сърцата,
душите на хората.
Нищо не ще спре неговата победа, неговото тържество.
Дори, ако се наложи, ний, българите, като народ,
да го приемем последни – да приемем отвън това,
което от тука, от България, озарява вече света...

С нищо досегашно не може да се сравни Великото,
което днес Бог дава на човека, на човешката душа,
чрез Словото на Учителя.
„Аз дойдох да кажа това, което досега не е казано“. – Учителят.
Защото:

„Много още имам да ви кажа, но сега не можете да носите.
А когато дойде Онзи, Духът на Истината, Той ще ви научи всичко;
защото няма да говори от себе си... Той Мен ще прослави“
– Христос

Духът на Истината, за когото говори Христос, това е Учителят,
който вече дойде, но когото не познаха и не приеха,
тъй както не познаха и не приеха Христа.
Чрез своя Пратеник, Учителят, Бог днес ни дава това,
за което човечеството преди 2000 години не беше още готово.
И както, по думите на Христа – „Аз и Отец сме Едно“,
също така: Учителят, Христос и Бог са Едно,
Един е Източникът!

Не своето слово, а Словата на Бога ни донесе Учителят,
Словото на Христа, съобразно с днешното състояние,
съобразно с днешните нужди на човечеството.
Учителят дойде да прослави Бога.
Той дойде да прослави Христа!
Христос е, който днес идва в света!

Той идва в душите, в сърцата и в умовете на хората,
а не някъде „над облаците“, както някои буквоеди Го очакват.
Живият, любящият, възкръсналият Христос е
и в Словото на Учителя.

Не нова религия, не секта дойде Той да основава.
Той дойде да ни обедини върху Божествената основа.
Той дойде да сложи печата на единението върху всичко,
което е Божествено.
Той дойде да заличи границите:
между човек и човека, между народ и народа,
между учение и учение,
между религия и религия, между „този“ и „онзи“ свят:
в Бога, в Божественото, всичко е Едно.
Той дойде да постави основите на Царството Божие на земята.
Той дойде да ни въведе в света на Любовта!

Затова ще блика безспирно Великият Извор, вземайки началото си
от нашата малка земя.

Затова ще идват тук милиони души, от всички страни на света,
за да почерпят сила и живот,
да се приобщят към великото Дело на Учителя,
да пият от свещения Извор на Любовта, Мъдростта и Истината.

За това свещени ще бъдат за цялото човечество,
за бъдещите хилядолетия
– София, Изгрева, Витоша и Рила, Седемте езера,
гдето Учителят води и учи своите ученици,
гдето Той пося Божественото Семе на Истината, на Красотата,
на Любовта.

Свещени ще бъдат Варна и Търново,
гдето Той направи първите си стъпки като Учител,
гдето Той постави началото на своето Дело.
Свещена ще бъде цялата българска земя,
защото от тук Светлината озарява света!

Идвайте, светли души!
Летете, светли души!
Служете! – Излъчвайте Светлина,
излъчвайте Доброто, излъчвайте Любовта, светли души!
Сейте великото, свящото, вечното!
Сейте Божественото Семе!

Великият Химн на Любовта започва!
Великият Химн на Любовта е започнал!
Великият Божествен Химн на Любовта претворява света!
С братска прегръдка, със свещена целувка нека ознаменуваме
новия Ден,
нека ознаменуваме нашето единение, нека осветим нашето Дело;
служене на Великото и Красивото, на Истината и Свободата,
на Любовта и Мъдростта
– служене на Бога!

3.2. СВЕТЛИНАТА

„Никога смъртен не ще изрази естеството на светлината.”

Гьоте

„И светлината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе.”

Ев. Ионна

Това, което смъртен не може да изрази,
това, което смъртен не може да разбере,
това, което човешкият ум не е в състояние да долови,
сигурно може да бъде разбрано от безсмъртния човешки Дух,
от безсмъртната душа на човека..

Някога, преди 2000 години, Пилат запита Исуса: „Що е истина?”
И макар да знаеше конкретната истина за невинността на
обвиняемия Исус,
той си изми ръцете, като по този лесен начин се отрече
от истината,
отрече се от задължението си да брани, да защити истината.
Днес съвременните Пилатовци из областта на науката питат:
„Що е светлина?”

След като проглушиха света с претенциите си, че са разкрили
тайните на мирозданието – всъщност никакви тайни нямало –
че са разобличили „суеверието”, че са изгонили вярата, религията
из храма на науката, че са узнали света, че са проникнали
във всичко,
и че „никъде не са намерили Бога”;
въпреки огромната си самонадеяност, те и днес все още се лутат
между двете крайности на „корпускуларната”
и на „вибрационната” теории
за светлината, като само най-смелите от тях допускат,
че истината, както в много подобни случаи, е някъде по средата,
т.е. в обединението на двете противоположни научни теории
за естеството на светлината...

Светлината, обаче, за нейното истинско разбиране,
не се нуждае от теории.
Колкото и да теоритизираме върху хляба,
ние няма „да го разберем”,
т.е. да почувствуваме силата му, докато не го изядем.
Така е и със светлината.
Не теория, а практика е нужна!
Нужно е не философстване, нужно е да погълнем,
да приемем в себе си светлината.
Така ний ще узнаем хиляди пъти по-добре нейното естество,
отколкото чрез каквито и да било умувания...

Това, което човешкият ум не може да разбере!
Това, което човешката наука не може да разясни, да разгадае,
нужно е да се отнесем към него с чистотата, с простотата,
с невинността на детето, за да можем да го разберем.
Защото от много „наука” днешните хора са изгубили

способността си
да виждат и да разбират ясните и прости неща.
От много „наука“ сме изгубили способността си
да виждаме истината,
отдалечили сме се от истината, и сме се залутали в пътищата
на тъмнината, на заблудението.
От много „наука“ сме изгубили способността си да мислим.

Защо да мислим, защо да гледаме, защо да виждаме и разбираме,
когато „учените“ са направили това преди нас, за нас?
Нам не ни остава нищо друго, освен това – да приемаме,
да повтаряме това, което те са казали и казват...

Днес, изправен пред лицето на природата и живота,
ЧОВЕКЪТ Е ПРЕСТАНАЛ ДА МИСЛИ!

Той дори смята, че тук няма върху какво да се мисли.

Изгубил е склонността си, способността си да мисли.

/Можем ли да смятаме за мисъл преповтарянето на чужди думи?/

Дотолкова човек е станал тъп, несъзнателен, невъзприемчив, спял
по отношение на природата, че, в това отношение,
в известна степен,

той наподобява безсловесните същества.

Това е най-страшното убийство, самоубийство,

най-страшното осакатяване

и унищожаване на човека като такъв.

Защото основната, първичната черта, която характеризира човека,
това е именно способността му да мисли.

За това обезличаване, за това унищожаване на човека като такъв,
за най-страшното престъпление спрямо човека –

за отнемане способността

му да мисли – е виновна съвременната наука,

в лицето на тези нейни представители, които считат и налагат
своите разбирания за природата и живота като абсолютна истина,
която останалата част от хората трябва безкритично и безропотно
да приемат и повтарят...

Под влиянието, под хипнозата на „авторитетни учени”,

хората са престанали да мислят.

Затова природата е затворена, заключена, запечатана книга за тях.

Затова природата в своята целокупност за тях е само съвкупност от
материя, а животът – сбор от механически, без цел, без план,
без разум действащи сили.

Как човек може да види, да открие смисъла, съдържанието, целта,
същината на природата и живота, и на отделни дадени явления
в тях,

когато предварително му е внушено, че те не съществуват,

т.е. че – „няма разум в живата и мъртва природа”?

Нали това е върховната сентенция на съвременната
материалистична наука?

Мисълта на съвременния човек е скована, замразена, приспана
от лъженаучни теории;

и за да бъде тя отново пробудена и сложена в действие,

за да може днешният човек да отвори очите си
и да види нещата такива,

каквито те наистина са, е необходимо едно връщане назад,
– към първобитната непосредственост на възприятията,
към детската чистота и непредубеденост.

Да видим, да почувствуваме, да осъзнаем непосредствено нещата,
да ги видим със собствените си очи, да ги почувствуваме
със собственото си сърце, да ги осъзнаем със собствения си ум,
а не през призмата на различни, изкуствени, измислени,
лъженаучни теории.

Това може да направи детето, това може да направи първобитният,
естествен, незаразен от предразсъдъци ум,
това може да направи този, който успее да се освободи
от хипнозата
на съвременните материалистични теории...

Така е с живота, така е с природата, така е и със светлината...

Това, което човешкият ум не може да разбере!

Това, което човешката наука не може да обясни, да разтълкува,
ти ще го разбереш с душата си!

Ти ще го разбереш само тогава, когато отхвърлиш всички теории,
когато отвориш душата си и го възприемеш и почувствуваеш лично,
непосредствено.

Що е светлина?

Светлината е Майчината Любов, светлината е Бащината Любов,
СВЕТЛИНАТА Е ЛЮБОВТА НА БОГА,

която, излъчвайки се чрез милиарди Слънца, идвайки при нас от
милиарди километри, твори – храни, възраства,
издига, усъвършенствува живота;

която е създала и храни нас, хората, и всички живи същества,
тук, на земята, и в безкрайната вселена.

Тази велика, но същевременно проста, ясна и
общодостъпна истина,

която е скрита от многознаещите учени,

може да бъде напълно понятна за децата, чиито умове не са
обременени още от тежестта и сложността на „научните“ истини..

Тя е понятна и за „простите“ хора, които имат пряко,
непосредствено

отношение към нещата в живота.

Тя е аксиома – недоказуема, но и необорима истина –
защото е очевидна, нагледна, безсъмнена за будния,
за мислещия ум.

Човешката душа, пробудения човешки ум, познават източника
на живота си.

Те знаят, че светлината е храната, с която техния велик Баща
ежедневно, ежеминутно, непрестанно ги храни.

Да престанем да анализираме, да философствуваме
върху нещата,

за да можем да ги разберем.

Разкъсвайки ги на части, стремейки се да ги постигнем по пътя

на научното познание, ние се отдалечяваме от тях, губим представа за тяхната цялост, за тяхната същност. Това се отнася преди всичко за съществения неща в живота, в природата, между които на първо място е светлината.

Светлината не е нито вибрации, трептения, нито малки, микроскопични телца „корпускули“, излъчвани, изпращани по всички посоки от слънцето. Тя е, в известен смисъл, и едното и другото, т.е. проявява се чрез едното и чрез другото, защото това са нейни външни форми, обаче същината – истинското съдържание на светлината, това е Любовта на Бога!

Невърстното дете познава майка си, която го храни. Децата и на животните познават своите майки. Само възрастния, „зрения“, „разумния“, „учения“ човек се е отдалечил дотолкова от истината, че не познава, не разбира откъде идва неговия живот, не познава своя Баща – Бога. Защо? – Защото се е заблудил в подробностите, във външното, а е изпуснал из очи цялото, същественото. Защото се е премного възгордял – помислил е себе си, своя ум, своето обикновено съзнание, за нещо много повече, отколкото те са. Защото е издигнал, обоготворил е своите откъслечни, външни знания, като ги е поставил над истината, над цялостното знание, над същината.

Сега нека се върнем назад към първичната простота, естественост и непосредственост на човека, за да получим ясна, съдържателна, съществена представа за светлината: за това, без което не можем да съществуваме нито миг, за това, което е нашия ежедневен насъщен хляб – **ЛЮБОВТА НА БОГА!**

Това е светлината! По научен, по аналитичен път не ще достигнем до нея. Напротив, само ще се заблудим, само ще се отдалечим от нея. Във формите, в проявите няма да открием същината на светлината. Нейното съдържание, истинската същност на светлината, не е в нейните форми и прояви, така, както истинската същност на човека не е в неговите дрехи, в неговото външно облекло... Зад вибрациите, трептенията, зад „Корпускулите“ на светлината, които са само една външна дреха, една форма на проява, се крие истинската същност, истинското съдържание на светлината: **ЛЮБОВТА НА БОГА!**

Тази Любов, която носи живот, светлина, топлина, радост, красота, хармония, развитие и съвършенство за всички същества.

Тази Любов, за която човек наистина не може да има истинско, пълно понятие и която, според думите на Гьоте, „никога смъртен не ще изрази“.

Толкова велика, безгранична, всеобгръщаща, тайнствена и свещена е тя!

Тази Любов, за която пространство и време не съществуват.
Която идва от милиони, от милиарди километри при нас;
чрез която и от която всички ний живеем,
и без която не бихме могли да съществуваме нито миг.

Това е светлината!

Великата, безграничната, безсмъртната, всеобгръщаща
Божия Любов!

Ний можем да я възприемем непосредствено – с душите си,
със сърцата си, с умовете си, с телата си;
но не можем да я анализираме, да познаем същината и по
научен път.

По пътя на спектралния анализ ний можем да имаме
безброй постижения,

да се домогнем до множество полезни научни данни,
но не можем да познаем същината на светлината.

Любовта на Бога не се познава с човешкия ум.

Тя се възприема непосредствено – с душата и със сърцето!

Да възприемаме светлината с отворени души и сърца!

Да изложим телата си, жилищата си, умовете си, съзнанието си
– на светлината!

Да разберем светлината като Любов, да открием в нея Любовта
на Бога,

да я приемем, да я осъзнаем като Любов.

Това значи да се отворят очите ни за истината.

Тази истина, която е общодостъпна така, както е общодостъпна
светлината.

Към нея се отива с чисто сърце, с отворена душа,
със свободен от предразсъдъци ум.

Да възприемаме светлината!

3.3. ЕЗИКЪТ НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ

Как да изразим неизразимото? Как да проникнем в свръхземното?
Как да възприемем Божественото?

– В мълчание, със съзерцание, с благоговение, с вдълбочаване и преданост.

Има неща, за които никакви човешки думи, на никакъв човешки език,

не подхождат.

Неща, пред които трябва да замълчим.

И само в мълчанието можем да се издигнем, да се докоснем до тях,

да се свържем с тях.

Така е с цветните лъчи на светлината!

Те имат свой език, който говори само в мълчанието,
във вътрешната тишина на душата.

За да го чуем, трябва да замълчим!

За да видим истински нещата, трябва да пробудим вътрешното си зрение.

За да се свържем с великото, неземното, Божественото

– трябва да се откъснем, макар и временно, от земното,
и да се издигнем в областта на Духа.

Нужно е да живеем нещата, а не да теоритизираме върху тях.

Нужно е да потънем в нещата, да се свържем, да се слеем с тях.

Така ний ги познаваме, така ги разбираме,

така ний се издигаме до тях.

Гледай **синьото**!

Гледай синьото небе!

Отвори вътрешните си очи за синьото!

Потъни, забрави се, забрави себе си в синьото, стани едно със синьото.

Стани едно с Божественото!

Замълчи – никаква мисъл, никакъв звук, нищо земно!

В душата ти се влива тихия поток на сините небесни вълни.

Ти узнаваш – не с ума си – ти чувствуваш, ти живееш,

ти се свързваш с великото, Божественото,

което се съдържа в сините цветни лъчи:

Духът на Истината!

Духът на вярата!

Духът на хармонията, на красотата, на преданността и на мира!

Гледай синьото!

Гледай синьото небе!

Потъни в синьото!

Скъпоценност е синьото! Бог го е вложил в сапфира.

Гледай **зеленото**!

Гледай свежата пролетна зеленина!

Гледай, гледай, гледай!

Потъни, свържи се, забрави се в зеленото!

То ще ти проговори. То ще се влее в душата ти.

То ще ти даде това, което носи, което съдържа в себе си:

Вечният Дух на растежа, на плодородието, на прорастването,
на благополучието, на здравето, на обновяването,
на възраждането,
на надеждата, на почивката, на спокойствието!
Всичко това се съдържа в зелените цветни лъчи.
Всичко това се съдържа в свежата пролетна зеленина!
Ти можеш да черпиш безкрайно много от всяко дърво,
от всяко растение,
от гората, планината, ливадите, полята.
Ти можеш да си вземеш колкото искаш, колкото можеш да носиш,
от безкрайните богатства на зеленото.
Гледай зеленото!
То е живо, съзнателно, то говори!
То е живият, безграничен Божествен Дух на вечния растеж,
на вечния цъфтеж!
Свържи се със зеленото!
Свържи се със планинския здравец, с всяко цвете,
с всяко растение!
Нека тече в душата ти потока на зеленото!
Нека ти носи своите безкрайни богатства!
Скъпоценност е зеленото – Бог го е вложил в изумруда.

Гледай **червеното**!

Гледай израза на живота, израза на Любовета!
Бог е Любов! Бог е Живот! Бог е Светлина!
Ти си частица от Бога, ти си частица от тази Любов,
от този Живот, от тази Светлина!
Стреми се да издигаш, да очистиш, да усъвършенствуваш,
да приближаваш своята любов към Любовета към Бога!
Стреми се към съвършения Живот, към съвършената Любов
на Бога!
И тогава ти ще имаш живот, и ще го имаш преизобилно.
Защото Любовета, както живота, има безброй форми и прояви.
От привличането, сцелението на кристалите, до любовта
на Ангелите,
на Слънчевите Духове, на Бога.
Затуй, стремейки се към съвършенство, ти ще минеш от
червения цвят
в розовия.
Това е една по-висока, по-съвършена, Божествена гама на живота,
на любовта.
Затуй гледай розовия цвят на разцъфналата праскова!
Потъни в розовото, слей се с розовото, почерпи от
безкрайните съкровища
на розовото – на възвишената, на ангелската, на Божествената
Любов.
Гледай розовото, гледай червеното!
Извор на живот е червеното!
За обикновения човешки живот, за обикновената човешка любов
Бог е дал рубина.
А възвишената Любов Той е вложил в розовия яспис.

Гледай **жълтото!**

Гледай златното Слънце!

Гледай пожълтелите, узрелите за жетва златни ниви!

Гледай израза на Мъдростта – на Божествената Мъдрост.

Потъни, слей се с жълтия цвят, за да получиш от него това, което той носи, което той съдържа в себе си:

Духът на Мъдростта, на Божественото Знание, на святостта, на благодарността.

Когато дойде Мъдростта, с нея заедно идва знанието за Бога, идва и разбирането на човека – твоя брат, твоята сестра, идва снисхождението, търпението, изчакването, милостта.

Когато дойде Мъдростта, с нея заедно идва благодарността към Бога

– за всичко, което ни е дал и което ни е научил.

С нея идва и славословието:

„Пейте Богу, песнопейте на името Му“ – псалом 68.

„Благославяй, душе моя, Господа!“ – псалом 104.

„Всяко дихание да славя Господа“ – псалом 150.

Гледай **жълто!**

Гледай златното Слънце!

Свържи се с Мъдростта на Бога!

Скъпоценност е жълтото! Бог го е вложил в топаза.

Гледай **виолетовия цвят!**

Гледай го с вътрешните си очи – очите на душата.

Потъни във виолетовото. Стани едно с виолетовото.

Гледай, гледай, гледай!

Гледай далечината, синьовиолетова, теменужена планина.

Тя ще ти даде, тя ще ти изпрати от десетки километри своята сила, своето могъщество, своето величие – тя ще ти разкрие своята свещена тайна.

Гледай ярковиолетовия цвят на перуниката!

Гледай цвета, гледай формите, гледай нежните приливи на тоновете.

Художествено произведение е перуниката!

Кой човек, кой художник на земята би могъл да създаде такова съвършено художествено произведение?

Такива идеални очертания, такива идеални съотношения във формите

и в тоновете! Такава красота!

Песен е перуниката – съвършена, неземна, небесна, Божествена песен!

Нима тук няма за какво да се помисли?

Гледай перуниката! Гледай виолетовия цвят!

Потъни, възприеми, влез в това, което е израз на стихията на силата,

на могъществото, на величието на Духа.

Силата на Божия Дух струи през виолетовите лъчи.

Тя ни прави мощни, спокойни, непоколебими.

Тя ни учи на великодушие, щедрост, милосърдие.
Тя ни дава благодат, почит, преклонение, преданост
към великото, вечното, святото.
Гледай виолетовия цвят!
Бог е вложил силата на виолетовото в скъпоценния камък
на лазурита.

Гледай **оранжевия, портокаловия** цвят!
Вземи един портокал в ръцете си – и го гледай!
Сложи го на масата пред себе си – и го гледай!
Каква съвършена форма! Какъв приятен аромат!
Каква нежна песен пее на душата ти оранжевия цвят на портокала!
Та това е истинско малко слънце!
Нали сферата е най-съвършената форма!
Чрез нея, чрез оранжевото на портокала се струи, протича,
влива се в душата ти Святия Дух на Обещанието:
на Божието Обещание – че не ще те забрави,
че не те е забравил, тебе, човека – че Той мисли за теб,
грижи се за теб, промислил е всичко добро, всичко красиво,
всичко велико за теб.
Чрез портокаловия цвят Бог ни говори:
„Не бой се, Аз съм с теб!“ – *Исайя 41:10.*
Чрез портокаловия цвят Бог ни праща обновление, здраве,
единство,
едноцелност, и ни води към посвещение.
„От Господа стана това, и чудно е в нашите очи“ – *Псалом 118.*
Гледай портокаловия цвят!
Той ще те заведе към великото чудо на посвещението!
Бог е вложил силата на портокаловия цвят в оранжевия сардон!

Гледай **аметистовия** цвят!
Толкова е рядък той, защото изразява съвършенството, венеца,
славния завършек на нещата, когато идва плода
на многогодишните ни усилия и стремежи.
Духът на Благодатта се струи от аметистовите лъчи.
Той ни води към спасение чрез съвършенство, святост,
чрез смирение, кротост, чрез преклонение, молитва, уединение.
В края на нашата земна еволюция ще получим в пълна,
съвършена форма
чистия аметистов цвят в аурата си.
Защото той е царствения цвят на завършека, на жетвата, на плода.
Гледай аметистовия цвят!
Призовавай Духа на Божията Благодат!

Гледай **диамантовите бели** лъчи!
Чрез тях се излива над тебе Духът Христов,
който е образа на Божественото съвършенство, на пълнотата.
Той е, който развързва седемте печата, държи в ръцете си
седемте църкви,
запалва седемте светилника, освещава седемте дни,
разпраща седемте Духове, съединява всичко в едно цяло;
образува Божественото съзвучие на големите и малки светове;

води към Божественото Сърце на Любовта.
Негови са, от Него, чрез Него идват седемте цвята;
Негови са: червеното, синьото, зеленото, жълтото, виолетовото,
оранжевото и аметистовото.
Защото от Бога е всичко.
Чрез Исуса Христа ние получаваме от Бога всичко.
„Христос е виделината на света” –

Ев. Матей 5:16.

Гледай Христовата, Божествената виделина!
Гледай диамантовите бели лъчи!
Те обгръщат всичко, всичко съдържат, всичко дават!
Те са израз на Божията пълнота и съвършенство.
Те са израз на Христовия Дух!
„Ето Агнецът Божий” –

Ев. Иоанна 1:36.

„И видях ново небе и нова земя,
защото първото небе и първата земя преминаха”.
„И аз, Иоан, видях светия град, Новия Ерусалим,
който слизаше от Бога, от небето”.
„И чух глас голям от небето, който казваше:
„Ето скинията Божия, с човеците”.
„И ще обърше Бог всяка сълза от очите им.
И смърт не ще има вече”.
„И седящият на Престола рече: „Ето, правя всичко ново”.
„И дойде при мен един от седемте Ангели. И отведе ме духом
на една
планина голяма и висока, и показа ми града големий,
светият Ерусалим,
който слизаше от небето, от Бога”.
„И основите на градските стени бяха украсени с всякакви
скъпоценни камъни.
Първата основа беше яспис, втората – сапфир, третата – халкидон,
четвъртата – смарагд, петата – сардоникс, шестата – сардий,
седмата – хрисолит, осмата – вирил, деветата – топаз,
десетата – хрисопас, единадесетата – якинт,
дванадесетата – аметист”.

Откровение 21.

Когато изградим в душите си добродетелите,
качествата и способностите,
отговарящи на всичките тези дванадесет вида скъпоценни камъни,
тогава ще влезем да живеем в Царството на Бога –
в Новия Ерусалим!

„Благодатта на нашия Господ Исус Христос да бъде с всички вас.
Амин”.

Откровение 22:21.

3.4. ТАЗИ БЕЗКРАЙНА СВЕТЛИНА!...

Тази безкрайна Светлина!

Тази безкрайна Любов!

Този безкраен Живот!

Това безкрайно щастие, безкрайно блаженство!

– Няма на земята щастие? Няма на земята блаженство?

– Да! Няма на земята щастие, няма блаженство.

– Няма за земното, за обикновено човешкото, за физическото, телесното.

Има безкрайна Светлина за душата!

Има безкрайна Любов за душата!

Има безкрайно щастие, безкрайна радост, безкрайно блаженство за душата.

За Душата: за душите, които се обичат.

За душите, които се привличат.

За душите, които излъчват светлина, излъчват любов, излъчват неземна радост.

За душите, които летят: които живеят не на земята, а на небето.

Които са едновременно на земята и на небето.

Които превръщат земята в небе.

Какво е Небето, ако не Любов?

Какво е Небето, ако не безкрайна радост, безкрайна светлина, безкрайно блаженство?

Какво е Небето, ако не туй – да видиш в очите на брата си, на сестра си – душата!

Да видиш безграничната Светлина, безграничната Обич, безграничната, нетленна красота!

Да видиш устрема към Висините, да видиш разперени белите крила на душата.

Да почувствуващ неземния трепет на летежа в Безкрайността!

В Безкрайността живеем ний, защото сме души!

Защото минахме през бездната на Страданието.

Защото се изкъпахме в священите води на Жертвата.

Защото лихмем от Чашата на Посвещението.

Защото ни озари Светлината. Защото ни изпълни Любовта.

Защото вярата ни даде крила!

В Безкрайността живеем ний, защото няма граници за Любовта, за светлината, за радостта, за красотата.

Защото живота на земята е за нас само опорна точка, трамплин, условие, възможност – да полетим към Небето.

Защото превръщаме всичко земно, всичко човешко, всичко обикновено – в красота, в светлина, в извор на радост.

Защото виждаме нещата в тяхната истинска, Божествена Светлина.

Защото виждаме вечното Добро зад временното зло.

Виждаме Божествената Хармония зад човешкия безпорядък.

Виждаме Духа зад материята. Реалността –

зад илюзорната видимост.

В Безкрайността живеем ний, защото ни изпълни трепета
на Върховното, неземното.
Защото Учителят ни подаде ръка, озари ни със Светлина.
Защото Бог ни призова – да служим: да светим, да топлим,
да помагаме, да даваме – да даваме любов, живот, радост.
Защото разбихме границите, разбихме оковите на личното,
на обикновеното, дребнаво човешкото.
Защото скъсахме преградите на отделността:
защото няма вече „аз“, а има „ние“.
Защото в братска прегръдка запяхме песента на единението,
на Любовта!

Колко хубаво е да обичаш с любов, която всичко дава, а не
иска нищо!

Която сама за себе си е цел, постижение, възнаграждение.
Която не се съсредоточава в един единствен обект.
Която се разширява до безкрайност, която обгръща всичко.
Да даваш: да даваш с радост, с обич, с готовност.
Да подаваш ръка, да стопляш, да храниш, да светиш.
Да помагаш, да се раздаваш, да се разширяваш
– да живееш във всеки срещнат, във всяко същество.

Тази безкрайна Светлина! Тази безкрайна Любов!
Този безкраен Живот: да виждаш, да знаеш, да разбираш:
ето: НИЕ СЕ ОБИЧАМЕ!

Ние се преливаме един във друг.
Ние живеем в Цялото, за Цялото – ние сме Едно:
в Бога на Любовта, в Светлината на Учителя,
в устрема към красотата, в тихия плясък на белите крила
на душата
– НИЕ СМЕ ЕДНО!

Защото сме души! Защото живеем в Бога!
Защото се обичаме!

3.5. ДА СЕ ПРЕВЪРНЕШ В СВЕТЛИНА!

Да станеш посред нощ!
Да станеш когато те събуди, когато те призове Духът.
Да станеш когато ти заговори Вечността.
Когато е замлъкнал гласът на света – външния свят.
Когато се е пробудил вътрешния слух – слуха на душата.
Когато ти не се чувствуваш вече обикновен човек –
земно същество.
Когато ти си душа.

Ти си дете на Бога.
Ти си послушник, възпитаник, слуга на Духа.
Ти си ученик на Великото – безкрайно красивото, съвършеното.
При първия му зов ти ще се пробудиш, ще станеш, ще слушаш...
Ти си войник на пост.
Ти изпълняваш свещен дълг.

Със светла радост в душата, с абсолютна покорност,
с непоколебима готовност ти изпълняваш своя дълг;
Ти слушаш това, което ти се говори;
ти правиш това, което се иска от теб;
ти изпълняваш заповедите на Духа.

Да станеш посред нощ!
Да станеш, когато те призове Духът.
Да станеш, когато ти заговори Вечността.
Когато в тебе, в твоята душа, заговори Безкрайността.
Когато ти заговори Бог.

За какво ти живееш?
Кой е върховния, съкровения смисъл на твой живот?
В какво осъществяваш самия себе си?
В какво се изразява твоето истинско, върховно, Божествено „аз“?

Чуй гласа на Бога!
Чуй гласа на Духа!
Чуй гласа на Вечността!
Отвори душата си за Словото на Бога
– за Словото на Безкрайността.

Да се превърнеш в светлина!
Да се превърнеш в могъщ устрем нагоре, към безкрайните Висини!
Да полетиш!
Да пламнеш, да загориш в Свещения огън на това, за което
няма думи.
Да се разтопиш, да изчезнеш, да се разшириш до безкрайност
в Любавта.
Да се превърнеш в светлина!
Да се превърнеш в любов!

Ти идваш от светлината и отиваш към светлината.
Ти сам си светлина.
В твоята истинска същност, в твоята най-дълбока, велика,
свещена Реалност, в твоята върховна проява – ти си светлина.
Ти си любов.
Частица от Божията Любов.
Искра от Божествения Огън.
Лъч от безкрайната Божия Светлина.

Разпери белите крила на душата.
Полети, издигни се високо, високо в безкрайната шир.
Достигни, потъни, влез в Царството на Бога.
Влез в своя роден Бащин Дом,
Ти си при Бога, във Бога.
Ти си частица от Бога:
Ти си светлина, ти си любов!

Да полетиш!
Да се осъществиш!
Да познаеш, да осмислиш, да преживееш разликата,
да прелетиш бездната – между земното и небесното.

между човешкото и Божественото,
между обикновеното и – безкрайно великото, чистото, святото.
Между обикновения земен човек и истинското, върховното
в човека.

Между обикновеното, ограничено земно съзнание
и съзнанието, което обгръща всичко,
което е навсякъде и във всичко,
което е светлина безгранична,
Което е Любов, всепроникваща, всесъздаваща, всемогъща.
Което е Бог.

Което си ти, като дете на Бога, в обятията на Бога.
В обятията на Вечността и Безкрайността.

И да погледнеш от Там:

от неизмеримите, неизразимите, непонятните за ограничения
ум Висини

– тук, долу на малкия земен човек, върху нашата малка земя.
На това, което ти обикновено си, в своя всекидневен,
земен, обикновен живот.

На това слабо, несъвършено, ограничено същество,
което всеки ден пада и става,
което всеки ден върши глупости, грехи;

– на този живот, който като че ли е напълно потънал,
напълно обгърнат в тъмнина;

в който ти като че ли не можеш да видиш, да откриеш Светлината;
в който ти като че ли не можеш да видиш, да откриеш Любовта...

Да видиш, да осъзнаеш разликата между твоето временно,
преходно, относително, несъществено и несъвършено „за“,
и твоето вечно, безсмъртно, абсолютно реално,
Божествено, истинско „Аз“.

Между това, което пред обикновения, земния поглед,
пред твоите земни очи, и пред очите на тия, които те заобикалят,
ти изглеждаш че си, и това, **КОЕТО ТИ НАИСТИНА СИ!**

Да видиш, да осъзнаеш разликата между човека и Бога
в себе си, в своята душа.

Да се видиш едновременно в света на земната, временната,
относителната действителност и – в света на непреходната,
абсолютната, върховната Божествена Реалност.

Да се видиш, да се почувствуваш, да се осъзнаеш като светлина,
и – като ограничено земно същество.

Да разбереш – кое си ти и кое не си ти.

Кое е временното и кое – Вечното.

Кое е ограниченото и кое – безграничното.

Кое е относителното и кое – абсолютно реалното.

Да познаеш себе си.

Наистина, в действителност да познаеш себе си.

Ти си дете на Бога.

Ти си син на Бога, дъщеря на Бога.

Ти си жител на безграничното, небесно, Божие Царство.

Ти си жител на Вечността и Безкрайността.
Твоето обикновено, всекидневно, временно, земно,
относително, несъвършено съществуване,
е само една малка, безкрайно малка отсечка,
в твоя път към Вечността, в Безкрайността.
Твоето малко, ограничено, несъвършено съзнание,
твое земно, ограничено, несъвършено „аз“,
е само слаб отблясък, само смътно, неясно отражение,
от величието, могъществото, красотата на твоето истинско,
безсмъртно „аз“.

На това, което ти наистина си, като син на Бога,
като същество изпълнено с нетленна светлина и красота,
като същество, което в своята истинска същност,
в своята истинска проява, е светлина, е – любов.

Сега ти знаеш какво си и какво не си.

Сега ти можеш да правиш разлика между временното и Вечното.
Ти се видя като малък, жалък, ограничен, несъвършен човек,
в своето временно земно обиталище, в своята временна
земна форма,
и – като велик, безграничен, безсмъртен, Божествен Дух
– дете на Бога, син на Бога, частица от Бога.
Ти вече ще знаеш, ще помниш, никога вече не ще забравиш
какво си наистина ти...

И утре, като се върнеш отново, като слезеш пак в обикновения
земен живот,
ти никога вече няма да заспиваш в тежкия безпросветен сън,
в страшната хипноза на Голямата лъжа
за изключително физическото съществуване.
Ти няма да се оставиш да бъдеш оплетен в сатанинските мрежи
на лъжата,
че си само някакво временно, ограничено, жалко, несъвършено,
земно същество, лишено от крила, лишено от перспективи,
лишено от бъдеще, лишено от Вечността и Безкрайността,
с живот на едnodневка – живот без смисъл,
значение, предназначение.

Да полетиш!

Да се одухотвориш!

Да се превърнеш в светлина!

Да се превърнеш в любов!

В това именно се състои великата, свещена, върховна,
крайна задача на твоя живот, тук, на земята,
и в безкрайните простори на цялата видима Вселена;
да се върнеш там, откъдето си дошъл.

Да превърнеш себе си и всичко около себе си – в светлина,
в любов.

Да превърнеш всичко материално – в Дух.

Да засияеш със сиянието на Слънцето, което те роди...

Това именно значи да се върнеш при Бога.

Това именно значи да се върнеш в Божия Рай.
Не подарено, а извоювано, постигнато с усилия съвършенство.
Не награда за благочестив, безобиден, но и безкрилен,
пасивен живот,
но резултат на безспирни усилия, търсене, стремежи, жертви,
резултат на пълна всеотдайност и послушност на
безкрайно Великото,
което тайно, безспирно, неотменно те води
към дверите на Божието Царство.

Защото от там си дошъл и Там ще се завърнеш:
от светлината дойде – и в светлината ще се завърнеш;
от Любовта дойде – и в Любовта ще се завърнеш;
от Духа дойде – и в Духа ще се завърнеш;
От Бога дойде – и в Бога ще се завърнеш;

Защото ти си самата светлина – малък лъч от безкрайната
Божия светлина.
Ти си самата Любов – малка искра от безграничната Божия Любов.
Ти си дете на Бога, ти си Дух – малка капчица
от безграничния Океан на Божествения Дух, на Божествения живот,
на Божественото съвършенство и красота.
Ти си малка искра от вечния Божествен Огън.

Това си ти! – Ти си светлина, ти си любов!
Ти си Безкрайност, ти си Вечност!
Ти си във Бога и Бог е в теб.
С Бога, чрез Бога, ти си във всичко, ти имаш всичко, всичко е в теб.
Ти си съучастник в безкрайното величие, безкрайната красота,
безкрайното съвършенство на Бога.

Познай се като ограничено, земно, временно,
несъвършено същество,
с всичките твои недостатъци и слабости.
Но същевременно никога не забравяй какво си наистина ти
– в твоята истинска същност, в твоята върховна Реалност,
не във временния, а във вечния живот,
в живота на Бога, в живота на Духа, във Вечността и Безкрайността;
– **ТИ СИ СВЕТЛИНА, ТИ СИ ЛЮБОВ!**
Ти си Божествена красота – малка капчица от живота,
красотата и любовта на Бога.

Да полетиш!
Да се превърнеш във светлина!
Да се превърнеш в любов!
Да се превърнеш в Дух!

3.6. НАЙ-СИЛНИЯТ УДАР

Към картината: „Апостол Павел посвещава
в християнството приятелката на Нерона“*

Мечът е вдигнат!
Мечът на Божественото Слово!
Мечът на Истината!
Мечът на Христа!
Мечът на Любовта!

Треперете вий, силни на този свят!
Трепери, могъща, всемогъща на времето, Римска империя!
Трепери, Нерон!
Има сила по-голяма от вашата сила!

Има сила по-могъща от тази на безбройните ваши стоманени
легиони!

Има Правда, има Истина, има Любов, пред които вашата могъща,
вашата велика империя на робството, на насилието и лъжата,
не ще устои.

Ето. Светлината на Божественото Слово, тиха и кротка,
без излишен шум, без звънтене на оръжие, е проникнала,
успяла е да проникне и в императорските дворци.

Там, дето, застанали на стража, въоръжените до зъби легионери
не пропускат да приближи никакъв враг.

Там, дето царува силата на деспотизма, владеещ света.

Там, дето неограничената, абсолютната власт над милиони хора
е взела ума на Властодържеца, карайки го да се мисли всесилен
– да се мисли по-силен от истината, от правдата, от любовта, от

Бога –

там дори е проникнало вече Божественото Слово!

Божият воин, Христовият воин, воинът на Истината и Любовта,
воинът е голямото сърце, с несломимият воюващ Дух – апостол

Павел,

премина укрепените стени, надви над бруталната сила на
оръжието,

победи в битката на сърцата – в битката за душите и умовете на
твоите поданици, Нероне!

Ето: твоята най-близка приятелка, тази, от чиято красота,

от чиято чистота, съвършенство и младост ти черпеше сили да
крепиш,

да обновяваш своето изтощено, грохнало от всевъзможни излишества
тяло, в цялата твоя неизбродима Империя, НЕ Е ВЕЧЕ ТВОЯ!

Тя е предала сърцето си в други – чисти и святи ръце.

Тя е предала сърцето си на Христа – станала е християнка!

Не е твоя тя вече, Нероне!

Въпреки, че си господар на света!

Въпреки, че си господар на безбройните легиони!

*Забележка. Оригиналът на картината се намира във Ватикана

Въпреки, че всичко земно трепери от теб, че всички ти се кланят като на Бог – тя не трепери, тя не се страхува вече от теб.
Победен си от Христа, Нероне!
Мощният му удар е нанесен в самото ти сърце.

В центъра на твоето неограничено владичество – в твоите дворци–проникна Божествената светлина на Истината.

Тя, твоята най-близка, е вече втора Мария Магдалина!
Защото, въпреки връзката и с тебе и с твоя прогнил свят,
тя бе останала чиста в душата си!

Защото нейната душа жадуваше за истинската красота.
Защото тя търсеше нещо по-високо от това, което я заобикаляше до тогава.

Защото всред суетата, разкоша, заслепението на земната власт,
тя търсеше, тя се вслушваше да чуе нещо чисто, нещо истинно,
възвишено.

Тя се вслушваше да чуе гласа на Бога – и Го чу!
Разбра Го, възприе Го, привърза се към Него.

Тръгна натам, където Той я призова, където Той я водеше.
Тя стана християнка. Изостави те, избяга от тебе, Нероне!
Защото беше готова за истината душа!

Големият художник е доловил вярно и успял майсторски да вложи в очите ѝ:

тази безкрайна чистота, тази безкрайна искренност,
тази безкрайна любов към доброто, към истината,
които за щастие, за радост на всички нас, хората на земята,
никаква земна кап, никакви адски усилия, никакви земни условия
не могат да сломят, да унищожат, да победят!

Чиста е човешката душа – и чиста ще си остане при всички условия.

Децата на Бога при Бога ще се върнат.

Огромната „Червена мелница“ на злото, на сатаната,
не може да смели най-скъпия, съкровения бисер на човешката душа...

Обзета от ужас, всред грохот и трясък, тя цялата ще се разпадне,
влизайки в съприкосновение с висшата, с най-скъпата ценност
– с Божественото в човешката душа.

Да! Ще се сгромоляса завинаги великата Римска империя!

И ще пребъде за вечни времена светлината на Христа!

Божий воин, Павле, ето – ти риза дори нямаш на телото си,
а нанесе страшен, унищожителен удар в сърцето на могъщата
Империя.

И, от днес нататък, нея не я очаква нищо друго, освен – залез!

Нека Нерон да беснее като смъртно ранен звяр.

Нека изпраща на лов за християни своите безбройни слуги.

Нека горят хиляди християни на кладите.

Нека те бъдат разкъсвани от зверовете по арените на цирковете.

Нека самият апостол Павел, славният Божий воин, загине
на кръста.

Злото няма да победи!
Злото ще бъде победено!

„И светлината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе”.
Божественото си остава Божествено.
Човешката душа принадлежи на Бога.
Нищо не може да изцапа, да изкаля, да унищожи туй,
което Бог е вложил в дълбините на човешката душа!
Ще победи доброто, ще победи истината, ще победи Любовта!
Ще победи Божественото!

Мечът на Божественото Слово е вдигнат!
Съкрушителният удар е нанесен.
Трепери, разридай се, потъвай в безната ти, стар свят
– свят на лъжата, на робството, на безлюбието,
на насилието, на жестокостта!
Изгрей ти, Слънце на Истината!

И тогава, преди две хиляди години, и днес, и завинаги,
човешката душа е жадна за истинска красота, за истинска любов,
за истинска мъдрост.
Човешката душа жадува за безкрайното Съвършенство – за Бога!
И ще Го намери – ще намери пътя към Него!
При всички условия, след всички изпитания, където и да се намира,
през каквито и пътища да мине, „блудният син” ще се върне
при Отца си:
човешката душа ще се върне при Бога!
Защото няма сила по-голяма от силата на светлината
– на Божествената Светлина, на Божествената Истина!
Защото от Бога излязохме и при Бога ще се върнем!

3.7. ВСИЧКИ СИЛИ – ЗА ДЕЛОТО НА БОГА!

„Когато организмът асимилира напълно и правилно
приетата от него храна, човек се радва. Когато
не може да я асимилира както трябва, той страда
и гледа час по-скоро да се освободи от нея. Тази
храна образува в организма нечистотии, които трябва
да се отделят навън. Това е злото в живота.

За да бъде добър, докато е на земята, човек трябва
да яде малко. Тази е философията на живота. Ако
ядете много, вие никога няма да се освободите от
злото, защото то върви паралелно с яденето. Колкото
по-нечиста е кръвта на човека, толкова по-пош е той.
Колкото по-чиста е кръвта му, толкова по-добър е той.
Това не показва, че храната е причина за злото, но
много ядене създава условия за злото да вирее.

Истинска наука е тази, която, като жизнения еликсир,
продължава живота на хората. Ако науката може да
превърне 120-годишния старец в млад момък, това е
истинска наука.

Злото в света се заключава в това, че други хора
отвън искат да определят пътя на човека, като му
казват: „Така трябва да мислиш, да чувствуваш,
да постъпваш”.

Учителят

Всички сили – за делото на Бога!

Какво означават тези думи?

– Всички сили – за делото на Любовта!

Всички сили – за делото на Мира!

Всички сили – за делото на Братството и Единството!

Всички сили – за истинската свобода, за истинската човешчина,
за истинската култура.

Всички сили – за истинското изкуство, за истинската наука,
за истинския, разумен, свободен, прекрасен човешки живот!

ВСИЧКИ СИЛИ – ЗА ВЕЛИКОТО ДЕЛО НА БОГА!

За някои, може би, Бог не съществува.

Но Великата Разумност, Великата Мъдрост, която е
устроила всичко,

в живота, в света, в Безкрайността – съществува.

Тя е пред нас, пред очите ни – навсякъде и във всичко!

Великата безгранична Любов, която е създала
великия безграничен,

безсмъртен живот – съществува!

Великата Истина – великата Цел, великият Идеал,

великото Съвършенство,

великата Красота, към която този целокупен, безграничен
и безсмъртен

живот е устремен – съществува!

Няма значение дали ще употребим думата Бог или не.

Великата Реалност – великата, вечна, безсмъртна Реалност,
която стои безкрайно по-високо над всичко временно, преходно,
над всичко земно, човешко – съществува.

Любовта, Разумността, Красотата, Истината, Съвършенството –
великият Идеал на човечеството, на безграничния космичен живот
– съществуват!

Защо да спорим за думи?

Както искате, така наричайте Великата Реалност.

Тя е! – Тя е била, е, и завинаги ще бъде Извора на живота,
смисъла на живота, съвършенството в живота;

тя е спасението, освобождението, възкресението на човека;
туй, което единствено му дава сили да се издигне

над несъвършеното,

над злото – над робството, над ограничението, над насилието,
жестокостта, омразата, разединението, братоубийството, заблуждението.

ВСИЧКИ СИЛИ – ЗА ДЕЛОТО НА БОГА!

Всички сили – в служба на Доброто, на Истината, на Свободата,
на Красотата, на Любовта!

Злото е в насилието!

Злото е в мисълта, че имаме право да отнемеме свободата на другите,
 че имаме право да ги заставяме да мислят и действуват както ние искаме.
 Злото е в мисълта, че свободата се отнася само да нас, а не до другите;
 че ние трябва да имаме свобода, не и другите.
 Злото е в егоизма – в желанието да имаме, да заграбим колкото се може
 повече, без да държим сметка за другите.
 Злото е в това, че вярваме в лъжата – че за нас истина е това, което
 е удобно, изгодно, полезно за нас;
 че всяко нещо – всяка мисъл, всяко действие, всеки стремеж, всяко
 вярване, трябва да се нагодят според нашите лични егоистични
 интереси,
 според нашите предварително изготвени схеми на мислене
 и живот.
 Злото е в желанието да задоволяваме непрестанно всичките си
 прищевки.
 Злото е в лакомията, в многото ядене и пиене, в претъпкването
 на стомаха с много, с изобилна храна.
 В жестоката и безогледна борба, към която ни подтиква желанието
 ни да натрупваме – да се запасяваме и осигуряваме.
 Злото е в омразата, в завистта, в ревността, в жестокостта,
 в насилието,
 тази безумна, безогледна, жестока, безчовечна борба за живот.
 Злото е в нас, в самите нас, не вън от нас!

Яж малко – за да бъдеш здрав и силен!
 Яж малко – за да бъдеш красив! За да не изгубиш красотата си!
 Яж малко – за да имаш будна мисъл, да имаш светъл ум!
 Яж малко – за да имаш топло сърце, красиви и чисти чувства!
 Яж малко – за да можеш да мислиш, да можеш да чувствуваш,
 да можеш да обичаш!
 Яж малко – за да бъдеш истински човек, за да подчиниш животното
 в себе си – да вземе надмощие в тебе, в твоя живот – Духът.
 За да преместиш центъра на живота си от стомаха – в ума,
 в сърцето,
 във волята, в душата, в духа.
 Яж малко – за да се чувствуваш радостен, свободен –
 за да бъдеш добър.
 Яж малко, най-сетне, за да не гладуват други; за да можеш да
 отделиш по нещо от твоя излишек за тия, които са гладни,
 които се нуждаят,
 които страдат.
 Яж с любов, с радост и благодарност, обикни храната – тя е тялото,
 живота, жертвата на Бога за теб;
 тя е въплъщението, материализацията на Божията Любов
 на земята;
 тя е жертвата на Любовта, на Божията Любов, за теб!

ВСИЧКИ СИЛИ – ЗА ДЕЛОТО НА БОГА!

Ако ти мислиш само за себе си, то тогава какъв човек си ти?
Ако ти не можеш да забравиш себе си, то тогава ти не можеш да обичаш,
не можеш да се жертвуваш, не можеш да се отдадеш на Великото – не можеш да влезеш в света на великата Красота, на великия Живот,
на великата Реалност. Ти не можеш да растеш!
Ще бъдеш принуден да се задоволиш с обикновеното – несъщественото, временното, външното, илюзорното.
А ако успееш да намериш смисъла на живота в Любовта, ако успееш да осъзнаеш, да реализираш в себе си великата връзка, великото Единство на живота между всички хора, между всички същества, тук, на земята, и в Безкрайността – през теб, през твоята душа, през твоето съзнание, ще протече потока на великия живот на безсмъртието, на великата красота, на съвършенството, на Любовта...
През теб ще протече живота на Бога, който е именно израз на това Космично Единство, на това Съвършенство.

ВСИЧКИ СИЛИ – ЗА ДЕЛОТО НА БОГА!

Не насилвай никого! Не отнемай живота на никого и на нищо!
Престани да убиваш животните!
Велика е – огромна и страшна е твоята отговорност за това.
Не лъжи никога! – Ти ще останеш излъган от твоите лъжи.
Лъжата не ще те заведе далеч.
Истината не може да бъде скрита, потъпкана завинаги.
Има едно Око, което вижда всичко!
Трябва и ти да отвориш очите си, за да видиш, че животът не е сляпа игра на слепи, механически сили;
че в него царува Правдата, разумността, Истината, Любовта.
Че това, което правиш на другите, ще се върне при теб.
Че хаоса в света, в нашия земен свят, се дължи на човека, не на Бога.
Защото Бог е дал на човека свобода – върховното Благо, от което Той не иска да ни лиши, но с което човек злоупотребява.
Иде обаче Денят, когато на човека ще бъде поискана сметка за делата му.
Иде Денят за основното ликвидиране на всички сметки.
Близко е този Ден!
Денят, в който хората и народите на земята ще познаят, че има Господ – че има Господар на този свят.
Денят, в който „ще бъдат отлъчени овците от козите“ – добрите от злите.

Денят, в който ще бъде отнета силата на злото, в който ще
бъде изгонено
злото от земята.

Денят, в който ще възтържествуват Правдата, Доброто, Истината,
Любовта, Свободата, Разумността.

Да се подготвим всички за посрещане на този Ден!
Да го посрещнем достойно – с чисти мисли, с чисти чувства и дела.
Няма време за изчакване, за отлагане, за протакане.
Свърши се вече времето!
Време за колебание, за двойственост, за нерешителност – няма!
Има време само за окончателно решение, за
окончателно определяне
на страната на Доброто.
Има време само за служене на Бога – за служене на Истината,
на Свободата, на Любовта!

ЕТО, ИДЕ ВЕЧЕ ДЕНЯТ!

Великият Ден, Страшният Ден! Спасителният Ден!

Ден Последен! Ден Господен!

Ден за ликвидиране на всички сметки.

Ден за отхвърляне, за изгонване, за очистване на земята от злото.

Ден за поставяне на Ново Начало.

Ден за поставяне на живота върху основите на Доброто!

За всички хора на земята иде този Ден!

Ден за поставяне на живота върху основите на Доброто!

За всички хора на земята иде този Ден!

На всички той ще поиска сметка за делата им.

Няма да остане въпрос неразрешен, няма да остане сметка
неразгледана.

Няма да остане народ, който да не получи заслуженото.

Няма да остане човек на земята, който да не получи възмездие
за доброто и злото.

Ще бъде вързано, ще бъде оковано злото и – хвърлено в бездната.

Близко е този Ден!

Ще минем всички през пламъците, през огъня на последната
разплата.

Всичкото зло трябва да изгори!

За да можем да влезем чисти, спокойни, свободни от злото
във новия свят.

ВСИЧКИ СИЛИ – ЗА ДЕЛОТО НА БОГА!

Бели, жълти, черни – от всички раси, от всички народи,
от всички цветове, от всички континенти, от всички земи, слушайте!
Няма вече време за отлагане, няма вече време за колебание!
Огънят, великият Божествен Огън, всесилният, непобедимият,
всичко разтопяващият Огън на Божията Правда иде вече в света.
Той иде да ни освободи от злото.

Той иде да изгори злото, да отдели злото от доброто.

Последно, крайно време е да направите вашия окончателен избор:
За доброто или за злото?

За Любовта или за омразата?
За Истината или за лъжата?
За насилието, за робството или – за свободата?
За Мира или за войната?

Ето, идва великият Ден и вие трябва да се решите!
Да се определите окончателно за доброто.
Да отдадете всичките си сили за служене на Бога!
Идва, настъпва, обявена е вече ВЕЛИКАТА МОБИЛИЗАЦИЯ
НА СВЕТЛИТЕ СИЛИ – Силите на Доброто!
Идва, близко е вече Денят на Последната Битка, в която ще бъде
победено злото на земята!
Тук, в тази духовна война, ти не можеш да останеш неутрален,
не можеш да останеш „ни топъл, ни студен”.
Къде ще се определиш? На коя страна ще отдадеш своите сили?
От това зависи твоето бъдеще – твоята съдба.
От това зависи твоето щастие или твоето нещастие!

Хората трябва да се отучат да убиват!
Хората трябва да се отучат да мразят!
Хората трябва да се отучат да завиждат!
Хората трябва да се отучат да ревнуват!
Хората трябва да се отучат да мислят и вършат зло!

ХОРАТА ТРЯБВА ДА СЕ НАУЧАТ ДА ОБИЧАТ!
Хората трябва да осъзнаят великото Единство на живота.
Хората трябва да прозрат, да видят великата Мъдрост,
великата Любов в живота, в света.
Хората трябва да познаят Бога – да приемат Любовта!
Хората трябва да се научат да правят добро!
Хората, народите от всички страни на земята
ТРЯБВА ДА СЕ ОБЕДИНЯТ!

ВСИЧКИ СИЛИ – ЗА ВЕЛИКОТО ДЕЛО НА БОГА!
Една земя – едно човечество, едно Отечество!
Без граници, без паспорт, без оръжия!
Без войни, без насилия, и робство, без „наши” и „ваши”,
без привилегировани, от една страна и – отритнати, онеправдани,
подтиснати – от друга.
Свобода за всички, живот за всички, светлина за всички!
Условия, възможности – за всички!

Това е Бъдещето, което иде!
Иде! Идва скоро!
Нищо, никакви тъмни сили на злото не ще му попречат,
не ще спрат неговото осъществяване.
Никакви хитрости на никакви привилегировани не ще успеят
да задържат благата и свободите само за себе си!

Защото злото е осъдено!
Свършва вече неговото време!
Идва Доброто, идва Истината, Идва Правдата, идва Любовта!
Идва служенето на Бога!
Защото то е истинската Човешина!

То е истинската Справедливост!
То е истинската Свобода!
То е истинската Култура!
То е истинското Братство и Равенство!
То е истинският Комунизъм!

Всички сили – за служене на Доброто, на Истината,
на Любовта, на Свободата!
Всички сили – за служене на Бога!

3.8. ЕЛА, БОЖЕСТВЕН ОГЪН!

Ела, Божествен Огън!
Влез в сърцата ни, обгърни душите ни, обгори телата ни!
Ела, Божествен огън!
Ела и очисти ни! Ела и възкреси ни!
Ела и обнови ни, обожестви ни!

Ела, Божествен Огън!
Ела и изгори всичко, което подтиска душата, което сковава волята,
ума;
което превръща сърцето в арена на тъмните сили...
Ела и възвърни ни Божествения образ!
Ела и освободи ни от гнета на тъмните сили!
Ела и превърни душата ни в лампата на Божествената Светлина,
в олтар за служене на Бога,
в реактивен двигател на Любовта – на Божествената топлина!

Ела, Божествен Огън!
Защото изгубихме човешкия си образ.
Защото изгубихме Божественото подобие.
Защото потопихме земята в кръв.
Защото сеем навсякъде, страдания, разрушения и смърт.
Защото затънахме в блатото на пороците си, на безлюбие, на лъжата, на самоизмамата, на егоизма.
Защото бездната е отворила устата си да ни погълне.
Защото тъмните сили са ни оковали в тежки вериги.
Защото пеем химни на Бога – на доброто, на истината, на свободата, на идеала, на човешината,
а служим на себе си – на най-ниското в себе си,
на заблуденията си, на пороците си, на слабостите си – на плътта.
Защото сме станали слуги, роби, подчинени на злото.
Защото сме се възгордели. Защото сме се самозабравили.
Защото забравихме Тебе:
забравихме да подигаме очите си към синевината на ясното небе;
към безкрайността на звездното небе;
към Слънцето – Светилището на твоята Любов,
на твоя Живот, на твоята Мъдрост, на твоята Истина!...

Ела, Божествен Огън!
Ела и спаси ни от пламъците на ада,
които лижат подстъпите към нашите души.

Ела и очисти ни в прегръдките, в трепета, във вибрациите на страданието.

Ела и възвърни ни Божествения живот, Божествения Мир, Божествената радост, Божествената Любов, Божествената Светлина.

Ела и облечи ни в Божествената чистота и красота!

Ела и подготви ни, направи ни достойни за живота в Божието Царство.

Ела и отвори ни дверите на Рая – на живота в Любовта!...

Няма друг изход, няма друго спасение, няма друго разрешение на трудната задача, пред която сме застанали днес, освен страданието.

Дошли сме до крайната точка по пътя на злото.

Дошли сме само на крачка от бездната.

В пътя на нашите безбройни заблуждения, в пътя на нашето безкрайно отклонение, дошли сме, озовали сме се пред задачата на Сфинкса, пред въпроса, зададен на Едипа...

Ще отговорим, ще разрешим правилно задачата си, или: ще бъдем погълнати, ще бъдем тласнати в бездната!

Гордиевият възел е пред нас!

Ние го сплетохме – с живота си, с престъпленията си, с гордостта си, с жестокостта си, с отклонението си от правия път, С това, че забравихме Бога: с това, че се отрекохме от Истината, от Красотата, от Свободата, от Доброто, от Любовта.

С това, че се възгордахме – от много знания, от много постижения, от земно могъщество.

С това, че останахме глухи за Божествения Зов.

С това, че останахме слепи пред свещения образ на Бога във великото чудо на Природата.

С това, че приехме, разбрахме, заживяхме живота като временна, несериозна, краткотрайна игра, като дяволска шега, като натрапена ни от случайността безсмислица.

Защото лишихме душите си от светлина, сърцата си – от топлина.

Защото се отказахме от Любовта на Бога, от Истината на Бога, от Доброто...

Гордиевият възел не може да бъде разплетен!

Напразни са всички усилия, напъни, увъртания, хитрости...

Напразни са всички молитви, обещания, молби...

Гордиевият възел може само да бъде разсечен!

Гордиевият възел може само да изгори в огъня на Страданието!

Гордиевият възел – натрупаната от векове и хилядолетия Карма: сборът, съвкупността от злото, което човечеството като цяло, и отделният човек в частност,

са извършили в процеса на досегашния си живот, може да се изкупи – да се неутрализира, да се трансформира само чрез високите вибрации на Страданието, на душевния, на духовния, на Божествения Огън!

Огън в сърцата, огън в душите, огън и в телата – върху телата!
Защото външното отговаря на вътрешното.
Защото всичко трябва да бъде пречистено.
Защото всичко зло трябва да изгори.
Защото иначе ние няма да получим свободата си.
Защото иначе няма да влезем в новия живот.
Защото иначе ние не можем да станем достойни за
Божие Царство,
което иде вече на земята...

Защото иначе ние не можем да се облечем в новите дрехи
на чистотата,
на красотата и святостта, без които не ще ни допуснат
на Сватбения Пир на новия живот.
Защото иначе ще останем без масло в светилниците си!

Всичко старо, всичко отживяло, всичко отрицателно, всичко зло
трябва да изгори.

Пред прага на новия живот трябва да оставим, да захвърлим,
да изгорим всички дрипи на стария живот.

– егоизма, лъжата, заблудението, безверието, греха.

ЧИСТИ – изкъпани в страданието, освободени от веригите
на злото,

на тъмните сили, можем да влезем в Рая.

ВЕРНИ – на великия закон на Любовта, на Доброто, на Истината
– можем да тръгнем по пътя на служенето!

ИСТИННИ – отказали се, скъсали завинаги с лъжата, заблудата,
с безверието, ще можем само да поемем пътя към Истината
и Светлината.

БЛАГИ – преданни служители на великата Любов, на Доброто,
ще разцъфнем – ще разцъфнат душите ни и сърцата ни
в нетленната Божествена красота на новия живот!

Ела, Божествен Огън!

Ела, наше спасение, освобождение, възкресение!

Ела, всеизкупително, всепретворящо, всеочистващо Страдание!

Ела – светлина за душите ни, топлина за сърцата ни,
смисъл на живота ни!

Ела, Божествен Огън!

Защото без тебе сме загубени!

Само страданието ще ни очисти!

Само страданието ще ни спаси!

Огънят идва!

Никой не ще го избегне!

Всички ще минем през него!

Блажени тези, които като библейските Сидрах, Мисах и Авденаго,
излезат живи и здрави, незасегнати от пламъците на огнената пещ,
в която са хвърлени;

тези, които, като Данаила, излязат непокътнати из ямата
на лъвовете;

тези, чиито високи духовни вибрации им дават възможност

да влезат в огъня, да издържат на огъня, да останат неповредени от огъня!

Огнен Дух, огнено сърце, огнена вяра и огнена мисъл не се страхуват и не се повреждат от огъня!

Хора на Доброто по цялата земя, бъдете готови за Огъня, който иде:

повишете вибрациите на тялото си, на душата си, на Духа си, за да посрещнете спокойно – без страх и без опасност да ви повреди.

Дръжте непрекъснатата връзка със Словото!

Дръжте непрекъснатата връзка с Учителя, с Бога!

За да можете, когато Бурята дойде, да застанете високо, на твърда, непоклатима скала, недостъпна за пристъпите на злото.

За да можете, когато тъмните сили ви атакуват, облечени в бронята на Словото, на Духът, да кажете:

„АЗ СЛУЖА НА БОГА!“

Ела, Божествен Огън!

3.9. ВЯРВАЙ В БОГА – ВЯРВАЙ В ЛЮБОВТА!

Вярвай в Бога – вярвай в Любовта!

Вярвай в Красотата!

Вярвай в Истината!

Вярвай в Мъдростта!

Пред себе си имаш необхватна сложност от факти и явления: човешки, подчовешки, надчовешки – Божествени...

Безкрайно великата Мъдрост, безкрайно великата Любов, безкрайно великата Красота, безграничното творчество на вездесъщия,

всичко изпълващ, всичко създаващ, изграждащ Живот, са изпъстрени, преплетени тук-таме с прояви човешки, – обикновени човешки, подчовешки, ограничени, безперспективни, често неразумни, некрасиви, жестоки...

Ще имаш ли проникателно, ясновиждащо око – да пресееш правилно нещата:

да видиш Вечното във временното, да видиш Реалното сред нереалното,

да видиш Красотата, да видиш Любовта, да видиш Истината и Мъдростта там,

гдето ограниченото, замъгленото, заблуденото от външната видимост око,

вижда само обикновени, всекидневни, като че ли безмислени, неразумно устроени, подредени явления, неща?

В твоето обикновено всекидневие, спри се за миг със задълбочен поглед

върху онази велика Реалност, наречена Живот.

Опитай се да проникнеш по-дълбоко в нея – да видиш вечното, безсмъртното, истинното, безкрайно могъщото, безкрайно красивото,

а не преходното, незначителното – не пяната на повърхността.

Ти можеш да любиш, ти можеш да обичаш!

Ти можеш да твориш, ти можеш да създаваш, да изграждаш!

Ти можеш да се радваш на живота, на света – да пееш,
да благодариш!

Ти можеш да отвориш очите си – да видиш великата красота
на света.

Ти можеш да отвориш душата си, сърцето си – за великата красота
на живота.

Ти можеш да възприемаш безкрайно великото, което безспирно
идва

от милиардите звезди – над нас.

Безграничният, неизчерпаемият, Божественият Извор, идващ от
Безкрайността,

който блика от твоето сърце, от твоята душа, от твоя Дух,
може да създаде безкрайна красота в живота ти – около тебе,
в тебе

– за тебе, за близките ти, за всички...

Няма прегради пред великия, красивия, Божествения живот!

Пожелай, искай с всичката сила на душата си, направи усилия
– и ще постигнеш...

Великата красота е достъпна за теб!

Великият, истинският, разумният живот е достъпен за теб!

И когато съумееш така да погледнеш на живота, на нещата,
на явленията,

когато пред очите ти се разкрие истинската картина на живота,
на света,

душата ти ще се изпълни с неземния трепет на благоговението,
на озарението, на преклонението, на благодарността и любовта,
и от устата ти ще се изтръгне тихия шепот на вдъхновените слова,
идващи от дълбините на сърцето ти, на душата ти, на съзнанието
ти:

– ВЕЛИКИ СА ДЕЛАТА ТИ, ГОСПОДИ!

Да! Ти живееш в един велик свят!

Безкрайно красив, безкрайно мъдро устроен!

Ти трябва да имаш очи – да видиш тази красота,
да видиш тази мъдрост, да почувствуващ това величие.

Ти трябва да имаш очи – да видиш своята собствена красота,
своето собствено величие:

величието, красотата, безсмъртието, божествеността на
твоята душа.

Ти трябва да прогледнеш и да видиш:

ти си дете на Вечността, ти си жител на Безкрайността,

ти си син на Бога, дъщеря на Бога – ти си роден от Любовта!

Ти си обгърнат и живееш в Любовта!

Ще можеш ли да видиш това?

Ще имаш ли будно око, будно съзнание – да го видиш?

Да видиш реалното всред илюзорното, вечното всред временното,

Божественото – всред ограниченото, хаотичното, несъвършенното, човешкото.

Дошло е време да прогледнеш!

Отвори очите си!

Очисти съзнанието си, сърцето си, душата си, ума си, волята си.

Виж безкрайната красота на живота, на света е пред тебе!

Безкрайното величие, безкрайната мъдрост, безкрайното съвършенство

на живота са пред тебе.

Безграничната Божия Любов се излива над тебе, навсякъде и над всичко.

Безграничният Божествен Живот изпълва душата ти, сърцето ти, тялото ти, ума ти...

ВЕЛИКИ СА ТВОИТЕ ДЕЛА, ГОСПОДИ!

Защото ти си Любов!

Любов, която изпълва всичко, обгръща всичко, дава живот на всичко.

Защото Ти си Мъдрост! Защото Ти си Истина!

Защото Ти си Красота!

Защото Ти си велик, безграничен Живот!

Защото Ти си безкрайно съвършенство.

Защото Ти живееш в човека и го водиш вечно нагоре, напред:

към твоята красота, към твоята любов, към твоето съвършенство!

Вярвай в Бога – вярвай в Любовта!

Вярвай в Красотата! Вярвай в Истината!

Вярвай в Мъдростта!

Защото Любовта – това е Бог!

Защото Красотата – това е Бог!

Защото великата Разумност, великата Истина на живота – това е Бог!

Вярвай в Бога – вярвай в Любовта!

Вярвай във Вечността, в Безкрайността.

Милиардите звезди са твои, Вечността е твоя:

вярвай в безкрайното богатство, което Бог ти е подарил.

Днес ще живееш, ще мислиш, ще чувствуваш, ще любиш като човек.

Утре ще живееш, ще мислиш, ще чувствуваш, ще любиш – като ангел.

Вечно ще живееш, и вечно ще растеш!

Великата Любов, великият Живот, великата Мъдрост, великата Красота,

великото съвършенство – нямат край!

Божественото няма край: вечно ще любиш, и вечно ще растеш!

Защото си обгърнат в Любовта на Бога!

Защото си изпълнен с живота на Бога!

Защото ти – като душа, като Дух – си частица от Бога!

Ти си пред прага на великия Живот!

Пред теб е Храма на великото Знание, на великата Мъдрост,

на великата Любов – безграничния Божи Храм на Мирозданието:
на Вечността и Безкрайността.
Очисти съзнанието си, ума си, сърцето си, от дребнавото,
от низкото, ограниченото, временното.
Освободи се от презрения страх, който те кара да трепериш
като подлец
пред мнението на тълпата от неосведомени, неразбиращи нещата
хора;
който ти внушава да мислиш, че ще умреш от глад, ако не се
поклониш пред общопризнатите кумири.
Отхвърли тъмнината на заблудата, на лъжата – че си само
материално,
смъртно същество.
Пристъпи със смирение и благоговение, с преданност, с вяра
в доброто,
с любов към великото Съвършенство, което наричаме Бог
– и влез!
Ти си в Дома на Отца си!
Ти живееш в Бога – ти живееш в Любовта!
Преклони се пред безкрайното величие, пред безкрайната Красота:
ВЯРВАЙ В БОГА – ВЯРВАЙ В ЛЮБОВТА!

3.10. ЖИВОТЪТ Е ТОЛКОВА ХУБАВ!

Животът е толкова хубав! Животът е толкова хубав!
Животът е толкова хубав!
Когато тъмна сянка приближи към тебе,
когато тъмна сянка се опита да простре крило над душата ти,
да изстуди сърцето ти, да обезсмисли живота ти,
тогава повтаряй, повтаряй, повтаряй:
Животът е толкова хубав! Животът е толкова хубав!
Животът е толкова хубав!
Не забравяй великата истина.
Не лишавай душата си, сърцето си, живота си от великата истина.
Повтаряй безспир великата истина: Животът е толкова хубав!
Когато мисли и чувства на огорчение, на съжаление,
на отчаяние, на безизходност,
се опитат да проникнат в сърцето ти, в душата ти,
тогава мисли за синьото небе, мисли за слънчевата светлина,
мисли за цветята, мисли за безкрайното звездно небе,
мисли за планинските върхове, мисли за чистия въздух,
мисли за сладките плодове. Мисли – за Любовта!
Мисли за всичко туй, което ни е дала, което ни дава
и винаги ще ни дава Любовта!
Свържи се със синьото небе, със слънцето,
с цветята, с красотата, с Безкрайността, с Любовта:
свържи се с Бога!...

Животът е толкова хубав!
Защото неговата същност, неговото съдържание,

неговият смисъл – са в Любовта!
Животът е толкова хубав, защото е вечно движение.
Защото никога не е спрял и няма да спре на едно място.
Защото той е вечно развитие, вечно усъвършенстване,
вечен растеж, вечен цъфтеж, вечно творчество.
Животът е толкова хубав, защото ти, самият ти, самата ти,
си безсмъртна капчица от този безкраен, безсмъртен, вечен живот.
Защото ти няма да изчезнеш, няма да умреш,
няма да останеш на едно място, в едно положение.
Ти вечно ще живееш и вечно ще растеш.
Вечно ще се обновяваш. Вечно ще се подмладяваш.
Вечно ще любиш, вечно ще мислиш, вечно ще твориш.
Дете си ти на Бога – Бог с безсмъртие те надари.

Животът е толкова хубав, защото всичката красота, тук,
на земята, на небето – в безграничната Вселена –
е твоя и никой и нищо не може да ти я отнеме.
Бог, твоят Баща, завинаги ти я подари.
Вечността е твоя. Безкрайността е твоя.
Великата красота е твоя. Безкрайността е твоя.
Всички съкровища, всички богатства на земята, и на небето,
са твои.
В Бога, твоят любещ те Баща, ти имаш всичко!
Не се съмнявай – ще достигнеш пълнолетие.
Ще получиш Великото Наследство!
Колкото и далечно да е, по-рано или по-късно – това ще стане.
А засега – от тебе се искат само усилия, вяра и воля.
От тебе се искат – светъл ум и любящо сърце!

Затуй днес, когато си още дете – залутано, загубено, смутено,
пред прага, пред перспективите на Вечността и Безкрайността,
които ти още не виждаш, не разбираш, не познаваш, не признаваш
– не спирай погледа си само на временното, на външното,
физическото.
Не мисли, че то е всичко, т.е. че няма изход от привидната,
видимата за помраченото око безсмислица.
Не мисли, че няма смисъл, велик смисъл – в живота, в света,
в любовта,
във вярата, във жертвата – тъй като ти си още сляп,
ти още не си отворил очите си – да ги видиш!
Не мисли, че ти завинаги ще останеш в това си състояние –
че ти завинаги ще останеш сляп и глух, несъзнаващ,
непознаващ великата Реалност, която те заобикаля.
Не мисли, че ти ще останеш завинаги това, което си днес, тук,
в земните, в настоящите условия.

Не! Ти си пъпка, която занапред ще се разцъфти в пълната
си красота.
Ти си семе, което занапред ще израсте, ще се развие,
ще се изяви в пълното си величие, красота и съвършенство.
Ти си син на Бога. Ти си наследник на Неговото Царство.
Всичко Негово е твое.

Той те е надарил със способността да твориш.

Вечно да растеш и – вечно да твориш!

Ти трябва да вървиш по Неговите стъпки – по стъпките на Великия Творец!

Ти трябва да станеш, ти ще станеш

ТВОРЕЦ НА НОВИ СВЕТОВЕ!

В това е истинският смисъл на твоя живот, на твоето развитие,

В това е твоето бъдеще – да станеш творец чрез Любовта, която единствена твори новото – великото и красивото.

Затуй, когато срещнеш трудности, страдания, изпитания в живота,

когато тежат в съзнанието ти нерешени още въпроси,

когато болка по недостигнатото обхване душата ти –

мисли тогава за синьото небе, мисли за звездното небе,

мисли за слънцето, за цветята, за планините, за горите.

Мисли за великата Красота. Мисли за великата Любав на Бога.

Мисли за великото, вечно, безкрайно творчество на Бога,

в което и ти трябва да вземеш участие.

Мисли, че няма да останеш завинаги там, където си днес.

Мисли за великото Съвършенство, за великата мощ и красота,

които те очакват там, Горے – в безкрайността на звездните

простори.

Мисли, че душата ти има крила.

Мисли, че твоето физическо тяло е само временно оръдие,

временен носител на твоето истинско, вечно, безсмъртно „Аз“.

Че само Любавта е вечна. Че само тя съществува реално в света.

Мисли, че Вечността е твоя, че Безкрайността е твоя.

Мисли, че Бог те обича с непонятна, недостъпна за твоето

съзнание,

безкрайна, невъобразима, мълчалива, скрита Любав.

Че великата Любав те обгръща, прегръща, прониква, изпълва

отвсякъде, от всички страни, винаги, навсякъде.

Мисли, че живееш в Любавта, за Любавта и чрез Любавта.

Мисли, че живееш в Бога, чрез Бога и за Бога.

ЗАЩОТО БОГ Е ЛЮБОВ!

Мисли, съзнавай, че ще живееш вечно – в Любавта,

в Съвършенството, в Красотата, в Радостта.

И повтаряй, повтаряй, повтаряй – с радост, с упование,

с със сърдечна благодарност.

Животът е толкова хубав! Животът е толкова хубав!

Животът е толкова хубав!

3.11. ХЛЯБЪТ

„Трябва ли хлябът да се продава? – Когато създаде хляба, Бог забрани на хората да го продават.

Голямо проклятие виси над човечеството. Защо? – Защото продават хляба – великото благо на живота. Абсолютно забранено е да се продават хляба и брашното. Трябва ли след всичко това да питате защо светът е лош, защо хората са лоши? Първото условие, което трябва да

се спазва, е да се дава хляба без пари.

Първите хора, които са злоупотребили с житото, като са го продавали и купували, не са видяли добро до четвъртото поколение.

Помнете: кармичният закон не прощава. Не казвам, че новата идея – да се дава хляба даром – ще се приеме изведнъж. Важно е тая идея да проникне в човешкия ум и постепенно да си пробива път. Никакъв спомен не трябва да остане от мисълта, че хляба трябва да се продава.
**БЪЛГАРИЯ ТРЯБВА ДА БЪДЕ ПЪРВАТА ДЪРЖАВА,
КОЯТО ДА ПРИЛОЖИ БОЖИЯ ЗАКОН НА ЗЕМЯТА
– ХЛЯБА ДА СЕ ДАВА ДАРОМ...**

Ще кажете, че Господ е наредил така. Лъжа е това. Миналите поколения направили това. Следователно, това, което хората са направили, хората трябва да го изправят. Ние трябва да оправим това.

Казвам: Вие, жени, проповядвайте на всички хора, че хляба трябва да бъде без пари. Така е казал Господ първоначално... Аз ще бъда първият, който ще работи без пари. Ще изорем нивите, ще ги посеем, ще ги ожънем без пари, за да бъде и хляба за всички хора без пари.
**ДА РАБОТИМ ВСИЧКИ, ЗА ДА БЪДЕ ХЛЯБА ДАРОМ,
ИМА ЛИ НЕЩО ЛОШО В ТОВА?**

Тази истина – да ядеш хляб даром – трябва вече да се приложи на земята. Не е позволено да продаваш хляб на брата си. Не е позволено да купуваш хляб от брата си. Яжте хляб без пари, даром! Това е новото учение. Ако го приложите, ще получите благословието на всички светли сили, които работят в света, на всички добри хора по лицето на земята."

Учителят

/Из беседата „Живата енергия”,

държана на 22 май, 1921 г., том „Новият човек”, с. 192–198/

Има неща в живота, в света, с които ние не можем, с които ние нямаме право да търгуваме.

Има неща свещени, които ние не можем, които ние не трябва да продаваме и купуване.

Ние не можем да търгуваме с честта си.

Ние не можем да продаваме съвестта си, името си, убежденията си.

Ние не можем да продаваме сърцето си, душата си, вярата си.

За каквито и да било земни блага, ние нямаме право да продаваме Истината, Правдата, Любовта!...

Това са неща, които стоят високо, много по-високо над всичко земно, над всичко материално.

Това са неща, които стоят високо над всичко временно, преходно.

Също така, великият Божествен Закон забранява да се търгува с хляба.

Защо? – Защото хлябът е великото, свещено, Божествено благо на живота.

Защото хлябът съдържа в себе си свещената есенция на Божествения Живот.

Защото хляба – „Това е моето Тяло, което се раздава за вас“... „за да имате живот, и да го имате преизобилно“ – Христос.

В днешния материалистичен век трудно може да проникне в човешкото

съзнание мисълта за святостта на хляба.

За това, че хлябът – това е частица от тялото на Бога, на Христа.

Че той съдържа в себе си свещения живот на Бога.

Че в хляба е материализираният живот, материализираната Любов на Бога към нас, хората...

В съзнанието на хората днес владее фалшивата мисъл, че нашето Слънце,

че всяко Слънце в безграничната Вселена, представлява мъртва, огнена,

гореща маса, лишена от какъвто и да било съзнателен живот.

С други думи – че мъртвото, безжизненото, безсъзнателното, е източник на живота, на съзнанието, на любовта...

Колко далеч са от истината тези, които мислят така!

И как да се отворят очите на хората – да видят Великата Разумност,

да видят великия Живот, да видят великата Любов,

да разберат, че едно безкрайно по своята всеобхватност

Божествено Съзнание

ни изпраща безспирно, чрез милиардите Слънца, своя живот, своята Любов...

Да разберат, че в Хляба: в житото, във всички плодове,

във всичко, което ни е дадено за храна,

са скрити живота, любовта, мисълта на Бога – грижата на Бога за нас!

Да разберат, че това, което идва от Слънцето, не е резултат на един

голям огън, а – на една голяма, непонятна за нашето съзнание, Любов.

Че самото Слънце не е едно голямо пожарище, а – един безкрайно велик,

безкрайно съвършен, безкрайно красив Божествен Живот....

От Слънцето идва Хлябът! От Любовта идва Хлябът!

От Бога идва Хлябът!

Ако в Слънцето, ако в слънчевите лъчи, ако в слънчевата светлина и в слънчевата топлина не е Любовта на Бога, то тогава къде е, и къде може да бъде тя?

Не е ли житото, не е ли хлябът материализираният израз на тази светлина и топлина?

Не е ли то, следователно, материализираният живот, материализираната Любов на Бога?

Ний, хората, и всички живи същества, живеем от Божествените подаръци,

които безграничната Любов на Бога ни изпраща непрекъснато, чрез светлината и топлината, и чрез други, непознати,

непроучени още от нашата земна наука енергии.
 Лъчите на Слънцето, носителите на светлината и топлината,
 носителите на жизнената енергия, праната, на мисълта и любовта
 на Бога,
 това са ръцете на Бога, които винаги и щедро дават, дават, дават...
 Дават не само у нас, в нашия малък дом – в нашата малка,
 в сравнение с Безкрайността, Слънчева система,
 но – в стотиците милиарди светове, в стотиците милиарди
 слънчеви системи на безграничния Космос...
 Това е Любов! Това е именно Любовта!
 Безграничната Любов, която ражда безграничния живот.
 Това е Любовта на Бога, която идва от Слънцето, от милиардите
 Слънца,
 за нас и за всички същества във Вселената.
 Ако можеш да обхванеш Безкрайността, тогава ще разбереш какво
 нещо е Бог.
 Можем ли ние, малките, ограничени същества, хората, да имаме
 поне приблизителна представа за величието,
 за могъществото и всеобхватността на Божията Любов,
 която безспирно блика от милиардите Светила?
 Която създава, храни, поддържа, надига живота в безграничната
 Вселена?
 Която твори великата красота, хармонията, съвършенството,
 безкрайното величие на Всемира?
 Която, чрез светлината и топлината, слиза от Небесата,
 която се материализира – материализира живота на Бога;
 в житото, в плодовете, в растенията, във всичко физическо,
 във всичко материално, за да останат те, светлината и топлината,
 носителите на Божествения Живот и на Божествената Любов,
 по този начин, достъпни нам;
 за да можем да ги възприемем в нашите тела и души,
 където отново всичко се одухотворява – превръща се в жизнена
 енергия,
 в мисли и чувства, в светли подтици, стремежи, идеали,
 в любов, във физическа и духовна светлина и топлина.

Духът на Бога, животът на Бога, Любовта на Бога,
 материализирали,
 – отново се одухотворяват в нас:
 освобождава се, възкръсва в нас скрития в материята Дух!
 Въздухът, водата, светлината и топлината, хлябът и плодовете,
 всичко, с което се храним, всичко, чрез което живеем,
 това е материализираният живот на Бога – израз, проява, резултат
 на Божията Любов.

Ний всички живеем от Божествените подаръци, най-свещен
 от които е Хлябът!
 Защото той е дар на Любовта!
 Защото той е частица от Сърцето на Бога, туптящо всеки миг,
 хранещо всеки миг с Любовта си безбройните милиарди същества
 във Всемира.

И ний, хората, мислим, че знаем какво нещо е Бог!
Мислим, че познаваме Любовта, че знаем какво нещо е любов!
Нашите малки, слаби, ограничени, егоистични чувства, увлечения,
обикновено временни, краткотрайни, несериозни – считаме
за любов.

Мислим, че това е именно любовта.

И до такава степен сме опошлили тази свещена дума, това
свещено понятие,
че на нашия земен език те са загубили почти напълно
своето първоначално, истинско, Божествено съдържание
и значение...

Дошли сме до престъпно отношение, до престъпни схващания
и представи,

до престъпно опошляване на любовта!

Любов е това, което дава живот!

Туй, което се жертвува, за да създаде и поддържа живота.

Доколкото можем да даваме, да се жертвуваме безкористно
за тези,

които обичаме, за народа си, за човечеството, за една свещена
идея,

дотогава ний можем да бъдем проводници на истинската любов.

Великите Божествени истини не се доказват.

Те са аксиоми, които непосредствено се възприемат от будното
съзнание.

Както въздуха за тялото, те са средата, в която живее
нашата душа,
нашият Дух.

Смешно е да се доказва, че Слънцето грее.

Че живота е създаден от Любовта. Че Бог е навсякъде и
във всичко.

Че хлябът е материализация на Божията Любов,
на Божествения Живот...

Който има очи за истината, който има будна душа, будно съзнание,
той вижда, съзнава, разбира нещата.

Който мисли, който наистина мисли, а не повтаря чужди думи,
той не може да не бъде озарен от светлината.

Който, в своето съзнание, не се е откъснал от Цялото,
той вижда Бога – Върховната Разумност – навсякъде и във всичко.

Нашият народ, в своята непогрешима интуиция, в своето дълбоко,
извирало в дълбините на Божественото Съзнание, чувство
за реалността,

познава този велик, свещен Закон – Закона за святостта на яете
традиция: в грижата, в старанието, в обичая, в категоричната
заповед

в патриархалното семейство:

– да се прибира от земята, от пода, от трапезата всяка
трошица хляб!

Да не се тъпче хляба! Да не се хвърля на сметта хляба!

Трошиците са за птичките!

Свещен е хлябът! Божествен е хлябът!
Със свещено чувство трябва да приемаме хляба!
Свещено отношение трябва да имаме към хляба!
„Това е моето Тяло!“ – не в преносен, а в абсолютно реален,
действителен, физически смисъл!
Тялото на Бога, което съдържа живота и Любавта на Бога,
дошли от Слънцето, чрез слънчевите лъчи, тук, на земята, при нас,
за нас,
„за да имаме живот и да го имаме преизобилно“ – това е Хлябът:
материализираният Живот, материализираната Любав на Бога!

„И Словото стана плът! И всели се в нас!
И видяхме славата негова“. *Ев. Йоанна 1:4*

Идването, сливането, въплотяването на Христос на земята,
като физическа действителност, като исторически факт,
преди всичко,
велик Символ, който дойде да ни напомни за свещената Реалност,
да ни разкрие същината на великата и вечна Мистерия:
– непрекъснатото, безспирно, ежедневно, ежеминутно сливане,
тук, на земята, на Христа – на Сина Божий, на Божествения Живот,
на Божествената Любав, идващи при нас, сливащи при нас,
жертвуващи се за нас, чрез слънчевите лъчи – носители,
изразители,
проводници на тази Любав, на този Живот!
Въплотението, живота, страданието, жертвата и възкресението
на Христа
– това е символ, образ, откровение за туй, което ежедневно,
което винаги, непрекъснато става, чрез сливането, въплотението,
жертвата на Божествения Живот, във формата на светлина
и топлина, тук, на земята, при нас, за нас.

Това е вечната, Божествена Драма на живота.
Това е съзнателното себеотдаване на Майка, която храни
децата си.
Това е върховната Реалност – непрестанната, велика и свята
Божествена Жертва: безспирното, ежедневното, непрестанното
сливане
– живота, страданията и смъртта на Христа, на Бога, на земята.
То е неговото вечно Разпятие и вечно Възкресение, в нас,
превърщайки
отново Хляба, своето Тяло, своя материализиран Живот, своята
материализирана Любав – в живот, в мисъл и чувство, в светлина
и топлина,
вътре в нас, в нашите души, в нашите сърца и умове...
Великото Божествено Сърце вечно пулсира, чрез милиарди
Слънца,
давайки живот на всичко съществуващо...

Така Христос, чрез светлината, чрез Хляба, чрез своята велика
Жертва,
чрез своята велика Любав, влиза да живее, страда и възкръсва
в нас!

Не някога, преди 2000 години, а днес – ежедневно, ежеминутно, винаги.

Великата Драма вечно продължава върху сцената на живота.

Безкрайната Божия Любов вечно се излива над нас, в нас.

Свещената Мистерия на сливането, живота и възкресението на Христа

е не еднократен, а ежедневен, постоянен факт, постоянен процес:

„Това е моето Тяло, което се раздава за вас“...

Това е Хлябът – носител на Божествения Живот, носител на Любовта на Бога

– израз, воплощение на Жертвата на Бога за нас:

разпънатото Слово, което възкръсва вътре в нас,

материализираната Любов, която се превръща отново в нас – в живот,

в любов, в светлина и красота...

От Любовта живеем ний – от Любовта на Бога!

Христос е в Хляба! Бог е в Хляба!

Свещен е Хляба!

Имаме ли право да търгуваме със свещените неща?

Имаме ли право да продаваме и купуваме Хляба, в който Бог живее,

в който е живота и Любовта на Бога?

Хлябът трябва да се дава даром!

Хлябът не трябва да се продава и купува!

Забранена е търговията със свещените неща!

Забранена е търговията в Храма!

Хлябът – тялото на Бога, Живота на Бога, Любовта на Бога

– НЕ СЕ ПРОДАВА!

Ако Учителят, още в 1921 година, когато както земята, така и всички средства за производство, бяха в ръцете на частни стопани,

ако Той още тогава – високо, категорично, недвусмислено, е провъзгласил тази свещена идея, този свещен Божествен Закон – ХЛЯБА ДА СЕ ДАВА ДАРОМ,

то тогава какво още чакаме ний днес, когато повече от двадесет години имаме социалистическа народна власт, когато с частното притежаване на земята е почти ликвидирано, когато основните източници на природните блага са в ръцете на държавата, на народа?

Какво още чакаме, за да направим тази първа, малка, но истинска, действителна стъпка към социализма?

Нима не е по силите на нашия народ, на нашата социалистическа държава,

на нашата народна власт, да направи това, което ще бъде само благословеното начало на един непрекъснат, светъл възход?

Нима нашето съзнание не е дорасло до там – да схване наложителността,

неотложността за разрешаването на тази задача?

Разбира се, ние не смятаме, и никой не трябва да си въобразява, че разрешаването на тази задача – хляба да се дава даром – ще бъде лесно.

Не! Трудно е, много трудно ще бъде разрешаването на тази задача в нейната цялост.

По пътя към нейното разрешаване стои преди всичко, като огромна пречка,

липсата на съзнание, пониженото съзнание на множество хора, наши съграждани, които биха злоупотребявали с отпускания даром хляб;

така, както дори и днес мнозина злоупотребяват, разхищавайки го по различни начини...

Трудна е задачата!

И, преди всичко, тук трябва да се апелира към съзнанието на хората,

на множеството.

Ако това можеше да стане само с нареждане отгоре – с издаването на една

заповед, на един писан закон!

Ако този Закон не трябваше да бъде написан първом в сърцата, в душите и умовете на нашите съграждани, на нашия народ!

Ако това, както и всички хубави неща, за които са мечтали някога основоположниците на социализма, на комунизма, можеха да се приложат

при липса на достатъчно съзнание, при липса на колективно съзнание!

Ако това беше въпрос само на организацията и развитието на производителните сили и мощности.

Ако то беше въпрос само на висока техника и големи натрупвания!

Трудна е задачата!

Обаче ние не трябва да забравяме, че величието, силата, успеха, всестранното издигане на един народ, на едно общество,

стоят именно в разрешаването на трудните, на големите задачи, а не в движението по линията на най-слабата съпротива...

Който иска, който разбира правилно нещата, който се реши безвъзвратно

– може!

Ще се намерят начини за разрешаване на проблема, на трудностите.

Нещата, особено големите и хубави неща, не стават изведнъж.

Те стават на етапи: ще се правят опити, ще се търсят пътища, и, постепенно, разрешението ще се намери, целта ще бъде постигната.

Важното преди всичко е – да се насочим съзнателно към нея, към нейното реализиране.

Фактически, отпускането на хляба безплатно, даром, това ще бъде първият, най-малък опит, първата, най-малка крачка към реализирането на голямата задача на комунизма.

Но този опит, тази крачка напред, колкото и малки да са, те са реални, действителни.

С тях ние вече излизаме из теорията и навлизаме в практиката.
И затова те трябва да бъдат направени!

Толкова много е говорено за социализъм и комунизъм!
Трябва вече да се правят реални, действителни стъпки към тях!
**„БЪЛГАРИЯ ТРЯБВА ДА БЪДЕ ПЪРВАТА ДЪРЖАВА,
КОЯТО ДА ПРИЛОЖИ БОЖИЯ ЗАКОН НА ЗЕМЯТА
– ХЛЯБА ДА СЕ ДАВА ДАРОМ!“**

Време е вече този свещен Завет да бъде изпълнен!
Който върви напред, той ще завоюва палмата на първенството.
Той ще спечели победата в изграждането на новия свят.
Той ще даде пример. Той ще поведе всички напред.
Това трябва да бъде именно българският народ!
Защото съзнанието за необходимостта от решителни мерки живее
у нас
не само в тия, които се наричат комунисти, но и в мнозина още,
които,
без да се наричат така, ясно виждат повелителните изисквания
на живота,
Ясно виждат перспективата на това, за което живяха,
за което работиха и умряха толкова синове на нашия народ,
верни до смърт на свещената идея за Общото Благо.
Ясно виждат също така и опасността – че когато тези,
от които народът с право очаква пример, се отдадат на „живот“,
т.е. на ядене и пиене, на уреждане своето собствено благуване,
който пример със страхотна бързина се възприема и овладява
всички
– от най-големите до най-малките,
то, по необходимост, ние почваме да се движим в един омагьосан
кръг,
почваме да забравяме великата и свята идея, за реализирането
на която
животът ни е извикал към дейност...

С голяма радост, обаче, ний днес можем да констатираме,
че фактически,
разрешаването на тази голяма задача – задачата за хляба –
е вече започнало, макар и в слаби, начални форми:
вече на много места в България, земеделските кооперативни
стопанства,
ТКЗС, отпускат безплатно хляба на своите членове,
засага предимно на пенсионерите.
По такъв начин, разрешаването на великата задача е
започнато спонтанно:
от самия народ, от низините, отдолу нагоре, така,
както именно трябва и да бъде.
Българският народ, в лицето на своите кооперативи, по места,
без да очаква специални наредби, закони, заповеди отгоре,
е започнал по своя инициатива, самодейно, разрешаването на тая
велика и свята задача.

**БОЖЕСТВЕНАТА МИСЪЛ Е ВЪЗПРИЕТА!
НЕЙНОТО ПРИЛОЖЕНИЕ Е ВЕЧЕ ЗАПОЧНАЛО –
макар и в най-скромни форми.**

Движението в това направление, обаче, няма да спре
на този си стадий.

Ний дълбоко вярваме, че свещената идея – да се дава хляба
даром – ден след ден ще се възприема и прилага все по-широко
и по-широко,

Ний не се съмняваме, че в нашата страна, всред нашия народ,
има достатъчно будни съзнания, достатъчно смели хора,
решени да вървят напред към новото и красивото,
които ще възприемат и приложат изцяло и нашироко
тази свещена идея,

въпреки всички първоначални трудности, които биха възникнали
при нейното по-широко, пълно осъществяване.

Ние не се съмняваме, че волята на Бога, закона на Бога
ще бъдат изпълнени!

Че това, което животът, което великият идеал за всечовешкото
братство изисква, ще бъде направено!

ХЛЯБЪТ ТРЯБВА ДА БЪДЕ БЕЗПЛАТЕН!

Трябва да приемем тази Божествена Истина!

Трябва да приложим този велик Божествен Закон!

Благословението на Бога, Божията благодат ще се излеят над тези,
които смело и непоколебимо тръгнат по предназначения
от Него път.

Това ще бъде първата решителна стъпка към онова велико и
светло бъдеще,

към истинско братство и човещина, към мир, хармония и правда,
към които цялото човечество, всички хора и народи,
по-рано или по-късно ще тръгнат.

ХЛЯБЪТ ТРЯБВА ДА БЪДЕ БЕЗПЛАТЕН!

Нека всички будни хора в нашата земя, както и в цялото
човечество, държат тази мисъл в ума си.

Мислите придобиват плът и кръв – мислите стават дела!

ХЛЯБЪТ ТРЯБВА ДА БЪДЕ БЕЗПЛАТЕН!

3.12. ТОВА СИ ТИ!

Септември е в началото си.

Ставаш в три часа сутринта.

Небето гори с дивните блясъци на безброй диаманти, бисери,
смарагди, рубини.

Орион, Близнаци, Коларят, Персей, Голямата и Малката Мечка,
неизменната Касиопея, са пред теб, над теб.

Ето, трепва, изгрява вече на югоизток Сириус от Голямото куче.
След един час той е вече високо над хоризонта.

На север, на запад, на юг – все същото великолепиe.
Но Орион е ненадминат. Той привлича преди всичко погледа ти.
И Сириус, който блести под него.

Ето безкрайното богатство на Бога.
Ето безкрайното величие на Бога.
Ето безграничната Любов и безграничната Мъдрост на Бога.
Великият смисъл, великото съдържание, великата цел
на твоя живот, тук, на земята.
Защо живееш?

– Да, ти знаеш сега защо живееш.
Не – да умреш: да се свърши завинаги с тебе.
Не – за да оставиш след себе си някакви славни дела:
да влезеш в страниците на историята,
да останеш „безсмъртен“ в съзнанието на бъдещите поколения.
Не – и да пропилееш без смисъл, без цел, без любов,
без вяра и надежда силите, живота, условията за развитие,
които ти са дадени.
Всичко това е толкова земно, преходно, несъществено!

Тук, на земята, ти си дошъл да се подготвиш за Вечността.
Тук, на земята, ти си дошъл да се подготвиш за жител
на Безкрайността.
Да развиеш в себе си силите, способностите, съвършенството,
които ти са необходим, за да можеш да станеш жител
на безкрайното Божие Царство.
Ето твоето бъдеще. Ето животът, който те чака.
Ето великият, свещеният Дар на Бога, твоят любещ те Баща.

В това Велико Училище на земята ти си дошъл да се учиш.
Ти си дошъл да растеш. Ти си дошъл да ставаш все по-съвършен:
все по-мъдър, все по-силен, все по-красив, все по-добър.
Все повече, по-силно, и по-хубаво да обичаш.
Дошъл си да се научиш да вървиш по пътя, по стъпките на Бога:
дошъл си да се научиш да твориш.
Да твориш с любовта и мъдростта на Бога.
Да ставаш съработник на Бога.

В това Велико Училище, ти си дошъл със задачата
да станеш ангел.

В това Велико Училище има много класове – много животи.
В него има много задачи, много изпити, много университети.
Ти няма да го напуснеш, докато не минеш през всички.
Докато не вземеш с успех всичките си изпити
в това Велико Училище – земята.

Гледай безкрайността на звездното небе.
Милиони светлинни години. Милиарди светлинни години.
И пак няма край.
Няма край Божественото. Няма край величието на Бога.
Няма край и твоят живот.
Няма граници за твоя растеж.

Няма граници за твоя възход, за твоето усъвършенствуване.

Гледай безкрайността на звездното небе.

Милиардите звезди, милиардите слънца, звездни потоци,
„мъглявини“ – галактики.

Гледай това, което те очаква в безкрайния път
на твоето безспирно издигане, усъвършенствуване.

Гледай твоето велико наследство във Вечността.

„А това е живот вечен, да позная Тебе, единния истински Бог...”

Да познаеш безкрайното величие, безкрайната любов и мъдрост,
безкрайното съвършенство на Бога,
във великата красота на света, който Той е създал.

Гледай!

Каква красота, Господи!

Това си ти – човекът, синът на Бога, наследникът на
Неговото Царство.

Това си ти – малкото Божествено Семе, което ще се превърне
в слънце,

което ще се превърне в цяла Вселена.

Това си ти – това е твоята Душа, която обгръща Безкрайността,
която съдържа в себе си цялата Вселена.

Всичко това е твое. Всичко това е в тебе.

Всичките тези бисери, скъпоценности, украсяват
безкрайното величие,

безкрайната мощ, безкрайната шир на твоята душа.

Ти си в Бога и Бог е в теб.

В Бога, чрез Бога, всичко това е твое.

Това си самият ти!

Изток вече гори в розови пламъци.

Освен тънкият сърп на луната, само Венера и Сириус
остават още да блестят на небесния свод.

Господи! Толкова красота!

Твоя е тази красота – на пробудения човек.

На този, който вижда:

на този, който мисли, на този, който люби.

Твоя е тази красота!

Това си ти! Това си самият ти!

3.13. ГЛЕДАЙ НЕБЕТО!

„Няма нищо по-хубаво от звездното небе. Ако излизате всяка вечер и със свещен трепет в душата дигнете очите си към небето, съзерцавайки звездите 5–10–15 минути, съсредоточен дълбоко в себе си, всички противоречия, които ви очакват на следния ден, ще се разрешат по Божествен начин.”

Учителят

ГЛЕДАЙ НЕБЕТО!

Гледай небето!
Гледай синьото небе!
Гледай го ти минути, часове.
Гледай го тъй, гледай го с очи такива,
с каквито гледа се любимата,
в която си безумно влюбен ти.

Гледай небето!
Гледай денем синьото небе!
Излез навън, в полето, излез на хълма,
иди в гората, в планината,
легни на гръб и – гледай, гледай, гледай!

Гледай небето!
Гледай синьото небе!
Гледай го ти минути, часове.
Защото много си пропуснал:
години много си пропуснал да го гледаш ти.
Защото много, много си загубил ти.

Гледай небето!
Гледай синьото небе!
Мир и спокойствие на твоята душа,
на твоя ум, на твоето сърце то ще даде:
велик живот, в потоци буйни, в твоето съзнание ще протече.
Велика красота в живота ти то ще внесе.
И Дух крипат ще литне, ще потъне в неизгледните простори.
От Чашата свещена нектара чист на безсмъртието ще вкушиш.
Гледай небето!
Гледай синьото небе!

Душата ти е гладна! – Ти знаеш ли това?
Душата ти е гладна за синьото небе.
Не само твоето физическо тяло иска да яде.
Душата също иска своята храна.
Защото този син, небесен цвят е стихията на душата.
Защото той е нейната храна.
Защото той е нейният живот – въздухът, който тя диша.

Познава ли силата, красотата, величието на синия цвят?
Знаеш ли в какви невъобразими висини ни отнася той?

Ти виждал ли си някога небето с очите на душата?
Почувствувал ли си някога неговата пълна красота?
Под него винаги, под него всеки ден живееш,
но своя поглед съзнателно, с любов, с разбиране и чувство
нивга не отправяш към небето ти.
Случайно само той на него пада:
поглеждаш мигом, но не опираш погледа си ти.
– Какво ли има там, та да се гледа? – Нищо?
И гледаш, но не виждаш.
Гледаш – но не чувствуваш.
Гледаш – но не разбираш нищо ти.
Тъй както нашите по-малки братя – животните –
биха погледнали небето: не биха видели,
не биха почувствували, не биха разбрали нищо те...

Човек си ти!
Пред великата Картина на Бога като безсловесно животно,
без душа, без чувство, без разбиране
не трябва нивга да заставащ ти.
Великата Картина за тебе е създадена!
Великата Красота за тебе съществува!
Тя твоя е дотолкова, доколкото я виждаш,
доколкото я чувствуваш и разбираш ти.
Нима в изложбите на художниците,
нима в човешките копия на природата и живота,
нима в ученическите упражнения – тъй слаби,
тъй безкрили и тъй бездушни –
ще намериш истинската красота ти?

Затуй ти гледай денем синьото небе!
Гледай нощем звездното небе!
По-хубаво от туй, на този свят, не ще намериш нигде.
По-хубаво от туй не ще да пожелаеш нивга ти.
Гледай небето!
Гледай го дотогава, докато твоята душа се слее
със сините лазури.
Докато твойт дух във звездните чертози засияй!

Безкрайната си синя плащеница Бог за теб разгърна.
И ден и нощ разкрива Той пред тебе небесата сини,
небесата звездни:
да не забравяш никога какъв велик свят те очаква.
Да не помислиш никога, че земно си творение ти:
че вечно по земята ще пълзиш!
Не! – Крила орлови имаш ти!
И вечно в небесата ще летиш!
Ти – Дух безсмъртен – не безсмъртний Бог дете си.
Завинаги тука, на земята, няма да останеш ти.

Светове далечни, мирове безкрайни те очакват.
В жилища небесни, в красота и съвършенство ще живееш ти!

Дете си ти на Бога!

Бог с безсмъртие те надари.

Дух безсмъртен, Дух крилат си ти!

И небесата сини, небесата звездни са твоята истинска Родина,
твоя роден Бащин Дом са те, в който някога ще се завърнеш.

Затуй ти гледай, гледай с очите на душата
небесата сини, небесата звездни:

туй бъдеще, което те очаква...

И нивга не прекъсвай връзката свещена:

завинаги пленник на таз земя не ще останеш ти!

Замисляш ли се нявга ти над фигурите странни,

заглеждаш ли се нявга в облаците бели,

във облаците със странни очертания, които
понякога спокойно, с тиха ласка към теб гледат
и пращат мир и благослов на човека и земята?

А някога, в буйни шестивия развихрени,
танцуват и бушуват, застигат се, надварват се,
всяка минута, всяка секунда вземайки
все по-нови, все по-причудливи форми?

Каква велика Книга разтворена е пред твоите очи тогава!

Ти знаеш ли да четеш, знаеш ли да разбираш буквите вълшебни?

Словата святи и велики на Тези, кои от Висините
ти говорят със символи потайни – с езика на Бога?

С езика на света, кой вечно бди над теб,

и вечно с бащинска грижа търпеливо чака –

да израснеш, да се пробудиш от земния си сън,
да отвориш очите си и да видиш;

не си там сам, не си ти изоставен, не си забравен:

безброй светли Същества изпълняват задачата,
дадена им от Бога:

непрестанно бдят над теб, напътват те и те подготвят

за великото бъдеще, което те очаква – там Горе,

в небесата – в милиардите звезди, в Безкрайността,

във великата Красота и великата Любов

на безкрайния Божи свят...

Излез навън във някоя безлунна нощ.

Очите си нагоре подигни. Душата си широко разтвори.

Ти всички земни грижи забрави и – гледай, гледай, гледай!

Минута след минута, час след час, нощ след нощ;

богатства по-големи никъде не ще намериш.

Съкровища по-скъпи никъде не съществуват.

Красота по-велика няма нигде да откриеш...

Душата ти познава своя Бащин Дом!

Душата помни своето минало и предчувствува
разцвета на своето бъдеще величие и красота!

Обсипано е с бисери небето звездно.
Не са те само златни точки. Не са измамни огньове.
Не са те светлините нощни на града –
те извори са на велик Живот.
Те средища са на велика Красота!
Те източници са на великата Любов!

Октомври е. Стани ти сутрин рано.
С бодри крачки, с бодър дух излез навън.
Студът телото укрепява. Гърдите жадно дишат въздух свеж.
Душата ти трепти през Бездната, от приказни съкровища засияла.
Духът крила разперва и с мощен устрем литва в златний Океан:
във своя Роден дом – в Градините на Бога,
грейнали в безкрайна красота.

И ето: там, на югоизток, в Голямото куче, Сириус блести.
Над него Орион разгънал е широко своята златна мрежа
с Ригел, Бетелгейзе, Белатрикс.
Касиопея на северозапад трепти. Персей към тях кат стрела
с копието си се влива.
Коларят, с Капела, успоредно с него се шири.
Блести Алдебаран до него сред Телеца.
Близнаците – Кастор и Полукс – един до друг прегърнати –
истински небесни Братя.
Лъвът, разгънал мощна си снага, начело с Регулус и Денебола,
току що е изплувал на източния хоризонт.
На север Голямата мечка и Малката, с Полярната звезда,
застанали са там на вечна стража.

Другите идват и отиват. Изгряват и залязват.
Те винаги са тук: пазители безсменни на северното ни небе.
Пегас на запад бавно веч залязва, повлякъл дългата си опашка –
Андромеда. И колко, колко още:
Еридан извива се като змия на югозапад.
Дракон на север чупи се – с глава си иска хоризонта да пробие.
Цефей и Хидра, Кит и Воловар се гледат отдалече,
застанали срещуположно на небесний хоризонт.
И нямат чет, нямат изброяване, нямат край:
милиарди звезди, милиарди слънца, които виждаме
и които не виждаме...

Велики светове – средища на велик Живот,
на велика Любов, на велика Мъдрост!
Обиталища на Ангелите, жилища на светли Същества,
които стоят над нас толкова по-високо,
колкото ний стоим над червея, що по земята лази пред нозе ни.
Велик Божествен Разум е създал и управлява всичко.
Безкрайната Любов на Бога оживява всичко.
Велика красота навред в света: възлешна е картината,
която нощем Бог пред нашите очи разкрива.
Велики перспективи: велик живот, безкрайна красота!

И толкова злато! И толкова съкровища неспознати!
И толкова бисери омайни блесят пред твоите очи,
какви то никой Крез тук, на земята,
и никой мултимилиардер американски не е имал,
и никога не ще да има.
И всичко твое е!
И никой никога не ще ти го оспори.
И никой никога за твоето богатство не ще те напрази.
И никой никога не ще ти го отнеме:
на всичко пълен господар си ти!

Едно е само нужно: да разбираш!
Да знаеш да цениш, да знаеш да се радваш
на таз велика красота!
Да знаеш да зачиташ туй нечувано богатство!
Да знаеш, че велик живот там, в небесата звездни,
винаги трепти!

Да знаеш, че във таз вълшебна красота,
в този велик живот, сред туй нечувано богатство
ще живееш вечно в бъдещето ти:
че всичко туй, което виждаш нощем в звездното небе,
е твоето Наследство, което Бог, твоят любящ Баща,
ти подари!
Да знаеш да се свържеш, да направиш връзка още днес
с този велик Живот, който по златни нишки ще да протече
и ще се влее в тебе.
И ще изпълни твоето съзнание и твоята душа...

Безкрайно далечен и безкрайно близък е великият Живот.
В душата си – могъщ приемник – свещената Вълна ти потърси.
На нея своето внимание спри.
На нея своето вътрешно Радио нагласи.
И Светлината, Красотата, Силата и Любовта на Бога,
на безкрайният Божи свят, ще потекат в тебе:
в потоци буйни, в извор непресъхващ,
ще се влеят в твоята душа...

Затуй ти гледай, гледай с очите на душата
твоя Бащин Дом:
Гледай денем синьото небе!
Гледай нощем звездното небе!
Свържи се с величието на Бога!
С великата му Мъдрост, с великата Любов,
с великия Живот!
Свържи се с Източника свят на всяко съвършенство,
на всяка красота!
Свържи се с вечната, великата Хармония на Бога –
Хармонията на Сферите – Песента на милиардите звезди!

И ако някой те запитва: Какво гледаш?
Що ти виждаш в таз безкрайна пустота?

Кажи му ти че виждаш само крайчеца,
една милиардна част, една безкрайно малка част
от дрехата, от мантията на Бога:
от син висон извезана денем,
а нощем изтъкана от злато и сребро.

И ако някои дете излъгано, невинно,
или пък някой възрастен глупец
ти каже, че няма Бог,
ти само лекичко се усмхни,
със съжаление го погледни,
и тихо и спокойно отмени...

И гледай, гледай своя Бащин Дом;
Гледай денем синьото небе,
гледай нощем звездното небе!

3.14. БРЯСТЪТ

Ти стоиш величав, със връх впит в небето.
Вдигаш мощна снага високо над всичко край теб
Могъщ изпълнен, на вечна стража застанал,
красиш ти нашия хълм, високо тук, над града.
Край теб всичко изглежда малко, дребно, нищожно:
дървета, хора, постройките са тъй малки пред теб!
Високо издигаш ти мощният си стан,
широко разстилаш зелена корона:
всеки поглед неволно си спира на теб.
Душата смилено пред тебе прави поклон.
Могъща, огромна зелена колона, стоиш на върха,
от всякъде виждан, във всички извикваш възторг.

Отгде черпиш туй могъщество чудно?
Как сили набра, за да станеш тъй горд, величав?
Какво си до днес ти видял, какви тайни криеш?
На какви събития, тук, през вековете, мълчалив си свидетел?
Над всичко издигаш се. Всичко ти виждаш.
Всичко обгръщаш с поглед си благ.
Велико търпение трябва да имаш – да стигнеш тъй високо,
с усилия безспирни, във устрем вечно млад.
Мъдър и мощен Баща, край теб се млади сили надигат.
Под твоя закрила нови поколения растат.
По твоите стъпки вървят. Стремят се нагоре, към тебе.
Но мощният ти ръст до половината стигат едвам.

Някога, преди много години, в градчето,
което в нозете на хълма,
край бреговете на бистра Росица лежи,
конкурс бе устроен: вековният бряст
с най-сполучливо име да бъде назван.
Конкурса спечели отговор с малката думица „Аз“...
Тъй реши журито: Ти си над всичко,

ти се издигаш високо над всичко край теб,
ти гордо подчертаваш своето мощно, своето неповторимо „Аз”.
Тъй ще бъдеш наречен!
И в снимките – изгледи на вековния бряст се вече четеше гордата
думичка, съставена от две букви „Аз”.
Но мисля, че туй бе грешка. Елате и вижте отблизо с очите си.
Вгледайте се внимателно в неговата мощна снага:
не един, а два бряста ще откриете тука, сляти в братска,
във вечна прегръдка, от най-ранно детство, до сетния час.

Не „Аз”, а „Ний” е истинското име!
Не горда, надменна, самоизолираща се индивидуалност,
а мощно двуединство стои мълчаливо пред вас.
Не отделността, а тъкмо обратното:
Единението той подчертава,
издига като велик пример за нас!

Два бряста, навеки прегърнати, навеки тук сляни,
един в друг преляни, издигат се високо над всичко край тях.
Безсмъртний си пример безмълвно те сочат на всички.
Великият пример издигат над всичко в света.
Две души в едно тяло, в безсмъртна прегръдка,
в неземна целувка, в неразделно единство,
горят като факел в нощта.
Горят, не изгарят. Растат, не умират.
В гордо мълчание зов мощен отправят навред по света.
Мощна Радиостанция! Божествен, жив Предавател!
Светлина сред мрака, светъл фар край подводни скали!
Ден и нощ ти звучиш, ден и нощ ти тръбиш, без почивка, безспир,
най-великите слова, най-скъпите слова, священите слова:
БРАТСТВО, ЕДИНСТВО, ЛЮБОВ!

Вслушай се в стария бряст! Чуй неговия зов!
Чуй священото Слово на могъщия исполин.
Говори той ясно на всеки, който разбира,
говори на всеки, който иска да чуй:
– Сам Бог ме постави тук, високо на хълма.
Сам Бог ми свещена мисия връчи.
Сам Бог ме свещената тайна научи:
как да стана силен, могъщ!

„В съединението е силата”!
В Братството, в Единството, в Любовта!
Достигнах недостигнати размери, издигнах се в подоблачната вис,
застанах здрав, непоклатим, от земни бури невредим,
защото сме двама, а не един!
Защото могъщият стимул на Любовта
в гърдите ми верижна реакция разгръща.
Защото Бог ме избра, защото Бог ме прати,
Бог ме постави високо тук, на върха,
да уча хората на Любовта!

Мощен Предавател! Жив Предавател! Божествена Радиостанция!
Ден и нощ, без почивка, безспир, ти предаваш,
предаваш, предаваш:

– Братство, Едничество, Любов!

Братство, Единство, Любов!

Братство, Единство, Любов!

Който има уши да слуша ще те чуе.

Който има очи да гледа, ще те види.

Който има ум да разбира, ще те разбере.

Жив символ на Любовта, Живо извееание на Мъдростта,

Верен свидетел на Истината!

Ти гориш, ти пламтиш, ти трептиш в Любовта!

Излъчваш неземно сияние...

Огнен стълб в мрака на земний живот, спасителен знак,
надеждна опора, верний път ти сочиш на всяка будна душа.

Край теб, съвсем близко до тебе, твойта бодрa смяна, готова,

е застанала веч: два млади бряста, две стройни стъбла,

две любими твои деца,

послушни на любимия Бащин Завет,

се готвят великата Мисия да продължат.

Прегърнати вече, в целувка безкрайна,

един с друг също тъй спяни,

те своите млади сили, своите пламтящи сърца,

също кат своите родители, на Бога решили са да посветят:

Безсмъртна е Любовта!

Няма да загине, няма да заглъхне нейният Предавател!

Свещеното Дело, свещеният Пример, свещения Зов на Небето,

в буйния пламък на своята млада, чиста, велика и свята Любов

те ще обезсмъртят!

Да престане омразата в света!

Да престане да царува тя в човешките сърца!

Да престане борбата за надмощие в света!

Да престане лъжата и насилието!

БРАТСТВО, ЕДИНСТВО, ЛЮБОВ!

Свобода, Светлина и Живот – ЗА ВСИЧКИ!

3.15. ПОЕМА ЗА ВЪЗРАСТТА

Посвещава се на човешката душа!

„Животът е музика.“ – Учителят

Тъжна си нещо, о, сестро моя!
Гледам те – често въздишаш.
Свива се нещо в болка сърцето ти.
Мисъл нерадостна бърчи челото ти.

Искрящия някога взор във очите защо тъй помръкна?
Светлата вяра в живота защо тъй заглъхна?
Потока чист на радост в гърдите
защо тъй рано пресъхна?

Вниквам в душата ти.
Виждам те, о, сестро моя.
Мислиш: В напреднала възраст съм вече.
Мислиш си: Старост веч приближава.
Мислиш си: Годините бързо изтекоха.
Отнесоха младост.
Радост, красота и любов завинаги те отнесоха.
Мислиш си: Вече четиридесет, петдесет,
Може би шестдесет, седемдесет.
Години, години, години!
Как бързо летят!
Как скоро отминаха.
Как нивга не ще се те върнат!

О, сестро моя, о, душа човешка,
защо се със тия мъртви цифри,
защо се със някаква „възраст“ ти занимаваш?
Защо тъй, о, сестро, допускаш лъжата
Да свие гнездо във ума ти?
Защо тъй скоро забрави
ти своя царствен произход?

Коя си ти? – Защо тъй скоро забрави?
От где си дошла? – Защо тъй скоро забрави?
Какво те очаква? – Защо тъй скоро забрави?
Защо ти забрави великото свое наследство?

О, сестро моя, излъгана, смутена моя сестра,
Чуй днеска словото, което за теб се казва.
Не мои думи. Не! /Та какво ли съм аз?/
Сам Бог, твоя небесен Баща днес ти говори.
Самата истина, великата, вечна и свята истина
Чуй днес от устата на Бога.
/Няма нищо чудно в това.
Защото е писано:
„Ако мъдрите на тоя свят се откажат от Божието слово,
То и камъните ще проговорят“.

Коя си ти?
Ти царска дъщеря си!
Ти си любимото чедо на Бога!
Ти си – душа безсмъртна, със живот вечен надарена.

„Възраст“ за тебе не съществува.
Дете си ти на Вечността.
В пристанището временно, тук, на земята,
Дошла си – гостенка от небесата –
Живот безкраен те очаква.
За каква „възраст“ може тук да се говори?
Ти си душа! – Душа безсмъртна!
Душата възраст няма!
Ти нямаш възраст.
Помни добре това, о, сестро моя!

Не си ти смъртно, земно тяло!
Не от пръст, от чисто злато е направено
Твоето истинско тяло.
Ръждата на времето не ще го никога докосне.
Помни добре това, о, сестро моя.

Възраст, години, старост, смърт!
В тоя свят на относителността,
В тоя живот на преходността,
Това не са абсолютни истини.
Временни, преходни положения,
Това са сенки на сенките,
Това са отражения на отраженията,
Това са картонени мечове,
От които не се страхува душата.

За родената от Бога безсмъртна душа
Няма възраст, старост, смърт –
Такива, каквито нашия ограничен земен поглед ги вижда.
За родената от Бога безсмъртна душа
Никаква земна категория не е страшна.
За родената от Бога човешка душа
Няма нищо страшно тука, на земята:
Възраст, старост, смърт,
Сенки на сенките,
Временни илюзии на живота,
Майа: преходното, лъжливото, нереалното в живота и света.

О, сестро моя, ти, душа човешка,
Над тебе времето власт няма!
Ти нивга не ще остарееш.
Ти млада си! И вечно млада ще останеш!
До последния ден на този си земен живот ще бъдеш млада!

До последния ден на тоз живот ти ще обичаш.
До последния ден ще се радваш на живота.
До последната минута ще благославяш Бога.
До последния си дъх ще знаеш, че смърт няма:

Ще минеш от един свят – в друг.
От един живот – в друг.
От едно тяло – в друго.

Това е великата и вечна Божия истина!
Никакви човешки лъжи не ще я никога засенчат.
Пази се от страшаната язва на съмнението!
Не се подавай на демона на лъжата.
Не се предавай на отчаянието.
Ти си душа, не тяло.
Ти си душа безсмъртна.
Време, възраст, старост, смърт – това илюзии са на живота.
Това са временни, преходни сенки.
Душа си ти!
Душа безсмъртна!
Със живот вечен надарена!

Не си отива завинаги живота.
Не си отива завинаги и младостта!
Не си отива завинаги и радостта и красотата.
Ти пак ще бъдеш шестнадесетгодишна!
Ти пак ще бъдеш пълна с блясък: радост, красота и любов.
Ти пак ще пиеш с жадни устни от свещения Извор на живота.
Ти пак ще дойдеш да живееш тука, на земята.

Защото пак за теб ще дойде Пролетта!
Тъй както идва винаги след всяка зима.
Ще хвърлиш старата си дреха на сметта.
Ще хвърлиш роклята износена – тялото остаряло.
Детенце малко, тук, на нашата земя – ще се родиш отново ти.

Отново пътя си към Вечността ти ще поемеш.
Живот на нова красота, живот на нова младост,
Живот на светлина и радост:
Отново ти ще любиш. Вечно ще обичаш ти.

Защото пак ще дойде Пролетта!
Тъй как деня заменя винаги нощта,
Тъй както винаги отново слънцето изгрява,
Така ще дойдеш ти, във слънчеви лъчи обляна,
Отново тук, на нашата земя, душа човешка,
Отново млада и красива,
Отново със живот и радост пълна!

Защото пак ще дойде Пролетта!
Тъй наредил е Бог във вечността!
След смърт – живот;
След старост – младост;
След гроба, кой тялото остаряло приютава,
Душата тук отново ражда се,
Детенце малко, отново тук, на нашата земя се тя явява.

Защото тъй е Господ наредил:
Великият любящ Баща душата ни от „пръст“ не е направил.

Той земното ни тяло само от материята земна изгради.
В душата ни Той вложи част от Себе си:
С живот бесмъртен, с вечна младост,
Със дивна красота душата ни Той надари.
И жертвеника свят на Любовта
Постави в нея вечно да гори!

Бог – Дух бесмъртен – със безсмъртие децата си Той надари.
И свят красив, безкраен – милиарди слънца им подари.
И със Словото си го изпълни:
Със Мъдрост, Истина, Любов го увенча.

Живот на вечна красота и вечна младост,
Живот във вечна светлина и вечна радост,
Живот във Вечността,
Живот в Безкрайността,
Живот във вечна светлина облян,
Живот от Божията любов съгрян,
Живот – път към безкрайно съвършенство,
Път към Бога.
Това животът е, кой Бог ни подари.

Животът е музика,
За този, който го разбира.
Хаос от звуци,
За този, който загубил е пътя.

Животът е музика!
Вслушай се!
И ти ще чуеш хармонията на сферите:
Великата Песен на милиардите светила,
Небесния хор на далечните Галактики,
Които от разстояния на милиони светлинни години,
С песен си пращат една на друга привет,
С песен летят в шеметна бързина на просторите,
С песен ликуват и славят Бога.

Животът е музика.
Вслушай се и ще чуеш!
Хора на ангелите,
Гласа на своята собствена душа,
Гласа на всяка човешка душа,
Гласа на всяко живо същество,
Гласа на цялата Природа:
Душата на всяко дихание слави Господа.
Душата на цялата безкрайна Вселена
Безспирно пее великия Химн на Бога,
Великата Оратория на радостта и красотата,
На Божията любов и мъдрост.

Животът е музика.
Вслушай се, и ти ще чуеш.
Вгледай се, и ти ще видиш:
Земя и небе,

Потоци и реки,
Планини и долини,
Снежни върхове и морски бездни,
Бурите и нежния зефир,
Бетовен и Моцарт,
Хендел и Бах,
Сократ и Платон,
Толстой и Достоевски,
Леонардо и Гротгер,
Дивакът и геният,
Престъпникът и светецът,
Душите на всички живи същества вечно пеят,
Душата на цялата безкрайна вселена вечно пее,
Вечно благославя живота.
Със свещена песен
Вечно благодари на Бога!

Животът е музика!
От музика живота е създаден.
Великото и вечно Слово на Бога е музика:
Словото, което е в основата на всичко,
Словото, което бе в началото на всичко,
Божествено Слово,
Божествена музика,
Която непрестанно се носи из просторите,
Която непрекъснато звучи в Безкрайността.
Която изпълва всичко,
Която никога не спира във Вечността.

В начало бе Словото,
И Словото създаде милиардите светове.
И Словото създаде всичко.
И Словото бе Бог.
И Словото бе музика.
Тази музика звучи и вечно ще звучи в просторите:
Животът е музика,
Защото Бог е музика:
Великата и вечна Музика, която стои в основите на Творението,
Великото свещено Слово, което ден и нощ звучи.
И вечно ще звучи и ще твори:
Все по-голяма и по-голяма красота,
Все по-велика и по-велика музика,
Все по-съвършен и по-съвършен живот,
Живот – музика,
Живот на безграничната, всеобгръщаща Любов.

Животът е музика.
Животът е велика, вечна, свята песен.
Песен, която душите пеят,
Песен, която ангелите пеят,
Песен, която безбройните слънца в безграничните простори
вечно пеят.

Животът е велика, вечна, свята песен.
Песен със непонятна красота.
Песен, която душата на света пее.
Песен, която само душите чуват.
Песен, която само душите разбират.
Животът е музика.

О, душа човешка!
Често тук, на земята,
Ти вървиш из долината на сълзите и на скръбта.
Из долината на изпитанията и страданията,
Из долината обгърната във тъмнина,
В която ти слушаш дисонансите,
Ти слушаш „антимузиката“ на живота
Ти страдаш, о, душа човешка!
И в страданията, тука, на земята,
Ти търсиш път към светлината,
Ти търсиш път към любовта,
Ти търсиш път към музиката на живота,
Към хармонията:
Ти търсиш път към Бога.

Страданията са път към съвършенство
Страданията са път към светлината
Страданията са път към Бога
Страданията не са вечни!
Ще отминат страданията
И ти ще излезеш на Върха:
Обгърната от чудна светлина.
Разцъфтяла в неземна красота.
Изпълнена от чудна радост!

И ако ти си недоволна от условията на живота.
Ако ти си недоволна от хората.
Ако ти си недоволна от себе си.
Ако ти сама не се харесваш.
Бъди разумна, сестро моя!

Не бързай да проклинаш ти живота
Не бързай да отричаш светлината и красотата;
Не бързай да отричаш Любовта,
Не бързай да отричаш Бога – музиката във живота.

Не ще останеш винаги ти на това място
Не ще останеш вечно в това състояние
Ти правий път за изход потърси
Ти верний път нагоре намери!
Този изход съществува
Ти ще го намериш.
Старай се! Работи! Труди се!
Бог не те е оставил,
Бог не те е забравил.
Дал ти е оръжие мощно, велико;

Дал ти е оръжие всемогъщо, всесилно:
Дал ти е свобода,
Дал ти е сила,
Дал ти е ум и воля,
Дал ти е сърце,
Дал ти е съзнание,
Дал ти е слух, зрение,
Дал ти е всички необходими органи.
Дал ти е всички необходими условия.
Дал ти е целий свят във велико наследство.
Дал ти е Вечността и Безкрайността.
Дал ти е всичко,
За тебе всичко е постижимо.

Твоите сестри станаха красиви и умни.
Ангелите са красиви:
От тях бликат светлина и любов.
И ти можеш:
И ти ще станеш красива и умна,
И от теб ще блика светлина и любов.
Красотата и ума си те не получиха наготово.
Красотата и ума не са им подарени несправедливо.
С обич и с мисъл твоите сестри станаха умни, красиви и добри,
С обич и с мисъл те изваяха красотата на своето тяло,
на своето лице, на своето сърце,
С обич и с мисъл ще изваеш и своята красота,
своето съвършенство, и ти
Разумност трябва.
Труд трябва.
Велико търпение,
Велика любов, са нужни.

Не се отчавай!
Работи, о, сестро моя!
Не завиждай, Не мрази.
Труди се!
Малко по малко,
Стъпка по стъпка,
Всичко желано ще придобиеш ти.
Каза веднъж великият Учител:
„Няма желание на човешката душа,
Което, във Вечността, да не се осъществи.“
Затуй подбирай строго своите желания ти!

Такъв е вечният закон на Бога:
„Всичко е постижимо.“
До най-високите върхове ще се домогнеш – търпеливо,
без да бързаш ти.
Пред теб е Вечността!
Пред тебе е Безкрайността!
Учи се! Работи! Люби!

Горе главата, о, сестро моя!
Разпери крилете си, о, душа човешка!
Не се подавай на лъжата, че си от пръст направена.
Че ти си земно, смъртно тяло.
Душа си ти!
Криле ти имаш!
Ти можеш да летиш в небесните простори!

До края на живота си, тук, на земята,
До последния си час,
До последната минута ти ще любиш.
До края на живота си ти ще обичаш.
Ще се радваш на всичко.
Ще благославяш живота и Бога.
Ще слушаш великата музика на живота.
До края на живота си ти ще пееш,
Със свещена песен ти ще благодариш на Бога:
За всичко, което Той ти е дал,
За всичко, което Той те е научил,
За всичко, с което Той те е надарил:
Вечен живот
Вечна младост
Вечна красота
Безгранична любов!

Любов, която нивга не престава да тупти в сърцето ти.
Любов, която нивга не прекъсва да трепти в сърцето на Вселената:
Любовта на Бога, която вечно се излива.
Която прониква всички кътчета на безграничната вселена
Която винаги, навсякъде, на всички живот дава.
Която във вечна Песен, винаги твори!

Животът е в Любовта!
Животът е в Красотата!
Животът е в Бога!
Великото свещено Слово.
Великата и вечна Песен,
Великата Божествена музика на живота.
Животът е красота!
Животът е музика!

4. УЧЕТЕ БЪЛГАРСКИ! ЗОВ НА ДУХА

По случай 20 г. от заминаването на Учителя
/27.XII.1944 г. – 27.XII.1964 г./

УЧЕТЕ БЪЛГАРСКИ!
Учителят

„Камъкът, когото зидарите отхвърлиха,
той стана глава на ъгъла”.

4.1. КЪМ БУДНИТЕ ДУШИ

Учете български!
Учете български, о вий, народи,
по цялата земя,
В България велико, мощно Слънце
за всички вас изгря!
В България великата си Благодат,
за всички хора и народи, сам Бог изля!
В България великото си Слово
Бог за вас каза!

В България роди се Великият Учител!
В България положи се началото
на Бъдеще велико.
На български език Божественото Слово
за цялото човечество за пръв път прозвуча.
Светлина голяма, Светлина безгранична,
във буен Извор тука запламтя.
Великото Слово на Бога,
чрез устата на Великия Учител,
на български език тук затрептя.

Божественият Извор се разлива:
във хиляди поточета по цялата земя тече.
Небесна Светлина пролива,
велика Мъдрост ни зове.
Божествена Любов сърцата ни опива:
„И на стоящите в сянка смъртна
светлина голяма се изяви!”
Да! Светлина голяма, светлина безгранична,
за всяка будна душа,
за всеки жител на земята,
за всяко същество,
донесе тук от небесата
Великият Учител!

Ний чакахме, чакахме, чакахме!
Години, векове, хилядолетия!
И ето че се съмна!
Ето че разцъфна Божественото Цвете!
Ето: озари ни Бог с неземна Светлина:

прати тук, на земята, Великия Учител
– спасение на нашите души Той да даде!

Слушайте Гласа!
Слушайте Зова на Бога,
хора, братя и сестри, по цялата земя!
За вас говори Той!
Той вас зове!
За всички вас дойде Великият Учител.
За всички вас Го Бог прати.
Във скромно жилище – България малка, бедна,
Той роди се:
на великото Дело на Бога,
начало от скромно по-скромно,
тук положи Той!

Защото малко е Семето
– и днес едва се вижда –
но ще израстне то:
под сянката на неговите клони
ще се приютят всички хора и народи.
Защото когато Бог говори,
ний, хората, трябва да слушаме,
да разбираме и да изпълняваме.
Защото в Божието Царство ще влезат тези души,
които чуят Божия Глас и му се отзоват.

А Бог говори!
Бог говори, говори, говори:
Бог говори чрез всяко цвете.
Бог говори чрез всеки плод.
Бог говори чрез всяко същество.
Бог говори чрез звездите.
Чрез синьото небе.
Чрез планините и горите.
Бог говори винаги.
Бог говори навсякъде и чрез всичко.

Да виждаме Бога навсякъде и във всичко;
да чуваме Гласа на Бога навсякъде и във всичко;
да откриваме Неговата Любов,
Неговата Мъдрост, Неговата Истина,
Неговата Светлина и Красота,
навсякъде и във всичко;
да се свържем със Великия Живот,
– това да ни научи –
затуй именно дойде Великият Учител!

За тебе, за мене, за всеки един,
дойде Той да посочи Пътя към Рая.
Поканата Божия Той носи и лично раздава
– на тебе, на мене, на всички:
да идем при Бога, да се върнем при Него.

Във Неговото Царство да заживеем ний.

Слушайте Божия Глас!
Откликнете се на Неговия Зов!
Бог днес ви призовава!
Не се правете на глухи.
Не ставайте слепи.
Не пропускайте Влака,
който ще полети към Висините на живота.
Бъдете будни – да приемете Новото, великото!
Бъдете разумни – да възприемете Божественото!
В Неговото Царство ще влезат будните души:
тези, на които светилниците светят.

Слушайте Божия Глас!
За вас той звучи!
За вас изпрати Бог Великия Учител.
Защото ви обича.
Защото мисли за вас.
Защото се грижи за вас.
Защото е ваш Баща.

Слушайте Божия Глас!
Четете Беседите на Учителя!
Черпете безспирно от неизчерпаемия Извор.
От Извора на Божественото Слово.
От Великия извор на светлината и красотата,
на безграничната Любов,
на всепроникващата Мъдрост!

Слушайте Божия Глас:
четете Беседите на Учителя!
Не съществува нищо на света по-мощно,
по-велико, по-свято;
не съществува нищо на света,
изпълнено с такива сили,
с такива необятни възможности;
не съществува нищо на света;
способно така да преобрази човека:
човешката мисъл, човешкото сърце,
човешката душа, целия живот на човека,
както Словото на Учителя
– последният, най-новият израз
на Божественото Слово;
последната дума на Бога към хората;
Новото Евангелие, Третият Завет на Бога;
сбора, синтеза, съвкупността от Идеите,
които ще изградят Царството Божие на земята
– в сърцето и душата на човека,
който ги приеме и приложи.

Слушайте Божия Глас!
Четете Беседите на Учителя!

Използвайте безкрайното Богатство!
Великото, свещеното, неизчерпаемо Богатство,
с което Бог, чрез Словото на Учителя,
ни надари.
Богатство, за което не столетия и хилядолетия,
а хилядолетия по хилядолетия са необходими,
за да се усвои:
да се изучи, обработи и приложи
в своята пълнота.
Богатство, чрез което ще станем наистина
синове и дъщери на Бога;
Богатство, чрез което ще облечем душите си в райско облекло;
Богатство, чрез което ще влезем да живеем
във Неговото Царство!

Слушйте Божия Глас!
Четете Беседите на Учителя!
Изучавайте ги!
Вложете ги в живота си
като Божествен Капитал:
нетленен, неизчерпаем, свещен Капитал;
като вечно горящ, нивга не угасващ Огън,
който ще движи безспирно твоя житейски кораб
към Божествените брегове;
който е храна за душата и тялото,
за сърцето и ума, за волята и духа.
Слушайте Божия Глас:
четете Беседите на Учителя!

Няма в света литература,
която, по своята всеобхватност,
по своето мощно положително действие
върху човешката душа,
върху човешкото съзнание,
върху човешкото сърце и човешкия ум,
да се сравнява с Беседите на Учителя!
Няма в света велики писатели,
велики мислители, гении на човечеството,
които да са донесли такова безценно богатство
на човешкия род.
Не съществува нищо на света,
така скъпо, така важно, така могъщо,
както Словото на Бога,
изнесено в Беседите на Учителя!

Затуй, велики писатели,
велики мислители, велики художници,
велики водачи, гении на човечеството,
от всички земи, от всички народи,
от всички времена,
– в миналото, настоящето и бъдещето –
преклонете се пред Божественото Слънце!

Преклонете се пред Божественото Слово!
Преклонете се пред Беседите:
пред великото Дело на Учителя.
Затуй ти, който четеш тия редове,
ти, до чиято душа се докосва
малък лъч от Божествената Светлина,
ти, който получаваш днес Божията покана,
към когото е отправен днес Божият зов,
не пропускай великите възможности
за твоята душа, за твоя живот,
за твоето бъдеще.
Не пропускай безценното Богатство,
с което ще украсиш завинаги,
за вечни времена,
своята душа, своето сърце и своя ум.
Не оставяй без внимание,
не се отказвай лекомислено,
не поглеждай пренебрежително това,
което ще възвеличи, ще украси, ще издигне,
ще осмисли твоя живот:
ще го изпълни с велико съдържание.
Ще утвърди завинаги душата ти
в Пътя към Бога!
Ще те заведе в Неговото Царство!

Ти, който четеш тия редове,
не отхвърляй Божия Зов!
Не се отказвай от Божията покана!
Отзови се на Божия глас: чети, изучавай,
прилагай Словото на Учителя!
Чети, изучавай, прилагай Беседите на Учителя!
Чети, изучавай, прилагай Словото на Бога:
Словото, което Бог изпрати чрез Учителя.
Живей със Словото!
Учи се от Словото!
Възкръсни за нов живот чрез Словото!
Чрез священото Слово на Учителя.
Чрез священото Слово на Бога!

Чети Беседите! Изучавай ги!
За да се разкрият пред тебе
бездните на Мисълта,
бездните на Любовта,
бездните на Божественото Знание!
Чети Беседите!
За да проникнеш в Божия Промисъл!
За да се отворят очите ти за великата красота
за великата хармония на Божия свят!

Чети Беседите!
Чети Беседите, за да се научиш да чуваш,
да се научиш да слушаш и разбираш

великата Божествена Песен
– Хармонията на Сферите:
песента на милиардите слънца,
песента на безбройните Галактики,
песента на Ангелите:
великата, вечна и свята песен
на безкрайния Божи свят,
великата, вечна и свята Песен на Бога!

Чети Беседите!

Чети Беседите, за да засияе в тебе,
във своята душа, Божествената Светлина;
за да протече във тебе, в твоето сърце,
Божественият Извор;
за да се изпълни с небесна радост,
с небесна Благодат, твой живот.

Чети Беседите!

Изучавай ги! Прилагай ги!

За да се свържеш завинаги с Великото в живота.

За да се свържеш завинаги с Учителя!

За да се свържеш с Бога!

Чети Беседите!

Изучавай ги! Прилагай ги!

По-важна работа, по-свята длъжност,
по-велика задача от тази,
за своята душа, тук, на земята,
във твой настоящ земен живот, няма!
В сравнение с тази велика, свята,
Божествена задача на твой живот,
в сравнение с това свещено призвание,
всичко друго е губене на време,
пилеене на сили, преследване на миражи.
В сравнение с тази най-важна,
велика и свята задача на твой живот,
на своята душа,
всичко друго, дори когато е необходимо,
е второстепенно и третостепенно:
не е съществено!

Да слушаш Гласа на Бога,

да се учиш от Него,

да живееш съобразно Него,

от това по-важно, по-съществено, няма,

и не може да има!

Затуй, чети Беседите на Учителя!

Изучавай ги! Прилагай ги!

Защото в тях е Словото на Бога.

Защото в тях е твоето бъдеще!

В тях е великото, Божествено разцъфтяване

на своята душа.

– във светлина, красота, чистота и сила,
в Божествена Любов,
в Божествена Мъдрост,
в Божествено съвършенство!

Чети Беседите!

Затуй по цялата земя,
по всички континенти,
всрещ всичките народи, племена,
ще прозвучи великото Слово на Бога:
ще прозвучи на български език.

Тъй, както Бог, чрез Учителят,
за пръв път го изказа.

Ще прозвучи и на всички езици,
сред всичките народи, племена!

Ще прозвучи и вечно ще звучи.

И вечно ще се носи над света!

И вечно ще гори: ще свети и ще топли.

Защото вечно, безсмъртно е Словото на Бога!

Към вечен, безсмъртен живот ни води то!

Затуй, от всички краища на земята,
от всички, близки и далечни, земни кътове,
будните души насам ще поглед да отправят:
към малката България безброй поклонници
своите стъпки ще отправят.

По стъпките на Учителя ще вървят!

Свещеният спомен ще възкресят!

Велика хвала, безкрайна благодарност,
сърдечна признателност, Нему ще отдадат.

Свещени ще бъдат местата,
дето е стъпил, дето е живял,

дето се е движил Учителят!

Елада, Рим, Индия и Египет

ще избледнеят пред Изгрева и Рила.

Седемте Рилски езера ще бъдат

място за всечовешко поклонение.

„Изгревът“ ще стане светиня за света.

София ще бъде наистина Градът на Мъдростта
и за всички хора и народи.

Със безкрайна любов,
с безкрайна благодарност,
ще идват пробудените души,
от всички части на света,
тук да се поклонят.

Със свещен трепет ще разгръщат
светлите страници – спомените за миналото.

Защото няма учение по-велико
от Учението на Учителя,
което е Учение на Христа,
което е настоящето слово на Бога,

което е днес насъщна нужда за света,
за всяка душа.
Защото няма светлина по-голяма,
по-силна, по-всеобгръщаща,
от Светлината,
която излъчват Беседите!
Защото днес, тук, на земята,
няма друг път към Бога,
който с такава сигурност да ни води
в Неговото Царство!

Защото така е пожелал,
така е наредил,
така е заповядал Бог!

4.2. ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Будните души ще просветнат
в Царството на Бога.
Будните души, от всички части на света,
ще просветнат, ще засияят,
ще разцъфнат в небесна красота
– чрез Учението!
Чрез Божествената Светлина на Беседите!
Будните души ще разберат, ще оценят,
ще използват за свое добро,
и за доброто на всички, Божието Благо,
донесено на света от Учителя.

От всички краища на света,
будните души ще се стекат,
ще се обединят, ще се вдъхновят,
за да отдадат хвала, благодарност,
любов и признателност на Великия Учител.
За да се поклонят пред неговото Дело.
За да изпълнят волята на Бога!
Будните души, от всички части на света,
от всички раси и народи,
ще изучават – ще научат български език
– за да четат направо, в оригинал,
Словото на Учителя: Словото на Бога!
И в най-отдалечените земи,
и в най-затънтените краища,
и в най-изостаналите племена и народи,
ще прозвучи българският език.
Ще се чува, ще се разнася Словото на Учителя.
Цялата земя, цялото човечество
ще обърне погледа си
към Божествената Светлина!

А вий, многоучени, многознаещи,
високо интелигентни,

с високо мнение за себе си българи;
вий, които знаете много добре
родния си български език;
вий, които не приехте Пратеника на Бога,
вий, които в сляпа надменност,
с тъпа ограниченост,
отхвърлихте с присмех Посланието Божие,
отхвърлихте Божия Зов,
– вий ще останете на опашката на живота;
вий ще се влачите в последните редици
на всечовешкото движение напред;
вий ще приемете, вий ще разберете,
вий ще оцените Великото Учение едва тогава,
когато целият свят го приеме,
когато цялото човечество го оцени,
разбере и приложи.
Вий ще приемете,
вий ще се съгласите с него едва тогава,
когато истински учените, истински знаещите,
когато най-светлите умове навред в света
го приемат и заговорят за него.
Вий ще приемете само като „вносно“,
когато то дойде от други народи и земи,
това, което е наше,
което е родено, отгледано,
излязло от нашата родина – България.

Това, което беше при вас, пред вас,
на което бяхте съвременници, свидетели,
и за което вий нямате очи – да го видите,
нямате ум – да го разберете,
нямате сърце – да го почувствувате,
вий ще го приемете когато то дойде отвън.
На чужди езици ще четете вий за Учителя.
Пред чуждите авторитети ще отстъпите,
под тяхното влияние ще се примирите,
ще признаете Учението, Учителя.
Защото във вашата сляпа надменност
нямате очи да видите това,
което беше пред вас,
съвсем близо до вас.
Защото е казано,
че никой не е пророк в отечеството си.
И защото винаги е така:
малцина виждат Великото,
когато то е близко, много близко до тях.
Затуй вашите очи ще се отворят едва тогава,
когато туй, което бе при вас,
не ще го има вече.

Някога, чужденците ще ви кажат
кой е бил между вас.

Тогава вий с очудване, с изненада,
ще отворите очите си.
И, може би, ще видите истината!
Но не ще ли бъде твърде късно?

А дотогава?

Дотогава гордейте се със своята ученост,
със своята надменност и големство,
със своята слепота,
със своето неразбиране,
със своите присмехи и нападки над това,
което е истински велико.

4.3. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Своя дял от Великото Благо
ще намериш ти!
Своя дял от Божието Благо
ще откриеш, ще използваш:
във него, с него вечно ще живееш ти.
Своя дял, своето призвание,
своето участие във Великото Дело
с радост и готовност ще приемеш ти.

На Божествената трапеза всички са поканени.
На Божествената трапеза
твоео място те чака:
носител на Светлината и Мира,
носител на Братството и Любвта,
носител на Божествената Хармония и Красота,
– Божий воин на земята ще да станеш ти!

Раят е там, дето е Любвта!
Във Рая вечно ще живееш,
винаги и навсякъде в Рая ще живееш,
когато в душата ти е Любвта.
Бог те призовава в Рая!
Бог те призовава в Любвта!
Обичай! И ще бъдеш в Рая.
Обичай! И ще бъдеш обичан!
Обичай! Защото си обичан!
Научи се да обичаш както Бог обича:
научи се да обичаш всичко.
Научи се да се радваш на живота.
Научи се да се радваш на всичко.

Научи се да благодариш!
Научи се винаги да благодариш на Бога.
Научи се да благодариш за всичко:
за хляба и водата,
за въздуха и светлината,
за цветята и за плодовете,
за усмивката на лицата,

за любовта във сърцата!
Научи се да благодариш за синьото небе,
за безграничната Вселена,
за всичко, което Бог ти дава,
за всичко, което Бог те е научил,
за всичко, което ти се случва!

Пей!
Щом отвориш очите си, пей!
Нека душата ти да пее!
Нека душата ти с песен слави Бога!
В песен изливай безспирно душата си,
любовта си, благодарността си!
Бъди разумен!
Не искай повече от това,
което Бог в момента ти дава.
Той знае по-добре от тебе
кога какво ти е нужно.
Той знае по-добре от тебе
кога какво да ти даде!

Той ти е приготвил несметни богатства.
Милиардите векове на бъдещето,
милиардите хилядолетия на Вечността
не ще бъдат достатъчни,
за да обходиш всички безкрайни богатства:
безграничните владения,
които Господ ти е запазил,
които Бог е приготвил за тебе,
за своята душа.

С безсмъртие Той те е надарил.
Безкрайността за теб е сътворил:
Вечността, Безкрайността, са Божият подарък,
са Божието наследство за теб.
За тебе Той създаде Вселената.
За теб е Божието Царство:
за Божия Син!
Невръстно дете си ти днес още.
Но ще възрастнеш...
Ще влезеш в своята сила.
Ще влезеш в своята зрялост.
Ще влезеш в своите владения.
Дух слънчев да станеш:
милиони души да стопляш, озаряваш,
живот безспирно да раздаваш,
да създаваш,
– това е твоето бъдеще!
Това е твоето Божествено наследство!
Това те чака във Вечността!
Това е твоя Дял в Безкрайността!

Затуй – чети Беседите!
Чети, слушай, изучавай, прилагай
Словото на Бога!
Възприемай Божествената Светлина!
Изграждай с нея силата на Духа си,
красотата на душата си,
необятността на сърцето си,
всеобхватността на ума си!

Чети Беседите!
Изграждай с тях великото, вечното в себе си!
Пий от Божествения Извор!

Затуй:

Учете български, о вий, будни души,
по цялата земя!
Научете български!
Езикът, на който се изля над света
Божественото Слово,
езикът, на който говори Учителят,
езикът, на който се изказаха Беседите,
ще просветне като мощно Божествено оръжие
над света.

Ще засияе със слънчев блясък.

Ще стане път към Бога,
път към Неговото Царство,
– път към Любовта!

Учете Български!

Учете български, братя славяни,
по всички братски земи,
навред в света.

Думите на Учителя се сбъдват:

славянството навлиза,
славянството поема вече Божествената Мисия,
която Небето му е отредило:

да стане носител на новата култура.

Да стане носител на Братството и Любовта,
на Мира и Всечовечността,
на Истината и Правдата.

Да стане строител на новия красив свят,

в който ще има блага за всички,

условия за всички,

простор, свобода, радост,

и възможност за щастие

– за всички!

Тоя Ден приближава!

Той е пред вратите!

Славянското, истински славянското,
ще изпъкне, ще преодолее назадничавите,
насилнически, сковаващи, отрицателни тенденции
ще вземе надмощие,

ще се изпълни с Божествена сила,
ще се озари с Божествена светлина,
ще поеме своята Мисия, своята ръководна роля
всрещ всички славянски народи,
всрещ великия Руски народ.

Новото, което Славянството ще даде на света,
е вече родено, расте, крепне,
и ще озари целия свят с Божествена светлина.
Ще издигне и възвеличи славянските народи,
ще ги направи Водач на човечеството,
средище на нова култура,
Култура на Братството и Любавта!
Ще отпадне всичко отрицателно.
Ще отпадне всичко назадничаво.
Ще отпадне всичко, което спира устрема
към светлината, свободата, красотата:
ще отпаднат насилието, ограничението,
лъжата, тъпостта.
Ще отпаднат всички човешки глупости,
всички човешки предрасъдъци и заблуди.
Ще отпаднат всички фалшификации
на идеала за свободата.
Ще остане само чистото, светлото,
разумното, доброто – Божественото.
Ще остане славянското, истински славянското!

Славянството наистина ще стане Носител
на чистата идея за Братството и Любавта,
за Свободата и Мира.
Славянството ще изпълни своята мисия в света!
Така е казал Учителят!
Така е наредил Бог!
Раждат се вече чистите души!
Раждат се вече светлите души!
Раждат се вече носителите
на Божествената светлина,
на Божествената красота,
на Божественото знание и мъдрост!
Раждат се Божиите работници!
Те идват в света.
Те идват и ще идват засега
предимно в славянството.
Огромна, велика задача им е възложена тук.
Те растат, крепнат и възмъжават.
И пред техните победни стъпки,
пред Божествената светлина и сила,
носител, проводник на които са те,
ще отстъпят, ще се разпилеят,
ще изчезнат всички тъмни сенки:
всяко насилие, всяко ограничение,
всяко заблуждение, всяко зло.

Божественото ще вземе надмощие
в душата на Славянството.
Божественото ще възвеличи славянството.
Ще го направи носител на новото.
Не за себе си – а за всички.
Не за доброто, за издигането на един народ,
а за доброто на всички народи,
за издигането на цялото човечество.
За пръв път в историята
силният ще се пожертвува,
ще вложи усилията си, любовта си,
знанията си, възможностите си,
– за подигане на слабия.
Това засега може, това сега ще направи
само душата на славянството.
Благословената от Бога,
надарената с Божествени сили,
удостоената със свещена Божествена мисия
славянска душа.
Да се пожертвува за другите,
да подаде братска ръка на слабите,
да даде истинска помощ на изостаналите,
и така да изпълни Божиата воля на земята,
това, днес, може да направи
само славянството.

„Камъкът, който зидарите отхвърлиха,
той стана глава на ъгъла”.
Последните ще станат първи.
Според Божия закон,
този, който се жертвува,
той ще бъде пръв.
Той ще получи Божието благословение!

Не проповядваме криворазбрани расови теории.
Не изтъкваме расови тенденции
– проповеди за насилствено надмощие,
за възвеличаване на една раса, на една нация,
за сметка и върху гърба на другите,
за потъпкване на другите народи и раси.
Това не е разумно, не е Божествено.
Но Божествената Мъдрост,
Божественото ръководство на човечеството,
възлага, периодично, специални задачи,
на различни раси и народи,
дава им специална мисия:
дава им ръководна роля в света
– за идващата нова ера
в даден момент на световното развитие.

Ключът към Новото,
Божествения ключ към новия живот,
е даден днес в ръцете на славянството.
Нищо чудно в това. Нищо неестествено.
На световната сцена,
в течение на столетия и хилядолетия,
преминаха със своята мисия,
дадоха своя принос на света:
Индия, Египет, Халдея, Елада, Рим,
Западна Европа.

По същия ред, по същия начин,
дошло е ред да каже своето слово,
да изиграе своята роля,
да даде своя принос и Славянството,
като цяло, начело с великия Руски народ,
озарено от светлината на Божественото слово.
Това време, този ден, този час
е пред вратите.
Близко е времето!
Удря часът на славянството!
Часът за духовното обединение на славянството.
За изява на неговото безкрайно
вътрешно богатство.
Славянството, в духовно единение,
озарено от Божествената светлина,
навлиза вече в изпълнение на своята
от Бога поверена му мисия:
да стане носител на Братството и Любовта,
на Мира и Свободата,
на Светлината и Красотата,
Не егоистично, за себе си,
а за всички хора, за всички народи.

Славянството ще изпълни поверената му задача.
Ще изпълни Божията воля на земята
материалното и духовното,
земното и небесното,
човешкото и Божественото,
стремежа към социална правда,
към общото благо,
и стремежа към духовна чистота и красота,
към духовно издигане на индивида,
ще съгласуват своята дейност.
Ще бъде изграден, посочен за пример,
за ръководство на света,
на цялото човечество,
истински, чист, свободен, човечен,
ненасилнически, нематериалистически
Духовен комунизъм,
изграден върху незиблемите основи
на Божественото разбиране на живота,

основан върху Божествените идеи–сили,
както те са изразени в Беседите,
– последното, най-новото Слово на Бога,
дошло да изгради Новата култура на земята,
която днес се заражда
в недрата на славянството.

Култура, която ще бъде предшественик,
ще проправи пътя,
ще създаде условия за идването
на Шестата Раса:

расата на светящите същества,
на просветлените в Любовта, в Мъдростта,
в Красотата и Истината люде.

Раса, която ще се яви като резултат,
като върховен Синтез на най-хубавото,
най-мощното, най-чистото, най-красивото,
взето от славянската и англосаксонската раси,
върху просторите на Новия континент,
който ще съедини Сибир със Северна Америка.
Така е казал Учителят.

Това са видели малцината Прозорливци.
Така е наредил Бог!

Дълги години, столетия, хилядолетия,
ни делят от това велико Бъдеще:
от Шестата Раса на светящите,
на просветналите същества,
на достигналите съвършенство люде.

И, с поглед към нея,
имайки я в перспектива,
подготвяйки се отдалеч за нея,
/след редица земни животи ще дочакаме и нея/,
нека сега се спрем на настоящата задача:
на това, което непосредствено ни предстои.

Безброй заблуждения, безброй предразсъдъци,
и съзнателни, коварни лъжи, са оплели,
оковали са със страшни вериги човешката душа.
Омразата, завистта, жестокостта,
насилието и алчността,
са овладели съзнанието на мнозина,
навсякъде по света.

Егоизмът човешки – личен, семеен,
национален, расов, класов,
е почти навсякъде, с редки изключения,
мерило за добро и зло, за истина и лъжа,
за полезно и вредно.

Злото на егоизма, на себичността,
е истинското, най-голямо и най-страшно зло,
оплело, оковало по всички възможни начини,
човека, човечеството, човешката душа.

Това най-голямо зло, да победим, лично,
вътре в себе си,
а след това в обществен, национален,
расов, класов и идеологичен мащаб,
– това е най-важната, належаща,
неотложна повеля на времето.

То е, което ни предстои.
То е, без което няма крачка напред,
няма движение, няма достигане на идеала.
Без него няма ново общество,
няма общо благоденствие,
няма разрешаване на трудните проблеми,
няма това, към което се стремим:
свобода, равенство, братство,
живот за всички, светлина за всички,
условия за всички.

Погледнато повърхностно на света,
изглежда, че съвременния човек е забравил Бога.
Човешкият ум отрича Бога.
Съзнанието на човека е хипнотизирано
от теориите за механичното,
лишено от съзнателно ръководство,
без цел и без план, развитие на живота.
Великата Мъдрост, великата Любов,
проявяващи се навред в живота, в света,
безкрайното величие на безграничната Вселена,
като че ли не правят впечатление на бедния,
скован от предразсъдъци,
в робско безсилие човешки ум.
Той не лети, а пълзи.
Пълзи, като смята, че живее, че знае,
че разбира, че познава живота, света.

Но това е временно, това е повърхностно,
то е нереално:
човешкият ум отрича Бога,
но душата на човека познава Бога.
Тя живее в Него, чрез Него, със Него.
Нищо не е в сила да разкъса
вързката на човешката душа с Бога,
Нищо не е в сила да помрачи светлината.
Нищо не може да вземе надмощие
над Любовта и Мъдростта.

Животът на лъжата е краткотраен.
Такова е нейното естество.
Истината ще излезе наяве, пред всички.
Затуй, защото е истина.
Защото не може завинаги да бъде скрита.
Защото другояче не може.

Великата Истина на живота,
Истината за Божественото ръководство на живота,
на човека из света, ще бъде изявена,
ще стане достояние на всички,
ще изпъкне сама по себе си в живота,
ще се изрази във фактите на живота,
ще бъде научно констатирана,
ще бъде видена, опитана, доказана за всички.

Безсмъртието на човешката душа,
запазването на човешкото съзнание
след смъртта на физическото тяло,
повторното идване на човека на земята,
Божествените закони за прераждане и карма,
ще озарят съзнанието на всички будни хора.
Ще станат светлина в живота им.

Душата на човека знае Истината.
И истината ще просветне във всяко съзнание.
Защото е истина.

Защото не може да бъде скрита.
Защото животът, развитието, науката,
будния човешки ум, будната човешка душа,
ни водят към нея.

И защото без истината няма здрав строеж,
няма нищо истински ново.

Егоизъм и материализъм!

Това са двете главни препятствия,
това са две мощни сили,
застанали по пътя към новото,
Те са едно!

Те се преливат една в друга.

Те изхождат една от друга.

Егоизмът се крепи върху материалистичното
схващане, че „няма друг свят, друг живот“.

Каквото използваме тук, днес, това е.

„Идеалите са за залъгване на тълпите“.

Материализмът се крепи върху дълбоко скритото,
неосъзнато влечение, желание,
на обвзетото от егоизма същество
– да няма отговорност за делата,
да няма Висша Справедливост,
да няма Върховен Съдия,
стоящ над всичко и над всички.

Егоизъм и материализъм,

– дяволски бръмки около шията,
около ръцете и нозете на окованото
във вериги човешко съзнание.

В борбата със тях е пътя към Новото.

Тяхното постепенно преодоляване
е същевременно разкриване на новия свят.

В това е днес неотложната задача
на всички будни души по света.
За успешното разрешаване на тази велика,
свята, Божествена задача,
без което няма движение напред,
Бог изпрати Учителят на земята.
Затова се дадоха Беседите,
Затова се изля всред българския народ
Божественото Слово!
Затова прозвуча, на български език,
великия химн на Братството и Любавта,
на Божествената мъдрост,
на Божественото знание.

Затуй – четете Беседите!
Изучавайте ги! Прилагайте ги!
Вложете ги в живота си
– турете в движение мощните сили,
които представляват истините,
всестранните знания, великата Божествена
Мъдрост, съдържащи се в тях!

Четете Беседите!
Изучавайте български език, вий, будни души,
по всички страни,
от всички народи на земята!
Изучавайте свещения занапред,
класическия занапред,
за бъдните столетия и хилядолетия,
български език!
Не за друго!
Не за задоволяване на някаква суетня,
необоснована национална гордост,
което е недостойно забудното съзнание,
но – за да станете носители,
проводници на великото Божествено Слово,
сред своя народ, сред своите близки,
сред тия, с които сте непосредствено свързани;
за да изпълните свещената задача на живота си
– да приемете своя дял от Великото Дело
за просветляване на човешкото съзнание;
за да се удостоите с върховната привилегия:
– да станете Божии работници,
носители на светлината,
носители на върховното Божие Благо,
там, където живеее,
дотогава, доколкото силите ви позволяват.

Защото Божието Слово дойде за всички:
за всички хора,
за всички народи,
за всички раси и цветове.

Божие Слово назад се не връща!
Божие Слово ще обходи, завладее
и заживее по цялата земя.
Божие Слово ще стане Път към Новото!
Будни души по всички страни на земята,
от всички народи, от всички земи,
Божие Слово ви зове!
Сам Бог ви зове:
Учете български!
Учете български, за да изпълните достойно
свещената мисия на живота си:
да разнесете сред своите народи
светлината на Божественото Слово!

Учете български!
За да преведете на езиците на своите народи
великото Божие Благо – Беседите на Учителя.
Бъдете достойни за Божие призвание!
Бъдете послушни на Бога!

За да има правда, мир, любов, истина,
красота, щастие и благоденствие
за всички хора на земята;
за да излезем от хаоса на противоречията,
в който се намира днес човечеството,
както и отделния човек;
за да се отвори широк, светъл път нагоре,
към нов, радостен, разумен, хармоничен живот;
за да разрешим тайната, загадката на сфинкса
– да разсечем гордиевия възел
на егоизма и материализма;
за да засияят душите в светлина и красота,
– четете, изучавайте и прилагайте,
превеждайте и разпространявайте
Беседите на Учителя
по всички кътища на земята,
всрещ всички народи,
на всички човешки езици!

Четете Беседите!
Учете български!

4.4. УЧИТЕЛЯТ

Петровден – 12 юли, 1964 г.
Сто години от идването на Учителя на земята

*Учителят дойде от небесата
за да сложи началото
за реализиране Учението на Христа,
тука, на земята.*

Учителю!

Прости, че с моите слаби думи,
със бедния мой език,
със моето несъвършено слово,
си позволявам скромна песен да ти изпея.

Учителю!

Прости, че аз, недостойният, слабият човек,
който не смее ученик твой да се нарече,
се осмелявам за твоето величие,
за твоята Любов и Мъдрост да говоря.

Учителю!

Прости, че искам да разкажа
на тези, които не са те видели,
туй малкото, което бедната моя душа, което слабите ми очи,
което ограниченият ми ум
от безграничното ти величие и красота
са доловили!

Учителю велик!

На слънцето, в горещо пладне,
човешките очи да издържат не са способни.
И ако можехме ний
твоего истинско величие и красота
да съзрем за миг;
ако те видехме във блясъка
на пълната ти светлина,
на пълното ти величие и слава,
в праха ний мигом бихме паднали:
очите ни, тялото ни, несъвършенството наше,
не биха издържали блясъка на твоята светлина!

Учителю велик!

Дух мощен, Любов безгранична,
Мъдрост съвършена!
Безкрайно малък се направи Ти за нас;
От небесата при нас тук, долу, слезе;
смали се, ограничи се, смири се,
в човешка форма се яви за нас, пред нас.
На нас подобен стана: в ада земен слезе
– към светлината, към небето
душите ни да изведеш!

Учителю велик!
Като човек, в човешка форма, те видяхме.
Като с човек със теб говорехме.
Като човек със нас се движеше;
приемаше ни, ръкуваше се с нас,
изслушваше ни, съветваше ни.
По планините ни водеше.
От Мусала със Тебе слънцето посрещяхме.
Тайните на Вселената,
Мъдростта и Любовта на Бога,
великите Закони на живота,
на човешки език пред нас разкриваше.
Като човек, в Беседите си,
пред нас заставаше,
в човешко слово Словото на Бога обличаше.
Като човек пред нас, пред целия наш народ,
пред целия човешки род, застана!

Учителю велик!
Затуй те не видяхме!
Затуй те не познахме!
Затуй те не оценихме, не разбрахме!
Защото малък, скромнен, ограничен,
в човешка форма,
като един от нас, пред нас застана.
Защото с прости, обикновени човешки слова
Ти величието на Бога изрази.
Защото в мантия царска, патриаршеска,
не се облече.
Защото с чудеса тълпите не привлече.
Защото ограден от сомн ангели
пред нас не застана.
Защото скромно и тихо, без излишен шум,
Великото Дело понесе,
и на плащите си до края славен го изнесе!
Затуй Учителю велик,
и най-достойните твои ученици,
и най-добрите ти помощници,
и най-доверените твои близки,
във твоя земен живот,
тук, при хората, при нас,
само една нищожна част от твоето величие видяха
само една безкрайно малка част
от твоята светлина възприеха;
само безкрайно малка капчица от твоята сила,
от твоята любов и твоята мъдрост
в душите си и сърцата си приеха.
И тези малки капчици
от твоето величие и слава,
от твоята любов и мъдрост,

за нас, за тези, които чуха твоя глас,
за тези, които се откликнаха на твоя зов,
за тези, които тръгнаха след Тебе,
са океан от Светлина,
са океан от Сила и Живот,
са океан от Мъдрост и Любов,
сравнени с жалката човешка мъдрост,
сравнени с умуванията на света,
сравнени с лутаниците на величията земни.

Не може мравката да види слона.
Не може нищожното да обгърне Безграничното.
Не може човешкото да разбере Божественото.
Ний виждаме само слаби отблясъци,
ний виждаме само отражения на отраженията:
като през тясна пролука,
ний виждаме само нищожни частици
от величието и славата на Бога.

Така, в смирената човешка форма,
която Великият Учител прие,
с която слезе Той тук, при нас, на земята,
ние не можахме, ние не успяхме,
ние не знаехме да проникнем:
да видим туй, което зад нея стои.
Мощното Слънце не ни ослепи,
защото се приспособи за нашия живот,
за нашите очи.

Величето на Учителя не можахме
и не можем да обгърнем!
Величието на Учителя не можем да познаем!
Величието на Учителя не можем да оценим!
Днес за туй ний сме още неспособни.
Днес за туй ний сме още недостойни.
Безкрайната Мъдрост, безкрайната Любов,
безкрайното величие и мощ на Учителя,
във тяхната пълнота,
за нас са още недостъпни!
По двадесет, тридесет, четиридесет години
вървяхме след Учителя,
учихме се от неговото Слово,
пяхме неговите песни,
изпълнявахме неговите нареждания,
изповядвахме неговото Учение,
но още не сме го познали,
още не сме го напълно разбрали,
още не сме го напълно оценили.

Не за укор, не за осъждане,
не за самоосъждане и самоунижение,
не със съжаление се казват тия думи!
Не!

Великото е непостижимо!
Безкрайното е необхватно!
Бездната на Божията Любов и Мъдрост,
която в Словото си, в Беседите,
Учителят пред нас, пред бъдното човечество,
пред бъдните хилядолетия, разкрива,
не може в един кратък човешки живот
да се обгърне.
Не може в един човешки живот да се проникне,
да се разбере, да се усвои.

Ний всички, които слушахме Учителя,
които четохме, четем и се възхищаваме
от неговото Слово;
които сме свързали завинаги душите си
с неговото Учение,
с неговото велико Дело,
ний всички усвояваме, възприемаме
само отделни малки зрънца
от Великия Хамбар на Божественото Слово,
което Учителят донесе тука, на земята:
велико благословение за всяка човешка душа,
за цялото човечество,
днес, утре и завинаги,
докато човек съществува на земята.

Защото въпросът не е само в четенето,
в слушането и „разбирането“ на Беседите.
Още по-малко той е в четенето на молитви,
в изпълнението на правила и наредби.
Всичко това си има своето място,
своя голям смисъл. То е необходимо.
Обаче нещата се разбират истински
само когато непосредствено се изживеят.
Теоритичните истини не са истини.
Само когато се изживеят,
само когато се опитат в живота,
те стават живи истини за нас.
Само когато Учението на Учителя се живее,
и доколкото се живее,
само дотолкова се то усвоява и истински разбира.
А това е дълъг, безкрайно дълъг процес!
Нека никой от нас не си въобразява,
че е усвоил напълно Учението на Учителя!
По четиридесет, петдесет години слушаме,
четем Беседите на Учителя,
правим усилия да вървим по Пътя,
посочен ни от Него,
и всеки ден, всеки месец, всяка година,
при всяко ново четене,
при всяко препрочитане,
откриваме все нова и нова светлина в Беседите,

откриваме все повече и повече мъдрост:
пред духовния ни взор се разкриват неща,
които преди месец, преди година, две,
във същия текст, в същата беседа,
не сме видяли, не сме разбрали:
не сме били готови да ги разберем!
Не сме били способни да ги видим!

Това е велик процес!
Това е безкраен процес!
Това са необятни глъбини!
Това са възможности, пред каквито
човечеството до днес не е заставало:
колкото повече ние растем,
толкова повече растат и Беседите с нас, за нас.
Велик, вечен, непреривен процес!
Неизчерпаема, необятна бездна
на Божията Мъдрост!
Защото така е било до днес,
така ще бъде и занапред,
така ще бъде завинаги:
със Словото ний живеем,
и със Словото непрестанно растем!
Днес разбираме повече от вчера.
Утре ще разбираме повече от днес.
Разширение на съзнанието!
Основен белег на движението напред,
основен белег на човешката еволюция.

И все по-напред и по-напред!
И все по-нагоре и по-нагоре!
И все по-всестранно ще обгръщаме,
ще проникваме в духа на Учението.
Това е присъща, безценна опитност
на всеки един от нас.
На всеки, който живее с Учителовото Слово,
на всеки, който е имал и има
великото, несравнимо щастие
да черпи светлина от великия Извор!

Ние не си въобразяваме
и всеки един от нас, който трезво разсъждава,
няма никога да си въобрази,
че в този ни кратък земен живот
ще можем да изчерпим,
да усвоим напълно съкровищата на Учението,
да проникнем до глъбините на неговата Мъдрост.
Ний много добре знаем, че до края,
до последния час на този ни земен живот,
ще се учим непрекъснато от Учителя,
от неговото велико Слово;
че във следващият ни живот, тук, на земята,

ще продължим да се учим от Него,
да проникваме все по-дълбоко в Учението.
Че много, много животи ни са нужни за това.
Че до края на пребиваването ни тук, на земята,
ще продължаваме да се учим,
да откриваме нови за нас,
велики истини във неговото Слово;
ще продължаваме все по-добре,
все по-правилно да го разбираме,
да го оценяваме, да го живеем!

Безкраен процес!
Безкрайно величие!
Безкрайно усъвършенствуване!
Безкрайно самоизграждане!
Безкрайна Мъдрост, безкрайна Любов!
Безкрайна светлина, безкрайна красота!
Това е живото, безсмъртното Слово на Учителя!
Това са Беседите на Учителя за нас, за всички!
Това е неограниченото Съкровище,
което Учителят ни остави:
на нас, на нашия народ,
на цялото човечество,
на бъдните векове и хилядолетия,
на хилядите следващи поколения!
Най-великото богатство,
което днес човечеството притежава!

Няма значение, че засега малцина го виждат,
че малцина го ценят и разбират.
Няма значение, че и ний самите,
последователите на Учителя,
само малка частица от това велико Съкровище
можем да усвоим!
Няма значение, че бавно проникваме,
бавно усвояваме,
бавно се учим да живеем Учението!
Такъв е великият процес на живота.
Такъв е характера на Божественото:
то бавно /за нашите, човешки очи/,
постепенно се разкрива.

Светлината обаче расте!
Ще продължава да расте!
Винаги ще расте!
Светлината на Великото Учение ще обгърне
цялата земя, цялото човечество!
Божественото назад се не връща!
Божественото не може да се спре!
За Божественото прегради не съществуват!
Божественото Учение ще залее света!
Беседите на Учителя ще се четат навред

по цялата земя.
Паневритмията ще се играе навсякъде.
Милиони люде, от всички части на света,
със свещен трепет в душите си
ще идват тук, в нашата малка България,
да видят с очите си местата,
гдето е живял, по които се е движил Учителят!
Да се поклонят пред неговия светъл Дух,
пред неговото велико Дело.
Милиони уста ще запеят нашите песни.
Милиони сърца ще затуптят
във трепета на Божията Любов!
Милиони умове ще бъдат озарени
от Божията Мъдрост!

Велико зазоряване, велико Пробуждане
наближава:
пробуждане, разцъфтяване на човешката душа!
Разливане на Божествения Дух,
на Божията Благодат,
в душите и сърцата на хората.
Изгряване на Нова Ера за човечеството:
ера на Братството и Любавта,
на Светлината и Свободата!

Учителю!
Прости за моето скромно слово!
Прости за мойте бедни думи.
Прости за моето неумение да изразя това,
което ме вълнува:
туй, което в идващите дни,
други, по-достойни, по-способни от мене,
ще изразят в пълно величие,
в пълна красота и съвършенство!

Великий Учителю!
Днес, утре и завинаги,
от Тебе ще се учим,
след Тебе ще вървим,
за твоето велико Дело ще живеем,
ще работим и растем,
вечно ще ти благодарим,
вечно ще те благославяме,
и вечно песен ще ти пеем,
ний – нашите сърца и нашите души!

Учителю, прости!
Благослови ни!
Вдъхнови ни!

5. ЩЕ ЗАГИНЕ ЛИ КУЛТУРАТА?

5.1. ЩЕ ЗАГИНЕ ЛИ КУЛТУРАТА?

Ще загине ли културата?

Сериозен и основателен въпрос.

Навременен и не случаен, не измислен, не изкуствено създаден.

Ще загине ли културата?

Ако се съди само по външни признаци,
ако виждаме само това, което е налице,
което парадирва, което се шири навред в света,
което с триумфиращи стъпки завладява, подчинява, обсебва
душите,

сърцата, съзнанието на огромни маси младежи и девойки,
на почти цялата световна младеж, тогава – да!

Ако мислим, ако вярваме, че това, което е днес,
ще си остане така и занапред, ще си остане завинаги,
че то е нещо постоянно, неизменно, че то не може да бъде
изживяно,
преодоляно, отхвърлено от пробуденото човешко съзнание,
от пробудената човешка душа, тогава – да!

Ако смятаме, че дивашките танци, дивашката музика, дивашките
нрави,
са завладяли завинаги света, младежите на всички народи,
че основният „духовен“ интерес на тази младеж е и ще си остане
спорта,

т.е. не самото му практикуване, което е несъмнено полезно,
а овладяването цялата душа на младежа, издигането като
най-важно,
като най-сериозно нещо това – кой кого ще бие, кой кого е бил,
– т.е. детинското, несериозно увлечение в празни,
безсъдържателни зрелища, тогава – да!

Ако смятаме, че хулиганщината, хулиганското начало на
отрицанието,
под своите различни наименования и форми, в различните народи
и страни, израствало върху основите на изгубване вярата
– изгубване на идеалите и смисъла на живота –
ще продължава да се шири, засягайки в по-малка или по-голяма
степен

душите на огромни маси младежи, тогава – да!

Ако нашата и световната младеж завинаги се е ориентирала
към „естрадната музика“, към „естрадното“ – лекото, несериозното
в живота, т.е. към пияната на живота;

ако младежите продължават да загасват радиото, щом чуят
сериозна,
хубава музика;

ако тях ги интересува и задоволява най-вече „шпионската“
литература

– тогава: да!

Но така ли е всъщност?

Не! Винаги е имало, има и сега, може би в небивали досега размери, една огромна маса от повърхностни, повърхностно ориентирани, с повърхностни интереси хора – млади и възрастни – които именно са среда и крепител на всякакви явления от подобен род.

Но ако се вгледаме по-сериозно, по-внимателно в живота, освен тази мътна, бушуваща по повърхността на живота пяна, ние ще открием и неща, които са пълни с надежда, с обещание за един по-хубав утрешен ден.

Ние ще открием хора, ние ще видим младежи, с едно сериозно, дълбоко, реалистично отношение към живота и неговите прояви, към неговите истински ценности.

Не е завладяла всичко, и не може да завладее всички шумотевицата на модерната диващина.

Има личности, има младежи, които не ѝ се подават.

Може да са сравнително малко, може да са съвсем малко, но ги има, съществуват.

Има младежи, чието основно внимание е отправено към духовното – към реалното, към непреходното в живота;

които не са загубили смисъла на живота;

които могат да правят и правят разлика между добро и зло, между истина и лъжа, между красиво и грозно;

които не се подават на безверието, на отрицанието, нападението, на лъжата;

които не смятат, че животът се състои в ядене и пиене,

а „всичко друго е вятър“.

Затова няма причини за отчаяние, за губене на вяра и надежда в младото поколение. Не може хубавото, разумното, красивото, да не вземе в края на краищата надмощие.

Не може упадъчното, пошлото, дивашкото, просташкото, да си остане завинаги владетел на съзнанието на младежта.

Тази „музика“ ще мине и ще си замине – ще се забрави.

Тези „танци“ също ще отминат, ще се забравят.

Тази празнота, несериозност, обезверяване, липса на идеали, липса на твърда почва, на здрав мироглед у младежи и възрастни, са неща временни – те също ще отминат.

Защото идва нова музика, нов живот, нова светлина, ново съзнание,

ново разбиране, нов мироглед, за всички хора на земята. Естествено, и за младежта, и може би преди всичко за нея.

Защото в нея е бъдещето

Съществува този нов живот, съществува тази нова музика, съществува тази нова светлина, това ново съзнание

– съществува този нов свят.

Те съществуват в душите на едно малцинство, но тези души са

огнища,
които ще разгорят в буен пламък навред в света
– навред в душите на всички хора по земята – новото, великото,
красивото, което идва и което ще направи живота на човека на
земята
пълнен с велик смисъл, с велико съдържание, с велика красота.

Човек ще разбере, че неговият живот не е някакво случайно,
временно явление – „ще умрем и всичко ще се свърши“ –
което го лишава от смисъл, от цел, от идеал, от истинска
ориентировка;
но че той, животът, е нещо разумно, целесъобразно устроено,
нещо велико, безсмъртно.
ЧОВЕК Е ДУХ, А НЕ ТЯЛО!

Човек живее във Вечността, а не само в един кратък земен живот.
Великото бъдеще на човека е в онази безгранична Вселена,
която сияе в своите неогледни блясъци над нас, нощем,
в звездното небе.

Там е бъдещето на човека. Натам води неговият земен път.
Там са неговите идеали. От там идва всичко велико и красиво,
което изпълва душата на човека. От там идва великият смисъл,
великото съдържание, великата цел на неговия живот.
От там идва великата свещена музика, великият свещен живот,
великата безсмъртна красота, които постепенно навлизат в нашия
живот,
завладяват съзнанието, душите, умовете, първоначално на
единици
– на най-будните, на най-рано пробудилите се хора на земята.

Бавно, постепенно, но сигурно идва великата Вълна
– вълната на великата Красота, на великия Живот, на великата
Разумност,
– на великия смисъл, на великата музика в живота.
Тя ще се разлее навред, по всички посоки, по всички части на
земята,
всред всички народи. Няма да остане незасегната нито една
готова,
будна душа, нито едно възприемчиво съзнание,
нито един искрен, търсещ истината и доброто човек.

Съществува новата музика. Съществува великата, неземната,
Божествената музика /защото всичко хубаво идва Отгоре/.
Тя звучи в пространството, раздвижва етера, прониква навсякъде.
Будните съзнания я възприемат – чуват я в дълбините на
душата си.

Тя е такава огромна, такава мощна, непреодолима сила,
че под нейното действие ще се стопят всички тъмни сенки,
всички паразитни шумове, всички зараждащи се и живеещи
в миазмите на живота, в тъмнината, в ограничението,
в безпътицата, упадъчни прояви.

Тя ще измете всички паяжини, всички архаични, атавистични форми

от душите, от сърцата и умовете, от съзнанието, от живота на днешното и утрешното поколения.

Тя ще прекара през огън, ще очисти света, ще изгори всичко, което тегли човека назад, което спъва развитието му.

Ще засияе в света великото слънце на истинската красота, на истинската музика, на истинското изкуство, на истинския живот, на истинската любов.

Ще засияе Слънцето на мира, на братството, човечността, свободата.

Ще победи новата музика – ще победи новия живот.

ЗАЩОТО МУЗИКАТА ОПРЕДЕЛЯ ЖИВОТА!

И честити, благословени са онези, които ще станат служители, жреци на новата музика, на новото изкуство, на новата песен, на новата наука, на новия живот.

Благословени са тези, които ще изразят великата любов, великата разумност, великия живот, чрез музиката на бъдещето, която иде.

Благословени са тези, които ще разнесат навред в света огъня, който ще обнови сърцата и душите, който ще обнови човечеството.

Няма да загине културата!

Идва нова, по-велика, по-могъща, по-светла, по-съвършена култура.

Идва нова култура! Идва нова музика!

Идва великия живот!

Нека всички, кой с каквото може, кой доколкото може, всеки според силите си, му послужим!

5.2. ИМА БЪДЕЩЕ!

Има бъдеще за тия, които служат на Бога!

Има бъдеще за тия, които служат на Доброто!

Има бъдеще за тия, които служат на Любовта!

Има бъдеще за тия, които служат на Истината!

Има бъдеще за тия, които служат на Правдата!

Има бъдеще за тия, които служат на Разумността!

Има бъдеще за тия, които са готови да дават.

Има бъдеще за тия, които се жертвуват.

Има бъдеще за тия, които не правят еснафски сметки, които не се продават, не търгуват със своите сили и способности, които не се колебаят, не се връщат назад.

Има бъдеще за тия, които не живеят за себе си:

за тия, които са способни да живеят за един идеал,

– за тези, които живеят за доброто, за светлината,

за красотата, за любовта;

за тези, които живеят за своите ближни, за своите братя и сестри,

за цялото човечество, за всички същества, за целокупния живот.

Има бъдеще за тях, които не се страхуват, не треперят,
не се огъват, не се предават заради своето „бъдеще“,
за своята „сигурност“, за своя пост, чин, служба,
за своето място в живота – пред никакъв натиск,
пред какво насилие, пред какви съблазни.

Има бъдеще за тях, съзнанието на които е пробудено,
които чувствуват връзката си с цялата Вселена,
с всеки живот, с Безкрайността:
с цветята и тревите, с планините и горите, с потоците и реките,
с планетите и звездите, с хората и животните,
с ангелите, с великите Същества – с Бога.

Има бъдеще за тях, които мислят.
Има бъдеще за тях, които любят.
Има бъдеще за тях, които вярват.
Има бъдеще за тях, които се борят, които работят,
които дават, които творят.

Има бъдеще за тях, които отварят душите си за любовта:
за великата Божия любов – любовта към всичко и всички,
за Любовта на Слънцето, която създава, която изгражда,
която непрестанно дава живот, която твори нови светове,
за любовта безгранична, която не дели хората,
която не отпада, която не умира;
любовта, която вечно живее и вечно расте
– любовта на безсмъртието, любовта, която ражда безсмъртие,
любовта, която обгръща всичко.
Има бъдеще за тях, които предоставят своите сили и способности,
своите таланти и възможности, своите дарби, своя живот,
в служене на Бога:
в служене на Доброто, на Истината, на Любовта!
Има бъдеще за тях, които с цялото си сърце, с цялата си душа,
с цялото си същество, се посветят в служене на красотата,
на един висок идеал, на един съвършен живот.
Има бъдеще за тях, които непрестанно се стремят,
които правят усилия да станат по-добри, по-разумни,
по-силни, по-справедливи, по-здрави, по-съвършени;
които желаят само доброто, които не мислят никому зло.

Затуй защото зад тях, като тяхна опора, тяхна подкрепа,
Вдъхновител,
е Великият Източник на всяка сила, на всеки живот,
на всяко творчество, на всеки успех, на всеки напредък – Бог!
Затуй, защото е близко – вижда се вече края на злото,
на тъмнината,
на безверието, на безлюбието, които губят постепенно своите сили
за въздействие върху човешкото съзнание,
Затуй, защото е дошло времето да бъде изпълнен великия
План на Бога
за издигане на човека, на човешкото съзнание, на човешкия живот,

на една по-висока степен.

И защото тези, които се отзовават с готовност на Божия зов, които с искрено желание и всеотдайност станат съработници на Бога

за обновяване на живота, на човека и света,
които с непоколебима решителност отдадат своя живот,
своите сили,
в служба на великото Божие Дело за възтържествуване на Любовта,
на доброто, на истината, на разумността и красотата,
– върху тях ще се излее Божието благословение.

Те ще бъдат озарени от безкрайната, от вечната Божия светлина,
Те ще бъдат осенени от Божествено вдъхновение.

Те ще бъдат подпомогнати от Божествените Сили:
от великите души, от светлите духове, от небесните сили,
които ще работят чрез тях, ще творят чрез тях,
ще разливат светлина, красота, любов, за всички хора,
за всички същества, ще творят съвършен живот – чрез тях.

В техните души ще се влее мощен поток от неизчерпаеми,
творчески, духовни, небесни сили;
те ще се проявят като работници на новата култура, като гении,
обновители, спасители, освободители на човечеството.
Те ще станат творци на красотата: творци на радост и щастие,
на благоденствие, на чудна хармония, на нов живот:
на Божествено изкуство, на Божествена наука,
на Божествена справедливост и ред,

Те ще станат проводници на Божествените Сили на земята.
Ще светят, ще стоплят, ще озаряват всички.
Защото чрез тях ще се прояви великата сила на Доброто.
Чрез тях ще се прояви Бог.

Те ще създадат истинска култура:
култура, в която животът ще бъде свещенодействие,
в която животът ще бъде служене на Бога:
служене на Доброто, на Красотата, на Истината, на Любовта,
служене на по-малките, на по-слабите братя,
служене на великия, безкраен, Божествен живот.

Има бъдеще за тях, които се свържат с Безкрайността:
с далечните светове, средища на безгранична светлина,
на безгранична мъдрост, на безгранична любов,
на съвършено знание;
средища на великия живот, в светлина и красота,
недостъпни, непонятни за сега, за нас, жителите на земята;
светове – източници на всяка светла мисъл,
на всяко благородно чувство, на всеки потик към доброто,
към красивото, към съвършенното, които се раждат в душите,
в сърцата и умовете на хората.

Има бъдеще за тях, които се свържат с Бога:
с безграничната Любов, с безграничната Мъдрост,
с безграничната Сила, с безграничната Светлина,
с безграничния Живот.

Има бъдеще за тях, които служат на Бога:
за тези, които служат на живота,
за тези, които служат на Любовта!
За тях, които се откажат от великия Бащин Завет,
от великия Божи Завет;
за тях, които се откажат от любовта, от жертвата, от служенето
от истината, от правдата, от вярата, от разумността;
за тях, които предпочитат да живеят за себе си,
в страховито, жалко ограничение:
да не би да нарушат нечий и преди всичко своя покой,
своето еснафско материално и душевно благуване;
за тях, които се страхуват да излезат, както срещу вековните,
така и срещу модерните, нови „съвременни“ предразсъдъци,
срещу общоприетата, озаконена, тържествуваща глупост,
ограничение, тъпост;
за тях, които се страхуват, които треперят за своята сигурност,
за своите временни постижения;
за тях, за които най-важното нещо в живота е да бъдат сити,
да бъдат материално задоволени, да бъдат добре поставени
пред силните на деня, които и каквито и да бъдат те;
за тях, които избират широкия, отъпкания, лесния път,
път без особени усилия, без жертви, без препятствия, трудности;
за тях, които отхвърлят тесния път – пътя на любовта,
на жертвата, на изпитанията;
за тях, за които върховното благо – това е тяхното лично благо,
неправилно, късогледо, тясно разбирано
единствено като материално благополучие;

за тях има само един обикновен, сив, посредствен живот,
с каквито и външни блясъци и разнообразие да го украсяват;
живот, лишен от истински простор, от смел полет,
от големи постижения, от истински успехи,
от истинско, духовно, всестранно развитие;
за тях има деградация, застой, връщане назад, бавно изгасване,
потъване в блатото на делничността, на безкрилото ежедневие,
на еснафското самодоволство, на тъпостта, на суетата,
на пошлостта.

За тях има „модерни танци“ – дивашки кълчения,
израз и проява на изостанали в еволюцията си същества,
израз на архаичен живот, на едно съзнание,
което стои много по-ниско от нивото на културната, съзнателна,
просветена личност, притежаваща мерило за красота, за хармония,
за истина, за правда, за добро;
за тях има „музика“, която свидетелствува за съзнателно,
несъзнателно или полусъзнателно връщане назад,
към тъмните дебри на далечното, дивашко минало на човека;

върщане към едно съзнание, лишено от естетически, етически и логически норми; към едно съзнание, към едни прояви, които не отговарят на понятието „човек“

– същество, което мисли, което съзнава, което разбира, което цени;

За тях има ядене и пиене до самозабрава, далеч з
ад всяка нормална,
естествена граница, което докарва човека, разумното и съзнателно
същество, до физическото и душевно състояние
на известни всеядни животни;
за тях има мощни гуляи, придружени с дивашки, пиянски викове,
цинизми, богохулства, падения, свади;
за тях има „силна храна“ – трупове на убитите животни,
което свидетелствува за това, че човечеството, в своето
болшинство,
въпреки външния блясък на техника, наука, изкуство, култура,
все още не е излязло от варварското си състояние,
че е далеч още от мисълта, от съзнанието, от решението
– да изпълни повелителния закон на Бога: „Не убивай!“
Човечество, което спира развитието си, което се трови,
физически и духовно, с месната храна;
което си създава ужасна карма – ужасни последици,
изразяващи се във войни, катастрофи, катаклизми,
следствие от жестокото, масово проливане кръвта на животните,
и на целия неразумен, сляпо егоистичен живот;
за тях има скъсване с истината, справедливостта,
смисъла на живота,
за тях има постепенно загубване на всички реални,
върховни ценности на живота;

за тях понятията: истина, свобода, смисъл на живота, съвест,
човещина, истинска разумност, справедливост,
постепенно губят все повече и повече своето съдържание,
до пълно обезсмисляне, докато се превърнат в празни, кухи,
безсъдържателни думи;
за тях има загубване на свещеното отношение към живота,
към човека, към всички същества, към цялата вселена;
за тях любовта, тази велика, свещена, всеобгръщаща,
и всеосмисляща стихия, се превръща само в един
физиологически акт,
само в някакъв първичен зов на плътта,
в нещо, лишено от всякакво духовно съдържание;
за тях лицата от другия пол стават само средство за развлечение.
За тях животът е лишен от някакъв особен, истински здрав смисъл:
Следователно: „След нас ако ще и потоп“.
Неизбежно, неотвратимо, напълно логично следствие, заключение,
извод, за всеки скован от лъжата на материализма ум.

За всички тези хора – млади и стари, бедни и богати,
образовани или необразовани, талантливи или посредствени,
способни или неспособни, вярващи или невярващи,
„духовни“ или „светски“,

за всички, които от лично, себично гледище разбират живота, за всички тях бъдеще, в истинския, в първичния смисъл на думата, подразбиращ един действителен, всеотдаен духовен напредък, развитие, усъвършенстване, носещи истинска култура, носещи трайни духовни ценности, носещи постоянно приближаване към идеала на човека, на живота, – за тях бъдеще, в този смисъл на думата, за определен, дълъг период от време, няма.

За тях има връщане назад, връщане към миналото, към отживялото, към назадничавото, към подчовешкото, към животинското, към понятия, образи, преживявания, съответстващи на изкопаемите от далечните геологични ери. За тях, за тяхните души, за тяхните съзнания, за тяхните личности, за тяхното „аз“, и преди всичко, за тези от тях, които са пристрастени, привързани съзнателно към злото, и не искат по никакъв начин да се откажат от него, за тях има една страшна, огромна, могъща, съдбоносна, катастрофална вълна – вълната, която спира развитието, която отвлича, която отнася назад, която потопява в мрака, в безсилието, в робството, в лъжата, в злото.

Вълната, която в бързо приближаващата се днес „Ликвидация на века“, във времето на окончателното определяне на човешката душа, на човешкото съзнание, на човешкото същество – за доброто или за злото, за истината или за лъжата, за любовта или за безлюбието, за единението или за отделността, за вярата или за отрицанието, за Бога или за сатаната – заплашва да погълне, да отнесе в страшните си лапи огромно число човешки същества, да ги провали в бездните на мрака, във „вечния ад на живота“, т.е. да ги обрече на многогодишни, като че ли безкрайни страдания, необходими за пробуждане, за просветляване на съзнанието, на което никакви досегашни усилия на доброто не са успели да въздействуват, да помогнат.

Тази страховтна, наближаваща, по-опасна, по-съдбоносна от всичко каквото може да си представи човешкия ум, вълна на злото, от чиито адски нокти трябва да бъдат спасени колкото се може повече наши братя и сестри.

Една велика, неизмерима по значението си, съдбоносна, спасителна акция е необходима.

Спасителна акция, която не търпи отлагане.

Отлагано е досега много, много, много: години, векове, хилядолетия,

стотици хиляди години човечеството упорствува по пътя на злото.

Правени са безброй усилия от страна на светлите сили

– да се помогне на хората да се възвърнат към истината и доброто.

Мнозина са тия, които упорствуват, но нека се борим за тях, нека се опитаме да им помогнем.

Някои от тях ще бъдат спасени само на крачка от бездната.

Защото времето наистина е кратко:

близък е срока за ликвидация на сметките, за извличане Баланса на милионгодишното съществуване на човека върху Земята, дадена му от Бога, в условията, дадени му от Бога, в свободата, дадена му от Бога – да избира между доброто и злото, между любовта и омразата, между истината и лъжата.

Защото тези, които отрекат доброто, истината, свободата, любовта, тези, които се откажат от предоставените им възможности, които изпуснат Влака, който ще отведе просветналите души към новото, светлото Царство на мира, братството и любовта; тези, които се солидаризират с лъжата, с омразата, с насилието, с тъмнината, със злото – те ще потънат, ще помръкнат, ще бъдат обречени на безкрайни страдания.

„Безкрайни“ от наше, ограничено, човешко гледище.

Схващани така поради тяхната огромна сила и продължителност, в очакване на нова мощна, космическа Божествена вълна.

В очакване на нов Спасител, на нова Божествена изкупителна Жертва,

за спасяване на падналите, изостанали души от ада на живота, който те сами са си създали; дотогава, докато страданията, със своите мощни огнени вибрации, най-сетне ги пробудят.

„Няма завинаги изгубени души“ – каза Великият Учител.

Тия свещени, обнадеждаващи, окриляващи слова на Божествената истина

каза Този, който бе пратен от Бога да възвести Новата Ера, да проправи пътя към нея в съзнанието на хората, да ни даде начините, методите, средствата, за да можем да влезем в нея – да ни въведе в нея.

Защото Бог, Който живее във Вечността,

Който е създал човешката душа за Вечността,

Който е създал непостижими за сегашното ни съзнание: красота, величие, съвършенство, хармония, любов – за тази именно Вечност,

която ни очаква, която Той е предопределил за наше велико Наследство,

Той не я е създал за вечни мъки, за вечни страдания:

няма завинаги загубени души.

Такова нещо може да допусне, да приеме, да вярва в него само едно ограничено човешко съзнание, което е много далеч от правилното разбиране на Бога.

Бог не е фикция.

Нито е същество, изпълнено с жестокост, с омраза, с желание да съди, да наказва, да отмъщава.

Бог е Вселюбов – велика, безгранична, всемогъща, всеобхватна сила на Любовта, която е создала и поддържа всичко, чийто живот изпълва безграничната Вселена, без която нито човек, нито което и да било живо същество, не би могло да съществува нито за миг.

Бог е Върховната Разумност, Великата Мъдрост, които виждаме
въплотени

във всички живи организми, във всички процеси на природата,
във великите и вечни закони на живота, на света.

„В Бога ний живеем, движим се и съществуваме”.

Ние сме клетки в Божието тяло.

Ние сме малки частици от Божието Всеединство.

Животът на Бога изпълва телата ни, душите ни, сърцата ни.

Бог е единствената велика, всеобхватна, непреходна Реалност,

Всичко друго е временно съществуващо,

временна проява на Бога във време и пространство

– безкрайното Божие творчество, на което е съдено

отново да се върне някога в своя Първоизточник.

Да не вярваш в Бога – значи да не вярваш в живота,

във Великата Разумност, която е създала този живот,

която е създала всичко;

да не вярваш в Бога, това значи да не вярваш в доброто,

в истината, в любовта;

да не вярваш в Бога, това значи да отречеш всякакъв смисъл,

всякакъв Разум, всякаква хармония, план, цел – във Вселената,

в живия организъм, в човека, в безграничния живот.

Когато, достатъчно е само да споменем названието на новата

наука,

Бионика, за да разберем, че този план, тази цел, тази разумност,

тази съзнателност в процесите на природата, тази

целесъобразност,

тази велика наука, съществуват, и то – безкрайно, по-велики,

по-съвършени и могъщи в сравнение с всичко човешко,

в сравнение с всичко, което човек може да си въобрази.

Достатъчен е един-единствен съзнателен поглед към

Безкрайността,

за да разберем, колко сме смешни и жалки с нашите претенции

за материалистическо и механистично обяснение

на великата действителност, която е пред очите на всички.

Да не вярваш в Бога – това значи да престанеш да мислиш,

да престанеш да виждаш, да престанеш да чувствуваш

– да затвориш съзнателно очите си, ума си, съзнанието си,

за безкрайно великата Разумност, която прониква всичко в света,

която е написана, изразена ясно, очебийно, върху всеки листец,

върху всяко растение, върху всяко плодно дърво,

върху всяко животно, всеки човек, всяко същество, върху всичко

което ни заобикаля, тук, близо до нас, и в безкрайните далечини,

върху всичко видимо и невидимо, което съществува.

Да не вярваш в Бога – това значи да се отречеш от способността си

да мислиш, да виждаш, да разбираш; да се отречеш от себе си,

да ослепееш духовно – да ослепееш със страшната,

много по-страшна, по-опасна от физическата слепота

– слепотата на тия, които не виждат Великата Разумност,

великата Любов, великата Истина на живота.

А това не би сторил никой разумен, съзнателен, мислящ човек, ако не беше огромната, страшна хипноза на невидимите тъмни сили, които действуват с всички средства върху съзнанието на хората, които са си поставили за задача да държат в мрак, в незнание, в заблуда човечеството, да го отдалечат от Бога, за да могат по-лесно да го тласнат към гибелта.

Но близък е вече края на тъмнината, на лъжата, на омразата, на безверието, на злото.

Лъжата ще бъде разобличена. Не ще намери къде да се скрие, къде да се окопае. Истината ще възтържествува.

Защото истината не може да остане завинаги скрита, каквито и усилия да се правят за това.

Истината не може да бъде потулена, погребана, прокудена от човешкото съзнание, от човешкия живот, чрез разни фалшиво-научни теории, схващания.

Будното човешко съзнание, пробудената човешка мисъл ще се доберат до истината.

Истината ще дойде, истината идва вече на земята, всред хората, в такава мощна, всеобхващаща, непобедима Божествена Вълна, на която никакви „научни“ предрасъдъци, никакви човешки заблуждения не ще устоят.

Надига се вече тази вълна. Ние я виждаме. Тя идва.

Идва като всеочистителна Буря, която ще помете всички заблуди, всички ограничени, тесни, сектантски схващания, всички „научни“ и „ненаучни“ заблуждения, всички лъжи, всички измами, всичко тъмно, зло, спиращо човешкия прогрес, спиращо разширението, просветлението на съзнанието.

Истината идва да помете лъжата, да разобличи лъжата, здраво вкоренената в безброй човешки умове, лъжа, тази страшна лъжа, която е приковала човешкия поглед към земята,

която е сковала човешкото съзнание – лъжата, която минава за истина,

за наука, за последна дума на човешкото знание.

Истината идва като мощна, неземна, нечовешка непобедима Божествена Вълна, пред която нищо не ще устои.

Защото страданието, идващото велико Страдание, ще подготви, ще смекчи, ще направи да узреят, ще направи годни да разбират, човешките умове, ще сломи упоритите противодействащи воли; в своя велик очистителен огън, със страшната си сила, с огромното си напрежение, ще повиши вибрациите на човешкото съзнание – ще го направи годно да я възприеме.

Няма да минат много години и на земята ще засияе в пълния си блясък великото Божествено Учение.

Учението, което съдържа истината, което разкрива истината, което носи живот, светлина, свобода за всички.

Което разрешава по съвършен, Божествен начин трудните въпроси на живота, навсякъде, и за всички.

Няма да минат и десетина години и светлината на истината до такава степен ще обгърне земята, човечеството, така властно ще проникне в човешкото съзнание, че на земята, в цивилизования, културния свят, в лъжата на безверието, на отрицанието, на атеизма, ще останат да живеят и вярват само крайно ограничените, закостенели, късогледни, тъпи съзнания. Няма да се намери буден човек, който да не прозре, да не приеме истината.

Лъжата ще остане да живее само в най-изостаналите индивиди, в най-изостаналите племена и общества.

И в тия, осъдените, които съзнателно упорствуват на доброто, на любовта, на истината.

Има бъдеще! Има велико бъдеще, има велик живот, има велики постижения за тия, които отворят душите и сърцата си за могъщата Божествена Вълна, която идва.

Има безкрайна светлина, безгранична любов, има вечна радост за тия,

които чуят гласа на Бога и му се отзоват.

Има неописуеми духовни, неземни, нетленни съкровища – свещени, Божествени трепети на пламналите в любовта сърца и души.

Има това, което „око не е видяло и ухо не е чуло“ за тези, които отворят сърцата си за Любовта!

5.3. СЪБУДИ СЕ ТИ, КОЙТО СПИШ!

Събуди се, спящий!

Събуди се ти, който спиш!

Събуди се ти, който с отворени очи в живота, сред светлината на белия ден, „гледаш“, а не виждаш, „мислиш“, а не разбираш, изучаваш хиляди неща, знаеш милиони факти, а не знаеш, не виждаш, не разбираш най-важното, основното, първичното в живота – какво е самият живот, какво си самият ти.

А много ли е нужно, за да се отворят очите ти?

Много ли е трудно да прогледнеш, да се събудиш от тежкия сън, да видиш това, което е пред тебе, пред очите ти?

Да узнаеш, да разбереш себе си и света?

Да намериш, да откриеш смисъла, посоката, целта на това вечно движение – живота?

Събуди се, спящий! Отвори очите си!

Ето – безкрайността на Вселената е пред теб.

Това, което виждаш и това, което не виждаш.

Това което знаеш и това, което не знаеш.

Близкото и далечното, най-малкото и най-голямото, простото и сложното, ясното и трудното достъпното.

Нима ти не би могъл да намериш в себе си достатъчно сили, за да изхвърлиш от съзнанието си, па макар и временно, макар и условно, с научна, с практична цел,

всичките натрупани в него, в течение на десетилетия и столетия, убеждения, предубеждения, разбирания, теории, философски, всичките стари и нови заблуждения, измами, лъжи, които ти днес смяташ за истини?

Нима ти не би могъл да застанеш като дете, като чисто, невинно дете,

чийто ум не е още отровен от лъжата на всякакви фалшиво–научни теории,

от измамата, от самоизмамата на възрастния, на „зрелия“ човек?

Нима ти нямаш в себе си достатъчно ум, достатъчно желание и воля

– да обхванеш с един свободен, непредубеден поглед, без очила, без цветни стъкла, без предварително подготвени схеми, живота – себе си и света?

Наистина ли ти не виждаш, наистина ли не можеш, не си способен да видиш Разумното Начало в теб и навсякъде около теб?

Да го видиш в непостижимата сложност и съвършенство

на твоя собствен организъм и на всеки жив организъм?

В непостижимата сложност, във величието и съвършенството на безграничния Вселенски Организъм?

Във величието, красотата и неповторимостта на човешката душа.

Наистина ли великата Върховна Разумност е скрита за теб?

За твоите очи, за твоя ум, за твоето съзнание?

Наистина ли не я виждаш, или само се правиш, че не я виждаш?

Наистина ли си спял, съвършено и безвъзвратно спял,

или пък само съзнателно, по собствено желание, затваряш очите си?

Наистина ли не можеш, не си способен да мислиш,

или пък съзнателно се отказваш от своята върховна привилегия, от това, което единствено те прави човек – мисълта?

Кой скова, кой замрази в тебе специфично човешкото – мисълта?

Кой те хипнотизира, като робот, да повтаряш заучени фрази,

предварително, изкуствено изфабрикувани заблуждения, лъжи?

Страхуваш се да мислиш? Защо?

Как, с какво латинско име да назовем, в каква категория да поставим

тая страшна болест, която е сковала твоята мисъл, твоето съзнание?

Която е потопила в мрак тебе и милиони като теб?

Който и да си ти, с всичката твоя наука, философия, с всичките твои знания, разсъждения, търсения, любознателност, дори и с всичката твоя искреност, ако ти наистина притежаваш такава,

ти си наистина спящ човек, ти си спяща душа,

докато не се изправиш пред света с чисто, детско сърце,

с чист, свободен от всякакви предубеждения ум,

с непокаварено, с непокаварено от разни „научни“ лъжи съзнание, и не започнеш да мислиш.

Да мислиш сам ти. Да мислиш със своя собствен ум.

Да мислиш с своята собствена мисъл, а не да повтаряш това,

което си чел, което си чул, което са казали, написали
разни „светила“ на науката, политиката, философията,
и което е станало „твое“ твърдо убеждение
и такова на многомилionна тълпа от немислящи същества.

Наистина ли ти не можеш да мислиш?

Наистина ли ти не можеш да отвориш очите си?

Наистина ли си осъден вечно да спиш, никога да не се пробудиш?

Ето, ти правиш едно могъщо движение, извиращо из дълбините
на твоето истинско същество,
изхождащо от най-здравите, непохватни основи на твоя живот,
продиктувано, изисквано от това, че ти, човекът,
ТРЯБВА ДА БЪДЕШ СВОБОДЕН!

Твоят ум, твоето съзнание, твоята мисъл, трябва да бъдат
освободени от лъжата...

Първо веригите на мисълта, веригите на съзнанието
трябва да паднат,

за да се почувствуваш ти наистина човек – свободен човек.

Ето – ти отхвърляш страшната хипноза на вековната, световната,
многообразна лъжа, която сковаваше съзнанието ти, ума ти,
мисълта ти, сърцето ти, волята ти, съвестта ти.

Ти си чист като новороден младенец.

Ти почваш да мислиш. Сега, чак сега ти започваш да мислиш.

Защото досега ти не си мислил, а само си повтарял чужди думи,
само си повтарял чужди заблудения, лъжи...

Светът е пред тебе. И понеже сега ти си с отворени очи,
понеже сега твоята собствена мисъл се е пробудила, ти виждаш:
една Велика Разумност, един безкрайно велик Върховен Разум
– навсякъде и във всичко: в тебе и вън от тебе,
в близкото и в далечното, в най-малкото и в най-голямото.

Ти си с отворени очи – ти можеш вече да гледаш – и ти виждаш
Великата Разумност, ти виждаш Великата Мъдрост, Великия Закон.
Какво още виждаш ти сега, когато твоите очи са отворени?

Ти виждаш Великата Любов, която е навсякъде, която обгръща
всичко,

която оживява всичко, която е Извора на този безграничен живот.

Това е именно тя – единствената Велика Реалност в света:

Великата Мъдрост, която е устроила разумно всичко,

и Великата Любов, която е изпълнила всичко с живот.

Нима те не са пред очите ти?

Нима те не са пред очите на всички?

Нима те са скрити, нима ти ги не виждаш?

Нима не може да бъде наречен спял, нима не трябва да бъде
наречен

спящ този, който ги не вижда?

Събуди се ти, който спиш!

Отвори очите си ти, когато световното мъдруване е ослепило.

Ето: великата Любов и великата Мъдрост са пред тебе.

Те са навсякъде и изпълват всичко с живот.

Те са в тебе и навсякъде около тебе.
Те са и в атома и в космоса и във всичко, което съществува.
Ти ги виждаш, чувствуваш ги, живееш чрез тях, в тях!

Защо тогава някои казват, че не можели да видят,
не можели да открият, да разберат какво нещо е Бог?
Че не можели „да вярват“ в Него?
Защо е необходимо „да вярваш“ в това, което е пред очите ти?
Има ли нужда да вярваш в хляба, във водата, във въздуха,
в слънчевата светлина, в живота, в любовта?
Та ти си всред тях и живееш чрез тях!
Ти си в Любовта и Мъдростта на Бога и живееш чрез тях!

И ако Бог не е в хляба и водата, във въздуха и в светлината,
в живота и в любовта – във великата Разумност, която е устроила
всичко това, във великата Любов, която ни е дала всичко това,
то тогава къде и в какво друго може да бъде Той?
И каква друга реалност можем да търсим ний в света?
Какво друго съществува реално в света, ако не този върховен
Разум,
тази върховна, всеобгръщаща Любов, този велик, безкраен
Божествен живот, външен израз на който е всичко съществуващо?

В света съществува само Бог – единствената върховна Реалност:
Великата мъдрост, великата Любов, великият безграничен Живот.
Той е навсякъде и във всичко. Всичко е в Него – неговата прооява.
Как ще се скриеш от Него, когато Той е и в самия теб?
Ти, който съзнателно затваряш очите си пред лицето на великата
Мъдрост
и на великата Любов; ти, който се отказваш да мислиш,
да гледаш, да виждаш и да разбираш; ти, който спиш в дълбокия
сън,
в Голямата Лъжа на безверието, на безсмислието, на отрицанието,
вечно ли ще продължава този твой сън?

Събуди се ти, който спиш!
Великата Мъдрост, великата Любов, великият Живот са
пред очите ти.
Тия твои очи са ти дадени да гледаш и да виждаш с тях.
Ти си роден да мислиш – да разбираш това, което е в теб
и около теб.
Отвори очите си и гледай. Събуди се и – почни да мислиш!
Затова си създаден – затова те е пратил Бог в света:
Да виждаш Любовта и да живееш в Любовта.
Да виждаш Мъдростта и да живееш в Мъдростта.
Да виждаш Бога винаги, навсякъде и във всичко в живота и в света.
И – да вървиш по Неговия път: да мислиш, да любиш, да твориш!

5.4. ПОЗНАЙ СЕБЕ СИ!

Има едно голямо Знание – велико, най-важно, първостепенно Знание,
без което ти все още не можеш да бъдеш наречен истински човек;
без което ти все още не можеш да се счита за пробуден човек;
без което ти все още си спящ човек – спял за истината.
Това е знанието за Себе си – да познаеш Себе си,
което значи да познаеш твоето истинско „Аз”,
– да познаеш Бога в себе си, да се познаеш като частица от Бога;
да се познаеш като Любов – частица от Неговата Любов.
Да се познаеш като частица от Неговата Мъдрост,
да се познаеш като частица от Неговия Живот.

Защото туй, което в твоя обикновен, всекидневен живот
мисли, чувствава, действа в теб, това повърхностно съзнание,
този повърхностен живот, това повърхностно, всекидневно „аз”,
което е склонно да греши, което е способно да се заблуждава,
да се отклонява, което е пълно с недостатъци, пороци, слабости,
което се изразява в един несвършен, неорганизиран,
недисциплиниран духовно живот,
– живот свързан със и зависещ от физическото, телесното,
животинското
в теб – това не си още самият ти, то не е още твоето истинско „Аз”.
Ти, самият ти, твоето истинско, вътрешно, дълбоко скрито
Божествено „Аз”
е нещо безкрайно по-могъщо, нещо безкрайно велико.

Преди да си познал Вселената, преди да си познал Безкрайността,
и именно за да можеш наистина да ги познаеш и разбереш,
да можеш да се свържеш реално, непосредствено, съзнателно
с тях,
ти първом трябва да познаеш себе си.
Защото ти си микрокосмос – умален образ на Безкрайността,
на Вселената, всичкото ѝ величие и чудеса.
И защото само великият Ключ на аналогията, на подобие,
ще ти даде достъп в Храма на истинското, на великото Знание:
„Каквото Горее, така и долу”: както малкото, така и Голямото,
както микроскопичното, така и Безграничното,
както атома, така и космоса,
както човека, така и Бог: микрокосмос и Макрокосмос.

„Познай себе си!”

Познай себе си като миниатюрен, микроскопичен образ
на безкрайната Вселена, съдържащ всичко, което съдържа тя.
Познай себе си като зародиш, носещ в себе си потенциала
на безкрайно развитие, безкрайно усъвършенствуване,
безкрайно величие, могъщество, красота, слава.

Познай себе си като любов:

както частица от великата, безграничната Божия Любов.

Познай себе си като дете на Бога – син на Бога, дъщеря на Бога.

Познай себе си като Безкрайност, като Безсмъртие, като Вечност:

познай себе си като частица от Бога – познай себе си като Дух!...

Какво струват всички други знания, всички земни знания, пред себепознаването, пред познаването на своето истинско „Аз“? Пред осъзнаването на своята безкрайност, на своето безсмъртие? И колко много знаем ний, хората, за всичко, което е около нас, а сами себе си не познаваме!

Химия, физика, математика, кибернетика, радиоастрономия, бионика

– толкова много знаем ний, а доколко познаваме себе си?

Нима анатомията, физиологията, ще ни дадат пълно познание за човека?

И то така както ги изучаваме, без да имаме предвид връзката, съответствието, които съществуват между човешкия организъм и Безкрайността, между всеки орган на човешкото тяло и съответните органи на Вселената?

Нека отправим поглед към себе си – към истинското, скритото, към съкровено, свещеното, безсмъртното, безкрайно великото в нас,

без чието познаване е все едно, че нищо не знаем за себе си.

Какво сме наистина ний, хората, какво е човекът?

Човекът е ключ на Вселената.

Само през човека, чрез истинско познаване на човека, може да се мине към истинско познаване на Вселената, на Космоса.

„Адам Кадмон“ – „Вселенският Човек“ – с този кабалистичен израз са означавали в Древността името на безграничната Вселена.

„Вселенският Човек“ – Човекът – Вселена и Вселената – Човек – именно човек, а не нещо друго...

Защото устройството, в основните си черти, е едно и също.

„Както Горе, така и долу“ – основният принцип на Херметизма.

Като истински син на Бога, човекът носи в себе си, в своята душа, потенциала на безграничното Божие величие, на Безкрайността.

Както всяко семе носи в себе си образа и възможностите на цялото растение. Както всеки син носи образа, потенциала на своя баща.

Това не е теория, а факт – реалност в природата, в живота.

Синът, детето, носи в себе си, не проявени още, всички възможности

на своя Баща.

Човекът е син на Бога, не проявен Бог, латентна, не проявена още Безкрайност...

Това си именно ти – човека, семето, зародиша, потенциала на Безкрайността.

Това си именно ти – малък, микроскопичен образ на голямата, на безграничната Вселена.

Това си именно ти – малка искра от Божествения Пламък, съдържаща всичко.

Безсмъртна искра от безграничната Любов на Бога.

Това си ти – като Безкрайност, като Вечност, надарен с безсмъртие, надарен със заложибите, с възможностите за безкрайно развитие,

за безкрайно растене, безкрайно усъвършенствуване;
надарен с възможностите – в милионите, в милиардите векове
на Бъдещето, да се превърнеш в Слънце, да създаваш цели
Вселени...

Вечно да вървиш все по-нагоре и по-нагоре в Безкрая.
Във все по-голяма красота, величие, могъщество, слава,
вечно да се стремиш към съвършенството на Бога, твоя Отец.
Защото от Безсмъртието си роден, и към безсмъртието отиваш.
Защото от Безкрайността си роден, и към Безкрайността отиваш.
Защото си син на Бога, и към Бога отиваш!
А истинският, верният път към Бога е: преди всичко – смирение!

„Познай себе си!“

Познай себе си като Дух – като син на Бога.
Познай себе си като образ на цялата безгранична Вселена.
Познай себе си като същност – частица от същността на Бога:
Познай себе си като Любов!

5.5. ТОВА СИ ТИ!

Септември е в началото си.
Ставаш в три часа сутринта..
Небето гори с дивните блясъци на безброй диаманти, бисери,
смарагди, рубини.
Орион, Близнаци, Коларят, Персей, Голямата и малката мечка,
неизменната Касиопея са пред теб, над теб.
Ето трепва, изгрява вече на югоизток Сириус от Голямото куче.
След един час той е вече високо над хоризонта.
На север, на запад, на юг – все същото великолепие.
Но Орион е ненадминат. Той привлича преди всичко погледа ти.
И Сириус, който блести под него.

Ето безкрайното богатство на Бога.
Ето безкрайното величие на Бога.
Ето безграничната любов и безграничната мъдрост на Бога.
Великият смисъл, великото съдържание, великата цел на твоя
живот,
тук, на земята.

Защо живееш? – Да, ти знаеш сега защо живееш.
Не – да умреш, да се свърши завинаги с тебе.
Не – да оставиш след себе си някакви славни дела:
да влезеш в страниците на историята,
да останеш „безсмъртен“ в съзнанието на бъдещите поколения.
Не – и да да пропилееш без смисъл, без цел, без любов,
без вяра и надежда силите, живота, условията за развитие,
които ти са дадени.
Всичко това е толкова земно, преходно, несъществено!

Тук, на земята ти си дошел да се подготвиш за Вечността.
Тук, на земята ти си дошел да се подготвиш за жител на
Безкрайността.

Да развиеш в себе си силите, способностите, съвършенството,
които ти са необходими, за да можеш да станеш жител
на безкрайното Божие Царство.

Ето твоето бъдеще. Ето животът, който те чака.

Ето великият, свещеният Дар на Бога, твоят любещ те Баща.

В това Велико училище на земята ти си дошел да се учиш.

Ти си дошел да растеш. Ти си дошел да станеш по-съвършен:

все по-мъдър, все по-силен, все по-красив, все по-добър.

Все повече, по-силно и по-хубаво да обичаш.

Дошел си да се научиш да вървиш по пътя, по стъпките на Бога:

дошел си да се научиш да твориш.

Да твориш с любовта и мъдростта на Бога.

Да станеш съработник на Бога.

В това Велико училище ти си дошел със задачата да станеш ангел.

В това Велико училище има много класове – много животи.

В него има много задачи, много изпити, много университети.

Ти няма да го напуснеш, докато не минеш през всички.

Докато не вземеш с успех всичките си изпити.

В това Велико училище – земята

Гледай безкрайността на звездното небе!

Милиони светлинни години. Милиарди светлинни години.

И пак няма край.

Няма край Божественото. Няма край величието на Бога.

Няма край и твоят живот. Няма граници за твоя растеж.

Няма граници за твоя възход, за твоето усъвършенстване.

Гледай безкрайността на звездното небе!

Милиардите звезди, милиардите слънца, звездни потоци,

„мъглявини“ – галактики.

Гледай това, което те очаква в безкрайния път на твоето

Безспирно издигане, осъвършенстване.

Гледай твоето Велико Наследство във Вечността:

„А това е живот вечен, да позная Тебе, единния истински Бог ...”

Да познаеш безкрайното величие, безкрайната любов и мъдрост,

Безкрайното съвършенство на Бога,

Във великата красота на света, който Той е създал.

Да го постигнеш! ...

Гледай!

– Каква красота, Господи!

Това си ти, човекът, синът на Бога, наследникът на Неговото
Царство.

Това си ти – малкото Божествено Семе, което ще се превърне в
Слънце,

Което ще се превърне в цяла Вселена.

Това си ти – това е твоята Душа, която обгръща Безкрайността,
която съдържа в себе си цялата Вселена.

Всичко това е твое. Всичко това е в тебе.

Всички тези бисери, скъпоценности, украсяват безкрайното величие,
безкрайната мощ, безкрайната шир на твоята душа.
Ти си в Бога и Бог е в теб.
Ти си във всичко и всичко е в теб.
В Бога, чрез Бога, всичко е твое.
Това си самият ти!

Изток вече гори в розови пламъци.
Освен тънкият сърп на луната, само Венера и Сириус
остават още да блестят на небесния свод.
Господи! Толкова красота!

Твоя е тази красота – на пробудения човек.
На този, който вижда:
на този, който мисли, на този който люби.
Твоя е тази красота! Това си ти!
Това си самият ти!

5.6. ТОВА, КОЕТО ТИ НАПРАВИШ....

Това, което ти направиш, цял свят ще го направи.
Там, където ти отидеш, всички ще отидат.
Върховете, до които ти се издигнеш, всички ще се изкачат на тях.

Идеалите, които ти реализираш в живота си, всички ще ги осъществят.
Думите, които ти изкажеш, всички ще ги чуят, всички ще ги повторят.
Мислите, които изпратиш в пространството, ще засегнат всички души,
ще проникнат във всички улове.
Любовта, която твоето сърце излъчва, ще докосне всички сърца.
Жертвите, които ти направиш, всички ще ги направят.
Светлината, която те озари, ще озари всички души.
Твоята радост, твоето щастие, твоята красота, твоето блаженство,
твоята връзка с Всемира, твоето вдъхновение, твоето озарение,
твоето величие, твоите успехи – ще бъдат на всички,
ще бъдат постигнати от всички.
Ти вървиш напред, а милиони се движат след тебе.
По-рано или по-късно, те ще бъдат там, където днес си ти.

Никое твое усилие не ще отиде напразно.
По-рано или по-късно, то ще даде своя плод;
малките семенца ще се разраснат във велико, могъщо дърво.
Безшумно, мълчаливо, но с безкрайна точност
и с безгранична, всемогъща сила работи Великият Закон:

5.7. ЗАКОНА НА ЕДИНСТВОТО!

Аз съм във тебе. И ти си във мен.
Аз съм всички. И всички са в мен.
Всеки един от нас е във всички.
И всички са във всеки един от нас.
Разбери Великият Закон!
Проникни, усвои Божествената Истина за единството на живота
– за единството на всичко и всички.
Разбери я с ума си. Почувствавай я със сърцето си.
Приеми я в душата си. Осъществи я с волята си.
Приложи я в живота си – в чувствата си, с мислите си, с делата си.
Осъзнай великата истина.
Разбери и приложи Великия Закон!

Ний не сме отделни същества.
Ний сме свързани в едно велико Цяло.
Ний сме части на един велик колективен Организъм.
Няма нищо, което аз правя или ще направя,
което да не засегне тебе, и всички – целия свят.
Няма нищо, което ний, хората, правим, което да няма безкрайни,
могъщи, все по-разрастващи се следствия.
Ний сме едно.
Ний сме живи клетки на този жив Организъм.
И всичко, което един прави, се отразява на всички
– то се отразява върху целия живот.
Това, което ти направиш, всички ще го направят.
Там, където ти отидеш, всички ще отидат.
Върховете, които ти достигнеш, всички ще се изкачат на тях.
Такъв е великият, малко познат, но чувствуван дълбоко в
душите ни,
всемогъщ, неотразим, неотменим Закон за Единството.
Аз и ти сме едно. Ний всички сме едно.
По моя път ще минеш ти. По твоя път ще мина аз.
По моя и по твоя път ще минат всички.

Спокойно работи.
Спокойно и с пълна вяра възложи всичко на Великия Закон
– закона за Единството.
Нима тук става въпрос за време?
Нима времето има край?
По-рано или по-късно, с по-голяма или по-малка сила,
за добро или за зло, всяко действие на отделната клетка,
на отделната единица, се отразява върху Цялото,
върху всяка негова отделна част.
Такъв е великият Закон за Единството.
Безсмъртието на живота е канавата, върху която той изгражда
своето дело.
Времето и пространството са арената, в която се проявяват
неговите сили.
Времето и пространството – Вечността и Безкрайността –
са твоята нива, в която ти посяваш безсмъртни семена.

В това е нашето безкрайно могъщество.
В това е нашето безкрайно величие, нашата нетленна красота.
В това е и нашата безкрайна отговорност:
нашият вътрешен, свещен, морален дълг:
да мислим, да чувствуваме, да вършим само доброто,
само разумното, истинското, красивото, великото.
Да станем проводници на великата Любов, на великата Мъдрост,
на великата Истина.
Да отворим душите си, сърцата си, и умовете си
за светлината и красотата, за любовта.
Да изграждаме непрестанно себе си и всичко около нас
във все по-голяма красота и съвършенство.
Да станем служители на Бога
– служители на великата Мъдрост и на великата Любов.
За нашето добро и за доброто на всички.
За нашия растеж и за израстването на всички.
За нашето величие и за величието на всички.

Бъди буден – да осъзнаеш, да почувствуваш и разбереш
Великия Закон.
Бъди буден – за да протекат чрез тебе Божествените сили.
Бъди буден – за да се включиш в могъщия фронт на светлите сили.
Знай, че в твоя ум, в твоето сърце и в твоята воля
се таят безкрайно могъщи сили.
Знай, че ти си син на Бога, дете на Бога.
Че ти трябва да вървиш по пътя, по стъпките на Бога
– да се учиш да твориш.
Че твоето бъдеще, твоето предназначение е:
да станеш творец на нови светове.
Затова именно Бог ти е подарил Вечността.
Затова именно Той ти е подарил Безкрайността.
На тебе – безсмъртния син на Бога.
На тебе – безсмъртната искра от безсмъртния Божествен Пламък.
На тебе – на твоята Душа, отразяваща Вселената,
На тебе – малкия космос, отразяващ, съдържащ Безкрайността.

Това, което ти направиш, всички ще го направят.
В това се крие нашата нетленна, Божествена връзка,
нашето предвечно единство.
Бог не е поставил граници никъде, за никого и за нищо.
Той е разкрил безкрайни простори за всекиго и за всичко.
Ти живееш вън от пространството и времето.
Твоят истински живот, животът на твоя Дух, стои над тях,
не е подчинен на пространството и времето;
твоите дела, твоите мисли и чувства, твоята любов,
са безсмъртни.
Твоята душа, самият ти, твоето истинско „Аз”,
Божественият Дух в тебе, живеят във Вечността и Безкрайността.
Няма граници за тебе, за душата ти, за Духа ти.
Няма граници за мислите ти, за делата ти, за любовта ти.
Няма граници нито във времето, нито в пространството.

Всичко е за теб. Всичко е в теб. Всичко е твое.
Всичко, което е притежание на твоя Баща, принадлежи и на теб.
Защото: „Аз и Отец сме едно“.
Това е нашата цел, това е нашият идеал, това е нашата задача
в живота на човека тук, на земята:
да приобщим, да следем нашето съзнание със съзнанието на Бога.

За да имаме всичко:
За да заживеем във Вечността.
За да притежаваме Безкрайността.

Затуй бъди буден:
това, което ти направиш, всички ще го направят.

5.8. ЯЖ С ЛЮБОВ!

„Ако ядеш с любов, дълго време ще живееш;
ако не ядеш с любов, преждевременно ще умреш.“
Учителят

Яж с любов!

„Аз съм живият хляб, слезъл от небето.

Който ме яде, има живот в себе си“.

Буквално ли трябва да разбираме тези думи на Христа?

– Да, буквално!

Именно в тези думи е скрита великата Тайна на живота.

Именно в тях е скрита великата тайна на Жертвата.

Именно в тяхното правилно, в дадения случай буквално разбиране,
ние биваме озарени от истинската светлина на живота.

„И когато ядяха, взе Исус хляба, и благослови го и преломи го,
и даваше на учениците си и рече:

„Вземете, яжте, това е моето тяло“. /Ев. Матей, 26:26–27/

„Хляба сладки днес да възлюбя

и сладките му думи аз да чуя“

– се казва в песента „Запали се огъня“, дадена ни от Учителя.

Великата истина на живота се състои именно в това, че ние,
хората,

буквално ядем плътта и пием кръвта на Великото Същество,

което в своята безгранична Любов, в своята велика и свята Жертва,

ни отдава живота си – тялото си, плътта и кръвта си,

за да живеем ний:

„В Бога ний живеем, движим се и съществуваме“.

Любов е това, от което, чрез което ний живеем.

Любовта на Бога е в хляба: в житото, в гроздето, във всички
плодове,

във въздуха, във водата и светлината.

Във всичко, което ни заобикаля, във всичко, което съществува.

Докато ний не разберем, че всичко в нас и около нас,

в атома и Космоса, на нашата земя и в безкрайността,
е материализираният живот, материализираната Любов на Бога,
дотогава ний ще бъдем спящи, непробудени души.
Дотогава ний ще бъдем слепи за великата Истина на живота.

Бог не е отвличена идея – нещо далечно, неземно, недостъпно.
Той не е само извънсветовен Идеал за най-великото,
Съвършеното, Безкрайното – както го разбира и тълкува Толстой в
„Пътя на живота“ /виж главата „Бог“/.

Бог е жива Реалност – физическа, осезаема,
достъпна за всичките ни сетива – в нас и навсякъде около нас,
тук, до нас, и в милиардите слънца и планети на Безкрайността.
Животът на Бога, тялото на Бога, плътта и кръвта на Бога е това,
което ний ядем и пием, това, чрез което ний живеем.
Великата жертва на Бога за нас, великата Любов на Бога към нас,
е това, чрез което ний живеем.

Не търсете Бога в небесата, далеч някъде в безграничното
пространство.

Не Го търсете в нещо отвлячено, неземно, нематериално,
което може да се схване само с мисълта, само с въображението ни.
Бог е онази жива, онази всекидневна Реалност,
която ни заобикаля отвсякъде, навсякъде и винаги.

Бог е в нас и навсякъде около нас – в нашите братя и сестри,
хората,

в животните и растенията, във всичко, което ни заобикаля.

Само от тази база като тръгнем, ний можем да Го узнаем, да Го
открием

и в Небесата – милиардите Слънца, като Безкрайност, като
Вечност,

като Слънце на Слънцата, като не проявена Същност, като Дух.

„Който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот в себе си“.

Бог е тук, при нас, около нас, достъпен физически, видим, осезаем.

Докато не Го видим и разберем тук, до нас, при нас, в нас,
ний по никакъв начин не можем да Го видим, да Го узнаем и
разберем

и в Безкрайността – като Дух.

Великата Реалност е пред очите ни – навсякъде около нас.

Този, който има очи, я вижда. Който е духовно спял – не я вижда.

Бог „създаде“ света: – Бог живее в света, Бог изпълва света.

С Любовта си, чрез светлината и топлината, Бог храни ежедневно
света.

С живота си – Той ни дава живот.

Ний сме малки деца – кърмачета, хранещи се върху великата,
безкрайна Гръд на Бога – Природата.

Живота на Бога, Любовта на Бога, Жертвата на Бога,
тялото – плътта и кръвта на Бога – е това, което ний ядем и пием.

Това не е метафора. То не се казва в преносен смисъл.

То не е символ, не е нещо отвлячено, идея някаква, на някого.

То е жива, всекидневна, общедостъпна Реалност.

То е единствената Реалност. То е великата Действителност.

Това е Бог – върховната, единствената Реалност,
без която ти не би могъл да съществуващ нито миг.
Тази Реалност, този Живот, тази Любов, които са в нас и вън от нас,
които проникват всичко, дават живот на всичко.
Бог е реален – общодостъпен, видим, осезаем.
Едновременно – и Дух и материя, и видим и невидим.
И безкрайно голям – в безграничния Космос,
и безкрайно малък – в атома, в клетката,
Безкрайно далечен и – съвършено близък.

Затова знай, че когато слагаш в устата си залька хляб,
това е наистина тялото на Бога, Любовта на Бога, живота на Бога.
Това е самият Бог, слязъл от Небесата, за ни даде живот.
Чрез своята велика Любов, чрез своята велика Жертва,
да ни изпълни със своя живот.

Що е светлината, която ни дава жито, грозде, ябълки, круши,
и всичко друго, което е необходимо за живота ни?

Това е любов. Това е именно Любовта на Бога.

По такъв начин именно, чрез светлината и топлината,
Любовта на Бога идва при нас.

В житното зърно е скрит Бог. В ябълката е скрит Бог.

Във всички плодове, във всичко, с което се храним,
и чрез което живеем, е скрит Бог.

Във всичко това е живота, любовта, същността на Бога.

Бог е реален: толкова материален, колкото и нематериален –
духовен.

Толкова видим, колкото и невидим. Толкова близък, колкото и
далечен.

Толкова общедостъпен, понятен, осезаем, видим за всички,
колкото и – непонятен, недостъпен, недостижим, невъобразим.

Защото Бог е във всичко и всичко е в Бога:

най-малкото и най-голямото, най-простото и най-сложното.

Яснотата на белия ден и – великата, неразгадаема за човека тайна.

Бог е всекидневно заобикалящата ни действителност.

Бог е в Любовта, която ни дава живот.

Бог е в хляба и водата, във въздуха и светлината, в земята и
небето.

В нас и вън от нас. Тук и в Безкрайността.

Бог е реален. Бог е единствено съществуващата Реалност.

Бог е единствено съществуващата Любов.

Бог е единствено съществуващия безграничен, всеобгръщащ
живот.

Затуй, когато ядеш, ти трябва да съзнаваш, че туй, което ядеш,
е тялото на Бога – живота на Бога, любовта на Бога.

То е жертвата на Бога за теб.

То е подаръка на Бога, подаръка на Любовта за теб.

Както майката храни с тялото си, с живота си, с любовта си,
своето малко дете, така и Бог ни храни с живота си, с любовта си.

Това е буквална, а не отвличена, не имажинерна истина.

В буквално точното схващане на тази велика Действителност, неподлежаща на никакво софистическо тълкуване, на никакви изкуствени, отвлечени, измислени човешки представи, стои именно действителното пробуждане на човека за реалността на нещата.

В това е началото на съзнателния живот на човека на земята.

Това значи да познаеш, да видиш Бога.

Да Го видиш в себе си и във всичко, което те заобикаля, като единствена, непреходна, върховна, вездесъща Реалност. Да познаеш Бога като Любов, от която произтича всеки живот.

Яжте с любов!

Обикни храната, обикни водата, обикни въздуха, обикни светлината.

Обикни великата красота на природата, на живота:

Това е Любовта на Бога, не в преносен, а в буквален смисъл.

Това е сам Бог, който слиза от Небесата, за да ни даде живот.

Това е Жертвата на Бога, това е Любовта на Бога към теб.

Обикни и с любов, със свещен трепет приемай всяко късче хляб, всеки плод, всяка храна, всяка капка вода, всяка вдишка въздух, всеки лъч светлина.

Това е тялото на Бога – това е живота на Бога, Любовта на Бога.

Това са плътта и кръвта на Бога, в абсолютно реален, в буквален смисъл на думата.

„Разумното ядене т.е. яденето с любов, е благо,

а яденето без любов води към нещастие.

Ако ядеш с любов, дълго време ще живееш, ако не ядеш с любов, преждевременно ще умреш”.

Яж с любов!

Приемай с любов Любовта, Жертвата, Живота на Бога – свещените подаръци на Бога за теб.

5.9. ЗАДАЧА № 1

Нека преди всичко обясним за кого се отнася тази задача.

Тя не е за всички. Не! Тя е задача за малцина.

За малцина – днес. Утре – за мнозина.

Задача № 1 е за будните хора. За пробудените съзнания.

За чувствителните съвести. Тя е само за тях.

Днес те са малко. Утре ще бъдат много.

Днес са единици. Утре ще бъдат хиляди, милиони.

Във всеки град, във всяко село. Навсякъде по света.

И така, задача № 1.

Когато се вече назрял, тя ще почука на твоите врати.

На вратите на твоето съзнание. Не по-рано.

Затова ние не бързаме. Природата не бърза. Бог не бърза.

Само когато си готов, само когато времето ти е дошло, тогава тя ще почука на твоите врати.

Затуй ний не убеждаваме. Не проповядваме, не принуждаваме.
Ний само изясняваме:

Ако за тебе е още рано, не се заемай със задача № 1.

Бъди си такъв, какъвто си бил досега.

Не се насилвай, ако времето ти още не е дошло.

Всичко трябва да стане естествено.

Всичко ще стане естествено. Точно на време.

Точно когато му дойде времето: както детето се ражда

– на деветия месец. Така е правилото.

Малко по-рано или малко по-късно – това са изключения.

И тъй, задача № 1 се отнася до храненето.

Какво да ядем. По-точно – да ядем ли месо.

Да убиваме ли, за да ядем? Да убиваме ли – за да живеем?

Да убиваме ли, за да си доставим храна?

Все едно е – дали ний самите, или други стават убийци заради нас.

Да ядем ли телата на убитите от нас животни – това е задача № 1.

Ще дойде ден, когато тя ще почука на вратите на твоето съзнание.

Който и какъвто и да си ти, не се съмнявай, бъди уверен:

задача № 1 ще почука на вратите на твоето съзнание.

Ако не днес, то утре. Ако не тази година,

то след десет, след двадесет години.

Ако не в този живот, то в следващия, в този, който иде след него.

В един от следващите твои животи на земята

когато си вече готов, задача № 1 ще почука на вратите на твоето съзнание.

Ще каже: Дойде вече времето за моето разрешаване.

Дойде вече време да се роди детето:

да се роди новото отношение към живота,

новото отношение към света.

Към всички същества, които го изпълват.

Към всички твои братя и сестри.

По-малки или по-големи. Към всички.

Защото всички ний сме свързани в една верига.

Всички течем в един единен общ поток.

Всички произтичаме от един общ Извор.

Всички плуваме в могъщата, всеобгръщаща, единна

Река на живота.

Животът е един: в мене, в тебе, във всички живи същества.

Когато разберем това, когато го осъзнаем с ума си,

когато го почувствуваме със сърцето си, с душата си,

тогава времето е вече дошло: задача № 1 трябва да бъде решена.

И тя ще бъде решена: от съзнанието, волята, от душата и духа,

от сърцето и ума на пробудения човек.

Задача № 1 е много трудна!

Тя е същевременно и много лесна. Зависи от времето.

Когато времето не е дошло, нейното решаване изглежда невъзможно.

Безброй пречки, безброй условия се изправят като планина
пред нейното разрешаване. Струва ти се, че е неразрешима.

– Всички ядат, всички се хранят с месо. И аз ще ям.
Защо да се насилвам? Защо да се ограничавам?
Защо да гладувам? Защо да се отделям от всички?
Защо да се отказвам от вкусната и питателна храна?

И наистина, така е: щом ти се яде месо, яж!
Щом трябва да се насилваш, да се ограничаваш,
да се бориш със себе си, с настойчивите, ненаситни желания,
щом смяташ, че ще гладуваш без месната храна,
щом се страхуваш да се отделиш от другите,
да влезеш в противоречие с близките си, с всички;
щом ти се струва неприемливо да минаваш за чужд
в очите на другите, тогава яж.

Яж месо колкото искаш и докогато искаш.
Щом ти се яде, щом ти е сладко, щом се страхуваш
да нарушиш нормите на заобикалящата те среда,
щом гласа на съвестта не се е още обадил,
не те зове с цялата си непобедима мощ;
щом не ти е дошло още времето,
ще продължаваш да ядеш месо.

Ще ядеш, ще ядеш, ще ядеш. Ще ядеш месо всякакво:
и от агнета, и от телета, и от зайци, от птици, от риби.
Дълги години ще ядеш. Много животи ще ядеш.
И в този си земен живот. И в следващия. И в този след него.
През много години, през много животи, много месо ще изядеш.
Но същевременно – и ще плащаш. Не си въобразявай,
че ще се измъкнеш, че ще минеш някакси без да платиш.
Че ще заобиколиш Закона, който иска възмездие за пролятата
кръв.

Човешкият закон можеш да избегнеш, но Божествения – никога!
Ще плащаш, ще плащаш за пролятата кръв.
Дълги години, десетилетия, столетия, хилядолетия
ще плащаш за кръвта на убитите животни,
Или ти си мислиш, че не носиш отговорност?
Че си някакво свръхсъщество, за което всички трябва да се
жертвуват?

Или си мислиш: Е, това са животни, нисши същества,
кой ще седне да държи сметка за тях, за тяхната пролята кръв?
Може да е така по твоя, по човешкия закон,
но по Божия закон не е така!

Великият закон за Причинността – Карма – държи сметка за всичко.
Нищо не пропуска.

Ще се изиска от тебе кръвта на брата ти:
кръвта на твоите по-малки братя – животните.
Каин ще заплати своето престъпление – братоубийството.
Човешката кръв ще тече на земята, насилствено пролята,
дотогава, докато тече кръвта на животните,
пролята насилствено от нас, хората.

Този Закон не може да се избегне, не може да се заобиколи:
Той е Божествен, а не човешки закон. Карма се нарича той.

И затова – ще има войни, ще има революции,
ще има убийства, ще има нещастни случаи, „злополуки“,
ще има природни катаклизми, земетресения, наводнения, циклони,
ще има избухвания на вулкани, ще има епидемии и всякакви
болести,
ще има още много напасти, ще се пролива още много човешка
кръв,
тук, на земята, дотогава,
докато хората не престанат да убиват животните,
докато те не престанат, изобщо, да убиват.
Дотогава, докато съществуват омразата, завистта, лъжата,
слепия, безразсъден егоизъм, който ни хвърля едни срещу други,
който ни учи да убиваме и животните.

Майко, детето ти, твоето дете, което ти сега учиш да яде месо,
утре ще бъде убито. – На война или по друг начин
ще се пролее кръвта му, ще се прекъсне младия му живот,
за да изкупи проляната кръв на закланите животни.
Ще бъде убит мъжът ти. Ще бъде убит брат ти, баща ти.
Във войните, в природните бедствия, катаклизми, хората плащат.
Плащат за проляната кръв на животните.
Плащат за причинените страдания на своите по-малки братя.
Плащат, изобщо, за своите престъпления, за своята жестокост,
за своето зверство, за своето безумие. За всичко се плаща.
Няма нищо случайно. Не!
В света на Бога всичко е обусловено от една разумна, логична,
неизбежна, Божествено справедлива Причинност.
Нищо, незаслужено от тебе, не ще те постигне.
Никакво зло, семето на което не си посял сам ти,
преди години, десетилетия, столетия, хилядолетия, не ще те
засегне.
Не Бог ни съди, не Той ни наказва.
Осъждаме се, наказваме се самите ний.
Не Бог създава войните.
Не Той праща суша, земетресения, катаклизми – създаваме ги ний.
С нашето безумие, с нашата глупост, с нашия безразсъден егоизъм.

И така, човече, братко мой, сестро моя, дълги години,
десетилетия, столетия, ти ще продължаваш да ядеш месо,
да убиваш животните, да вършиш престъпления.
И ще продължаваш да плащаш: убиеца ще бъде убит.
Ще плати с кръвта си. Престъплението ще получи своето
възмездие.
Не за отмъщение, а за поука.
За да разбере човек към какво водят постъпките му.

И най-сетне, в твоето съзнание ще проникне малко светлина:
твоят ум ще схване връзката между причина и следствие.
Ти ще разбереш защо страдаш.
Ти ще разбереш какво нещо е убийството. Ще се отвориш от него.
Ти ще почувствуваш като твоя болката на убиваните от теб
животни.

Ще почувствуваш като твой живота им, прекъснат преждевременно от теб.

Ще почувствуваш като твой живота, страданията, болките и радостите

на всички твои братя и сестри, на всички живи същества.

И тогава душата ти ще се насити на месо.

Душата ти ще се отвърне от месото.

То няма да ти бъде вече сладко.

То няма да ти бъде вече желано.

То няма да ти бъде вече необходимо.

Нещо повече: то ще ти стане отвратително.

Ти няма да можеш вече да ядеш месо.

За тебе ще стане органически невъзможно

да сложиш къс месо в устата си.

Ще се гнушиш от него. Организма ти не ще го приема.

Ще предпочиташ да гладуваш, ще предпочиташ да умреш, отколкото да ядеш месо.

Защото ти ще си станал вече друг човек. Не този, който си сега.

Дошло ти е времето: станал си по природа вегетарианец.

По-точно, върнал си се към естественото си състояние.

/Виж „Битие“, глава 1, стих 29/.

Ще ядеш това, което Бог ти е дал за храна.

Ще изпълниш Божия Закон. И ще се върнеш в Рая.

Това не става само като не ядеш месо, а като станеш друг човек.

Тогава от теб ще отпадне всяко зло.

Ще отпадне и желанието ти да ядеш месо.

Ти си вече друг човек. Умря старият, роди се новият човек.

Човекът, който се познава, който се съзнава като Дух.

Който знае, че тялото е само инструмент на Духа.

Човекът, който се съзнава като дете на Бога, като син Божий.

Човекът, който живее в светлината.

Човекът, който живее в свободата.

Човекът, който живее в Любовта!

Днес вегетарианството за тебе е трудно.

Много трудно, почти невъзможно.

А тогава то ще ти бъде много лесно.

Ще ти бъде естествено. Ще ти бъде необходимо.

Защото времето ти е дошло.

Това време ще дойде за всички.

За едни по-рано, за други – по-късно.

Не с убеждаване, не с принуждаване, а само по себе си, естествено:

душата ти, сърцето ти, умът ти, съзнанието ти, съвестта ти
ще направят месоядството невъзможно за теб.

Ръката ти ще се откаже да убива.

Устата ти ще се откаже да приема месо.

Тогава и човешката кръв ще престане да се пролива на земята.

Чак тогава!

Защото във взаимното човекоубиване, с реките от кръв,
проляти във войните, ние изплащаме, преди всичко,

греха на убийството на нашите по-малки братя – животните.

Близко ли е вече твоето време? Не е ли вече то дошло?

Ние не казваме, че като си станал вегетарианец,
ти си станал вече друг човек.

Не! Вегетарианството е само една стъпка по пътя към новия човек.

То е „Първото стъпало“ според Лев Толстой.

То е „Задача № 1“ за всеки пробуден човек.

И тъй, настоящето се отнася само за тези,
чието съзнание е вече пробудено.

И за тези, чието пробуждане вече приближава.

То не се отнася до спящите души...

Извинете! Не желаем да обиждаме: душата е винаги будна.

Но тук, на земята, ние не винаги чуваме нейния глас.

И тогава сме глухи за душата.

Нашето мъничко, дребнаво, страхливо лично „аз“,

нашето ограничено земно съзнание, не чува,

или се бои да чуе гласа ѝ.

Задача № 1. Тя стои пред всички.

Тя хлопа на вратите на съзнанието на всеки буден човек.

По-рано или по-късно, всички ще се пробудят.

По-рано или по-късно, всички ще разрешат задача № 1.

По-рано или по-късно, всички ще станат вегетарианци.

От любов към всяко живо същество.

От любов към живота, към красотата, към съвършенството.

От любов към безкрайното съвършенство на всичко, което ни
заобикаля,

тук, на земята, и в непонятните бездни на Всемира.

От съзнанието, че животът е единен.

Поради факта, че никой вече не ще може,

никой вече не ще желае, не ще се реши да убива.

Затова, защото, по-рано или по-късно,

всички ще се върнем към Бога:

всички ще изпълним Божия Закон: „Не убивай!“

Затуй, защото душата ти е озарена от вечната светлина!

Затуй, защото сърцето ти е пламнало във великата Любов!

Затуй, защото ти си човек!

5.10. МАХНИ ОГРАДАТА!

Тази сутрин старият Бряст ми каза тихо:

– Махни оградата!...

Беше хубаво ранно утро. Слънцето още не беше изгряло.

Бях само на няколко крачки от него, от Бряста.

Бях в лозето – вързвах падналите по земята лози.

Делеше ни оградата – най-обикновена ограда от бодлива тел,
която, преди години, сам бях поставил.

Тогава мястото беше почти необитавано, пусто.
Понякога докарваха на паша животни – крави, кози.
Може би, тогава, оградата беше необходима.
Може би именно поради животните я издигнах.
Но днес тука е вече обитавано от хора.
Местността разцъфна, украси се с кокетни вили.
Почти навсякъде земята е разработена.
Посяха лозя, овощни градини.
Животни тук почти не идват. Няма опасност от тях.

И ето че сега старият Бряст ми каза тихо.
Много тихо, но и много ясно:
– Махни оградата!

– Махни оградата!
Не искам да гледам огради пред себе си, край себе си.
Не искам да бъдеш отделен с ограда от мен.
Нека всичко бъде свободно, широко открито.
Нека никакви прегради не спират движението.
Нека, както въздуха, както светлината, както водата,
широко достъпна да бъде и земята.

Махни оградата!
Премахни всички огради, всякакви огради.
Премахни ги веднъж завинаги.
Влез във живота, който е без огради.
Влез във живота, в който няма делене.
В който името на човека достойно звучи.
Влез в живота на доверието, на вярата, на единството.
Влез в живота на доброто, на разумността.
Влез в живота на Бога – в любовта.
Махни оградата!

Махни оградата, човече, между себе си и другите:
между сърце и сърце,
между душа и душа,
между живот и живот,
между вяра и вяра,
между разбиране и разбиране,
между народ и народ.
Съборете всички, всички огради, всички стени!
Дигнете граничните стълбове.
премахнете заставите, отведете граничарските кучета.
Нека свободно, свободно се движат хората – по всички посоки,
по всички страни, всред всички народи, по всички земи.
Хвърлете всички, всички оръжия!
Унищожете пушки, топове, ножове, атомни бомби.
Нека името човек зазвучи наистина гордо!
Нека се възвърне доверието на брата човек.
Нека се тури край на злото – на разединението, на отделността.

Стига омраза! Стига делене!
Стига подозрения, обвинения, неразбиране, жестокости, измами,

лъжи.

Стига кръвопролития, вражди, войни.

Махнете всички, всички прегради.

Братството, единството, любовта да зацарят тук,
и навред по цялата земя.

Мирът, истинският мир да дойде.

Мир между хората – между всички хора, между всички народи.

Не може? Не е още време? Няма условия?

Не може за глупостта, за заблудата.

Не може за жестокостта, за коравосърдечието.

Не може за слепотата, за омразата.

Не може за отживялото, за тъмното минало – за злото.

За доброто – всичко може!

За разумността – всичко може.

За любовта – всичко може!

За вярата, за човешината, за истината, за справедливостта
– всичко може!

Може крилатата младост.

Може безграничната вяра.

Може безкомпромисната решителност.

Може способността за жертви.

Може Новото, което идва.

Могат децата, които сега се раждат.

И тези, които занаяпред ще се родят, с единствената мисия,
с единствената цел в живота – да сложат кръст над старото.

Идете си, идете си вече вие всички, фалирали водачи на
човечеството:

на народи, партии, лагери, вери, секти, организации, разбирания.

Идете си вече на почивка, пенсионирайте се.

Вие знаете само да разделяте.

Да издигате огради, крепостни стени.

Да строите затвори, казарми, концлагери.

Да произвеждате атомни оръжия.

Да раздухвате огъня на омразата, подозренията.

Да отнемате свободата на човека.

Да го превръщате в роб, в пушечно месо, в страхливо животно,
треперещо пред вас, пред силата на вашата власт, на вашата
заплаха.

Човекът, който трепери от страх пред насилието, пред гонението,
пред наказанието, страданието, клеветата, пред „общественото
мнение”

създавано и поддържано от продали душата си, съвестта си,
мисълта си, способността си, писачи и говорители.

Човекът, който е престанал да бъде вече човек.

Махнете оградите, хора, приятели, братя и сестри!

Съборете всички огради, всички затвори, всички стени,
всички граници, синури, телени мрежи, контроли, лъжи.

Премахнете всичко, което разделя човек от човека,
народ от народа, брат от брата, сестра от сестрата.

Премахнете всичко, което тежи като камък върху живота,
върху човека, върху съзнанието, върху свободата.
Стига красиви думи. Нужни са хубави дела.

Не е нужно вече да се говори само за мир, за свобода,
за човещина и справедливост.

Те трябва да се дадат.

Да се не отнемат. Да се не преследват.

Да се не отричат на дело.

Махнете оградите!

Освободете човека. Освободете живота. Освободете света.

Освободете сами себе си.

Научете се свободно да мислите, свободно да чувствувате,
свободно да говорите и действувате.

Направете усилия. Още, и още, и още.

Превъзможете страха. Кажете „сбогом“ на робството.

Влезте във царството на свободата.

Няма кой друг да ви освободи, ако не пожелаете,
ако се не решите, ако не направите това вие сами.

Толкова прегради, толкова огради, толкова пречки, примки,
капани, вълчи ями, толкова забрани, предупреждения, насилия,
границы,

толкова окови съществуват още в света!

Накъдето и да се обърнеш, със страх трябва да стъпваш.

Със страх – докога?

Не очаквайте от никого и от нищо.

Освободете се вие сами. Престанете да треперите.

Осъзнайте се, почувствувайте се свободни сами.

Без насилие, без страх, без омраза, без кървави борби,
отхвърлете всяко робство, всяко насилие, всяка лъжа.

Това ще направиш ти, младо поколение!

Ти ще разрешиш задачата на века!

Ти ще влезеш в царството на свободата.

Свобода от зло, свобода от насилието, от омразата,
от лъжата, от завистта, от робството, от жестокостта.

Свобода на мисълта, свобода на съвестта,
свобода на труда, на творчеството, идейността;
свобода на доброто, красивото, истинното.

Свобода на живота.

Свобода на истинския човек.

Махни оградата!

Премахни я в сърцето си. Премахни я в душата си.

Премахни я в мисълта си, в чувствата си, в действията си.

Почувствувай се единен със всичко и всички.

Заживей в любовта, във вярата, в доверието, в радостта.

Заживей със съзнанието за единството на живота.

Уважавай брата си и сестра си. Обичай ги.

Пази тяхната свобода както пазиш своята.

Не се продавай за нищо в света!

Ще паднат тогава всички граници.
Ще се сгромолясат всички кумири, всички лъжливи богове.
Ще се премахнат всички огради, прегради, препятствия.
Ще изчезнат лъжата, робството, насилието.
Ще зацаруват свободата, истината, щастието, радостта.

Без паспорти, без разрешения, без ограничения
ще се движат всички навред по света.
Ще бъдем посрещани навсякъде като братя и сестри,
като скъпи гости.
Всички ще бъдем братя и сестри.
Всички ще бъдем любими деца на майката земя.
Едно човечество – едно отечество!
Без граници, без деления, без вражди и войни.
Без съмнения и подозрения.
Навсякъде ще бъдем като у дома си.
Навсякъде ще срещаме усмивки, отворени обятия, братски прием.

Тогава, когато изгоним от сърцата си омразата и страха.
И когато се възцари в тях любовта.
Когато се откажем от лъжата.
И когато приемем в душите си, говорим и мислим само истината.
Когато се откажем от злото и тръгнем по пътя на доброто.
Когато не с думи, а с делата си влезем във новия живот.
Когато се вслушаме в тихия глас,
в гласа на Бога, който говори в душите ни:
– Махни оградата!
Тази ограда, която ти си издигнал, чието съществуване от тебе
зависи.
Която ти, именно ти и само ти трябва да премахнеш!

Отвори широко вратите на сърцето си.
Нека то обгърне всичко и всички.
Нека във свещена братска песен зазвучат всички сърца и души.
Нека в широка, безкрайна братска прегръдка
се сплет всички хора, всички народи, всички същества.
Да забравим омразата, завистта, ревността, злото.
Да зацарува навред Любовта!

Чуй гласа на стария Бряст!
Чуй гласа на Бога:
– Махни оградата!

5.11. С ПЕСЕН ЩЕ ПОБЕДИМ!

На Марин Камбуров,
небесния певец, тук, на земята.

С песен ще победим!
С песен ще разтворим на всички сърцата.
С песен ще извикаме радостни сълзи в очите.
С песен любовта навред в живота ще възцарим.
С песен нов свят ще изградим.

С песен ще победим!
С любов ще победим, с вяра ще победим,
с мъдрост, с истина, с правда и красота – ще победим!
С Божията помощ, в името на Бога, с любовта на Бога
– ще победим!

Нашата песен стопля, разтворя сърцата.
Нашата песен разширява, окриля душите.
Нашата песен извиква сълзи в очите.
Нашата песен разпръсва тъмите.
Нашата песен побеждава злото в света.

Нашата песен събужда в човека доброто.
Нашата песен развихря могъщи, Божествени сили.
Нашата песен запалва Божествен огън в сърцата.
Нашата песен изгражда светлия Божи Рай на земята.
Нашата песен претворява света.

Пей, певецо, пей!
Нека непрестанно тече в душата ти небесния Извор.
Нека непрестанно се лее чрез устата ти вдъхновената песен.
Нека непрестанно песента ти съединява небето със земята.
Нека непрестанно звучи победния химн на Доброто.
Нека непрестанно обгръща с братска прегръдка всичко в света.

Пей, певецо, пей!
Пейте всички, братя и сестри!
Пейте всички хора по земята.
Пейте млади, стари, болни, здрави.
Нека песента не спира.
Нека песента непрестанно звучи.
Нека песента непрестанно гради.

Пейте!
С песента ще разтворим на новия свят вратите.
С песента ще разкрием красотата на света, смисъла на живота,
могъществото на Любовта – на всички пред очите.
С песента ще разнесем Божието Слово навред по земята.
С песента ще запалим Божията Любов на всички в сърцата.
С песента ще разбудим заспалия, ще прокудим тъмата.
С песента ще изградим светъл олтар на Бога в душата.
С песента на Любовта ще извикаме изобилието на Божиите блага
на земята.
С песента на Любовта ще разрешим всички трудни въпроси в
света.

Пей, певецо, пей!
Лей се, небесна песен, навред по света!
Лей се, пробуждай, учи, издигай, окриляй душите.
Разливай навред светлата Божия радост.
Изпълвай всички с великата Божия мъдрост, с великата Божия
благодат.
Лекувай всички болки в живота – в душата, тялото.
Изграждай човека на Шестата раса – човека на Любовта.

С песен ще победим!
С небесната песен, със свещената песен, с Божествената песен:
с песента, която ни прави служители на Доброто,
с песента, която ни прави служители на живота,
с песента, която ни прави служители на Бога – на Любовта,
нов свят ще изградим. Ще победим!

5.12. ДОБРЕ ДОШЛИ, БРАТЯ!

/По случай едновременното появяване в различни части на земята
на междупланетни кораби, през април 1965 г./

Нашите Братя са тук! Пристигнаха нашите Братя!
Дойдоха тук, при нас, на земята.
Дойдоха да ни помогнат. Дойдоха да ни спасят.
Дойдоха да ни избавят от злото.

Нашите Братя са тук!
Великите, големите Братя, от Космоса, от съседните нам планети,
са вече при нас, тук, на земята.
Всяко око ще ги види. Всяко ухо ще ги чуе.
Всяко сърце ще ги почувствува.
Всеки ум ще ги разбере.
Всяко тъмно кътче ще бъде осветлено.
Всяко добро – подкрепено. Всяко зло – осуетено.

Великите, по-големите наши Братя са тук!
Когато брат ви е в смъртна опасност, когато брат ви се дави,
когато брат ви е пред лицето на бездната,
когато той е обгърнат от пламъците на злото,
какво ще направите, как ще постъпите вие?
Нали ще му подадете ръка? Нали ще се опитате да му помогнете?
Сами ще се изложите на опасността, ще рискувате,
ще се пожертвувате, за да му помогнете, да го спасите.
Това именно правят днес нашите Братя.
Нашите по-големи, по-силни, по-напреднали от нас Братя.
Те идват да ни помогнат, идват да ни спасят:
да ни избавят от злото.

Тежка е тяхната задача. Жертвата, която правят за нас.
Живеейки в среда отличаваща се от нашата:
в светлина, красота, чистота, знания, любов,
не познавайки злото, омразата, лъжата, убийството, войната,
те слизат тук, на земята, като в дълбока бездна,
като в дъното на ада, като в изпълнена с вредни изпарения яма,
гдето трудно се дишша, която трудно се понася
от техните чисти души.
В гъстата атмосфера на нашите низки, престъпни мисли,
чувства, постъпки – на омраза, егоизъм, жестокост,
на пъклени планове, които обгръщат земята,
те слизат като водолази, облечени в бронята на своята чистота.

Но те трябва да направят това. И го правят.
Подтикнати от една Върховна Разумност,
от една велика Любов,
от една крайна необходимост – да ни спасят:
пред прага на катастрофата, пред бездната на една атомна война,
от мрака на безверието, на лъжата, на братоубийството, на злото.
Не се вразумиха хората!
Жителите на нашата хубава, но все още завладяна от злото земя.
Не се наситиха на кръв, на убийства, на омраза, на зло, на лъжа.
Не се отказаха от адските си планове.
Не престават да служат на злото, на насилието, на лъжата.
За постигането на своите егоистични цели,
за световно господство, за баснословни печалби,
не се спират, не ще се спрат пред реки от кръв,
пред милиони човешки жертви, пред всеобщо разрушение,
пред непоправима катастрофа.
Полудели са хората!
Тия хора, които имат силата, богатствата, властта в ръцете си.
Това е най-опасната лудост, която заплашва живота
на милиони същества.

Полудели са хората!
С атомната бомба те заплашват да разрушат земята.
С атомните взривове – „опити“ – те нарушават безопасността
на земната атмосфера, на междупланетните пространства,
причиняват вреда на извънземни същества.
Те изпълват пространството с вредни излъчвания.
Всяват смут, дезорганизация в хармоничните отношения
на междупланетното Братство на нашата Слънчева система.
Земята, благодарение на атомната бомба,
на това адско средство за разрушение и убийство,
става вече не само за себе си, но и за съседните планети,
източник на дезорганизация и разруха.
Това не ще се търпи повече от по-напредналите от нас същества
на съседните нам планети. И те реагират, те вземат своите мерки
– за наше и за общото добро.

Животът на земята, външно погледнато, върви по своя обикновен
път.
Хората живеят, работят, пътуват, веселят се, скърбят,
обичат се, мразят се, вълнуват се от своите всекидневни грижи.
Както и по-рано, както и винаги.
Но знаят ли те какво ги очаква в утрешния ден?
Имат ли предвид какво им се готви?
Така е било в 1914 г. Така беше и в 1939 година.
Катастрофата мигом обзема изненаданите,
обзети от ужаса на непоправимото зло хора.
Но сега готвената катастрофа е несравнима с нищо предишно.
Сега готвеното зло ни заплашва с пълна гибел.

И тъй като изглежда, че на земята няма сила,

която да спре готовите за сатанински деяния престъпни ръце,
понеже безумното решение се е здраво загнездило
в умовете на обсебени от злото хора,
понеже силните на този свят не се вслушват
в многобройните предупреждения, които им се правят,
то се наложи и активната намеса на извънземни сили:
да спасят това, което може да бъде спасено, да спасят живота ни,
да спасят земята, човечеството, от гибелна катастрофа.
Затова е тази демонстрация на небесната флотилия.
Затова идват, затова се показват вече явно, пред очите на всички,
междупланетните кораби.
Затова са навлезли в земната атмосфера нашите по-напреднали
Братя
от съседните планети, от по-далечните светове:
да ни избавят от злото, да ни спасят от катастрофата,
да осуетят едно непоправимо престъпление.

Те не идват за пръв път.

Години наред вече те се явяват: чрез отделни свои пратеници,
слезли тук, на земята, или чрез земни жители,
те предупреждават, съветват, напътват.

Но тези, от които зависи това, не се вслушват.

Правят си оглушки, играят си на „невярване“.

А ако някои от тях се вслушат, тъмните сили намират начин
да ги обезвредят – както стана с Кенеди и с други големи водачи.

И тези, които са станали оръдия на злото, продължават
да вървят по пътя на безумието:

да изграждат пъклени планове, да трупат атомно оръжие,

да раздухват омразата между хората и народите,

да подготвят психологичните условия за последната,
страшна, небивала катастрофа – за една атомна война.

И Отгоре са определено решили, че трябва вече да се намесят.

Че престъпните сили на злото, на лъжата, на омразата,

трябва да бъдат обезвредени, преди да е станало късно.

Че трябва да се предотврати готвещата се атомна война.

Да се пресече пътя на злото.

Нашите напреднали Братя идват да ни спасят.

Те разполагат с мощни, непознати нам сили.

Те имат наука и техника, истински знания, стоящи високо над
нашите.

Те имат силата, средствата, възможностите да ни спрат
по пътя на нашето безумие.

Могат да обезвредят, да направят недействащи разрушителните
сили.

Могат да пресекат престъпните ръце, и ще го направят.

Те живеят в свят на истина и чистота, на доброта и разумност.

Те живеят в света на любовта.

На тях са непознати лъжата, робството, насилието, омразата,
проливането на кръв, войните.

За тях земята е един изостанал в развитието си свят,
в който едно упорито вървящо по пътя на злото,

обгърнато в тъмната пелена на лъжата човечество,
нарушава междупланетната хармония, вървейки към своята гибел.

Затуй идват те – да ни спасят.

Да разпръснат лъжата, да ни посочат истината.

Дошъл е денят, когато нашите сковани от предрасъдъци умове
ще разберат – има ли Бог или няма:

има ли Върховна Разумност в живота, в света,

има ли Велик План, има ли Висше Ръководство на човека,
на живота, на света или няма.

Дошъл е денят всички да разберат, че не човекът
е господар на земята, на живота, на вселената.

Още повече когато върви по пътя на злото, на лъжата,

на престъплението, на отрицанието, на разрушението, на войната.

Дошъл е денят да бъдат обезвредени, отстранени,
отхвърлени от земята силите на злото.

Идва нашето истинско освобождение.

Братя и сестри от всички страни на земята,
от всички народи на нашето многоизстрадало човечество,

вие всички будни съзнания, неподкупни съвести,

вие, чисти, неопетнени от лъжата и злото души,

отворете широко сърцата си и умовете си за великата,

Божествена вълна, която иде да очисти земята от злото.

Подайте си дружно ръце, направете още усилия:

освободете се от всички вредни остатъци на тесногърдие,

сектанство, ограниченост, нетърпимост, фанатизъм.

И се включете със всичките си сили и способности

във Великото Дело на обнова на земния живот.

За ликвидиране на престъпните мисли и действия,

за слагане край на войната, на лъжата, на насилието.

За тържеството на доброто, истината, справедливостта,

за възцаряване на мира, братството, любовта, разумността.

Велика мобилизация предстои.

Огромно, велико Дело трябва да бъде извършено.

Огромни усилия, жертви са необходими.

Ние не трябва да стоим със скръстени ръце.

Не можем да чакаме всичко наготово.

Има работа, която очаква нас, която ние,

именно ние трябва да извършим.

Братя и сестри, будни души от всички народи, от всички раси,

от всички земи, всички стремящи се към доброто,

нека си подадем братски ръце.

Нека в братска прегръдка запеем великата Песен:

песента на Братството и Любовта, на Доброто и Мира,

песента на Разумността и Справедливостта.

Нека служим на великото, красивото, разумното.

Нека служим на истинското, вечното, реалното.

Нека служим на Великата Разумност, на Великата Любов,

на Великата Истина: нека служим на Бога!

Да служим на Бога:

да служим на човека и човечеството,
на доброто и любовта, на истината и справедливостта.

Да служим на Бога:

да служим на мира, на братството, и човешината, на свободата.

Да служим на Бога:

да служим на Великата Разумност, на Великата Мъдрост,
на върховното благо за човека и за всички същества.

Не ще бъде лесна борбата!

Упорити са, мощни са още силите на злото.

Лъжата е свила гнездо навред в умовете.

Има в света много добри, честни, искрени хора,
които са се подали на лъжата, вярват в нея, отричат истината.

Има още много заблуда, много тъмнина в света.

Но в нашата борба ний не ще бъдем сами.

Ний ще бъдем подпомагани, подкрепяни, вдъхновявани
от нашите идващи от другите планети Братя.

От силите на Светлината и Доброто.

Идва края на нощта, на тъмнината.

Заслепените хора ще се пробудят, очите им ще се отворят.

Ще видят истината, реалността, красотата,
великия смисъл, великото съдържание на живота:
великата Разумност, великата Любов.

Затуй идват нашите Братя от другите светове, от другите планети:

да ни помогнат в борбата, да ни спасят от злото,
да осуетят страшната катастрофа, която би ни постигнала,
без тяхната намеса. Да очистят земята.

Да отправят нейните жители по пътя на истината и доброто.

Благодарим Ви, Братя!

Благодарим Ви за вашата отзивчивост към нашите нужди.

За вашата готовност да ни помогнете.

За жертвата, която правите за нашето спасение.

За любовта, грижите и съчувствието ви към нас.

Благодарим ви за братското дело, за братската помощ,
благодарим ви за вашата спасителна акция!

Благодарим Ви, Братя!

Добре дошли, Братя, тук при нас, на земята.

Добре дошли!

Ний ви посрещаме с радост. Ний приемаме вашите Послания:
вашиите чисти, благородни, добротворни мисли.

Ний чувствуваме вашата любов, вашите топли братски чувства.

Ний се откликваме на вашия зов.

Ние сме с вас!

Завинаги с вас в борбата за победата на Доброто,
на Истината, на Справедливостта.

Завинаги с вас в пътя на Любовта, в пътя към единение
на всички хора и народи.

Завинаги с вас в пътя на Разумността, на великата Божия Мъдрост,
която освобождава и издига човека.

Нашите Братя са тук! Пристигнаха нашите Братя!
Добре дошли, наши по-големи, по-силни, по-мъдри,
по-напреднали Братя!
Добре дошли, пратеници на Бога,
идващи от по-развитите, по-напредналите светове:
да ни помогнете, да ни издигнете, да ни спасите от злото;
идващи в името на Доброто, в името на Всемирното Братство,
в името на Бога, в името на Любовта!

Добре дошли, Братя!

5.13. ИДЕ!

*„Иде, иде, сам Той иде...”
Песен от Учителя*

Иде! – Няма място за съмнения.

Иде! – Няма място за колебания.

Иде! – Няма място за безверие.

Бог изпълнява своите обещания.

Бог не е човек, не е ограничено същество, та да забрави,
да не изпълни, да се откаже от своите обещания,
от своите предназначения.

Бог ще изпълни света – нашия земен свят – със светлина:
с истина, с правда и красота.

Бог ще изпълни душите и сърцата на хората
с дивния трепет на това, което досега не е било:
любовта, братското чувство, съзнанието за единството на живота.

Бог ще извика сълзи на разкаяние в очите на тези,
които днес се считат врагове.

Ще ги накара да заридаят от мъка заради братоубийството,
което досега са вършили.

Да си подадат ръка, да се прегърнат като братя, да забравят...

Бог ще въдвори мира в сърцата и душите ни,
в отношенията с близките ни,
и с тия, които досега сме считали за врагове.

НЯМА ДА ИМА ВЕЧЕ ВРАГОВЕ!

Това Бог иска!

То ще бъде, защото Бог го иска.

Защото не по човешките пътища, а по пътищата на Бога
– по пътя на любовта, на вярата, на взаимното доверие,
ще дойдат мира, братството, човешината, хармонията в света.

Време е вече хората да разберат:

Мир без Бога няма и не може да има.

Пътят, пътищата на хората без Бога,
това са пътищата на Каина.

– Каине, къде е брат ти?

Не е далеч деня, когато всички ще чуят този глас.
Ще го чуят тези, чиито ръце са окървавени с братска кръв.
Ще го чуят и тези, които смятат, че могат да служат
едновременно на Бога и на Мамона.
Ще го чуят и тези, които смятат, че „целта оправдава средствата“
– че с омраза, насилие и жестокост може да се постигне нещо
добро.

И страшен ще бъде Божият Глас тогава,
когато Той дойде да поиска сметка от човека
– какво е направил той със свободата, с благата,
с условията, които му са дадени.
Дал ли ни е Бог свобода? – Дал ни е.
Дал ли ни е всички блага? – Дал ни е.
Дал ли ни е всички условия за развитие? – Дал ни е.
Какво направихме, какво правим ний с тях?

Страшен ще бъде Божият глас за този,
който е опетнил душата си, сърцето си, ума си, живота си,
с престъплението на лъжата, омразата, жестокостта,
насилието, братоубийството.
Бог ще изиска от нас кръвта на брата ни.
Бог ще подири сметка за всички неправди, за всички злини,
които сме сторили на ближните си, на братята си.
А животните, чиято кръв проливаме, за да се храним с труповете
им,
не са ли и те „наши по-малки братя“?

Не е без Счетоводство – без план, без организация,
без отговорност
великият Божии свят, в който живеем.
Всеки от нас си има своята партия: всекиму ще се подири сметка
за сторенето, всекиму ще се отдаде заслуженото.
Има пиене, но има и плащане. Неизбежно.
Никога не трябва да забравяме това.

И туй светоразбиране, според което нашата отговорност,
нашите дела, са подсъдни само на земните сили, власти и закони,
/от които човек понякога успява да се укрие/
е само хвърляне прах в очите, което може скъпо да ни струва.
Защото има едно Око, от което нищо не може да бъде скрито.
Има едно Възмездие, което никой не може да избегне.
Има една Правда, която стои високо, много по-високо
над всяка човешка правда,
и в която не говори гласа на личния интерес.
И, следователно, нека всеки бъде готов да приеме без роптание
справедливо падащия му се дял:
„Каквото посеете, това ще пожънете“.

Дошъл е, наближил е Денят на жътвата.
Ще бъдат отделени житото от къклицата, овците от козите:
добрите от злите.
Хитрост, угодничество, подкуп, хатър, връзки

– това минава пред хората.

Пред Бога – не!

Има една върховна Инстанция, където грешки, несправедливости, злоупотреби, не стават.

Има един Съд на върховната Правда, безпристрастен и неподкупен,

Има награда за доброто и осъждане – за злото.

Ако не бе така, животът наистина би бил хаос и безсмислица.

А животът в безграничната Вселена, фактически, е Божествена Хармония.

Той е безкрайно велика Песен на безбройните Божии светове: воплощение на безкрайно велика Разумност, на безкрайно велика, всеобгръщаща Любов.

За да могат – тази Божествена Хармония, тази велика Разумност, и тази велика Любов – да слязат тук, на земята, и да изпълнят с красота и величие нашия земен човешки живот, необходимо е да ликвидираме всичките си стари сметки – всичките си вземания–давания със злото, с насилието, с лъжата, себичността, жестокостта.

Идва времето да се тегли Голямата Равносметка на милионогодишния живот на човека на земята.

Затова идва Той:

да ни очисти, да ни освободи от злото, да ни спаси.

Затова идва Той:

да вземе и да даде – да отнеме от душите ни злото, тъмнината, заблудението;

да внесе в нас мира, истината, любовта, разумността.

Затова идва Той:

да сложи основите и да изгради Царството си, тук, на земята, както е Горе, на небето.

Той иде!

И нека светът мине през очистителния огън на страданието.

То ще бъде за нас изкупление, спасение, освобождение.

ТОЙ ИДЕ ДА ОБНОВИ СВЕТА!

Да бъде Неговата Воля!

5.14. БЕЗ СТРАХ!

Когато ти служиш на Бога,

когато ти служиш на доброто и любовта,

когато ти служиш на истината, на правдата и красотата, отхвърли всеки страх, всяко съмнение, всяко колебание от душата си, от сърцето си, от ума си.

Когато ти служиш на Бога, друг е, който ще мисли за теб: за твоята сигурност, за твоео право, за твоите нужди, за твоя живот.

Когато ти служиш на Бога, знай, че ти не си сам,

че никога не ще останеш сам, никога не ще бъдеш изоставен.

Велики, могъщи, неземни светли Сили стоят зад тебе.
Имай вяра, имай упование, имай безгранично доверие в тях:
те няма да те изоставят!

Когато ти служиш на Бога, нищо, абсолютно нищо
не може, не трябва да бъде страшно за теб.
Целият ад да излезе срещу тебе, ти не ще се поколебаеш:
светлината, която ти носиш в себе си, е по-силна от всякакво зло,
Когато това се наложи, ти ще отхвърлиш всичко,
ще изоставиш всичко – всичко земно, всичко човешко, лично,
и ще свършиш Божията Работа!

Първом Божията работа ще свършиш и тогава ще мислиш
за своята лична, частна работа.

Когато това се наложи, ти няма да се поколебаеш пред нищо:
и живота си можеш с радост да дадеш за Божието Дело.

И наистина, от какво има да се плашиш?

Защо, от кого и за какво има да трепериш?

За какво да се съмняваш, смущаваш, колебаеш?

Кои са тези сили, видими и невидими, човешки и адски,
които биха могли да угасят светлината на Божията искра в теб?
Кое е това, което може да те плаши, пред лицето на Бога,
под Небесата, които денем и нощем сияят над тебе?

Не си ли ти служител на Великото, на безкрайно могъщото,
– на Любовта?

Кои страдания, изпитания, лишения, не могат да бъдат приети,
понесени, изнесени с радост от Любовта?

Когато тази безкрайна сила е в сърцето ти,
когато тази непоколебима вяра е в душата ти,
когато образа на Христа е пред очите ти,
какво страшно може да има за теб?

Смело, свободно разбивай, разкъсвай всички земни окови:
отхвърли страха за утрешния ден. Ти няма да умреш от глад.
Отхвърли страха от човешката неправда и насилие.

С тебе няма да се случи нищо повече от това, което ти е
определено.

„Хиляда ще паднат от страна ти и десет хиляди от дясно на теб,
но при тебе няма да се приближи“.

Отхвърли страха от общественото мнение, от неразбирането,
клеветата.

Няма истински Божий служител, не увенчан с трънен венец.

А нима Божията Десница не е винаги над тебе?

И нима ти не си готов да посрещнеш и приемеш всичко?

Всякакви страдания, мизерия, лишения, бедност, хули, клевета,
предателство, измяна – всичко с радост ще посрещнеш ти.

Толкова голямо, толкова светло, толкова топло е слънцето,
което грее в душата ти, че нищо земно не може да го помрачи.

Без страх! Без какъвто и да било страх,
от каквото и да било, от когото и да било!

Няма сила по-голяма от Божията Сила!

Няма истина по-светла от Божията Истина!

Няма правда, по-висока от Божията Правда!

Знай, че си отива вече царството на злото.
Знай, че тъмните сили вече бягат уплашени и чезнат
като сенките на нощта пред светлите лъчи на утрото.
Знай, че Той, сам Той, Великият, Вечният, Всемогъщият иде:

да постави всяко нещо на мястото му,
да изпълни със светлина и красота света – нашия земен свят,
да възцари доброто и Любовта!

Без страх!
От никого и от нищо!
Ти си на всичко готов!
Ти всичко можеш да приемеш и понесеш.
Ти всичко можеш да дадеш, да се лишиш от всичко.
В Бога, в неговата Любов, в неговата Правда,
в неговата Истина, в служенето на Бога – ти имаш всичко!

Без страх и без тъмнина!
Напред в Любовта безгранична!

5.15. СВЕТЪТ НЕ Е МАТЕРИАЛЕН

„В начало бе Словото”
Ев. Иоана 1:1

Светът не е материален.
Видимост е това. Видимост: илюзия, измама за окото.
Прекрасна, величествена, могъща, безкрайна Картина,
разкриваща се денем и нощем пред нашите очи:
природата, живота, Безкрайността.
Нашата земя и милиардите светове. Ние самите, и малката
инфузория.
Вечно убиващата смърт, разрушението, и вечно възраждащия се
живот
– възкресението, новораждането, пролетта.
Могъщата сила на живота, която винаги тържествува над смъртта.
Безкрайната сила на Любовта, която винаги тържествува над
омразата.
Величествената сила на Светлината, която винаги тържествува
над тъмнината. Доброто – над злото.

Сковете в мраз и лед земята, водата, сърцата
– напролет всичко ще се раздвижи, ще се съживи.
Опустошете, разрушете, обезлюдете една страна,
подложете на огън и меч, на безкрайни страдания, жестокости,
лагери на смъртта, безумно, нечовешко, сатанинско насилие
върху човека /това ний, хората, правим/,
не ще минат и двадесет години, животът отново ще бликне,
ще се разцъфти в още по-голяма сила и красота.

Нови, по-жизнерадостни поколения ще се родят.
Нови, по-красиви, по-здрави, по-хигиенични домове ще се издигнат.

Фабрики, работилници, заводи ще се построят.
Градини, полета ще се разцъфтят. Още по-силно сърцата ще затуптят.

Душите, умовете, волите в творчески усилия ще затрептят.
Погребете човека в земята – на гроба му цветя ще израстат, ще зацъфтят.

Могъщата сила на живота побеждава винаги смъртта.

Светлината побеждава винаги тъмнината.

Доброто винаги побеждава злото.

Не сте ли се запитвали някога: откъде идва тази вечно възраждаща,

възкресяваща, всепобеждаваща сила на живота?

Този вечен извор, това вечно новораждане,
което покрива с цветя гробовете,
което, над временното тържество на разрушението и смъртта,
развихря винаги отново победния флаг на живота?

Проникнете в атома, в електрона.

Още по-дълбоко: в безкрайно малките компоненти на това,
което наричаме вещество, материя:

– неутрони, позитрони, мезони, бариони, хиперони.

Там няма да намерите нищо материално.

Енергия, електричество, взаимно привличане,
бясно кръгово движение, непознати, необясними сили,
действащи в простора на една миниатюрна,
безкрайно малка слънчева система, ще откриете там.

Отправате погледа си в Безкрайността.

Какво идва при нас от могъщите светове,
които виждаме да трептят нощем над нас в звездното небе?

Какво идва от Слънцето, от милиардите Слънца?

– Светлина! Енергия, безкрайно могъщи вибрации,
трептения: музика! Нищо материално!

И все същото, всеизграждащо, всехармониращо взаимно привличане:

Любовта, в космична изява, в космичен мащаб.

От там идва великият живот, който изгражда нашия живот тук, на земята.

От там, чрез светлината, чрез трептенията, чрез космичните лъчи,
чрез още много видове непознати засега за нас влияния, сили,
чрез космичната Мисъл, чрез космичната Любов, чрез
НЕВИДИМОТО,

идва, изгражда се тук, на земята, всичко видимо,
всичко материално, осезаемо, доказуемо.

Идва от невидимото, от неосезаемото, от нематериалното.

Та нали велики умове на вдъхновени учени се домогнаха
до мисълта, че „Всичко е светлина“?

И аз и ти, и растението, и животното, водата, въздуха, земята,
камъка, дървото – всичко в основата си е светлина.

Защото всичко е създадено от светлината, от вибрацията,
от трептението, от нещо нематериално?

Във всяка видима, осезаема, ясно и категорично изразена,
неоспоримо доказана материална частица, трепти нейната
същност,
нейната есенция, нейният скрит живот – светлината.
А що е светлина?

Светът не е материален!

Това, което виждаме с очите си, което осезаваме с тялото си,
това, което изучаваме, опитваме, доказваме с опитите си,
в епруветките, с микроскопа и телескопа,
е само една плътна, тежка, непрозрачна завеса,
една красива, художествено нарисувана Маска, зад която стои
истинската същност, есенцията на живота и света:

– Духът, чиято външна, видима изява е светлината,
и чието вътрешно съдържание е Любовта.

Духът, който твори чрез светлината.

Духът, който се е скрил, обвинил се е, погребал се е,
тъй да се каже, в материята, чрез светлината.

Всичко е светлина!

Всичко е Дух: безгранична Любов, всеобгръщащо Съзнание,
безкрайна, непостижима Мъдрост, вечно трептяща, всемогъща
Вибрация,

вечно звучаща, безкрайно красива музика: БОГ!

Материалното е само една завеса, едно прикритие на същината,
на Духа, който се изразява чрез светлината и топлината,
носител на Любовта и Мъдростта.

Материалното е навсякъде около нас: ние го виждаме,
усещаме, осезаваме.

То е – ние не го отричаме като действителност – външна,
видима, променлива, преходна.

Но тази действителност е обусловена, създадена и поддържана
за живот от една друга, върховна, непреходна, невидима,
истински реална действителност: Духът.

Затова от човешко, земно, ограничено гледище, материалното е
относително, временно, не абсолютно реално.

А от Божествено гледище, от гледището на Духа, на Вечността,
до което ний желаем, до което се опитваме да се издигнем,
поне временно, то е нереално.

Нереално – в смисъл че не е вечно, не е трайно, не е постоянно.
Защото, от гледището на Духа, истински реално е само Вечното,
непреходното.

Достатъчно е да отправим мислено поглед във времето и
пространството

– в миналото, в бъдещето, във Вечността и Безкрайността,
и ще видим, ще разберем, че там, дето някога, преди милиони
години,

е съществувала цяла Вселена, със своите слънца, планети,
системи, галактики, днес е празно пространство;

и обратно, там, дето сега е празно пространство, в бъдеще,
след милиони години, ще съществува нова Вселена.

Материалното е изчезнало. Материалното изчезва.

А Духът остава.

Материалното е временно. Духът е вечен.

Материалното се възвръща, изчезва в своя първоизточник – Духът.

Затуй ний казваме, че светът не е материален.

Защото Духът е в основата на всичко – и на това, което е материално.

Защото Духът е, който оживява, който прави да съществува, да се променя, да се развива материята в своите форми.

Духът е същината, Духът е реалното, което създава, изпълва с живот,

променя, надживява и унищожава тези форми, които, без него, не могат да съществуват.

Духът е вечното, материалното е преходното.

Без Духът няма материя, няма материални форми, няма движение, няма развите, няма никакъв живот.

Духът е светлината, материята е само нейната сянка.

Светлината, животът, реалното – е Духът;

светът не е материален!

В начало бе Словото!

В начало бе великото Божествено Слово!

В начало бе великата Божествена Музика, която непрестанно трепти,

която непрестанно се струи – във Вечността, в Безкрайността – от великото Сърце на Вселената...

Светът е създаден от Словото.

Светът е създаден от Музиката.

Светът е създаден от Духа, чийто видим, външен, доловим за нас израз, е светлината.

Светлината – създание и носител на Словото.

Създание и носител на Музиката.

Създание и носител на Духа.

Създание и носител на Любовта и Мъдростта на Бога.

Всичко е светлина!

Всичко е Слово, всичко е Дух!

Всичко е Вибрация, Музика: велико, творческо Божествено Слово.

Велик, всеобгръщащ, всепроникващ Божествен Дух.

Велика, безкрайна, всемогъща и свята, всеизграждаща, всесъздаваща Божествена Музика!

Всичко е светлина!

Светът не е материя, а вибрация и трептене, музика:

велико Божествено Слово, велик, безграничен, Божествен живот.

Велика, безгранична, Божествена Любов.

Слово, Живот, Любов – Музика!

Светът не е материален!

Видимост, само външна видимост за очите е това.

То е само външния, видим, лъжовен образ на истинския, не лъжовен,

а реален свят, на истинския, велик, могъщ, красив живот:
живота на Бога, живота на Духа!

Това са формите, в които е застинала, в които се е изразила,
изляла, великата Божия Мисъл, великата Божествена Музика,
великото творческо Божествено Слово:

силата, величието, красотата, любовта и мъдростта на Бога
– на Духа.

Това са видимите, преходни, краткотрайни форми – нереални
– не от нашето ограничено, земно, човешко относително гледище,
а от гледището на Вечността, на Духа.

Майя – лъжовният образ на „лъжовния свят“, зад който се крие
истинския, непреходния, безсмъртния, съвършения живот
– живота на Бога, живота на Духа:

великата, вечна и свята Музика на живота.

Животът е Музика!

Музиката е в основата на живота, на света, на всичко:
великата Божествена Вибрация, великата Божествена Мисъл,
Великото Божествено Слово, великата Божествена Музика,
великата Божествена Любов!

В начало бе Словото: в начало бе Музиката!

И в началото и днес, и във Вечността, трепти и ще трепти
това Божествено Слово, тази Божествена Музика.

Тя ни създаде.

Тя създаде всичко, което виждаме с очите си,
което възприемаме със сетивата си, със сърцето си,
с душата си, с ума си.

Тази Божествена Музика, това Божествено Слово,
тази велика Божия Любов, която е создала всичко,
която милиони години твори, която във Вечността
– в минало, настояще и бъдеще – твори и ще твори.
Която е есенцията, същината, живота на живота ни,
есенцията, същината на всичко.

Ти не си материя!

Ти си Дух: това, което мисли, което създава,
което чувствава, което люби, което твори.

Ти си материализиран лъч от Бога.

Ти си частица от Бога. Ти си клетка в Божието тяло...

Ти си обвит в материята, скрит зад маската на външната видимост,
отделен тон от Божествената Музика на живота.

Ти звучиш в Божественото Слово: мислиш, любиш, съзнаваш.

Ти не познаваш още безкрайното величие, безкрайната красота,
на твоята душа, на твоя живот, на твоя Дух!

Ти не си материя!

Светът не е материален! – „Всичко е светлина!“

Всичко е Божествено Слово, Божествена Музика, Божествена
Любов,
произтичащи от Духа.

Видимото, материалното, е само чудно красива, безкрайно сложна,
величествена Маска, зад която е скрит

и зад която работи Бог в света.

Има едно прекрасно, гениално, вдъхновено творение на великия полски поет Словацки „Генезис на Духа“.

С много малко внимание, почти без внимание е оставено то от страна на нашите многознаещи, притежаващи огромна ерудиция литератори, учени и философи.

Това е така, защото хубавите неща са оставени за бъдещето: нека засега ний четем, препрочитаме и се възхищаваме от философските недомислия, издигащи материята като „царица на света“, като единствена, последна, върховна реалност.

Нека отричаме съществуването, реалността, силата и първичността на Духа.

За да можем утре, когато очите ни се отворят, да видим толкова по-ясно лъжата, в която дотогава сме живели.

Хубавите неща са оставени за после.

Бъдещите поколения ще четат, ще разкриват, в произведения като това на Словацки, произхода, естеството, същината на живота и света.

Те ще направят съзнателна връзка с великата Божествена Музика на живота, с великото Божествено Слово, чието съдържание е Любовта и Мъдростта на Бога, изразени външно чрез светлината и топлината.

„Генезис от Духа“ – произход от Духа, казва Словацки.

То е същото, което казва Иоан, любимият ученик на Исуса, в началото на своето Евангелие:

„В начало бе Словото!“

Генезис от Духа:

генезис, произход от Любовта на Бога, от великото Божествено Слово, от великата Божествена Музика, по законите, принципите, правилата, методите на великата Божествена Мъдрост.

Генезис от Духа: светът не е материален!

Есенцията, същината, истинската, основната, дълбоката Реалност на живота, на света, е любовта на Бога: живота на Бога, великото Божествено Слово, великата Божествена Музика.

Туй, което стои в основата, в непроницаемите глъбини на материята,

което твори материята, което е създало всичко.

Животът е Музика!

Видимият за очите ни материален свят е само външен израз, външна форма, проява на тази велика Божествена Музика, чиито вибрации строят формите и дават съдържанието и смисъла на нещата.

Всичко е Музика!

Всичко е вибрация, трептение: Песен на Бога, Слово на Бога. Безкрайно велика Божествена Музика: в нас, в малката клетка,

в атома. На нашата земя. В милиардите слънца.
В Безкрайността.

Всичко е музика.

Всичко е външен израз, проява, резултат на музиката.

Всичко е създадено от и изпълнено с великото съдържание
на Божествената Музика на живота.

Затова музиката е толкова важна.

Затова музиката е безкрайно могъща.

Защото Музиката, Божествената Музика на живота,

е създава всичко, оживява всичко, вечно твори и вечно ще твори:
велики, красиви светове, велик, красив живот,
във Вечността, в Безкрайността.

Музиката е в основата на всичко.

Музиката е по-важна от всичко. Музиката е безкрайно могъща.

Тя е безкрайно велика сила, която твори и която разрушава.

Сила с две остриета, с която е опасно, страшно опасно да си
играем.

Велика, свещена, Божествена сила е тя.

Леко, повърхностно, несъзнателно, детинско, хлапашко отношение
към нея не трябва да има.

Тя е велик, Божествен творчески Огън, който гради и който изгаря.

Защото има музика, която е хиляди, милиони пъти по-опасна
от всякава атомна бомба:

музика, която разрушава, която изграя не телата, а душите...

Музиката събаря мостове. Музиката троши стъкла.

Музиката е съборила стените на Ерихон. Не е легенда това.

Музиката, когато идва от отрицателния полюс на живота,
когато е насочена, пропита, обгърната от стихията на
разрушението,

когато притежава сатанински вибрации, троши столове, маси,
картини,

всичко, каквото има пред себе си, чрез ръцете на побеснелите,
обезумелите, самозабравили се, обсебени от нея лица.

Изразява се в нечовешки, адски стонове, викове, крясъци...

Говорим за факти, които са широко известни,

но чиито смисъл и значение не са още преценени,

не са още напълно, достатъчно ясно разбрани.

Ние виждаме външните, материалните резултати.

А какви са вътрешните, духовните?

Каква е същината на причините?

Физическата смърт е нищо пред духовното разрушение.

Смърт няма. Смъртта е само преминаване в друг свят.

Загубване, изоставяне на физическото тяло,

на външния, материалния носител на личността.

При смъртта нашата индивидуалност не губи нищо.

Тя си остава същата. Но пагубните последици, пагубните резултати
от отрицателно насочената, отрицателно действащата
върху човешката душа, върху човешкото съзнание музика,

тази музика, чиито вибрации, трептения,
идващи от един отрицателен източник, имат за цел,
за своя определена, точно, предварително съзнателно набелязана
задача

да понижат нивото на духовното състояние на своя обект,
на своя слушател, вредните последици, разрушенията, загубите,
предизвикани от тази тъй наречена музика,
не могат да бъдат пресметнати, да бъдат окачествени, изяснени,
определени, от никаква електронна изчислителна машина.
Толкова са те огромни, многостранни, интензивни,
продължителни, неуловимо, тайно, скрито действащи вредители,
чието действие е не еднократно, а представлява верига
от взаимно обуславящи се и взаимно възбуждащи се реакции.

Най-опасният враг е невидимият враг.

Непознатият, неподозирият, скритият, тайният враг,
облечен на пръв поглед в невинното на пръв поглед облекло
на веселото, леко настроение, на невинното развлечение.
Затова ний казвахме, че има музика, много по-опасна
от атомната бомба. Защото очите не виждат, умовете не разбират,
съзнанието не допуска, не предполага, не преценява
какво всъщност стои зад тази „музика“.

Това е съзнателно вредителство. Съзнателно, целенасочено
разрушително въздействие не в материалния, а в духовния свят:
в света на душата и сърцето, в света на съзнанието,
на волята, на ума, в света, в който живее човешката
индивидуалност

и дето се пазят истинските, върховните ценности,
които човечеството притежава.

Вредителство, идващо не от човешки, не от земни източници,
а от невидимите области на живота, от невидими,
скрити врагове на човека, на които хората обикновено биват
само несъзнателни, полувиновни, полуневинни проводници.
Вредителство, което се разгръща в широк план, в огромен мащаб,
с огромна интензивност, по таен, неподозиран начин.

Разрушение на духовни ценности, естествено, много по-важни,
по-скъпи от материалните.

Музиката е в основата на всичко. Музиката е създала всичко.

Музиката е по-важна от всичко: музиката е безкрайно могъща.

Нейните вибрации са създали всичко:

видимо и невидимо, материално и духовно.

Нейните вибрации са създали човека;

неговото тяло, неговата душа, неговия Дух.

Нейните вибрации са създали земята.

Нейните вибрации са създали великия звезден свят
– планетите и слънцата, средища на велик Божествен живот.

Музиката е безкрайно могъща.

Леко отношение към нея не бива да има.

Светът не е материален!

Светът, Вселената, Космоса, в своята първичност, е музика:
музика, облечена, проявена в материални форми,
които тя самата изгражда.

Музика, трептения, вибрации, които творят,
които изграждат и рушат.

Светът, Вселената, Космосът са музика.

Светът е велико Божествено Слово.

Светът е велика Божествена Песен.

Светът е велика Божествена Любов.

Светът е велика Божествена Мъдрост,
изразена във великите, вечни закони на Природата,
на Божествената, проникната, изпълнена,
оживяна от Божествения Дух, от Божествената Любов,
от Божествения Живот Природа.

Всичко е Музика!

Безкрайно велика Божествена Музика!

Безкрайно велико Божествено Слово!

Безкрайно велика Божествена Любов!

Безкрайно велик Божествен Дух!

Светът не е материален!

Светът е Музика! Животът е Музика! Всичко е Музика!

Всичко е проява на Бога! Всичко е Дух!

VIII

ОКУЛТИЗМЪТ

В

ТВОРЧЕСТВОТО

НА

САВА КАЛИМЕНОВ

Публикации

1. ЩО Е ОКУЛТИЗЪМ?

Севлиево: Братство, [1934]. 48 с. (Библиотека Братство)

Думата „окултизъм“ произлиза от латинското „occultus“, което значи „скрит“ или „таен“. От там – окултна, тайна наука или окултизъм. Това название ѝ е дадено, защото, както в дълбоката древност, така и до днес, голяма част от знанията, с които тази наука борави, са бивали скривани от погледите на тия, които биха могли да злоупотребят с тях.

Истинското значение, обаче, на думата „окултизъм“, това е Божествената Мъдрост, съвършенното, пълното знание за човека и вселената, за живота и за силите и законите, по които той се развива. Окултизмът, това е онази дълбока, всеобгръщаща наука, за която граници няма, която прониква вредом – в минало, настояще и бъдеще, в близко и далечно, във видимо и невидимо за окото на обикновения човек, която отговаря на всички въпроси, разрешава всички проблеми, в чиято светлина изчезват, разясняват се всички загадки. Окултизмът – това е, най-сетне, приложението на тази пълна и всемощна наука, владането и използването на скритите сили на природата и човека, по начин, щото те да съдействуват за правилното и непрестанно развитие на живота.

Но съществува ли, наистина, такава наука, и кой е пътя, по който ще можем да се доберем и да усвоим поне една малка част от нейните знания?

В своята абсолютна цялост, окултната наука е нещо недостижимо за обикновения човешки ум. Човек, колкото и съвършен да е той, не може да я обгърне, да я усвои напълно, тъй както едно по-низкостоящо от човека в стълбата на еволюцията същество, не може да има знанията, които той има. Следователно, в своята цялост, в пълнотата на своя блясък и съвършенство, окултната наука е недостъпна за обикновения човек и затова нито може да бъде обстойно разглеждана, нито доказана.

Обаче, ний, хората, имаме път към нея. Нам е дадена посоката на движение към нея, а също така – едно огромно за нас число знания, взети от нея, които представляват малка, незначителна трошица от нейната пълнота, но които пък по отношение на обикновеното човешко знание, на официалната наука, представляват цял океан.

От незапомнени времена Великите Учители на човечеството, Посветените в тая Божествена наука, са давали и дават на човечеството това, от което то наистина има нужда, и което то може да оползотвори за своето развитие. От незапомнени времена, от светилищата, в които е било пазено това знание, от древните египетски, индийски и т.н. храмове, се е разнасяла светлината на великите истини и се е сочел Пътят, по който трябва да тръгне жадуващия да подигне крайчеца на завесата на тайните и да утоли жаждата на своя Дух за истинска светлина. От незапомнени времена, а и днес, Пътят е отворен за тези, които желаят и търсят, да проверят и опитат непосредствено силата и величието на тази наука.

Този път, обаче – пътят на окултното ученичество – не е така лесен, както мнозина биха желали. Трудно се върви по него, и затова малцина са тия, които го намират и следват.

Чисто сърце, постоянен стремеж към истината и силна воля, са трите основни качества, които са необходими на ученика, за да може той да върви успешно в тоя Път на посвещение, на разкриване тайните на живота и на овладяване неговите сили.

И който може да върви смело и бодро напред по този път, единствен той ще е способен да провери лично, да опита сам, да добие абсолютни доказателства за великите истини, които на другите ще бъдат доказани през втора и трета ръка, посредством странични, извънредни доказателства и доводи. Който може успешно да върви в този път, само той ще развие в себе си силите и способностите да проникне зад видимото, външното и да види скритата истинска страна на нещата, само той ще може съзнателно да влезе в оня недостъпен за другите свят, в който нещата няма нужда да се доказват, защото се виждат и знаят.

За тях, които чувствуват в себе си достатъчно сили да вървят по този път, въпросът е разрешен: те ще опитат сами, колко е велик живота, как необозрими са неговите възможности, те ще се уверят непосредствено и лично в съществуването на невидимия свят, в безсмъртието на човешкия дух, в реалността на по-високо стоящите от човека в стълбата на космичната еволюция същества; те ще познаят законите – скритите пружини, които движат живота, ще овладеят силите, които дремят неизползвани досега в човека и в цялата природа.

Но понеже хората, способни да вървят успешно в Пътя на окултното ученичество са съвсем малко в сравнение с общия брой на човечеството, то ние ще ги оставим на страна, и ще говорим занаяпред в тази малка книжка за тези и на тези, на които е съдено да вървят по пътя на обикновения човек. Макар, че за тях е невъзможно или много трудно да проникнат лично и съзнателно в невидимия свят, в скритата страна на нещата, но те могат да се уверят в тяхното съществуване чрез проучване на безброй доказателства, факти, изследвани и проверени хилядократно, които ясно говорят за съществуването на този невидим свят и на неговите закони. Макар че те не могат тъй-лесно да овладеят скритите сили, таещи се в дълбините на човешкия дух, да развият спящите способности, все пак знанието, което те могат да получат от теоритическото изучаване на окултната наука и усилията за издигане и усъвършенстване, към които това изучаване ще ги подтикне, ще им принесат грамадна полза за тяхното общо развитие. Макар и не напълно стъпили върху Пътя, те все пак, ще бъдат близо до него: в тях ще се подготвят условията; ще се създадат необходимите предпоставки за влизане в този Път, за развиване на спящите дарби, за подтикване напред и поженване успехи във всяка област на живота им.

И преди всичко, това, което изучаващите теоритически окултизма придобиват, то е действителното познаване на себе си. Познаване реалността на човешкото същество, като безсмъртен дух, живеещ във вечността, без начало и край – познаване на „смъртта“ като врата към нов живот.

Дига се тъмната пелена на незнанието от пред очите на изучаващия окултизма: той знае що е той – откъде иде и къде отива; какъв е истинския лик на света, в който той живее, какви сили дремят неизползвани в него, какво светло бъдеще го чака, колко велик е живота, с каква Божествена мъдрост и любов е той устроен и поддържан.

Изучаващият окултизма не е вече безпомощен слепец, обгърнат в тъмнината на своето невежество, който не знае накъде се движи. Той не е роб на отчаянието и безверието, загубил всякакъв смисъл в живота. Той не се ужасява в безсилието си да разгадае „световните загадки“. Напротив, той вижда светлината на живота, която му сочи неговото място

в природата и всемира и го отправя напред все по-нагоре и по-нагоре; той намира великия смисъл на живота в единството и в непрестанните усилия към усъвършенстване. Той знае, че никое усилие не е изгубено, че нищо, спечелено в пътя на неговото издигане, не ще пропадне безследно, че утре след т.н. „смърт“ той ще продължи наново започнатата в този живот работа. Защото той знае, че смърт няма и че в живота царуват вечни, неизменни, съвършени закони на Правда, Разумност и Добро – на Любов, Мъдрост и Истина, които въпреки всички видими противоречия, водят живота нагоре и ще изведат всичко на добър край. И затова той е пълен с вяра и упование в живота, не се отчайва от никакви спънки в пътя му към доброто, знаейки, че те съществуват, за да бъдат преодоляни.

Окултната наука дава светлина на човека. И само в тази светлина можем да намерим правия път на живота. Колкото и да сме „учени“, колкото и знания да сме усвоили из областите, в които борави днешната официална наука, ако не познаваме основните принципи на окултната наука, ние си оставаме в тъмнина, ние сме като безпомощни деца пред загадките на живота – не познаваме себе си, не познаваме света и живота, защото гледаме и изучаваме само тяхната външна страна.

ПРЕРАЖДАНЕ

„Който има уши да слуша, нека слуша“.

Когато, преди 2000 години, учениците на Христа подигнаха пред него въпроса за Йоана Кръстителя и за това, кой е той именно, Христос им каза:

„И ако искате да приемете това, той е Илия, който имаше да дойде. Който има уши да слуша, нека слуша“ (Ев. Матей, 11:14–15).

И ние повтаряме: който от съвременните християни има уши да слуша, нека слуша думите на Христа, който с такива силни изрази е потвърдил истинността на прераждането. Защото за нас не може да има в този случай по-голям авторитет от този на Христа, но за тези, за които тия думи се виждат недостатъчни, ние ще дадем доводи и доказателства от други източници.

Преди всичко, учението за прераждането е общо учение на всички религии, обаче, докато в едни от тях то е предавано явно на всички, в други то, по известни съображения, не е било откривано на всички. Тия съображения, струва ни се, се състоят преди всичко в това, че несъвършения човек, знаейки истината за прераждането, в много случаи би отлагал да прави известни усилия за своето издигане, с мисълта, че при едно ново раждане, ще навакса изгубеното. Или с други думи ще отлага настоящата си работа, както мнозина от хората я отлагат от днес за утре. И обратно, когато човек знае, че има само един живот на разположение, той ще се стреми, повече или по-малко да прави всичко „за да се спаси“, ако е верующ. Но от друга страна, за съзнателния човек, който гледа на усъвършенстването, като на основен закон на живота, знанието на прераждането ще му помогне много и ще го вдъхнови към нови усилия. То ще осмисли живота на тези, които са се отчаяли и обезверили, виждайки краткостта и суетността на този живот.

Следователно, истината за прераждането се явява двустъпен нож за човешкото съзнание, с който може да се направи както зло, така и добро и затова тази истина е скривана в течение на векове от широките маси.

И все пак, тя е една истина, която лежи, както казахме, в основата

на всички религии, което се доказва от науката „сравнителна религия“. От нея ние знаем, че истината за прераждането е била позната, с малки вариации, на древните египтяни, гърци, римляни, китайци, индуси, на народите населяващи преди векове северните части на Европа, на обитателите на Америка преди нейното откриване от европейците и т.н. Също така, мнозина от първите отци на християнската църква като Тертулиан, Клим. Александрийски и Ориген, са вярвали и проповядвали прераждането. И едва в 553 г. на петия вселенски събор, е надделяло, с едно малко число гласове, решението да се изхвърли прераждането от учението на християнската църква.

Привсе това, вярата в прераждането, макар отречена от официалната църква, никога не е изчезнала, а е била предавана от век във век и изповядвана от най-будните умове на нашата ера. Така, в прераждането са вярвали: Парацелзий, Лафатер, Фонтенел, Джордано Бруно, Фихте, Шлегел, Шарл Фурие, Шатобриан, Балзак, сър Хъмфри Деви, Жорж Санд, Виктор Хюго, Шели, Тенисон, Едгар По, Петьофи, Фламарион, В. Сарду, Лесинг и много други бележити хора.

Разбира се, авторитета на гореизброените лица не е достатъчен, за да докаже на скептиците по отношение на прераждането, че то наистина съществува. Но за тази цел има друг род доказателства, които ясно говорят в полза на прераждането.

Има вече много случаи, когато деца са си спомняли отделни факти от миналите им прераждания, и когато тия факти са били проверени, те са се оказали верни. Поради липса на достатъчно място, ние тук не можем да преведем освен един случай, който е станал в България и е съобщен от Рачо Г. Даскалов, секретар-бирник от с. Басарабово, Русенско, както следва:

„През 1904 г. имах 6 1/2 годишно момче на име Колю, което бе започнало да ходи на училище в селото ни Басарабово, Русенско. Един ден, като играело с други 2–3 другарчета в една от стаите на училището, съборили една врата, от което събаряне много се уплашило, още повече при мисълта, че ще бъде наказано от учителката. И от това ли бе, от други ли бе, зле заболя и на 4 декември 1904 г. се помина.

През 1906 г. на 24 септември роди ми се момиче, което кръстихме „Здравка“, която сега скоро ще навърши 13 години.

През пролетта на 1912 г. един ден съпругата ми, в присъствието на всички домашни, каза на Здравка, че след ваканцията ще я дадем в училище, а Здравка без заобикалки каза: „Мамо, че аз нали ходих на училище?“ Майка ѝ ѝ каза: „Ех, и тая добра, кога си ходила на училище?“ На този ѝ въпрос Здравка отговори: „Мамо ма, че аз нали ходих на училище и като се събори вратата при дъсчената преграда в училището, аз се уплаших, разболях се и вече не ходих“. При това каза и името на учителката, която учеше момчето, тъй че всичко казано точно съвпада с действията на покойното ми момче.

След няколко време съпругата ми заговорила на Здравка, че ще ѝ купи чантичка, а тя казала, че има чантичка, с която и напред ходила на училището. — Действително, покойното ми момче имаше чанта, която бе захвърлена на тавана между другите вежди чанти (родители сме на 11 деца). „Ами можеш ли си позна чантичката?“ — я запитала майка ѝ и

тя отговорила утвърдително, качила се на тавана и взела именно оная чантичка, която бе на покойното ми момче и казала: „Ето я“.

Един път, като разговаряхме съвсем за други работи, Здравка заговори, като се обърна към майка си: „Мамо ма, аз помня когато ти беше болна и че лежеше в гостната стая и аз ти вардех мухите с байраче, което ми беше направил тати от пръчка и кърпичка“. Освен горното показва самата стая, мястото на кревата и името на доктора, който лекуваше съпругата ми.

Всичко казано от Здравка е съвършено вярно, само че жена ми боледува от тежката болест, когато бе живо момчето ми Колю и то именно пазеше мухите ѝ с флагче.

Чували бяхме за прераждането на душите, обаче през едното ухо ако влизаше, от другото излизаше, но сега тия декларации на нашата Здравка силно ни озадачават по въпроса за прераждането и вярвам, че тоя въпрос интересува цялото образовано общество“.

Съобщава: Рачо Г. Даскалов

Ако само този случай бъде сериозно и безпристрастно разгледан, струва ни се, че никой разумен човек не може да отрече съдържащите се в него доказателства за действителността на прераждането. Но при това този случай не е единствен, а има много такива от подобен характер, които се сходят в това, че говорят ясно в полза на прераждането. Такива случаи имаме приведени в съчиненията на Ани Безант и Ледбитер, в окултните списания, а нерядко те намират място и в колоните на ежедневната преса.

И ако хората не бяха такива скептици, и обръщаха по-сериозно внимание на думите на децата си, те щяха да открият още много подобни доказателства. Причината, поради която именно децата най-често си спомнят своето минало, е тази, че в тях още миналото не е напълно изличено и заглушено от новите възприятия, особено когато две прераждания следват непосредствено едно след друго. Защото, според окултистическия новидци, спомените за миналия живот се задържат най-сигурно тогава, когато едно дете е умряло и веднага след това се е преродило, тъй като в такъв случай то се връща на земята, запазвайки същото си етерно тяло, което е носител на паметта.

И тъй прераждането е една истина. То е един велик закон на живота, който ни дава възможност да продължим започнатото отдавна дело на нашето усъвършенствуване, връщайки се последователно много пъти във великото училище за човешкия род, каквото представлява от себе си нашата земя.

С прераждането именно се обясняват много случаи от живота, които закона за наследствеността не е достатъчен да обясни. С прераждането, с миналата дейност на човешката душа, се обясняват предразположенията и способностите на човека, с които той се ражда, а също така не много редките случаи на необясним страх от нещо, на внезапно привързване към хора, които за пръв път виждаме, на чувството, че ни е познато едно място, където за пръв път в този си живот отиваме и т.н. С прераждането, най-сетне, си обясняваме това, че ние, с всичките ни недостатъци и добри черти, с всичките ни слабости и способности сме творци сами на себе си – като сме изградили в миналото характера, който притежаваме сега и продължаваме да го доизграждаме.

И чак когато завършим това изграждане, когато изработим един възвишен, съвършен характер, развием всичките си спящи в нас способности и разчистим сметките си със земята, последната ще престане да ни привлича и ние ще се освободим от колелото на земните прераждания, за да заживеем при други условия, в други, по възвишени светове. В това именно се състои „спасението“ на човека, което тъй лесно мислят, че постигат привържениците на официалните църкви. До тогава, обаче, много работа ни чака!

КАРМА

Прераждането на човешките души в нови тела е свързано и обусловено от един основен закон на живота – закона за Кармата или Причиността. Той е закона, който олицетворява и изразява абсолютната Божия Правда.

Според този закон, никъде в живота, както във вселената, така и в обществения и частния живот на човека, няма нищо, което да става случайно, по спящото стечение на обстоятелствата. Всяко нещо си има своята причина, и при това тази причина не е случайна, механическа, а е придружена с една разумност, с едно съзнание, което работи по определен план. Така, всички природни закони не са слепи сили, действащи несъзнателно, механично, не са „станали от само себе си“, а са плод на един висш Разум, на едно върховно Съзнание, което ръководи тяхната дейност.

Достатъчно е да хвърлим един широк поглед върху живота, за да се уверим, че това е така. И наистина, каква разумност, каква дълбока мъдрост царува навсякъде в живота – в животинското, в растителното, та и в минералното царства! Какво съвършенство, какво велико знание е вложено в устройството на организмите и във всички закони на живота! Как разумно и с каква съвършена точност и предвидливост е устроено всичко в безграничната вселена, всичко – от най-малкия атом, до грамадните слънчеви системи! Само човешкият организъм, с неговите органи и системи, е достатъчно доказателство за разумността, съзнателността и целесъобразността, които действуват в природата.

И колко смешни и детско-наивни са твърденията на хората, които мислят, че всичко това е станало и продължава да съществува само по себе си, без намесата на някакъв разум и съзнание; че цялата огромна, сложна и безкрайно мъдро устроена вселена се развива без никакво разумно и съзнателно ръководство! Колко глупаво и смешно е да се мисли, че „сляпата случайност“ и механичност могат да създадат всичкото това величие, всичката тази разумност и целесъобразност! Колко ограничени са схващанията на материалистите, които вярват, че в устроената с непостижима мъдрост вселена няма ни следа от разум и съзнание! Да мислиш, че от неразумното може да произлезе разумно, от несъзнателното – съзнателно, и от мъртвото – живо, е върха на глупостта, слепотата и ограничението, а тъкмо такова е схващането на учените и неучени материалисти.

И тъй, безграничната мъдрост и целесъобразност, вложени в устройството и функционирането на организмите и в цялата вселена, доказват по абсолютен начин съществуването на една разумна и съзнателна, а не спяща, механическа причинност.

Нека сега оставим на страна другите области на живота и да видим как действуюва, как се проявява тази причинност в живота на човека.

Човек е сам творец на съдбата си. Неговото настояще е точно следствие на причините, които той сам е вложил в своето минало. А неговото бъдеще ще бъде резултат на неговата настояща и минала дейност. Макар човек да не е сам творец на основния капитал, с който разполага – Божествения Дух, който го ръководи отвътре, и дарбите и способностите, придобити при неговата дейност, все пак нему е дадено право и възможност да работи с тоя капитал. И от характера именно на тази ни работа, от пътя, който изберем и по който тръгнем в живота, зависи нашето бъдеще – нашите способности, и условията, при които ще бъдем принудени да работим утре.

С други думи казано: „Каквото посееете, това и ще пожънете” и „каквото постелите, на това и ще легнете”. Всеки човек се ражда на земята при такива условия и с такива способности, възможности, заложи и връзки, каквито той е обусловил със своята дейност в миналите си животи. Ако в продължение на миналите си животи той е работил дълго и настойчиво в една област на живота, като дойде наново на земята, той ще има вече готов капитал в тая област, с който ще може свободно и лесно да действуюва. Например, ако той е работил дълго време в областта на музиката, той ще се яви сега на земята с ясно очертани музикални склонности и дарби и т.н. Всяка способност, всяка добродетел, всяка положителна черта, с която се ражда човек, са плод на продължителната му дейност, и на ценните му опитности от миналите му животи. Също така всяка отрицателна черта, всеки порок и лоша склонност, с които човек се ражда, са плод на дълговременно отдаване на отрицателни сили и действия. Злото, на което човек се е отдавал дълго време, е станало вече една сила в него, с която той по-трудно се бори. И доброто, практикувано и опитвано дълго време, става вече неделимо и ненаруσιμο за човешкото съзнание.

Външните условия и възможности за проява, които ний намираме в даден живот, също така се дължат на нашата дейност в миналите ни животи. Тук му е мястото да отбележим, че цялата огромна и сложна дейност на закона за Карма във връзка с човешкия живот, се направлява от едни много по-високо стоящи от човека същества, наречени в окултната литература „господари на карма”. Те именно, преди да се роди на земята един човек, съставят общ план за неговия живот, в зависимост от неговото минало, като предвиждат външните условия, личните връзки и т.н., при които той ще трябва да се прояви и които са в причинна зависимост с неговите минали животи. Те стесняват или разширяват кръга на човешката дейност, в зависимост от това, как човек се е проявил в миналото. Те предвиждат и „лоши” и „добри” условия, и богатство и бедност, и успех и разочарования, победи и поражения, за една човешка душа в различните ѝ животи, с една съвършена последователност и целесъобразност, с оглед тази душа да научи повече и разнообразни опитности, които са най-важните фактори за развитието и усъвършенствуването на човека.

Защото човек трябва да е минал през всичко, да е опитал всички пътища в многобройните си животи, да е преживял в тях много страдания, да е минал през богатство и бедност, да е заемал първо и последно място в живота, изобщо, да има една богата непосредствена опитност в живота, за да може да се развива правилно и всеотрасно и да се движи сигурно към съвършенство.

Само богатата и разнообразна опитност на човека, придобита под действието на закона за Карма, му дава възможност да почне да различава доброто от злото, полезното от вредното и така го затвърдява в правия път на живота. Човек се учи преди всичко, ако не и единствено, от своята опитност. Когато той направи едно зло, идва страданието, като негово неизбежно следствие и ако той продължава да върши зло, също така и страданията му ще продължават и ще се увеличават до тогава, докато неговото съзнание се пробуди да види своята грешка и да се поправи.

Въпросът за човешката карма е извънредно сложен и не може по никой начин да бъде осветлен всестранны в тия няколко страници.

Има индивидуална, лична карма и колективна – такава на цели родове, общества и народи. Има зряла карма, т.е. такава, която е вече готова да се прояви в живота на дадени хора и незряла или латентна карма, която ще се прояви по-късно, когато настъпят благоприятните условия – да може тя да се понесе и да се извлече из нея нужната опитност. Има в живота редица неща, които ни се виждат несправедливи, има много добродетели невъзнаградени и много пороци и злини ненаказани. Но това е така само за нашия ограничен поглед, защото ние не познаваме миналото, за да свържем правилно тия неща с техните причини, а не можем да знаем и бъдещето, когато с тяхната карма ще се ликвидира. „Бог забавя, но не забравя“ – е не само дълбока народна мъдрост, но е и един абсолютен закон на живота.

Според големите окултисти – ясновидци, човешката карма е много тежка, защото миналото на човека е мрачно, несъвършено, пълно с престъпления и грешки. И понеже не можем да я изплатим, да понесем следствията на това ни минало в течение на един живот, то „господарите на карма“ я разделят на части и ни дават само това, което можем да понесем. Това е една горчива чаша със страдания, която човек не може да изпие освен на малки глътки. Но тъкмо тия ни страдания са най-голямото благо за нас, защото с изживяването им ний се освобождаваме постепенно от тежкото бреме на миналото ни и получаваме велика и ценна опитност, която служи като материал за изграждане на нашия характер.

Що се отнася до въпроса за свободата на волята и предопределението, във връзка със закона за Кармата, той стои така:

Човек разполага с известна, по-голяма или по-малка, свобода, в зависимост от степента на неговото развитие. Защото човек сам пази свободата си и сам се заробва. В даден случай той има право на свободен избор, той може да постъпи както иска, но веднъж взел решение и направил простъпката, той е вече зависим от нейния резултат, който може или да го освобождава или да го заробва, според това дали постъпката е разумна или не.

Който постъпва разумно, в хармония със законите на живота, той се движи към все по-голяма и по-голяма свобода. Който постъпва неразумно, противопоставяйки се на тия закони, той сам се обрича на все по-голямо ограничение и робство.

ЕДИНСТВО

Пристъпваме към изложението на основния закон на живота – закона за единството.

Животът е един и неделим. Всичките форми и прояви, в които той се изразява, са части на едно цяло. Това цяло е Космичния живот, животът на вездесъщия и всеобгръщащия Бог, който прониква всички вселени и слънчеви системи, всички организми, всичко одушевено и „неодушевено”.

Ний, хората, всички сме части на това огромно цяло, също тъй, както клетките вътре в нашия организъм, са части от него. И нашето лично, индивидуално съзнание, по отношение на това велико всеобгръщащо Съзнание на Космичния Живот на Бога, е същото, каквото е съзнанието на една клетка в нашето тяло по отношение на нашето съзнание като индивидуалност.

Животът е един, защото има един корен, един извор, една основа. Що се отнася обаче за нас, хората, ще трябва да отбележим, че човечеството днес преживява една стадия на краен индивидуализъм и обособеност, която е извор на всички борби и противоречия в живота на хората и е обусловена от развитието на самосъзнанието, което ни кара да се чувстваме като нещо свършено отделно от другите. Тая стадия на човешкото съзнание обаче е вече мината от известен брой хора и в тях имаме вече наченки от новото, колективното съзнание, в което предстои на човечеството да навлезе постепенно. Фазата на самосъзнанието ще бъде изживяна и надмината от човечеството, а от нея, като неин плод, ще остане само положителното, като придобивка за човека. Тази придобивка е: способността за концентриране, за съсредоточение в себе си, а също така яснотата, точността, прецизността на съзнанието.* **Заб. долу!** А всичко отрицателно, което е именно причината за всички борби и противоречия, ще бъде постепенно отхвърлено с развитието на колективното съзнание.

Единството на космичния живот е много ясно изразено в окултната литература чрез символа на „Дървото на Живота”. Това живо съзнателно дърво на живота, което представлява именно този космичен, единен живот, има корени, стъбло, клони, листа, цветове и плодове. Ний, хората, както и всички други форми на живота, се намираме в различни негови части. И когато духне вятърът, т.е. когато навлезем в изпитанията на живота, клончетата и листата на това дърво се блъскат едно о друго, без да се познават, без да съзнават своето единство. Така и ний, хората, се борим и противопоставяме един на други, мислейки се за нещо свършено отделно, и не съзнаваме нашата зависимост и нашите общи интереси. Ний правим зло на другите, вярвайки, че то ще засегне само тях, но не се минава много време и това зло се връща към своя източник. В егоистичните си стремежи за лично благоденствие, ние се стремим да се осигурим за сметка на другите, вземайки надмощие над тях, използвайки ги, тъпчейки тяхната свобода и право на живот. Но не се минава много време и страданията, които причиняваме на другите, идват и върху нас. Ние мислим, че силата е право и че несправедливостта, крепена от силата, е вечна, но Бог обърква тия наши сметки и ние често виждаме как силния бива повален в праха и лишен от възможностите да се налага.

Всяка неправда, всичко несправедливо, е осъдено на разрушение от великия закон на живота. Понякога ний, хората, сме много нетърпеливи

и бърза, но този велик закон действува отмерено, оставя нещата да се развиват естествено, да се прояви всеки свободно, според вътрешния си потик и действува точно тогава, когато трябва.

Само Правдата е вечна и само тя ще пребъде. Това се отнася както до отношенията на отделните хора, така и до тях на цели общества и народи. – Силата ще бъде трайна и извор на блага само тогава, когато се основава на Правдата.

Днес човечеството настъпва с бързи крачки във фазата на колективното съзнание, в която ще се ликвидира с всички неправди. Злото, което е в живота, и което произтича от самите хора, а не от законите на живота, ще бъде поправено. Хората ще разберат общността на интересите си, ще съзнаят своето единство, ще се уверят, че личното щастие, отделно и за сметка на другите, е невъзможно, и ще почнат да работят за общото добро.

Тогава, заедно с промяната на човешкото съзнание, ще се създаде и един нов обществен строй, основан на закона за Правдата и изграден с помощта на Божествената Мъдрост. В този нов строй ще има условия за живот за всички хора по лицето на земята. В него няма да съществуват тия крещящи несправедливости и противоречия, каквито имаме днес. В него няма да има насилия, няма да има бедни и богати, няма да има безпощадна, унищожителна война на всички против всички, в която днес се изразходват огромни сили. В него ще има разумно и любящо ръководство от страна на най-способните и най-съвършенните, ще има правилно, справедливо разпределение на благата на живота за всички, ще има хляб и свобода, чист въздух и слънчеви лъчи, хигиенично жилище и разумен, природосъобразен живот, творчески труд и благодатна почивка за всички човешки същества. В този разумно създаден, не с насилие, а със съзнание и воля за доброто, строй, всеки ще работи за всички, според силите си, и всеки ще взема според нуждите си. И макар това да е един доста далечен идеал, все пак, човечеството бавно, но сигурно се движи към него. Защото само в общото щастие, в общото добро, отделният човек ще достигне и своето щастие, своето добро.

Паралелно с това и отделните народи ще разберат, че са свързани с неразривни връзки помежду си, че са части на едно цяло и че злото, което един от тях прави на другите, прави го всъщност на себе си, защото по-рано или по-късно ще му се възвърне от закона на Правдата. Човечеството е едно цяло, и само чрез спазване закона за единството то ще дочака щастливи дни. Националният егоизъм, шовинизма, митническите стени, автархията и всичко, което разделя народите, е осъдено на изчезване, защото е спънка за развоя на живота, защото повече разрушава, отколкото създава.

Както днес общите интереси на народа или на държавата, стоят над частните интереси на отделния град или село, също така интересите на човечеството, като цяло, ще бъдат поставени над тях на отделните нации. Ограниченията, спънките, които сега съществуват за общуване между народите и за широка културна дейност, ще се премахнат, границите ще се превърнат в едни географически и административни понятия и цялото човечество ще представлява едно семейство – един широк простор, в който свободно ще може да се развива всяка полезна и благородна дейност.

Тогава ще се сбъдне великият блян на ясновидци и пророци за бъдещето на човечеството, когато „лъвът и агнето ще лежат заедно“

и оръжията за взаимно изстребление ще бъдат превърнати в средства за мирен, творчески труд. Човечеството ще си отдъхне завинаги от съсипателните войни и вражди, и мирът, щастието, красотата и свободата на небето ще слезнат и ще зацаруват завинаги на земята!

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В настоящето кратко изложение, не ще и дума, е невъзможно да се даде пълна и цялостна представа за окултизма. Има много и твърде важни области от окултната наука, като: устройството на невидимия свят, следсмъртния живот на човека, приложението на окултизма във всички клонове на живота, които останаха незасегнати.

Окултизмът представлява безграничен простор от знания, без които е невъзможна една идеална култура на земята. Каквито и промени да се правят, каквито и усъвършенствувания да стават, каквито знания и открития да се придобиват, всичко достигнато ще остане непълно, нетрайно и несъвършенно без светлината на окултното знание. Само когато проучим из основа и приложим в живота Божествената Мъдрост, съвършенното знание на окултизма, ще можем да изградим една съвършенна, възвишена, цялостна и трайна култура на земята.

2. ЧОВЕК И БОГ

Севлиево: Ив. Калименов, 1931. 40 с. (Библиотека Братство)

УВОД

Читателю, който със спокойна ръка разтваряш за първи път тази книга, спирал ли си се поне веднъж в живота си – спирал ли си се да помислиш, да запиташ сам себе си: „Кой съм аз?“

„Откъде ида и къде отивам?“...

„И дали моят живот е мимолетно проблясване в тъмнината на вечността, от което не ще остане ни следа, или пък аз съм нещо, на което смъртта не може да тури край?“

„Дали аз съм само безкрайно сложна и безкрайно изуксно наредена комбинация от материя, която се движи, чувства, мисли, люби и мрази по силата на някакви слепи, мъртви, бездушни природни закони; комбинация, която ще се разпадне в гроба и от която нищо не ще остане освен купчина земя?“

„Или пък аз съм същество, което носи в себе си потайни глъбини; същество, което е било, е, и ще пребъде през всичките векове на вечността? Или в мен има някакво тайнствено, дълбоко скрито съзнание, което знае всичко, вижда всичко, всичко разбира, и което един ден ще пръсне своята изобилна светлина в моя беден ум?“

И не си ли имал ти минути в живота си, когато под напора на дълбоката вътрешна работа, която става в тебе, под напора на мислите, които търсят светъл изход из тъмнината на незнанието, ти да си извиквал от дъното на душата си: „Господи! Какво съм наистина аз? – Прах ли съм, или – вечна искра от Твоя вечен Пламък?“

Ако да, – ако твоето съзнание се е вече пробудило и ти искаш съзнателно да заемеш мястото си и да изпълняваш длъжността си във

Всемира, разтвори тогава по-нататък тия страници и ти ще намериш отговора на въпросите си.

Ако времето за твоето пробуждане е дошло, ти ще застанеш пред Истината, като че ли една завеса се е дигнала пред тебе, вътре в твоята душа. Ако наистина си готов, ти не ще се нуждаеш от доказателства, защото истината се вижда, опитва се, знае се, а не се доказва. Тя е написана вътре в твоята душа. – Твоята душа знае Истината!

Затуй – доказателства не са нужни. Нужно е само да се дигне завесата!

И тези страници няма да направят нищо друго, освен тъкмо това – да дигнат завесата, която скрива истините, покоещи се в дълбините на душата ти, от твоя ум. Истината е там – търси я и намери я в душата си!...

ЧОВЕК

Дигни нагоре очите си и се опитай с един поглед да обгърнеш безкрайната звездна нощ, в която милиарди и милиарди светили като златни точки сияят далече над тебе ... За какво ти говорят звездите? ... Имаш ли слух да дочуеш техния глас? ...

Успокой немирния си ум, който е свикнал да тича само подир суетата на земното, разтвори душата си, и, във вътрешната тишина, ти ще доловиш техния глас, тяхната песен. Както радиоапарата долавя думите, речите, звуците, изпращани от хиляди и хиляди километри, така и ти ще доловиш тяхната песен, ще доловиш техните думи, отправени към тебе. В тебе има същия този апарат, и даже много по-съвършен от радиоапарата. Твоята душа е този жив, съзнателен и неразрушим апарат.

За какво ти говорят звездите? – Виж, милиарди златни точки трептят в безкрайните пространства, пращайки ти своя привет. Какво искат да ти кажат те?

– „Човече, колкото малък, слаб и нищожен да се мислиш, в тебе е положено едно зърно от вечността, пред което е безсилна всякаква смърт, всякакви житейски бури и несгоди. В тебе живее безсмъртния Божи Дух, и Той не ще те остави завинаги да останеш в тъмнина. – Той ще те изведе към светлината”.

„Какво нищожество е човекът” – си казваш понякога ти, а не знаеш, че в тебе се съдържа цялата вселена... Ако би могъл само да проникнеш всецяло в дълбината, която се крие в тези думи! Ти си микрокосмоса на цялата вселена; ти си, в умален вид, цялата вселена. Всичко, което съществува в нея, съществува и в теб. Всички земни и небесни неща имат своето отражение, своето подобие в твоята душа и тяло”.

Човек представлява от себе си една малка вселена, един микрокосмос, в който няма абсолютно нищо, нито една резчица и точка, които, в извънмерно увеличен вид, да не се срещнат и в голямата Вселена – Макрокосмоса и обратно.

Обърни погледа си към атома – най-малката, химически неделима частица на всяко едно тяло. Ти ще видиш, че тя е миниатюра на цяла една слънчева система в тялото на Великия Небесен Човек – Вселената, в която буйния бяг на планетите около централното светило се сравнява само със същия бяг на електроните около централната ядка на атома. Всяка една клетка в нашето тяло съответствува на цяла една отделна вселена; артериите и вените ни – това са млечните пътища на Космоса –

буйните небесни реки; а нашите органи и органни системи – представляват безкрайно по-големи системи във вселената, всяка от които се състои от хиляди и милиони слънчеви системи, със своите слънца, планети и млечни пътища...

И – всяко едно съзвездие от нашата вселена си има своето място, своя орган, своя съответен център вътре в нашето тяло, с което то е свързано с една тайнствена връзка – връзката на симпатията, на подобие то и която е проводника на неговото влияние върху нас. И всяка една звезда планета, система, си има също такива станции, такива отражения, и центрове в нашето тяло, където се концентрира и през където минава тяхното влияние.

По такъв начин, човек представлява от себе си един кръстопът, един център, в който се срещат влиянията, едни по-силни други по-слаби, на всичко, което съществува се намира отражението на всичко съществуващо. И сам той е една неразривна част от това Цяло – Безграничната Вселена, докато всяка мисъл за отделност и всеки стремеж за егоистично обособяване за сметка на другите, представлява самоизмама, която по-рано или по-късно ще се разбие в прах пред категоричния глас на единството на живота. Човек е част от Вселената, човек е част от Човечеството и затова всяко зло, което той прави на други части от тая Вселена, от това Човечество, рано или късно ще се струпа на главата му, и всяка негова егоистична дейност, в която не се държи сметка за интересите на Цялото, ще му докара в края на краищата гибелни за него последици. Това се отнася не само до отделния човек, но и до всяка група, класа, съсловие, народ и т.н., егоистичната дейност винаги носи гибел, както за другите, така и за този, който се отдава на нея. Светът е едно Цяло, един Организъм, и всяко зло, което вършим на отделни части на тоя организъм, вършим го същевременно и на себе си. Затуй – най-сигурния път да работим за себе си е този, да работим за общото добро.

Засилвайки, чрез увеличаване възприемчивостта си, космичните влияния, идващи от всички части на безграничната Вселена, човек може да развие грамадни творчески сили, ставайки проводник на космичните такива. Това е бъдещето, може би твърде далечно, на човека. Няма, обаче граница за неговото усъвършенствуване. Дългият път, който живота в течение на милиони години е изминал от амебата до сегашната човешка форма и съзнание, не спира тук. В човека лежат неразвити още сили и способности, които, развивайки се постепенно в процеса на неговата еволюция, чрез последователни прераждания, ще направят от него друго, много по-съвършено същество. Както под човека има хиляди и милиони по-нисши същества, така и над него, по стълбата на еволюцията, има други по-висши същества, които отдавна са се издигнали над стъпалото, заемано от човека, и които представляват един идеал за него.

И тъй, що е човек? – Човек е носител на безсмъртния Божи Дух. Сам той е безсмъртен, както е безсмъртен космичния живот, който го изпълня. Човек представлява от себе си една интегрална част от Божествения Организъм на безграничната Вселена. Той е същевременно едно семе, един зародиш, в който се крият грамадни творчески сили и възможности. Изминал пътя до сегашното стъпало на своето развитие, пред него стои пътя от човека до ангела. Този път, най-сетне, ще го заведе при неговия Първоизточник – Бога.

БОГ

Коя е тая Сила, която движи цялата тази безгранична Вселена? Кой е този Разум, който с такава проникателност и мъдрост е устроил всичко, като се почне от атома и клетката, минавайки през сложното устройство на човешкия организъм и свършвайки със съвършените, математически точни движения на слънца, планети и системи? Кой е този Дух, който е разлял навсякъде живота си, любовта си, и чрез когото съществува всяка билка, всяко цвете, всяка буболечка, която лази по земята, човекът и цялата вселена?...

Това е Бог!...

Какво ний знаем за Него? – Нищо; или почти нищо!...

Може би само това, че Той е, че Той съществува; че ний живеем в Него и че Той живее в нас.

Може ли да става дума да се доказва Неговото съществуване – има ли Бог или няма? – Това е въпрос, който съществува само за духовно слепите, за тези, които са изгубили своята съзнателна връзка с Него. За разумния и съзнателен човек такъв въпрос не съществува, защото самия негов живот е доказателство, е изявление на Божието съществуване.

Всяка билка, всяко камъче, всяко растение и животно, представляват абсолютно, пълно доказателство за Бога. Цялата природа ни говори само за Бога. И най-дребното, и най-незначителното нещо във Вселената е изпълнено и осветено от Божието присъствие. Там е вложен Неговия разум, Неговия живот, Неговата любов. Разумността и целесъобразността, които са сложени в устройството на всеки атом, на всеки организъм, силата, която ги оживотворява, говорят красноречиво за присъствието на Бога.

Какво е нашето отношение към Бога? – Такова, каквото е отношението на една клетка от нашето тяло към нас. Ние наистина „в Него живеем, движим се и съществуваме“. Ние наистина сме малки клетки във вселенския Божествен организъм и можем да разберем Бога и Божественото съзнание само дотолкова, доколкото клетъчното съзнание може да разбере пълнотата на нашия душевен живот. Но, както клетките на нашето тяло, макар и да нямат пълна, съзнателна представа за нас като физическо и духовно цяло, все пак, знаят своето място и изпълняват своята длъжност в човешкия организъм, също така и човек, макар и да не може напълно да познае Бога, трябва да знае своето място и да изпълнява своята длъжност към Цялото, към Него.

Да изпълним волята Божия, да изпълним нашата длъжност към Цялото, ще рече, да заемем точно това място, което ни е отредено от Бога, и да живеем така, че целият наш живот да бъде в хармония с това Космично Съзнание, което ни прониква. А ние можем да бъдем в хармония с Него само тогава, когато запазим хармонията между нас и всички останали клетки в Божествения Организъм, т.е. между нас и всички останали същества във вселената. Тази хармоническа връзка е любовта, която изтича от Бога и която ние трябва да проявим към своите ближни.

И тъй, що е Бог? – Бог е онази Безгранична Любов, която дава живот на всичко; Бог е онова Космично Съзнание, което обгръща и пребивава във всичко; Бог е онзи непостижим Творчески разум, който е сътворил и управлява всичко; Той е тази абсолютна Истина, към която ние всички можем само да се стремим, без да се надяваме, че някога ще я достигнем в нейната пълнота.

ВСЕЛЕНА

Цялата вселена представлява един жив организъм, оживяван и одухотворяван от Божественото Съзнание, което присъствува едновременно във всичките му части. Няма нищо мъртво, няма нищо несъзнателно в природата. Това, което ние наричаме с думите „мъртва природа“, е само привидно такава. Навсякъде има съзнание, само че това съзнание се различава по своите степени. Като се започне от това, което ние обикновено считаме за „неодушевено“, минавайки през отделния атом и кристалите, в които вече забелязваме проявата на една вътрешна разумна сила, през безбройните форми на растителния и животински минове, през човека с неговите различни състояния на съзнание и се издигнем до съществата, които стоят по-високо, това представлява една като че ли безкрайна стълба от състояния на съзнанието, която се губи във висините на Космическото, Божественото съзнание, което обгръща всичко.

Фактически, еволюцията на живота е еволюция на съзнанието. Безбройните органически форми във всички природни царства са произлезли като следствие от еволюцията на съзнанието. Последното, стремейки се към все по-голямо разширение и издигане, създавайки с взаимодействието на окръжаващите условия известна органическа форма, не се задоволява от нея, а продължава по-нататък работата си, докато, след известно време, вследствие на вътрешния творчески напън, създава нова, по-съвършена форма, по-съвършенно свое оръдие-тяло. По такъв начин са произлезли всички биологични форми.

От това пък може да се извади заключението, че всяка една форма, макар тя да ни се струва мъртва, представлява от себе си едно оръдие, жилище на един дух. Така например всяка една планета, всяко едно небесно тяло е жилище, на един велик дух за чието съзнание ний можем да имаме представа почти тъй-слаба, както и за Божественото Съзнание. Все пак, ние можем да си съставим понятие за състоянието на живота в една планета, според влиянието, което тази планета оказва на нашата земя. Да вземем за пример планетата Марс от нашата слънчева система. Всички войнствени влияния, всички подтици към борба и към усилен дисциплинирана дейност на земята идат от тази планета. Всички военни и борчески настроени хора се намират под влиянието на тази планета, което все пак е много различно по характер и по сила за различните хора, в зависимост от съвкупността на другите влияния, на които те са подложени. Така, в сравнително благородния човек, тия влияния ще се изразят във формата на потик към борба за правда, за защита на другите, за възтъргествуването на една идея, заради която той жертвува своя живот; а грубия егоист ще възприеме само по-низшите марсови влияния, които ще го подтикнат към безогледна и жестока борба с всичко и всички. Влиянията на Юпитер са такива на благородство, великодушие, душевно величие, а също и такива на тщеславния й стремеж към заемане на високи постове в общественния живот. Влиянията на Венера са такива на сърдечните проявления, на любовта в човека, в различните нейни форми. Без да изброяваме всички, ще кажем, че най-висшите, най-благоприятните влияния, които идат на земята са от самото слънце. Слънцето непрестанно ни праща живота си, то е непосредствения извор на живота, както за нашата планета, така и за цялата наша слънчева система, но то може

понякога да ни праща и нещастия, страдания и смърт. И това не е игра на сляпата случайност, а е обусловено от поведението на хората тук, на земята. Следователно има едно висше съзнание в слънцето, което ни праща живот, любов и благодат, а понякога и разрушение и смърт, когато ги заслужим чрез отклонението си от правия път на естествения си развой.

Голямо заблуждение, необосвано на нищо е да се мисли, че слънцето е някаква огромна горяща маса, която в процента на своето горене ни праща светлина и топлина. Всеки знае, че светлината и топлината, породени от изгарянето на едно тяло, нямат тази творческа сила, това творческо влияние, което притежава слънчевия лъч. Те нямат и това лекуващо действие, на което са способни слънчевите лъчи. Следователно, слънчевите лъчи не са продукт на един грамаден огън, който ни стопля и оживява през милиони километри пространство.

Какво са всъщност те, може би ще ни стане по-ясно след като вземем предвид, че слънцето е един също такъв жив и съзнателен организъм, каквито са и всички други небесни тела. По-право, самото слънце е един велик Божествен Дух, а това, което виждаме, т.е. видимото слънце е само неговата външна форма, неговото тяло. Велика е тайната на слънцето и не е дадено човеку да я познае в нейната пълнота. Обаче, можем да кажем, че това, което слънцето ежечасно и ежеминутно ни праща през неизмеримите космични пространства, е неговата оживотворяваща и съграждаща Любов, чрез която ний живеем, която е нашия всекидневен насъщен хляб. А самия акт, който то извършва, за да даде живот на нас и на цялата слънчева система, не може да се нарече другояче освен Велика Жертва, на каквато са способни само Духовете, които са в непосредствена връзка с Първоизвора на всичко – Бога.

И тъй, съзнателния човек не може да се отнася към слънцето като към една мъртва, горяща маса. Той вижда в него едно Велико Съзнание, един Велик Дух, който обгръща, прониква и храни цялата наша слънчева система, който дава своя живот и своята любов за да можем да живеем ний. А понеже слънцето от своя страна е свързано с Първоизвора на всичко – Бога и черпи своя живот от Него, то ние можем да кажем, че то е оня съзнателен проводник, чрез когото се излива Божията Любов и Божият живот на земята.

ПРЕРАЖДАНЕ

Мнозина мислят, че за пръв и последен път идат на земята – че преди раждането си те не са съществували и след смъртта ще престанат да съществуват или пък живота им ще продължи в съвсем друг свят, без да имат възможност да посетят друг път нашата земя. Ако бе така, това би значило, че всяка човешка душа се създава при своето раждане като получава наготово едни или други предразположения, едни или други качества, способности и наклонности. Това вярване е пълно противоречие, пълно отрицание на Божествената Справедливост. Ний знаем, че едни хора се раждат с вродени престъпни наклонности, а други – с възвишен характер и високо морално съвършенство. Знаем, че някои хора се раждат идиоти, сакати, с най-различни недостатъци, тъпи, със слаби умствени способности, с хилави тела и т.н., а други още от детинство проявяват гениални способности, имат здрави тела и всички други условия за добър живот. Знаем още, че едни още от рождение са поставени в най-благоприятни материални условия, предмет на най-нежни грижи, а други

още от най-ранната си възраст са изложени на мизерия, изоставени, лишени от грижи.

Как бихме могли ний да хармонираме всичко това с Божествената Справедливост? Нима Бог ще бъде тъй несправедлив да обсипе едни с всичките си щедрости, да им даде материални и духовни условия, да ги надари със способности, с възвишен характер, а други да сътвори идиоти, престъпници, неспособни, и да ги постави в най-лоши материални и духовни условия? – Очевидно не, още повече като се вземе предвид, че всеки един човек е длъжен да отговаря и отговаря за делата си както в тоя, така и в оня свят. Защото, какво е виновен родения с лоши наклонности човек, затова че той не може да победи със слабата си воля злото, ако той е създаден мимо неговата воля такъв? Или пък, каква е заслугата на добродетелния, на съвършения, щом добрите му качества са вложени в него от рождение?

Явно е, че да упрекваме Бога в такава несправедливост, която не отговаря даже и на човешките понятия за право и справедливост, е абсурд. Остава значи, или да приемем предсъществуването и прераждането на душата или да заявим заедно с героя на Достоевски: „Бога приемам, но света му не приемам“, не можейки да разберем, какво са виновни например малките деца, които не са познали още злото в живота, за страданията на които те са подложени.

И ето, прераждането разсява напълно мъглата на видимите противоречия и дава ясен отговор на този и на всички подобни въпроси. Прераждането е наистина една велика, макар и отдавна забравена истина, която единствена може да ни докаже, че в живота съществува Божествена Справедливост. А ето що ни говори тая истина:

Ние хората, не за пръв път идем на тази земя. Докато достигнем до сегашното състояние на своето развитие, ние много и много пъти сме идвали на земята, дето сме живели и работили в най-различни условия, употребявайки дадената ни свобода за изграждане на нашето бъдеще и на нас самите. По такъв начин земята представлява за нас едно училище с много класове, всеки един от които съответствува на един земен живот. Както ученикът от един клас си има определена програма за изучаване през една учебна година, така и човек си има своя програма, която той трябва да изучи за дадено прераждане и която се състои от добиване на известни опитности и развиване на известни способности, т.е. представлява една крачка напред в пътя на неговото усъвършенстване. Следующето прераждане човек се явява наново на земята да продължи своята работа, своето ученичество на земята от там, където миналото прераждане бе спрял. Разликата между миналото му прераждане и сегашното е тая, че той сега се връща обогатен с нови опитности от миналия си земен живот, които в т.н. задгробен живот са преработени в наклонности и способности. Стъпка след стъпка, урок след урок взема човек в своите последователни превъплъщения, поженвайки винаги плодовете на своите дела, учейки се да разпознава доброто и злото, да предпочита първото и да избягва второто. Така той продължава да се възвръща на земята до тогава, докато почерпи всички опитности, докато изучи всички уроци, които е определено да изучи там.

Когато човек е достигнал такова съвършенство, че няма вече какво да учи на земята, той е завършил своята земна еволюция и тогава или продължава своето усъвършенстване в други светове и планети, или

остава на земята като Учител – видим или невидим за обикновеното човешко око Ръководител на своите по-малки братя в пътя на тяхната еволюция. Такива завършили своята земна еволюция души, са всички Велики Учители на човечеството, които, като основатели на религии, създатели на религиозни и философски школи, действайки направо или чрез свои посредници, са го ръководили винаги в трудния му път към Бога. Те са сътрудниците на Бога в неговата работа за издигането и просветлението на човека, за освобождаването му от робството на низшите инстинкти и за поставяне целия му живот в хармония с Всемира.

И днес тия Учители са тука на земята, едни във физически тела, други в невидимия мир. Те всички заедно съставляват Великото Всемирно Бяло Братство, глава на което е Христос и могат да бъдат намерени от всеки, който искрено ги потърси.

КАРМА

Карма е закона за Божествената Справедливост. Христос го е изразил с думите: „Каквото посеете, това и ще пожънете“. Другояче той се определя като каузалност, причинност, т.е. връзка между причините и последиците. И ето картината на живота, както се разкрива тя пред нас под светлината на този закон:

В живота царува висша Божествена Справедливост, от която не може да има никакво изключение. Божествените закони отмерват с безпогрешна точност всяко нещо, и всичко, което ние схващаме като „несправедливост“ ни се струва такава само защото ние не познаваме неговите истински, скрити причини. Така всичко добро или зло, което се случва на един човек в даден живот, е обусловено и до най-малките му подробности от неговото поведение, от неговата дейност в миналите му животи, а също така и от поведението му в този му живот. Закона на Кармата гласи, че всеки един акт на човека, безразлично какъв е той, непременно ще даде своите последиствия, които, рано или късно, ще бъдат изпитани от този, който ги е причинил. Така, всяко добро направено от нас, ще се върне пак при нас. И всяко зло, причинено от нас на другите, рано или късно ще сполети и нас. Днес ние разполагаме с такива условия и средства, каквито сме си създали в миналото, близко или далечно. А утре ще разполагаме с такива, каквито си създадем днес. Следователно, човек е сам творец на съдбата си.

От друга страна, човек е творец и на самия себе си във всяко едно отношение. Всички негови способности са негово собствено дело, или по-точно, на Божествения Дух, който работи в него. Той ги е разработил, развивайки с упорит труд Божествените зародиши. Всички хора имат в зачатъчно състояние различните видове заложби, но не всички са ги развили до еднаква степен. Например има гениални музиканти, художници, математици, писатели и т.н., които още от най-ранното си детинство проявяват необикновени способности. Не ще съмнение, те са употребили дълъг, упорит труд през миналите си прераждания, докато ги развият до такава степен.

Изобщо, карма на един човек е сбора от всичките причини, които той е положил в миналото със своите действия и мисли и чиито следствия той ще трябва да изпита. Така, от личната карма на човека зависи в какво семейство и между какви хора ще се роди, какво тяло ще има – здраво или пък предразположено към болести, с кои хора ще има близки

връзки в живота си, какви ще бъдат техните отношения и т.н. Всичко това показва, че човек до голяма степен е свързан от своето минало, и че има неща, които той не може да избегне, каквото и да прави. Обаче, това не ще рече, че нему е отнета всяка свобода на действие. Напротив, човек е винаги свободен да избере едно или друго направление в живота си. Ако той с неразумните си постъпки в миналото е създал лошите си сегашни условия, то пак той, чрез разумна дейност сега може да си създаде по-добри условия за в бъдеще. Затова човек никога не трябва да се отчайва: колкото и да е тежка неговата карма, колкото и да е обвързан той от миналите си дела, пред него винаги се намира отворен път, по който той, след като ликвидира с миналото, ще може да си създаде едно по-добро бъдеще.

Има някои действия, които се извършват не от отделни лица, но от цели групи хора, от цели съсловия, организации или народи. В такъв случай те групово, общо ще отговарят за своите дела. Създадената при такава обща дейност карма се казва колективна карма. Да вземем за пример един народ, който побеждава друг като при това се отнася съвършено жестоко и несправедливо с победения. С това той си създава лоша карма, която рано или късно му приготвя такова разорение и унижение, каквото той е причинил на победения по-рано от него народ. В това отношение народите са тъй-слепи и тъй-неразумно постъпват, както и отделните личности, класи и съсловия. Когато имат възможност, когато победата и силата е в техни ръце, те нямат ни най-малко съжаление за по-слабия, победения, или за своя „враг“, който случайно е попаднал в ръцете им, нито пък помислят за някаква справедливост. Те правят злото без да мислят, отдавайки се на своите животински инстинкти, обаче не закъснява да дойде ден, в който колелото на съдбата така се извива, че донесе на тях същото зло, същите страдания и несправедливости, които те са причинили на другите. Следователно, всяко зло, което един човек прави на другите, прави го и на себе си, защото рано или късно ще му се възвърне. Също така всяко зло, което един народ прави на другите, прави го на себе си, защото ще му се възвърне. Затова, когато един човек или един народ е поставен в притеснено положение, е потискан и измъчван от другите, първият негов дълг е да си спомни, че това е злото, което сам той е причинил на себе си, защото го е направил някога на другите. Тогава той ще се смири и в смирението си ще намери най-сигурният път за побързото и по-лекото ликвидиране с тежката си съдба. Ако този човек или народ отговаря на злото със зло, то с това той само ще продължи своите страдания.

Напротив, когато един човек или народ реши да постъпва занапред в съгласие със закона на Божествената Справедливост, когато той се откаже да отвръща на злото със зло, и, съзнателно избирайки пътя на доброто и любовта, тръгне непоколебимо по него, тогава, колкото и големи да бъдат неговите минали престъпления, неговата съдба, неговата карма намира най-лесния път за освобождението му от злото, което сам си е причинил.

Ето защо, единственият път, по който ще се ликвидира със злото, което и до днес ни души – безпощадната, безмилостна борба между хора и хора, между народи и народи, това е пътят, посочен от Христа с думите: „Ако те ударят от едната страна, обърни си и другата“. Защото само така ще се освободим от злото, което някога сме причинили – като изтърпим съзнателно и със смирение следствията му.

НОВИЯТ ЧОВЕК

Който е виждал картината на Борис Георгиев „Странстващият пастир“, може да има една нагледна представа за това, което ще представлява от себе си новият човек. От очите му и от цялото му лице грее сиянието на Божествената Любов – на любовта към всички и всичко. На главата му се вижда маслинения венец на мира, а около него и при него свободно, без никакъв страх са дошли животните, които някога са бягали и са се крили от неговия предшественик. Тук са, наедно, и сокола, кацнал на раменете му, и врабчето, кацнало до главата му, на пътническата му тояга, и дивите кози, издигнали главите си към лицето му и загледали го право в очите с такова мило изражение, като че ли искат да му кажат: „Благодарим ти за всичко, което си направил за нас, благодарим ти за хармонията, която си внесъл в цялата природа, благодарим ти, че ти си нашия по-голям брат, обичаш ни и нежно грижеш се за нас.“

И после: гълъбите и орела, мечката и сърните, и всички същества живеят братски в същата хармония, която е царувала в отдавна изгубения и сега наново придобит рай. Далеч, пред сините балкани, над тихата река и боровата гора, се издига Божията дъга – символ на най-последостигнатия вечен мир на земята.

И толкова любов, толкова радост, такова щастие и хармония лъхат от всичко, че човек неволно се пренася там, в това блаженно царство, което за сега е все още един далечен, като че ли недостижим блян...

А може човек отново да добие това, от което той сам, престъпвайки Божия закон, се е отрекъл. Може да се въдвори наново хармонията, която е царувала някога в живота. Може да се запълни бездната, която е зинала между нас и изгубения Рай!

Как? – Със смирение, търпение, страдания, труд и жертви. Други път няма. Напразно някои мислят с войни или революции, с наука и техника, с нови политически и стопански системи да достигнат коренна промяна в живота на човека. Докато човек не се обново отвътре, докато той не погледне лице в лице истината на своето минало, докато той не се смири и залови да изкупи своите минали грешки, той няма да достигне осезателно подобрение на своето състояние. Той винаги ще бъде изложен на духовна и материална мизерия, на катастрофи и нещастия.

Главната отличителна черта на новия човек това е колективното съзнание, което се е вече пробудило в него – съзнанието за единство с всичко съществуващо. Новият човек ще казва „ний“, а не „аз“. Той ще мисли, чувства и действа не като една ограничена, затворена в тясната черупка на егоистичните интереси личност, а като съставна част на едно цяло, като член на един колектив. Егоистичните интереси на отделната личност ще се стопят, ще останат на заден план пред върховните интереси на колектива, които всъщност представляват добре разбраните и върховни интереси на индивида. Човек ще заеме в живота показаното му от разумната природа място, също тъй, както една клетка заема своето място и изпълнява своята длъжност в организма. Всеки ще гледа общите интереси и тогава на всички ще бъде добре, защото няма да се губят вече огромни сили и средства във взаимни борби.

Тогава сърцето на човека ще бъде изпълнено с Божията любов – любовта към всички. Той ще заеме разумно своето място във всемира и

ще бъде източник на хармония и благодат за всичко. И ще стихнат в света предсмъртните стонове на хора и животни, умиращи от насилствена смърт. Ще се премахне мизерията, в която тънат милиони човешки същества. Ще се просветли човешкия ум със светлината на велики, забравени днес истини. И човек ще стане творец на една нова, Божествена култура на земята.

БЯЛОТО БРАТСТВО

Великото Всемирно Бяло Братство представлява от себе си сбора на всички разумни сили в цялата вселена, които работят в хармония с Божията воля за изпълнение на Великия План на всемирната еволюция.

Центърът на Всемирното Бяло Братство, това е Великата Бяла Ложа на Учителите, глава на която е Христос. Други известни нам Учители са: Буда, Кришна, Хермес, Лао-Тзе, Зороастър, Мохамед. Всичката велика градивна работа извършена всред човечеството от памти века и до днес, е пряко или косвено дело на Учителите. Всички религии са основани от тях според времето, условията и средата – винаги на хората е било давано тъкмо това, за което те са били дорасли, което степента на тяхното развитие е изисквала. От тук и голямата разлика в религиозните представи, схващания и методи.

От погледа на Учителите не избягва нищо, нищо не става без тяхно знание. Те управляват целия ход на историческите събития като винаги гледат техния краен резултат да подпомага еволюцията на човечеството. Тяхната работа в своята същност е една и съща: изграждане основите на Всемирното Братство, освобождаването на човека от робството на материята и подготвянето на такъв начин условията за идването на Царството Божие на земята. До днес развитието на човечеството се е движило под знака на разединението – индивидуализиране, егоизъм, безпощадни взаимни борби. Човек против човек, напред против народ, религия против религия, изгубили здравия си смисъл и правия си път в живота, борейки се помежду си, са превърнали живота в хаос и земята в ад. Днес обаче ние сме вече в първите утринни зари на една Нова Ера в историята на човечеството, която ще се развие под знака на Единението – колективизъм, обединение, хармония, Любов.

С бързи крачки ние днес се движим към Новата Ера, когато ще имаме: един Бог, една Религия, едно обединено човечество и една единствена държава – едно единствено Царство Божие на земята.

В този велик и съдбоносен за цялото човечество момент, като пратеник на Великото Всемирно Бяло Братство, е дошъл тук на земята Учителя Петър Дънов, комуто е възложена великата Божествена мисия да даде окончателния и най-важен тласък за обединението във всяко отношение на човечеството, да възпламени новата, единствена за всички хора Религия на Любовта, да разкрие на бродящето в мрак човечество светлината на Божествената Мъдрост и с това да положи основите на Царството Божие на земята.

УЧИТЕЛЯТ

Той дойде да донесе много, много светлина в света! И не само светлина – Знание и Мъдрост, но и топлина – Любов! Божествената Мъдрост и Божествената Любов дойде да ни донесе той тук, на земята.

Какво дължим ний, неговите ученици, нему?

Ний бяхме в тъмнина...и всичко около нас и в нас бе хаос. Ний бяхме в безпътица – бяхме съвършено загубили пътя в лабиринта на човешките умувания и философствувания и бяхме, може би, само на крачка от бездната!...

И той ни спаси!... Той пръсна светлина в тъмнината на нощта, която ни бе обгърнала и хаосът в нас и вън от нас се превърна в нечувана хармония... Той ни изведе из бездната, в която бяхме затънали и ни показа правия и светъл път към Истината!...

Той стопли сърцата ни и ни даде да познаем трепета на великата Божествена Любов...

Ний бяхме мъртви – и той ни възкреси!

Ние умирахме – и той ни съживи!

От тоя ден – и завинаги – ние сме с него! От тоя ден ние предадохме сърцата си нему и посветихме живота си в служене на Бога! – в служене на нашите братя!

Минават от тогава дните, месеците, годините – и нашият път е все тъй прав и тъй светъл. Испитанията и препятствията са радост за нас. Трудностите са условия за каляване на нашата воля. Даже неуспехите ни се явяват в наша полза – те са стимул за удвояване на нашите усилия, за възобновяване на нашата борба със злото.

Защото този, който е станал ученик на Учителя, не знае що е отчаяние. – Отчаянието няма власт над него. И – едни по-бързо, други по-бавно, в зависимост от своите сили, всички ний вървим напред. И няма да спрем! Ако даже се случи да паднем – отново ще станем и ще продължим! Ний няма да спрем! Защото нашият път минава през Вечността и завършва в Бога!

На Учителя ний дължим всичко! Той ни отвори очите! Той ни приобщи към великата хармония на битието! Той ни изпълни с радост и надежда, с вяра и любов!

Кой е той? – ний не можем да разгадаем. Ний не можем потънкостно да разглеждаме нещо, което далеч надминава нашите сили и способности! Нам, обаче, е известно едно: той е Божи пратеник, дошъл на земята да донесе на измъчените й жители Божествената Мъдрост и Божествената Любов, които ще ги освободят от робството на греха и смъртта!

БЕСЕДИТЕ

Всичко, което Учителя говори в своите беседи пред по-широк или по-тесен кръг слушатели, се записва и после се издава в цели серии или отделни брошури. До сега има издадени на български десетина серии от публични беседи, някои от тях съдържащи повече от хиляда страници. Вън от това има издадени цяла редица отделни брошури и сборници с лекции от Окултната Школа на Бялото Братство.

Всичко това представлява един неизчерпаем източник на Мъдрост и Любов, един неизчерпаем източник за работа и градеж, който е достатъчен да нахрани глада на човешката душа. Духовната храна, която

се съдържа в беседите не може да бъде усвоена в един земен живот. За нейното усвояване е нужна дълга редица животи. Ето защо тя се струва така твърда и несмилаема за някои. Всички не са еднакво подготвени за нейното възприемане. Поради това, едни ще усвоят повече, други – по-малко, едни ще възприемат едно, други – друго. А има неща, които могат да бъдат възприети и да станат достояние само на бъдещите, по-щастливи от нас поколения. Ибо, за сега беседите са достояние само на малцина – тяхното време още не е дошло – времето, когато колективното съзнание ще бъде подготвено за тяхното възприемане. И все пак, това време не е далеч.

Каквото и да кажем за беседите, то е недостатъчно, непълно. Ще се задоволим да кажем само това: в тях е дадена основата, в тях са дадени идеите, с които ще се изгради Царството Божие на земята.

УЧЕНИКЪТ

Писано е: „Искайте, и ще ви се даде, хлопайте и ще ви се отвори“...

Тази душа, която е познала суетата на обикновения, еготиичен живот, която е недоволна и отвратена от нисшите прояви на живота, издига своето съзнание към по-висши състояния и се устремява към висините на Духа да търси смисъла и ценността на живота.

По такъв начин тя намира пътя към Бялото Братство, както в невидимия мир, така и във видимия, при неговите представители тук, на земята. От този момент за нея започва нов живот, който е изпълнен с един основен стремеж – изпълнение на волята Божия. Има различни степени на ученичество. Едни се намират в подготвителните стадии, други са вече близко до прага на истинското ученичество. Истинските окултни ученици, обаче, са твърде малко. Те са напреднали в своята еволюция души, преживели и издържали много изпитания, победили своята нисша природа и отдали се под ръководството на Божествения дух.

Ученикът посвещава своя живот в служене на Бога. В него умира неговото нисше „аз“, което го е карало да живее само за себе си и той гледа на своя живот, на своите сили и способности, като на средства, които му са дадени за да служи с тях за издигането и освобождаването на своите братя. Не ще съмнение, за да може да прави това, той трябва да се грижи преди всичко за своето собствено усъвършенстване и подготовка, защото колкото по-съвършен и по-подготвен е той, толкова по-плодотворна ще бъде неговата дейност.

ЧИСТОТА

Основното качество, което трябва да отличава окултния ученик, това е чистотата. Чистота на сърцето, чистота в мислите, чистота в действията. Ибо, пълна физическа и духовна чистота е необходима за ученика, за да може той да бъде наистина такъв, за да може да успява в своето развитие и в служенето на другите. „Ако човек не е чист, казва Учителя, той не може да служи. Ако човек не знае да служи, той не може да люби. Ако не знае да люби, той не може и да учи. Ако пък не знае и да учи, той никога не може да придобие свобода“. Следователно, всички тия възможности са тясно свързани помежду си, и тяхната основа е чистотата.

Ето защо, когато у хората съществува силен стремеж към служенето, към любовта, към учението и към свободата, те трябва да започнат с чистотата – нея да сложат в основата на своя стремеж.

Има различни схващания за чистотата и различни степени на нейното осъществяване. Това зависи от степента, до която се е издигнало човешкото съзнание. И паралелно със степента на своята истинска, вътрешна чистота, човек може да реализира своите стремежи към истинско служене, към Божествената любов, към учението, взето в неговия дълбок смисъл на окултно ученичество и придобиване на Божествената Мъдрост и към истинска свобода.

Чистотата е велика сила. Тя побеждава тъмнината, тя побеждава страха, тя побеждава и смъртта. Разрешението на загадката за дълговечността и безсмъртието на човешкия живот се намира в чистотата. И обратно – нечистотата е съюзник на смъртта. „Започне ли елементът на нечистотата да влиза в живота, смъртта веднага прави крачка напред: колкото повече се увеличава нечистотата, толкова повече смъртта навлиза в живота” – Учителя.

А тъй като чистотата не е някакъв предмет, който се добива веднъж завинаги, а е едно качество, което изисква постоянни грижи за неговото запазване, постоянна будност на съзнанието, то у човека трябва да съществува един постоянен, вечно подновяващ се стремеж към чистотата, едно непрекъснато бдение и отхвърляне на всичко нечисто, което влиза в съприкосновение с физическия и духовния му живот. Човек трябва да бъде един обилен извор на чисти чувства и мисли, който постоянно да блика и с това да отнися и не дава достъп на нечистите външни елементи.

Абсолютната чистота, схващана в нейната пълнота и съвършенство, е достояние само на Бога. За нас, хората, тя трябва да бъде един постоянен, никога не загубващ се пред очите ни идеал. На нас е даден само вечния стремеж към нея, който ние непрестанно трябва да поддържаме в дълбочината на душата си, като свещения огън на древните весталки.

МЕДИТАЦИЯ

Един от най-важните методи, които ученикът употребява в процеса на своята вътрешна работа за своето очистване и издигане, това е медитацията. Медитацията има различни форми, някои от които се приближават до молитвата, но обикновено медитацията е дълбоко размишление на сериозни теми засягащи духовния живот на човека. Основната черта на медитацията, това вдълбочаването в себе си, потърсване извора на истинския, реалния живот в дълбините на своята собствена душа. Намислим е истински дълбок духовен живот, немислими са някакви реални и трайни успехи в този живот без практикуването на медитацията.

Обикновения живот на човека със своите дребнави грижи, вълнения и преживявания обвива неговото съзнание с един тъмен облак от нисши мисли и чувства, който не допуска да проникнат до него лъчите на свръхсъзнанието, носещи светлината на висшия духовен живот. По такъв начин в огромната част от своето „будно” състояние, човек фактически се намира в тъмнина, в спящо състояние по отношение на по-висшия духовен живот, той е спял и глух за възвишените мисли и чувства, той е неспособен за възвишени преживявания, той не може да долови истината, която Духът му нашепва.

Медитацията е именно това усилие, което човек прави, за да разкъса облака на нисши преживявания, на дребнави мисли и чувства, който го е обгърнал и да издигне своето съзнание в една по висша сфера.

От силата и продължителността на усилието, което един човек прави, зависи и степента, до която ще се издигне неговото съзнание. Но, така или иначе, всеки един човек, ако желае, може да трансформира, в по-малка или по-голяма степен, състоянието на своето съзнание. Медитацията е средството, чрез което той постига това.

МОЛИТВА

Мнозина от съвременните интелигентни хора гледат на молитвата като на един предразсъдък, т.е. на едно средство, което не води към никаква цел. За съжаление, те донякъде са прави. Днес за днес, молитвата, у болшинството хора, които си служат с нея, е така изродена, до такава степен е опразнена от вътрешно съдържание, че смело може да се каже – днес с молитвата, с малкия изключения, се само проституира.

Няма по-свещен акт за човешката душа от този на прямото ѝ обръщане и свързване с Бога, което може да се достигне и чрез молитвата. Обаче, това, което обикновено се прави, е светотатство, а не молитва. Поради това ние виждаме, че днес молитвата е в упадък, тя е станала една фалшива монета, на която не отговаря никаква реална стойност. Не напразно, следователно, болшинството от интелигентните хора посрещат със смях този, който им заговори за молитвата.

И наистина, да изговаря човек думи, които са отправени към Бога, без да съзнава и мисли върху това, без да влага някакво свое съдържание в тях, без да чувства че той наистина е пред лицето на Бога – това не е ли наистина светотатство? Ами що представлява публичната екзалтация на някои религиозни среди, които с викове, стенания, със сълзи на очи, изкуствено извикани от хипнотизиращата сила на проповедника, призовават Бога, задладени и тласкани към това от чужда воля? Ами що още представляват молитвите на всички духовенства от различните религии на света, с които всяко едно призовава Божието благословение върху своето войнство и ходатайствува пред Бога да му дарува победа над „врага“? Не е ли всичко това престъпление и светотатство или нещо повече от това?...

От друга страна, има ли поне един истински велик акт в света, който да не е предшествуван от молитва, в една или друга форма, съзнателна или несъзнателна? – Не! Какво правеше сам Христос, за да свърже своето съзнание с Божието, да укрепи тази връзка и да устои на бурите, с които тъмните сили връхлитаха на него? – Той се молеше! ... Какво прави всеки човек, даже и пред най-малката победа в своя духовен живот? – Същото, – макар, може би, само с няколко думи, спонтанно и искрено излезли из дълбочината на душата му и отправени към Бога! Най-после, какво по-красиво, по-възвишено и по-естествено от безмълвното, полусъзнателно или безсъзнателно обръщане към Бога, с което изявява своето съществуване душата на безбожника дори и което е белег, че връзката между човека и Бога не може никога да се разкъса!

И тъй, молитвата е една велика сила, или, по-точно, процес, чрез който силата на Бога се влива в душата на човека и го прави способен на велики дела, на свръчовешки постижения.

СЪСРЕДОТОЧЕНИЕ

Има едно правило, което гласи: „Успеха на един човек в живота зависи преди всичко от степента, до която той може да се съсредоточава“. Както в ежедневието, така и в духовния, съсредоточението е ключа, който разрешава загадките и отговаря на въпросите, които този живот ни задава. Само със съсредоточението на своите духовни, умствени и физически сили човек преодолява препятствията, изпечени на пътя му. Само чрез него той става творец във живота и се домогва до велики истини, недостъпни му до тогава.

Силата на съсредоточението е изобщо показателя за силата на един човек. Доколкото човек може да се съсредоточава, дотолкова той е силен. Тази сила, разбира се, не се дава никому даром; тя се явява като резултат на усилената работа, на постоянни усилия да я развием в себе си. Като се има предвид това, учениците на окултизма са обучавани да развиват в себе си тази сила със специални упражнения. Окултният ученик не би могъл да бъде такъв, ако не притежава тази способност, развита до известна степен. В своя път, често пъти странен и вълшебен като някоя приказка, той ще срещне такива трудности и задачи, които по никой начин не могат да бъдат преодоляни без тази сила. И какво би могъл да направи той тогава, ако не да спре или да се повърне назад? Съсредоточението е основата, върху която трябва да се изградят, да израстнат окултните сили и способности на ученика, с които той ще може да борави в области недостъпни за обикновения човек. Без него, както той, така и всеки един човек е безпомощен по вълните на житейското море.

СЪЗЕРЦАНИЕ

Като една следующа стъпка след съсредоточението, ученикът може да практикува съзерцанието. Съществуват много предразсъдъци и заблуждения по отношение истинската същност и стойност на съзерцанието. На някои то се струва като напразно прахосване на времето и употребяване силите на човека за достигане на въображаема, несъществуваща цел. Разбира се, тези, които мислят така, съвсем не познават предмета.

Същността на съзерцанието се състои в концентрирането, съсредоточението на съзнанието върху известен обект, при което последния придобива за нас истинска реалност, тъй като само по такъв начин ние се свързваме с него с една реална връзка. Тогава ний можем да се приобщим, да се слеем с този обект, да привлечем към себе си, да придобием неговите качества, или пък да придобием или реализираме самия него.

Най-възвишеното съзерцание е това, което има за обект или което е отправено към извора на космичния живот, към Първоизточника на всяка сила – Бога. Разбира се, то може да бъде повече или по-малко успешно, в зависимост от характера, качествата, и преди всичко от чистотата на този, който го практикува. Самоизмама и глупост би било да мисли човек, че може „лице с лице“ да съзерцава Бога. Преди всичко, както видяхме в началото на тази книга, Бог не е някаква личност, Той няма някакъв определен образ, който да може да се съзерцава. Що е Бог? – Както видяхме, Бог е Любов, Бог е Мъдрост, Бог е Истина... И, следователно, в своето съзнание ученикът ще се понесе по вълните на безграничната

Божия Любов, ще проникне в потайните глъбини на Божията Мъдрост и ще се издигне до шеметните висини на абсолютната Божия Истина... Ученикът, пророкът, светията, в своето съзерцание, или, по-право, в своите опити за съзерцание и постигане на Бога, паралелно със своите усилия, ще черпят все повече Любов, Мъдрост и Истина от техния Първоизточник и ще развиват все повече и повече силата си да действуват и влияят по подобие на Бога; да развиват вредом, за благословение на всички около тях, почерпените от Първоизточника Божествени сили. Така някога Мойсей придобиваше силата си, която му бе необходима да води през пустинята и да заведе до Ханаан своя избран народ. Така във всички векове и народи Божиите избраници са черпили оная свръхчовешка мощ, с която те са творили култури и са създавали нови ери в историята на човечеството.

Но обекта на съзерцанието може да бъде и други. Изобщо, всеки предмет, качество, идея, същество или личност, могат да бъдат обект на съзерцание. Общото, което съществува във всички тия случаи е това, че между субекта и обекта се постига повече или по-малко пълно единение, качествата на обекта се преливат в субекта или пък последния става притежател на обекта (когато последния е предмет или изобщо нещо, което може да се придобие). За постигането на това последното и изобщо за постигането на творческото съзерцание съществуват специални упражнения в разните окултни школи, които развиват съзерцателната способност. Обаче, независимо от това, никой човек никога и никъде не е постигнал нещо, без да е употребил по един или друг начин, съзнателно или несъзнателно, метода на творческото съзерцание, с други думи, без да се е съсредоточил за повече или по-малко време, върху образа, върху идеята за това, което той желае да постигне, да придобие или създаде. Защото, всяко нещо, което съществува, е резултат, е въплотение на ония идеи-сили, които първом съществуват като зародиши в духовния мир, т.е. в съзнанието на човека или Бога, и после се обличат в материя. За да се реализират обаче тези идеи, ние трябва да се спрем, да се съсредоточим над тях и да приложим, за тяхното реализиране, силата на своята воля. Докато за създаването им е необходимо творческо въображение, то за въплотяването, за реализирането им са необходими преди всичко вяра и воля, които една без друга не могат.

И тъй, съзерцанието, подпомогнато от творческото въображение и вярата, е извора на всички неща, които ние имаме възможност да наблюдаваме в живота и да реализираме със своята воля.

СИЛАТА НА ВЯРАТА

„Ако имате вяра колкото едно синапово зърно, ще кажете на тази планина: Премести се! – и тя ще се премести“. Тази е формулата за силата на вярата, която ни дава Христос. И наистина, кой акт, от най-нищожния до най-великия, може да бъде извършен без вяра? – Никой!... Вярата е майката-хранителка, която дава плът и кръв на рожбите на нашия ум, на нашето творческо въображение. Без нея не би се помръднал нито един мускул от тялото ни, без нея не бихме могли дори да станем, да се помръднем от мястото си.

А колко голяма е нейната сила, това човек може практически да научи само в процеса на нейното придобиване и закрепяване в себе си. Хиляди неща, които ни се струват невъзможни, са такива и ще бъдат такива само до тогава, докато имаме слаба вяра, докато не се научим да

работим със закона на вярата. Хиляди пречки, които са поставяли като че ли непреодолими прегради пред човека със слаба вяра, са се стопявали като прах пред напора на този, който вярва. Невъзможното става възможно, бляновете стават действителност, това което ни се струва далечно и странно, като че ли в приказка, идва и застава пред самите нас, покорявайки се на магическата сила на вярата. Вътре в границите на Божествените закони, няма нищо невъзможно за човека, който поиска да го достигне и има вярата да настоява върху това си искане. – Искайте, и ще ви се даде! Хлопайте, и ще ви се отвори!" – казва Христос. Нима е възможно това да бъдат само празни думи? – Не! Но човек се съмнява в тяхната истинност само затова, защото той още не се е научил да иска с всичката сила на своята душа, да иска разумно и да вярва, че това, което той иска, ще му се даде! Ето защо, този, който иска да успее, той трябва да бъде въоръжен с вяра, с непоколебима вяра, той не трябва да допуска никакво съмнение в душата си и тогава пътят към реализирането на неговите идеали ще бъде отворен! Той ще стане господар на действителността!

ЕДИН БОГ

Днес, в епохата на „монотеизма“, хората все още служат на много богове. В съзнанието на днешните религиозни хора все още съществува не Единствения Бог, а техния Бог – Бога на тяхната религия, нация или секта. Както някога евреите се обръщаха към Йехова като към свой национален Бог, който им помага и ги закриля в борбата им срещу другите богове и народи, така и днес наредко ще чуеш българите да говорят и призовават някакъв „Български Бог“ – („Жив е българският Бог“), сърбите – да се оповават на някакъв „сръбски Бог“ и т.н. И тъй, днес ние имаме християнски Бог, мохамедански Бог, израилтянски Бог, браманистки Бог и т.н. С право би могло също да се каже, че имаме католишки, православен, протестантски, а също така и български, сръбски, френски, немски и т.н. богове, защото, в съзнанието на днешните хора всички тия идеи за отделни богове фактически съществуват.

В такъв случай, какво представлява от себе си „монотеизма“ (еднобожието) на която и да било от днешните религии? – Само една маска, под която се крие техния политеизъм (многобожие), при което всяка религия дава пълно преимущество на „своя“ бог, а против всички други богове обявява безпощадна война.

Днес всички хорски богове по своята същност са сектантски! Днес боговете на всички религии и народи не са нищо друго освен идоли! Защото представителите им сами подчертават тяхната изключителност, тяхната отделност, тяхната непригодност да служат за идеал и обединение на всички хора и народи. Днес нямаме един Бог! Днес имаме много богове или, по-право, много идоли, които хората са си създали и им се кланят.

Новото човечество, което иде да изгради един нов свят, няма нищо общо с многобожието, с идолопоклонството на сегашния свят. Новото човечество, което иде да замени днешното самоизяждащо се човечество, има само един единствен Бог – Бога на всички хора и народи, който не може да се дели на части, не може да се боядисва с национална или религиозно сектантска боя, не може да защитава едни, а да преследва други!

Богът на новото човечество е единен, безконечен, всеобгръщащ Бог на целокупния живот, за когото отделни нации и религии не

съществуват! В съзнанието на новия човек поклонението пред днешните измислени национални и религиозно-сектантски богове е светотатство и идолопоклонство! ... Днешният начин на поклонение пред „нашия“ бог, който се противопоставя на „чуждите“ такива, е престъпление пред единствения истински Бог!...

И новото човечество иде да ликвидира с това престъпление, с това идолопоклонство! То иде да строши оковите на многобожието и да ни покаже, че Богът на християнина, на мохамеданина, на браманиста, както и на българина, сърбина, немеца, французина, китаеца и турчина е един и същ. То иде да тури край на сектантските борби между хората и да сложи властно печата на обединението върху всички области на човешкия живот!

ЕДНА РЕЛИГИЯ

Какво представляват от себе си днес съществуващите религии? – Те не са нищо друго освен секти, отклонения от единствената Религия на единствения Бог! ... Че всички днешни религии са секти, много ясно ни показва факта, че всички те си приличат по своята изключителност, по своите претенции, че те са единствено правите, единствено истинските религии и представителки на Бога на земята. Всяка религия претендира, че тя е най-правата, че тя е единствената истинска религия, и тъкмо това и твърдение показва, че тя не е нищо друго освен една секта, една от многото взаимноизяждащи се отклонения от Единната Божествена Религия. И даже ние ще подчертаем, че колкото повече една религия претендира за изключителност, колкото по-силно настоява, че тя е единствено правата, толкова по-силно подчертан е нейния сектантски дух, нейния сектантски характер!

И какво е спечелило до сега човечеството от всичките тия религии-секти? Какво са му помогнали те? – Само това, да замъглят в него съзнанието за Единствения, еднакъв за всички Бог, да го раздробят на голямо число постоянно враждуващи помежду си части; да проливат „в името Божие“ и без това много проливаната човешка кръв. Вземайки това предвид, много ясно става, че всички тия секти са вредни, опасни, и разрушителни елементи за общочовешкото обединение, и следователно, за общочовешкото щастие. Те, поради своята едностранчивост и изключителност, водейки към разделяне на човечеството, са пълно отрицание на Новото, което иде да завладее живота, са пълно отрицание на елемента на обединението, който ще бъде основата, върху която ще се изгради новия живот!...

Те са днес спирачки на общочовешкия прогрес към нови, по-висши степени на съзнание, към нови, по-висши форми на живот.

Те са ненужен баласт на новия живот, който иде; те са негодни да вземат участие в неговото творческо изграждане. Ето защо, ясно е, че зората на новия живот, изгрява на Новото Човечество, ще бъде същевременно свечеряване и залез за днешните изиграли вече своята роля и изкуствено поддържани религии.

В новия живот няма да има религии – ще има само една Единствена Религия, Религия на Единствения Бог, на всички раси и народи, чието истинско име ще бъде Религия на Любовта.

Тази Религия на Любовта ще слее и претопи всички вери и вярвания, всички религии и секти, всички учения и системи. В огъня на своята

Божествена мощ тя ще обгори всичко нечисто, всичко низше, всичко егоистично, което се намира в тях, и ще извади и слее в едно цяло всичко хубаво, всичко истинно, всичко Божествено в тях.

И тогава, и само тогава ще имаме всеобщо поклонение Богу в Дух и Истина; тогава, и само тогава света ще си откъхне от непрестанните религиозни и национални разпри и преследвания, които и до ден днешен го тормозят; тогава и само тогава човечеството ще се сдобие със своята истинска, единствена Религия. За тази единствена Религия на Любовта е казал Христос, че нейния храм не е нито в Ерусалим, нито на някое друго определено място, но че той е вътре, дето хората се покланят Богу в Дух и Истина! Тази Единствена Религия ще бъде творческата сила, която ще изгради Царството Божие на земята.

И първите приготовления за нейното идване и възцаряване в живота са вече отдавна започнати. Ние не ще почнем да отваряме очите на слепците и да им сочим с пръст това, което те не са способни да видят. Всеки е длъжен сам да отвори очите си, сам да види Истината, защото тя е навсякъде и пред всички.

Новата единна Религия на Любовта, в която няма да има будисти и брамини, християни и мохамедани, „православни“ и „сектанти“, иде да обедини хората и народите в едно органическо, неразривно Цяло и да изгради тъй-дълго мечтаното Царство Божие на земята!

ЕДИННО ЧОВЕЧЕСТВО

Кой зъл дух е разкъсал, от паметта на века и до днес, човечеството на постоянно враждуващи, взаимно изияждащи се части? Кой е опълчил хората-братя едни срещу други, карайки ги да се избиват с милиони, да унищожават безпощадно плодовете на дългогодишен труд, да сеят навсякъде само смърт и разрушение, подигравайки се по такъв начин с човека, с Бога, с Истината и Разума?...

Кой е раздробил цялото на части и с това е отнел възможността за хармония в живота и всеобщо щастие?

Това е все същия дух на отделността, на егоизма, който е същевременно духа на насилието. Този дух все още непоклонимо царува в умовете и душите на една голяма част от хората, които дават насока на съвременния живот и които поради това са хора на отделността, на егоизма, на насилието.

Новото човечество ще ликвидира със сегашната разпокъсаност на своите части-народи и с тяхното противопоставяне едни срещу други. Колкото и невероятно да ни се вижда това днес, ще дойде време, когато хората ще се чувствуват преди всичко хора, членове на едно единно човечество, а не българи, сърби, гърци, французи, немци и т.н. Всички хора, без разлика на национален и расов произход, ще се почувствуват като братя, еднакво близки, еднакво мили, еднакво заслужаващи обичта на другите. Та кой е българина и кой сърбина? Кой е германеца и кой френеца? Кой е японеца и кой китаеца? – Не са ли всички еднакво равноправни синове на Единствения Бог? – Защо тогава да се мразят, презират, гонят и избиват едни други? Защо да се отделят в своите тесни черупки, наречени „национални граници“, които задушават свободния живот, свободния развой на народите и стават причина за постоянна омраза и проливане на реки от човешка кръв?

Съвременният национализъм, старателно и умело подклаждан от държава, училище, партии, военнoлюбиви организации и среди, не е нищо друго, освен самоубийство на народите. Самоубийство, от което могат да спечелят само тилoвите герои, добре заплащаните висши военни чинове и разни военни плячкаджии като доставчици на муниции и снаряжения, ограбвачи на окупирани територии и т.н. Не! Време е вече чoвечествoтo да свърши с този позор, с това варварство на двадесетия век! Време е всички да разберем, че цялото чoвечествo представлява един жив организъм, в който отделните органи – народите, трябва да действуват заедно, хармонично, без взаимни борби, без стремеж за грубо надмощие един над други! Време е oръжията да бъдат изгорени и прековани в сърпове и плугове, границите между народите да бъдат сринати и всичките вкупом да си подадат ръка за мирен живот, за общ напредък и общо щастие!

Но ако сегашното поколение не съумее да разреши тази тежка задача – задачата на общочoвешкoтo обединение, ако то няма силата и смелостта с жертви и с любов да претопи омразата, да унищожи военнoлюбивия и националистичен дух, да премахне границите, армиите и oръжията, то нека знае, че го очаква една много по-голяма, много по-страшна и гибелна катастрофа от преживяната последна светoвна война, чиито последици далеч още не са изживяни и забравени!

Нека знаят тези, които вдъхват в младежта национализъм, шовинизъм, „патриотизъм“ и военнoлюбие, които насаждат и раздухват омразата против съседни народи, нека знаят, че те копаят гроба на своя народ, че те са съдружници в сатанинскoтo дело, което цели да хвърли в бездната на саморазрушението цялото съвременнo чoвечествo!... И – толкова по-зле за това чoвечествo, толкова по-зле за тази прехвалена съвременна култура – култура основана на egoизма, на насилията и жестокостта! Това ще бъде нейната предсмъртна песен, с която тя ще отиде в гроба!

И тогава, из развалините на живота ще се издигне Новото Чoвечествo, което ще разреши неразрешените задачи на днешното поколение и ще изгради Новата Култура. Тази Нова Култура ще бъде общочoвешка култура – култура на обединеното единно чoвечествo, в което всички хора ще бъдат братя, а народите – равноправни членове на един общ организъм. Тогава ще пресъхнат непрестанно проливаните днес реки от чoвешка кръв, земята ще си oтдъхне от многовековните борби, смутове и сътресения и радост, мир, любов и щастие ще слезат от небето да царуват тук навеки!

ЕДИН ОБЩОЧОВЕШКИ ЕЗИК

Дали ще дойде някога времето, когато хората ще разрушат вавилонската кула на съвременното многоезичие? Дали те някога ще заговорят на един общ, знаен от всички език? Дали някога ще падне от плещите ни Божието проклетие да говорим и да не се разбираме, сполетяло ни, както указват свещените книги на древността, поради нашето възгордяване?

Съвременните хора даже не смеят да мислят за това, а камо ли да вярват в неговото осъществяване. Най-много, което те могат да повярват, е това, че един национален или изкуствен език може с време да вземе надмощие в живота и да играе ролята на всеобщ международен език, който все пак ще стои на второ място след националния език за всеки народ. Най-много, което съвременните есперантисти желаят, то

е общото признаване, разпространяване и употреба на Есперанто като международен спомагателен език. Най-многого, което привържениците на известен национален език желаят, то е същото нещо за своя любим език. Всички те гледат на националните езици като нещо безсмъртно и неизменно. За тях националните езици са някаква неприкосновена светиня, някакъв идол.

Обаче на всички тях ние ще зададем следния въпрос: где са езиците на древните египтяни, асирийци, индуси, тия на древните обитатели на Америка, Африка и т.н.? А и в по-ново време – где са латинския, старогръцкия, санскритския, старославянския и т.н. езици? – Не са ли те вече в архивата? И не е ли напълно естествено, просто и ясно като бял ден, че и сегашните национални езици ще имат същата съдба?

Не ще съмнение, че днешните национални езици един ден ще умрат, като ще бъдат за известно време, преди окончателната си смърт „живи“ до толкова, доколкото са живи днес тъй-наречените „мъртви езици“ – латински, старогръцки, санскритски. В това не може да има никакво съмнение, обаче въпроса, който иде след това, е: кой ще ги замести? Кой ще замени съвременните национални езици, когато те остарееят и починат от своята естествена и неизбежна смърт? Дали това ще бъдат други такива, подобни на тях езици, противоположни едни на други, верни наследници на своите предци в борбата и съревнованието помежду си? Или пък, според идеала на сегашните есперантисти, ще имаме, покрай националните езици и един всеобщо признат и разпространен международен спомагателен език?...

Пълният теоритически и практически отговор на тия въпроси ще даде само Новото Човечество, когато то дойде да завладее живота. Ние ще се задоволим да дадем само няколко очертания на посоката, в която се развива изобщо живота на езиците и на логически неизбежните форми, до които ще дойде този развой в бъдещето, по-рано или по-късно. За нас годините, столетията и хилядолетията нямат значение. Ние вземаме само посоката на движението и мерим с мащаба на историческия развой.

Днес всеки гимназист знае, че всички езици имат един и същ произход. Всички те са разклонения на едно и също, общо в началото си дърво. Това е основното положение, което лежи в основата на сравнителното езикознание днес. На какво се дължи тази грамадна разлика, която днес съществува между различните клонове на това дърво – между различните национални езици? – Естествено, причината за това е разделянето на народите едни от други, държавните и естествени граници и неизбежно последвалата от това разделяне и ограничение самостоятелна, отделна еволюция, която, стъпка по стъпка, стечение на времето е довела днешните езици до сегашното им положение на отдалеченост и неразбираемост едни за други.

Вземайки това предвид, много ясно става, че като се унищожат тия причини, които са докарали сегашното разделение на езиците, в еволюцията на последните по необходимост ще настъпи един естествен обрат, който стъпка по стъпка ще ги води към все по-голяма близост и уеднаквяване, докато най-после се достигне пълното им сливане в един нов общочовешки език.

Повтаряме, това не е въпрос на столетия, а на хилядолетия. И то ще бъде реализирано само от Новото Човечество, в което границите ще бъдат премахнати, а народите ще се слейт в братска преградка. До тогава, докато

имаме сегашните, настръхнали една против друга нации, докато имаме сегашните митнически и национални граници, и дума не може да става за поява и развитие на бъдещия общочовешки език. Защото: той няма да се създаде изкуствено от хората, а ще изникне естествено, спонтанно от неизбежното при новите условия сливане на езиците.

Въпреки това, обаче, ние мислим, че езика Есперанто, в който влизат елементи от езиците на голяма част от съвременните народи, е един далечен, твърде ран предвестник на бъдещия общочовешки език. Въпреки някои свои несъвършенства и недостатъчност на изразни средства, той, освен леснотата в изучаването, носи в себе си още нещо много ценно, което другите езици не притежават, то е неговата „вътрешна идея“, чието реализиране по необходимост води към общочовешки език, и второ, поради факта, че той е един макар и слаб опит за обединение, за свързване на езиците, в лицето на някои техни елементи. Поради това Есперанто е наистина предвестник и носител на идеята за бъдещия общочовешки език. Днес, при днешните условия, дълг се налага ни всички ранни работници на Новата Култура да възприемат и подкрепят Есперанто. Работейки за Есперанто, работейки за неговата „вътрешна идея“ – общочовешкото Братство, те работят същевременно за идването на далечния идеален общочовешки език.

И тъй, Новото Човечество ще има един език, който ще бъде най-висшия продукт от естествената еволюция на езиците, бидейки най-висшата езикова форма, в която ще се вплотят и синтезират най-съвършените елементи от всички дотогавашни национални езици!

КЪМ ПРИРОДАТА

Основният грях на човечеството, който го е докарал до днешното му мизерно състояние, може да се формулира с думите: отдалечаване от природата, което значи отдалечаване от посоката на естествения развой на човека, отдалечаване същевременно от естествените условия на живота. Тук вече спадат безбройните противоестествени привички, наклонности, обичаи, страсти и злоупотребления, които човек е вършил и върши до днешен ден, в противоречие с природните закони. Тук спадат: отдалечаването на човека от земята-хранителка, от слънцето, от чистия въздух, от чистата храна; тук спадат: пиянството, месоядството, злоупотреблението с половата енергия, леността, прекомерното развитие на някои качества и способности в ущърб на други, изобщо всички форми на неестествения живот на човека. Към тях най-после ще трябва да прибавим егоизма – стремежа към отделност и лично добруване за сметка на другите, който всъщност е основата, върху която е станало цялото отдалечаване на човека от природата. Защото той, егоизма, е нарушение на основния закон на живота: единството, той е отдалечаване от единството на природата, след което вече естествено следват всички други по-големи и по-малки отклонения от нея.

Да се възвърнем отново към природата! – Това е мощния подтик, който се надава от предвестниците и борците за Новото Човечество и който трябва да се подеме от милиони гърла, да се превърне в плът и кръв, да се осъществи в живота на милионите народни маси!...

“Да се възвърнем към природата!” – Днес за днес с това понятие се още само парадират, бродят се по неговата повърхност, спират се само на отделни малки точки от обширната област, която то обхваща.

Самохипнотизирват се, спирайки всичкото си внимание на частности, мислейки че причината на всяко зло е там.

Обаче злото не може да се изкорени с едностранчиви мерки, с частични преобразования, с реформи, които не отиват по дълбоко от повърхността на нещата. За да се възвърнем наистина към природата, ние трябва да проникнем дълбоко в причините на злото, да направим коренни и всестранни реформи в живота си, да изменим из основа целия си бит.

Да се възвърнем към природата! – Това значи да се възвърнем преди всичко към Бога – да възстановим единството, хармонията между нас, като съставни части на Божествения Организъм, да възстановим връзката си с Първопричината на живота! Преди човек да се възвърне към природата в лицето на нейните външни форми – слънце, въздух, естествена храна и пиене и т.н., той трябва да направи това, което е хиляди пъти по-важно: да се възвърне към нейния източник – Бога, да установи съзнателна връзка между себе си и него! Без това предварително условие, всяко друго „възвръщане“ към природата би било ефемерно, повърхностно и недостатъчно да излекува болките на човечеството. Без него, каквото и да прави, човек ще си остане откъснат лист от дървото на живота и никъде няма да намери здрава опора за себе си. Явно е, следователно, че всяко възвръщане към природата, без възвръщане към Бога е една кратковременна илюзия, която не може да трае дълго и чийто край ще донесе нови разочарования за човека. И обратно, възвръщането към Бога, съзнателното възстановяване на връзката между човешката душа и Него, е първата и най-важно стъпка, която води към пълно и всестранно възвръщане в лоното на природата!

Но могат ли съвременните скептически и критически настроени хора, готови всякога да критикуват всичко, което техния ум не може побере – могат ли те да се възвърнат към Бога, преди да поставят на мястото му чрезмерно развилия се за сметка на интуицията и сърцето интелект? – Естествено – не! Защото сегашното чрезмерно развитие на ума за сметка на сърцето, на интелектуалните способности за сметка на моралните, е това голямо отклонение от природата, от естествения хармоничен развой на индивида, което прави хората слепи за духовния свят, за дълбоките истина на живота, за Бога...

Следователно, човек трябва да смири гордостта на прекомерно, неестествено развилия се интелект, да култивира в себе си интуицията, вслушвайки се в гласа на сърцето си, което ще го заведе при Бога! С това човек вече става неделима част от Божествения Организъм на живота, той се свързва здраво с Цялото и Цялото се свързва с него, заживява с неговия живот и вече никакви бури и катастрофи не могат да го откъснат от там; – нищо не може да наруши покоя му, защото той е жива и неразделна част от дървото на живота.

3. ЖИВОТ ЗА ВСИЧКИ

Севлиево: книгоизд. Братство, [1942]. 56 с.

СУТРИННИ ГИМНАСТИКИ

Най-подходящо време за гимнастика е също така сутрин. Престоялото в неподвижно положение през нощта тяло само изисква тези гимнастики – то иска повече и по-разнообразни движения, в които да вземат участие всички мускули на тялото. Нищо по-хубаво и по-полезно от гимнастиките навън, на полето, на открит въздух. Там те дават своята максимална полза, защото са придружени с дълбоки дишания на чист въздух и с опресняващото действие на утринната свежест.

Затова, когато учениците на Всемирното братство излизат да правят сутрин сред природата своите разходки и гимнастики, това съвсем не е идолопоклонство, както твърдят някои, а разумно използване законите на природата. Гимнастиките, които те правят, плавни и ритмични, са така нагласени, че да турят в действие почти всички мускули на човешкото тяло и същевременно да турят в хармония магнетичните течения на човешкото тяло, което е от съществено значение за нормалното му функциониране.

Върхът, обаче, на зараждащият се нов живот на утрото, най-високото постижение едновременно на духовната и телесна култура на Новото, най-мощният източник на хармония и красота за човешкото тяло и за човешката душа, това е Паневритмията.

ПАНЕВРИТМИЯ

Човечеството, от най-древните времена и до днес, е имало и има много големи постижения в различни области на науката, изкуството и приложението им в живота. Ний притежаваме велики произведения на изкуството, датиращи още от незапомнени дни. Вълшебни поеми, Божествена музика, удивителни постижения в областта на художеството и на пластиката са били достояние, ако не на цялото човечество, то поне на малцина избранници, на тия, които, преди всичко са чувствували в душата си жива и будна способността да разбират и ценят великото и красивото и са намирали, било поради благоприятни условия, било с геройска борба и с отчаяни усилия да си пробият свободен път към своето призвание, възможността да живеят в средата и атмосферата на този висш живот.

Много е постигнало човечеството и в областта на науката и техниката – всички ние се удивляваме на тия постижения, които носят все по-голямо благо на човечеството, като същевременно стават достояние на все по-големи и по-големи среди. Големи са също така, и може би най-ценни, постиженията на човечеството и в областта на чисто духовния, нравствено-религиозния живот, макар тия постижения да са били винаги, а и сега са, притежание само на едно крайно ограничено малцинство хора, които по своята вътрешна чистота и по своята духовна сила стоят високо над болшинството.

Голямо, ценно, велико е всичко това. Без неговото съществуване човечеството би приличало на жалко стадо, което живее само грубо-физически живот. То осмисля, издига, прави ценен и достоен за живеене този живот. То го изпълва с богато съдържание.

Ние мислим, обаче, че, до сега няма по-велико постижение за човечеството, няма по-свещен, божествен дар за него от това, което наричаме с една дума Паневритмия, макар в него да са вложени много неща, макар в него да са вложени всичките елементи на Божественото изкуство, всичките елементи на възвишения Божествен живот.

Що е Паневритмия?

Трудно е да определим това. Дори е невъзможно. Паневритмията не може да се опише дори и с повече думи, с пространно изложение: тя може само да се почувствува, тя може само да се изживее. И то не са наблюдение, не са гледане и слушане, а само с непосредствено участие в нея, само с пълно потапяне на душата и тялото ни в мощния Божествен поток от музика, поезия и пластика, който едновременно представлява тя.

Що е Паневритмия?

Това не може да се опише. Това не може да се разбере напълно от никого, който не е взел участие в нея, който не се е превърнал за известно време в отделна бръмка от живата верига, през която протича на трепетни вълни Божествения живот.

Според най-сполучливото определение, „Паневритмията е разумна обмяна със силите на живата природа“. Да, тя е най-съвършенното и всестранно черпане из безграничния резервоар на Божествения живот. Тя е непосредствено скачаване на нашата душа и тяло с великия източник на всяка сила и красота, с безграничния океан на съвършения живот.

И, колкото и малки, нищожни и дребнави да сме в индивидуалния си живот, ние, поне за известно време, за един или два часа, ставаме проводници на великото и възвишеното в живота – чувствуваме го как изпълва жилите ни, сърцето ни и душата ни, чувствуваме го как изпълва и прелива из цялото ни физическо и духовно същество, чувствуваме как нашето досегашно дребнаво „аз“ се стопява и като че ли потъва в някаква бездна, и вместо него, на повърхността на живота изплува и обзема цялото ни съзнание някакво много по-голямо, много по-велико, много по-съвършено „аз“, което се разлива в безкрайността на живота.

Преди малко бяхме едно, а сега сме нещо съвсем друго. Преди малко се губехме в живота, толкова малки бяхме, а сега целият живот е в нас. Преди малко бяхме бедни и потиснати от лишения, от физическа и духовна ограниченост, а сега сме безкрайно богати, сега целият свят ни принадлежи.

Какво е станало?

Много просто: електрическата лампа си е все същата, нейната материя и нейната конструкция не са променени ни най-малко, но преди малко тя беше тъмна, бездейна и като че ли мъртва, а сега се е превърнала в едно ослепително блестящо тяло, което излъчва по всички посоки потоци светлина.

Какво е станало?

Обърнат е само един ключ и малката електрическа лампичка е съединена с огромната инсталация, която произвежда и през която протича мощният електрически ток.

Нима човешкото тяло не е най-съвършенната инсталация, която ние познаваме? И ако мъртвата и несъзнателна лампичка цяла светва при първото ѝ съприкосновение с проводника на електрическия ток, то нима

живото човешко тяло, нима съзнаващата човешка душа не е в състояние да се възпламени цяла и да излъчва по всички посоки духовна светлина, при свързването и с потока на Божествения живот?

Паневритмията е ключ, чието отваряне, чието действие ни свързва именно с този базкраен и неизчерпаем ток на Божествения живот. Тя ни прави да се чувстваме като светещи електрически лампи, защото ни съединява с потока на Божествения живот. Чрез нея ние ставаме живи носители на мощните вълни на красотата и хармонията, които трептят в нея.

Всичко, до тук казано за Паневритмията, е вярно, разбира се, при едничкото условие, че ние ще вземем участие в Паневритмията като напълно отворени за струята на Божествените съдове, без да се затваряме за нейното действие чрез каквито и да било мисли на съмнение, критика, или пък чрез бронята на нечистите мисли и чувства. Колкото по-здравосе свърже с протичащия ток на Божествения живот и колкото по-голям потенциал има, толкова на по-голяма светлина ще стане проводник отделното лице.

Упражненията на Паневритмията могат да бъдат видени преди всичко в София, където те се правят сутрин през пролетта и лятото на „Изгрева“ – квартала над Борисовата градина, по Дървенишкото шосе. Има вече и някои други градове, в които се правят опити да се уреди тяхното редовно изпълнение.

Нищо друго не може да действа така мощно и така всестранны възпитателно, както върху възрастните, така и върху младите, както Паневритмията. Тя е най-мощният и най-съвършеният метод за превъзпитаване и облагородяване, за физическо, интелектуално и духовно укрепване и възраждане, както на подрастващите поколения, така и на възрастните. Затова изпълнението на Паневритмията трябва да бъде въведено във всички населени места, във всички градове и села на нашата земя, което ще послужи за пример за възприемането ѝ от целия културен свят.

С даването на Паневритмията на другите народи, България ще внесе в съкровищницата на цялото човечество такива ценности, каквито още никой народ не е внесъл, защото, както казахме и в началото, никаква музика, никакви изкуства, изобщо, не могат да се сравнят по своето възпитателно, облагородяващо и всестранны-полезно действие с Паневритмията.

Много често, ако не и винаги, великите неща са били посрещани при идването си в света с едно удивително неразбиране от страна на хората. Често пъти срещу тях, макар те да са били истинска Божия благодат за човечеството, се е водила жестока, безогледна борба – хората, съвременниците, са упорствували и не са искали по никой начин да разберат и да приемат доброто, което им се дава. Хули, клевети, подигравки, глупаво надменно пренебрежение и всякакви преследвания са били дял на тях, които внасят новото в живота. Поради това, ние не се учудваме, че и днес срещу Паневритмията и срещу цялото възродително и обновително движение, с което тя е свързана и от което произхожда, виждаме признаците на едно такова неблагоприятно посрещане. И днес, както и много пъти в миналото, хората не могат да оценят на пръв поглед, това което им носи живот и щастие, което им носи Божието благословение. Хората вярват само в авторитети, и това, което не е узаконено от някое

тяхно общопризнато светило или от общественото мнение, те са винаги наклонни да отхвърлят.

Въпреки това, новото ще си пробие път. Макар и след много трудности, макар и не веднага, то ще извоюва своето място в света, за благото на цялото човечество. Така и Паневритмията ще се разпространи по цялата земя, паралелно с великото Божествено учение, с което тя е неразривно свързана, и с това ще отбележи една истинска нова ера за човечеството. **България ще даде на света това, което никой друг народ досега не е дал.** Ако ние, българите, се окажем неспособни да го разберем, възприемем и приложим, и ако му се противопоставяме, то с това ние бихме подражавали само на еврейския народ по времето на Христа. Никой не ще спре новото да се разпростре по целия свят, най-малко предубежденията на ограничени люде могат да осуят завинаги неговия триумф.

Паневритмията ще бъде и пребъде по целия свят и през всичките бъдни векове на човечеството, а заедно с нея и Великото Божествено учение, което ни донесе нейният Основател.

ОТВОРЕНИТЕ ДВЕРИ

„Елате при мене всички обременени
и страдащи, и аз ще ви успокоя”.

Къде можем да намерим Бога? Къде най-лесно и най-близо до всекидневния си живот можем да го намерим, за да пием изобилно от освежителните струи на неговия живот? Где е този храм, храм истински, храм не принадлежащ на никоя секта, храм неопетнен, неосквернен и неразрушим, в който Бог наистина живее и царува и в който можем да подслоним изморена от изпитанията на живота глава, да си отдъхнем и отпочинем, да почерпим нови сили, да се възродим и обновим?

Природата е великият, истински и вечен храм на Бога, в който ние винаги и сигурно можем да Го намерим, стига да бъдем достатъчно скромни и искрени в стремежа си... Природата е нашата майка хранителка, природата е нашата истински велика учителка, природата е вечно неизчерпаемият извор, от който ние можем да черпим непрестанно, без да се страхуваме, че някога може да се изчерпи: този извор има за всички и за винаги.

О, бедни и жалки хора, вий, които умирате от глад и жажда само на една крачка от безкрайното изобилие, което природата ви поднася всеки ден, не ще ли отворите вий очи, не ще ли протегнете ръце към неизмеримите блага, които ви заобикалят, които са на ваше разположение, които ви се предлагат, и без които вашия досегашен живот е заприличал на живота на окаян просяк?

Вашата торба е празна, само затуй, защото закъснявате да се явите на времето и на мястото, където се раздават скъпите за живота ви подаръци. Затова, защото закъснявате да отидете там, където природата с пълни шепи раздава живот, любов и щастие. Вий сте бедни, болни, и външно и вътрешно, защото не присягате да вземете това, на което имате пълно право и което никой не може да ви отнеме.

Месеците април, май и юний са времето, през което всяко човешко същество, отслабнало, изнурено, болно, с отпаднал дух и тяло, може да се обнови, да се съживи, да се излекува – може да почерпи мощни сили

от природата, от чистия въздух, от слънцето, може да натрупа в себе си, да се запаси с енергия, която ще му бъде нужна да посреща големите разходи на такава, които животът изисква.

Чуйте гласа на Великия Учител на Всемирното Братство:

„Сутринта, при изгрев, земята е най-много отрицателна, т.е. приема най-много. Този факт е от извънредно голяма важност, за да се оцени значението на изгрева. Трябва да имаме предвид следния закон: ние сме част от земния организъм и затова, когато земния организъм приема, и човешкият организъм приема, и обратно: когато земята дава, и човек дава, затова именно най-силно действащи са първите слънчеви лъчи. Тогава и човешкият организъм е най-възприемчив за слънчевите енергии. Сутринта имаме всякога повече прана или жизнена енергия, отколкото на обед. Тогава живият организъм приема най-много и най-мощни положителни енергии (прана). Първите слънчеви лъчи (при изгрев) са най-активни, тогава слънцето е в апогея на своята дейност”.

„Слънчевата енергия минава всеки ден през четири периода: от 12 часа среднощ до 12 часа на пладне има прилив на слънчевата енергия, а от 12 часа на пладне до 12 часа среднощ – отлив”.

„Приливът, който започва от 12 часа полунощ, дохожда до най-високата си точка при изгрева на слънцето. Този прилив е най-силен и животворен. Той постепенно намалява до пладне, след това започва отливът, и най-силният отлив е при залез”.

„Аналогично нещо става и през течение на годината. Земята (всъщност дадено място), в началото на пролетта е повече отрицателна и затова тогава най-много приема. Ето защо, от всички годишни времена, през пролетта слънчевите лъчи действуват най-лечебно, най-добрите месеци за обновяване са от 22 март, през целия месец април и май до 22 юний. На последната дата всяко растение спира”.

„Пролетно и лятно време, от 22 март всяка година, препоръчително е да се ляга и да се става рано, за да се посреща слънцето и да приеме човек своя дял от него, тъй както пчелите събират нектар от цветята. Всеки трябва да прави опити ред години, за да се убеди в тази истина”.

Да използваме това, което Бог, природата, животът ни дават. Да бъдем разумни, за да не останем бедни, лишени от живот, лишени от нужната енергия. Да приемем своя дял, защото без него ние ще страдаме и ще бъдем недоволни от живота.

Да ставаме рано и да посрещаме изгрева на слънцето в сред природата! Нищо друго не може да ни донесе по-голяма полза, по-голяма благодат, както за нашето тяло, така и за нашата душа – за нашето умствено, духовно и физическо състояние. Нищо друго не мое по такъв магически начин да ни обнови, да ни прероди и ободри. Само, който го опита, ще може да разбере истински това. Тази наука е наука на опита, а не наука на теорията... Има мнозина глупци, които се надсмиват над тия, които сутрин излизат да посрещат слънцето, да възприемат неговите енергии и да се обновят физически и духовно, но с това те показват само своето невежество. Опитайте нещата. Само при опита те могат истински да се познаят.

Чуйте гласа на Бога. Чуйте гласа на природата. Чуйте Словото на Учителя, който ви води към тях – води ви в свещения, неръкотворен, истински и вечен храм на Бога – живата природа, от която можете да почерпите всички блага.

Пийте от вечния извор на живота!

4. ПИЕСИ И ДРАМИ

4.1. НОВО СЕЛО

Социална пиеса в 4 действия.

Севлиево: книгоизд. Братство, [1940]. 80 с.

САВА КАЛИМЕНОВ: Написах тази пиеса, в която се прокарваше идеята за едно обединено село, където всички премахват границите на земите си, изорават синорите на нивите си и всичко става общо и заживяват общ идеен живот. Но след като бе написана, дойдоха от полицията и я конфискуваха тази книга. Взеха я и я изгориха. Случайно са останали 2–3 броя. Тогаз, още когато излезе, смятах, че прокарвам идеята за руски колхоз и комунизъм на село. Затова я унищожиха. Комунистите като дойдоха на власт напriveха много неща от тази книга. Но тяхната идеология бе друга. А моята бе идейно-духовна.

Гостенинът: Интересно. Бих ви запитал, къде вие печатате вашите издания? И не ви ли струва скъпо?

Борис: Скъпо? – Не! Защото ние си имаме наша собствена печатница. Вслушайте се малко, и вие ще чуете едва долавяния шум на мотора, който е инсталиран към печатарската машина. Помещението е чак на другия край на постройката, затова тук едва се чува... Ние имаме постоянна работа за десетина души работници... Това е чудно, наистина, за едно село, но все пак, то е действителност. Ние издаваме месечно списание, орган на задругата, което се печата вече в 5000 екземпляра и се разпространява из цялата страна. Издаваме и детско списание, също месечно – и то е вече широко разпространено навсякъде, защото е хубаво и евтино. Както ви казах по-рано, издаваме и редица оригинални и преводни книги, научни и художествени, които, макар и трудно, но все пак намират пласмент. Всички книжа, които ни са необходими за нашата работа, се печатат тук. А ние имаме и външна работа. Имаме вече доста връзки и затова работа винаги има...

Гостенинът: Бяхме почнали да говорим за вашата всеостранна просветна дейност, а досега се ограничихме само за театъра и литературата.

Борис: Да, защото би трябвало по цели дни да ви се говори, за да се опише всичко. Ще продължа, като се опитам накратко да ви опиша какво друго изпълва свободното ни време и ни кара да забравяме таблите, картите и мониксите на миналото.

Ние имаме, при просветното дружество, хор и оркестър. Стотици младежи, има дори и възрастни, се учат да свирят на различни инструменти. И имаме вече големи постижения в това направление. Децата са възприемчиви и бързо напредват. Постоянно има репетиции и спявки. Ти ще чуеш нашия хор, ще чуеш и нашия оркестър. И ще се

увериш, че духовната култура не е и не трябва да бъде достояние само на градовете. И в селата може да се направи много, стига да се създадат условия и да се работи.

Таланти, способности ще се намерят навсякъде. Те трябва само да бъдат открити, подпомогнати, напътвани – да им се дадат всички необходими условия за проявяване и развиване на дарбите си... Това правим ний, и смея да кажа, резултатите са отлични. Ръководството на тази дейност се намира в ръцете на нашия учител в местната прогимназия – Свилен Наумов, който има големи музикални способности и познания. На него ний дължим извънредно много за развитието на нашата скромна музикална култура.

Гостенинът: А какви инструменти са застъпени най-вече у вас?

Борис: Повече от двеста деца у нас учат цигулка. Някои, най-вече момичетата, учат китара. Имаме си даже две пиана, едно тук, горе, а друго в училището. А имаме и други инструменти, които също си имат своите ученици.

Гостенинът: О! Това е вече извънредно много!

Борис: Да, защото нашата цел не се състои само в материалните придобивки. За нас материалното и духовното са свързани с една неразривна връзка. Ний знаем добре, че и най-големите постижения, и най-големите материални богатства, взети сами по себе си, лишени от красотата, от съдържанието и смисъла на духовното, никога не могат да създадат истински нов живот!

Гостенинът: Прави сте. Не само с хляб се живее на този свят. Животът може да се осмисли, да се изпълни със съдържание, да се подтикне напред и вдъхнови само от духовния елемент в него, част от който е изкуството...

Борис: Да ви говоря ли за нашите четения, сказки, реферати? Всяка вечер те събират стотици слушатели, жадни да чуят това, което техните близки, разполагащи с повече способности или познания, споделят с тях... Да ви говоря ли за оживените разисквания и разговори на най-интересни научни, философски и стопански теми? За дълбокия интерес на нашите хора към всички въпроси на живота, за техния безспирен стремеж да придобият повече знания, да проявят по възможност най-добре силите и способностите си, да принесат най-много полза, да направят нещо, което наистина да заслужава всяко одобрение и похвала?... Всеки у нас иска да се отличи, всеки иска да създаде нещо. Най-малкото – да изпълни добросъвестно своя дълг... Но това няма край. То не може да се опише с думи. У нас кипи непрестанен, буен живот. Вий трябва с очите си да го видите...

Ние, обаче, си представяме, макар и не всичко. Пред нашия духовен поглед са вече набелязани цяла редица големи и важни проекти, които чакат своето осъществяване в бъдещето. Нашият идеал е много висок. Ние наистина искаме да превърнем нашето село в рай...

Гостенинът: (с въодушевление). Рай!...Рай!... Та то и днес е вече такъв!

Борис: (твърдо). Не! Не още! Запитйте Илия, (сочи го с пръст) който току-що е завършил инженерство в странство, помолете го да ви покаже плановете на новото, съвсем новото наше село, с неговите кокетни, извънредно хигиенични и удобни, стройно подредени жилища. Жилища, които като че ли не оказват никаква съпротива на слънчевите лъчи,

жилища, цели изпълнени със слънце и слънчев живот. Поискайте му да ви покаже плановите за постройката на новите обществени сгради – театър, който ще бъде вече съвсем отделно нещо, заедно с огромната читалня и извънредно богата библиотека, съкровищница на ценности на всички по-важни езици; училището, с гимнастическата зала; новата баня, защото старата е вече малка; новите общи трапезарии целите облени и светнали от слънце, и какво ли не още...

Запитайте, най-сетне, Свилен Наумов, с когото скоро ще се запознаете, този наш „министър на народната просвета“, както си го наричаме ние, човек с големи способности и с всеотдайна култура – запитйте го още какви науки и изкуства смята за в бъдеще да насажда в нашето село, в сред нашата младеж, какви нови усилия смята да прави, за да продължи и доразвие започнатото... и, вие ще се уверите, че ние още не сме постигнали всичко, че ние сме сега само в началото на нашите постижения, и че нас ни чакат още много, много усилия по пътя за изграждане на нашето ново село, такова, каквото се чертае то в нашите души.

Гостенинът: (Замислено и бавно). Но-во се-ло? (След кратка пауза). Вий наистина сте на пътя към това истински ново село. Вий наистина се движите с бързи крачки към него. Туй, което досега сте направили, е достатъчна гаранция, че ще осъществите вашия идеал."

4.2. МОСТ КЪМ БЪДЕЩЕТО

Социална драма. Севлиево: книгоизд. Братство, [1946]. 48 с.

САВА КАЛИМЕНОВ: Идеята за общ труд, за общи блага, за разпределение на богатата справедливо, може да се донесе само от Религията на труда, която ще донесе равенство, братство и свобода между хората.

Стефанов: Принципа на кооперацията е добър – равни права, равни гласове. За сега, обаче, ние не можем да почнем с него. Но не е изключено преминаването към кооперативната форма, когато бъдем сигурни, че от това няма да произлезат никакви опасности за предприятието и за неговата правилна насока.

Марин: Нека да почнем така. Нека бъдем предпазливи. Бъдещето е в наши ръце и ако се наложи, промени ще можем да правим.

Всички: Приемаме, приемаме!

Стефанов: Много добре, благодаря ви.

Георги: Ние, ние трябва да благодарим.

Стефанов. Не е нужно. Сега, когато разгледахме по-важните точки на договора, аз искам да кажа няколко думи върху предстоящата ни работа.

Гласове: Говорете, говорете!

Стефанов. (след една минута мълчание, с вълнение). Драги мои съработници, с няколко само думи, накратко, аз искам да набележа пред вас посоката, по която трябва да се движим и целта, която трябва да си поставим за постигане, така, както ги разбирам аз... Нашата задача е голяма, обширна. Нашата задача е велика и свята. Тя не се състои само в това, да уредим за себе си и за своите семейства един добър, охотен живот. Това, на което ние днес слагаме начало, трябва непрекъснато

да расте. То трябва да развива все по-голяма и по-голяма дейност, да привлича все повече и повече хора, да се разширява всеотрасно. Защото ние не ще го правим само за себе си, а за всички. Защото неговата най-важна цел е – да послужи за образец, да посочи един от пътищата, които водят към новия живот, към новия свят на социалната хармония и на общото благоденствие.

Обединявайки се, разчитайки всички заедно един на други, ние представляваме вече една огромна сила. Тая сила ще расте, от ден на ден, от година на година. От нас се иска само стегнатост, самодисциплина и фанатична преданност на това свято дело и тогава пред нас не ще има нищо непреодолимо.

Виждате ли там (сочи в прозореца) в подножието на отсрещния хълм, гдето минава шосето за Габровница. Тази земя, повече от сто декара, е вече наша, внесена е в предприятието от нейните собственици земеделци, които са сега тук при нас, наши съработници.

Там, на простор, на светлина и чист въздух, ще изградим ний нашето предприятие. Там ще му дадем ний тоя тласък напред, който то заслужава. Ще вървим все напред и напред, докато нашето общо предприятие се превърне в цяло едно заселище, което да бъде за образец, за пример и идеал на мнозина, които решат да вървят по този път.

Върху бездната, която отделя днешния свят от бъдещия, ний трябва да изградим един здрав и сигурен мост – моста, който води към бъдещето. Това е нашата задача и за нейното постигане ний трябва да работим с всичките сили на ума и на тялото си.

На хоризонта на нашите дни аз виждам зората на една нова религия, която безшумно, но всепобедно изгрява: това е Религията на Труда, това е вярата, че с ръцете си и с ума си всичко можем да направим, щом сме в хармония със законите на живота. Това е нашето живо дело, пред което всички теории и спорове неминуемо ще замлъкнат.

Трудът е, който твори чудеса. Трудът е, който създава нови светове, трудът е, който ще преобрази живота. Ние нямаме никаква причина да чакаме, да отлагаме, да смятаме, че това или онова събитие ще ни даде възможност да работим за изграждането на новия свят. Не! Още днес, при тия условия ние можем да започнем това.

Няма непреодолими пречки. Няма причини за отлагане на нещата. Дето има съзнание и творческа енергия, там всичко може да се създаде. Ние, всички заедно, трябва да докажем това си изграждането на нашето дело, тъй, както аз сам го доказах, започвайки, преди двадесет години, като прост работник.

Вървейки по този път, пътя на предания, радостен труд, нашия успех е осигурен. Ние ще достигнем това, към което се стремим.

Гласове: Вярно! Вярно!

Стефанов: С тия думи аз завършвам, като ви благодаря много за вниманието, с което ме изслушахте и за сърдечното участие, което взехте в обмислянето и приемането на нашия план за работа. Многого, което още може да се каже, нека остане в нас. Вместо да го изкажем и чуем, нека по-добре го видим като живо дело.

Мария: (с възвълнение). Ти победи, Ваньо! Ти си силен, много силен! Силен в любовта към доброто! Силен в любовта си към нас! ...

Хиляди разочарования претърпях! Пет години, цели пет години! ... С много хора се срещнах, но никъде не намерих твоята доброта, твоята любов, твоята преданност. Навсякъде търсих теб, във всички срещнати търсих да открия тебе, да видя в тях нещо от тебе, но никъде не те намерих... И ето ме днес тук, при тебе, в краката ти, пак твоя, завинаги твоя!...(разхълцва се) Прости ме! ... Прости ме!...

Стефанов: (гали я по челото). Мила Маро, след като минахме през страданието, ние днес сме много по-силни. Ний днес сме много по-здро, много по-тясно свързани!... Ние днес заедно, аз, ти и Иванка, (привлича и двете едновременно към себе си) представляваме вече едно с нищо неразделимо единство...

(Чува се фабрична свирка).

Ето, ето, чува се зовът към радостния творчески труд!... Ето призивът към светлата песен, към радостния химн на труда. Ето началото на великата симфония на човешките воли, които в мощен такт изграждат светлите строежи на новия свят... (след кратка пауза).

Труд! Свещен, благодатен, благословен от Бога труд!... Светло причастие на душата към доброто! Смисъл, радост и упование в живота ни! Велик човешки труд, чрез който ние ставаме съучастници в творчеството на природата, на Бога – само ти ни приближаваш към великото в живота, само ти ни даваш възможност да осмислим живота си, да заслужим с пълно право името човеци!

Мария: (развълнувана). И аз искам да работя! Аз за това дойдох! Искам, искам да взема участие в твоето дело! Ще работя всичко, каквото мога! Макар и твърде късно, ще намеря своята радост и своето щастие в труда при тебе, близо до тебе, за тебе и твоето дело!

Иванка: (умолително) Тате, и аз искам да работя! Аз току-що свърших гимназия. Искам да следвам индустриална химия, ще я уча с любов и желание. Ще я усвоя добре и след това ще дойда да работя завинаги, тук, при тебе. Нали, тате?

Стефанов: (просълзен от радост). Да, дете мое! Да, така ще бъде, дете мое!...(като че ли на себе си) Моите идеали, моите желания се осъществяват... Аз съм щастлив, аз съм безкрайно щастлив...Ние, тримата, ще бъдем винаги безкрайно щастливи.

(Отново се чува фабричната свирка. Стефанов, като че ли внезапно сепнат, се изправя). Ето, дългът ме зове...Аз трябва да отида...Трябва да отида, там, при тях...После пак ще се върна, ще дойда...

Мария и Иванка: (заедно) И ние, и ние ще дойдем с теб! И ние ще дойдем!

Стефанов: Елате с мен! Елате, щом желаете! Вие ще чуете великата симфония на труда! Вие ще видите великото дело за изграждането на новия свят! Вие ще почувствувате сладките тръпки на творчеството! Елате!

(Прегръща ги, заставайки по средата им и тримата, с бавни крачки се отправят към вратата. В това време, преди да достигнат вратата, Стефанов, обзет от възлнение, извиква:)

Любовта и труда побеждават всичко!...

/Завесата пада./

5. ПОДБРАНИ ПРЕВОДИ НА САВА КАЛИМЕНОВ

5.1. ПРЕДГОВОР НА КНИГАТА

Ибсент, Хенрик. Бранд. драматична поема в 5 действия. [прев. от англ. Сава Калименов]. Севлиево: Ив. Калименов, [1921]. 184 с.

Забележка на съставителя:

Този предговор не е включен, защото не беше ни представен

5.2. ПРЕДГОВОР НА КНИГАТА

Лодж, Оливър. Защо вярвам в безсмъртието на човека. Севлиево: книгоизд. Братство, [1932]. 122 с. (Психична библиотека)

Сър Оливър Лодж е един от ония гиганти на мисълта, които никога не се ограничават в рамките на общоприетата научна догма, но имат рядката смелост да се издигнат над шаблонната мисъл на своите съвременници и да заявят твърдо: „Не! По тия и тия причини, аз мисля малко по-иначе от моите колеги-учени“.

Да бъдеш наистина самостоятелен, да мислиш наистина свободно, да се не влияеш от това, че всички са на противно мнение, да се не страхуваш от присмехите, упреците, критиките на учени, полуучени и невежи, но да заявиш високо пред света истината, до която си достигнал, въпреки че всички са против тебе – това са качества, които малцина, твърде малцина от съвременните учени притежават.

Днес в научните кръгове обичат да говорят за свобода на мисълта, за свобода на изследванията, за отхвърляне на предразсъдъци и за тържеството на експерименталния метод. Но, предложете на тия учени да се заемат с експерименталното изследване на все още тайнствените явления: ясновидство, телепатия (четене на мисълта), предсказания, левитация (издигане на предмети без никакъв видим агент), психометрия (проучване на редица събития или факти посредством контакт с един предмет, който има някаква връзка с тях), спиритизъм, материализация (временно обличане на духовни същества в телесна форма) и т.н. Поискайте от тях поне да признаят фактите, само констатираните и проучени до сега факти, и вие ще видите колко предразсъдъци, какво отсъствие на свобода на мисълта, какво ограничение и педантизъм съществуват още в днешните научни и интелигентни кръгове.

Трябва да подчертаем колко се може по-силно, че болшинството от хората, чието призвание е да търсят истината, си затварят очите пред нея, не искат да я видят, отричат или negliжират всички факти, които са в противоречие с техния установен мироглед. Всеки, който се осмели да изследва тия факти, бива осмиван и преследван. Всеки, който има куража да се издигне над царуващата научна догма, бива обявен за еретик от своите колеги-учени.

Така е било в миналото. Така е и днес. Истинските учени, истинските търсители на истината са твърде малко. Грамадното болшинство „учени“ се занимават само да предъвкват достигнатото до преди тях, те не дават и да се помисли за нещо вън от общоприетото, те са винаги готови да хвърлят камък върхи този, който иска да ги поведе по нови пътища, да им посочи

нови истини. За да не бъдем голословни, нека приведем поне един пример. Великият учен Уилям Крукс, по чисто експериментален път, с помощта на най-различни спомагателни уреди и вземайки всички предпазителни мерки против измама, установи и изнесе пред учения свят цяла редица явления свързани със спиритизма и частно, материализацията. Той доказа, че спиритизма, въпреки всичко, е един факт, а не шантаж. Какво сториха тия учени тогава? – Те просто си затвориха очите пред фактите, и, считайки ги недостойни за тяхното височайше внимание, ги обявиха „вън от областта на науката“. За да се повтори още веднъж старата история, че, който иска да върви напред, трябва да остане сам.

Един такъв учен, който не се задоволява да предъква целия живот това, което други са открили преди него, а чертае нови пътища, сочи ни нови истини, е Сър Оливър Лодж. Роден е в Пенкхъл, Англия, 1851 г. Любовта му към науката се е проявила твърде рано. Отблъсквайки усилията на баща си да го привлече към търговията, той се е заловил жадно с науката и в 1881 г. е вече професор по физика в Ливерпулския университет. В 1887 г. става член на Кралското Научно Общество. А от 1900 до 1919 г. той е ректор на Бирмингамския университет.

Научната си дейност сър Оливър Лодж е започнал с редица изследвания в областта на електричеството. Според д-р Артур Хил „Лодж е изнамерил първия практически безжичен телеграф, като е изпращал сигнали на едно разстояние от няколко стотици метра. Това е било пионерската работа, извършена преди още Маркони да се е занимавал с този въпрос; а Маркони, несъмнено, е градил върху основата, поставена от Лодж“. В своето съчинение „Electric waves“ на стр. 3, сам откривателя на електромагнитните вълни, Херц, казва, че, ако той не бе направил това откритие, много скоро щяхме да го чуем от Лодж, който е работил в същото направление. В своята научна дейност Лодж е написал цяла редица книги по различни въпроси из областта на физиката.

Но това, което най-много в този случай ни интересува, са изследванията на сър Оливър Лодж в областта на психичните въпроси и специално по въпроса за безсмъртието на човека. Започнал като скептик, той, след редица експерименти, правени заедно с Гътри, се убедил първом в реалността на телепатията. Но той не спрял тук. Опитите били продължени. Направени били множество експерименти и като техен резултат се появява неговото първо съчинение по този въпрос: „Survival of man“, в което той заявява, че безсмъртието на човека е научно установен факт, който може да се докаже опитно. Друго важно съчинение из тази област е: „Раймонд, или живота след смъртта“, в което той описва начина, по който е влязъл във връзка с духа на сина си Раймонд, убит през световната война, и с това доказва преживяването на човешкия дух след смъртта на тялото. Третото му и последно съчинение от този характер е настоящата книга.

В днешното време на краен материализъм и пълно безверие, сър Оливър Лодж е оня могъщ фар на неподкупната научна мисъл, който ни води към познанието на истината за безсмъртието на човека. Той възкресява изгубените надежди на обезверения човек, мислещ себе си за жалка едnodневка, чийто живот завършва завинаги в гроба. Той ни доказва, че ние сме били, сме, и ще пребъдем като индивиди и след разпадането на физическото ни тяло, и ни сочи истинския смисъл на живота в непрестанния стремеж към съвършенство. С това той обезсмъртява завинаги своето име

в историята и си спечелва безкрайната признателност и благодарност на човечеството, които заслужава само един истински учен.

Преводача
Сава Калименов

5.3. ПРЕДГОВОР НА КНИГАТА

**Купър, Ървин С. Прераждането. Надеждата на човечеството.
Севлиево: книгоизд. Братство, 1941. 112 с.**

ПРЕРАЖДАНЕТО Е ФАКТ

„Вий не вярвате в прераждането
защото не си спомняте нищо за миналите
си животи? Но как ще запазите
спомена за изминалите векове,
когато едва ли помните повече от хиляда
сцени от настоящия си живот?“

Виктор Хюго

Наистина ли факт, действителност в природата и в живота е само това, което е винаги пред очите на всички, което всички виждат и знаят и за което спор не може да има? Наистина ли човешкият ум е проникнал тъй-дълбоко навсякъде и във всичко във вселената и в живота, че за него неразгадани тайни и непознати факти не съществуват? Наистина ли днешната наука е отишла до там, да е доказала по абсолютен, несъмнен начин пълното изчезване на човешкото съзнание и на човешката индивидуалност при смъртта на физическото тяло?

Наистина ли противниците на прераждането разполагат с някакви действително научни и необорими доводи против него?

– Не! Тъкмо обратното: съществуват факти, които доказват действителността на прераждането, но не съществуват факти, които да го отричат.

Не учен, не интелигентен, но дори образован не може да бъде наречен човекът, който гледа по повърхността на живота, наблюдава външната, достъпна и за простака страна на явленията и от там вади заключението, че това е всичко, че друго няма и не може да има, че нищо скрито, нищо тайно за него в живота не съществува, а че всичко е пред очите му, под носа му, ясно и безсъмнено като бял ден.

Тази материалистическа простация, това съзнателно себезаслепяване на хиляди и милиони наши съвременници, не е нищо друго освен една болест, едно ненормално състояние на човешкия ум, който, хипнотизиран от известни чувства и от един сбор от фалшиви идеи, намира за необходимо да вярва, че човешкият дух, човешкото съзнание и човешката мисъл изчезват завинаги при разпадането на физическото тяло.

Опитайте се само да кажете на съвременните материалисти, че съществуват факти, хиляди и милиони факти, които доказват безсмъртието на човешкия дух, запазването на човешката индивидуалност след смъртта на тялото и последователното превъплощаване на тази индивидуалност в различни човешки тела; опитайте се да ги накарате да се заинтересуват, да проучат, да прочетат, или поне да изслушат търпеливо и внимателно изложението на тия факти и вие ще се уверите, че това са в известен

смисъл душевно болни хора, които са завладени от натрапената на съзнанието им идея, че „това не може да бъде“, че „такива факти не могат да съществуват“.

Ясно е – тяхното съзнание е затворено за действителността вън от известни строго определени граници, те не искат и като че ли не могат да я приемат или дори да се заинтересуват от нея, в нейната широта и пълнота; те не искат и като че ли не могат да излязат вън от тия тесни граници, в които материалистическия мироглед е заключил техния ум, карайки го да вярва в реалността на една фалшива картина за живота.

Действително, това е една истинска болест: съзнателно да си затваряш очите, да не искаш да погледнеш настрана, да отказваш да хвърлиш поглед на действителността, такава, каквата тя е. Това е наистина болест, това е наистина, най-малко, едно ненормално, хипнотично състояние, защото нормалният ум, здравият човешки разум никога не може да отрече една действителност и да се откаже да я проучава, поради предварително съставената идея, че „такава действителност не може да съществува“.

Въпреки всичко, обаче, тази действителност съществува. Тя е съществувала и ще съществува винаги, макар и забулена с покривалото на тайнствеността, защото за нея красноречиво говорят хиляди и милиони факти, извлечени из опитността на безброй поколения, свидетелстващи ясно, в своята съвокупност, че „душата“ съществува независимо от тялото, че човешката индивидуалност е безсмъртна, вечна същност и че, след смъртта на тялото, тя се възвръща отново на земята, възплощавайки се в ново, детско тяло, за да започне отново своята еволюция.

Ний не можем да изброим тука тия факти. Те не се побират в нашите страници. Но разумният човек не може да не ги вземе пред вид при изграждането на своя светоглед. Защото те ясно като бял ден говорят какво велико заблуждение и каква безкрайна глупост е вярването, че „всичко свършва в гроба“.

Макар че, изобщо, те са рядкост в живота, все пак, събрани заедно, тия факти броят с милиони-милиони, странни, „невероятни“, „чудни“, „необикновени“ опитности в живота, преживяни от хора като нас, констатирани и доказани по най-различни начини, имащи най-различен характер, но сходящи се в общата тенденция – да докажат съществуването на невидимия за обикновеното око свят и безсмъртието на човешкия дух.

Накъдето да се обърнете в живота, все ще намерите такива случаи. Независимо от изследванията на учените: Крукс, Аксаков, Лодж, Рише, Фламарион, Уолес, Барет, Майсерс, Де Роша и много други, събрани в десетки томове, всекидневният винаги заобикалящ ни живот е изпълнен с такива случаи, които можем да чуем, стига да дадем ухо, и да проверим, стига да си направим труда за това.

Ако ли пък искаме съзнателно да си затваряме очите, никой не може да ни попречи да си останем завинаги слепи за действителността. Последната си съществува независимо от нас и от нашите схващания, но от нашата доброволна слепота губим само ние.

За да видим нещата, нужно е да се вгледаме в тях, да насочим вниманието си към тях, и, най-малкото, да не отричаме тяхното съществуване без да сме ги изследвали.

От многобройните случаи – наблюдения и експерименти – доказващи съществуването на човешкия дух независимо от тялото, безсмъртието на този дух и неговите превъплощения на земята, ние тук ще се ограничим да цитираме само един единствен случай на доказано прераждане, станало тук, в България.

„През 1904 г. имах 6 1/2 годишно момче на име Колю, което бе започнало да ходи на училище в селото ни Бесарбово, Русенско. Един ден, като играло с други 2–3 другарчета в една от стаите на училището, съборило една врата, от което събаряне много се уплашило, още повече при мисълта, че ще бъде наказано от учителката. И от това ли бе, от друго ли бе, зле заболя и на 4 декември 1904 г. се помина.

През 1906 г. на 24 септември ми се роди момиче, което кръстихме „Здравка“, която сега скоро навърши 13 години.

През пролетта на 1912 г. един ден съпругата ми, в присъствието на всички домашни, каза на Здравка, че след ваканцията ще я дадем в училище, а Здравка без заобикалки каза: „Мамо, че аз нали ходих на училище?“ Майка ѝ каза: „Ех, и тая добра, кога си ходила на училище?“ На този ѝ въпрос Здравка отговори: „Мамо ма, че нали ходих на училище и като се събори вратата при дъсчената преграда в училището, аз се уплаших, разболях се и вече не ходих“. При това каза и името на учителката, която учеше момчето, тъй че всичко казано точно съпада с действията на покойното ми момче.

След няколко време съпругата ми заговорила на Здравка, че ще ѝ купи чантичка, а тя казала, че има чантичка, с която и напред ходила на училище. – Действително, покойното ми момче имаше чанта, която бе захвърлена на тавана между другите вежди чанти (родители сме на 11 деца). „Ами можеш ли си позна чантичката“, я запитала майка ѝ и тя отговорила утвърдително, качила се на тавана и взела именно оная чантичка, която бе на покойното ми момче и казала: „Ето я“.

Един път, като разговаряхме съвсем за други работи, Здравка заговори, като се обърна към майка си: „Мамо ма, аз помня когато ти беше болна и че лежеше в гостната стая, а аз ти вардех мухите с байраче, което ми беше направил тати от пръчка и кърпичка“. Освен горното показва самата стая, мястото на кревата и името на доктора, който лекуваше съпругата ми.

Всичко казано от Здравка е свършено вярно, само че жена ми боледува от тежка болест, когато бе живо момчето ми Колю и то именно пазеше мухите ѝ с флагче.

Чували бяхме за прераждането на душите, обаче през едното ухо ако влизаше, от другото излизаше, но сега тия думи на нашата Здравка силно ни озадачават по въпроса за прераждането и вярвам, че тоя въпрос интересува цялото образовано общество“.

Съобщава: Рачо Г. Даскалов

Разбира се, ако този случай беше единствен, ний с пълно право бихме могли да се съмняваме в неговото значение като доказателство за прераждането. Такива случаи, обаче, известни, проверени и записани, има със стотици, а животът е пълен с хиляди, които или са останали незабелязани, без да им е обърнато нужното внимание от страна на родителите и близките на детето, или пък, вместо да се заинтересуват сериозно и да проследят внимателно случая, считайки, поради своето

невежество, думите на детето, с които то си спомня миналото, за някакви болестни прояви, те го заставят със заплашвания да мълчи, да не ги повтаря, да не ги казва пред никого.

Фактите са си обаче факти, независимо от нашето невежество, независимо от нашата материалистическа заслепеност.

Животът, наистина, е по-чуден и от най-чудната приказка. Животът на човека не е онази плоска, смешна и глупава шега, за каквато ни го представя материализмът, а е велика, дивна, прекрасна действителност.

Прераждането е факт.

С. Калименов

6. ПРЕДСТАВЯНЕ НА НОВИ КНИГИ ВЪВ ВЕСТНИК „БРАТСТВО“, СЕВЛИЕВО

6.1. НАШАТА ЗАДАЧА

Братство, Севлиево. Г. 3, бр. 37, 20.10.1931.

Ний работим за идването на новия човек, носител на новия живот и творец на новото, единствено на земята Царство на Братството, Мира, Любовта и Свободата.

Кой е този „нов човек“ и от къде ще дойде той?

Този „нов човек“ е в самите нас! Той е във всички хора. Само че досега той е бил непроявен, заглушен, свързан във веригите на стария човек, който досега се е проявявал.

Ако не дойде този нов човек – не може да има щастие, напредък, мир, братство и любов на земята. Ако не дойде този нов човек – условията на живота не може да се променят. Ако не дойде този нов човек – света завинаги ще остане арена на братоубийства и мизерия, долина на страданията и смъртта.

„Живота е лош!“ – казват обикновено. Не! – Хората са лоши! Хората са егоисти, дребнави, жестоки, неразумни, страхливи и безволни – и затова живота е лош. Те, хората, са създали лошия живот. И пак те могат да създадат нов, красив, радостен и щастлив живот.

Как? – Като се преобразят!

Революция е нужна! – казват мнозина.

– Да, вярно е, революция е нужна, обаче тази революция трябва да стане преди всичко в самите нас.

Трябва да се промени строя, условията на живота! – Да, но нека първом променим строя на своя духовен живот, да променим условията вътре в нас – да променим нашите мисли, чувства и постъпки!

В сърцата и умовете на хората лежи корена на злото, посеян там от хилядолетия, и пуснал здрави корени в живота им. Корена на злото – това е егоизма, причина за разединението и непрестанните борби и братоубийства, причина за мизерията и страданията в света.

Нека изтръгнем това зло от сърцата си и тогава ние ще се преобразим, а заедно с нас ще се преобрази и строя, и условията и целия живот.

Ний искаме нов строй и нови условия. Ний ще работим за създаването на ново общество, без социални противоречия, мизерия и несправедливости. Ний отричаме милитаризма, войните и въоръженията

и работим за обединението на целия свят в едно голямо Семейство от народи, в което ще царува мира, любовта, свободата.

Но ний знаем, че „ново вино не се налива в стари мехове“ и че за достигането на тези велики идеали трябва да се променят самите хора.

В Царството на Щастието могат да влезат само тия, които са достойни за него! Нека никой не мисли, че с промяна на социалния строй ще се промени из основа и неговия живот! Не! Когато се промениш сам ти, вътрешно, когато промениш своите мисли, чувства, постъпки и наклонности, само тогава ще се промени твоя живот. С промяната на вътрешното състояние, ще се променят и външните условия на живота.

Нека тези ни думи не се вземат за приспиване съзнанието или отклонение освободителната дейност на подтиснатите нации и класи, които се борят за премахване външните пречки за техния свободен живот. Не! – В света, в човечеството се борят днес в широк мащаб две сили: силите на доброто срещу тия на злото, силите на новото срещу тия на старото, силите на алтруизма и свободата срещу тия на егоизма и подтисничеството. И ние заставаме непоколебимо на страната на първите.

Но ние искаме да подчертаем, че този фронт на доброто и злото, на новото и старото, на алтруизма и егоизма, съществува също така и във всеки отделен човек. Че и в душата на всеки човек се води борбата между новото и старото, и че именно от изхода на тази борба между новия и стария човек вътре в самите нас, зависи дали света и живота като цяло ще се обновят.

Нека създадем, вътре в нас, новия човек, нека станем нови хора и новия живот, новия строй и новите условия ще дойдат неминуемо и незабавно!

6.2. ЧИСТА ХРАНА

Братство, Севлиево. Г. 3, бр. 37, 20.10.1931

Чиста храна – чист живот, чисти нрави. Чистата храна е и здрава храна. Това е вегетарианската храна, а особено плодовете и зеленчуците.

Последните открития на науката в областта на храненето доказаха, че в плодовете и зеленчуците се намират едни особени вещества – витамини – които имат грамадна стойност за организма на човека. Много от тези витамини не могат да се доставят от друго място, освен от плодовете и зеленчуците. Последните изобилват с въприета направо слънчева енергия, която чрез тях се въприема от организма. Плодовете, които съдържат тлъстини и добиваните от тях растителни масла задоволяват напълно нуждата от тлъстини за човешкия организъм. Също и белтъчни вещества, захар и нишесте има достатъчно в растителната храна, та употребата на месото е съвсем излишна.

По данните на сравнителната анатомия и хизиология, човек по произход не е месоядно същество. Устройството на неговите зъби, дължината на червата, свойствата на стомашните сокове и т.н. показват, че човек някога е бил вегетарианец, а употребата на месото и навикът за това, са дошли по-късно. Някои учени предполагат, че това е било през време на ледения период, когато растителността е била извънредно ограничена. Окултистите свързват този леден период, а следователно и месоядството, с грехопадението на човечеството, т.е. с отклонението му от правия път на естествения му развой. Вследствие на това отклонение

се е появило и отклонението на земната ос, а от там ледения период и всички лоши условия на земята.

Ако днес хората искат да си възвърнат първоначалните добри условия за живот, да си възвърнат Златния Век на миналото, те, отказвайки се от всички свои противоестествени навици и склонности, трябва да се откажат същевременно и от употребата на месото за храна.

Чиста храна – чист живот, чисти нрави.

Новият човек, човекът, който ще изгради Царството Божие на земята, не може да се храни с месо, той ще употребява само чистата растителна храна, която се добива без проливане на кръв и няма никакво вредно влияние.

Чистата храна е първата стъпка към нов живот.

6.3. ШО Е ЧОВЕК?

Братство, Севлиево. Г. 3, бр. 37, 20.10.1931.

Дали човек е само тяло, от което след смъртта не остава нищо друго, освен купчина пръст, или пък той е безсмъртно същество, продължаващо живота си и отвъд гроба?

Това е един много важен въпрос за всеки човек, но малцина са днес тези, които му отдават нужното значение. Болшинството от хората „вярват“ или „не вярват“ без да са мислили сериозно някога върху този въпрос, без да са чели и проучвали.

Обаче тъкмо от отговора на този въпрос зависи дали човек ще може да осмисли своя живот на земята. Ако нашия живот свършва завинаги в гроба, то колко безсмислени и безцелни биха били всичките ни усилия и стремежи към усъвършенствуване и към достигане на някакъв възвишен идеал в живота ни! Колко суетно би било всичко и как жалка би била съдбата на човека!

Ако пък нашия живот и нашата еволюция се продължава и след гроба, то всички наши усилия към самоусъвършенствуване, всичката ни работа за изграждане и облагородяване на нашия характер, за придобиване на едни или други способности и качества, придобива дълбок смисъл, защото ний вече знаем, че това, за което днес работим, няма да се изгуби, но ще остане наше притежание и занаят. Жертвата, самоотречението, възвишената любов, стремежа към истината, доброто и красотата имат смисъл и са възможни само поради дълбоко скритото във всяка човешка душа съзнание – че тя е безсмъртна.

Мнозина обаче казват, че „никой не се е върнал от гроба“, че няма никакви доказателства за безсмъртието на човека, и даже нещо повече – че това било нещо невъзможно да се докаже.

Това не е вярно. Не един, а хиляди хора са се връщали от гроба. Има начини да влезем във връзка с тях и да установим тяхното съществуване. Доказателства и то научни доказателства за безсмъртието на човека вече има. Днешната наука, в лицето на сър Оливър Лодж, Уилям Крукс, Камил Фламарион и др., ни ги е дала в изобилно количество. Достатъчно е само да проявим нужния интерес, за да ги проучим безпристрастно и ние ще се уверим, че смъртта на тялото не значи и смъртта на човека.

Човек е безсмъртен дух!

Тази велика истина на древността се потвърждава от изследванията на редица учени, които, презирайки укорите и присмехите на някои свои

предубедени колеги, се осмелиха да навлезат в тази „Terra incognita“ и поставяйки търсенето на истината над всичко, да докажат, че живота на човека не свършва в гроба.

Слава на такива учени като Оливър Лодж, Уилям Крукс, Майерс, Фламарион и т.н. които не се побояха да се опълчат против предразсъдъците на своите колеги и да заявят ясно пред всички, че за науката не бива да съществуват области забранени за изследване, и че с методите на научното изследване може положително да се докаже съществуването на човешкия дух след смъртта на тялото.

Истината никога не е била приета с отворени обятия. Така е и сега. Хипнотизирани от материалистичния мироглед, днес хората посрещат най-често с присмехи всеки носител на истината за безсмъртието на човека!... Нека това не ни отчайва! Все пак, истината ще победи. Иначе тя не би била истина!

6.4. ЧОВЕК Е БЕЗСМЪРТЕН!

Братство, Севлиево. Г. 3, бр. 37, 20.10.1931.

ПОКАНА

За записване абонати на книгата

Защо вярвам в безсмъртието на човека

от Сър Оливър Лодж

Член на Кралското Общество, професор по физика и
дългогодишен ректор на Бирмингамския университет

„Аз знам тежестта на думата „факт“

в науката, и казвам без колебание,

че продължаването на човешкия живот след
смъртта на тялото е доказан факт“.

Сър Оливър Лодж

„Дошло е време за проучване на невидимото

със същата искреност и старателност,

с каквито науката досега е проучвала
земните неща“.

Ф.У.Х. Майерс

„Познанието на човешката душа, като

психична и физична същност, ще бъде

науката на бъдещето“.

Камил Фламарион

„Аз не казвам, че това е възможно,

Аз казвам, че това е“.

Уилям Крукс

Голяма част от днешната интелигенция мисли, че въпроса за безсмъртието на човека не влиза в областта на науката и че последната не се занимава с него. И наистина, мнозина от днешните учени гледат с пренебрежение и предубеждение на този въпрос. Обаче, това не се отнася до всички. Напротив, има цяла редица учени, с голям авторитет и

големи заслуги в различни области на науката, които направиха обширни изследвания, събраха, проучиха и систематизираха десетици хиляди факти – случаи от ежедневието, направиха хиляди опити – експерименти в областта на тайнствените явления: спиритизъм, ясновидство, предсказания, телепатия, левитация, психометрия, материализация и т.н., и по такъв начин, с помощта на строго научни методи, сложиха основите на една нова наука – метапсихиката, която разширява извънредно много хоризонта на досегашното човешко знание и разколебава из основа материалистическия мироглед.

В „Обществото за Психични Изследвания“, което е родоначалник на науката Метапсихика, влизат учени с всесветска известност, от всички културни народи, като професорите Анри Бергсон, Шарл Рише, Камил Фламарион, Оливър Лодж, Уилям Крукс, Алберт де Шренк-Нотцинг, Ернесто Боцано, Уилям Барет; д-р Желе, д-р Ости и мн. други. Присъствието на тези първостепенни учени в едно общество, чиято задача е да изследва областта на окултните явления, ни говори ясно, че тия явления не може повече да бъдат считани за шантаж и измама, но че те са действителни факти. А тези факти, взети в своята цялост, доказват както ясновидството, предсказанията, телепатията, материализацията на духове, така също и безсмъртието на човешката душа и последователните ѝ превъплъщения на земята.

В стремежа си да търсим истината и да я направим достъпна на нашето общество, ний си поставяме за задача да издадем редица книги из тази област, написани от големи научни авторитети, до окончателното изясняване на въпроса.

Материалистическия мироглед е едно заблуждение, което сковава днес умовете и духа на хората и това заблуждение трябва да се премахне. За да може да набележи правилен път за своята дейност и стремежи, човек трябва предварително да узнае, какво представлява от себе си сам той, какво е неговото бъдеще, какво е неговото място и положение във вселената и между другите същества. В тъмнината не може да се върви напред, не може да се намери правия път в живота. А днес по тези въпроси от първостепенна важност за всеки един човек царува пълна тъмнина. За да може да се разпръсне тази тъмнина, ний се обръщаме към всички да ни подкрепят като се абонират и като абонират свои познати за предлаганото от нас съчинение на сър Оливър Лодж. От неговия прием ще зависи по-скорошното излизане на следващите съчинения от същия характер.

Няколко думи за автора на книгата. Започнал научната си дейност с редица изследвания и открития в областта на електричеството, сър Оливър Лодж скоро се издига до степента на първостепенен учен. Става професор по физика първо в Лондон, после в Ливерпул, а след това в Бирмингамския Университет, на който е бил главен ректор в продължение на осемнадесет години. Член е на Кралското Общество в Англия, състоящо се от бележити учени, на Обществото за психични изследвания и т.н.

В продължение на своята научна дейност, сър Оливър Лодж е написал около 30 научни съчинения, повечето от които са от областта на физиката. По въпроса за безсмъртието той е написал три книги: „Безсмъртието на човека“ (1884 г.), „Раймонд, или живота след смъртта“ (1919 г.) и предлаганото сега от нас съчинение „Защо вярвам в безсмъртието на човека“, издадено в 1929 г. Ние се надяваме, че с подкрепата на търсещите истината хора

в България, ще можем да издадем освен тази книга и двете му по-първи съчинения по този въпрос.

Книгата ще бъде около 8 коли, с приложение портрета на автора. За да я направим колкото се може по-достъпна за широк кръг читатели, ние определяме цената ѝ за абонатите само 20 лева, а след като излезе от печат ще струва 30 лева.

Всеки, който запише 10 абоната, ще получи една книга безплатно.

Сумите, заедно със списъците на записаните абонати, да се изпратят най-късно до 20 октомври т.г. на следния адрес: Издателство „Братство“, гр. Севлиево.

ДРАГИ БРАТЯ И СЕСТРИ,

За да можем да подготвим почва за разпространение на Новото Учение на Любовта, Мъдростта и Истината, ние трябва предварително да съборим материалистическия мироглед. Днес грамадното болшинство от хората са материалисти. Те не вярват в нищо друго освен земното. Те не признават ни Бог, ни безсмъртие. И поради това, когато ние отидем да им говорим за окултизъм, за Ново Учение, те често посрещат нашите думи със смях и подигравки.

Днешните хора, са като неверния Тома – те искат да видят с очите си, да пипнат с ръцете си, да се уверят сами. Но те вярват в науката. Тя е техния идол. Ето защо, безсмъртието на човека трябва да им се докаже научно, чрез опити и научни изследвания, и то от авторитетни хора на науката, защото само на тях ще повярват.

Съзнавайки всичко това много добре, ний си поставихме за задача да издадем няколко научни съчинения от тоя характер, написани от учени с голям авторитет и световна известност, като Оливър Лодж, Уилям Крукс, Камил Фламарион и т.н. Ний знаем много добре колко трудни са условията у нас за издаване на книги от подобен характер. Знаем, че това издаване е придружено с голям риск и жертви. Но ний сме решени да проявим нужната настойчивост и в повече или по-малко време, според получената подкрепа, да изпълним набелязания план.

Като първа стъпка в това направление ние ще издадем книгата на сър Оливър Лодж – „Защо вярвам в безсмъртието на човека“. Във връзка с това ви изпращаме покани за записване абонати и ви молим да проявите най-голямата възможна дейност за това.

Братя и сестри,

Тази задача е обща – на всички ни. Имайте я следователно присърце. Постарайте се да запишете колкото се може повече абонати. Нека тези от вас, които имат възможност, да предплатят по няколко книги, за да ги разпространят или подарят по един екземпляр на читалища или свои близки.

Книгата не е скъпа – по обикновените пазарни цени тя трябва да струва 35–40 лв., но ний я отстъпваме на абонатите само за 20 лева, а след като излезе от печат ще струва 30 лева. Следователно, ний правим нужното – затова ще очакваме и от вас да направите всичко възможно за широкото разпространение на книгата. Всички събрани абонаменти да се изпращат незабавно, за ускорение на работата, след което записването може да продължи.

С братски поздрав: Издателство „Братство“ – Севлиево.

7. ПРИЛОЖЕНИЯ НА ВЕСТНИК „БРАТСТВО“, СЕВЛИЕВО

7.1. ДА БЪДЕ СВЕТЛИНА!

Безплатно приложение на *Братство*, Севлиево.

Г. 10, бр. 208, 20.02.1938.

Нека си представим един човек или група хора, които, от самото си раждане, живеят в някакво дълбоко подземие и никога не са виждали слънце, нито слънчева светлина. За тях хора, естествено, няма да съществува никакъв друг свят, освен подземният, в който те живеят. Те не биха могли да повярват, нито пък да си представят, че съществува някакво слънце или някаква светлина; те не биха могли да си представят, че съществува някакъв друг, надземен свят, пълен със светлина и красота, в който свободно може да се диша чист въздух с пълни гърди, в който пред окото се разкриват безгранични простори, в който слънчевата светлина и топлина носят живот – друг живот, различен от подземния.

Тия хора фанатично ще вярват, ще твърдат и ще спорят с всеки, в ума на когото би хрумнала идеята за съществуването на друг свят, освен техния, като още казват, че има само един свят и един живот – това е техният свят и техният живот – подземният.

Точно в това духовно състояние се намира огромното болшинство от днешните тъй наречени „интелигентни“ хора, т.е. хора с известно образование. Не ще и дума, че простолюдието, което върви след „учените“, ще бъде още по-зле.

Тъмнина и мрак, незнание и ограничение, илюзии и глупава самоувереност – че познават живота и света – съществуват в душите и съзнанието на интелигенция и народ.

Също както в подземните хора, за които говорихме по-горе.

Ако на един такъв подземен човек кажем, че има една пътека, която извежда от неговия подземен свят в един друг свят, много по-красив и обширен от неговия, той не ще повярва, и с право, защото целият му дотогавашен опит е ограничен в подземиято.

Но ако ние успеем да го склоним да дойде с нас и ръка за ръка, го изведем по пътеката, горе, на Божия свят, потънал в слънчева светлина, ако той види прекрасната надземна растителност, животни и хора, обширни равнини и високи планини, ако той види безграничното звездно небе нощем, то какво би могъл той тогава да каже?

Би ли продължавал да настоява на своето фанатично и сляпо, глупаво и смешно схващане, че неговият подземен свят е единственият, който съществува, че друг няма и не може да има?

Не! Защото той живее вече в този свят, когото досега е отричал.

Да изучиш основните истини на живота в светлината на окултната наука, това е все едно да излезеш от подземната тъмнина и да влезеш в светлината на нашия надземен, Божи свят.

Всеки има право да се съмнява, но никой няма право да отрича това, което не познава, без да е направил и най-малките усилия да го проучи и провери.

Великите истини на живота нищо не губят от своята сила, ако ние ги отричаме. Но ние сме, които губим в случая, защото считаме невежеството за знание, ограничението за свобода на мисълта и тъмнината за светлина. Ние сме, които доброволно, съзнателно и фанатично решаваме да останем

в ограничението и тъмнината на подземиято.

Това духовно подземие, в което се намират днешните хора, е материалистическият мироглед, който е сковал умовете на учени и прости, на стари и млади, на бедни и богати.

Тази непрогледна духовна тъмнина – това е глупавото и смешно, че животът е само това, което виждаме около нас и че той свършва завинаги за нас със смъртта на физическото ни тяло.

По-голяма глупост, по-вредно заблуждение, по-опасно ограничение, по-страшна тъмнина от тази не може да съществува.

Затова ние казваме:

Да бъде светлина!

Да проникнат лъчите на великото слънце на Истината във всички умове. Да се пръсне тъмнината, да се свърши нощта, да изчезне заблуждението, което сковала човешките умове.

Да изгреят великите истини на живота: безсмъртие, прераждане, карма,

във всяко съзнание, да озарят всяка душа, за да може всеки да види ясно своя истински път в живота, да не бъде вече заблуден, изгубен пътник, а съзнателен творец в живота.

Да бъде светлина!

7.2. И СВЕТЛИНАТА СВЕТИ

Безплатно приложение на *Братство, Севлиево*.

Г. 15, бр. 309, 1.07.1943.

Колкото и тъмна да е нощта, далеч, в неизбродимите простори, слънцето не престава да разпраща по всички посоки своята светлина. И светлото утро никога не закъснява да смени нощната тъмнина.

Колкото и сгъстен да е мракът в умовете и в сърцата на хората, колкото безумно-разрушителна да е тяхната воля, гласът на доброто, на правдата и истината никога не ще престане да говори в техните души.

Никога до сега не е угаснала светлината на истината и правдата, и никога тя няма да угасне. И в най-тъмните епохи на човешката история, тя е продължавала да свети, макар и скрита от кошунстващата ръка, макар и за малцина само.

Има една вечна истина, която е светла и мощна като слънцето, която е по действителна от всичко, което всекидневно виждаме пред очите си, която не е „относителна“, а абсолютна, и затова нищо и никога не може да я унищожи, да я премахне, да я скрие от погледа на искрено търсещия човек.

Тази истина е истината за безсмъртието на човека. Истината за човека-дух, който вечно твори и вечно живее, и чието наследство е безграничната вечност в безграничната вселена.

Да съзнаеш това, е равносилно на туй, да се събудиш от сън. От един тежък, страшен, дълбок, кошмарен сън – сънят на тъмната заблуда, че ти си смъртно същество.

Да познаеш себе си – това значи да се осъзнаеш като дух, като същество, което не умира, като съзнание, което не угасва. Да познаеш себе си – това значи да познаеш същевременно цялата вселена.

За каква друга наука, за какви други знания може да става дума, когато ние не познаваме себе си? Каква стойност могат да имат всичките

тия огромни знания, когато не познаваме себе си?

Истината не може да бъде унищожена. Действителността не може да бъде премахната: Човек е безсмъртен дух, за който земята е само едно временно училище, и чието бъдеще води през неизбримите простори на безкрайността. Без да споделяме ограничените схващания на теолозите от разните църкви и религии, ние никога не трябва да забравяме, че нашият живот, тук, на земята, е само едно временно пристанище на брега на вечността и че, макар и след много последователни възвръщания в това пристанище, ние, като индивиди, като безсмъртни души, ще продължим пътя си във вечността през безбройните светове, средища на възвишен живот, на непонятна за нашите умове култура, които ни изпращат своя далечен привет нощем от звездното небе.

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

Както има хляб, необходим за нашите тела, така има и хляб, необходим за нашите души, за нашите сърца, за нашите умове, за нашите воли – това са беседите на Учителя, както и всяко разумно слово, чийто произход е Божественото вдъхновение.

Като казваме хляб, естествено, с това ние подразбираме най-необходимото, най-същественото, това, без което днес е невъзможен един нормален, естествен, пълноценен живот.

Защото всяка епоха си има своите ценности и своите изисквания. И както в миналото всяко едно Божествено учение е идвало да донесе на съвременниците и на следващите поколения това, което им е било най-необходимото, така и днес Учителят дойде да донесе на българския народ, а чрез него и на цялото човечество, това, което е тъй необходимо за живота му, както всекидневния насъщен хляб.

Новата епоха, която иде за човечеството през и след катастрофалните бури, които вече разтърсват издъно снагата му, епохата на пълното единение на хората и народите, епохата на братството, на мира и любовта, епохата на истинската наука, на божествената мъдрост и светлина, епохата на общото благо, тази нова епоха си има своето ново Евангелие – това са беседите на Учителя, които продължават, разширяват, осъществяват делото на Христа. Беседите на Учителя обгръщат всичко, което е във връзка с нашия живот. В тях има наука, религия и изкуство, в тях има социология, педагогия, медицина и хигиена, история и литература, физика и химия, музика и поезия. Те дават светли потици и правилна насока за всяка човешка дейност.

Има хора, които търсят систематиката преди всичко и само в нея виждат истинската наука. Природата, обаче, не работи така. Бог не работи по методите на човека, нито пък можем да Го заставим да работи така. Никое от великите учения на човечеството не е дошло до нас в систематизиран вид. Христос не ни даде таблици от систематически наредени правила и познания, нито пък който и да бил друг истински велик Учител на човечеството е направил това. Ето защо, и в беседите на Учителя не търсете външна систематика, не търсете външна спойка, а се потрудете да усвоите техните хранителни елементи, както правите с хляба.

Когато направите това, вашата душа и цялото ваше същество ще почувствува онази жива, дълбока, вътрешна спойка, която прави от беседите истински хляб на живота.

IX
СПОМЕНИ
ЗА
УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ
ЗАПИСАНИ
ОТ
САВА КАЛИМЕНОВ

1. ИЗЧЕЗВАНЕТО ОТ ЗАКЛЮЧЕНАТА СТАЯ. СЛУЧАЙ ВЪВ ВЕЛИКО ТЪРНОВО разказал Боян Боев

Това станало в ранните години от дейността на Учителя. Учителят бил установил вече връзка с духовно будни хора на доста места в страната, но повечето от тях не го познавали още като Учител. За тях той бил все още само „Господин Дънов“, т.е. човек като тях, само че с много по-големи окултни знания.

Веднъж Учителят отседнал в дома на Константин Иларионов, ул. „Зеленка“ № 2, Велико Търново. Присъствували някои от първите и по-напреднали братя от града и страната. След като разговаряли дълго време, Учителят се оттеглил временно в отредената за него стая. Останалите братя и сестри продължили разговора помежду си, като се спрели на въпроса – кой е „Господин Дънов?“ Накрай дошли до убеждението, че и той е човек като тях, само че има по-големи знания, тъй като е живял в чужбина и е чел много окултна литература на чужди езици.

В това време Учителят внезапно се явил между тях усмихнат, като ги изненадал с думите: „Вие току-що говорихте за мене и се спряхте на мисълта, че и аз съм като вас. Добре, нека да направим един опит“. Учителят взел ключа на стаята, в която се намирали, сложил го на ключалката на вратата, обърнал го два пъти и като го извадил, сложил го на масата. Казал им: „Проверете сега заключена ли е вратата“. Проверили. – „Заключена е.“ Тогава Учителят внезапно изчезва пред очите им и след малко се обажда от коридора, вън от стаята:

- „Чувате ли ме?“
- „Чуваме те“.
- „Вратата заключена ли е?“
- „Заключена е“.

След това, без да се отваря и затваря вратата, Учителят се явил пак пред тях. Това той направил общо три пъти и накрая казал: – „Разбрахте ли сега, че аз живея с вас и сред вас, но не съм като вас?“

/Разказано от брат Боян Боев/
Предава се от Сава Калименов

2. ПОДНАСЯНЕ НА ПЛОДОВЕ И ЗАКЛЮЧЕНАТА СТАЯ. СЛУЧАЙ В СОФИЯ, „ОПЪЛЧЕНСКА“ № 66 Разказала Еленка Цочева

Няколко години преди сестра Еленка Цочева да си замине от този свят, посетих я нарочно, за да чуя лично от нея долуописания случай, за който бях чувал и чел в книгата на Влад Пашов „Окултната страна в живота на Учителя“. По това време сестра Еленка живееше временно в гр. Нова Загора. Пристигнах в Нова Загора и се установих в дома на брат Методи Шивачев, ръководител на местното Братство. Брат Методи доведе сестра Еленка и в присъствието на двама ни тя ни разказа следното:

„Бях пристигнала в София от Айтос и се установих на квартира при сестра Василка, която живееше на ул. „Опълченска“ 66, в сутерена, в който се намираше кухнята. Стаята на Учителя беше горе, в надземния етаж. Сестра Василка извършваше домакинската работа в къщата, а в

свободното си време се занимаваше и с плетачество. Късно вечерта, както се бяхме увлекли с Василка в продължителни разговори, по едно време пред нас застана Учителя, като ни поднесе чиния с ябълки и ни покани да си хапнем. Ние отначало се смутихме, но Учителят ни успокои и след кратък разговор изчезна. Тогава аз казах: „Василке, ти не заключили ли стаята?“ – „Заключих я, казва тя. Можеш да провериш, че и сега тя е заключена“. Проверихме, стаята наистина се оказа заключена. Тогава разбрахме, че Учителя е дошъл при нас не по обикновения физически начин.

Не мина много време, и Учителят отново се яви пред нас, като ни поднесе чиния с портокали, без при това вратата да се е отваряла и затваряла.

По същия начин Учителят се яви пред нас и трети път, като ни поднесе чиния с мед и накрая, преди да ни напусне, каза: – „Това, което сега стана, няма да го разказвате никому, докато съм още тук, на земята“.

Предава : Сава Калименов

3. НАПУСКАНЕ НА АРЕСТА. СЛУЧАЯТ В „ОБЩЕСТВЕНА БЕЗОПАСНОСТ“. Из спомените на Петър Н. Камбуров – Казанлък

Учителят бил извикан за някакъв разпит и задържан в тъй наречената „Обществена безопасност“, срещу „Лъвовият мост“. Това било по времето, когато министър-председател на България бе Андрей Ляпчев, водач на Демократическата партия, която бе тогава на власт.

Един от по-възрастните ученици на Учителя, брат Начо Петров, бил същевременно и един от първенците на Демократическата партия, районен кмет в един от районите на София. Като се научава за задържането на Учителя, брат Начо Петров веднага отива в „Обществената безопасност“ и изисква от Директора да освободи веднага Учителя. Когато двамата отишли да отключат стаята, в която се намирал Учителя, оказало се, че в нея няма никой. Директорът на „Обществена безопасност“ се скарал на дежурния полицай, който бил там на пост, поради изчезването на Учителя. Полицаят обаче казал, че никой не е идвал и стаята не била отваряна през време на дежурството му. Оказва се, че Учителят е напуснал стаята без да се отваря вратата.

Брат Начо веднага разбрал каква е работата, отива на „Опълченска“ № 66 и намира Учителя в столовата, че пие чай.

Предава: Сава Калименов

4. СЛУЧКА ВЪВ ВЛАКА Из спомените на Петър Н. Камбуров – Казанлък

Бях студент в София. Следвах естествени науки. Беше края на семестриалната ваканция. Пътувах с влака за София, където се намерихме с брат Кирил Паскалев, студент по медицина, който като ме видя, веднага ме покани при себе си в купето, въпреки че нямаше свободно място. – Ще се сместим, каза той. Седнах при него и заговорихме като близки. Попита ме какво работя. – „Реферат, но не съм доволен от логическата връзка“, му казах аз. Кирил, след като прегледа реферата, го намери за добър. По това време, като студенти, ние, хората от Братството, носехме дълги

подрязани коси, което издаваше убежденията ни. В купето имаше други студенти и студентки, които почнаха да ни се подиграват, като намесваха и името на Учителя. Тук трябва да поясня, че в същото купе пътуваше и един подполковник*, който се възмути от държанието на студентите, стана, цял разтреперан от възмущение, отвори прозореца и заяви: „Само, ако някой се осмели още да се подиграва с господин Дънов, ей тук през прозореца ще го изхвърля!“ След това се обърна към нас с думите: „Абе, полковници, защо не се обадите да защитите вашия Учител?“ Но ние пак не се обадохме.

След като mine малко време и подполковника се поуспокои. Една студентка го попита: „Защо вие, г-н подполковник, така упорито защитавате Дънов?“ – „Вие знаете ли какво говорите? Знаете ли кой е господин Дънов? Сега ще ви разкажа, за да разберете това, което не знаете: Ние сме трима души в нашето семейство и много се обичаме, но дъщеря ни заболя от туберкулоза. След като тукашните лекари не можах да ни помогнат, бяхме принудени да търсим помощ при най-големите професори специалисти в Швейцария, Германия и Австрия, но от никъде помощ, от никъде надежда. Върняхме я, за да умре при нас, тъй като положението ѝ все повече и повече се влошаваше. Най-после дойде до там, че почна да не яде и да я унася постоянно на сън, а това значеше, че дните ѝ са преброени. От никъде надежда, от никъде помощ. Настъпи пълно отчаяние у нас, родителите. Бяхме решили тъй: Ако тя умре, аз ще застрелям жена си, а след нея и себе си, за да ни погребат и тримата в един гроб. В този тежък момент, най-тежкия и критичен в живота ми, чух за господин Дънов, че на много хора е помагал и отидох при него. Паднах на колене пред него, като му казах за болната си дъщеря, както и за опитите ни да я излекуваме, които излязоха безуспешни, и го помолих тъй:

„Учителю, ти помогна някога на римския офицер, на стотника, като с една дума излекува момчето му. Моля ти се, Учителю, помогни и на мене“.

Тогава той ме погледна благо, наведе се, хвана ме за рамото и каза:

„Стани! Иди си! Момичето ти е здраво“.

Върнах се у дома си и заварих дъщеря си вместо на смъртно легло, с ръкоделие в ръце.

– „Къде е майка ти“, я запитах аз.

– „Тя отиде да ми направи пражени филии“, ми отговори дъщерята, но вече съвсем бодра.

Седнах в стаята за да почакам идването на майка ѝ, която след малко дойде, като на лицето и се четеше изказано доволство, че най-после дъщеря ѝ огладняла и поискала да яде, като казвала: „Майко, гладна съм. Направи ми пражени филии“.

Това беше цяло събитие – дъщеря ѝ да поиска да яде. Като разпитах майка ѝ за времето, когато се почувствувала добре и поискала да яде, то съвпаднаше точно с времето, когато аз бях паднал на колене пред Учителя и го молах за помощ.

– И тъй, драги младежи, дъщеря ми оздравя!

*Забележка на съставителя. Подполковникът е Тодор Божков. Неговите спомени са в „Изгревът“, том XXV, с. 843–944.

Студентите, като чува разказа на подполковника, наведоха глави и повече никой не заговори по този въпрос.

5. КАК КУПИХ ХАРТИЯ ЗА БЕСЕДИТЕ

Из спомените на Петър Н. Камбуров – Казанлък

Като студент още, Учителят ме извика един ден и ми каза: „Петре, можеш ли да поемеш издаването на едно томче беседи?“ Отвърнах, че мога*. Тогава Учителят ми каза: „Ще отидеш да купиш хартия, но ще се пазариш, за да я вземеш колкото се може по-евтино“.

Отидох по книжните складове, проучих каква е цената на хартията в момента и докладвах на Учителя. Той ми каза: „Ще отидеш пак, и ще искаш да ти направят отстъпка“. Ходих пак по складовете и се пазарих да ми направят отстъпка, като им казвах, че хартията има определена цена – мисля 28 лева беше за килограм – и не искаха да ми направят отстъпка.

Казах пак на Учителя, че искат 28 лева на килограм и не отстъпват. Учителят ми каза: „Пак ще отидеш и ще намериш по-евтина хартия“.

Аз считах, че това е невъзможно и бях намислил, като купя хартията колкото струва, на Учителя да я представя на по-ниска цена, а разликата да мине за сметка на нашата фирма. След като намислих това, един ден отидох в склада на „Самуил Патак“ з. дружество, и говорих с директора на фирмата да ми направи отстъпка, но той пак ми отговори, че не може да ми направи такава. В същото време гледам, че той пазари хартия на един комисионер, на когото я дава с известна отстъпка. Погледнах към комисионера и той ми направи знак с очи да го чакам вънка и аз излязох.

Като излезе вън, комисионерът ми каза: „Ти искаш хартия с намалена цена, нали? Добре, аз ще ти я дам по 23 лева килограм“. „Добре, казах аз, докарай хартията на еди-кой си адрес и веднага ще си получиш парите“. Той докара хартията и му я платих по 23 лева, вместо по 28 лева, както трябваше да я платя по склада.

Докладвах за това на Учителя и Той ми каза: „Нали ти казах, че ще се намери и по-евтина хартия“. Значи, Учителят е знаел за тази възможност и е настоявал да я използваме.

6. ОГРАДАТА НА ИЗГРЕВА**

Из спомените на Петър Н. Камбуров – Казанлък

Сестра Б., от гр. К. току-що се запознала с идеите на новото учение, посещаваше редовно събранията на местното братство и ревностно проучаваше беседите на Учителя, които се четяха в салона на Братството. Тя копнееше да отиде в София на Изгрева, да види тамошното братство, да се запознае със софийските братя и сестри, за които тя си мислеше, че са светии, и най-вече да види Учителя. И наистина, в скоро време тя можа да осъществи това си желание. Отиде в София и след като престояла на Изгрева 2–3 дни, се върна дълбоко разочарована от проявите на някои

*Забележка на съставителя: Хартията е за издаване на беседите на Сила и живот, серия 6, която е доста обемна. За Петър Камбуров виж „Изгревът“, том VI, с. 181–222.

**Забележка на съставителя. Публикувано и в: Братство, Севлиево. Г. 13, бр. 271, 15.01.1941, с. 3.

братя и сестри изгrevчани.

Тя сподели своето разочарование с един от старшите братя и го помоли да й обясни тия неща.

– „Вие имате ли къща с двор и градина“ – запита я братът.

– „Да, имам“.

– „Дворът ограден ли е? – Има ли ограда?“

– „Разбира се, може ли без ограда!“

– „Защо ви е тази ограда?“

– „Естествено, за да се запази градината от разни животни, които биха влезли и биха повредили дръвчетата и цветята, а също и от злосторници“.

– „А как таксуват оногова, който прескача оградата?“

– „Писанието казва: „Онзи, който не минава през вратата, а прескача през оградата, е крадец и разбойник“.

– „Наистина, оградата има важно предназначение, отговори братът. А сега ще научите, че както всеки двор, всяка градина имат ограда, която да ги предпазва от покушенията на живота и злосторници, както вие се изразихте, също така и Изгревът си има своя духовна ограда, драга сестро. Всички слабости и грешки на нашите братя и сестри, на които вие сте се натъкнали, не са нищо друго освен, именно, оградата на Изгрева. Като се доближат до тази ограда неготовите казват: „Тук не е за нас“ и се връщат назад.

Точно това е станало и с вас. Вие сте се доближили до оградата, пожелали сте да надникнете през нея в Изгрева и, понеже оградата на Изгрева е от „бодлив тел“, скъсали сте си роклята и сте се върнали разочарована ...

Изгревът, любезна сестро, има една свещена врата, наречена врата на Любовта. Всеки, който намери тази врата и похлопа на нея със смирение и чисто сърце, нему братята и любовта ще отворят, ще го въведат в Изгрева на светлината и Учителят на мъдростта ще му се изяви...

Пожелавам ви, прочее, когато втори път посетите Изгрева в София да не надничате през оградата, но да влезете през вратата...

– „Бог да ви благослови, мили брат, за хубавото обяснение, което ми дадохте! – Вие тъй картинно ми обрисовахте положението, в което съм изпаднала, когато бях на Изгрева, че ми стана и радостно, и смешно! – Сега вече разбирам, защо българските учени и духовници не могат да разберат великото учение на Учителя. Очевидно, дойдат до бодливата ограда и се връщат назад. А французките професори, югославските и латвийски учени сигурно са намерили свещената врата, за която говорите“.

– „Да, сестро моя, нашите учени, благодарение на своето предубеждение, са стигнали само до оградата, а чуждестранните учени със своето искрено търсителство намериха свещената врата, влязоха през нея и разбраха великата истина. Те си отпътуваха, отнасяйки в своите души свещения пламък на новото учение и вдъхновени от високия идеал за служене на Бога. Те ще разкажат на своите сънародници, че в малка България има нещо велико – това е учението на Учителя на Всемирното Братство, чиито свещени принципи: Любов, Мъдрост и Истина въздействуват здравословно върху страдащите човешки души и ощастивляват всички, които ги прилагат в живота си“.

– „Благодаря ви още веднъж, мили брат, за хубавите думи. Идеята за оградата залегна като един жив образ в моето съзнание, за да ми напомня

всякога, че наистина „ограда“ се слага, за да не влизат животните и хората, а „врата“ – за да влизат человетецте“.

Петър Камбуров

7. ОТГОВОР ОТ ВЕСТНИК „БРАТСТВО“

Из спомените на Руси Караиванов от с. Ветрен

Брат Руси Караиванов вече замина за отвъдния свят, та спомена, който следва тук, ще разкажем с наши думи, така, както сме го чули от неговата уста:

„Това беше една или две години след 9 септември 1944 г. Намирах се в Братския салон на Изгрева, след неделна беседа. По едно време идва при мене брат Руси Караиванов, когото дотогава твърде малко познавах, отведе ме малко настрана и ми разказа следващия случай. За пояснение на същия обаче, ще кажа предварително няколко думи за самия брат Руси Караиванов.

Руси Караиванов е бил предан комунст, член на партията. Като такъв, той е бил много бит, изтезаван от тогавашната полиция. По-късно той имал случай да се срещне с ясновидеца Влайчо Жечев, от когото приел Новото учение, след като чул и видял неща, които по обикновени пътища не могат да се знаят и направят. Но след като влязъл в Братството, Караиванов си останал със същите симпатии и привързаност към комунизма и с безпределната си обич към Русия и руския народ.

След нахлуването на германците в Съветския съюз през месец юни 1941 г., сведенията, получавани тогава чрез властите и радиото, отбелязваха светкавичното напредване на хитлеристките войски в сърцето на Русия и даваха съобщения в смисъл, че Съветската армия е напълно разгромена и унищожена и че нищо вече не може да спре победния ход на германските войски. Това положение смути, озадачи и се отрази много тежко върху душевното състояние на всички, които съчувстваха на Съветския съюз, на руския народ и на комунизма изобщо, един от които бе и Руси Караиванов. Знаем, че по онова време мнозина не са могли да спят по цели нощи, тормозени от мисълта за това, което става.

Намирайки се в такова душевно състояние, единден Руси Караиванов напуска родното си село Ветрен, Казанлъшко и отива при Учителя в София. Когато бил приет от него, той му казва: „Учителю, вий винаги сте казвали, че бъдещето принадлежи на славянството, че в него ще се роди новата култура. А сега какво става? Ето, германците са разгромили съветската армия и приближават Москва. Те вече завладяват съветската страна и ще наложат там своя режим. Как тогава славянството ще изпълни своята мисия?“

Учителят спокойно изчакал брат Руси да се изкаже напълно, и тогава му казал: – „Сега, като се завърнеш у дома си, ще получиш вестник „Братство“ и в него ще намериш отговора на въпроса си.“

Връщайки се в село, Караиванов, който беше абонат на вестника, получава вестник „Братство“, брой 281 от 1 август 1941 г., т.е. около един месец след нахлуването на германците в Съветския съюз. Уводната статия на този брой беше със заглавие „Славянството“*. В нея, макар и по заобиколен начин, се прокарваше мисълта, че славянството е непобедимо: „Славянството трябва да съзнае своята сила. Тази сила не е човешка, а

Божествена. Тя не е външа, а вътрешна. Следователно, тя не може да се унищожи. Славянството е определено от Бога да внесе елемента на новото в живота на цялото човечество. Това иска Бог, а не хората. Ние знаем това. Нека го вярваме без да се съмняваме. Нека го помним и никога да не го забравяме.

Да обичаш себе си и своето, да се грижиш за себе си, да се усъвършенствуваш и да напредваш всеотдайно, е едно нещо. А да забравиш себе си, да мислиш само за Цялото и да жертвуваш живота си за Цялото – това е съвсем друго нещо. И двете неща са нужни, възможни и полезни. Но двете имат различна стойност пред очите на Божественото съзнание.

Една велика реалност трябва да бъде внесена днес в света – в живота на хората, в живота на народите, в живота на цялото човечество. И тази необходима и насъщна като хляба реалност може да бъде внесена в света само чрез славянството...”

Тогава Караиванов поиска с телеграма от редакцията на вестник „Братство” – 200 екземпляра от същия брой на вестника, които той получи и разпространи в своя край.

Как Учителят е знаел предварително какво ще съдържа следващия брой на вестник „Братство”, когато той не е бил още излязъл?

Съобщава: Сава Калименов

Забележка на съставителя

Статията е отпечатана в раздела „Мисията на Славянството”

8. СЪВЕТСКИЯТ ОФИЦЕР

Из спомените на Руси Караиванов от с. Ветрен

В дните след 9 септември 1944 г., когато през България започнаха да минават масово ешалони от съветски войски на път за фронта в Югославия, където германците се бяха укрепили и се съпротивляваха, брат Руси бил на гара Ветрен, когато там спрял един влак, пълен със съветски войници. През време на краткия престой на влака множество съветски войници слезли и се пръснали набързо по перона на гарата – кой за вода, кой да си купи нещо и т.н. Престоят бил кратък и когато влакът тръгнал, брат Руси забелязал един съветски войник, който не успял да се качи на влака. Влакът изсвирил и потеглил, а този войник останал на гарата. Брат Руси се приближава към този войник, който се оказва, че е офицер, но облечен в сивото бойно облекло, гледан от страна, не се различава от войниците. Със свойствената му приятна усмивка, на полуруски, полубългарски език, брат Руси заговарва и разменя няколко думи със съветския офицер, след което го поканва да пренощува у дома му. Съветският офицер приел поканата и останал да пренощува в дома на Караиванов.

След като вечеряли, брат Руси дава на госта си един сборник от беседи на Учителя на руски език. Това е било или „Путь ученика”, или „Новая Ева” или „Три основни жизни”, които по това време бяха вече издадени в Рига, от издателството на Н. Гудков. След като прочел 5–6 страници, съветският офицер скача: „Какво е това? Кой го е писал? Жив ли е? Такова нещо няма никъде по света. Аз съм офицер, познавам много неща, но такова нещо досега никъде не съм срещнал!”

Брат Руси му обяснил, че това са беседи от нашия Учител, който живее в София, на Изгрева.

– „Може ли да го видя?“

– „Да, може“.

След като се поразговорили, братът поканва госта си да си легне да ношува на приготвеното за него чисто легло. – „Не, казва офицерът, не съм чист!“ Постила шинела си на пода в стаята и там ляга да ношува. Какво съзнание!

Брат Караиванов подарил книгата с беседите на руски език на офицера и на тръгване му дава писмо до Боян Боев, на Изгрева, в което му пише за желанието на приносящия писмото да се срещне с Учителя. Брат Боев го посреща радушно и го води при Учителя. Учителят е на крак, чака ги.

Цели два часа съветският офицер разговарял с Учителя в присъствието на брат Боян Боев. Какво са говорили не ни е известно, но брат Боев в такива случаи винаги е бил със стенографски бележник и с молив в ръка и може би някога записките му по този разговор ще излязат на лице...

Между другото, Учителят приготвя пакет с беседи и ги дава на съветския офицер.

На тръгване, когато да се раздели с Учителя, съветският офицер пада на нозете му и ги целува! Какво е чувствувал той тогава и какво е искал да каже с тази си постъпка? – Може би: „Ето, не съм достоен да целуна ръката ви, затова падам при нозете ви и целувам нозете ви!“

Ето я славянската душа! Ето я великата славянска душа! Още при пръв поглед тя чувствава, познава и разбира Великото и се прекланя пред него. И под военния мундир тупти това велико човешко сърце, комуто е дадено да обгърне с любовта си цялата земя, цялото човечество!

/Друг спомен на брат Руси Караиванов/

9. ЗА ЧЛЕНУВАНЕТО В ТЕОСОФСКОТО ОБЩЕСТВО

Из спомените на Тодор Атанасов Попов* – Ямбол

През 1922 г. почнах да страдам от силно главоболие. Приложих всички препоръчвани от Учителя методи: дълбоко дишане, пиене на гореща вода, редовно посрещане изгрева на слънцето сутрин, но нищо не можа да ми помогне.

Болестта ме принуди най-после да отида при Учителя. Казах му за главоболието си и поисках неговата помощ. Той само ме погледна и нищо не ми каза. Аз си помислих, че Той и без да ми каже, ще направи необходимото за оздравяването ми, и си отидох без повече да му говоря. Главоболието ми не само не мина, но още повече се усили.

Принудих се пак да отида при Учителя. Този път със съкрушен вид и малко недоволен, му казах, че ще трябва да напусна както Университета, така и Окултната Школа, защото от главоболие не мога да си намеря място.

*Забележка на съставителя. Спомените на Тодор Атанасов Попов виж в „Изгревът“, том X, с. 698–704.

Тогава Учителят ме погледна строго и ми каза: „Ти си член на Теософското общество, а в същото време членуваш и в Окултната школа, която аз съм отворил. Това не може така. Ще членуваш или само там, или само тука. Ти попадна на границата между тези две школи, където се сблъскват техните вибрации, които са различни. Аз не казвам, че те, теософите, са лоши. И те вършат една полезна работа, но техните методи са различни от моите. Когато се сблъскат техните вибрации с моите у някого, който ги прилага едновременно, той почва да страда не само от главоболие, но може и да се самоунищожи. Такива са законите на окултното обучение и ти беше длъжен най-напред тях да научиш и да ги прилагаш. Това аз съм го казал не един път. Но има неща, които окултният ученик трябва сам да разбере, без да му се казват.”

Първата ми работа, след като се върнах в квартирата си, бе да напиша едно извинително писмо до брата Софрони Ников и да му върна дипломата за членство в Теософското общество. Главоболието ми мина. Намерих за нужно да съобщя това и на другите братя и сестри от Младежкия окултен клас, за да ги предпазя от една голяма опасност, защото по това време повечето от тях бяхме дипломирани от мисис Ана Безант. Това причини голяма мъка на Софрони Ников, но друг изход нямаше.

След като нашите приятели от Младежкия клас напуснаха Теософското общество, Софрони Ников ходил при Учителя да го помоли да работят заедно, но Учителят нищо не му казал по този въпрос.

От тогава Теософското общество не отбелязва особен прогрес и постепенно западна, защото то вече бе извършило своето и трябваше да отстъпи място на по-новото, което идваше в живота.

10. УЧИТЕЛЯТ И НИКОЛАЙ РАЙНОВ

Из спомените на Тодор Атанасов Попов – Ямбол

Наскоро беше излязла от печат книгата на Николай Райнов „Между пустинята и живота”. Прочетох я, но не се възхитих от нея, както се бях възхищавал от другите му книги. Ето защо, отидох при Учителя и го запитах какво е мнението му за този роман на Николай Райнов. Учителят ми отговори: „Бил е с гръб към слънцето, когато го е писал”.

В този си роман авторът отрича непорочното зачатие на Христа, с което застава на друга позиция, и дава оръжие в ръцете на ония, които са склонни всичко да отричат.

През 1920 и 1921 г. ходехме при Николай Райнов, аз и още двама негови почитатели, като предполагахме, че той е прероден египетски или вавилонски жрец. Правеше ни впечатление на човек, който знае. Той долавяше това наше мълчаливо признание и често пъти вземаше позата на Учителя.

Веднъж той каза: „Господин Дънов в забулена форма в своите беседи дава неща, забранени и опасни. Ако някой не много морален човек разбере тия ключове, които са дадени там, и си послужи с тях за зло, може да направи пакости, но за това ще плаща господин Дънов”.

След Втората световна война, същият този Николай Райнов отиде на Изгрева и иска среща с Учителя. Тази среща е била твърде драматична, както ни я предаде един брат, който го е завел при Учителя.

Когато Учителят излязъл да го посрещне, Райнов паднал на колене пред Него и казал: „Винаги, винаги, когато се моля или когато искам помощта на небето, явявате се все Вие. Сега разбрах кой сте. Моля да бъда приет за ваш ученик“. След това последвал дълъг разговор насаме, след което Райнов преди да си тръгне, отишъл при брат Боян Боев и се натоварил с доста голям пакет беседи. От горното се вижда, че Николай Райнов е познал Учителя, макар и твърде късно, едва няколко години преди да си замине от този свят. Радостно е това, че се е пробудил.

11. КАК МЕ ИЗЛЕКУВА УЧИТЕЛЯТ

Из спомените на Тодор Атанасов Попов – Ямбол

През есента на 1925 г. заболях от ангина-пекторис. Също както в 1922 г. при главоболието*, опитах се да си помогна сам, с всички познати средства, даже и с помощта на официалната медицина. След като не получих никакво облекчение, наложи ми се да прибегна до последната инстанция – Учителя. Ето защо отидох на ул. „Опълченска“ 66, при Учителя, но болката ми бе толкова голяма, че аз чаках свит на един стол. Когато Учителят влезе, аз едва можах да се повдигна да му целуна ръка и пак се сгънах на стола. Казах му със задъхвания и прекъсвания бедата си и го помолих да ми каже какво да правя. Учителят стоеше прав до малката масичка, която ни разделяше, и видимо беше много радостен, почти се усмихваше, когато му говорих.

Като свърших с оплакването си, Той все така усмихнато ми изкомандува: „Стани прав, изправи се и дишай дълбоко!“ Аз събрах сили колкото можах и се изправих. В същото време Учителят си протегна десницата срещу гърдите ми, или по-точно срещу сърцето ми, с длани обърнати надолу, пръстите събрани, но прави. Когато си доближи пръстите на около десетина сантиметра, размърда ги нагоре-надолу. В същия миг почувствувах, че през мене мина ток, който моментално унищожи всякакви болки. Гърдите ми, които до този момент бяха свити от болка и страдание, се разшириха. Изпълниха се целите с въздух. Стана ми леко и радостно. Учителят, все тъй усмихнат, ме запита: „Имаш ли още болка?“ – „Не, Учителю, нямам вече болки“.

До този момент само бях слушал, че Учителят лекувал, но сам не го бях изпитал. Дотогава не знаех, но от този момент вече знам, защото Той ме излекува само за няколко минути.

*Забележка на съставителя. Този спомен е на Тодор Попов от Ямбол. За него виж в „Изгревът“, том X, с. 700–701.

12. МАЛКО ПОВЕЧЕ ВОЛЯ

разказва Сава Калименов

В моите млади години бях под влияние на анархизма в България. Преминах през много изпитания и криволици, докато стигна до Учителя. Но аз още не го познавах нито външно, нито вътрешно, нито учението Му.

През 1922 г. пристъпвам при Учителя смирено, без да Му целувам ръка, свенливо го питам: „Какво ще ми кажете Учителю, нещо като съвет?“ Погледна ме и ми каза само три думи: „Малко повече воля!“

И това е наистина така. Аз бях повече с абстрактна мисъл и трудно можех да проектирам идеите си на физическото поле, да има нещо налице. Горее в невидимия свят за мене беше много лесно: обсъждах, разсъждавах, беше ми всичко ясно, но когато трябваше да слезна долу на земята и да го реализирам се забавях и се спъвах. Не вървеше, сепвах се и спирах. И после всичко се проваляше. Знаех, че съм прав, че планът ми е готов в главата, но долу на земята всичко се разваляше. И така отначало много неща не бяха създадени от мене поради тази причина.

Но след като Учителя ми показва причината, аз постепенно започнах да работя върху себе си. Упражнявах се да бъда волеви, да бъда последователен и да изкарвам нещата докрая. И тогава сполучих. Свърших доста работа.

13. БУЛКАТА, КОЯТО ИЗБРА БАЩА МИ

разказва Сава Калименов

Аз бях на Изгрева и бях поканен на обяд при стенографката Паша Теодорова във връзка с една свършена братска работа по отпечатването на Словото на Учителя. Такъв бе обичаят. Учителят също присъствуваше на обяда.

Стана въпрос за следващата работа, която трябваше да се свърши. Аз имах известни планове за печатница и нашироко и нависоко разказвах за тях пред всички. Учителят слушаше внимателно. Аз бях се качил в моя свят в облаците и от там чертаех планове със замах. След като спрях да си поема малко въздух, видях как Учителят се наведе към Паша и каза: „Сега брат Сава ще си отиде в Севлиево и баща му ще го ожени! Пригответе му е булка!“ Аз скочих тутакси от стола и възнегодувах, че съм идеен човек и не се занимавам със светски работи. А женитба – изключено. Всички ме гледаха усмихнато на масата. Чудех се защо така ме гледат усмихнато. Учителят може да ме гледа усмихнато, но защо пък другите. Не можах да разбера.

Но стана точно така както Учителят каза. Аз си отидох в Севлиево. Баща ми имаше печатница и там едно момиче работеше в нея. Баща ми я беше харесал като много трудолюбива. Какво стана с мене не зная, но ме омотаха родовите духове и аз се ожених.

След няколко месеца отивам на Изгрева, купувам плодове и бонбони да черпя Паша и останалите стенографки в „Парахода“, заради това, че съм се оженил. А те се заливат от смях. Аз също се усмихвам. Питам ги: „Сега зная защо се смеете, но тогава защо всички ми се смеехте?“ –

„Ами брат Сава, ти беше тогава толкова величествен като че ли бе яхнал бял кон и летеше по висините, а над тебе бяха облаците и със сабя ги разсичаше. А когато Учителят ни каза, че баща ти те чака да те ожени, то ние те видяхме, че си слезнал на земята и се възмущаваше, че си слезнал насила. Ама, брат, тогава това бе толкова силно и величествено. А сега се смеем не за сега, а за случая преди 6 месеца.”

Паша Теодорова бе права. И тази жена за мен бе едно предметно обучение. Тя ме измъчи. Чак през 1977 г. почти 50 години след брака ни, когато боледувах два пъти много сериозно, тя се смекчи малко към мене. Жесток изпит изминах с нея.

14. ЧАСТНАТА СОБСТВЕНОСТ **разказва Сава Калименов**

В онези години, когато Учителят отвори Школата, ние младите дойдохме от различни среди. Имаше и анархисти, каквито бяхме мнозина. Според нашите идеи, които носехме в себе си, най-важния въпрос бе въпроса за собствеността, която трябваше да се разруши като такава. Комунистите също настояваха да се премахне и смятаха, че тя е главния враг на бедността и крепител на богатите и богатствата им.

Ние бяхме в Школата на Учителя. Едни бяха на Изгрева, други бяха в провинцията и от време-навреме преобладаваха на Изгрева. И много пъти му задавахме такива въпроси и той ги разглеждаше в съборните дни, когато се събираха стотици хора от цялата страна. Това бяха годините от 1919–1922 г.

Аз веднъж застанах пред Него и Му поставих този много важен въпрос за мене и за всички: „Учителю, ще има ли в бъдеще частна собственост. Ще се освободи ли човечеството от частната собственост?”

Учителят ме гледа сериозно и говори с бавен тон, натъртвайки всяка една дума, за да може като с пирон и чук да ми се забият в главата и мозъка, и да запомня. **„Не е важно капитала в чий ръце е, а как ще се употребява и за какво ще се употреби!”**

Това бе мисъл на Учителя. Тя се закова в мене. Чаках 22 години да се сбъднат тези думи. Дойде 9.IX.1944 г. и комунистите дойдоха на власт и премахната частната собственост. Очаквахме, че веднага ще се оправи живота на хората и ще заживеят братски. Но всичко се обърка, забърка и опита на комунистите се провали окончателно.

Необходими са хора с пробудено съзнание, за да насочат частните капитали в правилна насока, за доброто на всички. Ще се чака докато дойде това време.

15. КАК СВЕТА ПРИЕМА УЧИТЕЛЯ

15.1. КАК ИЗТОКА ПРИЕМА УЧИТЕЛЯ. ДАЛАЙ ЛАМА ЗА УЧИТЕЛЯ Из записки на Боян Боев

Няколко българи, пътуващи в Далечния Изток, пожелали, между другото, да посетят и Далай Лама, върховния духовен глава на будистите, живеещ тогава /преди окупацията на Тибет от китайските комунисти/ в Лхаса, столицата на Тибет.

Този ден Далай Лама не приемал, но като се научил, че посетителите са българи, наредил да бъдат поканени. През време на приема той им показал един портрет на стената в приемната си, представляващ Учителя в цял ръст.

Далай Лама казал на учудените българи, някои от които дори не били чували за Учителя: „Това е моят Учител!“

След това Далай Лама се изказал така за учението на Учителя, който работи в България: „Това е една Светлина, която сега е забулена от облаците, които са обгърнали цялата Земя, но когато се разчисти атмосферата, тази светлина ще залее целия свят“.

15.2. ОНИСАБУРО ДЕГУЧИ ЗА УЧИТЕЛЯ Из записки на Боян Боев

Един българин в 1936 г. обиколил много страни, за да проучава религиозните и окултните течения в света. Той отива в Япония и се среща с Онисабуро Дегучи, вожд на мощното духовно движение „Оомото“.

Той казал на Дегучи: „Кой е истинският път? Аз намирам вас за истинският Учител“.

Дегучи му отговорил: „**Аз съм ученик, а не Учител. Учителят е в България**“.

Тогава му показва портрета на Учителя и го пита: „Познаваш ли това лице?“ Българинът казва, че не го познава. Дегучи му казва: „Този е истинският Учител. И му дава съвет, като дойде в България, да се срещне с Учителя.“

От записките на Боян Боев, съобщава Сава Калименов

15.3. ПРОФЕСОР АЛБЕРТ АЙНЩАЙН ЗА УЧИТЕЛЯ Из записки на Боян Боев

По случай смъртта на Айнщайн, френското радио е предало следното негово изказване за Учителя:

„Целият свят се прекланя пред мене, а аз се прекланям пред Учителя Петър Дънов от България“.

На един международен конгрес професор Айнщайн запитал двама български професора:

– „Познавате ли Учителя Петър Дънов?“

Те му отговорили, че това е един обикновен човек.

Тогава Айнщайн им възразил: – „Съжалявам, че сте българи, а не го познавате“.

Тези сведения са съобщени от брат Боян Боев пред събрание на учители от Братството на 22 април 1955 г. в София на Изгрева.

От същият източник са сведенията за Далай Лама и за Онисабуро Дегучи, които Боян Боев лично бе продиктувал на мен, Сава Калименов.

15.4. ПАПА ЙОАН XXIII ЗА УЧИТЕЛЯ

Папа Йоан XXIII*, преди да бъде избран за такъв в 1958 г., живя дълго време в България, като представител на Католическата църква у нас. Тук той бе познат под името Монсиньор Ронкали. Познавайки отлично българския език, Монсиньор Ронкали през време на пребиваването си в България, се запознава основно с беседите на Учителя. Когато той живял в Пловдив, много католици под негово влияние са почнали да посещават събранията на Бялото Братство в този град. Монсиньор Ронкали се е изказал за Учителя така:

„В днешната епоха, в която живеем, най-големият философ, който живее на земята, това е Петър Дънов”.

Сестра Анина Бертоли, италианка, е слушала по радиото встъпителната реч на Йоан XXIII, след провъзгласяването му за папа, отправена към всички католици в света и към цялото човечество. Според нея, цялата тази реч е била изцяло проникната от духа на Учителя. Мислите, идеите, които той изказвал, самите изрази, напомняли Словото на Учителя. Тя имала впечатлението, че чрез устата на папа Йоан XXIII говори сам Учителят.

Известно е на всички, които са следили внимателно световната преса по времето на Йоан XXIII, че той внесе нов, съживителен и обновителен дух в Католическата църква, в нейните прояви и отношения към световните събития и към живота въобще. Преди всичко той се постара да извади, да освободи Католическата църква от многовековната инерция, от тази закостенялост, реакционност, които са били характерни за нея в миналото. Той се постара да я освободи от нейната откъснатост, от нейната незаинтересованост от живота, от парливите въпроси на деня, от световните събития и да я направи заинтересован участник във всичко, от което зависи съдбата на народите и на човечеството.

И тогава ние чухме, за пръв път в историята на Католическата църква, да се заговори за нейната инициатива за обединението на Християнските църкви. /За целта бе свикан събор в Рим, в който участваха представители на всички християнски църкви/. Тогава видяхме Католическата църква, в лицето на своя папа, да се проявява като активен борец за мир в света, като застъпник за по-голяма социална справедливост, като противник на всички видове насилия в света. Под влиянието на този обновителен дух, на много места в света се появиха католически водачи, които вземат живо участие в живота на народа и са проводници на прогресивни идеи и инициативи. Изглежда, че тази обновителна тенденция се затвърдява, защото и сега често в световната преса се дават съобщения за акции и изказвания на католически водачи против насилията, жестокостите и

*Забележка на съставителя. За папа Йоан XXIII виж в „Изгревът”, том IV, с. 276–277, под № 51.

неправдите, вършени от някои правителства в различни части на света. В това отношение, с проявяваните принципност, безрезервност и безстрашие, не държейки сметка за преследванията, на които се натъкват от страна на държавните власти, тия католически водачи далеч превъзхождат представителите на Протестантските и на Православната църкви, които обикновено се приспособяват навсякъде според времето и условията, в пълен компромис между учението на Христа и изискванията на светската власт.

15.5. АРХИЕПИСКОП ХЮЛЕТ ДЖОНСЪН ЗА УЧИТЕЛЯ

Кентерберийският архиепископ Хюлет Джонсън, лауреат на ленинска награда като борец за мир, при посещението си в България пожела да се срещне с представители на всички църкви и духовни движения у нас. Той посети всички и проучи тяхното духовно състояние.

Най-после, сред среща с представители на Братството, той отишъл и на „Изгрева“, дето бил посрещнат най-сърдечно от изгревчани, макар и да не бил предупредил за идването си. Тук той бил обгърнат от такава атмосфера на любов и братство, спонтанно избликнали от присъстващите братя и сестри, нещо, което му направило много силно впечатление. Трогнат от това, преценявайки разликата в състоянието на духовните движения и църквите в България, архиепископ Хюлет Джонсън казал пред изгревчани дословно: „Живот намерих само тук!“

Освен това, пред свои познати българи Хюлет Джонсън е заявил: „Най-много ми хареса вашия „Изгрев“. Французите ни задминаха обаче, като разпространяват масово учението на Учителя Петър Дънов. Сега ние ще си заплануваме да ги надминем“.

Напускайки България, архиепископ Джонсън е взел със себе си литература на Братството на френски и английски езици.

15.6. ГЛАВНИЯТ РАВИН ДАНИЕЛ ЦИОН ЗА УЧИТЕЛЯ

Даниел Цион, на времето си главен равин на България и такъв на Централната Синагога в София, който почина преди няколко години в Израел, беше един от преданите и ревностни ученици на Учителя. Той много често посещаваше Учителя на Изгрева, идвал е и в лагера на Братството на Седемте езера, на Рила. И Учителят се отнасяше с особено внимание към него. Макар ученик на Учителя, Даниел Цион продължаваше да изпълнява своята длъжност като главен равин. В разговорите си с него, Учителят, между другото, го е напътвал към мисълта, че еврейството трябва да приеме Христа и че трябва да се работи в това направление. Знаейки много добре, че бъдещата съдба на еврейския народ ще зависи преди всичко от изправянето на съдбоносната грешка, направена преди две хиляди години спрямо Христа, Учителят се е стараел по всички възможни начини да внесе тази идея сред световното еврейство.

В един от разговорите си с Учителя, равин Даниел Цион казва, че има много неща в беседите, които сам той трудно разбира и тълкува и помолил Учителя да му посочи някой брат, който да му помага в това отношение. Учителят го насочил към брат Любомир Лулчев, но тъй като последният по това време бил много зает, това задължение минало върху брат Йордан Андреев.

„Тогава, казва брат Йордан, аз бях още млад и беден студент. И аз самият са считах за начинаещ в учението, без достатъчно познания, но по настояването на брат Лулчев поех върху себе си възложената ми задача. От тогава насетне, цели три години, аз редовно посещавах дома на равин Даниел Цион, като заедно четяхме беседите и дълго време след прочитането на беседата, разговаряхме върху нейното съдържание и тълкувахме по-съществените мисли в нея. Винаги, преди да ме изпрати, равин Даниел Цион ми даваше отличен обед, нещо, което при тогавашното ми безпаричие имаше голямо значение за мен. По-късно като видя, че не съм достатъчно добре облечен за зимата, равинът ме облече с нов, хубав балтон.

Може да се зададе въпроса: Прие ли равин Даниел Цион Христа, към което го напътваше Учителят?

– Да! Ще отговорим, ако се гледа по същество на нещата. Равин Даниел Цион прие Христа по дух, и Го прие напълно и безрезервно, а това именно е същественото, което не е изпълнено от мнозина, които са приели Христа само по форма и се наричат с неговото име. Че това е така, достатъчно ще бъде да разгърнем една от книгите на равин Даниел Цион, например „Трайният път на новия човек“ – беседи за народа. Заключение на книгата завършва с думите: „Един Бог, една религия, един народ!“ Какво по-голямо и по-пълно християнство от това?

По-нататък, в приложението към книгата под заглавие „Към траен мир“ равин Даниел Цион казва следните трезви истини:

„Разумът през време на война престава да служи на истинското си предназначение“.

„Победителите сеят семето на една нова война, отнемайки правата и свободата на народите“.

„В кръвопролитните борби за власт и отмъщение или в защита на интересите на отделни нации, класи и съсловия, мир се не ражда“.

„Преди всичко участниците на мирната конференция трябва да решат унищожението на всички видове арсенали, произвеждащи за целите на войната. На мястото им трябва да изникнат фабрики за мирноременно производство“.

„Във връзка с това, необходимо е да се прекрати всякакво военно обучение. Военното обучение е една трагедия за съвременното човечество, което трябва да насочи всичките си сили към плодотворен мирен труд. Младежите жертвуват най-хубавата си възраст, за да се учат как да убиват хората, как да разрушават построеното с непосилен труд. Тази възраст, в която творческите сили са най-активни, трябва да служи на градежа, а не на разрушението“.

„Да се даде пълна свобода на всички народи и на отделните индивиди да се развиват при условия, при които да не се чувства нито сянка от каквото и да е насилие или ограничение“.

„На просветата и възпитанието трябва да се даде съвсем нова насока. Децата трябва да отхвърлят изцяло възможността за проливане на кръв. Героизмът трябва да се постави на съвсем друга основа. Герой е само мирновременният труженик, този, който строи, а не този, който убива, при каквото и да е случай и по каквато й да е причина“.

„Това възпитание трябва да започне още докато детето е в утробата на майка си. Само едно ново поколение може да даде едно осъществяване на горните условия за един действително продължителен и траен мир“.

Изобщо, в цялата книга равин Даниел Цион се старее да приобщи читателите си – своите сънародници – към новото, към идеите за новия живот. Той им препоръчва вегетарианството, като за целта цитира мисли от Питагор, Сенека, Плутарх, Волтер, Ламартин, Шопенхауер и Толстой.

За религиозния егоизъм равин Даниел Цион казва: „Този вид егоизъм е не по-малко вреден от другите. Носителите на религиозния егоизъм винаги са пораждали жестоки борби уж в защита на религията. И вместо любов, както трябва да се предполага, сеели са омраза между хората“.

На много места, в подкрепа на окултните истини, той цитира Макс Хайндел, основателя на Розенкройцерското общество в Калифорния, Америка.

Така идеите на Учителя, възприети от главния равин в България Даниел Цион, сочат на цялото световно еврейство нов път – единствения спасителен път – пътя към Христа!

Днес световното еврейство и специално това в еврейската държава Израел, е поставено пред една важна, съдбоносна историческа задача – да разреши правилно, разумно въпроса, спора с арабския свят. Това е сериозна задача, която с полумерки, с малки компромиси и отстъпки, с хитрувания, а също така и със силата на оръжието, не ще се разрешат. И нека евреите не си правят никакви илюзии, нека на нищо друго не се надяват – никакви свръхоръжия не ще им помогнат. Изобщо, не трябва да се разчита на оръжието. Този въпрос, от който е заинтересувано цялото човечество, ще се разреши само по пътя на Любовта – по пътя, сочен от Христа. Няма друго разрешение. Никакви пазарлъци не ще помогнат.

Евреите и арабите трябва да заживеят като братя, като истински братя, каквито и наистина са. – Това е разрешението! Да не се прави разлика между евреин и арабин, както в Иерусалим, така и по цялата израелска територия. Могат да живеят по братски тези два народа. Само трябва да се надживее Мойсеевия закон, а така също и Мохамедовия, и да се приложи Христовия закон. Спасението на евреите е в приемането на Христа – на Любовта. Тогава и арабите ще станат съвсем други.

„Нашето минало ни е довело до сегашното положение. Затова нека опитае нов път“ – казва равин Даниел Цион.

15.7. БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА И УЧИТЕЛЯ

Българската православна църква, в лицето на нейните висши представители, отрано пое един силно враждебен курс по отношение на Учителя и неговото учение. Нападките и преследванията на църквата срещу Учителя и неговите последователи се засилиха особено след Първата световна война. Дойде се до там, че с решение на Светия синод Учителя бе отлъчен от Църквата, или според тяхната формулировка, светите отци обявиха на българския народ, че „Петър Дънов се е самоотлъчил от църквата“.

Това решение на Синода не оказва никакво особено влияние нито върху последователите на Учителя, нито изобщо върху българския народ. Обаче, паралелно с това, започна една усилена, една страшна

клеветническа кампания против Учителя и учението, в която не се подбираха никакви средства, която се проведе нашироко, повсеместно чрез продажната жълта преса, чрез подкупени писачи и чрез хилядите църковни амвони.

Към църквата, в тази и борба срещу Учителя и учението скоро се присъединиха редица крайни, националистични, шовинистични организации като „Родна защита“, „Кубрат“, Съюза на запасните офицери и други реакционни кръгове, включително последователите на проф. Александър Цанков.

Някои материалистично настроени учени също взеха участие в критиките срещу Учителя и учението.

Под натиска на всички тези тъмни сили, в 1928 г. събора на Братството в София бе разтурен.

Върху книжнината, върху печатните издания на Братството не беше посегнато. Тогава още нямаше такива обичаи.

Но тази страхотна клеветническа кампания постигна до голяма степен своите цели. Огромна част от населението на България възприе безкритично клеветите, хулите, присмехите срещу Учителя и учението и така се създаде едно отрицателно отношение към тях. Това, което някога се вършеше чрез аутодафета и кървави гонения, сега се постигна с „помеките“, но не по-малко ефикасни средства на клеветите и присмехите.

Това изкуствено създадено враждебно обществено мнение пусна корени в съзнанието на мнозина, то се предава от поколение на поколение, така че и днес то представлява една огромна каменна стена, която спира мнозинството от народа ни да възприеме благодатните истини на Божественото Учение, като с това го обрича на духовна тъмнина и го лишава от неоченимите блага, които стават достъпни на всички, които го възприемат.

Казано е в Писанието: „Нашата борба не е срещу плът и кръв“. Какво означава това? – То означава, че винаги борбата срещу което и да било обновително течение, е била инспирирана и ръководена от невидими тъмни сили, от тъй наречената Черна ложа, на която земните хора, организации, партии, управници, обикновено са само слепи, несъзнателни оръдия. Същото нещо стана и в борбата срещу Учителя и учението Му. Черната ложа, т.е. тъмните сили, врагове на светлината, на истината и доброто, овладяха изпърво висшето духовенство, след това всички достъпни за влиянието на реакционни кръгове и не подбирайки средства, успяха да настроят голяма част от народа ни срещу Учителя и учението.

Какво представлява всъщност тази борба, можем отчасти да си представим от разказаното в „Палящите искри“* от сестра Паша Теодорова, което е поместено в дял четвърти на тази книга, а също така и от отдела „Учителят за себе си и за своето дело“.

По такъв начин, преди хиляда години, бе спряно и унищожено с най-жестоки средства от страна на църквата Богомилското движение, което носеше в себе си велики творчески и обновителни възможности. Но днес вече живеем в друго време. Силите на злото, на тъмнината, са вече на изчерпване. Затова Божественият огън, донесен от Учителя, този път не ще бъде загасен.

*Забележка на съставителя. Виж „Изгревът“, том XIII, с. 208–209, под № 22.

– „Този път – ще победим!“ – казва Учителят. „И сто чифта цървули да скъсат, пак нищо не могат да ни направят“, каза пак Той.

А няма досега нищо, казано от Учителя, което да не се е сбъднало или на което да не предстои да се сбъдне. Движението на Всемирното Бяло Братство, което основа Мировият Учител, е същото това Богомилско движение, което преди хиляда години положи началото на реформацията в Европа и света.

„Богомилите са сегашните ученици на Бялото Братство“ каза Учителят.

Те са същите тези, които разпалиха и разнесоха из цяла тогавашна Европа Божествения огън на Братството, на Истината и на Любовта, те са същите, които бяха гонени, измъчвани, живи изгаряни навред в Европа от католическото и от православното духовенство, те са същите, които са дошли сега отново – този път да победят!

Как отговори Учителят на всички тези преследвания, хули, клевети, с които го обспипваше, като с ураганен огън православното духовенство. От „Палещите искри“ ние виждаме, че Учителят не за час или два, а през целия си живот е бил подложен на това живо изгаряне, че Той през целия си живот е бил разпънат на кръста, издигнат за Него от човешкото невежество, от човешката омраза и жестокост. Учителят изнесе до край своето тежко бреме, Той изтърпя страдания, каквито обикновеният човек не може дори да си представи.

И как отговори Той на своите гонители? За да отговорим на този въпрос, ще приведем един малък пример. Софийският митрополит по времето на Учителя, владиката Стефан, който беше тогава духовен глава на Православната църква в България, трябва да му признаем, беше един от малцината просветени и будни представители на църквата. Въпреки това, той играеше една двулична и може да се каже коварна роля по отношение на Учителя и учението. От една страна, пред близки на Учителя хора, той се представяше, че се интересува от учението, че уважава Учителя и че Го разбира, а от друга страна, в други среди, се изказваше отрицателно и даваше нареждания за борба срещу Учителя и Братството. Това му поведение, разбира се, не можеше да остане тайна за Учителя. Той не можеше да бъде излъган.

Какво се случи обаче по-късно? Всевластната тогава в България ВМРО /Вътрешна македонска революционна организация/ осъжда на смърт владиката Стефан* – навярно поради някое негово изказване срещу безогледните убийства и терора, упражнявани безнаказано от тази организация. Митрополит Стефан се научи за тази присъда и изпадна в ужас. Той добре знаеше, че ВМРО е всесилна и че никой не може да я спре в нейните действия.

Виждайки, че няма откъде да получи сигурна помощ и закрила, най-сетне той идва до убеждението, че освен Учителя никой друг не може да му помогне и се обръща за помощ към Него, като изпраща за целта при Него едно свое доверено лице. Какво направи Учителят? – В изпълнение заповедта на Христа – да обичаме враговете си, Учителят помогна на този, който до тогава Го преследваше, като го спаси от неизбежната смърт.

*Забележка на съставителя. Виж „Изгревът“, том IV, с. 245–246, под № 5

Той извика Любомир Лулчев, който беше близък на цар Бориса, обясни му случая, като завърши с думите: „Да помогнем на брат Стефан“. Лулчев отиде при царя, предаде му желанието на Учителя, и само вследствие пряката намеса на царя, Македонската организация отмени изпълнението на присъдата над Софийския митрополит. Така постъпваше Учителят. Той отговаряше с добро на тези, които го преследваха.

За да бъдем правдиви, ще трябва да отбележим, че не всички свещеници взеха участие в похода на клеветата срещу Учителя. Имаше и такива свещеници, макар и малцина, които разбраха и оцениха учението, не се подадоха на клеветата, затова не се страхуваха да отиват при Учителя, да се съветват с Него, и да четат редовно отпечатаните беседи и другата литература на Братството. Тук ще цитираме само един подобен случай, за който Учителят казва:

„Един свещеник ми писа от един град: „Аз се бях отчаял. Няма какво да говоря. И като почнах да чета твоите беседи, осмисли се живота ми, радостен съм, весел съм. И питам сега: Имам ли право да говоря твоите беседи на моите слушатели?“

Това показва, че свещениците и всички, които критикуваха Учителя и учението, правеха и днес правят това преди всичко за туй, защото не ги познават. Всеки, който се заеме със сериозно проучване на беседите на Учителя, ще намери в тях такова безкрайно духовно богатство, такава обилна Божествена светлина, каквито никъде другаде не може да намери.

Х.

ТВОРЧЕСКИЯТ ДУХ,

ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

И

САВА КАЛИМЕНОВ

(29.X.1901 – 3.IX.1990 г.)

автор-съставител

Вергилий Кръстев

1. ТВОРЧЕСКИЯТ ДУХ ДЕЙСТВУВА

1.1. Първият очерк за Сава Калименов ще прочетете в „Изгревът“, том IV, с. 563–566, и то много пъти, за да влезнете в проблема.

1.2. Вторият очерк е „Мория и „Агни Йога“ в България“ – „Изгревът“, том IV, с. 566–571. Трябва да се проучи много добре, защото ще последват исторически последици за една империя – СССР.

1.3. Третият очерк е „Истината“. Как и защо бе издадена книгата „Агни Йога“ в България – „Изгревът“, том IV, с. 571. Да се проучи още По-добре.

1.4. Четвърто – „Бележки на редактора“. Това е едно пророчество и голяма драматична развръзка в България. А защо? Защото Съветската империя бе разрушена за няколко месеца след 1989 г., така както бе казал Учителят Дънов, и това е публикувано в „Изгревът“. Историческият цикъл действа през 45 години.

1.5. В момента в съвременна Русия се издава в големи тиражи книгата за „Агни Йога“, и смятат, че Николай Ръорих е най-голямото величие в Русия. А той се яви и стана гробокопач на тази империя. (Виж „Изгревът“, том IV, с. 573).

1.6. А има една още по-голяма причина.

Това е описано в „Изгревът“, том XV, с. 922–927. Трябва да проучите в „Изгревът“, том XV, с. 835 в точка 51, 52, 53 за развилите се трагични събития в Русия и България, чрез архивния филм от 1947 г., на който бе прикачена класическа музика.

1.7. А на с. 836 от „Изгревът“, том XXIII има правила на Учителя за Паневритмията, и който ги нарушава предизвиква разрушителните сили в природата. Виж точка 59.

1.8. В резултат на тези окултни нарушения България бе запалена, и се разрушаваше.

Виж „Изгревът“, том XV, с. 922–924. А как бе изгорена България, виж на с. 925–928.

1.9. Оправданията на Елена Фомичева, виж в „Изгревът“, том XV, с. 929–930.

1.10. Това е една верига по която се движеха Силите на разрушението на България и Русия, и те бяха започнали от превода на „Агни Йога“ и отпечатването ѝ в Севлиево при Сава Калименов. Прехвърли се в Русия и след това пристигна с подправения архивен филм за Паневритмията в България. Той се задейства и след него започна разрушението на държавата.

1.11. Искях да се противопоставя, като публикувам писмото на Амалия Вайланд до Сава Калименов, в което Учителят ѝ казал, че той е представител на Черната ложа, но не ми го дадох. А защо? Защото ги управлява отвътре един и същ Господар.

1.12. Единственото, което успях да направя през 2011 г. бе да включа към архивния филм от 1947 г. музика за отделните упражнения магнетофонен запис на Паневритмията от 5 март 1972 г. на Филип Стоицев.

1.13. Ето идва момента да се запознаете с най-голямата атака срещу „Изгревът“.

Тя бе проведена от всички. Божанка Кралева, по мъж Ганева, организира и проведе всички атаки срещу мене, като привлече всички музиканти да се подпишат срещу мене. А тези музиканти аз ги качих

на сцената с моите 20 концерта по музика на Учителя и Словото Му по определени теми от 1990 г. до 1998 г.

1.14. Тази атака и организираната лъжа ще прочетете в „Изгревът“, том IV, с. 614–624.

Моят отговор е от с. 625–637 и с. 637–645. По този начин отклониха стотици хора, и връщане назад няма! Заклевах ги да не купуват „Изгревът“. Всяка книга можеха да четат, но не и синята книга. А „Изгревът“ бе със сини корици.

Братският съвет събира на 12 юли в Айтос ръководителите на братствата в страната, и забранява да купуват „Изгревът“. Тази възбрана важи и до днес.

А сега през 2011 г. вървят и говорят, че „Изгревът“ бил жълта преса за клюки. Това го пиша, за да знаете какво те представляват. Представляват едно голямо зло!

1.15. Каква е програмата на „Изгревът“ и какво е свършено, ще прочетете в „Изгревът“, том I – втора редакция, на с. 790–792 и с. 793–798. И тя бе реализирана, и я има на лице и на видело.

1.16. Моят персонален отговор към дъщерята на Сава Калименов, на име Стефка Калименова ще намерите в „Изгревът“, том IV, с. 637, а на внучката на Сава Калименов – на с. 634–635.

1.17. Какво стана с онези, които се подписаха срещу мен и „Изгревът“?

Те не знаеха, че в „Изгревът“ присъствува и Черната и Бялата ложа. Техните представители с деянията са там. Има ги. Не са изчезнали. И то благодарение на моя труд! И който воюва срещу мен, веднага Онези се справят много лесно.

Жестока бе разправата срещу онези, които се подписаха! Всички платиха с живот. Бялата ложа наказва по един начин, а Черната ложа по друг начин. И според проведените наказания, се вижда кой къде е записан да членува. А имената на подписалите се срещу мен и „Изгревът“ са на с. 624 от „Изгревът“, том IV. Всички 10 човека бяха жестоко ударени и посечени от Бялата ложа, така също и от Черната ложа. А аз продължих да качвам тези музиканти на сцената на моите концерт–рецитали. А от 2001 г. до края на 2011 г. са на брой 51.* Всички се чудят дали не съм щур? И аз се чудя също. Щур съм! Но за какво? Ето там е задачата. Има и отговор.

Към 2014 г. са 55 концерт–рецитали.

1.18. Аз работих една седмица със Сава Калименов есента на 1982 г. Трябваше да пътувам с влак от гр. Своге, после с автобус до Горна баня, където живееше на своята вила. Много трудно, много усилия, но успях да запиша 12 часов разговор. Понеже протестираха дъщеря му и внучката му и се страхуваха от мен, то аз оставих двете ролки – магнетофонни със записа. След 2 години отидох и си ги прибрах. Това беше мой труд и на Сава Калименов. Сега сме 2011 г., а догодина 2012 г. Значи изминаха 30 години от тогава.

1.19. Минаха 19 години от 1982 г., и аз през 2001 г. направих опит да си продължа работата. Написах писмо до Стефка Калименова от 5 страници, и го изпратих препоръчано. След 30 дни ми го върнаха, и на плика пишеше, че не е потърсено. Случайно или нарочно? Няма случайни работи, а всичко е нарочно. Това писмо е написано на 20 април 2001 г., а изпратено на 12 август 2001 г., и върнато на 14 септември 2001 г. Пишеше: „Непотърсен в срок“.

Но сега ще го публикувам накрая, за да се разбере кой работи срещу Сава Калименов.

1.20. Около 2001 г. аз прехвърлих двете ролки по 6 часа, т.е. 12 часа на 12 касетки по 1 час. А това е много трудно и отнема много време. Цял месец работих.

1.21. Предадох касетките на Марийка Марашлиева и тя ги слушаше, и ги записваше на машинописен текст. Вие слушали ли сте запис и след това да го прехвърляте на машинопис? Много е трудно! Не бихте издържали в никакъв случай!

1.22. Марийка Марашлиева ми представи в машинописен текст прехвърлени тези 12 касетки по 1 час. Аз ги прибрах. Дойде време и аз започнах да работя по тях. Как? Слушах касетките, гледам машинописния текст и поправам пропуските. Цели 12 часа. Можете ли това да издържите? Едва ли.

1.23. Започнах да подреждам материала, като изваждах на ксерокс много страници от различни броеве на вестник „Братство“. Включих ги в отделна папка. Излезнаха 12 на брой. Вие виждали ли сте 12 папки, наредени една върху друга?

1.24. След това ги предадох на **Яна поп Янева**, и тя ги набра за една година. После се предадоха дискетите от направените записи на компютър, и от там Вихър Пенков направи разпечатка на всяка папка. Аз ги прибрах в един кашон. И те стояха така от 2001 г. до 2011 г. – цели 10 години! А сега сме 2014 година, месец май.

1.25. Годината 2011 г. бе много благодатна за мен. Направих 3 концерт-рецитала за Пеню Ганев. Разказах на всеки концерт-рецитал по 14 случки, или за 3-те концерта – 42. Бяха изсвирени и изпяти 42 песни на Учителя. През първите 2 концерта през месец май бяха обработени от Вихър Пенков 50 снимки, поставени на картони от мен и представени на сцената в големина 45 на 40 см. А на 26.XI.2011 г. бяха представени още 50 снимки за Елена Хаджи Григорова и Пеню Ганев. Всички снимки са авторски на Пеню Ганев, и са публикувани в „Изгревът“, том XVI и том XVII. Разгледайте ги.

1.26. И ето сега през месец октомври и декември 2011 г. отворих двата кашона с надписи – Сава Калименов. Започнах да ги проверявам и подреждам. Аз бях забравил за материала, но после видях папките, разпечатките и навлезнах в спомените на Сава Калименов. Проверих всичко, подредих го в 10 папки с разпечатките. Каквото трябваше да добавям, аз го сторих. Учудвам се как е могла да въведе този материал Яна поп Янева. Невероятно е! Това бе направено около 2001 г. Сега това не може да бъде направено. Дошло е времето за печат към 2012 г. А сега е 2014 година.

1.27. Окончателно концепцията бе направена. Останах доволен. Успях да ги завържа и да ги включа в Космическия ток на „Изгревът“. Вие виждали ли сте електрическите стълбове и жиците по тях? Знаете много добре, че по тях протича електрически ток. Същото представлява поредицата „Изгревът“ от отпечатани до 2011 г. 25 тома, плюс „Изгревът“, том I – второ издание. През тях преминава Космическия ток на „Изгревът“. До 2014 г. са 28 тома.

Той създава светлина в умовете на онези, които четат „Изгревът“. А на противниците – ги поразява.

1.28. Направи ми впечатление, че съм приготвил 5 отдела от неговата поезия. Как съм я чел на времето, и как съм я одобрил и подредил – това не проумявам! Сега не бих могъл да го направя. А се чудя как Яна поп Янева

го е въвела! Тази поезия не всеки може да чете и възприеме. Вероятно ще я оставя за друг том. Това ще зависи дали ще ми стигнат страниците в този том.

Аз съм публикувал 3 негови поеми. В „Изгревът“, том X – за Айтос, с. 78–82, Тополица – с. 91–97. В „Изгревът“, том XIII, с. 768–771 за едноименната картина на художничката Цветана Гатева, под надслов „Към слънцето“.

1.29. И сега идваме до най-интересното. Искam от дъщеря му Стефка да ми предадат снимките на Савата и рода му, за да ги включа в неговия том. Не ми дадоха. Отказаха. Няколко пъти една моя позната през 2009–2010 г. звъня по телефона и иска от мое име снимки на Сава Калименов. Отказаха.

Най-големите врагове на човека са неговите домашни! – „И враг на човека са неговите домашни“. Домашни са роднини от пряка връзка.

А моята баба Румяна често повтаряше следното, чул съм го над 10 пъти: „Най-големите душмани на човека, са неговите деца!“ Тя имаше 3 сина и 1 дъщеря, с 12 внуци. Това го проверих. Вярно бе.

В „Изгревът“, том XXIV, с. 465 са отбелязани думите на Учителя, че днес може да се говори само за плащане на карма. Човек, трябва първо да заплати за личната си карма от предишните си прераждания, и след това да плаща родовата си карма – на майка си и баща си.

1.30. А за снимките, които не искат да предадат – изобщо не съм притеснен. Само си казвам: „Виж им акъла!“ А защо? Защото още през 1972 г. Савата гостува на Борис на Салоните. И аз там заснех цял филм – с него, и възрастните приятели. Дори му подарих 4 снимки – 13x18 см. Аз ги заснех, промих си филма, и съм си го изкопирах. Да не смятате, че това е много лесно? Напротив – това е много, много трудно, защото аз си имам професия лекар и работя денонощно с нея. Ще представя тези снимки – цялата продукция.

1.31. По време на записите на магнетофона заснех 3 филма, които промих сам и сега ще приложа най-сполучливите пози. Така че тук съм независим. А те нека си пазят неговите снимки, да си ги държат. Не могат да ми попречат. Направих му 2 филма на камера – към 8 минути.

1.32. Употребих много усилия, време да навещавам Савата и да го умолявам да запишем спомените му. Записах ги, както и представянето му на вестник „Братство“.

1.33. Накрая ще ви представя и писмо, което изпратих на дъщеря му Стефка на 12 август 2001 г. Прочетете го.

И ще видите какво представляват тези хора. Всички деца на възрастните приятели, последователи на Учителя Дънов към мен действаха по един и същи начин. А защо ли? Защото бяха кармични врагове на бащите си, без изключение. И не можаха да се примирят, че е дошъл един човек отвън, за да свърши една работа, която те никак не могат да сторят това. Искана да ме премахнат, но не успяха до тази година – 2011 г. Дано да издържа, за да си довърша и завърша работата си. Днес е май 2014 г.

1.34. Към пролетта на **2002 г.** материалът на Сава Калименов бе набран на компютър от Яна поп Янева. Като сега, месец декември 2011 г. преглеждам и подреждам материала, не мога да повярвам, че е положила толкова усилия и го е направила. Беше направена разпечатка от Вихър Пенков и сложен в един кашон, и трябваше да си чака реда. И той чака до 2011 г. – месец декември. Сега го задвижвам за корекция и за страниране. Днес 2014 г.

1.35. През месец май 2002 г. цигуларката Йоанна Стратева замина за САЩ, поканена от последователи на Учителя Дънов да изнесе концерти пред тях. Тя ми се обади и аз написах писмо до Елена Николова – дъщеря на Стефка Калименова и внучка на Сава Калименов. Тя работи в САЩ. Едновременно предадох писмото, което написах до майка ѝ, за да си го прочете. Написах писмо до нея, понеже Йоанна Стратева ми каза, че Елена искала да се коригира към мен. А те не знаят, че към „Изгревът“ няма корекция, а има заплащане за нарушение на окултните закони. Всички без изключение си го провериха. По-късно ще опиша кой с какво е заплатил с нарушението си към „Изгревът“.

1.36. На 5 юли 2002 г. получих пощенска картичка от Йоанна Стратева от Калифорния със следния текст: „Вергилий, привет от далечна Калифорния! Пътуваме, концертираме като трубадури. Имаме успех, но е и доста уморително, програмата до тук е интензивна. Стараем се да дадем максимално от себе си. Йоанна.“

Това означаваше, че моите две писма бяха предадени на Елена Николова.

1.37. Сега ще публикуваме и двете писма. А защо ли? Аз съм употребил много време и сили, за да завърша работата си със Сава Калименов. Той ми се довери и аз не искам да го предам. В никакъв случай! Мен ме изпитват всички – отгоре и отдолу, отвсякъде.

1.38. Няма да забравя как Мария Тодорова посрещаше Сава Калименов, и с какво внимание се отнасяше към него! Тя знаеше за изказването на Учителя, че това е високо идеен човек. И не само знаеше, но това се виждаше в него, и се излъчваше от него.

Аз се учудвах на това внимание, проявено от Мария. Не можех тогава да си го обясня. Само тя знаеше защо бе това отношение.

1.39. Но се убедих, че това е така. И затова извадих уводните му статии от вестник „Братство“ по мой избор, и правя един отдел, който ще набере Полина Петкова от гр. Видин. В тях има невероятна сила, защото Творческия Дух на Савата и неговия ръководител се изявяват в пълна сила.

1.40. Сава Калименов беше висок на ръст. Стърчеше над мене с цяла глава. Вероятно бе към 1.95 см.

Учителят Дънов бе казал за него следното: **„Колкото Савата е висок, толкова е висок неговия идеал“.**

Това аз също го проверих за себе си, че е така.

1.41. Когато започнахме да подреждаме неговия материал за печат бяхме изненадани, че е много обемист и не може да се вмести в един том дори да е 1000 страници. А няхах право да изхвърлям от първоначалния план нито една страница. За това го разпределихме за два тома, като във втория том включихме и някои други неща, които се връзваха с повдигнатите теми. Накрая го поместихме в 1 том.

Сава, благодаря ти за доверието!
С почит: Вергилий Кръстев

1.42. За екскурзиите на Олга Славчева и Сава Калименов - виж в Изгревът, том 26, с. 948-949.

2. ПИСМО ДО СТЕФКА КАЛИМЕНОВА

12 август
20.04.2001 г.

Стефка Калименова,

Това се пише от Вергилий Кръстев във връзка със следното:

1. В момента аз работя върху спомените на Сава Калименов, които лично съм записал, които са извадени от магнетофонен запис на машинописен текст.

2. Магнетофонният запис се състои от два раздела – от спомени и от разбор на отделни броеве на вестник „Братство“, още от брой 1, та чак до последният брой.

3. Аз притежавам всички броеве на вестник „Братство“, които лично Сава Калименов ми е предал, и които съм си подвързал. От тях ще се извадят на ксерокс много статии, които ще се приложат към разбора на Савата, към отделни броеве на вестник „Братство“. Така ще се документира неговият разбор по различни броеве.

4. При разбора на отделните броеве на вестник „Братство“, Сава Калименов цитира три броя, които са били спряни от цензурата. Първият брой, като че ли е спрян от баща му. Тези броеве той ми ги е показвал и те са във вилата в Горна баня. Той ми е чел от уводните статии, заради които са били спряни. Аз искам да ги поместя. Вместо тях са сложени други статии, които излизат в съответните броеве, които ги имам.

Ето защо аз искам да ми ги предоставите, за да ги публикувам. Можете да ми ги извадите на ксерокс и да ми ги дадете.

5. Забранените от цензурата броеве на вестник „Братство“ са:

а) **Вестник „Братство“. Год. 2, брой 20, 15 май 1930** – със заглавие „КЪМ ЖИВОТ И СМЪРТ“, която е спряна от цензурата. Същата статия я има във вестник, на който е отпечатана уводната статия, който бе у Савата, а останалите страници са празни. Вместо тази забранена статия, се отпечатва в брой 20 на 15 май 1930 г. статия със заглавие „Религиозно философския мироглед на Петър Дънов“ от Ангел Томов.

б) **Вестник „Братство“. Год. 13, брой 272 (8), 15 февруари 1941.** – също е спряна уводната статия „ТОВА, КОЕТО ИДЕ“ от цензурата, и вместо нея е сложена друга статия – „По пътя на мира“. Същата забранена статия съм я виждал и се намира във вилата на Горна баня. Тя е запазена и съществува. Виждал съм я.

в) **Вестник „Братство“. Год. 13, брой 273 (9), 9 март 1941** – цензурата също спира уводната статия. По-късно Сава Калименов върху нея написва собственоръчно „Забранена от цензурата“. Тя е запазена и я има. Виждал съм я. Вместо нея, е публикувана статията „Нагоре“.

6. Горните статии могат да бъдат извадени на ксерокс и да ми се предадат, за да ги публикувам. А може да ми дадете аз да ги изкарам на ксерокс.

7. Първата книга, която е превел Сава Калименов и която е издал е „Бранд“ от Хенрих Ибсен. Отпред има един предговор от Сава Калименов, който искам да ми се извади на ксерокс и да ми се предаде, за да го публикувам.

8. Ако не можете да ги извадите на ксерокс, то това аз мога да направя, като ви върна оригиналите, след като си свърша работата с тях.

9. Освен горния цитиран материал, искам да ми предадете снимки, а именно:

а) Снимки на рода, на бащата и майката на Сава Калименов, общи и единични.

б) Снимки на Сава Калименов със семейството му – жена му и двете му деца, които висят на стената в голямата стая на вилата в Горна баня.

в) Снимки на Савата като млад и в различни възрасти.

г) Снимки с различни негови съвременници, на които ясно да си личат образите им.

д) Снимки от братския живот, на които присъствува и Савата на Изгрева, Витоша и Рила.

е) Снимки, ако има с Учителя.

10. Всички тези снимки на никого не му трябва – нито сега, нито в бъдеще. Те ще бъдат публикувани като приложение на спомените му, които ще излезнат в отделен том от поредицата „Изгревът“.

11. Конструкцията на материала на Сава Калименов включва следните раздели, които ще излязат в отделен том на „Изгревът“:

а) Спомена от личния му живот и Школата, които са извадени от магнетофонен запис.

б) Разбор на вестник „Братство“ по броеве.

в) Приложение на извадени на ксерокс копия, статии на вестник „Братство“ към неговия разбор.

г) Трудовата задруга по времето на Школата и мнението на Учителя за нея.

Ще бъдат приложени всички статии от вестник „Братство“.

д) Балканската федерация според Савата, и според Учителя.

Приложение на статиите му във вестник „Братство“.

е) Мисията на славянството – според Савата и Учителя.

Приложение на статиите му във вестник „Братство“, които са извадени на ксерокс.

ж) Новото село, комунален живот – според Савата и според Учителя.

Приложение на статиите от вестник „Братство“.

з) Политическите събития в България от 1922–1944 г., отразени в уводните статии на Савата и справки според историческите източници, и мнението на Учителя по тях.

и) Извадки от негови статии публикувани в неговите книжки, отнасящи се до Школата на Бялото братство.

й) Публикации на различни предговори на преведени от него книги.

к) Публикации на негови поеми, отнасящи се до мисията на Школата и делото на Учителя. Ще бъде включено „Към българина“ и др. като „Учете български“ и т.н.

12. На мен са необходими материалите в точка 5, 7, 9.

13. Ако желаете, може да напишете очерк за майка си и за баща си и да ми го предадете, за да го публикувам от ваше име.

14. През 1972–1973 г. между Борис Николов, Сава Калименов и мен бе решено да ми се даде архива на Олга Славчева, който се съхраняваше от него в Горна баня.

По-късно той беше ми предаден от баща ви и майка ви, но не беше пълен. Той беше разбит. В него липсваха „Екскурзиите на братството“,

написани от Олга Славчева, както и дневника на Олга, и опита ѝ да напише история на Школата. Тези и други материали останаха да ми се предадат, но те не ми се дадоха и до днес. Те са у вас.

15. По-късно дъщеря ви Елена Николова се опита да публикува част от дневника на Олга Славчева в редактираното от нея списание „Житно зърно“. Аз я предупредих да не прави това, защото по такъв начин се разбива материала на Олга Славчева, който трябва да излезе в един том от поредицата на „Изгревът“. Но тя не послуша и си взе решение и публикува, с цел да се попречи на програмата на „Изгревът“.

16. Искам да ми се предадат всички останали в Савата материали на Олга Славчева, включително и нейни снимки, за да могат да се публикуват в отделен том.

Когато те ми предаваха нейните материали, лично майка Ви ми каза: „Благодаря ти брат, че ти се яви и взимаш грижата за този архив! Това ни беше голяма грижа и товар, защото го бяхме взели и обещали на Олга да го публикуваме, но времената се измениха и ние не можем да сторим това.“

17. Така че аз взех този товар върху себе си и настоявам да ми се предаде тази нейна останала част от нейния архив, за да го публикувам.

18. Ако вие не желаете да ми съдействувате, искам да ви заявя, че аз ще свърша сам тази работа и без вас. Аз съм независим. Но ще публикувам като епизод това изпратено писмо до вас, за да се знае от бъдещите поколения как съм работил и кои са били тези, които са ми съдействували и тези, които са ми пречили.

19. Аз съм подготвил отдавна за печат спомените на Сава Калименов, защото аз съм записал на магнетофонен запис неговите спомени. Заснел съм на няколко филма на камера 2x8 мм. самия Сава във вилата на Горна баня, заснел съм го на снимки 1972 г. на Салоните в Рила, както и във вилата му. Така че аз съм се готвил отдавна, и в името на една програма, която сега осъществявам чрез „Изгревът“ повече от 30 години.

20. Аз съм изпратен да свърша една работа, а това е да осъществя приемствеността на поколенията и отпечатам неиздадените беседи, които съм съхранявал цели 30 години.

В разстояние на 3 години организирах издаването на непечатаното Слово на Учителя по оригинал в 55 томчета, които се намират в книжарница „Изгрев“, ул. „Граф Игнатиев“ № 28. Но пари за това издаване, не получих нито лев от т.н. Братски съвет, с който се подписахте срещу мен, както и от т.н. ръководители на братства в провинцията, които бяха направили протоколи за това да събират пари, като присъствуваше и дъщеря Ви Елена. Парите ги дадоха онези братя и сестри по дух – верни на Словото на Учителя.

В разстояние на 8 години издадох „Изгревът“ – 13 тома, които са история на Школата.

Към 5.XII.2011 г. съм публикувал от „Изгревът“ – 25 тома, и са проведени от 2001 до 2011 г. – 51 концерт-рецитала по спомени от „Изгревът“ и музика на Учителя Дънов.

Към 2014 г. са 28 тома на „Изгревът“ и 55 концерт-рецитала.

Организирах и финансирах сам 20 концерта по музика на Учителя. Качих към 20 музиканти на сцената, и можах да се реализират от 1990–1998 г.

Но това го направих аз, а не някой друг. Нито един от тези, които се подписаха срещу мен.

А за това, че вие се подписахте с дъщеря ви Елена срещу мен с цел да ме отстраните, аз не съм ви простил и прошка за това няма, защото вие отклонихте стотици хора в погрешен път, и връщане от този път и отклонение за това няма. Аз съм дал отговор на това в „Изгревът“, том IV, с. 621–642.

А междувременно съм публикувал в „Изгревът“, том X, с. 91–97 „Песен за Тополица“ и „Братската градина в Айтос“, с. 78–82, поеми от Сава Калименов. Също в том XIII, с. 768–771 – „Към слънцето“, по едноименната картина на Цветана Гатева – Симеонова, поема от Савата.

21. Ако вие решите да ми предадете горните материали, то можете да ми ги предадете лично или аз ще дойда у вас, за да ги получа и да свърша определената ми работа, за която съм изпратен. Ако не ги дадете – Вие си отговаряте пред идните поколения, и пред баща Ви.

Всеки е изпратен за нещо. Едни да съграждат, други да разрушават. Аз съхранявам!

Аз осъществявам приемствеността на поколенията, и ги оставям като историческа проекция и следа в историята – онези личности, които са били последователи на Учителя Дънов.

Без мен те няма да имат историческа следа, с изключение на Сава, който сам си я направил, но не си е довършил работата. Аз сега я довършвам чрез „Изгревът“.

А за мен Учителят Дънов – Беинса Дуно, Той е Всемировият Учител на Вселената. Над Него стои само Бог.

С уважение: Вергилий Кръстев

3. П.С. ДЕЦА ПО ПЛЪТ И ДЕЦА ПО ДУХ

P.S.

1. Сава Калименов споменаваше много пъти, че във вилата в Севлиево има едно запазено писмо от латвийката Амалия Вайланд на руски, в което му съобщава какво е мнението на Учителя за „Агни йога“ и за онези, които го издават. В своите спомени той говори за това писмо и споменава, че поради незнание е направил грешка, че е публикувал „Агни йога“, която е литература на Черната ложа.

Намерете това писмо и ми го предайте, за да го публикувам. По този начин ще се поправи грешката на Сава Калименов, и ще се спасят от заблуждение милиони руснаци. Той беше обещал да ми го даде.

2. Сава Калименов при разбора на статиите от вестник „Братство“ ми беше разрешил да ползувам неговите статии по мое усмотрение. Така че аз имам разрешение от него.

3. Той ми предаде голяма част от неговото творчество от 1945–1980 г. да публикувам онова, което ми харесва и е необходимо за моята работа. И затова имам разрешение от него. И ще му включа някои поеми по мой избор.

4. Вие се опитавте да издавате вестник „Братство“ след 1990 г., но не сполучихте, защото никой не го купуваше, защото то трябваше да се списва по онзи начин, по който е разрешил лично Учителя на Савата. Но това вие не го знаехте. Аз го знам и ще го публикувам като исторически документ.

5. Вие се опитавте чрез дъщеря Ви Елена да издавате „Житно зърно“, но то бе преустановено, защото първо то не може да бъде

публикувано, защото е вече история, а и не се знае историята от вас, при какви обстоятелства е разрешено да се публикува. И освен това Елена се опита заедно с Божанка Ганева да откраднат един материал от мен, и да го публикуват.

И накрая ми бе написано от Елена, че го прави нарочно, за да ми попречи. Написала го собственоръчно и го бе пушила в моята пощенска кутия.

6. Има деца по плът и деца по дух.

Вие сте наследници по плът, а аз съм наследник по дух на Сава Калименов, и това трябва да знаете. И трябва да съдействувате. Ако не сторите това, това писмо ще бъде публикувано към спомените на Сава Калименов, които аз подготвям да издам в отделен том на „Изгревът“.

7. Цялото творчество на Сава Калименов от 1945 до 1980 г., трябва да се публикува. То е уникално както по форма, по съдържание, така и по дух.

8. Всички броеве на вестник „Братство“, трябва да се прехвърлят чрез скенер на компакт диск и да останат за следващите поколения. Това е историческа следа на Сава Калименов и Школата.

9. А разбора на вестник „Братство“, направен лично от Савата, записан от мен на магнетофон, аз ще го публикувам. Днес никой нищо не знае, при какви обстоятелства са писани статиите му.

10. Изброените по-горе точки са само част от моята програма за личността Сава Калименов и неговото творчество.

С това доказвам, че аз съм негов приемник по дух. А вие сте наследници по плът.

А сега децата му и внуците по плът на Савата имат да разрешават една важна задача – дали да ми съдействуват, или да ми пречат. Да си я разрешават. Аз за моята си работа имам разрешение от него. Но решенията ги вземам аз, а не онези, чиито подписи стоят под „Отвореното писмо“, написано срещу мен. Всички без изключение вече отдавна плащат за това и то с живот, заради нарушение на окултните закони на Школата.

Искаха да ме спрат да издам непечатаното Слово на Учителя по оригинал, а така също да ме спрат да издавам „Изгревът“. Искаха, но не можах, защото над мен стои Онзи, Който ме е изпратил тук.

И така, аз чакам вашият отговор.

Аз съм служител на Тогози, Който ме е изпратил. Името Му е Петър Дънов – Беинса Дуно.

А по делата хората се познават кой им е ръководителя, и какво представляват те.

Аз съм го доказал.

11. На времето лично Галилей Величков още през 1970 г. ми говореше много за вас, като най-добра изпълнителка на песните на Учителя с възможностите на вашия глас.

Разказваше ми, че след неговото поколение вие сте най-добрата изпълнителка, и ако е имало възможност, щял да ви запише с камерен състав с хармонизациите на Филип Стоицев. Поръча ми това да стори моя милост.

Вие се явихте два пъти – веднъж в салона на юристите да пеете, както и веднъж в НДК. Но и в двата случая Вие влязохте в оркестъра и той Ви попречи. Трябваше да излезете на три метра пред него, както е в класическите случаи.

Аз имах програма за Вас. Бях говорил с Ина Дойнова да ви съпровожда на електрически орган, който аз бях закупил и с който тя концертираше. А Вие трябваше да се подготвите и щяха да се запишат всички песни изпети от Вас.

Но вие се подписахте срещу мен, и тръгнахте с враговете на Братството. А тези, с които тръгнахте записаха ли ви гласа, изкараха ли го на аудиокасети или на видеокасети, или на компактдиск? Отговорете си. Много държа на това!

Оставахте ли едно показно изпълнение на песните на Учителя?

А свършихте ли си работата? А кой ви попречи за това? Отговорете си.

Аз се явявам да си довърша моята работа, която съм започнал със Сава Калименов.

И да ми се съдействува.

И да не ми се пречи.

Хайде да Ви видя кому служите и кой е Вашият господар. Дойде това време!

С уважение: Вергилий Кръстев

Адрес: Вергилий Николов Кръстев
ул. „Васил Друмев“ №1, ет. 4, ап. 16
тел.: 02 / 944-79-53

Това писмо бе написано на 20.IV.2001 г. и бе изпратено на 12.VIII.2001 г., когато целият материал на Сава Калименов бе предаден за компютърен набор.

4. ПИСМО ДО ЕЛЕНА НИКОЛОВА

3.V. 2002 г.
гр. София

Елена Николова,

1. Писмото, което Ви изпращам, бе адресирано до майка Ви, но тя не пожела да го получи и то ми бе върнато по пощата.

2. Материалът на Сава Калименов ще влезне в един том в „Изгревът“. Той е вече набран и то безвъзмездно от Яна поп Янева. Остава да се направят корекциите за един месец и вторият месец след като се странира и подготвят снимките, може да се отпечати.

3. В момента материалът чака да се яви някой и да финансира този том, понеже засега аз нямам пари за него. Пример – за „Изгревът“, том XIV – с 792 страници, и 64 страници снимков материал на хромова хартия за 1 000 броя, само за печат струваше 2 300 долара, които бяха платени в брой.

4. Понеже Йоана Стратева спомена пред мен, че искате да се коригирате и може би да съдействувате за издаване на „Изгревът“ със спомените на дедо Ви Сава, то аз затова изпращам това неполучено от майка Ви писмо. За да знаете какво съм направил и как са нещата. Но това писмо аз ще го публикувам, защото следващите поколения трябва да знаят за онези, които са ми пречели и за онези, които са съдействували.

5. Ако искате, може да съдействувате. Парите може да ги изпратите в чек с препоръчано писмо на два пъти: един път 1 100 долара, а втория път – 1 200 долара. За услугата се плаща до 1 200 долара – 7 долара

такса. Чекът се предава от мен на банката, тя го връща в САЩ, за да видят дали има покритие, и чак след 30 дни се получава сумата, като се удържат 7 долара такса.

За печат на „Изгревът“, том XXV през 2011 година е платено за 968 страници + 116 снимки за 1 000 броя сума 8 000 лв. само за печат. А това прави 5 770 долара, при курс 1 долар = 1.40 лв.

6. Ако Вие изпратите пари, то след 3 месеца от получаването им, ще бъде публикуван материала на дедо Ви Сава, независимо майка Ви, че не иска да съдействува. Аз съм независим с материали и със снимките.

7. От месец октомври аз задействувах нова програма на концерт-рецитали по спомени от „Изгревът“. Чете се някой спомен и след това музикантите свирят или пеят песни от Учителя.

8. Ще питате Йоана и Ина за ефекта на тези концерти. Залата винаги е пълна. Тя събира 220 седящи места + 60–80 правостоящи. Фактически това е публиката на „Изгревът“. А какво представляват тези концерти, то Йоана и Ина ще Ви разкажат.

9. Как американците ще възприемат Учителя, прочети от „Изгревът“, том V, с. 464–465 – „Американците и добрият човек“. Вие не знаете постановката на Учителя за американците, и затова и да искате да направите нещо, нищо не може да направите. А тя е дадена в поредицата „Изгревът“. Но трябва някой да го прочете.

10. Американското съзнание е затворено за Словото на Учителя. И с Паневритмията не може да ги привлечете, защото за тяхното съзнание това е една игра и нищо повече.

11. Единственият начин е чрез „Изгревът“, като им преведете някоя опитност от български на английски с добър, точен превод, ще викнете някой да го чете, и след това музикантите дошли от България да свирят. Само така може, защото американците вярват в американската мечта, че за един ден или една нощ може да стане чудо. Чудото може да стане, но чрез „Изгревът“. Това е пътят. Друг няма. Това е проверено вече в София.

С почит: Вергилий

подпис

5. КАРТИЧКА ОТ ИОАННА СТРАТЕВА – 18.06.2002
Картичка, изпратена от Йоана Стратева на 18.VI.2002 г.
и която бе получена на 5.VII.2002 г.

Вергилий,

Привет от далечна Калифорния. Пътуваме, концертираме като трубадури. Имаме успех, но е и доста изморително, програмата дотук е интензивна. Стараем се да дадем максимално от себе си.

Йоана

POST CARD

VERGILI KRISTEV
Str. Vassil Drumev 1
Sofia 1505
Bulgaria, Europe

Това е цветна картичка!

6. ТВОРЧЕСКИЯТ ДУХ НА САВА КАЛИМЕНОВ

6.1. Днес е 2014 г. Цяла година се подготвям за тази година. Тя ще бъде за Сава Калименов. Връзките между хората идват от векове. Спомням си, че през 1969 година аз работих в провинцията, и от там ми дадоха адреса на Сава Калименов от гр. Севлиево. Аз му дадох една поръчка, и той ми изпрати посочените книги. Изпратих му парите. Направи ми впечатление, че каквото поисках, веднага ми го изпрати. За мен беше повече от интересно! Беше загадка!

6.2. По-късно, през 1972 г. се разправях за архива на Олга Славчева. Той ми съдействуваше, колкото можеше. Той беше вече възрастен.

Онези, които ми пречеа, бяха в рода му. И останаха непредадени много неща от архива на Олга Славчева. Също и негови неща, както и снимките, които съм описал. За Олга Славчева виж в „Изгревът“, том XXVI, с. 948–949, за работата ми със Сава Калименов.

6.3. Как действа Творческият Дух, е описано в глава I.

Разказваше Сава Калименов, че веднъж Тодор Стоименов го запитал съвсем сериозно: „По какъв начин пишеш тези уводни статий, както и останалите?“ Отговорих му: „Не знам как ги пиша!“ А той не знае, че това е работа на Духа, Който идва у мен и Той е Този, който пише. И аз не Го познавам. Дори моите роднини по плът, жена ми и децата ми, смятат че това, което пиша няма никаква стойност и особено поезията ми.”

Аз това го запомних. И затова включих много неща от неговата поезия. Имам я, и я ценя като резултат на Творческия му Дух.

6.4. Аз със него съм работел 44 години. И накрая, трябва да излезе неговия том от „Изгревът“. Знаете ли колко хора са участвували? Та са описани. Това е непосилен труд! И те са работили безвъзмездно. Други не биха работели и срещу заплащане. Не биха могли да издържат на материала! За тях това е безсмислено! **Но за мен това е повече от злато!**

6.5. Това е колективен акт от труда на много човеци. Имената им са отбелязани накрая. Но онова, което са изживяли и което са изтърпели, то никой не може да го напише!

6.6. Трябва да разкажа и нещо, което ми се случи съвсем неочаквано.

Обажда се една жена и ми съобщава, че трябва да ми предаде един плик, предаден от някакъв човек. Отивам и се срещам, предава ми плика и там се оказват към 400 долара. И така, през месец ми предаваше по един плик. Не ми казваше кой ги изпраща. И аз направих грешка, че ги приех. И около една година.

Мина се известно време и се обажда Елена Николова, че тя е изпращала тези пари. Обща сума = 2 800 долара. Аз се изненадах. След развитията на събитията, аз ако знаех, че тя ги изпраща, не бих ги приел. Но смятах, че незнаен благодетел ги изпраща. Бях излъган! Бях с чужди пари.

6.7. Един том от 1 000 страници за 1 000 бройки, струва около 10 000 лева, без да се изплаща за труда на работещите. Това е една друга работа – че тук се работи по идейна насока – безвъзмездно, но в името на един идеал.

Идеалът го спазвам и го съхранявам!

6.8. Аз вече работя цял месец, докато подрежда неговия материал. Това бе непосилно за мен!

Първо: Аз преглеждах страница по страница оригиналния материал, поставен в 15 папки лично от мен преди много, много години. Аз го бях забравил. Сега си го припомнях и се срамувах от себе си, че толкова много съм го забравил!

Срам не срам, да не съм се захващал за хорото!

Второ: След като е въведен от Яна поп Янева, той е разпечатан. Даден е на друг човек да го сравни, да го прочете. А това са вече две папки от всяка глава – проверка и корекция на всички грешки. Вкарва се отново в компютъра, прави се последна разпечатка, и ми се изпраща. Това го направи Нонка Матеева от с. Ботево, Видинско.

Трето: Вихър Пенков го разпечати след последната корекция и с Ефросина Ангелова-Пенкова го сложиха в 15 папки, и се донесоха за проверка.

Четвърто: Аз започвам проверка на оригиналната тетрадка с първата разпечатка. Отбелязвам къде има пропуски. След това проверка на същия материал с последната разпечатка. Вече съм навлезъл в материала.

Пето: Отбелязвам си какви броеве от вестник: „Братство“, трябва да извадя и да приложа, за да може да приложа от тях за скенер. И това е много трудно! А как ще ги извадя, един Господ знае! Аз не. Аз не зная! Всичко съм предоставил на Онзи, Който ръководи този том ХХІХ.

Шесто: Дадох ми решението, че за Посвещението, трябва да се подготви „Мисията за Славянството“, отпечатано в неговия вестник „Братство“. Още по-трудна задача!

Седмо: Снимките. Аз съм заснел един филм през 1972 година на Салоните, и него ще предложа. Открил съм и други снимки, където може да го срещнем.

Освен това, през **1982 г.** когато работех с него и записвах **4 дни** спомените му на магнетофон, то аз бях взел фотоапарат и направих 3 филма с негови снимки. Може да са 100 броя.

И понеже не ми се предават негови снимки, то аз си имам всичко.

Осмо: Аз съм направил 2 филма на камера с него. А това е около 8 минути. Ще го прожектирам на екран, когато правя за него концерт-рецитал. И ще му включа и говора. Та аз съм работил 4 дни, и имам с него запис на магнетофонна лента **12 часа**.

Вие знаете ли какво означава 2 ролки x 6 часа = 12 часа? Нищо не знаете! Непосилен труд!

На концерт-рецитал посветен за него, ще ви пусна филма, заедно с неговия глас. Ще бъдете положени на колене!

Девето: И сега ще ми се фукат! Не можете!

И сега ми се пречи! Не можете!

И сега смятат, че съм прибрал парите от 2 800 долара, и съм ги присвоил.

Не съм ги прибрал и не съм ги присвоил, но съм ги вложил в томовете на „Изгревът“.

Досега са излезнали 28 тома – към 2013 година. Те без пари не се отпечатват.

А сега за тома на Сава Калименов, том 30 съм си намерил пари! И за том 31!

Десето: Ето сега ще ви цитирам нещо от Евангелието – Послание от апостол Павел до Ефесяните, гл. 6, ст. 12. А то е следното:

„Защото нашата борба не е **срещу кръв и плът**, но срещу началствата, срещу властите, срещу всесветските управители на тая тъмнота, срещу духовните сили на нечестията в небесните места.“

Аз също водя тази борба. Засега съм жив! Онзи, Който е водил тази борба по онова време, е същия този, Който води тази борба по сегашно време.

Времето е същото, защото враговете са същите.

Но сме в различни човешки тела, понеже сме се родили на Земята по различно време.

Но Онзи, Който ни ръководи навремето и сега е един и същия! Това е Христовият Дух, защото Той обхваща времето и пространството, и за Него няма време от преди 2 000 години, и времето през 2014 година.

То е едно и също време. Важното са резултатите и онова, което сме реализирали по различно време, ръководени от един и същия Дух. А това е Духът Христов, Който влезна в тялото на Петър Дънов на 15 август 1912 година, и Той стана Миров Учител на Всемирното Бяло Братство, което управлява Битието и Небитието.

Амин!

7. 100 ГОДИНИ ОТ ПУБЛИКАЦИЯТА НА ПЪРВАТА БЕСЕДА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

7.1. Първата беседа „Ето човекът!“ от **29 март 1914 г.** е отпечатана в София – Царска Придворна Печатница, през 1915 г.

По стар стил е отпечатана на 16 март 1914 г. А днес, като се прибавят 13 дни става 29 март 2014 г. като на същия ден направихме концерт-рецитал.

7.2. Тя е първата беседа от първа серия „Сила и Живот“, отпечатана на луксозна хартия и превъзходна подвързия за времето си.

7.3. Зада се ознаменува този ден, ние направихме нужната подготовка още през 2010 г., когато на **4** концерти след антракта преди втората му част, раздадохме листовка на всички посетители, чиито текстове бяха за финала на концерта. Те са отпечатани в „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), като „Божествената Троица“.

7.4. „Всемировият Учител Беинса Дуно и Божествената Троица“ – на този лист бе отбелязано кога слиза **Божественият Дух** върху Петър Дънов – на 7 март 1897 г.

По това време дедо поп Константин Дъновски и сина му Петър Дънов се намират в една гостилница в село Тетово, Русенско, и обядват. Чува се гръм и светкавица, която слиза от Небето, вижда се сноп от **бяла светлина**, която стои върху главата на Петър Дънов.

Идва от Небето, преминава през Петър Дънов и слиза вдън земя. Дедо поп Дъновски се разтреперва, и си спомня за пророчеството в църквата „Свети Димитър“ от 10 април 1854 г. в Солун. Виж „Изгревът“, том XI, с. 54–68.

Това пророчество се изпълва пред лицето му.

Петър Дънов става Учител на Бялото Братство и управлява цялата Слънчева система. Той организира съборите на Синархическата верига, които са публикувани в „Изгревът“, том XI и XII.

7.5. Учителят Дънов е в село Арбанаси до Велико Търново, където подготвя стиховете от Библията за книжката „Завета на цветните лъчи на светлината“. Той е Бил много болен, понеже се явили разрушителни сили, които са искали да посегнат на здравето Му. Той Сам го описва.

Тогава се явява **Христовият Дух** в **портокалени лъчи** като Дух Святий, и Му казва:

„Петре, предоставяш ли тялото си, умът си, сърцето си за мое обиталище?“

Отговорът бил:

„Слушам Господи!“

Христовият Дух се вселява в Него. Било е 15 август 1912 г.

На събранието на 15 август 1912 г. в протокола четем:

„Аз и Христос сме едно“.

„От тази година Мохамед ще се учи от Христа. Той ще му преподава уроци.“

На 15 август 1912 г. Учителят Дънов съобщава на приятелите, кои се намират в салона. Между тях е и Мойсей.*

Виж „Изгревът“, том XXII, с. 593–615 – „Учителят Дънов за Мойсей и израилтяните и Йехова“.

По-късно казва, че прероденият Мойсей е Мохамед, и че мохамеданството стои по-високо от еврейското учение. (8 серия – „И стана плът“, с. 29).

Казва също така: „Между Мойсей и Христа няма никакво противоречие в основния закон, който се проповядвал“ (9 серия, с. 137).

Само Христовия Дух може да дава Словото на Бога.

В „Изгревът“, том XII сме публикували снимките от ул. „Опълченска“ 66, където ще видите над леглото на Учителя и възглавницата Му на стената, окачен „Антиминсът“. А над леглото Му портрета в стъклена рамка на „Нерукотворният образ на Христа“.

Как се работи с тях, ще прочетете в „Изгревът“, том XI.

7.6. Христовият Дух създава **Мировият Учител**. Той управлява Небето и Земята, Битието и Небитието. Това е Духът на обединението на физическия свят с Невидимия свят. Той е Духът на Единението между Земята и Небето.

За Христовият Дух и Мировият Учител ще прочете в „Космогонията“, в „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011) – накрая, с. 730–782.

7.7. Учителят Дънов с приятелите е на екскурзия в Чам Кория. Те са отседнали в една сграда, наречена „Горският дом“.

В 11 часа сутринта в ден понеделник, дата 16 юли 1922 г. **Господният Дух** слиза върху Мировият Учител като сноп светлина във **виолетови лъчи**. Това е **Духът на Силата**.

„Със силата на Духа Божий Господ постави престолът Си на Небето и Царството Му владее всичко“. (Пс. 103, 19).

Господният Дух на Силите задвижва всичко в една Неделима Троица: Отец, Син и Святий Дух.

Така Всемировият Учител чрез Божественият Дух, чрез Христовият Дух и чрез Господният Дух, изпълнява Волята на Бога.

„Царството Божие не е в Слово, но в Сила.“ (I Послание на Коринтяните, гл. 4, ст. 20).

Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 794 за **Духът Господен**.

И с Божествена Троица Той отваря Школата за 22 години.

7.8. През 2013 г. – на 27 април 2013 г. се раздаде на всички посетители листовка с **Верую на Всемировия Учител** Беинса Дуно, дадено на ръководителите на **20 декември 1926 г.**

Казва: „Аз съм Вашия Велик Учител, Всемирния Христос, Който управлява целия Всемир, и сега съм с Вас в пътя.“

Това е публикувано в „Изгревът“, том XII от 1999 г. като посвещение.

Тогава се дава Пентограмата в два плаката – чернобяла и цветна Пентограма, за безплатно обучение.

7.9. Първа, втора и трета серия се стенографира от Гълъбов, който е стенограф в Народното събрание. Той има стенографска школа, и пише учебници. Под негова редакция излизат тези 3 тома. Но се забелязва, че са редактирани и загладени.

Другите две серии „Сила и Живот“ – серия IV и V е оригиналното Слово на Учителя Дънов, и въздейства чрез Сила и власт.

7.10. Накрая на беседата „Ето човекът!“ се завършва така, както е в Писанието: „Аз и Отец Мой ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Тогава светлината ще бъде в нас, и ние всички ще се примирим.“

8. ЗА ХРИСТОВИЯ ДУХ НЯМА ВРЕМЕ И ПРОСТРАНСТВО

8.1. Онези, върху които се е изсипал от висините Святият Дух, са знаели, че Той обхваща всичко – и миналото, настоящето и бъдещето. Затова Той е назован **Духът Вечен**.

8.2. Това е написано от апостол Павел в Посланието до Евреите в гл. 13, ст. 8: „Исус Христос е същият вчера, днес и до века.“

Този стих е неразбираем и до сега, защото го смятат, че се отнася за човека Исус. Те не знаят, че тук се говори за Христовия Дух или за Духът Христов. Ако запитат днес някого: „Какво е Христовия Дух?“ – не може да каже.

8.3. Христовият Дух е Духът на Обединението, на Единството между материалния свят и духовният свят, между Земята и Небето, между Битието и Небитието.

Той обединява всичко. За Него няма време и пространство, защото Той ги обхваща и управлява.

Това е дадено много точно в „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), на с. 752–759. И след това прочетете с. 744–745.

8.4. Онова, което е изречено чрез Христовия Дух, то стои вечно и чака времето си да се осъществи. Искате пример?

Ето го: В „Изгревът“, том XXVII на с. 4, в точка 20 е дадено едно съновидение на Олга Славчева с Учителя, за което Учителят Дънов казал: „Ще го имаш!“

Казал Го е 1934 г., а долу в бележка е написано, че то се е сбъднало след 80 години – през 2012–2013 г. А сега е 2014 година. Знаете ли какво означава 80 години? Това са 4 поколения човеци, които трябва да се родят! И накрая да изпатят онези, които да реализират изреченото чрез Христовия Дух, Който бе в Учителя Дънов: „Ще го имаш!“

И то дойде, но чрез човеците на Духа.

8.5. Христовият Дух, Който е в Учителя Дънов още от 15 август 1912 г. предупреждава българските управници за историческите събития, които предстоят, но те изобщо не Му обръщат внимание.

Така Той изрича и предупреждава, че България, трябва да спазва **пълнен неутралитет**, и да не напада съюзниците след Балканската война 1912 г. Цар Фердинанд им заповядва да нападнат, и следва провал! Това е Национална катастрофа. Днешните българи нищо не знаят за нея.

8.6. Тези неща са публикувани в „Изгревът“, том I през 1993 г., още от самото начало. После го разказахме в „Изгревът“, том II през 1995 г. на с. 317.

Към този случай сме публикували снимка в „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), под № 81. В нея се вижда как Учителят Дънов и Борис Николов слизат от Витоша в същия ден, когато е дадено пророчеството и решението на Учителя – „България – пълен неутралитет“.

Само последователите на Учителя Дънов приемат това за достоверно, че е изказано от Него. Но сега се обяснява защо е така.

8.7. Учителят Дънов предупреждава цар Фердинанд още през 1914 г. България да не влиза на страната на Германия пред настъпващата война.

После предупреждава да се излезне от войната. Никой не слуша! След 1918 г. се идва до Втора национална катастрофа. Днес никой не знае какво е това.

8.8. Учителят Дънов предупреждава цар Борис да не влиза на страната на Германия през 1943 г. Никой не слуша! И след това последва Трета национална катастрофа, след 1944 г.

8.9. Ето защо Учителят Дънов пуска руснаците в България за следващите 45 години – от 1944 – 1989 г.

Това е описано в „Изгревът“, том I. Но никой не го чете!

8.10. България не спазва думите на Учителя Дънов през 1990 г., когато започна да се разпада Югославия, и не обяви пълен неутралитет.

8.11. България не спазва думите на Учителя Дънов за „пълнен неутралитет“, и влезна в НАТО.

8.12. България не спазва думите на Учителя Дънов, да не влиза в НАТО, докато не се премине през етапа на Балканска федерация, при което да влезнат Румъния, Югославия, България и задължително Гърция, за да могат да отпаднат всички спорове за границите.

А следващия етап за Европа, са Европейски Съединени Щати. Това е причината, че с този съюз нищо не печели България, а само плаща своя членски внос, и после европейските чиновници се правят на разсеяни, и отпускат много малко пари!

Така най-бедната страна, финансира най-богатите страни! Това е повече от робство! А кой е виновен за това?

8.13. На концерт-рецитала на 29 март 2014 г., който бе посветен за излизането на **XXVII том** за Олга Славчева, ние раздадохме на 420 човека в салона една листовка.

На първата страница бе публикувано оригиналния текст с почерка на Учителя на „Писмото“. От другата страна на листа бе нотният текст на „Писмото“. Всички я изпяха, като държаха в ръцете листа, който бяхме раздали.

Вижте „Изгревът“, том XXVI, където е публикувано.

8.14. Само след няколко дни се събраха в гр. Айтос на Братската градина, за да си изберат Братски съвет и Ново Ръководство. Това какво означава?

Първо: Не приемат „Писмото“, и го отхвърлят.

Второ: Петър Дънов за тях не е Учител.

Трето: Не Му изпълняват нито думите, нито волята. Това е факт.

8.15. Преди години един ми възразяваше така:

„Това, което е говорил Учителя, то се отнася за онова време преди 100 години.

А сега времето е друго и то изисква други неща, и трябва да се работи съвременно.“

А този човек не знаеше какво означава Христовия Дух и, че всичко, което е изречено от Него, важи за вечни времена! Но той трябва да приеме, че Христовия Дух е в Петър Дънов. Там е цялата работа – да го приеме!

8.16. И накрая се идва до въпроса: Как да се работи?

Това е дадено в „Изгревът“, **том VIII, с. 522**, в спомените на Виола Йорданова, когато Учителят заявява, че:

1. Изгревът няма да съществува повече;
2. Всеки от вас, трябва да стане жив Изгрев;
3. Учениците ще разпространяват Учението двама по двама;
4. Братството в сегашния си вид няма да съществува повече.

Ето това е разрешението. Но трябва някой да го прочете, и да му дойде времето да го изпълни.

8.17. Указаните пророчески думи, кога могат да се изпълнят? Само тогава, когато дойде Святия Дух в онези човеци, които имат връзка с Него.

Ето, апостол Петър във II Съборно Послание, в глава 1, ст. 21, четем: „Затова никога не е идвало пророчество от човешка воля, но светите човеци са говорили от Бога, **движими от Святия Дух.**“

Ето защо изреченото от Христовия Дух важи за вечни времена! Това е Духът Вечен.

XI.

ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

Беседа от Учителя,

държана

на

11 септември 1923 г.,

София

**дешифрирана
от Паша Теодорова**

ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

беседа от Учителя, държана 11 септември 1923 г., София.
(въведена от ръкопис)

Природата обича само ония, които имат висок идеал. Тя ги нарича свои възлюбени деца и по име ги знае. Ония пък, които нямат никакъв идеал, те не са написани в нейната книга. Те са бракувани, оставени в нейните изби за далечни дни, за далечни времена.

Тъй щото, когато човек понякога чувства, че никой не му обръща внимание, че е изоставен и от Бога, и от природата, той трябва да знае, че погрешката е в самия него — той няма висок идеал. Това е правило, това е закон. Така седи Истината. Следователно, всеки човек сам може да изправи своя живот, да се освободи от своите нещастия. Той сам може да излезе от дълбоките изби на природата. В деня, в който някой от най-забравените от дъното на тези изби си създаде висок идеал, той ще почне да пъпли нагоре като охлюв и няма да мине дълго време, той ще се намери на повърхността. Тогава природата ще каже:

„Ето, едно от моите деца възкръсна! Мъртво бе, но сега оживя.“

Що е смъртта? Смъртта представя нещастieto на забравените деца, на децата без идеал. Възкресението пък е излизане на децата с висок идеал от дълбоките изби на материалния свят. Следователно, за да излезе, или да изпъпли човек от такава изба, изисква се силна воля, изисква се и безпримерна вяра, която гори, мести и вселената движи.

Някой казва: „Аз се обличам както ми попадне; ям каквото намеря — изобщо не правя избор в храната си, ям всичко.“ Който казва, че яде всичко, каквото му попадне, той е човек с низък идеал. Такъв човек може да се нарече всеядно животно. Щом храненето е процес, предвиден от природата, човек трябва да се храни с най-хубави, с най-доброкачествени и чисти храни. Само такива храни могат да се отразят здравословно върху човешкия организъм.

Както и да се храните, природата познава, дали имате висок идеал, или сте човек без идеал. Как познава природата, кои хора имат висок идеал? — Чрез изпити, на които подлага всички живи същества, а главно хората. За да изпита какво се крие в гънките на човешката душа и на човешкия дух, както и в неговото сърце и в неговия ум, за да разбере стремежите му и какво може да излезе от него, природата създава в стремежите му и какво може да излезе от него, природата създава в градината си великолепни плодни дръвчета, които наичва с плодове от различни качества. После, тя ще го пусне в градината си и ще наблюдава, какъв плод ще вземе. Ако той се качи на дървото и си откъсне най-хубавия плод, природата веднага отбелязва в книгата си: „Ето едно от моите умни деца, което има висок идеал! От него човек може да стане.“ Мързи ли го да се качи на дървото, и от там да си откъсне един хубав плод, тя има вече друго мнение за него. Плодът, който човек къса от дървото, трябва да бъде най-хубав, най-добър. Може да му коства и живота, но ако той направи усилия и се качи на дървото да го откъсне, природата ще каже: „Смело е това дете, то разбира хубавото и се стреми към него.“ Погледне ли това дете нагоре към дървото и се откаже да се качва, но посяга към низките клонища, или търси някоя паднала на земята ябълка или круша, нея да вземе, природата пак отбелязва: „Това е едно от моите забравени деца, от него човек няма да стане!“

Природата обръща внимание на вътрешните стремежи у човека. Тя наблюдава фактите, поручава ги и според както вижда, така и бележи. Следователно, ако тя отбелязва най-хубавото за хората, причината за това са те сами. Или, ако отбелязва неща, които не ги препоръчват, причината са пак те самите. Тя не туря нито повече, нито по-малко към това, което вижда. Природата само отбелязва фактите и от тях вади заключенията си. Значи, заключенията на природата за хората не са нищо друго, освен резултат от техния избор, който те правят в живота си, от пътя, който те избират: нагоре или надолу.

Сега, ще приведа един пример за изяснение на тази идея. Той се отнася до една млада египтянка, която се наричала Елтамар. Тя била дъщеря на много беден селянин в Египет, но била умна и интелигентна, добродетелна и скромна мома. Когато постъпила в училището, учителят ѝ я запитал: „Ти ще се ожениш ли, или девица ще останеш?“ Тя отговорила: „Аз имам само един идеал на земята. Решила съм да не се женя, на ако трябва да направя това, ще се ожена само за царския син. Всеки друг, който дойде, ако не е царския син, ще го върна. Един избор имам – царският син. Ако той не дойде, решила съм да остана девица.“

Ще кажете: „Глупава работа!“ Не, идеал има тази мома. Тя казва: „Ако дойде царският син, ще се ожена, не дойде ли, за никаква женитба не мисля!“

Питам: Де е приложението на този велик идеал в съвременния живот? Ето защо, ако човек има някакъв идеал, или някакво учение, или някакво верую, или някакъв образ за нещата, те трябва да бъдат израз на Великата Истина. Ако човек има сърце, ум, душа и дух, те трябва да бъдат царски синове – Синове на Истината, Синове на Великия Божи Дух.

И тъй, ще направя няколко сравнения. Ако излизате да посрещате слънцето, бъдете на мястото си още при самия изгрев, да видите първия лъч, който се показва. Хванете ли първия лъч на слънцето, той е най-важният, той е царският син. Не хванете ли първия лъч, вие сте изгубили изгрева на слънцето за този ден. Първият лъч хванете! Останалите лъчи на слънцето не са важни. Първият лъч хванете и се върнете дома си! Някой казва: „Аз ходих на изгрев слънце, видях, как изгрява слънцето.“ – „Първият лъч видя ли? – „Не видях, но току-що бе излязло слънцето над хоризонта!“ – Щом първият лъч не си видял, щом първият плод не си вкусил, останалите лъчи са последните плодове на великото дърво. От тебе човек няма да стане!

Качвате ли се на планината, не се задоволявайте с всякаква вода, не казвайте, че пиете каква и да е вода. Щом сте на планината, намерете най-хубавия, най-чистия извор, намерете центъра, главата на този извор и от там пийте вода. Постъпите ли така, вие сте човек с висок идеал. Задоволите ли се с водата, която е вече към края на този извор, вие сте човек с низък идеал, човек без характер. Каквито мъчнотии да срещате по пътя си към този извор, те трябва да се преодоляват.

Един идеал трябва да има ученикът: да пие вода от центъра, от главата на извора. По това трябва да се отличава той! Постъпи ли така, той е човек с висок идеал.

Качва ли се човек на някой планински връх, пак същият закон ще спазва. Той трябва да избере най-красивото място, което да остави в душата му дълбоки и силни впечатления. Ако той действително е избрал най-красивото място на този връх, и в долината като слезе, пак ще носи това място със себе си, като връх на Божието величие.

Четете ли книги, пак същият закон: четете и проучавайте книгите на най-знаменития писател, на най-видния философ, на най-истиннолюбивия проповедник!

Посещавате ли някоя художествена изложба, разглеждайте картините на най-видния художник! Интересувате ли се и от картините на посредствени художници, тях ще видите, като наблюдавате обикновените хора. Наблюдавайте ги, кой кога яде, как яде и т.н. Дойде ли въпрос до избор, човек трябва да види само една картина в живота си. Тя трябва да бъде картината на най-великия художник, която да остави за вечни времена в живота на човека образ за великото, за красивото. Може ли художникът да изнесе пред света такава картина, той е човек с висок идеал.

Някой избира приятел – същият закон. Той трябва да избере най-благородния, най-умния, най-интелигентния, най-добрия, най-чистосърдечния човек измежду своите познати. Когато мъж избира жена, или когато жена избира мъж, и те също така трябва да се ръководят от този закон. Човек не трябва да отстъпва от този закон, от това правило в живота си. Отстъпването от този закон ражда хиляди страдания.

Сега аз говоря идейно върху принципи, които имат ежедневно приложение в живота. Някой казва: „Крив път съм избрал в живота си, нямам висок идеал.“ Казвам: от човека зависи, какъв избор ще направи в живота си. Ако пътят, по който върви днес е крив, и ако идеалът му не е висок, трябва ли и утре да бъде същото? Какво трябва да бъде положението му следният момент? Да допуснем, че някой човек е пропуснал да хване днес първия лъч на слънцето и съжалява, че е изгубил деня. Питам: трябва ли утре той да постъпи по същия начин? Ако постъпи по същия начин, той пак ще изгуби деня. Обаче, ако днес посрещне слънцето и хване първия лъч, той и утре ще може да го посрещне. Всеки ден хващайте първия лъч на слънцето! Само по този начин животът ви ще се подобри. Най-красивата мисъл, най-благородното чувство, най-правото действие, които проникват в душата на човека, съдържат в себе си първия лъч.

Дойде ли човек до положение да изправя живота си, той трябва да спазва същия закон. Той трябва да хване най-голямата погрешка или най-големия свой недъг и да започне да работи върху себе си: ден, два, три, месеци, години, докато най-после погрешката или недъгът разбере, че има човек пред себе си с воля, ум и сърце, който постои постоянно. Тази погрешка или слабост в човека ще отстъпи и ще каже: „Ти заслужаваш да се наречеш човек с висок идеал! Заслужаваш положението, в което се намиращ.“ Има ученици, които, като повалят няколко пъти на земята, като претърпят няколко неуспехи в живота си, отчайват се, напущат полесражението, отказват се от идеала си и казват: Природата обича само ония, които имат висок идеал. Тя ги нарича свои възлюбени деца и по име ги знае. Ония пък, които нямат никакъв идеал, те не са написани в нейната книга. Те са бракувани, оставени в нейните изби за далечни дни, за далечни времена.

Тъй щото, когато човек понякога чувства, че никой не му обръща внимание, че е изоставен и от Бога, и от природата, той трябва да знае, че погрешката е в самия него – той няма висок идеал. Това е правило, това е закон. Така седи Истината. Следователно, всеки човек сам може да изправи своя живот, да се освободи от своите нещастия. Той сам може да излезе от дълбоките изби на природата. В деня, в който някой от най-забравените от дъното на тези изби си създаде висок идеал, той ще почне

да пълпи нагоре като охлюв и няма да мине дълго време, той ще се намери на повърхността. Тогава природата ще каже:

„Ето, едно от моите деца възкръсна! Мъртво бе, но сега оживя.“

Що е смъртта? Смъртта представя нещастieto на забравените деца, на децата без идеал. Възкресението пък е излизане на децата с висок идеал от дълбоките изби на материалния свят. Следователно, за да излезе, или да изпълпи човек от такава изба, изисква се силна воля, изисква се и безпримерна вяра, която гори мести и вселената движи.

Някой казва: „Аз се обличам както ми попадне; ям каквото намеря – изобщо не правя избор в храната си, ям всичко.“ Който казва, че яде всичко, каквото му попадне, той е човек с низък идеал. Такъв човек може да се нарече всеядно животно. Щом храненето е процес, предвиден от природата, човек трябва да се храни с най-хубави, с най-доброкачествени и чисти храни. Само такива храни могат да се отразят здравословно върху човешкия организъм.

Както и да се храните, природата познава, дали имате висок идеал, или сте човек без идеал. Как познава природата, кои хора имат висок идеал? – Чрез изпити, на които подлага всички живи същества, а главно хората. За да изпита какво се крие в гънките на човешката душа и на човешкия дух, както и в неговото сърце и в неговия ум, за да разбере „От нас човеци няма да станат!“ – Това са хора без висок идеал.

Питам: защо е дошъл човек на земята? За угощение ли е дошъл? Не, човек е дошъл на земята да се опита и познае, да види, какъв е характерът му, какво е неговото сърце, неговият ум и неговата воля. Той ще се познае при всички случаи в живота, при разни положения, в които природата ще го постави. Седне ли той да яде на трапезата на природата, тя веднага започва да го наблюдава. Природата има очи, гледа как той постъпва: как държи вилницата, лъжицата си; после гледа дали кърпата, с която яде, е чиста. Природата всичко вижда и от това съди какво може да стане от всеки човек. Ако тя ви покани на угощение, на своята богата трапеза, дето участвуват много хора, и вие останете на втора смяна и веднага започнете да ядете от чиния, в която друг някой преди вас е ял, мислите ли, че природата не забелязва това? Щом види, че вие не обръщате внимание на чинията и давате да ви сипят ядене в нея, тя казва: „Този човек няма висок идеал!“ Казвате: „Какво трябва да се направи в този случай?“ Когато човек е поканен на угощение, дето са събрани много хора, той трябва да си носи чиста чиния, вилица, лъжица и кърпа, та ако домакините нямат достатъчно прибори, той да си послужи със своите. Това е едно от правилата в живота, които окултният ученик, трябва да спазва. Разумната природа ще го постави на подобни изпити, които той трябва да издържи. Казвате: „Трудно е да се спазва това правило! Ако ни поканят някъде на гости, и ние започнем да вадим своите чинии, вилници, лъжици и ножове, с това може да обидим домакините!“

Разумната природа разполага с хиляди начини, по които тя може да приеме и нагости своите поканени. Ако аз бих поканил мои приятели на гости, ще си послужа с един от тия методи. Ето, как бих постъпил: ще заръчам да опека десет пити от най-хубаво, най-прясно и доброкачествено брашно. Фурнаджията, който ще пече питите, ще бъде най-видният, най-чистият, най-благородният човек от всички фурнаджии, които познавам. На трапезата ми няма да има никакви вилници, лъжици, ножове, но само пити и плодове. Аз сам ще отида на лозето си и ще избира най-хубавите

гроздове. После ще се кача на най-хубавата ябълка и круша, и от високо ще откъсна най-хубавите ябълки и круши. Тъй щото на трапезата ми ще има само хляб, грозде, ябълки и круши. Като насядат всички около трапезата, ще взимам тогава по един грозд, по една ябълка и по една круша и ще ги подавам всекиму направо в ръката. Чиниите ще бъдат вашите ръце. След това ще започнем да ядем и да си приказваме сладко, както са сладки плодовете на тази трапеза. Така ще се избегне всякакъв шум от тракане на вилици, на ножове, на лъжици. На трапезата ми няма да има никакви кърпи. Който изцапа ръцете си, ще го заведе при чешма с най-хубава и чиста вода и ще му кажа: „Измий тук ръцете си!“

Такъв трябва да бъде идеалът на съзнателния живот. Често срещате хора, богати, които са много взискателни към храната, която употребяват, но в морално, или в умствено отношение те нямат висок идеал. Такъв човек обръща голямо внимание на храната, какво ще яде, но кога дойде да открадне нещо, или да излъже, не се спира върху това. Той намира, че и това е в реда на нещата. Казвам: този човек започва добре, свършва зле. Неговият идеал на физическия свят, в света на стомаха, е добър. В духовния свят, обаче, от него човек няма да стане.

Някой казва: „Аз мога да любя всички хора, без разлика!“

– Това не е Истина! Аз бих желал да срещна човек, който може да обича всеки, когото види на пътя си. Всеки човек, трябва да постави любовта си на вътрешен опит, да се разбере в това отношение и тогава да говори. Произнесе ли думата „Любов“, в нейния дълбок смисъл, той трябва да почувствува вътрешното ѝ съдържание.

Сега, като се говори за Любовта, едно трябва да се знае: най-първо човек трябва да люби Бога. Това е великата Истина в живота. После той трябва да люби ближните си и най-после себе си. И всеки, който не започва живота си с любов към Бога, от него човек не може да стане. Проследете цялата история на човечеството и намерете някой, който, като е престъпил този велик закон, да е станал човек. Всички велики хора, всички светии, всички гении, всички Учители на човечеството са били хора, които преди всичко са любили Бога. Мнозина ще възразят на тази мисъл. Те ще кажат: „Ако новото Учение проповядва само любов към Бога, тогава ние ще забравим хората!“ Не, да любите Бога, това подразбира да любите всяка душа, защото Бог живее в душите на хората. Щом любите душата на човека, вие любите вече и самия него. Който люби Бога, той дава на хората образец на Божията Любов, той им показва, какъв трябва да бъде високият идеал в живота. Ако всички хора се стремеха към първия лъч на слънцето, ако всички хора се стремеха към Божествената Любов, съвременният свят щеше да бъде в много по-добро положение от това, в което днес се намира.

Сега, аз ще направя едно възражение срещу ония, които казват, че могат да обичат всички хора, че любят цялото човечество. Който люби човечеството, тогава той познава хората; щом познава хората, той може да изправи техните погрешки. Така ли е в действителност? Някой мъж не може да живее с жена си, не може да я търпи. Защо не може да живее с нея? Нали и тя, както другите хора е член от цялото човечество. Син и баща не се разбират, не се обичат. Нали са членове на човечеството, защо не се обичат? Майка и дъщеря не се обичат. Защо не се обичат? Нали и те са членове на човечеството? Значи, не е верно твърдението, на този

човек, че може да обича всички хора. Вие можете да обичате човека, само ако го познавате. Можете да познавате човека само, когато любите Бога.

И тъй, в изпълнение волята на Бога, в любов към Него се заключава щастието на всяка душа. Тъй седи Истината. Някой казва: „Сърцето ми гори, умирам от любов!“ Който умира от любов, това показва, че той живее в любовта, която уморява хората. Обаче, това не е любов; това е смърт, това е смрад, разлагане. Това е любовта на черната светлина, която разлага и осмърдява, опетнява и развращава; това е любов, която помрачава човешката душа. Не мислете, че Великият Принцип в живота, или че разумната природа може да се измами от нещо. Живият Бог съдържа следното велико качество в себе си: Той обича в човека най-доброто. Бог на вечното благо люби най-доброто в хората. Казано е в Писанието за Бога: „Той е възлюбил Истината в човека.“ Бог обича в нас най-доброто, най-чистото, най-възвишеното, а то е Истината.

Мнозина искат да знаят, дали Бог се интересува от техния обикновен живот. От обикновения живот на хората могат да се интересуват хиляди същества, но не и Бог. Ако при някой виден господар има няколко слуги, единият от които е пръв по положение пред господаря си и всички останали слуги му прислужват, трябва ли и господарят да служи на своя пръв слуга? Господарят не се интересува от това, кой ще прислужва на неговия пръв слуга. Той знае, че около този негов слуга има още десет слуги, които ще му услужват, когато той пожелае. Ако е въпрос, кой ще изчисти обувката му, много ваксаджии има по улиците. Достатъчно е да дадете на някой ваксаджия пет лева, за да изчисти обувката ви, както желаете. Казвате: „Дали Господ е доволен от моите обувки?“ Няма защо Господ да е доволен от твоите обувки. Ако има от някого да е доволен, това ще бъде ваксаджията, който, още при излизане от дома си, е казал: „Който пръв дойде при мене днес, аз ще му лъсна обувката много хубаво, както никога досега не съм лъскал.“ Който отиде при този ваксаджия, той възприема идеята му и мисли, че Бог ще се интересува от неговите обувки. Бог се интересува от ваксаджията, защото този човек има идея, той служи на високия идеал.

Сега ви говоря като на хора с висок идеал, да знаете, как да постъпвате във всички случаи на вашия живот. Ако някоя жена иска да ушие една риза на мъжа си и купи какъв и да е плат и я мине отгоре-отгоре само, тя не е жена с висок идеал. Жена, която има висок идеал в себе си, когато реши да ушие една риза на мъжа си, тя трябва да обиколи целия пазар, но да намери платно, било то памучно, ленено или копринено, но най-хубавото, и като ушие ризата, да каже: „Уших нещо на мъжа си по високия идеал!“ В това тя трябва да вложи всичкото си изкуство!

Мъж отива да купи някакъв плат за своята жена. И той трябва да постъпи по високия идеал. Рече ли да й купи евтина, проста материя, колкото да я позалъже, той не е мъж с висок идеал. Този мъж, трябва да обиколи всички магазини в града, но да купи такъв плат, подобен на който да не се намери. Такъв трябва да бъде и неговият идеал! Този ден природата отбелязва в своята книга, че мъжът и жената са направили най-добрия избор. Те са хора с велик идеал.

Избирате ли книга за своя приятел, ще изберете по възможност най-хубавата книга, с най-хубаво съдържание и ще му я подарите. Нека вашият приятел чете тази книга и ви благославя през целия си живот.

Ако някой ваш познат ви даде албума си да му напишете нещо за спомен, взимате произведенията на някой автор и преписвате нещо. Например някой препише нещо от Петко Славейков: „Парице, парице, всесилна царице...” Който напише тази мисъл, той може да падне в една от избите на природата. Да възпявате парите, това не е висок идеал. Когато авторът е написал тази мисъл, той имал пред вид нещо, което вие не разбирате и взимате само външната страна на мисълта. Затова, искате ли да напишете нещо за спомен на свой приятел, ще напишете най-хубавото, което е вложено у вас, та като го прочете той, да се забрави. Веднъж напишете нещо, но то да бъде най-хубавото, което се крие във вашата душа. Напишете ли такова нещо, природата пак отбелязва: „От това дете човек ще стане!”

Някой казва: „Аз обичам приятеля си.” – „Защо?” – „Защото има отлични вежди, а очи – да се ненагледаш!” Друг казва: „И аз обичам приятеля си.” – „Защо?” – „Защото има хубава уста, хубав нос.” Казвам: обичате ли човека заради неговите вежди, очи, уста или нос, вие не разбирате Любовта. Онзи, който обича хората само заради нещо външно, хубаво у него, той няма висок идеал. Човек в своя приятел, трябва да намери поне едно добро качество, или една добра черта, по която да се отличава от останалите хора. Тази добра черта не е нито в очите, нито в устата, нито в носа на човека – тя не е вън от него. Тя е на най-високото място, на самите клонища. Намерите ли тази добра черта в своя приятел, ще я откъснете внимателно и ще я пазите в душата си като светиня. Постъпите ли така, природата пак отбелязва: „От това дете човек ще стане!”

По същия начин ще гледате не само на приятелите и познатите си, но и на всички хора, изобщо. Запример, някой казва: „Моят учител е много учен. Той знае химия, физика, астрономия, философия и ред още науки.” Не, това не е вашият учител; това е натоварена камила. Това, което отличава вашият учител от другите хора, не са външните знания. Външните знания са панделки, украшения на шапката. Гледате ли по този начин на нещата, вие ги изопачавате. Например, учителя казва на някоя от своите ученици: „Ще си купиш най-хубавата шапка, но без панделки.” Тя отива при шапкарката, иска такава шапка, но шапкарката ѝ казва: „Твоят учител ти каза да си купиш шапка без панделки, но не може без тях. Ако турим една малка панделка, шапката ще стане по-хубава.” И шапкарката туря една панделка. В магазина има и други хора, които казват: „Ако турите и от другата страна една панделка, шапката ще стане още по-хубава!” Ученичката казва: „Добре, да турим още една панделка; вярвам, че учителят ще хареса шапката и с панделки!” Питам: мислите ли, че шапката по този начин стана по-ценна? Не, сега, именно, тя изгуби своята цена. Защо? – Защото тя вече се преиначи от това, което беше първоначално.

Представете си, че учител дава на ученика си едно красиво перо, с което се пише отлично. Дойде приятелят му и казва: „Знаеш ли, аз имам един скъпоценен камък, голям като кокоше яйце, който ще туря на върха на писалката ти, да стане по-хубава.” Туря камъка на синджирче, окачва го на писалката му, и той пише. После дойде друг негов приятел и му казва: „И аз имам един диамант, по-голям от първия, да турим и него на писалката, да стане по-хубава!” Питам: може ли сега писалката да пише хубаво, под тежестта на тия големи диаманти? – Не може! Значи, натрупването на нещо върху някой, сам по себе си ценен предмет, показва глупавите идеали

на съвременното човечество. Това са глупавите идеали на съвременните ученици. Това са глупавите идеали на съвременните религиозни хора, които не разбират великата Божествена искра, която трябва да прониква дълбоко в техните души. При това, ако закачите на врата на някого един диамант, той трябва да бъде най-големият диамант, какъвто съществува в света. Не намерите ли такъв, никакъв друг диамант не закачайте. Такъв трябва да бъде идеалът на всеки човек – най-хубавото в света! Тъй щото, човек трябва да се отличава по своя вътрешен избор. Истината трябва да се вложи в сърцата на хората! У всички трябва да се създаде висок идеал.

И тъй, който хване първия лъч от Божественото, от него човек може да стане. Който закъснява и не може да хване първия лъч, той ще се намери в положението на едно от забравените деца на дъното на природната изба. Обаче, избите на природата не са за Божиите деца. За тях е създаден великият свят, да го проучават.

Любецкият говори за Любовта, страхливият – за страха. Кой от двамата печели: който говори за Любовта, или който говори за страха? Умният говори за Мъдростта, а глупавият за глупави работи. Кой от двамата печели? Умният гради, глупавият разсипва. Умният пише, глупавият разписва. Глупавият казва: „Аз съм се научил само да се разписвам на записа, който баща ми изпраща.“ Има хора, които през целия си живот се разписват само, че взели нещо. Когато природата погледне на такъв човек, тя казва: „От това дете, човек няма да стане! То се е научило само да разписва, никога нищо не е написало.“

Сега, като се говори за висок идеал, трябва да се знае, че всички възвишени същества, всички Братя на Всемирната Бяла Школа, са минали по този път. Те мислят, чувствуват и действуват според своя велик идеал. Когато някой от тези Братя пожелае да дойде на Земята, останалите Братя го съветват да дойде при най-добрия човек. Кой може да бъде най-добър човек? Най-добър човек е този, който има висок идеал в живота си. Учителят може да дойде само при онзи ученик, който постоянно мисли за своя Учител. Неговото сърце непрекъснато тупти за своя Учител. Дойде ли Учителят в дома му, ще каже: „Тук живее един от моите ученици с висок идеал, когото непременно трябваше да посетя тази вечер. Ако ученикът не мисли за Учителя си и се занимава с второстепенни неща, Учителят само ще мине – заминае покрай къщата му и ще каже: „Тук живее един от моите забравени ученици. От него човек няма да стане!“

Най-хубавото, най-възвишеното, най-красивото, най-силното, най-мощното, най-доброто, най-умното, най-правдивото, най-истиннолюбивото, това е великият, високият идеал към който всички хора трябва да се стремят. Който приложи този идеал, животът му ще се измени. От всички се изисква приложение. Някой отпадне духом, казва: „Празно е сърцето ми!“ – „Защо?“ – „Защото Любовта не е там.“ Какво трябва да се прави в такива случаи? Кажете си: „Утре ще отида да посрещна слънцето и ще гледам да хвана първия лъч.“

Първият лъч е първата мисъл, която дохожда в главата на човека при събуждането му сутрин. Всеки трябва да се самонаблюдава, каква е първата мисъл, която дохожда сутрин в ума му. В това отношение природата е крайно възискателна. Щом се събуди някое нейно дете, тя веднага с трепет се спира пред него, задържа дишането си и се вслушва да разбере, какво ще помисли това дете. Ако това дете още със събуждането

отправи ума си към Бога и помисли за великата Любов, която изпълва душите на всички хора с безброй блага, природата казва: „От това дете велик човек ще стане!“

Беседа от Учителя, държана на 11 септември, 1923 г., г. София

Забележка на съставителя:

Ръкописът е с почерка на стенографката Паша Теодорова. Това е оригиналната беседа – дешифрирана от стенограмата, и не е редактирана.

беседа от Учителя, държана на 11 септември, 1923 г., г. София
Ръкопис, с. 1-2.

5 Природа же обича само оный, коузо
имашъ высокъ идеалъ. Тѣмъ же нарица свои
возлюбленіи бѣга и по ниле тѣ знае. Оный покъ,
коузо нѣмашъ никакъвъ идеалъ, чѣмъ не съ
написани въ сейнѣхъ книгахъ. Тѣ съ браку-
вани, оставени въ сейнѣхъ изби за да-
леки дни, за далекіи вѣремена.

[illegible]

942

ВИСОКИЯТЪ ИДЕАЛЪ.

Природата обича само ония, които иматъ високъ идеалъ. Тя ги нарича свои възлюблени дѣца и по име ги знае. А ония, които нѣматъ никакъвъ идеалъ, тѣ не сж написани въ нейната книга. Тѣ сж бракувани, оставени въ нейнитѣ изби за далечни дни, за далечни врѣмена.

Тѣй щото, ако вие нѣкой пѣть се усѣщате, като че никой не обръща внимание на васъ, като че вие сте изоставени отъ Бога, отъ природата, ще знаете, че погрѣшката е въ васъ, нѣмате високъ идеалъ. Туй е правило, това е законъ. Тѣй е, другояче не може. И слѣдователно, всѣки единъ отъ васъ може да поправи своя животъ, своето нещастие, всѣки ще излѣзе отъ тази забравена изба. Даже единъ отъ найзабравенитѣ въ дѣното на тази изба, ако единъ день създаде единъ високъ идеалъ, той ще почне да пѣпли като единъ охлювъ и нѣма да се мине дълго врѣме, ще се намѣри на повърхността отгорѣ. И природата ще каже: „Ето едно отъ моитѣ дѣца, което възкрѣсна“.

Що е смъртта въ свѣта?--Смъртта, това е нещастieto на забравенитѣ дѣца, на дѣцата безъ идеалъ. Възкрѣсението, това сж дѣцата на високия идеалъ, които излизатъ изъ дѣното на тия изби на материалния свѣтъ. Сега, за да изпжкнешъ, или да изпѣплишъ отъ такава изба, се изисква воля, се изисква безпримѣрна вѣра, която съ нищо не може да се сравни.

Има известни хора въ свѣта, които казватъ: „Азъ нося каквото и да е, ямъ каквото и да е, всичко ямъ“. Не е тъй. Човѣкъ, който казва, че всичко яде, е човѣкъ съ низкъ идеалъ. Той е всеядно животно. Онзи, който яде, трѣбва да яде най-избрани храни въ природата, които дѣйствуватъ най-хубаво. Нищо повече! Когато и да е огъ васъ, природата ще го познае. Какъ го познава? Тя всѣки день прави своитѣ изпити. И знаете ли какви отлични изпити прави? Тя, за да изпита какво се крие вътрѣ въ гѣнкитѣ на вашата душа, какво се крие въ гѣнкитѣ на вашия умъ, сърце, туй, което вие сте скрили, какви пориви имате, и какво може да стане отъ васъ, тя създава въ градината си най-прѣкрасни плодни дървета, и ги окичва съ плодове отъ разни качества. Ще те пусне въ тази градина, и ще внимава кой плодъ ще вземешъ. Ако имашъ високъ идеалъ, и намѣришъ нѣй-хубавия плодъ, тя ще каже: „Ето едно мое умно дѣле.“ И веднага ще отбѣлжи въ своята книга: „Огъ тебъ човѣкъ може да стане.“ Но помързи ли те да се качишъ горѣ, тя има друго мнѣние за тебъ. Сега, тоя плодъ на дървото, трѣбва да е най-добриятъ. Може да ти коштува живота, за да го вземешъ, но, ако ти се качишъ и го откъснешъ, тя ще каже: „Смѣло е това дѣле взема най-хубавото“. Но, ако туй дѣле погледне нагорѣ, и каже: „Кой ще се качва сега,“ и погледне долу да види, дали не е паднала една круша, и послѣ посѣгне отъ близкитѣ клонища да си вземе, тя казва: „Това е едно отъ забравенитѣ дѣца, отъ него човѣкъ нѣма да стане.“ Сега, забѣлжете всички, тя гледа само на вашитѣ вътрѣшни стремежи. Тя само констатира фактитѣ, само ги наблюдава, и споредъ каквото вижда, така и бѣлжи. Слѣдователно,

ВИСОКИЯТ ИДЕАЛЪ.

Природата обича само ония, които иматъ високъ идеалъ. Тя ги нарича свои възлюбени дѣца и по име ги знае. А ония, които нѣматъ никакъвъ идеалъ, тѣ не сж написани въ нейната книга. Тѣ сж бракувани, оставени въ нейнитѣ изби за далечни дни, за далечни врѣмена.

Тѣй щото, ако вие нѣкой пжтъ се усѣщате, като че никой не обръща внимание на васъ, като че вие сте изоставени отъ Бога, отъ природата, ще знаете, че погрѣшката е въ васъ, нѣмате високъ идеалъ. Туй е правило, това е законъ. Тѣй е, другояче не може. И слѣдователно, всѣки единъ отъ васъ може да поправи своя животъ, своето нещастие; всѣки може да излѣзе отъ тази забравена изба. Даже единъ отъ най-забравенитѣ въ дѣното на тази изба, ако единъ день си създаде високъ идеалъ, той ще почне да пълпи като охлювъ и нѣма да се мине дълго врѣме, ще се намѣри отгорѣ на повърхността. И природата ще каже: „Ето едно отъ моитѣ дѣца, което възкрѣсна“.

Що е смъртта въ свѣта? — Смъртта, това е нещастieto на забравенитѣ дѣца, на дѣцата безъ идеалъ. Възкресението, това е излизането на дѣцата съ високъ идеалъ отъ дълбокитѣ изби на материалния свѣтъ. Сега, за да из-

пжкнешъ, или да изпъплишъ отъ такава изба, изисква се воля, изисква се безпримѣрна вѣра, която съ нищо не може да се сравни.

Има хора въ свѣта, които казватъ: „Азъ нося каквото и да е, ямъ каквото и да е, всичко ямъ“. Не е тъй. Човѣкъ, който казва, че всичко яде, е човѣкъ съ низъкъ идеалъ. Той е всеядно животно. Онзи, който яде, трѣбва да яде най-избрани храни отъ природата, които дѣйствуватъ най-хубаво — нищо повече! Когато и да е отъ васъ, природата ще го познае. Какъ го познава? Тя всѣки день прави своитѣ изпити. И знаете ли какви отлични изпити прави? — За да изпита, какво се крие въ гънкитѣ на вашата душа, какво се крие въ гънкитѣ на вашия умъ, на вашето сърце, за да разбере туй, което вие сте скрили, какви пориви имате, и какво може да стане отъ васъ, тя създава въ градината си най-прѣкрасни плодни дървета и ги окичва съ плодове отъ разни качества. Ще те пусне въ тази градина, и ще внимава, кой плодъ ще вземешъ. Ако имашъ високъ идеалъ и намѣришъ най-хубавия плодъ, тя ще каже: „Ето едно мое умно дѣте“. И веднага ще отбѣлѣжи въ своята книга: „Отъ тебъ човѣкъ може да стане!“ Но мързи ли те да се качишъ горѣ на дървото, тя има друго мнѣние за тебъ. Тоя плодъ, който ще вземешъ отъ дървото, трѣбва да е най-добриятъ. Може да ти коштува живота, за да го вземешъ, но, ако ти се качишъ и го откъснешъ, природата ще каже: „Смѣло е

ВИСОКИЯТЪ ИДЕАЛЪ

Природата обича само ония, които иматъ високъ идеалъ. Тя ги нарича свои възлюбени деца и по име ги зове. А ония, които нѣматъ никакъвъ идеалъ, не сж записани въ нейната книга. Тѣ сж оставени въ нейнитѣ изби за далечни дни, за далечни времена. Тѣй щото, когато нѣкой се почувствува изоставенъ отъ Бога, отъ природата, и никой не му обръща внимание, ще знае, че причината е въ самия него — нѣма високъ идеалъ. Това е законъ. Всѣки самъ може да изправи живота си, да се освободи отъ нещастията и страданията си; всѣки може да излѣзе отъ забравената изба на природата. И най-последниятъ човѣкъ, останалъ на дъното на тази изба, ако си създаде високъ идеалъ, ще почне да пълзи като охлювъ и, нѣма да се мине много време, той ще излѣзе на повърхността на земята, огрѣнъ наново отъ слънчевитѣ лъчи. Тогава природата ще каже: Ето едно отъ моитѣ възкръснали деца!

Какво представя смъртта и какво — възкресението? — Смъртта има отношение къмъ забравенитѣ деца въ избитѣ на природата, т. е.

къмъ децата безъ високъ идеалъ. Възкресението има отношение къмъ децата, които излизатъ отъ дълбокитѣ изби на материалния свѣтъ, т. е. къмъ децата съ високъ идеалъ. А за да излѣзешъ отъ такава изба, се изисква воля и безпримѣрна вѣра.

Често слушате да се говори: Азъ ямъ, каквото ми попадне, не правя изборъ въ хранитѣ; обличамъ се съ всѣкакви дрехи, не правя изборъ нито въ цвѣта, нито въ качеството на материята. Той иска да се представи за скроменъ човѣкъ, който се примирява съ условията. Не е така. Който яде безразборно всѣкаква храна, той е човѣкъ безъ идеалъ, или съ низкъ идеалъ. Така яде и всеядното животно, но човѣкъ се отличава отъ животното. Когато ядешъ, трѣбва да правишъ изборъ въ хранитѣ. Природата е създала много храни, но ти ще изберешъ най-чистата и доброкачествена, която действува благоприятно върху твоя организъмъ. Това е човѣкъ съ високъ идеалъ!

Природата познава, кои отъ нейнитѣ деца иматъ високъ идеалъ, и кои нѣматъ идеалъ. Всѣки моментъ тя ги поставя на изпитъ. За да познае, какво се крие въ гънкитѣ на човѣшката душа, какво се крие въ дълбочината на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърдце,

— Двуседмичникъ за братски животъ —

Къмъ Всемирно братство

„Азъ съмъ човекъ, преди всичко азъ съмъ човѣкъ, и следъ това вече съмъ българинъ, сърбинъ, германецъ, французинъ, японецъ, египетинъ и т. н.“ — ето, това е първата стъпка, която ще ни завеле къмъ всемирното братство на хората и народитѣ.

Обаче това не трѣбва само да се мисли или изказва, а трѣбва да се почувствува дълбоко въ сърцето на човѣка, така да се почувствува, че да се прояви въ нашитѣ постъпки и отношения съ всички, та да можемъ да кажемъ: „Всички хора на земята сѫ мои братя. За мене нѣма значение къмъ кой народъ, религия или раса принадлежи единъ човѣкъ. Българинъ, сърбинъ, германецъ, англичанинъ или русина, християнинъ, мохамеданинъ или будиста, сѫ една кѣво мои братя“.

А моето отечество? Гдѣ е моето отечество? — Моето отечество е цялата земя. Моя народъ — това е цялото човѣчество. Въ смилностъ, проследявайки своя истински произходъ, човѣкъ идва до убеждението, че неговата истинска родина не е на земята. Човѣкъ е духъ, а не тѣло. А родното нѣсто на духа е

още не искатъ да разбератъ това. Тѣ сѫ твърде, твърде много твърдоглави и дебелиглави, за да го разбератъ, възприематъ и приложатъ доволно, сами. Явно е, че тѣ ще трѣбва да минатъ презъ много и ужасни, може би нечувани до сега, страдания, докато наизрѣчатъ за новото, колективното съзнание, докато станатъ годни за провонднии на новия животъ. Днесъ тѣ реини во и зорко пазятъ, идолѣтъ на своя националенъ, класовъ и личенъ egoизъмъ — „отечество“, държава и собствено. Пазятъ своитѣ богатства, пазятъ това, за което се надиватъ, което имъ осигури щастие и благоденствие за сѣбѣта на другитѣ.

Напрѣзми илюзии! Всичко това ще мине презъ огънь, всичко това ще стане на прахъ и пепелъ. Идолѣтъ на днешнитѣ сторозаваѣници, изплѣтени и завладѣли цялата земя, ще обждатъ веднѣжъ за винаги строшени въ страшната междоусобица, къмъ която, подтиквайки тѣхъ, отива цялѣя сѣвъ.

Човѣчеството е едно цѣло и страданията на всѣка негова частъ не изобщо се препнасятъ и върху другитѣ му части. Хората, може би

Пътъ къмъ вѣчната младостъ

отъ Р. В. У. М. У.

Не се стремете, чрезъ приетането на възмѣни нѣща, да добиее сила и щастие. Черпете тѣзи послѣднитѣ отъ вѣчна собственъ животъ. Всичко, което търсите, е тамъ, скрито дълбоко. Вие може би не го съзнавате, но това е тамъ, дълбоко поглатено, скрито, което ще се яви предъ васъ. Казватъ: „Азъ имамъ мѣдъ, азъ знамъ истината. Азъ съмъ зарѣкъ, азъ успѣвамъ; азъ съмъ задворъ, азъ съмъ всичко. Азъ имамъ любовъ, азъ съмъ всичко“. Произнасятъ тѣхъ миръ и хармония“. Произнасятъ тѣхъ думи, докато тѣхната ви обгръща и сирва тѣхъ нѣщо отъ очитѣ ви. Вашитѣ думи на истина, вашитѣ собствени хубави думи, ще ги събудятъ, ще ги събудятъ като че ли да вѣсатъ; а това, което вие сте постигнали по тѣхъ пакъ, никога не може да ви се отпече. То не вѣсело на земя, нито пъкъ е открадено, то е продуктъ на вашата душа и не зависи отъ нищо друго, освенъ отъ неината мощъ да лежи на криелѣтъ на Духа и да черпи отъ реалността.

Никога не се осланяйте отъ вашето положение, колкото и тощо да ви се сирва то, защото, правейки това, вие ще го изоставите поше. Никога не спирайте, нито се съжалевайте. Всички тѣзи състояния на мисълта и чувствата съз-

Брой 51 — год. V.
Севлиево, 15 Октомври, 1932 год.

АБОНАМЕНТЪ:

За България 30 лева
За странство 1/2 доларъ
Всѣмъ абонатъ ще получи безплатно книгата
„Възпитанието на детето споредъ
Розенкройсеритъ“
отъ Максъ Хайнделъ

Адресъ: вкъ „Братство“, гр. Севлиево.
Редакторъ: Сава Калименовъ

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

ПЪТЪТЪ КЪМЪ СВОБОДАТА

За да се изясни една истина, необходимо е време. А за да познае човѣкъ истината, трѣбва да се научи да мисли. Когато човѣкъ се научи да мисли, а това вече осмисля живота му, той ще намери въ самия строеж на своя организъмъ методитѣ и законитѣ, по които трѣбва да живѣе. А сега хората казватъ: кажи ми какво ще излѣзе отъ мене? — За да кажа на единъ човѣкъ какво ще излѣзе отъ него, трѣбва да претегля тѣлото му, да видя какъвъ е обема на стомаха му и какво е неговото състояние. И, най-после, трѣбва да видя какъ е устроена главата му. Следъ туй ще взема подъ внимание какви сж външнитѣ условия. За да излѣзе отъ човѣка нѣщо, той трѣбва да работи върху себе си и да се научи да не подпушва теченията на живота. Само така ще може да се създадатъ хармонични отношения между хората, само така ще се създадатъ и новитѣ педагогически методи за възпитание и на млади и на възрастни. А затова е необходимо да се проучатъ законитѣ на живота, които действуватъ въ главата, въ дробовѣтъ и въ стомаха — въ тритѣ свѣта на човѣшкото битие. Само по този пътъ човѣкъ ще се добере до великото знание, което ще осмисли живота му и ще му бжде ръководител въ пътя на живота. А сега човѣкъ, който живѣе въ тъмнина, ту пада, ту става, затова страда повече отколкото трѣбва, дохожда до обезвъряване и казва: „Нѣма Господъ“. Но тази дума „Господъ“ е

че въ него има една тайна сила, която той може да развие — има си специални методи и закони за това. И тогава нѣма да има нищо скрито за човѣка — той ще знае скрититѣ съкровища на Природата, за него нѣма да има економическа и социална криза, но той нѣма да злоупотрѣби съ това си знание. Но сега, при това ваше състояние, азъ не мога да ви разкрия тази тайна, защото имамъ задължения и отговорностъ къмъ Природата. За менъ Природата е разумна, съзнателна и жива, и азъ нѣмамъ право да разкривамъ тайнитѣ ѝ, които ми е повѣрила и да давамъ ключовѣтъ ѝ на хората за да я ограбватъ. Туй, което ми позволи, ще го кажа, но ако не ми позволи — не казвамъ. Природата дава ключовѣтъ си само на тѣзи, които сж познали единството си съ нея и сж готови беззаветно да ѝ служатъ. Който развие въ себе си тази сила и влѣзе въ връзка съ Разумната Природа, ще има на разположение всичкитѣ ѝ богатства и всичко негово ще бжде нейно.

За да разкрие Природата богатствата си, да даде ключовѣтъ си на хората, тѣ трѣбва да иматъ любовъ въ себе си, за да сж готови да служатъ, а не да искатъ да бждатъ господари. А днесъ хората познаватъ влюбването и страстта, но не и любовта. За влюбването азъ имамъ особено мнение. За менъ всички хора, които сж влюбени, се движатъ въ една тъмна нощъ; пътя, по който тѣ вървятъ, има много трапчинки и

външество тогава ще представлява една грамадна свободна комуна, едно грамадно обществено семейство, членъ на Всемирната Конфедерация на Космоса. Всички ще работят и всички ще се ползватъ еднакво.

Когато ние говоримъ за обичята и любовта — за насъ това е връзката, която е нужна за да се опознаватъ хората, за да могатъ да работятъ заедно. Щомъ двана души се обикнатъ, тѣ трѣбва да разпредѣлятъ труда и богатата помежду си и да си помагатъ. Ако тѣ не си помагатъ и не разпредѣлятъ труда си, нѣма никаква любовъ помежду имъ. Любовта като дойде, тя ще разпредѣли труда и богатата. Само на тази основа може да се съгради едно разумно и свободно общество.

Цѣлата философия на живота се състои въ това, да знаещъ да изпратишъ по една хубава мисль и благородно пожелание на своитѣ събратя човѣци, и да бждешъ винаги готовъ да сподѣлишъ съ тѣхъ всичко каквото имашъ. Така ще се

създаде вътрешна връзка между всички хора. Ако не може да се направи тази вътрешна връзка, каквото и да постигнете, ще бждете нещастни и ще страдате. Природата е опредѣлила нашето щастие, и тази вътрешна връзка е пътя, по който можемъ да го реализираме. Защото щастieto трѣбва да бжде достояние на всички. Човѣкъ не може да бжде щастливъ, и когато другитѣ хора около него сѣ нещастни. И затова Природата постоянно насочва нашия умъ въ тази насока — за да реализираме щастieto на всички. Само по този пътъ ще се облечемъ въ живота на безсмъртието и ще имаме условия да реализираме всичкитѣ си копнежи. Това е великата истина, която се внася сега въ свѣта, и която е пътъ, по който човѣчеството ще се освободи отъ безизходното положение, въ което се намира днесъ и ще заживѣе разумния животъ на свободнитѣ човѣци.

Резюме отъ беседата, държана отъ Учителя въ София на 28. Септемврий, 1932 година.

Братство, Севлиево. Г. 5, бр. 51, 15.10.1932, с. 2.
СЛОВOTO НА УЧИТЕЛЯ. ПЪТЪТ КЪМ СВОБОДАТА.

ПИСМО ЗА ПРОИЗХОДА НА ЕСПЕРАНТО

LETERO PRI LA DEVENO DE ESPERANTO

(Изъ частното писмо на Заменкофъ до руския есперантистъ Н. Боровико)

... Vi demandas min, kiel aperis ĉe mi la ideo krei lingvon internacian kaj kia estis la historio de la lingvo Esperanto de l' momento de ĝia naskiĝo ĝis ĉi tiu ĉi tago? La tuta publika historio de la lingvo, i. e. komencante de la tago, kiam mi malkase eliris kun ĝi, estas al vi pli-malpli konata; cetero, ĉi tiun periodon de la lingvo estas nun, pro multaj kaŭzoj, ankoraŭ neoportune tusaĉi; mi rakontos al vi tial en ĝeneralaj trajtoj sole la historion de la naskiĝo de la lingvo.

Вие ме питате какъ се яви въ мене идеята да създамъ международенъ езикъ и каква е исторiята на езика Есперанто отъ момента на неговото раждане до този денъ. Цѣлата публична исторiя на езика, т. е. започвайки отъ деня, когато азъ открито излъкохъ съ него, ви е повече или по-малко позната; въпрочемъ, съ този периодъ отъ развитието на езика, по много причини, ми е неудобно още да се занимавамъ; затова азъ ще ви разкажа въ общи черти само исторiята за раждането на езика.

— Седмичникъ за братски животъ —

ПАНЕВРИТМИЯ

Музика и пластика. Поезия и красота. Хармония и полетъ нагоре. Радостъ и щастие. Бодростъ и здраве. Гимнастика и тонетъ. Игра и възпитание. Слънце и чистъ въздухъ. Мждростъ, истина, любовъ... Новъ животъ, нови сили, нови простори — това е евритмията.

Какъ да я опишемъ, какъ да я предадемъ, какъ да я направимъ понятна на тѣзи, които не я познаватъ, които не сж я изживяли? Никакви думи не сж достатъчни. Нищо не може да изрази напълно, да даде пълна представа за она величественъ синтезъ на всички най-благоприятни за тѣлото и душата елементи, които, слѣти въ пълна хармония въ божествената евритмия, възпитаватъ, облагородяватъ, оздравяватъ, развеселяватъ, пръскатъ свѣтлина, радостъ, щастие и любовъ.

Живота на човѣка обикновено е изпълненъ съ толкова проза, — униние, умора, разочарования, страдания, скѣрби, неуспѣхи. Толкова тежки грижи, свързани съ всѣкидневното преживяване, потискатъ душата на човѣка, че понякога му се иска да извика: Защо ни е този животъ, щомъ ние го чувству-

ни въ мощна пригрѣдка. — Хората, земнитѣ хора, въ плътъ и кръвъ, въ физическитѣ ситѣла, стѣпили здраве на земята, изживяватъ смъвременно въ душитѣ си това, което вѣчно живѣе и съществува само на небото — пълната хармония на Божественния свѣтъ, за който тѣ сега си спомнятъ и който наново изживяватъ.

Нѣма нищо по-мощно, по възпитаващо, облагородяващо и издигащо, нѣма нищо по всестранно благотворно действащо върху душата и тѣлото, отъ Божественото изкуство на евритмията, което е едновременно и музика, и пластика, и поезия, и гимнастика и полетъ нагоре къмъ висинитѣ на духа.

Евритмичнитѣ упражнения, дадени отъ Учителя на Всемирното Братство, които се изпълняватъ — сутринъ, следъ изгрѣвъ слънце, всрѣдъ природата — вече на доста мѣста въ Бѣлгрия, при специална вдъхновяваща музика, и въ които по единъ свършенъ начинъ сж приплетени всички елементи на възвишенитѣ изкуства, заедно съ всички елементи на природообразния и разуменъ животъ — чистъ въздухъ, слънце, гимнастика, дълбоко ди-

Брой 161 — год. VIII.

Севлиево, 24 май 1936 год.

АБОНАМЕНТЪ:

За България 60 лева

За странство 100 лева

Отдѣленъ брой 2 лева

Всѣки абонатъ ще получи безплатно книгата

„ВЪЧНАТА ПОЕМА“

отъ Айгого

Адресъ: в-къ „Братство“, гр. Севлиево.

Пощенска чехова смѣтка 2,201

Ред. Атанасъ Николовъ

Братство, Севлиево. Г. 8, бр. 161, 24.05.1936, с. 1.
ПАНЕВРИТМИЯ

Евритмични упражнения всрѣдъ природата

жни бѣли облачета по небесна-
ширь, и шумоленето на листа-
. Всичко е молитва. Като че
ички тѣ се радватъ, че сме ги
рсетили въ днешния чуденъ про-
тентъ лень.

нава презъ свещенитѣ порти на
Доброто! То ржководи пжтя на
звездитѣ и слнцата. То кара тре-
витѣ и цвѣтия да поникватъ, то
стопява на пролѣтъ леда, който
скована рѣки и езера, то преще

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

Влиянието на слънчевата енергия

Слънцето съставлява изворъ от жива енергия за цялата слънчева система. По отношение на земята енергията на слънцето е положителна. Тя се развива въ положително и отрицателно електричество и въ положителенъ и отрицателенъ магнетизъм. Земята енергия по отношение на слънцето е отрицателна (земята има и двата вида енергии, но предимно е отрицателна; и слънцето има и двата вида енергии, но предимно е положителна). Огъ съприкосновението на тия две енергии се произвежда животъ на земята. Този посредникъ, който съединява и трансформира тѣзи две енергии, е нареченъ отъ ученитѣ етеръ. Той прониква пространството и цялата земя. Окултиститѣ го наричатъ животноорна плазма; мистицитѣ го наричатъ духъ. И въ книгата Битието (гл. I ст. 12) се казва: „Въ начало създаде Богъ небуто и земята. А земята бѣше неусурена и пуста; и тъмнината бѣ върху бездната; и Духъ Божи се носѣше върху водата.“

Строежътъ на слънцето и строежътъ на клетките е подобенъ. Слънцето има въ себе си три области: едната отъ тѣхъ приготвя енергитѣ; втората я акумулира (събира) и трансформира, а третата я препраща къмъ земята. Също и въ клетките има три области: външна, която възприема слънчевата енергия; срѣдна, която я акумулира въ себе си, и вътреш-

отрицателна и затова възприема повече, а огъ обѣдъ до полунощъ е положителна и затова дава повече. Огъ полунощъ земята почва да изпуща въ космичното пространство отрицателна енергия, а на нейно мѣсто приема отъ слънцето положителна. При залѣзъ слънце земята е най положителна и затова дава най-много. Следъ обѣдъ земята почва да изпуща въ космичното пространство положителни енергии и като изпусне достатъчно количество, тя става отрицателно. Това става постепенно, и надмощие на отрицателнитѣ енергии надъ положителнитѣ имаме къмъ полунощъ. Сутринта при изгрѣвъ земята е най отрицателно, т. е. приема най-много. Този фактъ е отъ извънредно голѣма важностъ, за да се оцени значението на изгрѣва. Трѣбва да имаме предвидъ следния законъ: Ние сме частъ отъ земния организъмъ, и затова когато земниятъ организъмъ приема, и човѣшкиятъ организъмъ приема; и обратно: когато земята дава, и човѣкъ дава*). Затова именно най-силно действащи сж първитѣ слънчеви лѣчи. Тогава и човѣшкиятъ организъмъ е най-възприемчивъ къмъ слънчевитѣ енергии. Сутринта имаме всѣкога повече прана или жизнена енергия**) отколкото на обѣдъ. Тогава живиятъ организъмъ поглѣща най-много и най-мошни положителни енергии (прана). По-късно

кото приближава към пладне, смятат лъчи имат влияние върху стомашната (храносмилателната) ни система. Затова лъчествеността на слънчевата енергия е различна: преди изгръвя слънце — за подобрене на мозъчната нервна система; при изгръвя слънце — за утаяване на дихателната система, а от 9—12 часа — за утаяване на стомаха т. е. през това време от деня слънчевите лъчи произвеждат цълебното действие на болния стомах. А след обяд, изобщо, слънчевата енергия има малки цълебни резултати.

Повърхностно погледнато, би трябвало слънчевите лъчи да си най-лъчебни към един-два часа след обяд, когато топлината им е най-голяма. Но ако слънчевите лъчи действаха лъчебно чрез топлината си, тогава защо топлината от печката не може да замъкни лъчебното им действие? Не е слънчевата топлина главният лъчобен фактор, а други по-високи енергии, които можем да наречем прана (жизнена енергия) а към тях земята е по-възприемлива сугринята.

Когато най-новите научни изследвания говорят, че слънчевите лъчи сж най-лъчебни преди обяд, то нкой би могъл да възрази така: когато у нас е изгръвя, то за други е обяд, а за трети зедъз. Тогав защо тази разлика въ лъчественото действие на лъчите въ разнит часове на деня? Причината за тази разлика се крие въ различната възприемателна способност на земята и на организма.

Аналогично нщо става и въ течението на годината. През всички годишни времена слънчевите лъчи на действават еднакво. Земята (въ смисленост, дадено мсто)

ма, Поради въртенето на земята, през известно време на годината лътото на деня е по-дълго, а зимата е по-къса. Зимно време е обратно.

Ние, хората на земята, трябва да следваме през живота си пътя на растенията; тй разбират законa за растенето по-добре. Слънчевата енергия слиза върху земята като обширна струя, опасва я от северния полюс към южния и се повръща пак към слънцето. Някои учени поддържат, че тая именно енергия е, която движи земята около нейната ось. Когато растенията усътят, че тая потенциална енергия почва да се проявява и да принижда към земята, тй напъпват, приготвяват се, а като се усили тя, тй се разлитват и най-сетне се разцъвятаяват и завръзват, като сестремат да съберат всичката тая енергия, за да се оплодотворят. Тази енергия се предава на растенията чрез животворната плазма. Затова е именно добре, когато видим растенията да напъпнат и цъзнат, въ човъшката душа да се роди една вътрешна радост, че приближава денът на нейното освобождение. Човък трябва да отвори чувствата си съобщит към тази животворна сила, която го обгръща, за да може да приеме нейното благотворно влияние за освежаване на своите мисли, чувства и сили.

Пролътно и лътно време, от 22 мъртъ всъко година, препоръчително е да се лтъ и да се ставя рено, за да се посреща слънцето и да приеме човък своя дълъ от него, тъй както пчелит събират нектаръ от цъзята. Всъки трябва да правя опити редъ години, за да се уеди въ тази истиня. Не е тукъ необходимо слъпо върване. Всъки семъ ще си изработи свои собствени схващания

3 апрель 1938 г.
— СЕВЛНОВО —

А П Р Е С Ъ: в-къ „БРАТСТВО“ гр. СЕВЛИЕВО, ПОЩЕНСКА ЧЕКОВА СМЕТКА 2201
Редакторъ АТАНАСЪ НИКОЛОВЪ

За България . . .	40 лв.
За странство . . .	80 лв.
Общъленъ брой . . .	2 лв.

ТОЗИ БРОЙ Е ПОСВЪТЕНЪ НА БРАТЯТА СЛАВЯНИ

СОЦИАЛЬНОЙ ЖИЗНИ

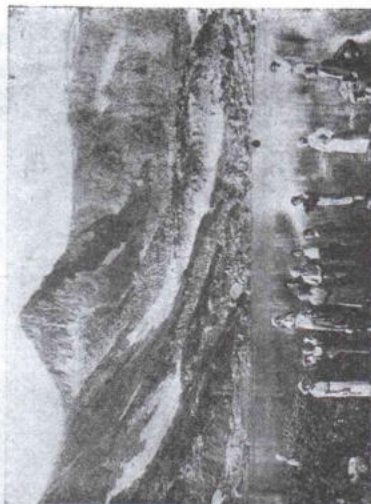
Все люди на земле желают жить хорошо, всем хочется пользоваться как свободным благом, которыми природа так щедро нас одарила, так и благами, которыми суть результатов коллективного человеческого труда. Неосомненно, что такое желание людей вполне законно. Ибо эти блага предназначены всем. В настоящее время, однако, эти блага неправильно распределяются. Причиной этому является некакой-либо природный закон, какой-либо внутренний недостаток жизни или же приговор какой-нибудь Верховной Воли, а лишь только злова человеческая. В чем же именно кроется причина той острой социальной борьбы, которая терзает современную страну?

НОВОЕ НЕБО И НОВАЯ ЗЕМЛЯ

[illegible]

Тот, кто побывал хоть раз на берегах Рилы, видел там красоту живой Природы, слышал Живоное Слово Великого Учителя, тот обрел неощенное благо. И в сравнение с этим благом ничтожны богатство, слава, роскошь и все удобства нашей жизни.

И что можно увидеть на горах? Там никто не увидит Учителя и учеников Великого Всесоюзного Братства Людей. Там не будет братьев и сестер, там не будет ни души. Там — абсолютная пустота, сжатая воедино, до предела, до предела.

Рида — Второто езеро

О БЕСЕДАХ

Кто читал	беседы Учителя	Каждая беседа Учителя пол-
Получил		

На земле есть ложа ученых, которые собираются раз в году, чтобы решать разные научные вопросы. Все, что касается земли, ее прошлаго и ее теперешнего состояния, эти посвященные знают гораздо больше, чем современные ученые, представители официальной науки. Что касается будущего земли,

они также не знают ничего определенного; они также делают только предположения. Кроме этой ложи посвященных на земле, на солнце есть другая ложа. Посвященных, которые полностью знают не только прошлое земли, но также и ее будущее.

Но одна и другая ложи только органы величайшего всемирного организма совершенных, высоко возмужавших существ, составляющих Высшее Всемирное Братство.

Эти совершенные существа несравненно более передовые, чем самые великие гении земли, ибо они вышли из Первичного Принципа гораздо раньше людей. Все они должны были

пройти путем определенного развития, под управлением Божественного Духа и пришли к степени совершенства, на которой и находятся теперь. И когда мы говорим о Высшем Всемирном Братстве, мы подразумеваем эту иерархию разумных существ, находящихся на разных ступенях развития, совершающих свое эволюционное и миллионы и миллионы лет раньше нашего человечества и которые управляют теперь всем Космосом.

Они управляют им потому, что они принимали участие в его создании под прямым руководством Величайшего Божественного Духа.

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

Великое Всемирное Братство

Готовяют их к духовной работе, которую они должны выполнять возле своих братьев в ложах современного человечества людей, владеющие более тонкими духовными силами и более тонким устройством.

Они отличаются своим пластичным, только устроенным телом, потому что они ведут абсолютно чистую и святую жизнь. Их исключительное разлитие делает их способными быть духовными помощниками человечества. Те из них, которые много развее других, закончили свою земную эволюцию и имеют очень обширные знания. Они знают много вещей из этой позитивной, абсолютной, божественной науки, которая существует с сотворения мира. Многие из них живут тысячелетиями на земле: они прошли через процесс восхождения и для них не существует ни смерти, ни перевоплощения.

Эти люди, называемые «Божьи Саняни», в духе и в душе которых живет Бог, соединенные с миром высшего разума, со всеми передовыми существами всех солнечных систем, эти люди есть высшие души, эти гении, эти Учителя человечества, которые выше всего себя провозгласили мыслью и делом в религии, в музыке и в науке, в поэзии, в искусстве, во всех направлениях.

Ангелы находятся также на разных ступенях развития, но в общем они разделяются на два больших царства. Ангелы самого возвышенного царства мы, безраздельные звездные вселенные.

Ангелы находятся также на разных ступенях развития, но в общем они разделяются на два больших царства. Ангелы самого возвышенного царства мы, безраздельные звездные вселенные.

Ангелы находятся также на разных ступенях развития, но в общем они разделяются на два больших царства. Ангелы самого возвышенного царства мы, безраздельные звездные вселенные.

работает в ветвах и в цветах жизни, Черное Братство работает в корнях жизни; в то время как Белое Братство работает в голове и в груди Космического Человека, Черное Братство работает в желудке, печенке и кишках. Следовательно, Белое Братство находится в связи с положительными силами, с добром; Черное Братство с отрицательными силами, со злом, в самом широком понимании этого слова. Однако, все эти силы, как один, так и друг, являются необходимыми в проявлениях жизни. Их служба точно расчленена.

Кроме этих двух школ, есть еще третья, Школа Великих Братств, которые принадлежат к высшей иерархии и управляют действиям двух первых. Для своих возвышенных целей, они пользуются методами одних и других, но они не принадлежат ни к одной, ни к другой из этих школ. Они Великие Учителя Всемирного Братства, управляющие целым Космосом и распевающие завершения каждой эволюции, они создают новые эволюционные волны по другому плану и ритму.

Это под управлением их Могучего Духа некогда сошли с высоких вершин Бытия эти возвышенные духи, «создавшие солнечные системы, в числе которых находится и наша. Они создали и организовали Космическую первичную землю, первичный рай. И они живут до сих пор на этой космической земле, эти совершенные предки, завершенные свое развитие: это возвышенные предки человечества.

Эти создатели прошлого, эти величайшие предки спуска-

Spamco

Брой 222 — год. X

10 юлий 1938 г.
— СЕВЛИЕВО —

СЕДМИЧНИКЪ ЗА БРАТСКИ ЖИВОТЪ

А Д Р Е С Ъ: в-въ „БРАТСТВО“ гр. СЕВЛИЕВО,
ПОЩЕНСКА ЧЕКОВА СМЕТКА 2201

Редакторъ АТАНАСЪ НИКОЛОВЪ

АБОНАМЕНТЪ:

За България . . .	40 лв.
За странство . . .	80 лв.
Оутъленъ брой . . .	2 лв.

СЛАВЯНСТВО

Въпрѣки видимата днѣсть, при
вѣрпъвъ погледъ, изостаналость
на славянството, въ сравнение
съ другитѣ культурни народи,
то носи въ себе си заложитѣ
на нѣщо велико и мощно, нѣ-
що, което другитѣ народи нѣ-
матъ, и което ще го направивъ,
въ недалечното бъдеще, духо-
внѣвъ водачъ на цѣлото човѣ-
чество.

Бъждещето е на славяните

Новага ера, която идва на земята, ще бъде озаглавена със един мощен поет на славянските народи, поетът-свещеностроител, който ще ни даде възможността, за нм да доведем и съвременната ни държава и съвременната ни държава до решаване на неразрешимите досега политико-икономически, религиозно-философски, научни, индивидуални, социални и международни проблеми. И Славянството ще разреши всички тези проблеми по единствен начин — славянски.

Истинското смирение е достигащо именно на славиците. И тъй ск, които, отишли днестъ въ своето търсене на истината и правдата до последната крайност на отрицанието, (въ личност на най-мощния, най-великия и най богата по духовни качества и слава славянски народъ) утврди се паднати на колѣна, ще наведатъ глави до праха на земелата предъ Великата Първопринца, и ще уголятъ своя огромна, и ще уголятъ гладъ, вѣно живоно, непреслазимо, неуничтожимо религиозно чувство, въ чистота истоничъ на чистата, чистота на дете, вѣра.

На тия крайности сж способни само славянитѣ.

ране и сливане на огромните творчески енергии в едно направление, отправянето им към една обща цел, съединяване на отделните напряжения в едно единно направление, при което ще се получи единъ духуковътъ токъ на нови идеи, достатъчно силенъ за да обновяи съста, а

Да работим за обединение на славяните!

Да работим за това именно обединение, което не е обединение чрез пренебрегане на граници, а е обединение по дух! Да работим, преди всичко, за осъзнаване, от всички българини, от всички славянини, на тази велика мисия на тази велика идея, чието реализиране е възложено, въ недалечното бъдеще, на славянството.

Да работимъ за усявяване на пжтищата. Да работимъ за премахване на лутанищата, на безпжтищата, на вреждата, на не-

у ч и !

— Учи, ми казва менъ зората,
— учи, говори сутринята.
Денътъ поема тази пѣснь,
за да я чуя вечерята.

— Учи, говори ми дървото
и клати вѣйки, заятенъ плодъ,
учи, учи се като мене,
да бжедешъ пълненъ съсъ животъ

—Учи, ми шепне тишината.
—Учи, и бурята ми пѣй.
Студътъ и огньтъ повтарятъ:
—Учи, учи се и живѣй.

И камъчето и звездата,
и семчицата, и плодът,
— Учн се, шепнатъ и повтарятъ,
и долината, и върхътъ.

Пробуждана

О, пробуждане велико, песенята на чучулига,
отъ полето къмъ пресгора, хвърнала като стрела,
изгрява залясък, загатни багри и синини разляно,
авомати и брилянти и танцуващи крила.

Пъсента на чулуица изъ небето ведросно,
вдъхновение, родило сълзичевѣ чикъ чирикъ;
о, извивки на крилата, о, извивки на гласца
и възторга отъ живота, безпредѣлнѣ великѣ

0. пробуждана красиво, пѣсенъта на чуудина
отъ полого къяъ простора, херънала като стрела,
изгървъ загънъ златни багри и синие и радости,
и ухание неземно, и танцуващи крила.

Д. Антонова

Ученая комиссия Премии — имеет честь

Съвременитъ хора иматъ особени понятия за кръста. Кръстътъ, е една формула, която трѣбва да се изписи математически. За да се обясни какво нѣщо е небо, трѣбватъ астрономи. Обикновенитъ хора виджатъ звездитъ, но какво представляватъ тѣ — не знаятъ. Трѣбватъ ни геолози, за да ни обяснятъ какво нѣщо сѫ планинитъ и какъ сѫ образуваии. Обикновенитъ хора не знаятъ това. Трѣбватъ ни учени хора — химици, за да ни обяснятъ какво нѣщо е водата. И духовнитъ истини трѣба да се обясняватъ. Кръстътъ е емблемъ, останалъ отъ най-стари времена, отъ не-запомнени времена, още отъ преди времето на Христа. Когато е трѣбвало да накажатъ нѣкой човѣкъ, накарвали сѫ го съ разпятие на кръстъ. Кръстътъ е едно отъ позорнитъ наказания. Кръстътъ има две значения. Има единъ пасиенъ кръстъ и единъ кръстъ, който е въ движението. Отъ наученъ гледище кръстътъ представя четирѣ основни точки въ живота безъ които човѣкъ не може да се ориентира. Така както ние се ориентираме на физическия святъ съ четиритъ посоки — изтокъ, западъ, северъ и югъ, така и кръстътъ представлява една ориентировка въ живота.

Виднаме, че когато заповѣда Христа на кръста, бѣла заповѣдъ ни ржешъ и краката Му, но глгавата Му бѣше свободна. Глгавата означаваше Божията мѣдростъ. Лгавата ржа представя Божията любовъ, а дгсната — Божията истина. Кржката пъкъ представляватъ сегашния животъ на хората. Нѣкой казватъ, че

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

Който не носи кръста си

трѣбва да мислите. Вие трѣбвате да провазвате живота си и всички ваши постъпки да бждатъ свободни. Всичко, каквото човѣкъ вжъхъ върши, трѣбва да го върши свободно. Зашто всички лоши работи въ живота произтичатъ отъ това, че човѣкъ не е свободенъ. Човѣкъ иска да направи нѣщо, прави го, а при това не е свободенъ.

Казватъ: Какво е говорилъ Христосъ едно време? Питамъ: Какво ше говори Христосъ, ако днесъ дойде на земята? Ще каже, че всичко, каквото Христосъ е говорилъ на времето си, е писано въ Евангелието. Не, Христосъ ако се знае, че Богъ е говорилъ на Мойсей, казва нужда имаше да изпраща и Христа на земята? Мойсей е говорилъ за малкитъ деца. За това трѣбваше да дойде Христосъ да говори на възрастнитъ хора, да имъ пронае какъ трѣбвало да приложатъ това знание. Сега се казва, че следъ Христа не може да дойде пророкъ на земята. Това е най-голтмото заблудение, което може да сѫществува. Да мислите така, това значи да изключите Бога, да Го ограничите. Че кой изпраща пророцитъ? — Богъ ги изпраща. Ако единъ пророкъ иде отъ само себе си, той е самозапаецъ. Неговата сила ще трое отъ день до падане. Казватъ: Отде па знаеятъ, че нѣкой го

но въ любовта, която човѣкъ има къмъ Бога. Казано е въ Писанието: „Това е животъ въ менъ, да позная Тебе, Единия Истинния Богъ и Христа, който си провозидъ.“ Кой е Христосъ? — Оня, който изживя любовта въ свѣта.

Сжкственото нѣщо въ свѣта е Божията любовъ, и Божията Истина. Върху тия нѣща е основанъ животътъ. Въ всѣки животъ, това сѫ сжкственитѣ нѣща, това сѫ реалноститѣ. Въ който моментъ стрѣшишъ въ една отъ тѣзи области, веднага ше те изплетатъ най-голтмото нещастие. Всички неприятности ни нещастия въ живота произтичатъ отъ три причини: или отъ едно прегрѣшение или въ областта на любовта, или отъ прегрѣшение въ областта на Божията мѣдростъ, или отъ прегрѣшение въ областта на Истината и свободата. Нѣкой казва: ние трѣбвало да си помислимъ. — Ако вие мислите, че можете да си пожелаете какъто разбирате, вие се лжете. Господъ, който е толкова мѣдъръ, ше ви покаже, че нито единъ косъмъ отъ главата ви не може да падне безъ Неговата воля.

Казано е въ Писанието, че полесно камиа може да мине презъ игленъ ушн, нежели бо гатнать да вѣдѣ въ царството Божие. Като се казва, че ками-

е важно, че човѣкъ страда заедно нѣмалъ модерни обучаи, или че нѣмалъ голѣма, хубава къща. Това не сѫ важни страдания. Но когато вида, че нѣкой човѣкъ страда отъ глѣдъ, а не въ трѣ-четири глѣда, азъ неперечно трѣба да му дамъ парче хлѣбъ да задоволи глѣда си. Ние трѣба да се научимъ да поставяме като Бога Всички плодове, абѣлки, крушки, сливи, череши, портокали, лимони, всичко това е събрано и създадено отъ влиянието на слънцето, отъ земята, въздуха, водата и свѣтлината. Всичко ни е дадено даромъ.

Нѣката природа, сѫ всички живи сжкства въ нѣа, е една Божествена книга,

и ние представяваме листа на тази Божествена книга, върху която сѫ написани всички закони, споредъ които ние живѣемъ и трѣба да живѣемъ. Казано е въ Писанието: „Въ посплнитѣ дни ше напиша сърдце.“ Питамъ: Тѣзи закони сѫ ли ше ги напише Господъ или сѫ написани вече? Подъ думата написане разбирамъ кръста, за който Христосъ говори. Ние не разбираме оизи пасиенъ кръстъ, който е свързанъ съ страданията на хората. Който разбира кръста като носителъ на страдания, споредъ за-

доказва. Важно е каква роля играе страданието въ живота. Страданието е солта на живота. Страданието осолжава човѣка. Безъ страдание човѣкъ е безъ солъ. Когато едно дете се ржѣда, винаги го осолжаватъ. Нѣкой казва, че му е дотегнало отъ страдания. Съгласенъ съмъ съ васъ. Много солъ не трѣба да има, но съвсемъ безъ солъ човѣкъ се сгузма. Въ всичкитѣ нѣща е турено поне по малко солъ. Значи, синята, която свързва живота, е именно солта. Изгуби ли човѣкъ солта си, той умира.

Сега всички трѣба да имате новото разбиране. Всички трѣба да имате този кръстъ въ себе си. Като сръщате единъ човѣкъ, който носи този кръстъ съ новото разбиране, той трѣбва да има весело лице.

Сега азъ ви говоря Божията истина, за да може единъ день да се радвамъ, че съмъ ви говорилъ. Въ истината седи разрешението на всички въпроси: на семейнитѣ, на обществени, на социалнитѣ, на религиознитѣ и т. н.

Ако всички хора приложатъ Божията любовъ, Божията мѣдростъ и Божията истина въ живота си, всички социални въпроси постепенно ше се разрешатъ.

Умни хора се измислятъ. Много умни хора има на свѣта, но нѣкой отъ тѣхъ и до сега още мислятъ, че времето за новото още не е дошло. Не само че времето е дошло, но даже сме закъснѣли малко. Казватъ нѣкой, че второто пришествие щѣ дойде. Второто пришествие е второто издаване на

СЕДМИЧНИКЪ ЗА БРАТСКИ ЖИВОТЪ

А ДРЕСЪ: В-КЪ „БРАТСТВО“ гр. СЕВЛИЕВО, ПОЩЕНСКА ЧЕКОВА СМЕТКА 2201
Редакторъ АТАНАСЪ НИКОЛОВЪ

СЛАВЯНСТВО

СИМФОНИЯ НА ЖИТНОТО ЗЪРНО

братството и равенството! И така, свободата и способността да се владеят, да разполагат ме със себе си, е неразделна отъ познанието на Христовата Истина, Любавъ и Мъдростъ, отъ съзнание о за служене на

Правото на народа чрез гласуване да се избира подходяща лична, която да го уреди, да стопанисва и политически, си е остава священо право. То е което плаши управника, че ако не върши достойно възложение

таму работу, ще бъде отстранен и замѣненъ съ другъ, по достоинству. Но при глаголюването, както и при други задѣлжения къ обществу, необходимо е Християнското съзнание, че обшщитѣ интереси стоятъ по горѣ отъ личнитѣ.

Тогата наистина ще зацару-
ват редът и законността навъс-
къде, Любовта, Взаимопомощ-
та и милосърдието ще преоб-
ладават. Постепенно ще на-
стъпи на земята мирът и въ че-
стието.

Езъ, малкото житно зрънце,
седяхъ притиснато отъ хиляди зърна,
въ огромния хамбаръ на Вѣчния Стопанъ.
То хвърли ме въ земята Той. Бяхъ въ тъма.
Бяхъ съ братята зърна кърми ни майката-земя.
Бяхъ съ смѣсеното мѣло на вода и плодна твърдь.

И азъ прогледнахъ, видѣхъ свѣтина:
слънчеви лжчи обгалиха ни вситѣ.

Прокълнахъ. Чрезъ мене майката земя изопна
мургава снага. Слънцето-Женихъ
извъ тръпни, копнеющи недра погълна.

я любви, зачна и роди. Тогдаъ явихъ се азъ
сатворило въвъ себе брачни двоини:
время и слънце, въздухъ и вода;
дѣлца ги Богъ, а въ мене Себе си всан.

И днесъ въвъ менъ е Той!
Звъвъ хилдитъ живи семена — все Той е тамъ,
въвъ множество лица и все пакъ въ началѣ Единиъ

Отъ зрънце азъ порастнахъ въ тежкъ класъ,
късь умножени живи. слѣдчеви зърна

и въ своето единство и въ множествеността си
всѣ Него изъяснявамъ — Единния,
обгръщащъ всичко, въ милионитѣ внедренъ,
жертвувамъ с' тѣхъ, като жертвуваша с' Той

4 декември 1938 год.

Възраста е едно указание, едно възможност, един възтрешен принцип на човешкия живот, един велик поттик. Изобщо възраста борави с нѣща, които не знаеят, които не знаятъ, въ блудеце. Ти възраствашъ нѣщо, които не си виждали. Разпръзвѣтъ ти за нѣща, които не си виждали, но ти възраствашъ, разпръзвѣтъ ти за онѣзи свѣтъ, които не си виждали, но възраствашъ, разпръзвѣтъ ти какъ онѣзи свѣтъ, разпръзвѣтъ отъ онѣзи свѣтъ, и ти възраствашъ. Разпръзвѣтъ ти за Англия, за Америка, за Франция, за Германия, за Италия, за Русия, за Япония, и Япония, и макаръ да не си ходилъ тамъ, ти възраствашъ. Изобщо, възраста си възраствашъ, нито си чулъ, но като ти разпръзвѣтъ тия нѣща, ти възраствашъ.

[illegible]

БРАТСТВО

Словото на Учителя

НИТО ВЪ ИЗРАИЛЯ

„Нито в Израел, нито навсякъде тогава върхът“

кама: Савременити хора
мислят, че започнали
на сафто. Сиде
които е студент. Сиде
ването на сафто
е започнало
от момента, когато е започ
нало да гори. Шорт се зап
лият сафто, от този момент
е започнал неговия строме
Ние виждаме, че някои от го
решити тила са неадекватни
наше добро.

Ако почете да разбирате правилно живота, той ще се построи за вас. Реалният живот е съди в това, което човекът си дава, а не в това, което си дава на него. Реалният живот е съди в съгласуването на човешката мисъл със вселената, а не в издигането на човешката мисъл над вселената. Реалният живот е съди в издигането на човешката мисъл над вселената, а не в издигането на човешката мисъл над вселената.

[illegible]

Няколко дена си задавахте този въпрос, и казахте мислите си: „Винаги през ум ми, запихте си я, казахте: Зашо трябва да се върне ръката си на тръбата да отстраня? Векндит представя отстраняване, Шомъ отговори буюниът на радио, Следъ измислитъ великага събитая. Следъ три минути чувахте да се говори, пък или свиря. Такова нѣщо представятъ и коситъ на кофия. Турите ли ръката си надъ вехтата, вие се свързвате съ нѣмава станция. Нѣма да мине много време, и вие ще получите нѣмакъвъ отговоръ. Сега, при новото изпитание,

всички стари хора трябва да се поддържат. Азъ съмъ готовъ да ви дамъ единъ, научиъ за погледаване, но какво ще платишъ за това? Даромъ не може. Когато Нькой пожелъ нѣкаква дървъ, и той отъ своя страна дари, че като го дарява, той не губи, че да го дарява, той не трябва нищо да даде. Наши старци ходили на българска сѣвота? Тамъ оми, който приружава невестата, дава даръ, но не го дарява, съ копирина изига. Нькой пъкъ невестата получава на такъвъ даръ, че омигъ й съвѣтава. Понѣкога крѣстникъ е богатъ, подарява на булката единъ хубавъ апаратментъ, съ всичкитъ му мебели. Та вли- зава отомомъ нѣтъ. Та

Број 238

София — Изгрьвъ

своиот дѣди и прадеди наклон-
ности да пива, т. е. да поот-
празда. Дължително време имаме
са произхождат нѣкакво въ ми-
налото, но ако този човекъ въ
работилъ върху себе си, въ с-
гаша му животъ дължително рѣ-
ше показва известна сурж-
ност. Ако пиянството има дълго-
си рече и дълги прѣсти, тогѣ
има възможност да свирѣ до-
бре. Озми, който има кѣси прѣ-
сти, и той има възможност да свирѣ
свирѣ, но не така добре, както
досетелно дължително прѣсти. Сне-
въ, миндалото сѣ били сѣзавани
съ изнесенъ недостатъкъ, днесъ
прѣбыва да се върнѣтъ на ра-
бота, да изсѣршатъ, една кра-
ва работа.

Тъй шото, като измързвал
удовлетъ на човѣка, ще видѣте,
че всичко е написано на него.
Свѣдѣния поклѣтния съ оставили
хлядѣ чѣрти, отъ които се
виждатъ, какъвъ е видъ тѣхния
миналъ, живють. И хлядѣ по-
клѣтния съ показвали какъво мѣ-
сто да излъже въ настоящето
и въ бъдещето отъ насъ. Спел-
но доволно, на човѣка е напи-
сано и миналото, и настоящето
и бъдещето. Като ви следватъ
азъ, виждатъ, че всички имате
добро бъдеще, само че вие не
вервате въ прошлото бъдеще.
Нѣкой, като погледнатъ на по-
ложението на другитъ, казватъ,
че Богъ е надарилъ другитъ
хора съ много дарби, а тѣхъ
не били надарилъ. Това не е
вѣрно. Въ свѣта има единично
надаряване, но има и коллектив-
но надаряване. Нѣкой
заль въ свѣта самъ. Душитъ
които слизатъ отъ невѣднция
свѣтъ, слизатъ груполо: най-

ДВУСЕДМИЧНИКЪ ЗА БРАТСКИ ЖИВОТЪ

А ДРЕСЪ: в-въ „БРАТСТВО“ гр. СЕВЛИЕВО, ПОЩЕНСКА ЧЕКОВА СМЪТКА 2201
Редакторъ А. АНАСТЪ НИКОЛОВЪ

АБОНАМЕНТЪ:

За България . . .	30 лв.
За странство . . .	60 лв.
Отдаденъ брой . . .	2 лв.

ОГНЕНО КРЪЩЕНИЕ

принципът на старото, на миналото. Той е безразлично оследствателен. Той е всеобщо отрицателно отхвърляне на Провидението. Нищо не може да го спазва — той е обречен на загиване.

Животът за Цялото, любовта, единствената любов, която не прави разлика между си сам и чужди, и жертвата за общото благо — това е принципът на новото, комуто принадлежи бъдещето.

Предметът абсолютни, вечно, нетленни действия, всякакви възвишения, величии, човешки реалности губят своето значение. Живее-узгь е духа, а не материята. Никакви технически осуществления, никаква външна, материална култура не могат да издържат и най-малкото сражение с духа на живота на духа, със неговите възбави, божествени реалности. Спасването трябва да създаде своя сила! Тази сила

Днес човештвото минава през този процес. Огъ хиляди години външни събития, гений и талантливи хора работят да пробудят съзнанието на хората, този процес да стане вътрешно въ тях, съби да извърши поотделно, съзнателно това проличаване. Обаче, както виждаме, тѣ не сж

Правилниѣтъ проявления на отишисичеството и насилството тѣ прилагатъ, а въ сво-одата и справедливийтѣ отно-зенията помежу имъ. Но за да ойде това, за да се постигне зизи може би на малцина меч-, а въ човѣка трябва да се про-ди едно велико, едно възви-дно начало — любовта.

Новъ, човѣкъ днесъ се раж-
да. Срѣдъ тия кървопронития
между народитѣ, срѣдъ тази
вражда и антагонизъмъ, които
днесъ бушуватъ съ страшна
сила и слѣпо подчинена воля
на злия гений, се ражда новия
човѣкъ — човѣкъ на лю-
бовта, който ще създаде

Брой 17

София — ИЗГРЪВЪ

бждетъ, снхзходилни къмъ погрѣшнѣтъ. Не да се слагамъ съ тѣхъ, но да вътреме че единъ денъ тѣ ще се изправятъ. Ще дойде единъ денъ, когато човѣкъ ще каже: Простите ме, Господи съзнавамъ своѣта погрѣшка. Имаше потъняване на ума ми, но сега разбрахъ.

Казвамъ: първо трѣбва да се създаде едно общество отъ хора, които мислятъ. Хора, които да се надяватъ на Божията милост и да се надяватъ на Божията истина. Туй на физическото поле да стане: да възраватъ въ любовта, да възраватъ въ мѣдростта, да възраватъ въ истината. Казватъ: Ние го правимъ сега. Правимъ го, както Каинъ го правеше.

Сегга ние се дѣлимъ — разсѣждаме кои сѫ прави, кои — криви. Щомъ се биемъ, ние сѫ правни. Католицитѣ и тѣ знаатъ, да се биятъ, евангелистѣ, будиститѣ и тѣ се биятъ. Кои тогава сѫ прави? Никой не е правъ. Ние искамъ хора, които да не се биятъ. Само тѣ сѫ прави. Тия хора, които не сѫ биятъ, тѣ гредатъ. Тия, които се нуждаятъ, искатъ животъ, искатъ хлѣба, искатъ здраве, исчатъ сѫ любви, липсватъ условия за животъ и разнѣ. Ако тукъ, въ България, се анесе любовта, най-малко 50 на сто отъ населението, ще се намалатъ, ще изчезнатъ.

Споредъ мене, асѣно нѣщо, което се прави, трѣбва да се прави отъ любви. Когато цѣлувашъ, убѣждение трѣбва да имашъ. Ако цѣлунешъ кръста отъ любви къмъ Бога, може да го направишъ, не е зло. Когато ти се малага като законъ,

БРАТСТВО

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

Въ Негово име ще се надяватъ народитѣ

не бѣ обсебена, че само ниско, въпросътъ ли сѫ него? Казвамъ: Човѣкъ трѣбва да бже свѣтъ. Вие сегга искате свобода. Свободни можете да бждете само ако можете да хвърлите хората нагоре единъ километъръ. Дотогава, докато не ги хвърлите нагоре, ще бждете като тѣхъ.

Свободата човѣкъ ще изиска отъ своя умъ, отъ своето сърдце, отъ своата воля. Свободата може да е изискаваща само отъ Бога. Когато човѣкъ се научи да служи на Бога, Богъ ще му даде онази мощната сила, туй трѣбва да се пропона. Туй трѣбва да се пропона на хората, не сегашнитѣ, а на идущия животъ нѣматъ понятия отъ любовта. Когато азъ говоря за любовта, азъ разбирамъ съвсемъ друго. Какво е вашето понятие за любовта? Намирямъ единъ човѣкъ боленъ отъ проказа. Създамъ му условия, излѣкувамъ го; като възрамъ, че той нѣма да злоупотреби съ благословението, което му дамъ. Ако злоупотреби, проназата, че се върне въ двоятъ размеръ.

Вѣра, но и любовь

Никой казватъ: Да възраме. Не е въпросъ да възраме въ Бога. Съ вѣра тази работа не става. Ще обичамъ Господа съ всичкото си сърдце, съ всичия умъ, съ всичката си душа, съ всичката си сила. И каквото правимъ на земята, заради Него

Стр. 2

11 февруарий 1940 год.

На съвремения човѣкъ му трѣбва една здрава основа. Човѣкъ трѣбва да се надява на нѣщо. Понеже съвременнитѣ хора живеятъ при природнитѣ бѣдѣ, тѣ не оценяватъ преди тѣхъ, тѣ не оценяватъ предъ човѣчеството докато дойде човѣчеството да имъ даде хлѣба, да имъ даде животъ. Иматъ право хората да търсятъ, но докато се дойде до този лесния животъ, трѣба умъ. Всичката мѣчнотия е бѣда умъ. Човѣкъ да си цѣри, да си пада, да си жабѣтъ, но сѫ паднали жабѣтъ ти, стонахъ ти и е разстроено — при това положение ти имашъ всички удобства, най-добрата храна, но само че гледашъ на този животъ. Ти казвашъ: „Да имамъ условия на единъ царъ и пакъ да си робъ. И обротно — можешъ да си овчаръ, можешъ да си зѣбѣтъ ти сѫ здрави. Тогавъ заслужава да се живѣе.

Богъ не се доказва

Сегга, на какво да се надяваме въ свѣта? Вие сте чели много философии нити за съществуването на Бога, които показватъ Неговото съществуване. Тези идеи, да се доказва, че Богъ съществува, е смѣшно. Идеята която човѣкъ има за доказване съществуването на Бога, е много смѣшна.

Когато човѣкъ иска да се развесели малко, нека чете теориитѣ, има ли Господъ или нѣма. Това значи да ти говорятъ за едно същество, което е безгранично по форма и по обемъ, толкова голямо, че нищо не

Братство

Брой 1 (282) — 104. XIV
22 септември 1941 г.
— СЕВЛИЕВО —

ДВУСЕДМИЧНИКЪТ ЗА БРАТСКИ ЖИВОТЪ

АДРЕСЪ: В-Ц „БРАТСТВО“ гр. СЕВЛИЕВО, ВОДСКА ЧЕЛОВА СЪНГЛА 2801
РедакторЪ АТАНАСЪ НИКОЛОВЪ

АБОНАМЕНТЪ:
За България 30 лв.
За странство 60 лв.
Отдаден брой 2 лв.

МИСИЯТА НА БЪЛГАРИЯ

Както личът на изгнанието: дитъ сѣща погала първонъ гор- дитъ чела на най-високитъ пла- нински върхове, така сѣщо Бо- жественото слѣще на новия животъ, който идва на земята, изпраща своята първа цѣлуна, озарява първонъ високитъ вър- хове, — истинскитъ духовни во- дачи, — на оня народъ, който е избралъ отъ Провидението да стане проводникъ на Божестве- ното — на истински новото въ- живота.

Въ живота наистина идва нѣ- що ново, нѣщо неизменно и нечувано, нѣщо неизменно, нѣ не сѣ смѣли дори да мечтаятъ. Въ живота наистина идва нѣщо ново, но това ново е наистина ново, съ други думи, то нѣма и не може да има нѣщо общо съ старото; то нѣма и не може да има нищо общо съ старитъ животъ и съ неговитъ методи на насилението и на егонизма. Въ живота наистина идва

Божественото Ново тѣло, да бже внесено въ живота. Всички други отнази да ста- ватъ неговии проводници и но- сители. Ще сѣ откажемъ ли и ние? Да откъснемъ закона на възлѣтитъ и да закинемъ по- закона на истинскитъ човѣци, т. е. по закона на Бога: по за- кону на Любовта.

Нѣма великитъ погнѣмо отъ това. Нѣма погнѣние, по го- лѣмо отъ това. Нѣма разлѣтъ, по- чолѣтъ отъ този, да тѣтъ- нѣтъ по пътя на Новото, което Богъ сочи на хората — по пътя на Любовта.

Мисията на българския на- родъ е именно тази: да докаже на цѣлия святъ, да покаже на- гледно на всички хора и наро- ди на земята, че може да се живѣе въ миръ и любовъ съ всички, че може да се намири мирно разрешение на всички въпроси, че могатъ хората и народитъ да вървятъ по пътя на Бога, дори заобиколенъ отъ възлѣти, дори върѣтъ пламъцитъ на огъня, и пѣтъ да останатъ зловѣи и нечестивци.

ОГНИВО, КРЕМЪКЪ И ПРАХАНЪ

Въ живота човѣкъ се срѣща съ много нѣща, които носятъ обезсърдчение, кога по-малки, кога по-големи. Понѣкога тѣа обезсърдчения сѣ така тежки, че човѣкъ изпада въ помраче- ние и достига дори до самоу- бийство, особено въ слабѣтъ- натури, онии, които нѣматъ центъръ въ живота си, които нѣматъ здрава основа, които сѣ безъ основна идея и се глас- нятъ като отбруленъ листъ отъ есенни вѣтрѣ.

Обаче, има люде, които сѣ възприето само повѣрхностно. Християнството въ тѣхъ е на фалшива основа. Тѣ лицемѣрно се наричатъ християни. Въ тѣхъ нѣтъ души царятъ и борби нѣтъ установяване, побѣдаватъ и вървятъ напредъ. Тѣ нѣматъ здрава основа, центъръ, тѣ нѣматъ идея, когото ги крепи и поддържа. Тѣ носятъ въ себе си огниво, кремъкъ и праханъ, които нѣтъ послушатъ въ кри- тически моменти, въ студени зими дни.

Безъ основна идея, животътъ на земята губи смисълъ и целъ- ста, зашото поминѣтъ човѣкъ

Има Единъ, който се проявява като Любовъ, като Мъдростъ и като Истина,
Има Единъ!

И цѣлата жива Природа го-
вори за този Единия, Великия.
Наричатъ го Богъ, Господъ,
Отецъ.

Той изпълва всичко, изпълва
целото битие, всички създове,
всички слънчеви системи и все
пакъ остава непроявенъ. И въ
целата вѣчностъ Той не може
да се прояви. Въ нея нѣма вси-

Самъ по себе си Абсолютниятъ, Непостижимиятъ е безъ

Ограничава се безъ да се ограничи. Смаява се безъ да се смали.

Създава, но никога не се изощава.

Уподобяватъ го на Свѣтлина,
на Разумъ — Логосъ. Но самъ
по себе си, Той не е ни Свѣт-
лина, ни Разумъ.

Богъ не присъствува по единъ материаленъ начинъ въ свѣта.

И наистина, когато единът ху-
ложникът нарисувал една карти-
на, той въ картината ли е?
Когато единът взел извае ед-
на статуя, той въ статуята ли е?
Ала когато великият Непо-
нать ни се изпява, Той ни се
изпява като Свѣтлина безъ
жизнь. Животъ безъ появѣ-

СЛОВОВО НА УЧИТЕЛЯ

ЛЮБОВЬТА

Любовта е свѣтъ, въ който
живѣе Божествения Духъ.

познанията на свѣтъ, които
ознаватъ мждрецитѣ отъ асич-
и времена и за който Хрис-
осъ говори, е свѣтъта на Лю-
бовта.

И когато казваме, че Богъ е
Любовъ, подразбираме сжи-
вата, отъ която всичко произ-
лиза.

Отъ извора на Любовта
ж произлѣзли и ще произли-
жатъ всички саѣтовѣ презъ всич-
китѣ вѣчности.

Всичко въ свѣта живѣе въ
Любовьта и чрезъ Любовьта.
Всичко, което виждаме: звезд-
и вселени слънца, планети, е

Цѣлиять космось въ негова-
роая на Любовыа.

Това е великото „тѣло на
бога“.

Вънъ отъ любовта ние не познаваме Бога. Любовта е свързана съ всички органически същества. Нѣма живо същество, нѣма жива материя въ

а. Когато той ни гледа тъй
реони, тъй страдащи и невежи,
Него, въ величието Му, се
отражда едно желание да спу-
се ржката си и да ни каже:
"Народче сега!"

свѣта, която да не се вливе по бо-
динъ или другъ начинъ отъ бо-
любвѣта, да не е тѣсно свър-
зана съ нея.

Богъ на Любвѣта не е само
извънъ отъ насъ, въ вселената,
и вътре въ насъ.

Той е живата връзка на всички, което е "вън" и "вътре".

И за това ние казваме:
Въчна е само Любовта. Отъ
нея изтича животътъ. Любовта
е, която носи пълниятъ ни-

Доброто, като плодъ на Лю-
бовта, се съдържа въ нея.

Истината сжщо е включена
във Любовта.

Ето защо, абсолютната Божия Любов подразбира вечно-истинна Правда.

Физическата страна на Любовете е Правдата.

За да се изяви Любовете на Земята, непременно трябва да има Правда.

Любовете е дълготърпелива и милостива, но абсолютната Любовете изисква абсолютна Правда.

нственных плодъ на Лю-
бѣ.

когато Любовта не влезе
та, той няма да се преоб-
и.
я е велик огън, който
ся живот.

Бо нѣма по-страшна сила
Любовта за онѣзи, които
въ дисхармония съ нея.
на тѣхъ настѣпватъ тогава
и терзания.

кой ще разтопи всичко оно-
което не може да издържи
шият трептения на Любова.

ежедневно по 10-15 минути. Се превръщат в

бень родъ вино.

...и пре-
пления.
...о ти, който мислишъ, раз-
...вай това вино на човѣш-
...любовъ образувано отпо-

от сладките сокове на
Лубовъта.

ЖИВАТА ПРИРОДА

Живата природа, въ своята цялостност, е проява на разумни сили, на разумни същества от разни градации, които живеят въ пълна хармония, обединение и единение.

Всички тѣ иматъ една висша целъ, която наричаме Богъ, сиречь безграничното, безначалното, въ което всичко сжест-

Очевидно, подът „жива природа“ ние не подразбираме онова, което съвременният естествознание подразбира. За нас

Природата е нѣщо велико, не само по своето устройство, но и по онази интелигентност, която нази върхозна разумност, която тя проявява.

Живата природа е сборът от всички същества, които представляват „атомите“ на великия, големия свят. Цялото пространство, в което живеем, и се движим, е пълно със същества от разни категории и култури.

Така че, когато говорим за вселена, ние подразбираме съборът от разумни същества, които са в отношенията между които съществено хармонични. Тъзи, абсолютно същества са, които придават ценност на цялостността.

Ето защо, за погледа на ония, които имат космично съзнание, члътят космостъ съ неговата природа е едно живо същество, въ което всичко се обединява.

И този космос може да бъде "дефиниран" и "ограничен", и голът и малък; едновременно велико свойство на Вечното е да приема каквито ще форми. Предъ, духовния взоръ на ве-

Братство

ДВУСЕДМИЧНИКЪТ ЗА БРАТСКИ ЖИВОТЪ

АДРЕСЪ: в-къ „БРАТСТВО“ гр. СЕВЛИЕВО, ПОЩЕВНА СЕВИА СЪВЪТЪ 2801
РЕДАКТОРЪ: АТАНАСЪ НИКОЛОВЪ

Брой 5 (300) — год. XV
1 Януари 1943 г.
— СЕВЛИЕВО —

АБОНАМЕНТЪ:
За България 40 лв.
За странство 10 лв.
Отдаден брой 2 лв.

УЧИТЕЛЯТЪ

Единъ народъ има въ света
веренъ нестервено човече-
ство — Божия народъ, Той,
който въ материалната дряга
сознава своята душа и живее
за Бога.

Единъ учене има въ света
за всички твужени пакти чамъ
Богът — благовестието за Цър-
квата Божие и синоното
отношение на Бога къмъ чо-
вѣка, като баща къмъ синъ.
Единъ Учителъ има въ свѣ-
та, който ръководи тая свѣ-
щенна вяра, излъчва въ много
форма — Истината на Бога.
Никога своятъ не е билъ
сирѣкъ. Никога неговото съзна-
ние не е било безъ форма, безъ
поскона къмъ вечната истина.
Колкото времѣната, условия-
та, историческиятъ вѣнчанинъ
крѣпа сѣ по-голяма, идеята
въ по-голяма борба, толкова
личността, която поема по
небесната закона учителиство.

Въ безмълвие отпраща зло-
то отъ насъ, а ми влива жи-
вота на истината, О! Ако
човѣчеството би го приело,
всичката земя лѣжа би из-
чезнала, светла би се обже-
стива.

Божиятъ народъ единствено
го позна. Той тръгна следъ
Него както ангели, когато е
билъ на земята.
Въ сегашната епоха Учи-
телъ присъства на своето
възкресение.

Две хиляди години съзвни-
ето на хората бѣ въ свѣтлата
на мракъ. Не тръгна Савето,
оуштитъ стѣнѣха и стра-
дани.

Милана донесе се въплоти-
ха въ човѣчѣ форма, и сега
по всички позора на земното
човѣчество се борятъ със зло-
то, за едно: да се приеме
свѣтлото на Учителя.

Свѣтлото ще оръе всички
съзнания. Материалната култура
ще приеме новото учение.
Въ общото безвѣстие — пос-
мивае човѣкъ, че падне при

НА НОВАТА ГОДИНА

Съсъ трепетни сърдца очакваме те ний:
Ела, и обнови живота!
Въвъ прахъ разбий ти всичко старо по съста
и въ мощенъ пламъкъ разгори любовта!

О, нова година, ти идвашъ пакъ при насъ
съсъ клоннала глава, съ вѣнѣцъ отъ трѣни на
челото.
Човѣцитъ братя разпознаха те на кръста,
и кръвъ течѣ обилно по земята.

Всрѣдъ хладни звѣзъ. на оржия смъртоносни
звѣзди гласътъ на вѣнчата любовъ,
и въ обсна стрѣвъ на струишо заслѣпление
избива се днесъ хората братя.

О, нова година, донеси ти мира на земята!
Съ простѣрни къмъ тебе ржѣ въсѣмъчно зорѣтъ:
Дай миръ и любовъ, дай братство и правда свещена
на тоя измѣненъ човѣшки родъ.

О, нова година, бжди ти и край и начало:
край на човѣшкитъ заблуди и борби
край на пълнения демонъ на разрушението,
и начало свѣтло на братство и любовъ.

Да стихне вѣдъ по цялата земя

11 октомври 1942 год.

И каже да ви говоря върху философия. Какво разбираме под думата закономерност, отговорни принципи и изявени факти?

Ние сме дошли на земята и не знаем защо сме дошли. Ние мислят, че са дошли на земята да платят и да пият. Инакте погрешно схващане. Защото, ако си отидеш на концерт, не е важно дали ще вземеш първото място. Не е важно да бъдеш първи, да те виждат всички. Ти можеш да вземеш и последното място, но онова, което чуеш, което разбираш от музиката, то е по-важно. Не важи дали си близо или далече. Навистинна, ако си малко глух, ще съдържаш много, но ако имаш остър слух, можеш да съдържаш и малко.

Никой хора искат да бъдат близо до истината. Тъй като истината е нито много глуха, нито много гласна. Единственото нещо, което е точно на място, е истината. Тя е вкопана в фокус, — аето и да се постави, тя съответствува. Ние мисли да вземеш някой фокус към нея, да се нагледеш. Тя иска да имаш слух, не важи да те съдържат. Тя е вкопана: Слушай! За Любовта не е важно какви писма пишеш, какви тракти четеш, за нея няма значение как ще хванеш баша си, майка си, но как ще я възприемеш и как ще живееш с образоваността.

Досега ние сме имали един метод, един начин на възпитание. Нещо препоръчва, нещо забранява, ние сме

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

ОТМЪРЕНИ ПРИНЦИПИ И ИЗЯВЕНИ ФАКТИ

Си върви по скъпия начин: само един той му напълни. Казане: Как е възможно? Ще ви предам друг принцип: Всмекте някой мома или момък, хоят нечисто, но сещане дрехи, небрежност, ни не искате да учат. По едно време предават, мома или момък, хоят нечисто, но сещане дрехи, небрежност, ни не искате да учат.

Ние все оправиме досега? Ако ви дадат една задача: дадате ви един орбъх и една череша, какво бихте направили? Ако ти издеш орбъха, не можеш да го посъбеш. Ако издеш орбъха, отиде вече, черешата не можеш да посъбеш. Ако ти дадат черешата за предпоставка: като я издеш, можеш да посъбеш костина. Та ако имаш едно знание за орбъх, тогава или ще го издеш или ще го посъбеш. Ако го посъбеш, е за предпоставка, понеже след няколко години ще ти дава повече орбъхи, от които половината ще издеш, половината ще посъбеш. Съ орбъха не може да си позволиш това, което си черешата си позволява. Та казвам, ние искаме да задоволим себе си в събъта, а ние имаме един мироглед. Ти ако не знаеш как да издеш, никога няма да се задоволиш. Ако не знаеш как да чувствуваш, да възприемаш, никога няма да се задоволиш.

Никой казва: Какво ще се задоволяваш? Всмекте един човек — един, който знае

сега там, где го няма. Казват: да види Христа. Ако видиш Христа Той те погледне с дъх, ако живееш добре на земята, ще имаш дълбоко негово уважение и любов. Тогав като съдържаш Христа в сърцето си, ако ти виждат, ще ти дават

спорът мосто схващане, аско учение, което няма за измисъл или подбудителна причина любовта отвън и общността отвън, то не е Божествено. Някои последва смъртта, но един резултат на отклонението. При всяко едно учение, което има любовта и общността, има възкресение, общността. Всяка човешка, която животът. Всяка човешка, която животът. Всяка човешка, която животът.

Всичко, което животът, то е Божествено. Някои последва смъртта, но един резултат на отклонението. При всяко едно учение, което има любовта и общността, има възкресение, общността. Всяка човешка, която животът.

Всичко, което животът, то е Божествено. Някои последва смъртта, но един резултат на отклонението. При всяко едно учение, което има любовта и общността, има възкресение, общността. Всяка човешка, която животът.

Всичко, което животът, то е Божествено. Някои последва смъртта, но един резултат на отклонението. При всяко едно учение, което има любовта и общността, има възкресение, общността. Всяка човешка, която животът.

Всичко, което животът, то е Божествено. Някои последва смъртта, но един резултат на отклонението. При всяко едно учение, което има любовта и общността, има възкресение, общността. Всяка човешка, която животът.

Всичко, което животът, то е Божествено. Някои последва смъртта, но един резултат на отклонението. При всяко едно учение, което има любовта и общността, има възкресение, общността. Всяка човешка, която животът.

ли за въ бласе като добде. Какво стана съ рускит богата каже? Като той де бодливизмът, каже че стане съ нешнит богати хора? Прощавай, които сета иде въ сета че произведе промива.

Сеташит хора мислят, че сабът отвън ще се преобрази. Нещинит сабът и напътит вжрешет сабът само по един начин: да се полюбят Божествената любов и я приложим. При всяко едно учение, което има любовта и общността, има възкресение, общността. Всяка човешка, която животът.

Всичко, което животът, то е Божествено. Някои последва смъртта, но един резултат на отклонението. При всяко едно учение, което има любовта и общността, има възкресение, общността. Всяка човешка, която животът.

Всичко, което животът, то е Божествено. Някои последва смъртта, но един резултат на отклонението. При всяко едно учение, което има любовта и общността, има възкресение, общността. Всяка човешка, която животът.

Всичко, което животът, то е Божествено. Някои последва смъртта, но един резултат на отклонението. При всяко едно учение, което има любовта и общността, има възкресение, общността. Всяка човешка, която животът.

Всичко, което животът, то е Божествено. Някои последва смъртта, но един резултат на отклонението. При всяко едно учение, което има любовта и общността, има възкресение, общността. Всяка човешка, която животът.

Всичко, което животът, то е Божествено. Някои последва смъртта, но един резултат на отклонението. При всяко едно учение, което има любовта и общността, има възкресение, общността. Всяка човешка, която животът.

Брой 5 (322) — год. LVII
15 ноември 1944 г.
— СЕВЛИЕВО —

ДВУСЕДМИЧНИКЪ ЗА БРАТСКИ ЖИВОТЪ

А Н Р Е СЪ: в-къ „БРАТСТВО“ гр. СЕВЛИЕВО,
РедакторЪ АТАНАСЪ НИКОЛОВЪ

ПОЩЕНСКА ЧЕКОВА СМЕТКА 2201

АБОНАМЕНТЪ:
За България . . . 80 лв.
За чужбина . . . 150 лв.
Отдаде брой . . . 3 лв.

ДА БЪДЕМЪ ГОТОВИ!

— БУДЪ ГОТОВИЙ!
— ВСЕГДА ГОТОВИЙ!
(Комсомолски поздравъ)

Преди години, а до голяма степен и днес, нощ думитъ „Бъди готовъ!“ — „Да бъдемъ готови!“ — се полдразбират и го- товнието и желанието и го- товността за борба. Борба за съхране на стария строй, бор- ба за разрушаване на старото въ всички области на живота, борба страшна, но жисре- менно изискваща безборъ скъп- жертви за строичаване вериги- та на едно тесно робство, за премаване властта на синигъ, която бѣха противъ направда на човѣчеството, искайки на всѣма цена да го задържатъ въ състоянието на вѣчна мисерия, разединение, взаимноизжидане в братоубийство.

Днесъ, обаче, когато тѣя си- ни, може да се каже, сѣ вече тѣлесно не може и дума да

смыкналото, и, особено, когато въпроса е да се изгради нѣщо ново, да се построи единъ новъ святъ, какъто ние още не сме виждали сѣ физическитъ си очи и образеца, идеала, плана за който ние носимъ само въ ду- шитъ си! . . .

Ние всички, стремещи се къмъ изграждането на този новъ святъ, имаме само слаба, съ- смѣт съмба представа за голя- мѣтъ трудностъ, за безкрайната сложностъ и за неподозирани- та задачи, които ще изпъкнатъ предъ насъ още въ първия денъ, когато ще кажемъ: привърши- ме борбата, привършиме съба- рянето на старото и започна- мѣ изграждането на новия святъ.

Тукъ ние ще трябва да от- бележимъ, че, за щастие, фак- тически не може и дума да

Азъ

Азъ съмъ малката божестве- на искра, излязла въ предѣли на времето отъ божествения огънъ. Азъ съмъ този, който е билъ, е, и винаги ще бъде. И във- ника да дойде време, когато да не бѣла, защото азъ съмъ малката божествена искра, ча- стница отъ божествения огънъ.

Азъ съмъ царския синъ, из- пратенъ на земята отъ своя ве- лика Баща да се уни. Цѣлата земя е моегъ униице и тѣло- то мое е мой вѣлководель.

Станете, въздухъ, вългата и храната сѣ мои учители, които разкриватъ предъ мене чудната книга на живота природа и ме учатъ да я чета. И всѣко дър- во и всѣки листъ и безбръж- вото дълбоко море и високитъ планински върхове и най-мал- ката тревича и безкрая — все-

ЦВѢТА ОТЪ ПОЛЕТО

АНГЕЛЪ ИВАНОВЪ

Скъпостъ сѣ само предъ очи- та на нашия небесенъ Баща. И елиа и сѣла е нашата Ро- дина, елиа и сѣла е нашата родегъ домъ. Ние сѣ тебе сѣ ситници по авеститъ, притеви- ци на вѣнчостъ. Много вѣста сѣе изходили и много вѣста сѣе видѣли. И много още има да ходимъ и много да влидемъ. Дѣтътъ е нашата пѣта, Дѣ- ламъ на сѣла. Сѣга сѣе сѣла- на-малкото обитание, което трябва да посетимъ. Отъ туъ започа вече нашето възвание и нашето връщане. И ние ще сѣе върнемъ въ нашия родегъ домъ, когато сѣе приключи вѣ- нчостъ. И ще разкажемъ на нашия небесенъ Баща искро, която сѣе видѣла и всѣкото знание и малкостъ, които сѣе придошли. И тогъ ще сѣе рада на всѣчко. Но най-много, ще се

СЪДЪРЖАНИЕ

Изгревът, том 30

САВА КАЛИМЕНОВ И ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

Мисията на славянството	3
I. В ТЪРСЕНЕ НА ВИСОКИЯ ИДЕАЛ	
Магнетофонен запис на Вергилий Кръстев през 1982 г. във вилата на Сава Калименов, Софийско, Горна баня	5
1. Родът Калименов	6
2. Леонид Андреев	8
3. Максим Горки и Леонид Андреев	14
4. Как се ражда атеизма и анархизма	16
5. Анархистични групи	19
6. Република или царство	22
7. Анархистична група в Севлиево	26
8. „Пряма акция”	29
9. Собствена революция	33
10. Бягството от затвора	38
11. Прехвърляне през Дунава в Румъния	42
12. Румънските арести и лагери	45
13. Опити за бягство от Румъния	47
14. Бягството	50
15. Във Варна бой до припадък	52
16. В затвора в Севлиево	53
17. Запознаване с толстоизма	55
18. Среща с окултизма	58
19. Пробуждане за духовното	60
20. Среща с книгите на Учителя Дънов	61
21. Спиритизмът в света и в България	63
22. Александър Кръстников	67
22.1. На окултистите. Стихотворение. – В: <i>Витлеемска звезда</i> , Бургас. Г. 9, бр. 3, 10.11.1929, с. 1.	69
22.2. Власт. Стихотворение. – В: <i>Витлеемска звезда</i> , Бургас. Г. 9, бр. 24, 19.06.1930, с. 1.	69
22.3. Възмездие. Стихотворение. – В: <i>Витлеемска звезда</i> , Бургас. Г. 9, бр. 25, 30.06.1930, с. 1.	70
Бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев	70
23. Боян Боев	71
Бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев	72
24. Списание „Всемирна летопис”	72
Бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев	73
25. Тодор Бъчваров	75
25.1. Грядущо. Стихотворение. – В: <i>Родина</i> . Г. 1, кн. 1, януари 1902	76
25.2. На сърдечните врата. Стихотворение. – В: <i>Виделина</i> . Г. 8, кн. 6–7, 1910	77

	Бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев	78
26.	Толстоистите в България	78
	Коя песен? ; Слушай слово. стихотворения. – В: <i>Песни на мирния живот</i> . [състав.], прев. Стефан Андрейчин. София: книгоизд. Възраждане, [1924], с. 10–12.	81
	Моят брат ; Дух си!. – В: <i>Ковачев, Йордан. Моето утро. стихове</i> . София: книгоизд. Възраждане, [1924], с. 44–45.	81
27.	Лев Толстой и България – В: <i>Константинов, Георги. Лев Толстой и България</i> . София, 1929, с. 3. (Библиотека Свободна мисъл)	83
	Бележки на съставителя Вергилий Кръстев	98
28.	Запознанството с Толстой – В: <i>Шопов, Г. С. На гости в Ясна поляна</i> . София, 1929, с. 33–40. (Библиотека Свободна мисъл)	98
29.	Спомени за Христо Досев	102
	29.1. За Христо Досев в България / С. А. [Ст. Андрейчин]. – В: <i>Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии</i> . София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 3–12.	106
	29.2. За Христо Досев в Русия / Д. Ив. Вапцаров. – В: <i>Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии</i> . София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 13–18.	106
30.	Колонията на „Възражданци“ в България. Задачите на колонията на „Възражданци“ – В: <i>Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии</i> . София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 83–87.	109
31.	Колонията на „Възражданци“ в България. Първата несполука в Бяла Слатина – В: <i>Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии</i> . София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 87–93.	111
32.	Колонията на „Възражданци“ в България. В Алан Кайряк. – В: <i>Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии</i> . София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 93–101.	113
33.	Колонията на „Възражданци“ в България. Характеристика на общинарите. – В: <i>Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии</i> . София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 101–111.	117
34.	Колонията на „Възражданци“ в България. Практическото осъществяване на нашите задачи. – В: <i>Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии</i> . София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 112–124.	121
35.	Колонията на „Възражданци“ в България. Заключение – В: <i>Досев, Христо. Съчинения. Т. 1, Разкази и статии</i> . София: книгоизд. Възраждане, [1923], с. 124–136.	126
	Бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев	131
36.	Рудолф Щайнер	132
	Бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев	133
	Рудолф Щайнер за Учителя Дънов / Сава Калименов. – В: <i>Калименов, Сава. На българина. Т. 2.</i>	133
37.	Първата отпечатана книга	134

38.	Първи опит за печатница	138
39.	Списание „Еделвайс“	140
40.	Списание „Ново човечество“	141
41.	Статията „Ново човечество“ / Сава Калименов. – В: <i>Ново човечество</i> . Г. 1, кн. 1, април 1925.	144
42.	Статията „Еделвайс“ / П.Г.[Пламен Градющий=Сава Калименов]. – В: <i>Ново човечество</i> . Г. 1, кн. 2–3, май–юни 1925.	149
43.	Статията „Нашият път“ / П.Г. – В: <i>Ново човечество</i> . Г. 1, кн. 2–3, май–юни 1925	152
44.	Статията „Ново учение“ / П.Г. – В: <i>Ново човечество</i> . Г. 1, кн. 2–3, май–юни 1925	155
45.	Печатница „Житно зърно“	161
46.	Защо се създаде печатница в Севлиево?	167
47.	Женитбата е клопка	169
48.	Беседите на Учителя на есперанто	170
49.	Статията „Международен език“ от Лудвиг Заменхоф. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 78, 24.12.1933	173
50.	Библиотека Нова култура = Biblioteko Nova kulturo (съдържание на I–III година)	176
51.	Самостоятелно издадени книги на есперанто и писмо за издаване на Библиотека „Нова култура“	178
52.	Вестник „Братство“ на есперанто – „Fratesco“	180

II. ПОВЕСТВУВАНИЯ ЗА ВРЕМЕНА, СЪБИТИЯ И ЛИЧНОСТИ. Вестник „Братство“, СЕВЛИЕВО. Г. 1, бр. 1 (15.11.1928) – Г. 4, бр. 44 (19.11.1931)

Магнетофонен запис на Вергилий Кръстев през 1982 г. във вилата на Сава Калименов в Горна баня.	181
---	-----

53.	Как се започна с вестник „Братство“	182
54.	Съобщения и писма за вестник „Братство“	184
54.1.	Редакция „Братство“ – гр. Севлиево, 1928 година	184
54.2.	Писмо на Сава Калименов до Михаил Краев – гр. Оряхово, 10.12.1928 година.	186

Сканиран материал

Вестник БРАТСТВО, Год. 1, бр. 1, 15.11.1928, с. 1.	187
54.3. Писмо на Сава Калименов до Михаил Краев – гр. Оряхово, 22.12.1931 година	188
54.4. Редакция „Братство“ – гр. Севлиево, 1937 година	188
55. Статии в брой 1 на вестник „Братство“, 15.11.1928 г.	190
55.1. Обръщение към читателите	190
55.2. Истината: според Дънов / Стефан Кадиев	190
55.3. За обществото „Бяло Братство“ / Стефан Кадиев	191
55.4. Слово и дело / Пламен [Сава Калименов]	192
56. Отпечатването на „Агни йога“	193
Бележки на съставителя Вергилий Кръстев	195

57.	Молитвата и несбъднатия блян	196
58.	За белите братя. Публикации във вестник „Братство”	199
	58.1. За белите братя / Димитър Станев.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 1, бр. 4, 1.03.1929, с. 3, 4.	199
	58.2. Едно посещение: Из един дневник	
	/ Стелла [Невена Неделчева].	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 1, бр. 6, 15.05.1929, с. 3.	200
	58.3. Деца на любовта / Т. Ч. [Тодор Чаушев].	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 1, бр. 6, 15.05.1929, с. 4.	203
59.	Стоил Стефанов	203
	Бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев	204
	Писмо до редакцията / Стоил Стефанов.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 1, бр. 7, 15.07.1929, с. 4.	204
60.	Българи, сърби и Македонската организация	206
61.	Статията „Воля за мир” / Сава Калименов.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 1, бр. 9, 5.10.1929, с. 1.	208
62.	Статията „Какво се очаква? / Т. Чаушев.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 1, бр. 8, 15.08.1929, с. 1.	211
	Бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев	212
63.	Кришнамурти	212
64.	Теософите и идването на Мировия Учител	214
	64.1. Теософите в България / Вергилий Кръстев	214
	64.2. Кришнамурти за Учителя / Сава Калименов.	
	– В: <i>Калименов</i> , Сава. На българина. Т. 1. ръкопис	215
	64.3. Орден „Звездата на Изток” № 1	216
	64.4. Орден „Звездата на Изток” № 2	217
	64.5. Теософско общество в България.	
	Интервю с г-жа Ани Безант	218
	64.6. Предговор към „Идването на Миров Учител”	
	от Ани Безант / Тодор Бъчваров.	
	– В: <i>Безант</i> , Ани. Идването на Миров Учител.	
	София: сп. Родина, 1923, с. 3–6	
	(Библиотека Духовен живот. бр. 1)	220
65.	Двамата братя Ангел и Васил Томови	221
	65.1. Що е красота?. Защо красотата ще спаси света	
	/ Ангел Томов.	
	Севлиево: книгоизд. Братство, 1941, с. 48.	223
	65.2. Съобщение за нова книга от В. Т. Благодумов	224
	65.3. Предисловие в книгата „Великото учение”	
	от В. Т. Благодумов.	
	София, 1935.	
	Кн. 1, Няколко основни положения	224
66.	Вестник „Братство”. Севлиево. Г. 2, бр. 20, 15.05.1930	
	– „Към живот или смърт”	229

67.	Бялото Братство, Учителят Дънов, беседите	231
67.1.	Статията „Бялото братство” / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 2, бр. 22, 15.08.1930, с. 1.	231
67.2.	Статията „Учителят Дънов / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 2, бр. 22, 15.08.1930, с. 2.	232
67.3.	Беседите / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 2, бр. 22, 15.08.1930, с. 3.	233
68.	„Един е изходът” и „Зовът на Бялото братство”	234
68.1.	Статията „Един е изходът” / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 2, бр. 23, 18.09.1930, с. 1.	234
68.2.	Статията „Зовът на Бялото Братство към Българския народ и към цялото човечеството” / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 2, бр. 23, 18.09.1930, с. 1.	235
69.	Мракът и светлината	237
	Тъмни сили / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 2, бр. 25, 1.11.1930, с. 4.	237
70.	„Клевета и истина”, „Пророк не е признат в отечеството си” и „Едно духовно тържество”	238
70.1.	Статията „Клевета и истина” / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 2, бр. 26, 10.12.1930, с. 1–2.	238
70.2.	Статията „Пророк не е признат в отечеството си” / Стела [Невена Неделчева]. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 2, бр. 26, 10.12.1930, с. 2.	241
70.3.	Статията „Едно духовно тържество” / П. [Петър Пампоров]. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 2, бр. 26, 10.12.1930, с. 3.	242
71.	„Учението на Бялото Братство”	243
	Статията „Учението на Бялото Братство” / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 3, бр. 27, 10.01.1931, с. 1–2.	243
72.	Есперанто – международният език	246
	Международният език. Говорено от Учителя на гостите есперантисти-конгресисти в София, 13 юлий 1930 г. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 3, бр. 32, 25.04.1931, с. 2–3.	247
73.	„Дайте амнистия!”	249
	Статията „Дайте амнистия!” / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 3, бр. 36, 20.08.1931, с. 1.	250

74.	„Как се насажда шовинизма”	252
	Статията „Как се насажда шовинизма” / Сава Калименов.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 3, бр. 40, 15.11.1931, с. 4.	252
75.	Гоненията срещу Бялото Братство	253
75.1.	Статията „По повод гоненията срещу Бялото Братство”	
	/ С. Калименов.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 4, бр. 41, 1.12.1931, с. 3.	254
75.2.	Стихотворението „Пастрок” / дядо Благо.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 4, бр. 41, 1.12.1931, с. 3.	257
 III. БЕЛИЯТ КОМУНИЗЪМ – КОМУНИ, КООПЕРАЦИИ И ЗАДРУГИ.		
ВЕСТНИК „БРАТСТВО”. СЕВЛИЕВО.		
Г. 4, бр. 45 (1 апр. 1932) – Г. 6, бр. 102 (28.10.1934)		
Магнетофонен запис на Вергилий Кръстев през 1982 г.		
	във вилата на Сава Калименов в Горна баня	258
76.	Белият комунизъм	259
77.	Статията „Белият комунизъм” / Сава Калименов.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 4, бр. 48, 15.07.1932, с. 1.	264
78.	Атанас Николов	268
79.	Частната собственост	272
80.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ.	
	За частната собственост. Из беседа държана на 18 май 1919 г.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 4, бр. 77, 10.12.1933	274
81.	Статията „Трудова Братска Задруга” / Сава Калименов.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 5, бр. 58, 1.02.1933, с. 1.	276
	Общочовешко братство. Бележки	
	на съставителя д-р Вергилий Кръстев	278
82.	Статията „Каква трябва да бъде първата Трудова	
	Братска Задруга” / Сава Калименов.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 5, бр. 61, 22.03.1933, с. 1.	279
83.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ.	
	Свобода – братство – човешчина. Из беседа държана от	
	Учителя на 26 февруари 1933 г., 10 ч.с., София–Изгрев.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 5, бр. 62, 15.04.1933, с. 2.	284
84.	Статията „По въпроса за Трудовата Братска Задруга”	
	/ Филип Стоицев.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 5, бр. 63, 15.05.1933, с. 2.	285

85.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Трите свята. Из беседа държана на 12 август 1932, 5 ч. с. при Седемте Рилски езера. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 5, бр. 63, 15.05.1933, с. 3–4.	288
86.	Где е спасението?. Съобщение и статия 86.1. Съобщение за Трудова Братска Задруга–Севлиево. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 83, 1.01.1934	292
	86.2. Статията „Где е спасението“ / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 84, 1.02.1934, с. 1.	292
87.	Статията „Основите на братската задруга“ / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 85, 25.02.1934, с. 2–3.	293
88.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Кога ще се оправи светът?. Из беседи, държани на 14.01.1934 г. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 85, 25.02.1934.	295
89.	Статията „Основите на братската задруга“. продължение / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 86, 4.03.1934, с. 1.	297
90.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Вътрешно ръководство на човека. Из беседа, държана на 21 януари 1934 г. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 86, 4.03.1934.	298
91.	Статията „Основите на братската задруга“. продължение / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 88, 25.03.1934, с. 2.	299
92.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Раждането на новия свят. Из беседа, държана на 04.02.1934 г. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 88, 25.03.1934.	300
93.	Статията „Кооперация или задруга“ / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 101, 14.10.1934, с. 1.	303
94.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Нивите принципи и методи за възпитанието на човека. Из беседа на Учителя от 02.09.1934 г. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 101, 14.10.1934, с. 2.	303
95.	Статията „Кооперация или задруга“. продължение / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 102, 28.10.1934, с. 1.	306

96.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Новите принципи и методи за възпитанието на човека. Из беседа, държана на 02.09.1934 г. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 102, 28.10.1934, с. 2.	309
97.	Трудова задруга „Братство“. трети опит	309
98.	Зов за реализиране на Трудова задруга „Братство“ и Проектно-договор за основаване на трудова задруга „Братство“	312
	98.1. Зов за реализиране на Трудова Задруга „Братство“ (7.07.1945)	312
	98.2. Проектно-договор за основаване на Трудова Задруга „Братство“	315
99.	Национализация и експроприация	319
	Комуни, кооперации, задруги / Вергилий Кръстев	322

IV. КОЙ ДВИЖИ СВЕТОВНИТЕ СЪБИТИЯ И КОЙ УПРАВЛЯВА СВЕТА В СТРАНИТЕ, ОБЩЕСТВОТО, ДОМА. ВЕСТНИК „БРАТСТВО“, СЕВЛИЕВО.

Г. 7, бр. 103 (7.11.1934) – Г. 17, бр. 322 (1.12.1944).

Магнетофонен запис на Вергилий Кръстев през 1982 г.
във вилата на Сава Калименов в Горна баня

	<i>БРАТСКИЯТ ЖИВОТ В СТРАНАТА</i>	325
100.	Братският живот в страната и чужбина <i>КОЙ ДВИЖИ СВЕТОВНИТЕ СЪБИТИЯ?</i>	325
101.	Югославянско сближение	329
102.	Полемика с проф. Стефан Консулов	330
	Бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев	331
	Статията „Научни и ненаучни обяснения на живота“ / Ст. Консулов. – В: <i>Природа и наука</i> . Г. 8, кн. 10, юни, 1938, с. 145–147.	331
103.	Статията „Науката и живота“ / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 10, бр. 221, 26.06.1938, с. 1.	333
104.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Някой си стотник. 29 неделна беседа, държана от Учителя на 1 май 1938 г., София–Изгрев. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 10, бр. 221, 26.06.1938, с. 2.	335
105.	Статията „Науката и живота“. продължение / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 10, бр. 222, 10.07.1938, с. 1.	336
106.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Който не носи кръста си. Из 30 неделна беседа, държана от Учителя на 8 май 1938 г., София–Изгрев. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 10, бр. 222, 10.07.1938, с. 2.	339

107.	Спомени от миналото	340
	Статията „Спомен от миналото” / Дочо Т. Станев.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 10, бр. 223, 17.07.1938, с. 3.	340
	Стихотворения (Поздрав от планината; Елате на Рила)	
	/ Димитрина Антонова.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 11, бр. 226, 16.10.1938	341
108.	Окултната литература	342
	Статията „Що е окултизъм” / Сава Калименов.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 10. Притурка.	343
109.	Годината на Големия брат	345
	109.1. Статията „Балансът на съвременната цивилизация”	
	/ Георги Радев.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 11, бр. 235, 26.02.1939, с. 1.	346
	109.2. Ден първи!. Стихотворение / Пламен [Сава Калименов].	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 11, бр. 236, 22.03.1939, с. 1.	347
	109.3. Статията „Годината на Големия брат” / Георги Радев.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 11, бр. 236, 22.03.1939, с. 1.	348
	109.4. Отново. Стихотворение / S.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 11, бр. 236, 22.03.1939, с. 1.	350
	109.5. Статията „Пролет в пролетта” / Неделчо Попов.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 11, бр. 236, 22.03.1939, с. 1.	351
110.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ.	
	110.1. Големият брат. Из беседа, държана на 31.12.1938 г.	
	12 ч. вечерта, София–Изгрев.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 11, бр. 236, 22.03.1939, с. 6.	352
	110.2. Съобщение за преиздание на книгата „Големият брат”	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 11, бр. 236, 22.03.1939, с. 6.	353
	110.3. Малкият брат. Из беседа, държана	
	на 1 януари 1939 г., София–Изгрев.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 11, бр. 234, 12.02.1939, с. 2–3.	354
	Големият и малкият брат и 1999 година	
	/ Вергилий Кръстев	359
	Бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев	360
111.	Николай Райнов	361
	Статията „Николай Райнов” / Сава Калименов.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 11, бр. 234, 12.02.1939, с. 2–3.	365
	Декларация	366

112.	Кой движи световните събития?	366
	Статията „Кой движи световните събития“ / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 11, бр. 240, 14.05.1939, с. 1.	367
113.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Причина на страданията. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 11, бр. 240, 14.05.1939, с. 2.	369
114.	Французи на Рила при Учителя	369
	114.1. Статията „Французи при Учителя Дънов“ / Алфр. Ломоние. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 11, бр. 246, 22.11.1939, с. 1–2.	370
	114.2. При Езерото на чистотата. Благодарствено писмо / Тони Белмен	371
	114.3. Рила – Езерата. Благодарствено писмо, Рила, 13.8.1939 г. / Ал. Ломоние	372
	114.4. Слово на Учителя. Посрещане на френската група.	373
	114.5. На изпращане французите. Приветствие към Учителя. изгрев, 28.8.1939 г.	374
	114.6. Гости от чужбина	375
	114.7. Французи при Учителя на Рила	376
	114.8. Вести от чужбина	377
	114.9. Идеите на Всемирното братство в чужбина	377
	114.10. Едно мнение за Паневритмията	378
	Французи в България / Вергилий Кръстев	378
	Лъжеучителя Михаил Иванов / Вергилий Кръстев	378
115.	Невежеството на учения и отричането на Бога	381
	Статията „За невежеството на учения“. отговор на статия на психиатъра д-р Кирил Чолаков срещу Учителя Дънов / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 12, бр. 263, 23.06.1940, с. 1, 3.	382
116.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. И ще родиш син. Из беседа, държана от Учителя на 28.01.1940 г., София–Изгрев. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 12, бр. 263, 23.06.1940, с. 2.	385
117.	Невежеството на учения и отрицанието на духовната същност на живота. Статията „Невежеството на учения“. отговор на статия на психиатъра д-р Кирил Чолаков срещу Учителя Дънов. Продължение / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 12, бр. 264, 14.07.1940, с. 1–3.	386
118.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Слава во вишних Богу. Из беседа от Учителя, държана на 11.02.1940 г., София–Изгрев. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 12, бр. 264, 14.07.1940, с. 2.	390
	Бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев	391

119.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Истинският човек. Из беседа, държана от Учителя на 4.06.1939 г., София–Изгрев. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 12, бр. 246, 22.09.1939, с. 2–3.	392
	<i>КОЙ УПРАВЛЯВА СВЕТА</i>	
120.	Цензурата	396
	Бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев	397
121.	Наука или ограничение Статията „Наука или ограничение“ / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 13, бр. 272, 15.02.1941, с. 1, 4.	398
122.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Като роди дете. Из беседа от Учителя, държана на 6.10.1940 г., София–Изгрев – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 13, бр. 272, 15.02.1941, с. 2.	400
123.	Основа на новото учение Статията „Основа на новото учение“ / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 13, бр. 273, 9.03.1941, с. 1, 4.	401
124.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Словото стана плът. Из беседа от Учителя, държана на 27.10.1940 г., София–Изгрев. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 13, бр. 273, 9.03.1941, с. 2.	404
125.	Новото българско село Статията „Новото българско село“ / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 13, бр. 274, 22.03.1941, с. 1.	405
126.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Старото и новото. Из беседа, държана на 1.12.1940 г., София–Изгрев – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 13, бр. 274, 22.03.1941, с. 2.	407
127.	Русия и Славянството	408
128.	Цар Борис III умира на 28 август 1943 г. Бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев	410
	128.1. Статията „По стъпките му“ / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 312, 22.09.1943, с. 1.	412
	128.2. Статията „Царството Божие на земята“ / Пламен [Сава Калименов]. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 312, 22.09.1943, с. 1.	413
129.	СССР навлиза с армията си в България. Статията „Ден първи = День первый“ / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 17, бр. 316, 22.09.1944, с. 1, 3.	416

130.	Мисията на Славянството и духът на творчеството. бележки на съставителя д-р Вергилий Кръстев	422
	Статията „Мисията на славянството” / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 17, бр. 316, 22.09.1944, с. 3.	422
131.	Великото дело	424
	Статията „Великото дело” / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 17, бр. 317, 1.10.1944, с. 1, 3.	425
132.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Той иде! Из беседа, държана от Учителя на 12.07.1944 г., Петровден, с. Мърчаево, Софийско. – В: <i>Братство</i> , Севлиево, Г. 16, бр. 317, 1.10.1944, с. 2.	428
133.	Мисията на Русия	430
	Скити. Стихотворение / Александър Блок. прев. Младен Исаев.	431
	Из „Скити” / Александър Блок.	433
134.	Отечественият фронт	434
	Что дают миру славяне?. из Соучастие душ / Константин Бальмонт. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 16, бр. 320, 15.11.1944, с. 3.	435
135.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Пред прага на Новата епоха. Отечествения фронт в природата, човека и обществото. Резюме от беседа, държана от Учителя на 22.10.1944 г. София–Изгрев. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 17, бр. 320, 15.11.1944, с. 2–3.	436
136.	Ето, един идеен човек!	442
137.	Кой как се ражда за учението	444
138.	Кога и как го оженват човека	446
139.	Печатница „Братство” след 9 септември 1944 г.	448
140.	Творчеството на Сава Калименов след 9 септември 1944 г. Статията „Мисията на България” / Пламен [Сава Калименов]. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 282, 22.09.1941, с. 1.	449
141.	Пожелания към бъдните поколения	452
142.	Завещанието на Сава Калименов	453

V. МИСИЯТА НА СЛАВЯНСТВОТО 456

1. Мисията на славянството
 - 1.1. Статията „Мисията на славянството” / Сава Калименов.
 – В: *Братство*, Севлиево.
 Г. 7, бр. 98, 22.09.1934, с. 1. 457
 - 1.2. Статията „Предназначението на славяните”
 / И. А. Изворски [Иван Антонов].
 – В: *Братство*, Севлиево.
 Г. 9, бр. 175, 27.12.1936, с. 1. 459
 - 1.3. Статията „Славянството” / Сава Калименов.
 – В: *Братство*, Севлиево.
 Г. 10, бр. 222, 10.07.1938, с. 1. 460
 - 1.4. Статията „Славянството” / Сава Калименов.
 – В: *Братство*, Севлиево.
 Г. 11, бр. 238, 16.04.1939, с. 1. 462
 - 1.5. Славянската стихия / Георги Томалевски.
 – В: *Братство*, Севлиево.
 Г. 13, бр. 268, 15.11.1940, с. 3. 463
 - 1.6. Статията „Славянството” / Пламен [Сава Калименов].
 – В: *Братство*, Севлиево.
 Г. 13, бр. 281, 1.08.1941, с. 1. 465
 - 1.7. Статията „Разтворете сърдцата си! / Сава Калименов.
 – В: *Братство*, Севлиево.
 Г. 17, бр. 318 (3), 15.10.1944, с. 1. 467
 - 1.8. Статията „Русия, славянството и човечеството”
 / Сава Калименов.
 – В: *Братство*, Севлиево.
 Г. 17, бр. 318, 15.10.1944, с. 1. 468
 - 1.9. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ.
 Плодовете на Любовта. Из беседа, държана
 на 25 август 1944 г. на в. Острец, Витоша.
 – В: *Братство*, Севлиево.
 Г. 17, бр. 318, 15.10.1944, с. 3. 473
 - 1.10. Статията „Русия, славянството и човечеството”.
 Продължение / Сава Калименов.
 – В: *Братство*, Севлиево.
 Г. 17, бр. 319 (4), 1.11.1944, с. 1, 4. 474
 - 1.11. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ.
 Сиромаш и богат. Из беседата, държана в хижа
 „Брокс”–Витоша, на 26 август 1944 г.
 – В: *Братство*, Севлиево.
 Г. 17, бр. 319 (4), 1.11.1944, с. 2. 476
 - 1.12. Славянската стихия / Георги Томалевски.
 Из книгата „Сигнали”: есета. София: Хемус, 1940.
 – В: *Братство*, Севлиево.
 Г. 17, бр. 320 (5), 15.11.1944, с. 1. 477
 - 1.13. Статията „Обединение на славянството”
 / Пламен [Сава Калименов].
 – В: *Братство*, Севлиево.
 Г. 17, бр. 322, 1.12.1944, с. 1. 479

1.14.	Възхвала на славянството. Стихотворение / Роселин. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 17, бр. 322, 1.12.1944, с. 1.	480
1.15.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Деветте съществени причини за щастието и нещастията на хората. Из беседа, държана от Учителя на 19.11.1944 г., София–Изгрев. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 17, бр. 322, 1.12.1944, с. 2–3.	481
1.16.	Учителят за България и българите. – В: <i>Калименов</i> , Сава. На българина. Т. 1. ръкопис	487
1.17.	Учителят за славянството. Из беседи. Записал Сава Калименов	490
1.18.	За славянството. Из книгата „Изворът на доброто”	492
2.	Ново небе и нова земя. посветено на братята славяни	
2.1.	Статията „Ключ социальной жизни” / Георги Радев. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 10, бр. 212, 3.04.1938, с. 1.	495
2.2.	Статията „Ново небе и новая земля” / Николай Калертс. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 10, бр. 212, 3.04.1938, с. 1.	496
2.3.	Статията „О беседах” / А. Н. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 10, бр. 212, 3.04.1938, с. 1, 2.	497
2.4.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ. Великое Всемирное братство. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 10, бр. 212, 3.04.1938, с. 2.	499
2.5.	Статията „В стране роз. в гостях у великого Учителя” / Ел. Кидалова. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 10, бр. 212, 3.04.1938, с. 3, 4.	503
2.6.	ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ 2.6.1. К великой цели. Условия объединения славян. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 17, бр. 318 (3), 15.10.1944, с. 3.	507
	2.6.2. Высокий идеал / Петр Донов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 17, бр. 322, 1.12.1944, с. 5.	509
3.	Югославянско братство и Балканска федерация	
3.1.	Статията „Балканска федерация” / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 2, бр. 19, 1.05.1930, с. 1, 2.	510
3.2.	Статията „Балканската федерация” / Сава Калименов. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 3, бр. 40, 15.11.1931, с. 2–3.	513
3.3.	Статията „Животът е благо” / Сава калименов – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 69, 14.10.1933, с. 1.	516

3.4. Статията „Ледовете се топят”. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 78, 24.12.1933, с. 1.	518
3.5. Сърби и българи. Преглед. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 78, 24.12.1933, с. 1.	519
3.6. „Към братята сърби!” (Гласът на българския народ) – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 90, 22.04.1934, с. 1.	519
3.7. Убийството на крал Александър. Преглед. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 6, бр. 101, 14.10.1934, с. 3.	522
3.8. Статията „България по нов път” / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 9, бр. 178, 24.01.1937, с. 1.	523

VI. ИЗБРАНИ УВОДНИ СТАТИИ НА САВА КАЛИМЕНОВ ВЪВ ВЕСТНИК „БРАТСТВО” 525

1. Правото на силния. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 9, бр. 167, 22.09.1936, с. 1.	526
2. Външна и вътрешна дейност / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 12, бр. 248, 20.10.1939, с. 1.	527
3. Великата сила / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 12, бр. 249, 3.11.1939, с. 1.	529
4. Мир, с любов и правда. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 12, бр. 251, 10.12.1939, с. 1.	530
5. Всред бурното море. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 12, бр. 251, 10.12.1939, с. 1.	531
6. Новогодишни пожелания / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 12, бр. 252, 1.01.1940, с. 1.	533
7. Отговорност / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 12, бр. 253, 14.01.1940, с. 1.	534
8. Съвременният морал и това, което стои над него. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 12, бр. 255, 18.02.1940, с. 1,3.	535
9. Възкресение / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 12, бр. 259, 28.04.1940, с. 1.	537
10. Срещу течението / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 12, бр. 260, 12.05.1940, с. 1.	538

11.	Ще изтече.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 12, бр. 261, 27.05.1940, с. 1.	539
12.	Все още не е късно.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 12, бр. 262, 10.06.1940, с. 1.	540
13.	С нови сили напред / Пламен.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 13, бр. 265, 22.09.1940, с. 1.	542
14.	Истинска победа.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 13, бр. 265, 22.09.1940, с. 3.	543
15.	Към новият свят / Пламен.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 13, бр. 266, 15.10.1940, с. 1.	544
16.	Боже пази България.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 13, бр. 267, 1.11.1940, с. 1.	545
17.	Това, което иде / Пламен.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 13, бр. 268, 15.11.1940, с. 1.	545
18.	Мир.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 13, бр. 269, 1.12.1940, с. 1.	546
19.	Новогодишен привет / Пламен.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 13, бр. 270, 1.01.1941, с. 1.	548
20.	Творчество.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 13, бр. 271, 15.01.1941, с. 1.	549
21.	Слънце зад облаците / Пламен.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 13, бр. 275, 6.04.1941, с. 1.	550
22.	Възкръсналият човек / Пламен.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 13, бр. 276, 20.04.1941, с. 1.	552
23.	Златен век / Пламен.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 13, бр. 277, 6.05.1941, с. 1.	553
24.	Човекът дух и човекът сянка / Пламен.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 13, бр. 278, 8.06.1941, с. 1.	555
25.	Генералната линия / Пламен.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 13, бр. 279, 22.06.1941, с. 1.	556
26.	Мълчание / Пламен.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 13, бр. 280, 7.07.1941, с. 1.	557
27.	Ще победи любовта / Пламен.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 14, бр. 283, 1.10.1941, с. 1.	558

28.	В името на Христа / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 284, 15.10.1941, с. 1.	559
29.	Временното и вечното / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 285, 1.11.1941, с. 1.	561
30.	Изграждай само върху правдата / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 286, 15.11.1941, с. 1.	562
31.	Внимание / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 287, 15.12.1941, с. 1.	564
32.	Старата и новата култура. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 287, 15.12.1941, с. 1.	565
33.	Мир, Братство и Любов между всички хора и народи по цялата земя! / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 288, 1.01.1942, с. 1.	567
34.	Духът Христов / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 289, 15.01.1942, с. 1.	568
35.	Великата пролет / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 291, 5.04.1942, с. 1.	569
36.	Великата жертва / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 292, 10.05.1942, с. 1.	570
37.	Очакваното / С. К. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 294, 1.07.1942, с. 1.	571
38.	Чудната страна / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 294, 1.07.1942, с. 1.	573
39.	Гласът Божий / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 295, 15.08.1942, с. 1.	574
40.	Кой е този народ / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 15, бр. 296, 22.09.1942, с. 1.	575
41.	Сейте / С. К. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 15, бр. 297, 15.10.1942, с. 1.	578
42.	Човек и Бог / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 15, бр. 298, 1.11.1942, с. 1.	580
43.	Ключът на нещата / Пламен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 15, бр. 299, 15.12.1942, с. 1.	581

44.	Към възход.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 15, бр. 299, 15.11.1942, с. 1.	582
45.	Боже, пази България.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 15, бр. 300, 1.01.1943, с. 1.	584
46.	Да служим на Бога / Пламен.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 15, бр. 302, 20.02.1943, с. 1.	585
47.	Към примирие.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 15, бр. 303, 7.03.1943, с. 1.	586
48.	Вечно възкресение.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 15, бр. 306, 25.04.1943, с. 1.	588
49.	Когато Бог ни пази.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 15, бр. 308, 10.06.1943, с. 1.	590
50.	По правия път / Пламен.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 15, бр. 309, 1.07.1943, с. 1.	592
51.	В ръцете на Бога.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 15, бр. 311, 25.07.1943, с. 1.	593
52.	Благодарност.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 16, бр. 313, 15.10.1943, с. 1, 3.	596
53.	Гласът на природата / С. К.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 16, бр. 314, 15.11.1943, с. 1.	600
54.	Да бъдем готови.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 17, бр. 320, 15.11.1944, с. 1, 4.	602
55.	Да бъдем готови! / С. К.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 17, бр. 322, 1.12.1944, с. 1, 4.	605
56.	Правото на силния в ново осветление.	
	– В: <i>Братство</i> , Севлиево.	
	Г. 17, бр. 322, 1.12.1944, с. 1, 4.	608

VII. СПОДЕЛЕНИ МИСЛИ / Сава Калименов	611
1. Учителят Дънов и Бялото Братство	612
1.1. Учението на Всемирното Бяло Братство	612
Закон за Единството	
1.2. Микрокосмос и Макрокосмос	613
Космично съзнание	
1.3. Полярност	614
Любовта	
1.4. Няма смърт!	615
1.5. Учителят	617
1.6. Учителят. Денят на Учителя и мястото на Учителя	620
1.7. Пегунии. стихотворение	627
1.8. Изгревът е свещен и неприкосновен	629
1.9. Не даваме „Изгрева“!	631
1.10. Рила – Седемте езера. съборният ден –	
25 август, 1968 г. Молитвеният връх	633
1.11. Еделвайс (1925 г.)	641
1.12. Ний сме най-щастливите хора на света!.	
Рила – Седемте езера (август, 1970 г.)	642
1.13. Псалом 53	648
Заповедта на Учителя	652
2. Към българина. Т. 1	653
2.1. Българино!	653
2.2. Великият и вечен природен закон –	
добро и зло (1972 г.)	665
2.3. Давай – давай и прощавай (1972 г.)	673
2.3.1. Давай!	673
2.3.2. Прощавай	678
2.4. Бъди творец	679
3. Идвайте светли души	685
3.1. Идвайте светли души	685
3.2. Светлината	690
Любовта на Бога	
3.3. Езикът на цветните лъчи	695
3.4. Тази безкрайна светлина!	700
3.5. Да се превърнеш в светлина!	701
3.6. Най-силният удар	706
3.7. Всички сили – за делото на Бога!	708
3.8. Ела, Божествен огън!	714
3.9. Вярвай в Бога – вярвай в Любовта!	717
3.10. Животът е толкова хубав!	720
3.11. Хлябът	722
3.12. Това са ти!	731
3.13. Гледай небето!	734
3.14. Брястът	739
3.15. Поема за възрастта	742
4. Учете български! Зов на Духа	750
4.1. Към будните души	750
4.2. Предупреждение	757
4.3. Заключение	759
4.4. Учителят	770

5.	Ще загине ли културата	777
5.1.	Ще загине ли културата?	777
5.2.	Има бъдеще!	780
5.3.	Събуди се ти, който спиш!	783
5.4.	Познай себе си!	793
5.5.	Това си ти!	795
5.6.	Това, което ти направиш	797
5.7.	Закона на единството	798
5.8.	Яж с любов!	800
5.9.	Задача № 1	803
5.10.	Махни оградата!	808
5.11.	С песен ще победим!	812
5.12.	Добре дошли братя!	814
5.13.	Иде!	819
	Няма да има вече врагове!	
	Той да обнови света!	
5.14.	Без страх!	821
5.15.	Светът не е материален!	823

VIII. ОКУЛТИЗМЪТ В ТВОРЧЕСТВОТО НА САВА КАЛИМЕНОВ.

	Публикации	832
1.	Що е окултизъм?	
	Севлиево: Братство, [1934]. 48 с. (Библиотека Братство)	833
	Прераждане	835
	Карма	838
	Единство	841
	Заключение	843
2.	Човек и Бог	
	Севлиево: Ив. Калименов, 1931. 40 с.	
	(Библиотека Братство; 1)	843
	Увод	843
	Човек	844
	Бог	846
	Вселена	847
	Прераждане	848
	Карма	850
	Новият човек	852
	Бялото братство	853
	Учителят	854
	Беседите	854
	Ученикът	855
	Чистота	855
	Медитация	856
	Молитва	857
	Съсредоточение	858
	Съзерцание	858
	Силата на вярата	859
	Един Бог	860
	Една религия	861

	Единно човечество	862
	Един общочовешки език	863
	Към природата	865
3.	Живот за всички. Севлиево: книгоизд. Братство, [1942]. 56 с.	867
	Сутринни гимнастики	867
	Паневритмия	867
	Отворените двери	870
4.	Пиеси и драми	872
4.1.	Ново село. социална пиеса в 4 действия. Севлиево: книгоизд. Братство, [1940]. 80 с.	872
4.2.	Мост към бъдещето. социална драма. Севлиево: книгоизд. Братство, [1946]. 48 с.	874
5.	Подбрани преводи на Сава Калименов	877
5.1.	Предговор на книгата на Ибсен, Хенрик. Бранд. драматична поема в 5 действия. Севлиево: Ив. Калименов, [1921]. 184 с.	877
5.2.	Предговор на книгата на Лодж, Оливър Дж. Защо вярвам в безсмъртието на човека. Севлиево: книгоизд. Братство, [1932]. 122 с. (Психична библиотека)	877
5.3.	Предговор на книгата на Купър, Ървинг С. Прераждането. надеждата на човечеството. Севлиево: книгоизд. Братство, 1941. 112 с.	879
6.	Представяне на нови книги във вестник „Братство“, Севлиево ...	882
6.1.	Нашата задача. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 3, бр. 37, 20.10.1931.	882
6.2.	Чиста храна. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 3, бр. 37, 20.10.1931.	883
6.3.	Що е човек. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 3, бр. 37, 20.10.1931.	884
6.4.	Човек е безсмъртен. – В: <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 3, бр. 37, 20.10.1931.	885
7.	Приложения на вестник „Братство“, Севлиево	
7.1.	Да бъде светлина! Безпл. прил. на <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 10, бр. 208, 20.02.1938	888
7.2.	И светлината свети! Безпл. прил. на <i>Братство</i> , Севлиево. Г. 15, бр. 309, 1.07.1943	889

IX. СПОМЕНИ ЗА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ	
/ записани от Сава Калименов	891
1. Изчезването от заключената стая.	
Случай във Велико Търново / разказал Боян Боев	892
2. Поднасяне на плодовете и заключената стая.	
Случай в София, ул. „Опълченска“ № 66	
/ разказала Еленка Цочева	892
3. Напускане на ареста. Случаят в „Обществената безопасност“	
/ из спомените на Петър Н. Камбуров – Казанлък	893
4. Случка във влака	
/ из спомените на Петър Н. Камбуров – Казанлък	893
5. Как купих хартия за беседите	
/ из спомените на Петър Н. Камбуров – Казанлък	895
6. Оградата на „Изгрева“	
/ из спомените на Петър Н. Камбуров – Казанлък	895
(също и в:	
<i>Братство</i> , Севлиево. Г. 13, бр. 271, 15.01.1941, с. 3)	
7. Отговор от вестник „Братство“	
/ из спомените на Руси Караиванов от с. Ветрен	897
8. Съветският офицер	
/ из спомените на Руси Караиванов от с. Ветрен	898
9. За членуването в Теософското общество	
/ из спомените на Тодор А. Попов – Ямбол	899
10. Учителят и Николай Райнов	
/ из спомените на Тодор А. Попов – Ямбол	900
11. Как ме излекува Учителят	
/ из спомените на Тодор А. Попов – Ямбол	901
12. Малко повече воля	
/ разказва Сава Калименов	902
13. Булката, която избра баща ми	
/ разказва Сава Калименов	902
14. Частната собственост	
/ разказва Сава Калименов	903
15. Как света приема Учителя	904
15.1. Как Изтока приема Учителя. Далай Лама за Учителя	
/ из записки на Боян Боев	904
15.2. Онисабуро Дегучи за Учителя	
/ из записки на Боян Боев	904
15.3. Професор Алберт Айнщайн за Учителя	
/ из записки на Боян Боев	904
15.4. Папа Йоан XXIII за Учителя	905
15.5. Архиепископ Хюлет Джонсън за Учителя	906
15.6. Главният равин Даниел Цион за Учителя	906
15.7. Българската Православна църква и Учителя	908

X. ТВОРЧЕСКИЯТ ДУХ, ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ	
И САВА КАЛИМЕНОВ (29.X.1901 – 3.IX.1990 г.)	
/ авт.-състав. Вергилий Кръстев	912
1. Творческият Дух действа	913
2. Писмо до Стефка Калименова (20.04.2001 / 12.08.2001)	918
3. П.С. Деца по плът и деца по дух	921
4. Писмо до Елена Николова (03.05.2002)	923
5. Картичка от Иоанна Стратева (18.06.2002)	924
6. Творческият Дух на Сава Калименов – магнетофон 1982 г.	925
7. 100 години от публикацията на първата беседа на Учителя Дънов	927
8. За Христовия Дух няма време и пространство	929
XI. ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ.	
беседа от Учителя, държана на 11.09.2013 г., София	
/ дешифрирана от Паша Теодорова	932

Сканирани материали

Високият идеал. ръкопис, с. 1-2	942
Високият идеал. [София], [1923], с. 3-4.	944
Високият идеал. 2.изд. София: Просв. к-т, [1926], с. 3-4.	946
Високият идеал. 3. изд. Севлиево, [1945], с. 3-4.	948
<i>Братство</i> , Севлиево. Г. 5, бр. 51, 15.10.1932.	950
Към Всемирно Братство. – С. 1.	950
Словото на Учителя. Пътят към свободата. – С. 2.	951
<i>Братство</i> , Севлиево. Г. 8, бр. 161, 24.05.1936.	952
Паневритмия. – С. 1.	952
Словото на Учителя. Влиянието на слънчевата енергия. – С. 2.	953
<i>Братство</i> , Севлиево. Г. 10, бр. 212, 3.04.1938.	954
Ново небе и нова земля / Николай Калертс. – С. 1.	954
Словото на Учителя. Великое Всемирное Братство. – С. 2.	955
<i>Братство</i> , Севлиево. Г. 10, бр. 222, 10.07.1938.	956
Славянството. – С. 1.	956
Словото на Учителя. Който не носи кръста си. – С. 2.	957
<i>Братство</i> , Севлиево. Г. 11, бр. 238, 16.04.1939.	958
Славянството. – С. 1.	958
Словото на Учителя. Нито в Израила. – С. 2.	959
<i>Братство</i> , Севлиево. Г. 13, бр. 281 (17), 1.08.1941.	960
Славянството. – С. 1.	960
Словото на Учителя. В негово име ще се надяват народите. – С. 2.	961
<i>Братство</i> , Севлиево. Г. 14, бр. 282 (1), 22.09.1941.	962
Мисията на България. – С. 1.	962
Словото на Учителя. Бог. Любовта. – С. 2.	963

Братство, Севлиево. Г. 15, бр. 300 (5), 1.01.1943.	964
Учителят. – С. 1.	964
Словото на Учителя. Отмерени принципи и изявени факти. – С. 2.	965
Братство, Севлиево. Г. 17, бр. 322, 1.12.1944.	966
Да бъдем готови!. – С. 1.	966
Словото на Учителя. Пред прага на Новата епоха. – С. 2.	967
Съдържание	968

ИЗГРЕВЪТ
на Бялото Братство пее и свири, учи и живее

ТОМ 30
САВА КАЛИМЕНОВ И ВИСОКИЯ ИДЕАЛ

съставител и редактор
Вергилий Николов Кръстев

компютърен набор
Яна поп Янева – София
Ефросина Ангелова-Пенкова (с. 968-992)

коректура
Нонка Матеева Атанасова – с. Ботево, Видинско

подреждане, оформление и съдържание
Ефросина Антонова Ангелова-Пенкова

компютърна обработка на илюстративния и снимков материал
Вихър Ангелов Пенков

предпечатна подготовка
Ефросина Ангелова-Пенкова

издател
Житен клас, София, 2015
web site: <http://www.lzgrevat.com>

печатница
Симолини, София

